

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAFIA KINGS

NICCOLO

DARK MAFIA ROMANCE SERIES #7

OLIVIA THORN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MAFYA KRALLARI: NICCOLO

KARANLIK MAFYA
ROMANTİZM SERİSİ #7

OLIVIA THORN

WWW.OLIVIATHORN.COM

Telif Hakkı © 2025 Olivia Thon

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca Yazan: Olivia](#)

[Thorn Bölüm I](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm II](#)

[Kısım 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Bölüm 99](#)
[Bölüm 100](#)
[Bölüm 101](#)
[Bölüm 102](#)
[Bölüm 103](#)
[Bölüm 104](#)
[Bölüm 105](#)
[Bölüm 106](#)
[Bölüm 107](#)
[Bölüm 108](#)
[Bölüm 109](#)
[Bölüm 110](#)
[Bölüm 111](#)
[Bölüm 112](#)
[Bölüm 113](#)
[Bölüm 114](#)
[Bölüm 115](#)
[Bölüm 116](#)
[Bölüm 117](#)
[Bölüm 118](#)
[Bölüm 119](#)

[Bölüm 120](#)
[Bölüm 121](#)
[Bölüm 122](#)
[Bölüm 123](#)
[Bölüm 124](#)
[Bölüm 125](#)
[Bölüm 126](#)

[Bölüm III](#)
[Kısım 127](#)
[Bölüm 128](#)
[Bölüm 129](#)
[Bölüm 130](#)
[Bölüm 131](#)
[Bölüm 132](#)
[Bölüm 133](#)
[Bölüm 134](#)
[Bölüm 135](#)
[Bölüm 136](#)
[Bölüm 137](#)
[Bölüm 138](#)
[Bölüm 139](#)
[Bölüm 140](#)
[Bölüm 141](#)
[Bölüm 142](#)
[Bölüm 143](#)
[Bölüm 144](#)
[Bölüm 145](#)
[Bölüm 146](#)
[Bölüm 147](#)
[Bölüm 148](#)
[Bölüm 149](#)
[Bölüm 150](#)
[Bölüm 151](#)
[Bölüm 152](#)
[Bölüm 153](#)
[Bölüm 154](#)
[Bölüm 155](#)
[Bölüm 156](#)
[Bölüm 157](#)
[Bölüm 158](#)
[Bölüm 159](#)
[Bölüm 160](#)

[Bölüm 161](#)

[Bölüm 162](#)

[Bölüm 163](#)

[Bölüm 164](#)

[Bölüm 165](#)

[Bölüm 166](#)

[Bölüm 167](#)

[Bölüm 168](#)

[Bölüm 169](#)

[Bölüm 170](#)

[171 Bölüm](#)

[.Yazar Hakkında](#)

[Olivia Thorn tarafından da yazılmıştır](#)

AYRICA OLIVIA THORN TARAFINDAN

[Mafya Kralları Dario](#)

[Mafya Kralları: Adriano](#)

[Mafya Kralları:](#)

[Massimo Mafya](#)

[Kralları: Lars Mafya](#)

[Kralları: Roberto Mafya](#)

[Kralları: Valentino](#)

[Mafya Kralları: Niccolo](#)

[Mafya Kralları: Giorgio \(şimdi ön sipariş verin\)](#)

SESLİ KİTAPLAR AUDIBLE'DA

[Mafya Kralları Dario](#)

[Mafya Kralları: Adriano](#)

[Mafya Kralları:](#)

[Massimo](#)

AS OLIVIA THORNE

Milyarder Romantizmi

[İSTEDİĞİ HER ŞEYİ](#)

[Komple Seri](#)

[MİLYARDERİN ÖPÜCÜĞÜ](#)

[Komple Seri](#)

[MİLYARDER KÖTÜ ÇOCUKLAR](#)

[Milyarder Kötü Çocuklar Koleksiyonu](#)

Motosiklet Romantizmi

[GECE YARISI ARZUSU](#)

[Komple Seri](#)

Rockstar Romantizm

(Dikkat - aldatma, aşk üçgeni, Şimdilik Mutlu son) [ROCK ME](#)

[HARD](#)

[Komple Seri](#)

BÖLÜM I

1

Niccolo

annemin en sevdiğiydi.

Ne zaman o oldu Acı çekmek aracılığıyla
onu önce Bout Ben 12 yaşındayken meme
kanserinden öldü, o dinlenirken her gün satranç oynardık.
Acısını ve mide bulantısını unutmamasını sağlayan birkaç şeyden
biriydi.

Kemoterapi.

Babam ona sevgiyle baktı.

Kardeşlerimin hepsi de ona günaydın öpücüğü vermek ve
yatağı girdiklerinde iyi geceler dilemek için sıraya girdiler...

Ama onunla saatlerce oturan tek kişi bendim. Satranç onun en
sevdiğı oyundu ve kısa sürede benim de favorim oldu.

Bana Floransa'daki çocukluğuyla ilgili hikayeler anlatırdı.
Arkadaşlarıyla birlikte eski mahallenin sokaklarında nasıl
oyunlar oynadıklarını ve hava karardıktan sonra nasıl dışarıda
kaldıklarını. Çocukken parkta oynayan yaşlı adamlardan nasıl
satranç öğrendiğini.

Bu hikayelerin Toskana'da bir mafya babasının oğlu olarak
benim çocukluğıma hiç benzemediğini söylemeye gerek yok.

Define Adası ya da *Robinson Crusoe*'nun uzak dünyalarını hayal ettiğim gibi, onları merak duygusuyla dinledim.

O kanseri yendi, Tanrı'ya şükür , ve o içine gitti
remisyon -

Ama sonra bir intikamla geri geldi.

Hayatının son iki yılında, 16 yaşımdan 18 yaşıma kadar yine satranç oynadık.

Ama bu sefer biz oynarken o da dersler verdi.

Bunlar benim için Fausto Amcamdan nasıl *consigliere* olunacağına dair öğrendiklerim kadar önemliydi.

Ne de olsa yeteneklerimin yattığı yer orasıydı ve geleceğim Başta. Fausto Amca babamın danışmanıydı - ve bir gün en büyük kardeşim Dario ailenin kontrolünü ele geçirdiğinde ben de Fausto'nun izinden gidecek ve Dario'nun danışmanı olacaktım.

Ama annemin verdiği dersler farklıydı.

Anlatacak çok şey var ama birkaçını tekrarlamakta fayda var.

Az önce veziriyle beni mat etmişti. Gülümseyerek, "Unutma Niccolo... vezirle birlikte bir şah, tek başına bir şahtan yüz kat daha güçlüdür" dedi.

Başka bir seferinde, fillerimden biriyle vezirini aldığımda, hemen istifa etti.

"Neden?" diye sordum. diye sordum. "Hala bir beraberlik çıkarabilirsin."

" kaybettim benim leydim," dedi , İtalyanca kelimesini kullanarak
"ve ben onsuz devam edemem."

Sonra bana solgun bir gülümseme verdi, gözleri koyu halkalarla çevriliydi. O noktada sona yaklaşmıştı.

"Oyunda olduğu gibi hayatta da öyle Niccolo," dedi. "Birlikte yaşayabileceğin kadınla yetinme. Onsuz yaşayamayacağın kadını bul."

Annem öldükten ve ben bir erkek olduktan sonra, hep *kendi* kraliçemi aradım.

Onu en beklenmedik yerde buldum:

En büyük düşmanımın emrinde. Zekiydi,
son derece muhteşemdi.
Ve *onunla* birlikte en büyük iki oyunu oynadım:
Biri yaşam ve ölüm...
Diğeri ise aşk.

■ tuhaf bir çocuk olduğumu söyleyebilirim.

Öncelikle, ben bir ikizdim. Kardeşim Roberto'dan on dakika önce doğmuşum. Çocukluğum boyunca onunla ağabeyi olduğum için dalga geçtim.

Bana itaat et.

Nefret etti... bu da benim bunu yapmayı daha çok sevmemi sağladı.

Onun tepkisini izlediğimi ve analiz ettiğimi hatırlıyorum. "*Neden kızıyor?*" diye düşünürdüm. *Bunu söyleyeceğimi BİLİYOR - neden beni görmezden gelmiyor?*

Ve onu nasıl daha fazla kızdırabilirim?

Ona bana itaat etmesi gerektiğini *nasıl* söyleyeceğimi denemeye başladım:

Çok ciddi bir
şekilde. Yüksek
sesle ve bağırarak.
Eğlenceli ve
küstahça. Gerçekçi
bir şekilde.

Kullandığım sese göre farklı tepkiler verdiğini fark ettim.

I olur hareket bir yol, ve o olur tepki a
biraz
farklı bir yol.

Sanki o bir piyanoydu ve ben de farklı notalar üretmek için farklı tuşlara basıyordum.

Sanırım bu, insanların duygularına ve onları nasıl manipüle edebileceğime olan hayranlığımın ilk göstergesiydi.

Dediğim gibi: tuhaf bir çocuktum.

Zamanın geri kalanında Roberto ve ben inanılmaz derecede iyi anlaşıyorduk. Tüm kardeşlerimiz arasında birbirimize en çok benzeyen bizdik - daha içe dönük ve entelektüel eğilimli - ve babamın çalışma odasında birlikte sayısız saatler geçirdik.

Sadece ben *Harry Potter*'a yönelirken, Roberto CEO'ların ve girişimcilerin işle ilgili kişisel gelişim kitaplarını severdi.

Eğer ben tuhaf bir çocuksam, Roberto da *son derece* tuhaf bir çocuktuk.

Kardeşlerimiz bize *hiç* benzemezdi.

Dario en büyüğümüzdü ve hepimizin örnek aldığı kişiydi. Küçük yaşta bile onun sözü kanundu. Zeytinliklerde vahşi hayvanları aramak, üzüm bağlarında kertenkele yakalamak ya da evimizin koridorlarında *Mafioso* oynamak gibi her türlü macerada onu takip ederdik.

Mafioso, bazı çocukların gangster olduğu ve bir diğerrinin de bizi yakalamaya çalışan polis olduğu, bizim icat ettiğimiz bir oyundu. KİMSE polis olmak istemezdi. Daha sonra, polise Monopoly parasıyla ödeme yapabileceğiniz bir oyun icat ettik. Sanat hayatı taklit ediyor diyebilirsiniz.

Adriano kutsal bir terördü. Onu kızdırırsak beni ve Roberto'yu dövmekle tehdit ederdi - ve *her şey* Adriano'yu kızdırırdı. Dario araya girip ona durmasını söylemek zorunda kalırdı, o zaman da bizi terk ederdi.

Yalnız. İstemeyerek ve gönülsüzce, evet, ama Adriano bile Dario'ya itaat etti.

Massimo ben iki yaşındayken dünyaya geldi. Doğumunu hatırlamıyorum tabii ki ama daha sonra herkesin "*Ne kadar da büyük bir bebek!*" dediğini hatırlıyorum.

Ve öyleydi. Üç yaşındayken benim boyumdaydı ve Roberto beş yaşındayken. O günden sonra daha da büyüdü.

Massimo yine de dengeli biriydi - sessiz, asla şikayet etmez, her zaman arkadaş canlısıydı. Onu severdim.

Valentino'yu sevmezdim. Roberto ve ben altı yaşına basmadan kısa bir süre önce doğmuştu. Kıskandığımı hatırlıyorum: herkes onun üzerine titriyor, onu öve öve bitiremiyor ve sanki dilimlenmiş ekmekten sonraki en harika şeymiş gibi davranıyordu.

En başından beri ona karşı belli bir düşmanlık beslediğimi söyleyebilirim.

Valentino ile en sevdiğim oyun yürümeyi öğrendiği zamanlardı. Yastıkları ayaklarına doğrultur ve bacaklarını altından çekerdim. Yere düşer ve bana öfkeyle bağırırdı, sonra sakinleşir ve ayağa kalkardı, bu noktada her şeyi tekrar yapardım. Ona *zarar* vermeye çalışmıyordum; sadece onu kızdırmaktan zevk alıyordum.

Daha sonra Val'in o günlere dair bilinçaltında, bilinçli düşünce eşiğinin altında saklanan bir anısı olup olmadığını merak ettim... çünkü düşmanlık kesinlikle karşılıklıydı.

Kardeşlerim arasında pek popüler olduğum söylenemez.

Tamam, kabul ediyorum:

Sinir bozucu küçük bir piçtim.

Tepkilerini görmek için insanların damarına basmayı seven, her şeyi bilen biriydim.

Sekiz yaşındayken Mark Twain'in *Tom Sawyer*'ının İtalyanca çevirisini okumuştum ve etrafındaki herkesi nasıl manipüle edebildiği beni çok etkilemişti.

Tom Sawyer'ın bir dahi olduğuna ikna olmuşum. Hemen kahramanım ve rol modelim oldu.

Kitaptaki en ünlü sahnelerden biri Tom'un ceza olarak teyzesinin çitlerini boyamak zorunda kaldığı sahnedir.

Bunu yapmak istemez, bu yüzden dahiyane bir plan yapar: herkesin onun harika vakit geçirdiğini *düşünmesini* sağlamak, böylece kıskanmalarını sağlamak.

Sahte bir hevesle çiti boyamaya başlar. Mahallenin çocukları teker teker gelip çalışmak zorunda olduğu için onunla alay ederler. Ama Tom onlara bunun şimdiye kadar yaşadığı en eğlenceli şey olduğunu ve çitleri boyamayı hiçbir şeye değiştirmeyeceğini söyler!

Çocuklar sonunda ona inanır ve çitleri de boyamak için yalvarmaya başlarlar.

Tom onlara hayır der, hepsi onun için!

Umutsuzluğa kapılırlar ve ona para, oyuncak, şeker gibi ödeme teklif etmeye başlarlar, ta ki Tom sonunda yumuşayıp sırayla yapmalarına izin verene kadar.

Böylece sadece ev işlerini bir başkasına yaptırmakla kalmaz, aynı zamanda bu karşılaşmadan kârlı çıkar - üstelik herkesi bunun *kendi* fikri olduğuna ikna ederken.

Dediğim gibi: dahice.

Benzer bir hileyi ben de birkaç kez denedim. Babam bizim şımarık küçük hıyarlar olarak büyümemizi istemiyordu, bu yüzden yapmamız gereken işler vardı: odalarımızı temiz tutmak, üzüm bağlarında işçilere yardım etmek ve hasat zamanı çalışanlara yardımcı olmak.

Bir keresinde Adriano ve Massimo'yu üzüm ve zeytin toplamanın çok eğlenceli olduğuna ikna ettiğim için kendi payıma düşen işleri yapmalarını sağlayabildim!

Dario onlara tam olarak ne olduğumu söyleyerek eğlenceyi bozdu.
yapıyor.

Massimo sadece güldü.

Adriano gülmedi. Aslında, o olaydan sonra benden *nefret etti*.

Tamam. belki o yapmadı Benden *nefret ediyorsun*, ama Ben Tabii ki yatılı okula gönderilmemi umursamazdı.

okula bir daha dönmemek üzere.

Massimo bana olumlu ya da olumsuz bir gözle bakmıyordu. Sadece varlığını kabul etti ve akışına bıraktı.

Roberto onunla dalga geçtiğimde sinirlenirdi ama onun dışında ona eşit davranırdım ve iyi geçinirdik.

Valentino bana karşı hep kin beslemiş gibiydi. Muhtemelen yürümeyi öğrenirken ona yastık fırlattığım için.

Tek istisna Dario'ydu.

Onu çok severdim, o da beni neredeyse aynı derecede severdi. Asla söylemese de sık sık onun en sevdiği kardeşi olduğumu düşünürdüm. Bu diğerlerini kıskandırırıldı.

Onu nadiren manipüle etmeye çalışırdım. Birkaç kez denediğimde de parmağıyla beni işaret eder ve otoriter bir şekilde "Dur. Ne yaptığını biliyorum."

Dario benim hilelerimi ve çocukça manipülasyonlarımı görebilen tek kişiydi. Buna büyük saygı duyuyordum.

Roberto ve ben 20'li yaşlarımızın başında ayrı düştükten sonra, Dario'nun en yakın kardeşim olması hiç de şaşırtıcı değildi.

En sevdiğim oyunlardan biri "Roberto'yu Oynamak "tı.

Ama kesinlikle Roberto'nun favorisi *değildi*.

P e s edene kadar onu rahatsız etmem gerekiyordu. Bir kere Sonunda birbirimizin kıyafetlerini giymeye başladık ki bunlar birbirinden çok farklıydı.

Ben diğer kardeşlerimin giydiği normal kıyafetleri tercih ederdim: kot pantolonlar, kapüşonlular, tişörtler.

Roberto ise takım elbise giymeyi ve kravat takmayı tercih ederdi.

Düğünler ve cenazeler için hepimizin resmi kıyafetler giymesi gerekiyordu. Sanırım küçük kardeşim de bu kıyafetlerden hoşlanmaya başlamıştı, çünkü 13 yaşına geldiğinde giydiği *tek şey buydu*.

Geri kalanımız Levi's ve Nike gibi Amerikan gündelik kıyafetleri giyerken o Armani giyyordu.

Her neyse, kıyafetlerimizi değiştirirdik, ben saçlarımı arkaya tarardım, Roberto da bana benzesin diye kendi saçlarını tarardı. Sonra dışarı çıkıp ailemizle ve hizmetçilerle etkileşime geçerdik.

Roberto beni oynamakta *berbattı*. Çok yumuşak, alçakgönüllü bir kişiliği vardı ve benim doğal coşkumu asla taklit edemezdi.

Başlangıçta *onu* taklit etmekte o kadar iyi değildim, ama pratik yaparak onun tavırlarını aynen taklit etmeyi başardım - öyle ki annem ve babam bile benim Roberto mu yoksa Niccolo mu olduğumu anlayamıyordu. Evimizdeki hizmetçilerin de hiçbir fikri yoktu.

Roberto'ya farklı ses tonlarıyla sataştığımda verdiği tepkileri incelediğim gibi, bir karakteri canlandırarak insanların benim hakkımdaki algılarını değiştirebileceğimi öğrendim.

Sanırım teatrallik duygumu buradan aldım. Bukalemun olmak hoşuma gidiyordu.

Roberto ve ben başkalarıyla yan yana etkileşime girdiğimizde, herkes Roberto'nun sahte olduğunu hemen fark ediyordu.

Ama onun kıyafetlerini giyip tek başıma dışarı çıktığımda herkesi kandırabiliyordum: ailemi... hizmetçileri... ve Adriano, Massimo ve Valentino'yu.

Sadece Dario farkı anlayabilirdi - her seferinde.

G Annem, babam, kardeşlerim... Fausto Amcam ve kuzenim Aurelio vardı.

Kendimi bildim bileli bizimle yaşıyorlardı.

Aurelio benden bir yaş büyüktü, Adriano ile aynı yaşıydı.

Aurelio'nun annesi Felicia Teyze'yi zar zor hatırlıyorum. Öldüğünde sadece beş yaşındaydım. Doğum yaparken ölmüştü. Bebek çok erken doğmuştu ve o da yaşayamamıştı.

Fausto bir daha hiç evlenmedi, ancak daha sonra çok daha genç kadınlarla bir dizi gizli ilişki sürdürdüğünü öğrendim. Bu gerçeği onlu yaşlarıma kadar keşfedememiştim.

Hiçbirimiz Aurelio'nun annesinin olmamasını garip bulmazdık. İşler böyle yürüyordu. Bizim annemiz ve babamız, Aurelio'nun da Fausto Amcası vardı. Hikayenin sonu.

Fausto Amca'yı herkes sevse de, başka bir eş bulup taşınsa kardeşlerim ve ben memnun olurduk -

Çünkü Aurelio'dan *nefret* ederdik.

Ben çocukken sinir bozucu olabilirdim, ama Aurelio gaddar küçük bir pislikti: kibirli, acımasız, alaycı ve tam bir pislik.

Onunla ilgili tek olumlu şey, kıyaslandığımda beni bir melek gibi göstermesiydi. Adriano ve Valentino'yu ne kadar kızdırırsam kızdırayım, Aurelio'nun onları *gerçekten* kızdıracak ve üzerimdeki baskıyı azaltacak bir şey yapacağına her zaman güvenebilirdim.

Fausto Amca ara sıra Aurelio'yu azarlardı, ama onu asla disipline etmezdi. Bir keresinde bana, ne zaman oğluna baksa aklına ölen karısının geldiğini söylemişti. Belki de bu yüzden ona el kaldırmaya hiç dayanamıyordu.

Annesi ve babası, annesini kaybettiği için Aurelio'ya acıyor gibiydiler ve ona sevgiyle yaklaşmak için ellerinden geleni yapıyorlardı, ama Aurelio onların sevgisine çoğunlukla asık suratlı bir küçümsemeyle karşılık veriyordu.

Belki de annesiz büyüdüğü içindi... Ya da belki sadece kötü doğmuştu.

Durum ne olursa olsun, hepimiz Aurelio'dan *nefret ederdik* - ve o da bizden nefret ederdi.

Buna karşılık ben Fausto Amca'yı *severdim*.

Diğer kardeşlerim de ona düşküncü ama ben ona en az Dario ve annem kadar hayrandım.

Babamla ilişkim biraz sıkıntılıydı. Beni kendi tarzında severdi... ve kayırmacılık yapmamak için büyük çaba sarf ederdi... ama ben anlayışlı bir çocuktum. Muhtemelen ona kendisini hatırlattıkları için daha haşarı, sert ve taklacı kardeşlerime yöneldiğini söyleyebilirim.

Dario, Adriano ve Massimo onun ilgisinden aslan payını alırdı (her ne kadar o acımasızca sert olsa da Adriano

öfkesi ve duygusal kontrol eksikliği yüzünden). Valentino şımartıldı çünkü Val bebektir.

Ama babam ben ve Roberto ile ne yapacağını hiç bilemedi. Biz tuhaf tiplerdik. Roberto, kalemlerini düzgün bir şekilde sıraya dizerek muhasebecilik oynamayı seven çocuk - ve ben, her şeyi bilen küçük çocuk.

Ama Fausto Amca beni çok severdi.

Ne zaman zekice bir şaka ya da kelime oyunu yapsam gözlerinde bir parıltı görürdüm.

Roberto'yu taklit ettiğimde beni ikizimden ayırt edebilirdi - ama herkes çileden çıktığında o oynardı. Beni sorguya çeker, sorular sorar, tökezlememi ve hata yapmamı sağlamaya çalışırdı. Fausto Amca sayesinde Roberto'yu taklit etme konusunda uzmanlaşmıştım.

Sinir bozucu planlarımdan biriyle kardeşlerimi çileden çıkardığım her seferinde kıkır kıkır gülerdi.

Bir dolandırıcılık maceramdan sonra gülerek "Benim küçük Makyavelim" dediğinde 13 yaşındaydım.

"Machiavelli de ne?"

"O bir Rönesans filozofu ve siyasi danışmandı. İkinizin de ilk adı aynı: Niccolo. Gelmiş geçmiş en zeki adamlardan biriydi."

"Albert Einstein gibi mi?"

"Hayır. Einstein *bilimsel* bir dehaydı. Evrenin sırlarını keşfetti: madde, enerji ve zaman. Machiavelli insanların zihinlerinin ve kalplerinin derinliklerine indi: neden öyle davrandıklarını ve onları nasıl manipüle edebileceğimizi."

"Tom Sawyer gibi," diye önerdim.

Fausto güldü. "Evet, sanırım öyle. İtalya'nın kendi Tom Sawyer'ı."

Bu beni ikna etti. Hemen babamın çalışma odasına gittim ve kitaplarında Machiavelli'ye ait herhangi bir şey aradım.

Bulabildiğim tek şey *Il Principe* 'nin eski bir kopyasıydı.
"Prens.

Onu yuttum. Başlarda zorlandım ama Machiavelli'nin eski moda diline alıştıkça daha kolay oldu.

Fausto ertesi gün kitabı okurken yanıma geldi.

"Ah," dedi, etkilenmiş bir şekilde. "Görüyorum ki adaşınızın en ünlü eserini bulmuşsunuz. Ne düşünüyorsunuz?"

Okuduğum her şeyi nasıl özetleyeceğimi düşündüm.

"...Bence çok mantıklı," dedim sonunda.

Fausto bir süre sessizce bana baktı. Sonra, "Biliyor musun, ben Machiavelli'yi ilk *danışman* olarak görüyorum. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Elbette biliyordum. Aptal değildim.

Babam işinin ayrıntılarını benden ve kardeşlerimden saklamaya özen gösterse de, bize Nonni -İtalyanca 'büyükbaba' demek- ve ailesi için daha iyi bir hayat kurmak üzere Sicilya'dan nasıl geldiği hakkında hikayeler anlatmaya devam etti.

Nonni'nin *Cosa Nostra* - İngilizce'de 'Bizim Şeyimiz' - olarak adlandırılan bir grup işadaminin bir parçası olduğunu öğrendim.

Babam ve Fausto Amcam *Cosa Nostra*'nın bir parçasıydı, çünkü aile şirketi Nonni'den onlara miras kalmıştı. Bir gün kardeşlerim ve ben de aile işinin bir parçası olacaktık.

Malikanenin koridorlarında her zaman ailemiz için çalışan siyah takım elbiseli ve kravatlı adamlar bulunurdu.

Babam onlara 'korumalar' derdi... Gerçi daha sonra onlar için kullanılan gerçek terimi öğrendim: piyadeler.

Silahlı adamlar eve saldırdığında annemin biz çocukları gizli bir geçitten dışarı çıkardığı zamandan bahsetmiyorum bile.

Sadece Dario babama ve piyadelere konağı savunmalarında yardım etmek için geride kalmıştı.

O zamanlar 11 yaşındaydım. Adriano 13 yaşındaydı ve daha sonra aylarca babam ve Dario'yla kalmasına izin verilmediği için acı acı yakınmıştı.

Babamız ve amcamız bize küçük yaştan itibaren kuralları öğretmişti:

Asla bir polisle konuşma. Asla bir aile üyesine ihanet etme.

Eğer sen yemin edersen bir şey üzerine sen seversen, sen asla, asla

bu sözü bozma. HİÇ.

Babamın işinin tam olarak nasıl yürüdüğünü bilmesem de, ona don denildiğini biliyordum - efendi ya da lordun eski adı.

Onun danışmanı, sağ kolu adamı, olarak adlandırılırdı.

consigliere. Don'un danışmanı. "Sen babamın danışmanısın, " dedim.

Fausto başını eğdi. "Bunu sana hiç söylemedim."

"Bir şeyler duyuyorum."

Amcam bana alaycı bir gülümsemeyle baktı, sonra da "Benimle gel" dedi.

Onu evin ön tarafındaki salona kadar takip ettim. Fausto Amca bir keresinde kapıyı çaldı ve babam "*Girin*" demeden *içeri* girdi.

Ki bu başka hiç kimse için düşünülemezdi . Biz çocuklar

ölüm kalım meselesi olmadığı sürece kapı kapalıyken babamızın sözünü kesmek yasaktı -

Silahlı adamların eve saldırması gibi.

Babam masasından başını kaldırdı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Ah, Fausto... oğlum yaramazlık mı yaptı?"

"Tam tersine. Ona ne okuduğunu göster, Niccolo."

Prens'in kopyasını elime aldım.

Babamın kaşları havaya kalktı. "Senin yaşındaki bir çocuk için oldukça ağır bir kitap."

Omuz silktim. "Sorun değil."

"Şimdiye kadar en sevdiğin bölüm hangisi?" Fausto Amca bana sordu.

Bir an düşündüm. "Machiavelli'nin 'Herkes nasıl görüldüğünü görür, ama çok azı gerçekten ne olduğunu bilir' dediği kısmı seviyorum."

"Neden özellikle o kısmı seviyorsun?" Fausto sordu.

"Roberto'yu oynadığım zaman kimsenin bilmemesi gibi bir şey.
gerçekte kim olduğumu."

"Peki bu konuda neyi seviyorsun?"

"İnsanları kandırmak."

Fausto Amca babama sinsi bir bakış attı, sonra bana sordu:
"Kitabın ana mesajı nedir sence?"

"Machiavelli Prens'in iyi bir hükümdar olmasına yardım etmeye çalışıyor. Ama iyi bir hükümdar olmak için bazen kötü şeyler yapman gerekir. Ya da en azından *diğer* insanların kötü olduğunu düşündüğü şeyler."

"Şu ana kadar okuduklarınıza göre, iyi bir hükümdar olmak ister miydiniz?"

Prens gibi bir gün cetvel mi?"

"Pek sayılmaz."

"Neden olmasın?"

"Gerçekten zor bir iş gibi görünüyor. Ayrıca herkes seni öldürmeye çalışıyor."

Nedenini anlamasam da babam kıkırdadı.

"Prens olmasaydınız ne yapmayı tercih ederdiniz?" Fausto Amca sordu.

"Sanırım Machiavelli gibi olmak isterdim."

"Neden peki?"

"Çünkü o insanlara istediğini yaptırmakta çok iyi. Onları kandırmakta. Sanırım ben de bunu isterdim."

Fausto Amca gururla gülümsedi, sonra babama döndü.

"Sanırım bir çırak almamanın zamanı geldi."

Fausto'nun bana taktığı Machiavelli lakabı ailemin geri kalanına da hızla yayıldı, özellikle de 13 yaşımdan itibaren *eğitimli bir consigliere* olduğumda.

Fausto Amca'nın gölgesiydim, onu her yerde takip ederdim. Babamla yaptığı neredeyse her konuşmayı ve genellikle dışarıdaki taraflarla yaptığı görüşmeleri dinledim.

Babam ve Fausto, ben büyüyene kadar daha sert şeyleri benden sakladılar ve bana 'sonraki bölüm için' özel olarak konuşmaları gerektiğini söylediler.

Ama yavaş yavaş aile şirketimizin işleyişini anlamaya başladım.

Floransa'daki politikacılara, yargıçlara ve polislere nasıl rüşvet verdiğimizi.

Sonra da bu nüfuzlarını iş adamlarına ve *Cosa Nostra* üyelerine sattılar.

Eğer birinin devlet ihalesine ihtiyacı varsa.

Ya da bir yasa iptal edildi.

Ya da yasal bir davayı batırmak için.

Bize geldiler - ve istedikleri şey için cömertçe para ödediler.

İşin başka kısımları da vardı. Örneğin, limanın bir bölümündeki işçileri biz kontrol ediyorduk.

İtalya'nın batı kıyısında. İthalatçılar ve ihracatçılar, ürünlerin 'kaybolmamasını' sağlamak için her nakliye konteyneri için bir 'vergi' ödemek zorundaydı.

Ayrıca Agrellas ile bir ortaklığımız vardı. Biz Floransa'daki güç merkezlerini kontrol ediyorduk; onlar ise sokakları - uyuşturucu, kumar ve fuhuş- denetliyordu.

Babam ve Fausto'nun Floransa'nın dışındaki kırsal bölgelerimizde *de* uyuşturucu, kumar ve fuhuşu denetlediklerini fark ettim... sadece Agrellalar'dan çok daha az sayıda.

Dario için bu kısımdan, özellikle *de* uyuşturucu ve fuhuştan her zaman nefret etmiştir. Küçük yaşlardan itibaren, bağımlı yaratan ya da kadınları avlayan işlere elimizi bulaştırmamamız gerektiğini düşünürdü.

"Bir şeyleri *yönettiğinizde* onları değiştirebilirsiniz," diye cevap verirdi babam sert bir şekilde. "Ama şimdilik işleri *ben* yürütüyorum."

Çok uzak bir gelecekte *de* olsa, Dario'nun bir gün işleri yöneteceği anlaşılmıştı.

Ben Fausto'nun çırağı olmadan önce bile, Dario babamı gölgelemeye, nasıl etkili bir don olunacağını öğrenmeye başlamıştı.

Liderlik görevi onun omuzlarına erken yaşta düştü, tıpkı benimkine düşen *danışmanlık* görevi gibi.

Heyecan verici ve ilginç olmalarına rağmen İki genç oğlanın taşıyabileceği yükler. Ailemizin kaderinin işimizi ne kadar iyi yaptığımıza bağlı olduğu bize defalarca öğretilirdi.

Belki *de* bu ortak deneyim, yaşlandıkça bizi birbirimize daha da yakınlaştıran bir başka faktördü.

Annemin beni satrançla tanıştırdığı gibi, Fausto Amca da beni Büyük Oyun dediği şeyle tanıştırdı:

Cosa Nostra içindeki ölüm kalım mücadelesi.

Ve annemin bana hayat dersleri verdiği gibi, Fausto Amca da bana *danışman* olmanın inceliklerini öğretti.

Birinin size yalan söylediğini nasıl anlarsınız? Tek başına bu bile

bütün bir on yıla yayılan devam eden bir konu.

Birini fikrinizi benimsemeye ve kendi fikri olduğunu düşünmeye nasıl ikna edersiniz, böylece planlarınızı isteyerek uygularlar.

Bağıışınıza en iyi tavsiyeyi verebilmek için stres ve kafa karışıklığının üstesinden nasıl gelebilirsiniz.

Başkalarını nasıl ikna edeceğinizi - ve ikna edemeyeceğiniz kişileri nasıl manipüle edeceğinizi.

Ama Fausto'dan öğrendiğim en önemli derslerden biri erken yaşıta geldi.

"İyi bir *consigliere* her zaman don'u için kılıcını çeker," demişti bana.

"Ne?!" diye sordum. Ne demek istediğinden tamamen habersiz bir şekilde sordum.

"Roma İmparatorluğu döneminde, korkunç bir yenilgiye uğrayan generaller kelimenin tam anlamıyla kılıçlarının ucuna düşerek ve kılıcın kendilerini delip geçmesine izin vererek kendilerini öldürürlerdi. 'Kılıcının üzerine düşmek' terimi buradan gelir."

"Neden?!"

"Bazen utançtan. Bazen yenilgide onurlarını geri kazanmak için. Ancak bir *danışman* için 'kılıcının üzerine düşmek' bu anlama gelmiyor.

"Bunun yerine, bir durum için suçu üstlenmek anlamına gelir.

Böylece bağıışınız zarar görmeden kurtulur.

"*Cosa Nostra* aileleri hiyerarşinin en tepesinde Don'un olduğu bir yapıya sahiptir. Onun *danışmanı* doğrudan onun altındadır.

"Don emirlerini *consigliere* verir, o da bunları uygular. Üçüncü şahıslarla, özellikle de yasadışı faaliyetlerle ilgili olanlarla tüm ilişkileri yürüten kişi *consigliere*'dir.

"Eğer polisler Don'u tutuklarsa - eğer bir savcı onu bir suçtan yargılamaya karar verirse - Don 'Benim bundan haberim yoktu' diyebilir. Ve kimse aksini kanıtlayamaz çünkü tüm detaylarla ilgilenen kişi *consigliere*'dir. Ve Don'un emir verdiği konuşmayı sadece Don ve *consigliere* duymuştur.

"*Konsigliere*, Don için bir kalkandır. Güvenlik duvarıdır, siperdir, böylece polis aile reisine ulaşamaz. En tepedeki birinin hapse girmesi gerekiyorsa, bu kişi *consigliere*'dir, böylece don ve aile yoluna devam edebilir. Anlıyor musunuz?"

"*Konsigliere* günah keçisi mi?" diye sordum.

"Bir bakıma - ama bir günah keçisi suçu üstlenmek *zorunda* kalır. *Konsigliere* bunu kendi isteğiyle üstlenir. Bu işin bir parçası - işin çok önemli bir parçası, belki de en önemli parçası. Bir felaket durumunda, *consigliere* ailenin iyiliği için kendini feda eder. Yani Don için günah keçisi olmak değil... aile için *kahraman* olmaktır. Şimdi anlıyor musun?"

"Sanırım anladım."

Yıllar sonra, Fausto Amca'nın bu kavramı gerçekten anlayıp anlamadığını sorgulamak zorunda kaldım, çünkü bu kavramı o kadar korkunç bir şekilde ihlal etmişti ki.

Bu, onun bir hain olduğunu öğrenmeden önceydi.

A Resmi olarak *komiser* olduktan sonra, kötü günler dalga dalga birbiri ardına geldi.

Ama ben görevi devralmadan önce, hafızamda özellikle korkunç olarak yer eden iki gün vardı.

Biri annemin öldüğü gündü.

Sonu gelmeden çok önce yaklaştığını biliyorduk.

Yabancıların arasında ölmek için bakımevine yatırılmak istemedi, bu yüzden babam malikanemizde onun için özel bir oda hazırladı. Odayı gerekli tüm tıbbi ekipmanla donattı ve üç hemşireden oluşan bir ekip tuttu, böylece günün her saati birileri orada olacaktı.

Evde bir doktorun kalmasını da düşündü, ancak görüştüğü kişilerin hepsi ona aynı şeyi söyledi: buna gerek yoktu. Yapılması gereken tek şey onu mümkün olduğunca rahat ettirmekti.

Sonunda satranç oynayamayacak kadar zayıf düştü. Ziyaretlerimiz yatağının yanında oturup elini tutmamla sınırlıydı.

Morfın sersemliğine girip çıkmadığı zamanlarda, konuşurduk.

"...Senin için endişeleniyorum, Nico," demişti bir keresinde, Niccolo'nun takma adını kullanarak.

"*Benim* için mi endişeleniyorsun?!" Şakacı bir ses tonunu zorlayarak söyledim. "Kanser olan *ben değilim*"

"...ciddi ol," diye mırıldandı, yine de gülümsedi. "...I senin mutlu olmanı istiyorum... ve senin için kardeşlerinden daha çok endişeleniyorum..."

"Roberto için endişelenmelisin. O sadece hesap tablolarını ve muhasebeyi seviyor. Ya da Adriano için endişelenin - o öfkesi bir gün onun da başını belaya sokacak."

"...ama Roberto neyi sevdiğini *biliyor*... küçüklüğünden beri hep biliyordu..."

"Doğru," diye itiraf ettim.

"...ve Adriano zamanla olgunlaşacak..."

Şakacı bir şekilde alay ettim. "Gördüğüm zaman inanacağım." "...ama sen... neyi seviyorsun?"

"*Seni* seviyorum. Burada *seninle* olmayı seviyorum."

"...bu çok tatlı... ama ben gittiğimde... sevecek başka bir şeye ihtiyacın olacak. O ne olacak?"

Orada oturdum ve bir an düşündüm.

Kızlardan hoşlanıyordum - ama sadece birkaç tanesiyle çıkmıştım ve dürüst olmak gerekirse, aşık olmanın yakınından bile geçmemiştim.

Fausto Amca'nın çırağı olmak hoşuma gidiyordu ama çok az gerçek dünya uygulaması olan çok fazla öğrenme ve çalışma vardı. Şimdiye kadar.

Ve bu gerçekten de bir iş adamı olma fikrini sevdiğimden değildi.

consigliere...

Ama Orada oldu kesinlikle bir şey hakkında

Bu... *Altında* beni büyüleyen temel bir şey vardı.

Ve işte o anda anladım.

"Oyunu seviyorum," dedim ciddi bir şekilde. "...satranç..." diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hayır. Yani, satrancı severim, evet... ama demek istediğim, değerli bir rakiple yarışmaktan zevk alırım. Bana meydan okuyacak biri.

Zekamı sınavabileceğim biri. Sadece onlarla oynayarak beni daha keskin, daha güçlü, *daha iyi* yapan biri."

Tanınmış bir şekilde gülümsedi. "...bu iyi bir cevap...ben Umarım onu er ya da geç bulursun, Nico..." Ve tekrar uykuya daldı.

İlerleyen günlerde birkaç kez daha kendine geldi. Birkaç kez babamla ve benimle, bir kez de tüm kardeşlerim gözyaşları içinde vedalaşırken...

Ama çok geçmeden gitmişti.

Vefat ettiğinde, kederden yıkılmıştım. Aylardır zihinsel olarak kendimi buna hazırlıyordum... ama zamanı geldiğinde, hiçbir şeyin beni *gerçekten* hazırlayamayacağını fark ettim. Kalbime bir hançer saplanmıştı ve acısı hiç dinmeyecekmiş gibi hissediyordum.

Beni bu kadar inciten onun ölümü değildi.

Görevli hemşire tarafından öldüğü açıklandıktan sonraki sessiz bir andı ve hepimiz saygılarımızı sunmak için toplandık. Kardeşlerim onu alnından öptü ve Fausto Amca elini sıktı. Aurelio bile yatağının ayak ucuna taze kesilmiş bir gül koyarken ağırbaşlı ve nazikti.

Babam hepimizden onunla yalnız kalmak için bir dakika istedi.

Kardeşlerim gitti.

Ama bana ihtiyacı olabilir diye koridorda kaldım. Kapalı kapıdan bir şeyler söylediğini duydum. Benimle konuşuyor olabileceğini düşünerek yaklaştım - Ama sonra ne dediğini duydum.

Onunla konuşuyor, ona ismiyle sesleniyordu.

"Viviana," dedi acı ve çaresizlik içinde. "Şimdi ne yapacağım? Viviana... şimdi ne yapacağım?"

Bunu tekrarlayıp duruyordu, sesi kederden çatlıyordu.

O an beni diğerklerinden daha çok mahvetti.

Onu evin yakınındaki zeytinliklere gömdük.

Cenaze töreni kasvetli ve küçüktü, sadece birkaç kişi katılmıştı.

Babam, ben ve kardeşlerim, Fausto ve Aurelio.

Annemin iki kız kardeşi - anne ve babası öldüğünden beri hayatta kalan tek akrabaları...

Ve ona çok değer veren tüm ev personeli. Korkunç acılar içindeyken bile onlara karşı hep nazik olmuştu.

Hayattayken çok seviliyordu... ve en önemli insanlar son günlerinde onun yanındaydı.

Babam on yıl boyunca her gün onun mezarını ziyaret etti.

Asla yeniden evlenmedi ve bildiğim kadarıyla bir daha asla başka bir kadına bakmadı.

Birkaç yıl geçtikten sonra kardeşlerim nazikçe biriyle çıkmasını önerdiler ama o reddetti. Sonunda, sormayı bırakmalarını yasakladı.

Yıllar önce satranç oynarken annemin söylediği bir şeyi hatırladım:

Kibar kadınımlı kaybettim... ve onsuz devam edemem.

Belli ki babam devam *etti*, en azından bazı açılardan.

Aile şirketinin başındaki rolünü sürdürdü... ve kardeşlerimle beni daha da şiddetle sevdi, bizimle geçirdiği her güne değer verdi.

Ama o öldüğünde bir parçası bir daha dönmemek üzere gitti.

Onun için endişelenen kardeşlerimin aksine ben farklı bir bakış açısına sahiptim.

Böyle bir kadın bulmak istiyorum.

O kadar çok seveceğim bir kadın ki, başka hiç kimse onunla kıyaslanamaz.

Bir kraliçe.

Ve belki... sadece belki...

Oyunda benimle boy ölçüşebilecek, hatta belki de beni geçebilecek biri.

T İkinci en kötü gün, sahip olduğumuz her şeyin -babam ve amcamın inşa ettiği her şeyin- aslında iskambilden bir ev olduğunu fark ettiğim gündü.

güçlü bir rüzgarla devrildi..

Ve kardeşim Dario bunun bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

Ben 23 yaşına girdikten kısa bir süre sonra, bir felaket aile şirketimizin temellerini sarstı.

Scordato adında Floransalı bir polis dedektifi - maaş bordromuzda yoktu - tamamen ilgisiz bir soruşturma sırasında operasyonlarımıza rastladı.

Şehir tarafından kiralanan bir inşaat firmasında zimmete para geçirme olayını araştırıyordu. Mali durumlarını incelerken, defterlerinde şüpheli bir dizi ödeme keşfetti. Şirketin muhasebesini hangi dahi yaptıysa, parayı *Politikacılar* altında listelemişti.

Scordato taşları ters çevirmeye başladı ve altlarında her türlü kötü şeyi buldu. Bir şey diğere yol açtı ve

Çok geçmeden bizim için çalışan, politikacılara ve yargıçlara rüşvet dağıtan Luigi Rivera'yı yakaladı.

Scordato onu kahverengi bir kağıt torbaya doldurulmuş 200,000 Euro ile tutukladı.

Neden *bu* kadar çok parası olduğu sorulduğunda Rivera, "*Bankalara güvenmiyorum*" demişti.

Bu onu paçayı kurtarmak için yeterli değildi.

Politikacılar izlerini yeterince iyi kapatmışlardı ve makul bir inkar edilebilirliğe sahiptiler. *Bunlar sadece siyasi bağışlar!* diye bağıldılar.

Ancak yargıçların *hiç kimseden* dış ödeme almaması gerekiyordu.

Scordato intikam için jürinin peşine düştü. O Floransa'da *Procuratore della Repubblica* - yani Floransa Bölge Savcılığı - görevine talip olan ve ne yazık ki bizim bordromuzda olmayan genç bir savcıyla birlikte çalışıyordu.

Çok geçmeden tüm şehir bir skandalla çalkalanmaya başladı. Yargıçlara rüşvet veriliyordu!

Hem de karanlık organize suç örgütleri tarafından!

Her şeyin yerle bir olduğu gün Fausto Amca, Dario ve beni çalışma odasına çağırdı. O sırada ikimiz de geleceğin don ve *consigliere*'leri olarak çıraklık dönemimizin derinliklerindeydik.

Karanlık bir hava vardı. Babam masasının arkasında otururken kızgın ve yenilmiş görünüyordu.

"Pekala," dedi, "Rivera çatladı."

Kahretsin.

Çantacımız bize karşı tanıklık etmeyi kabul etmişti. "İsim verdi mi?" diye sordum.

"Henüz değil," dedi Papa. "İçerideki adamımız anlaşmanın gerçekleşmesi için üst düzeyden onay beklediklerini söylüyor. Bu gerçekleştiğinde, onlara isim vermeye başlayacak."

Kusacakmışım gibi hissettim. "Ona sessiz kalırsa icabına bakacağımızı söylemedik mi?"

Fausto Amca, "Scordato ondan işkenceyle bir itiraf aldı," dedi. "Bu sopaydı. Kovuşturmadan muafiyet havucuyla birleşince..."

KAHRETSİN.

"İfade veremeyeceğinden emin olacak mıyız?" diye sordum. Herkes tam olarak ne sorduğumu anlamıştı:

Onu öldürecek miyiz?

"Onu elmas sıçar gibi koruyorlar," dedi babam. "Ona ulaşamayız."

"Ulaşabilsek bile, kamu görevlilerine rüşvet vermek başka bir şey," dedi Fausto. "Devletin tanığını ortadan kaldırmak bambaşka bir şey. Bunun için hapse atılmamızı istiyorlar - ama onu öldürürsek kellelerimizi mızraklara geçirirler."

"O zaman neye bakıyoruz?" diye sordum.

Fausto, "Bu şehir için utanç verici bir durum - bir düzineden fazla yargıç yargılanıyor - bu yüzden muhtemelen basından uzak tutmak için bir anlaşma yapmaya çalışacaklar," dedi. "Ama yine de on, belki de yirmi yıl hapis yatabilir."

"Ve muhtemelen San Vittore," diye homurdandı Papa.

LANET OLSUN.

San Vittore tüm İtalya'nın en kötü şöhretli hapishanesiydi. Tam bir cehennem çukuruydu - kirli, kalabalık ve şiddet dolu. Ayrıca organize suç örgütü üyelerinin gönderildiği bir yerdi, bu da orayı on kat daha tehlikeli kılıyordu. *Cosa Nostra* üyeleri *Camorra*, *'Ndrangheta* ve bir düzine diğer küçük örgütten rakipleriyle birlikte kilit altındaydı. Sürekli suikastlar düzenleniyor, çoğunlukla bıçakla ya da boğaz kesilerek gerçekleştiriliyordu.

Fausto Amca'ya acıma ve korkuyla baktım.

Sevdiğim bu adam cehenneme atılmak üzereydi.

Babamdan sonra, Fausto emir komuta zincirindeki en yüksek kişiydi. *Consigliere* olarak, polislere söylemek onun göreviydi.

Hepsini ben yaptım. Kardeşim Leonardo bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

Fausto Amca kılıcının üzerine düşerdi, böylece donu hapse girecekti.

Orada oturup *hemen teslim olacağım* demesini bekledim.

Ve bekledim.

Ve bekledim.

"...Peki?!" Sonunda söyledim.

Fausto acımasız görünüyordu. "San Vittore'den sağ çıkamayacağım. Bunu hepimiz biliyoruz."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"...YANI?!" diye bağırdım.

"Ne demek 'yani'?" Fausto tersledi.

"Sen *consigliere*'sin!" Öfkelendim. "Bu senin görevin - aile için bir kurşunu göze almak!"

"Diğer alternatiflere bakacağız," dedi babam.

"Ne başka alternatifi?! Başka alternatif yok! Eğer suçu üstlenmezsen hepimizi çarmıha gerecekler!"

"Haklı," dedi Fausto, kaderini kabullenmiş bir mahkûm gibi konuşarak.

"Fausto - hayır!" Babam yalvardı.

"Nico haklı, Leonardo. Bu benim görevim," dedi Fausto kasvetli bir sesle. "Kana susamışlıklarını tatmin edecek kadar yüksekte birini bulana kadar peşimizden gelmeye devam edecekler. Bunu yapabilecek tek kişi benim - "

"Ben yaparım," diye araya girdi Dario.

O ana kadar tek kelime etmemişti. Orada sessizce oturmuş, her şeyi içine sindirmeye çalışıyordu.

Hepimiz şaşkınlıkla ona baktık.

"Neyi yapacak?" Ben sordum.

"Suçu üstleneceğim," diye cevap verdi sakince. "Bir anlaşma karşılığında rüşvet suçunu kabul edeceğim."

"Yapamazsın!" "Yapamazsın!" diye haykırdım.

"Neden?"

"Çünkü sen hiçbir şey yapmadın!" diye bağırarak istedim.

Ama bunun yeterince iyi bir cevap olmadığını biliyordum, bu yüzden onun yerine mantığımı kullanmayı denedim. "Yeterince yüksekte değilsin!"

"Tabii ki öyleyim. Aslında, bu mükemmel. Şüpheli mafya babasının en büyük oğlu hikâyenin kötü adamı olduğunu itiraf ediyor. Basın bunu yutacaktır. Savcıların ailenin geri kalanını rahat bırakması için yeterince makul. Ve hepimiz biliyoruz ki San Vittore'den kurtulma şansı olan tek kişi benim."

"Bu garanti değil!" demek istedim.

Ama I yapmadı istiyorum için tartışmak için
veOlabilirlik . Kardeşimin ölümü.

Babam masasından kalktı ve gözyaşları içinde Dario'ya doğru yürüdü.

Dario ayağa kalktı ve babam ellerini şefkatle kardeşimin yüzünün iki yanına koydu.

"Dario... eğer başka bir yolu olsaydı..." Babam sesi titreyerek söyledi.

Dario ona gülümsedi. "Merak etme. Sen farkına bile varmadan çıkmış olacağım."

Fausto da ayağa kalktı. "Dario... teşekkür ederim..."

Dario'nun gülümsemesi gözle görülür biçimde soğudu. "Bir şey değil amca. Sadece Rivera'ya benim adımı vermesi gerektiğini söyle. Ve anlaşmayı yapmaları için en iyi savunma avukatlarımızı tuttuğundan emin ol."

Fausto başını sallayarak, "Elbette," dedi.

Sonunda ağabeyim bana döndü ve gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Machiavelli'yle bu işten sıyrılmamı sağlayabilirsen çok işime yarayabilir."

"Bunu yapamazsın," dedim umutsuzca.

"Bunu yapabilecek tek kişi benim ve bunu sen de biliyorsun." Bana sarıldı ve ben de ona şiddetle tutundum. "Yapma," diye fısıldadım kulağına.

"Yapmak zorundayım," dedi basitçe.

Geri çekildi ve beni rahatlatmak istercesine omzuma vurdu. Sonra babama döndü. "Gidip diğerlerine söylemeliyiz."

'Diğerleri' derken kardeşlerimizi kastettiğini biliyordum.

"Evet... gitmeliyiz," dedi babam, gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Hadi gidelim." Dario bir kolunu babamızın ve onunla birlikte kapıya doğru yürüdü.

Fausto onları takip etmeye başladığında uzanıp kolunu tuttum.

"Konuşmak istiyorum," diye hırladım.

Fausto şaşkınlıkla bana baktı. "Ne oldu?"

Dario ve babam çalışma odasını terk edene kadar bekledim, sonra da gevşedim.

"*Senin* suçu üstlenmen gerekiyordu!" Öfkelendim. "Sen *consigliere*'sin!"

"Dario nezaket gösterip yerime geçmeyi kabul etti."

"Bunu yapmak zorunda değildi!"

Fausto üzüntüyle, "Haklısın, buna mecbur olmamalıydı," dedi. "Ama ikimiz de bana ne olacağını biliyoruz. Şişman ve yavaşım. Gücüm beynimde, yumruklarımda değil. San Vittore'ye ayak bastıktan birkaç gün sonra bir balık gibi karnım değişir.

"Ama Dario genç. O güçlü, bir savaşçı. Diğer taraftan tek bir çizik bile almadan çıkacaktır."

İçimdeki her şey isyan etti. "Hani 'felaket anında *consigliere* kendini feda ederdi'? 'İşin en önemli kısmı, belki de tek en önemli kısmı' olmasına ne oldu?!"

Fausto beni teselli edercesine kolumu okşadı. "...sadece o zorunda. Ve Dario nezaket göstererek bunu benim yapmama gerek kalmamasını sağladı." Şok ve tiksinti içinde ona baktım.

Elimi kolundan çekmeyince Fausto Amca parmaklarımı ondan çekti. "Gel. Diğerleri için orada olmalıyız."

Sonra salondan çıktı.

I durdu Orada, bakıyor sonra onu ile Nefret ve inançsızlık.

Lanet olası korkak -

Lanet olası ikiyüzlü piç!

Lanet kılıcının üzerine düşmek için çok fazla.

I yapamam söyle o I hiç affettim Fausto,ama I yavaş yavaş onu küçümsemeyi bıraktım. Az ya da çok.

Bununla birlikte, kalbimde gömülü kalan küçük bir nefret koru yeniden alevlenmeyi bekliyordu.

O gün yaptığı şeyi affedilemez bir zayıflık ve ikiyüzlülüğün zirvesi olarak gördüm.

Ama bunun açık bir ihanetin habercisi olabileceğini hiç düşünmemiştim... ta ki çok geç olana kadar.

Dario'nun San Vittore'ye girdiği gün tüm kardeşlerim gibi ben de Milano'daydım.

Babam ve Fausto evde kaldılar, haklı olarak. Gereksiz yere kendilerini rakiplerimizin hedefi haline getireceklerdi.

Yine de orada olamamak Papa'nın kalbini kırdı. Fausto... o kadar da değil.

Dario San Vittore'nin otoparkında bizimle vedalaştı, bize sarıldı ve iyi olacağına dair güvence verdi. Bana geldiğinde sırttı. "Bu kadar asık suratlı olma, müstakbel *konsolos*. Bu küçük bir aksilik. Bir gün, biz dünyayı yönetecek."

O içeri girip gardiyanlar tarafından gözaltına alınırken bu sözlerle kendimi teselli ettim.

Bir gün, dünyayı biz yöneteceğiz...

Kardeşimi bir sonraki görüşüm, hapishanenin ziyaretçi odasındaki çizik pleksiglas bariyerin arkasındaydı.

Hapishane müdürüne rüşvet vererek Dario'ya özel bir hücre ve temel ihtiyaçlar - erzak, yemek pişirmek için tava

kendi yiyeceklerini ve üzüm bağlarımızdan şarap şişelerini getiriyordu - hepimiz ona bir şey olmasından ölesiye korkuyorduk. Babamın San Vittore'de kilit altında tuttuğu pek çok düşmanı vardı ve bunlardan herhangi biri oğullarından birini öldürmeyi çok isterdi.

Hayal et benim Sürprizne zaman o oldu değil
sadece içinde O cehennem çukurunun
içinde iyi ruhlar vardı ama *gelişiyor* gibiydi.

Onu görmek için teker teker içeri girmek zorunda kaldık.
Ben sonuncuydum.

Diğerleri bana ne beklemem gerektiğini söylemişti ama o zaman bile ne kadar iyi görüldüğüne inanamamıştım.

Bariyerin ziyaretçi tarafına oturdum ve metal kordonundaki yaralı, hırpalanmış ahizeyi elime aldım.

"*Consigliere*," dedi telefonda neşeyle. "Diğerleri gibi bana palavra sıkma," diye uyardım.

Kıkırdadı. "*Onlarla dalga geçmiyordum.*"

"İyi görünüyorsun - hatta mükemmel - ama bu bir paravan mı?"

"*Hiç de değil.*"

"Tehlikede miydin?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "*Sana palavra atmamı söyledin, o yüzden atmayacağım. Zaman zaman tehlikeli oldu.*"

"Asıl tehlike kimdi?"

"*Aristide Caproni.*"

Nefesimin altında küfrettim.

Caproni, Napoli ve çevresine hâkim olan organize suç örgütü *Camorra*'nın yüksek rütbeli bir üyesiydi. Amato adında bir *Cosa Nostra* ailesi on yıllardır *Camorra*'nın egemenliğine meydan okuyordu ama sadece kısmen başarılı olmuşlardı. Amato'lar en iyi ihtimalle şehrin yarısını kontrol ediyordu ve bu da iyi bir gündeydi.

Genel olarak *Camorra* ve *Cosa Nostra* zaten birbirlerinden nefret ederlerdi ama yıllar önce Papa, Amato ailesinin en büyük müttefiklerinden biri olmuş, operasyonları için para ve lojistik destek sağlamıştı. Bu yüzden Aristide Caproni bize karşı özel bir düşmanlık besliyordu.

"Size saldırmaya çalıştı mı?"

"Doğrudan değil, ama sanırım birkaç girişimin arkasında o var."

"BİRKAÇ MI?!"

"Sakin ol, Machiavelli."

"Sakinleşmek *mi?! Neden daha stresli değilsin?! Bıçaklanma tehlikesiyle karşı karşıya olan sensin, ama yine de orada oturmuş kanarya yemiş kedi gibi sırtıyorsun!"*

"*Tesadüfe bakın ki, burada mükemmel bir müttefik edindim. Bir İsveçli.*"

Lars'ı ilk kez böyle duydum.

Lars ailemiz için bir lütuf ve nimetti.

Dario'nun San Vittore'de hayatta kalmasının tek sebebinin o olduğuna inanıyorum.

Ve ailemizin gelecek felaketleri atlatabilmesinin büyük bir parçasıydı.

Lars bizim için çok değerli olduğu için, Dario benden ailemizin en iyi avukatına Lars'ın davasını inceletmemi ve mahkemede bozulup bozulamayacağını görmemi istediğinde başlangıçta direndim.

Ama yaptım.

Lars'ın kendisi cezasına itiraz etmemeye karar verdiğinde ne kadar rahatladığımı anlatamam.

Bencilce, biliyorum.

Ama kardeşime yardım etmek için orada olamadıysam, başka birinin yardım edebileceğine minnettardım.

Ve İsveç Özel Kuvvetleri'nin bir gazisi.

Üç buçuk yıl sonra, Lars'ın şartlı tahliye edileceğini büyük bir endişeyle öğrendim.

Lars gittikten sonra Dario'nun suikasta kurban gitmesinden çok korkuyordum.

Ancak kardeşim, Lars'ın ona cezasının son altı ayında hayatta kalmak için gerekli becerileri öğrettiğine dair bana güvence verdi.

Ayrıca, Aristide Caproni çoktan ölmüştü - bir hapishane isyanı sırasında 'gizemli bir şekilde' öldürülmüştü.

Bunu yapanın Dario mu yoksa Lars mı olduğunu hiç sormadım, ancak ikisinin de işin içinde olduğunu varsaydım. Öldürücü darbeyi kimin vurduğunu daha sonra öğrendim.

Ama en azından Dario'nun en büyük düşmanı ölmüştü.

biliyordum ki orada geri tepecekti
Camorra'dan

Bir gün, ama o noktada çok daha büyük sorunlarımız vardı.

Dario'nun hapisten canlı çıkmasını sağlamak gibi.

Lars'ın bir hafta içinde serbest bırakılacağını öğrendiğim telefon görüşmesi sırasında Dario bana başka bir şey daha söyledi.

"Dışarıda bir kız arkadaşı varmış ve yeryüzünden kaybolmuş gibi görünüyor. Onu bulmanı istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Onun öldüğünü mü düşünüyor?"

"Hayır. Sadece her türlü iletişimi kesti."

"Bu genellikle bulunmak istemediğinin açık bir göstergesidir."

"Niccolo..."

"Tamam, peki - adı ne?" Bir kalem ve bir kâğıt parçası alırken sordum.

"Rachel Bauer. B-A-U-E-R. Ama bu muhtemelen sana yardımcı olmaz. Lars gerçek ~~saydın~~bu olmadığını söylüyor."

"Tamam... O zaman bilinen son adresi neydi?"

"Lars bilmediğini söylüyor."

"Bilmiyor mu?!"

"Her zaman onun otelinde buluşurlardı."

"Bir eskorta aşık olmadığından emin misin?"

"Çok komik."

"Komiklik yapmıyorum. Ya da çok az. Bilinen son telefon numarası?"

"Hapishaneye girdiğinde kullanılmaz haldeydi."

"E-posta adresi?"

"Kadın cevap vermiyor. E-posta adresinin kullan-at olduğunu düşünüyor - her 30 günde bir değiştiriyormuş."

"Neydi o, uyuşturucu satıcısı mı?!"

"Niccolo - "

"Elimdeki tek şey buysa ve o da bulunmak istemiyorsa, bu kadını BULMAMI nasıl beklersin?!"

"Annesi yaklaşık 30 yıl önce Pescara'da bir otelde çalışıyordu. Gençliğinde çok güzelmiş ve tatildeyken bir İngiliz'den hamile kalmış. Sonra da İngiltere'ye adamın yanına gitmiş. Eğer annesini bulursanız, kızını da bulacağınızdan eminim."

Devam etmesini bekledim.

Devam etmeyince içimi çektim. "Elindekilerin hepsi bu mu?"

"Hepsi bu kadar."

"İşleri benim için zorlaştırmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Elbette. Ama sana güveniyorum."

"Harika."

"Bir şey daha var."

"Dur tahmin edeyim: Önümüzdeki 24 saat içinde bitmesini istiyorsun."

"0 kısım için bir haftan var. Hayır, babama Lars'a iş vermesini istediğimi söylemeni istiyorum."

Bu kısmı bekliyordum. Dario oldukça son üç yıldır Lars'ı serbest bırakılır bırakılmaz işe almakla ilgili konuşuyordu.

Aslında, Lars'a sadakat testi yapması için maaş bordromuzdaki sahtekar bir polisi göndermiştik. Polis, Lars'a Dario aleyhine tanıklık ederse hapis cezasının hafifletileceğini söyledi. Lars'ın doğruyu söylemesine bile gerek yoktu - sadece bir şeyler uydurabilirdi.

Lars polise siktir olup gitmesini söylemişti.

Yani Lars, onunla hiç tanışmamış olsam da benim gözümde iyiydi.

"I düşündümI oldu sözde için bulmak dışarı hakkında kız arkadaş."

"Öylesin."

"Sen düşünmek o gidiyor için kabul et a iş teklif Eğer "Kaçak Gelin onu geri götürür mü?"

Dario içini çekti. *"Mesele de bu. Onun iyiliği için umarım bulur... ama bizim iyiliğimiz için umarım bulmaz."*

"Ona sadece aradığımızı ama bulamadığımızı söyleyebiliriz."

"Hayır. Tam teşebbüs yapın. Hiçbir masraftan kaçınmayın. Bunu ona borçluyum."

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Evet, biliyorum. Ayrıca, bizimle çalışacaksa, bunu kendi özgür iradesiyle seçmesi gerekiyor - ve bu kadın dışarıda olduğu sürece, ona musallat olan bir hayalet gibi olacak. Ya onu bulmalı ve bıraktığı yerden devam etmeli... ya da ondan tamamen kurtulmalı. Her iki durumda da, sorun çözülene kadar bize hiçbir faydası olmayacak. Bu yüzden onu bulmak için elinizden gelen her şeyi yapın."

"...tamam."

"Eğer Lars seni ararsa, onun için kırmızı halı sermeni istiyorum. Roberto'nun teklifimizi karşı konulmaz yapmasını istiyorum. Onu takımımızda istiyorum Niccolo. Onun için savaş - Fausto karşı çıksa bile."

Güldüm. "Ahhh, işte şimdi anlaşıyor Ben."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer Fausto karşı çıkarsa, Lars'ın bizimle çalışması için elimden geleni yapacağım - sırf Sevgili Yaşlı Amca'yı kızdırabilmek için."

Sonunda, Lars için mindere çıkmama gerek kalmadı. Babam ondan etkilenmişti ve Fausto bile etkilenmişti. Adamın yetkinliğini inkar etmek mümkün değildi.

Hemen başladı.

İtiraf etmeliyim ki, başlangıçta Lars zaman zaman beni kızdırdı... ama bunun tek nedeni, operasyonlarımızda o gelmeden önce son derece eksik olan bir mükemmellik düzeyi talep etmesiydi.

Evimizdeki her bir pencereyi kurşun geçirmez cama yükseltmeyi önerdi.

Askerlerimizi Özel Kuvvetler'de öğrendiği taktiklerle acımasızca eğitti.

Hatta kardeşlerimi ve beni eğitime katılmaya zorladı - ki bu onu bana sevdirmede, size söyleyeyim.

Ama sonunda zor zamanlar geldiğinde, Lars'ın mükemmellik talebi - ve ısrar ettiği tüm eğitimler - kışımızı kurtardı.

A Ve sonra trajedi geldi.

Babam durup dururken kalp krizinden öldü.

Bu beni çok incitti. Annemin öldüğü zamanki kadar değil - babama onun kadar yakın değildim - ama çok büyük bir şoktu ve vefatının derin yasını tuttum.

Diğerlerini neredeyse eziyordu. Özellikle Adriano babamı çok severdi ve her zaman onun onayını almak için yanıp tutuşurdu.

Dario'ya gelince...

Bu onu neredeyse öldürüyordu.

Hapishaneyi arayıp en azından Dario'nun telefona çıkmasına izin vermeleri için bağırp çağırmama rağmen merhamet etmediler.

Tehdit ettim, rüşvet verdim, elimden gelen her şeyi yaptım - ama elindeki azıcık güçle hava atmak isteyen bir kıçıkırık, evdeki müdürü arayıp izin istemeyi reddetti.

Böylece Dario babasına veda edemedi... Ve bu onun kalbini kırdı.

Önce trajedi geldi. Sonra hakaret geldi.

Fausto bizden ayrılmak ve kendi ailesini kurmak istediğini açıkladı.

Tarafından "aile, I ortalama o o aranıyor için olmak onun *Cosa Nostra* içinde kendi otoritesi. Don olmak istiyordu.

Ve bölgemizin yarısını - artı Floransa'yı - Bot.

Oldukça iyi saklamama rağmen, öfkeyle kaynıyordum.

Danışman olarak sorumluluklarından kaçmış ve Dario'nun suçu üstlenmesine izin vermişti.

Ve şimdi, istikrar sağlamak için bizimle kalması gerekirken, taşıyabildiği kadar ganimetle kaçmaya karar verdi.

Bu yüzüne inen bir tokat ve ardından gelen bir tükürüktü.

Kederden bunalmış olmasına rağmen Dario aklını korudu. Floransa'yı teslim etmeyi reddetti.

Fausto'ya verdiği cevabı her zaman hatırlayacağım:

Kusura bakma amca ama Floransa'daki konumumuzu korumak için hapse giren benim, sen değilsin. San Vittore'de dört yıl geçirmeyi baş ~~tacir~~ vazgeçmek için kabul etmedim.

Bunu söylediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Fausto istemeyerek de olsa kabul etti.

O odadan çıktıktan sonra oybirliğiyle Dario'yu yeni başışımız olarak seçtik. Beni *consigliere* olarak seçti ve Fausto ile ayrılık pazarlığı yapmam için bana tam yetki verdi.

Babama 25 yıl boyunca *consigliere* olarak hizmet ettiği düşünülürse, ona oldukça iyi bir anlaşıma yaptım...

O orospu çocuğunun her imtiyaz için savaştığını sağladım. var.

Dario sonunda eve sağ salim döndü. Dindar bir adam değilim ama sağ salim döndüğü için Tanrı'ya durmadan şükrettim.

San Vittore'den çıktığında herkes onu karşılamak için oradaydı. Orada onlarla birlikte olmayı çok istedim ama bu aptallık olurdu.

Hem don hem *de consigliere*'in aynı yerde olması - açıkta, yabancı topraklarda - kafa derilerimizi toplamak isteyen birden fazla düşmanla? Akıllıca olmazdı. Bu yüzden evde kalıp bekledim.

Diğerleriyle birlikte geldiğinde onu kapıda karşıladım.

"Evinize hoş geldiniz, Don Rosolini," dedim.

"Seni görmek güzel, Machiavelli," diye cevap verdi.

Durakladık - güldük - ve sonra birbirimize şiddetle sarıldık.

Diğerleri (özellikle Adriano ve Valentino) partiye başlamak istiyordu. Şampanya, viski, puro -

Ve Floransa'dan eskortlar getirildi.

Dario reddetti, Tanrı'ya şükür. "Çok tehlikeli. Bu düşmanlarımızın bize ulaşmasının en kolay yolu olur. İleride kadınlar için de zamanımız olacak. Şimdilik çalışacağız. Çok kısa bir süre içinde başarmamız gereken çok şey var. İşimiz bittiğinde

Gemiyi düzelttikten *sonra* kutlama yapabiliriz. Şimdi izin verirseniz, *danışmanımla* gecikmiş bir konuşma yapmam gerekiyor. "

İkimiz de salona çekildik.

"Durumumuz ne kadar kötü?" Dario bana kasvetli bir şekilde sordu. "Bölgemizin yarısını kaybettiğimizi düşünürsek Gelir getiren işletmelerimizin aynı yüzdesi, harika değil. Ama daha da kötü olabilirdi."

"İş hakkında konuşmuyorum. Bu konuyu Roberto ile daha sonra konuşacağım. Diğer ailelerle olan durumumuzdan bahsediyorum."

Cosa Nostra'yı kastediyordu.

"Sizi test edecekler. Belki hemen değil ama eninde sonunda. Bu kadarı kesin."

"Evet," dedi hiddetle, cevabımı biliyormuş ama yine de duymaktan nefret ediyormuş gibi.

"Fausto bilinen bir kişi, bu yüzden büyük ihtimalle onu rahat bırakacaklardır. Babamın oğlu olman dışında tanımadıkları *sensin*. Ve bu sana bir süreliğine belli bir saygı kazandıracak olsa da, uzun sürmeyecek."

Önce 'düşmanlar' listemizi gözden geçirdim.

Agrellalar, kontrol için bize açıkça meydan okumasalar bile, büyük olasılıkla Floransa'daki varlıklarımızı yeniden müzakere etmeye çalışacaklardı.

Diğer *Cosa Nostra* aileleri, bölgemizi savunup savunmayacağımızı görmek için büyük olasılıkla bölgemize akınlar düzenleyecek - belki de kenar mahallelerdeki uyuşturucu ticaretini ele geçirmeye çalışacak ya da yerel pezevenklerle bir anlaşma yapmaya çalışacaklardı.

Ama Dario beni şaşırttı.

"Uyuşturucu ve fuhuştan kurtuluyoruz," diye açıkladı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Affedersiniz?"

"Bugün yeni bir gün, *consigliere*. Roberto ile işin bu kısımlarını bitirmek için bir konuşma ayarla."

"Sen onlardan elini eteğini çekmek istiyorsun diye insan doğası değişecek değil ya," dedim. "Erkekler hâlâ birileriyle yatmak isteyecek. İnsanlar hala burunlarına bok çekerek sorunlarını kovalamaya devam edecekler."

"Umurumda değil."

"Diğer aileler için bu yönlerini ele geçirmeye çalıştığında umurunda *olacak!*" Ben de karşılık verdim. "Pis sokak çeteleri fare zehriyle kesilmiş uyuşturucu satmaya başladığında ve cesetler morglarda birikmeye başladığında umursayacaksın!"

"Bu sorunlarla ortaya çıktıklarında ilgileneceğiz," dedi Dario huysuzca.

"Sorunlardan başka bir şey olmayacak! Artı, değerli kârlarımızı kaybettiğimizde - "

"*Consigliere?*" Dario soğuk bir sesle söyledi. "Devam et."

Fausto bir piç olabilirdi ama gözü açık bir piçti. Bana sürekli insanlığın ne kadar kötü olabileceğini söylerdi, bu yüzden bir *consigliere* her zaman sorgulamalı, her zaman şüphe etmeliydi

-

Hep başkalarının ihanetinden şüpheleniyorum. Ironik, biliyorum.

Ama onun çırağı olarak hizmet etmek bana dünyaya ve içindeki tehlikelere karşı net bir bakış açısı kazandırmıştı.

Buna karşılık Dario her zaman biraz idealist olmuştu.

Bu *kadar* idealist olduğunu hiç fark etmemiştim.

Vermek istediği bu kararlar geri dönüp başımıza bela olacaktı, bunu biliyordum...

Ama ben donuma hizmet etmek için buradaydım, onunla durmadan tartışmak için değil.

Bu yüzden 'düşmanlarımızdan', bizden nefret edenlere doğru ilerledim.

"Lars, Aristide Caproni'yi öldürdüğünü söyledi." "Ben öldürdüm."

"*Camorra* bunu biliyor mu?"

"Adamlarının beni kaç kez bıçaklamaya çalıştığına bakılırsa, şüphelendiklerini varsayıyorum."

"Bir gün *Camorra* senin için gelecek."

"Bunu gerçekleştiginde düşünelim." Bu sürekli tekrarlanan bir temaydı:

Olduğunda endişelenelim.

Umarım gelecekteki sorunları, sonunda geldiklerinde bizi gömecekleri kadar çok biriktirmemiştir.

Dikkat etmemiz gereken düzinelerce başka sorun saydım.

As bir Amerikan politikacı bir kez koy o, ve 'Bilinen şeyler' - bildiğimiz şeyler...

'Bilinen bilinmeyenler' - bilmediğimizi anladığımız şeyler...

Ve 'bilinmeyen bilinmeyenler' - bir anda ortaya çıkıp bizi kış üstü yere devirebilecek öngörülemeyen şeyler.

Brifingi bitirdiğimde Dario, "Bir sorum var ve dürüstçe cevaplamamı istiyorum," dedi.

"*Danışmanınız* olarak size her zaman dürüstçe - " "Saçmalamayı kes, Niccolo. Sen olmadan bir cevaba ihtiyacım var. güzelleştiriyorum."

"Pekâlâ," dedim şaşırarak. "Sor bakalım."

"Diğerleri. Benim hakkımda ne düşünüyorlar?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yani - Adriano ve Massimo ve - ?"

"Evet."

"Sana tapıyorlar," dedim dürüstçe. "Ailede hiç kimse senden daha fazla saygı görmedi. Babam bile."

Dario acı çekmiş görünüyordu. "Bunu yapmak ne kadar kolay olacak?"

bu saygıyı *koruyor* musun?"

Kaşlarımı çattım. "Dario... biz *her zaman* sana saygı duyduk. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet ama daha önce hiç tüm aileyi yok edecek bir konumda değildim. Bir hata yaparsam ne olur?"

"Babam ve Fausto pek çok hata yaptı." "Evet, ama hiçbiri *ölümcül* değildi."

Cevap vermeden önce oturup düşündüm.

Don'um bir güven bunalımı yaşıyordu... açıkçası bunu bekliyordum.

Dario yeni rolünü bir trajedinin sonucu olarak üstlenmişti: Babamın zamansız ölümü. Evet, hazırlandığı bir işti bu, ama en azından bir on yıl daha yapmak zorunda kalacağını tahmin etmemişti.

Ayrıca olabilecek en kötü koşullar altında gerçekleşmişti. Yıllarca hapisanede kilitli kalmıştı. Bu süre zarfında kimseye *liderlik* etmemişti.

Günden güne hayatta kalmak zorunda kalmıştı.

Tüm ailenin hayatta kalmasından sorumlu olmaya.

Ama ilginçtir ki, *özellikle* kardeşlerimizin kendisini nasıl gördüğünü sormuştu...

Onu en çok endişelendiren şeyin *bu* olduğunu öne sürdü.

Sonunda dedim ki, "İşleri batırdığında diğerlerinin seni nasıl göreceğinden endişeleniyorsun."

"'Çuvalladığımda' mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Elbette. Sen mükemmel değilsin. Bu 'ne zaman' meselesi, 'eğer' değil... ve ne kadar *büyük* bir hata *yapacağını*."

"Çok güven vericisin," dedi alaycı bir ses tonuyla. alaycılığa dönüştü.

"Dürüstlük istedin, güvence değil," diye hatırlattım ona. "Şimdiden pişman mısın?"

"Biraz," diye homurdandı.

"Sen her zaman herkesin kahramanı oldun. Ve artık onların kahramanı olamamaktan korkuyorsun. Seni bir başarısızlık olarak görmelerinden korkuyorsun."

Önce kızgın görünüyordu. Sonra ifadesi yumuşadı ve iç çekti. "Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bu sinirime dokunuyor... bu yüzden doğru olmalı."

"Başkalarının kalplerine bakma konusunda her zaman mükemmeldin," dedim. "Kafalarının içine girmekte her zaman iyiydim."

"Doğru," diye itiraf etti.

"Merak ediyorum - Fausto'nun *danışmanlık* görevinde başarısız olacağını biliyor muydun?"

"Demek istediğin, gitmeye çalışacağını biliyor muydum? hapse mi?"

"Evet."

"Tam olarak değil... ama onda beni her zaman rahatsız eden bir şey vardı. Ailenin iyiliğini değil de öncelikle kendisini düşündüğü hissi."

"Şey," dedim acı bir şekilde, "sen benden daha iyi bir zihin okuyucususun, çünkü bizi hayal kırıklığına uğrattığı ana kadar hiç şüphelenmedim bile. Bu yüzden hepimizin suçunu üstlendin, değil mi? Çünkü ona güvenmiyordun."

Başını salladı. "Polisler ona bir anlaşma teklif ettiğinde pes etmeyeceğinden emin olamadım."

"Dario," dedim usulca, "senin yaptığını yapan... bizim için yaptığın fedakarlıkları yapan... onu cehennemin ağzına kadar takip ederdim. Ve kardeşlerimizin her biri de öyle. Yol boyunca ne kadar hata yapmış olursa olsun."

Dario bundan gözle görülür bir şekilde etkilenmişti. Ufacık bir gözyaşı döktü.

Onu utançtan kurtarmak için neşeli bir ses tonuna geçtim. "Sana kendini aşmanı söyleyebilirdim - diğerleri kaçınılmaz olarak mermer sıçmadığını anladığında üst dudağını dik tutmanı - ama *consigliere*'in olarak sana bir çözüm sunmayı tercih ederim."

"Yani...?" diye sordu. Daha fazla duygusallıktan kurtulduğu için minnettar görünüyordu.

"Masalın kötü adamı ben olabilirim." Kaşlarını çattı.

"...Ne?"

"Sen kahramansın - her zaman öyleydin. Sana saygı duyuyorlar.

"Ben mi? Ben sinir bozucu olanım. Her şeyi bilen. En iyi ihtimalle tahammül ettikleri, en kötü ihtimalle de nefret ettikleri kişi.

"Bırakın popüler olmayan kararları *ben* alayım. Sinirlerinin odak noktası olmama izin ver. Bunu kaldırabilirim. Hiç *kimsenin* kahramanı olmadığım için, inanın bana, onları ne kadar kızdırdığım umurumda değil.

"Gizem ve komuta auranı koruyacaksın ve seni asla sorgulamayacaklar. Nefret edeceklerini *bildiğimiz* tüm kararlar benden gelebilir. Bu benim sana hediyem olabilir, donum olarak."

Orada oturdu ve sözlerimi düşündü.

"Ciddisin," dedi.

"Tamamen ciddiym. Tabii ki yanlış yolda olduğunu düşünürsem seni kızdırma hakkımı saklı tutuyorum."

Ağzının bir köşesi birazcık kalktı. "Daha azını beklemezdim Machiavelli."

"Güzel - o zaman anlaştık. Sen kralı ve fetihçi kahramanı oynuyorsun; ben de saray soytarısını ve şeytanın avukatını. Ama... cidden... bir şey söylemem gerek."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Tüm samimiyetimle dedim ki, "*Danışmanınız* olarak *her zaman* arkanızda olacağımı bilmenizi isterim. Sizinle *her zaman* doğruyu konuşacağım... ve Fausto'nun bize yaptığını size *asla* yapmayacağım. Zamanı geldiğinde, senin ve tüm ailenin iyiliği için *kesinlikle* kendi kılıcımın üzerine düşeceğim."

"...Biliyorum," dedi ve hüzünle gülümsedi. "Her zaman biliyordum."

"Nasıl?"

"Dediğin gibi, diğer insanların kalplerine bakmakta üstüme yoktur. Özellikle de sevdiğim insanların."

İkimizin de gözlerinde yaşlarla ayağa kalktık ve sarıldık.

"Evine hoş geldin ağabey," diye mırıldandım.

Bana daha sıkı sarıldı.

A Biz de işe koyulduk.
Ailemizin imparatorluğundan geriye kalanları desteklemek için yapılması gereken çok şey vardı. Ve sonra her şey boka sardı. Sonunda bir kısmı yoluna girdi. Çoğunun ne olacağı henüz belli değil. Ama bunların ~~hiç~~ radarımızda yoktu. Her zaman "bilinmeyen bilinmeyenler" sizi mahveder.

İlk olarak, Alessandra.
Güzel kız. Harika bir insan.
Onu malikaneye geri getirmek *berbat* bir fikirdi.
Dario'nun aklını kaçırdığından oldukça emindim.
Hem onu kafeden eve getirdiğinde hem de sonra ona aşık olduğunda.
Alessandra'ya aşık olduktan sonra, bir kavgadan sonra onun babasının kafesine dönmesine izin verdiğinde kesinlikle delirdiğini düşünmüştüm -
Bu da Türklerin onu rehin alıp peşimizden gelmesini sağladı.

Ama sonunda her şey yoluna girdi.

Dario ve Alessandra evlendi ve ben de çok sevdiğim yeni bir baldız kazandım.

O fırtınayı birlikte atlattık, Tanrı'ya şükür.

Ama Türklerin saldırısından sonra bir şey dikkatimi çekti:

Bu *tam bir dahilikti*.

İki uçlu bir saldırı: Türk önden saldırıyor, yaşlı Sicilyalı hizmetçi kadın ise Türk'ün başarısız olma ihtimaline karşı yedekte tutuluyordu. Ki öyle de oldu.

Tabii ki Sicilyalı kadın da başarısız oldu, Alessandra Dario'yu öldüremeden onu vurduğu için.

O andan önce de Alessandra'yı çok önemsiyordum ama o gece yaptıklarıyla kalbimde sonsuza dek bir yer edindi.

Bununla birlikte, ölmeden önce, yaşlı kocakarı korkunç bir şey ortaya çıkardı:

Altı ay önce babamı öldüren oydu.

Sodyum nitrat enjeksiyonuyla kalp krizine neden olmuştu.

Hiç kimse ondan şüphelenmemişti...

Ve neredeyse paçayı kurtarıyordu.

Yaşlı kadının olaydaki rolü bana iğrenç geliyordu.

Umarım bir cehennem *vardır* da babamı öldürdüğü i ç i n orada yanar -

Ama gelen a tamamen stratejik bakış açısı, o muhteşemdi.

Evimize girmesine her kim yardım ettiyse uzun bir oyun oynamıştı.

Karanlık bir köşede görünmeden kıvrılmış küçük zehirli bir yılan... Saldırmak için doğru anı bekliyor.

Türk'ün malikaneye saldırısı zekiceydi.

-

Ama onu desteklemek için Sicilyalı kadını kullanmak?

Dahice.

Başkalarına öyle görünse de bunun bir tesadüf olmadığından emindim.

Bunun yerine, zekice düzenlenmiş bir dizi manevra olduğuna ikna olmuşum.

Sadece Lars'tan aldığımız eğitim - ve Alessandra'nın cesareti - geceyi sağ salim atlatmamızı sağlamıştı.

Ama bu bir soruyu gündeme getirdi:

Saldırıyı kim planlamıştı?

Ve eninde sonunda kendini belli edecek miydi?

Bekleyemezdim.

Babama yaptıkları için o piçi öldürmek istedim... Taktiksel dehası için onu tebrik ettikten hemen sonra. Sonunda, beni sınırlarıma kadar zorlayabilecek bir düşman!

Tek hatam...

Düşmanımın bir *erkek* olduğunu düşünmemdi.

BÖLÜM II

Sofya

M Bana satranç oynamayı babam öğretti. Büyüdüğüm yer olan Torino Üniversitesi'nde Oyun Teorisi Profesörüydü.

'Profesör' onun resmi işiydi. Aslında bir satranç büyük ustasıydı ama profesörlük faturaları ödemek içindi. Ne zaman

I oldu altı yıllar Eski, benim Baba olur yüksek lisans öğrencilerini evimize davet eder, onlar da

şarap içer ve satranç oynarlardı.

Ben çok büyüyene kadar yüksek lisans öğrencilerinin neden hep erkek olduğunu anlamamıştım.

Babam ve öğrencileri oynarken ben de tahtanın yanında oturur ve taşları hareket ettirmelerini izlerdim. Tek kelime bile etmezdim.

Babamın öğrencileri bana takılır ve "*Oyuncak bebeklerle oynamayı tercih etmez miydin?*" diye sorarlardı.

"Benim hiç bebeğim yok" diye onları bilgilendirir, sonra da giderdim.

satranç maçını izlemeye geri döndüm.

Bu durum aylarca devam etti - ben izliyor ve hiçbir şey söylemiyordum.

Sonra bir gün Pietro adında bir yüksek lisans ğrencisi atıyla korkunç bir gaf yaptı. Biraz fazla şarap içmiş olmalıydı çünkü normalde çok iyi bir oyuncuydu.

"Neden *oraya* taşındınız?" fkeyle sordum. Pietro bana bakarken tek kaşını kaldırdı. "Çünkü Kraliçesine saldırıyorum. Kraliçenin hangisi olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedim. "Ama şimdi babam seni dört hamlede mat edebilir."

Pietro bir kahkaha patlattı -
Ama babam bana
bakakaldı.

"Ne?" diye sordu. Pietro hala her şeyin çok komik olduğunu düşünerek babama sordu.

"O haklı," dedi babam.

Pietro gülmeyi bıraktı ve yüzü şoktan bembeyaz oldu.

"Göster bana Sofia," dedi babam. "Tahtayı ters çevireceğim, böylece sen benim taşarımla oynayacaksın, ben de Pietro'nunkilerle. Pietro, ona yerini ver."

Pietro sandalyesini teslim ederken oldukça kırgın görünüyordu ve ben de sandalyeye tırmandım.

Dört hamle sonra babamı mat ettim. Pietro artık gülmüyordu.

Tabii ki satrançta iyi olduğum için kazandığımı düşünmüyordum - sadece Pietro aptalca bir pozisyona düşmüştü.

"Hadi sen ve ben oynayalım," dedi babam satranç tahtasını yeniden kurarken.

parçalar. "En başından beri."

Onunla bir oyun oynadım - ve 45 hamlede kazanınca zldm.

"Yine," dedi bana, sonra diğer odadaki anneme seslendi.

"Maria, buraya gel - bunu görmelisin!"

"Meşgulm," diye bağırdı. "Maria, cidden - buraya gel!"

Annem yüzünde sinirli bir ifadeyle içeri girdi.
Satrançtan nefret ederdi.

"Ne?" "İzle."

Babamla ikinci kez oynadım. 52 hamlede kazandı.

Ben üzölmüşüm ama annem de en az Pietro kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Tekrar," diye emretti babam.

Üçüncü kez oynadık ve ben bir kez daha kaybettim - bu sefer 60 hamlede olmasına rağmen.

"Sanırım pek iyi değilim," diye mırıldandım.

"'Pek iyi değil' mi?" diye hayretle tekrarladı babam, sonra da gürlledi, "'*Pek İYİ değil*' mi? Sofia, az önce buraya gelen tüm öğrencilerden daha iyi bir performans sergiledin. Son zamanlarda karşılaştığım birçok turnuva rakibinden daha iyi oynadın - ve onlar *onlarca* yıldır satranç oynuyorlardı. "

"Yani... Ben iyi miyim?" Çekinerek sordum.

"Sen 'iyi'den daha iyisin - sen bir dahisin!"

Dehanın ne olduğunu bilmiyordum. Sadece satranç oynamayı bilen biri olduğunu sanıyordum.

"Ama stratejik düşünmeyi öğrenmen gerek." "Ve sana öğretecek kişi ben olacağım" derken babamın gözlerinde bir parıltı vardı.

Her şey böyle başladı.

O Hafta içi okuldan sonra babam bana birkaç saat ders verirdi. Cumartesi ve Pazar günleri genellikle çok daha uzun sürerdi. Bazen günde dört ya da beş saat

Gün.

Bana beş adım sonrasını nasıl planlayacağımı ve daha da önemlisi, *rakibinizin* beş adım öncesinde ne planladığını nasıl çıkaracağımı öğretti.

Bana farklı saldırı türleri gösterdi: çatallar, şişler, iğneler ve saptırma.

Bana tuhaf isimleri olan hamle kombinasyonları öğretti: Caro-Kahn Savunması. Nimzowitsch-Larsen Saldırısı. Letonya Gambiti.

Büyüdüğümde, satranç kitaplarından oluşan kütüphanesinden bir kitap çeker ve bana verirdi. Yatak odama gider ve gece geç saatlere kadar içindekileri inceler, küçük mıknaatıslı satranç tahtamdaki hamleleri taklit ederdim. Bir sonraki seansımızda babam kitaptaki taktikleri ona karşı kullanmamı isterdi.

Satrancı oldukça seviyordum - ama her şeyden çok babamın ilgisini arzuluyordum. Satranca olan yeteneğimi göstermeden önce benimle hiç ilgilenmemişti. Olsa olsa, kayıtsız görünüyordu.

Pietro'nun hatasını gösterdiğim o öğleden sonra babam bana doyamadı.

Tek sorun, onun talepkar bir öğretmen olmasıydı. Hatta zalim.

Hatalarım için beni azarlardı. Yedi yaşındayken bile karmaşık hamleleri ya da savunmaları hatırlayamadığımda benimle küçümseyerek konuşurdu.

Bazı çocuklar bırakabilirdi, özellikle de ergenlik çağına geldiklerinde.

Ama ben öyle yapmadım. Çabalarımı önce ikiye, sonra üçe katladım.

Gece geç saatlere *kadar* satranç kitaplarını incelerken şöyle düşünürdüm: *Eğer daha iyi olursam...*

O zaman beni sevecek.

Babam tam profesör yerine yardımcı profesördü, yani kadrolu değildi, dönem başına sadece birkaç ders veriyordu ve normal bir profesör kadar kazanamıyordu.

Yine de, yarı zamanlı bir profesör olarak satranç büyük ustası olarak kazandığından daha fazla kazanıyordu.

Satranç dünyasında, dünyanın en iyi 10 oyuncusu arasında yer almadığınız sürece fazla para kazanamazsınız.

Babam oldukça iyiydi ama tüm İtalya'da ancak ilk 10 oyuncu arasındaydı.

Bu yüzden, diğer büyükustalar gibi, gelirini öğrencilere ders vererek tamamlıyordu.

Babam beni evde özel olarak eğitirdi ama aynı zamanda her Çarşamba akşamı halk merkezinde verdiği derslere de götürürdü.

Çoğunlukla 10 ila 15 yaş arası erkek çocuklar vardı. Grupta hiç kız yoktu.

Bundan nefret ederdim.

Sadece çocuklar küstah ve küçümseyici oldukları için değil, babam beni onlardan daha yüksek bir standarda tabi tuttuğu için.

Her dersin başında, metal bir tahta üzerine büyük bir satranç ızgarası olan bir şövale kurardı. Sonra manyetik satranç taşlarını tahtaya vurur, çeşitli kavramları gösterir ve öğrencileri sınava tabi tutardı.

En zor soruları hep bana sorardı. Ne zaman bir hata yapsam, babam tüm sınıfın önünde bana bağırırdı.

Ben de hata yapmamak için elimden geleni yapardım.

Dersten sonra tüm öğrenciler birbiriyle oynardı.

O kısımdan da nefret ederdim.

Daha iyi oyuncu oldukları için değil, ki değillerdi. Her zaman hepsini yenerdim.

Önce şansa bağladılar... sonra öğretmenin kızı olmama... ve en sonunda, babam onları benimle oynamaya zorlayana kadar benden kaçtılar.

Hayır, diğer öğrencilerle oynamaktan nefret etmemin nedeni erkeklerin pislik olmasıydı.

Satranç kulübündekiler ya sosyal açıdan beceriksiz robotlar ya da aşırı özgüvenli seraserilerdi. Bazen ikisi birden.

Örneğin: Babam beni ilk kez bir sınıfa götürdüğünde, benden birkaç yaş büyük bir çocukla oynadım. Yaklaşık 20 hamle sonra "Şah mat" dedi ve elini *iyi bir oyunmuş* gibi uzattı.

Kaşlarımı çattım.

"Bu şah mat değil. Bunu hâlâ yapabilirim," dedim filimi saldırıyı engellemek için hareket ettirirken.

"Oh," dedi şaşırarak. Kendini toparladıktan sonra veziriyle fili aldı ve elini tekrar uzattı. "Şah mat."

"Hayır," dedim sinirlenerek, vezirini atımla ele geçirirken.

Yine afallamış görünüyordu.

Sonra benim için açıklanamaz bir şey yaptı: Tahtadaki taşları yeniden düzenledi. "Eğer *bu* taş burada, *şu* taş da orada olsaydı, o zaman şah mat olurdu."

Ve elini tekrar uzattı.

"Ama o taşlar orada değildi," diye tersledim taşları geri taşıırken.

Bana hakaret etmeye başladı, sadece bir kız olduğumu söyledi. Ona aptal olduğumu söyledim. Babam geldi ve hikâyenin benim tarafımı dinleme zahmetine girmeden ikimize de bağırdı.

Bu deneyimden birkaç ders çıkardım: Erkekler aptal pisliklerdir.

Eğer izin verirsiniz aldatırlardı.

Ve dünyada hiç kimse size adil davranmaz. Hiç kimse.

Bu dersler neredeyse on yıl sonra, sadece bağırılmaktan çok daha yıkıcı sonuçlarla kendini tekrarladı.

Büyürken çok zekiydim... ama aynı zamanda içe dönük ve sosyal açıdan beceriksizdim. Sonuç olarak, kendi yaşıtlım olan çocuklarla uyum sağlayamadım.

Okulda kız ya da erkek hiç arkadaşım yoktu. Babamın Çarşamba geceleri verdiği derslerdeki ineklerin hiçbirisiyle arkadaş olmadım.

Başlarda bu beni o kadar da rahatsız etmiyordu. Babam ve satranç vardı.

Ancak yaşıml ilerledikçe yaşıtlarımla aramdaki uçurum daha da büyüdü.

Okulumdaki kızlar 11 yaş civarında erkek delisi olmaya başladı.

Ben mi?

Erkeklerden nefret ederdim.

Benim okulumdakiler aptaldı. Ne kadar şirin olurlarsa, genellikle o kadar aptal olurlardı.

Bu olanlar at satranç kulüp vardı inekler ve geeks ve hiç yıkanmamış gibi kokarlardı.

Ve sırf penisleri olduğu için her zaman kızlardan çok daha zeki olduklarını düşünürlerdi.

Sanırım onlarla çıkmaya hiç ilgi duymamamın nedenlerinden biri de buydu.

Aslında, ergenlik dönemim boyunca ve yirmili yaşlarımın başında *kimseden* etkilenmedim.

Ben de mastürbasyon yapmadım. Dini sebeplerden dolayı değil.

- Ailem kilise müdavimi değildi - ama sadece hiçbir şeyden tahrik olmadığım ve bu nedenle deneyecek kadar meraklı olmadığım için.

Kimse de beni çekici bulmuyordu. Çaba gösterdiğimden değil. Makyaj yapmıyordum, saçımı umursamıyordum, kıyafetlerim bol ve gösterişsizdi ve siyah çerçeveli gözlüklerim 50 yaşında bir erkek elektrik mühendisinin takabileceği bir şeye benziyordu.

Yani benimle ilgilenecek bir talibim yoktu.

Argoda asexual anlamına gelen 'ace' terimiyle ilk kez 17 yaşındayken karşılaştım.

Okur okumaz, "*İşte ben buyum*" diye düşündüm.

Gerçekte asexual değildim.

Ama bunu yıllar sonra bir düğün yapana kadar bilmiyordum... Sonunda ilgimi çeken bir adamla tanıştığımda.

Hiç arkadaşım yoktu, arkadaş edinecek vaktim de yoktu. Babamın özel dersleri, kendi özel çalışmalarım, Çarşamba gecesi satranç dersleri ve turnuvalar arasında başka hiçbir şeye ayıracak vaktim yoktu.

Babam beni ilk küçükler turnuvasına 9 yaşındayken soktu. Tüm '12 Yaş Altı' kategorisini kazandım.

Babam çok gururlanmıştı! Aslında hayatımın en mutlu günlerinden biriydi, bana mutlulukla gülümserken birincilik için ucuz bir plastik kupa almak.

Ondan sonra beni genç turnuvalarına sokmaya başladı. Yaş grubunuzun üstünde oynayabilirdiniz.

Babam da küçük çocukların benimle boy ölçüşemeyeceğini söylerdi.

Yaşım ilerledikçe, babam ve ben hafta sonu turnuvalarına gitmek için trenlere binerek İtalya'nın her yerine seyahat ettik. Babam büyük usta turnuvalarında oynardı ve ben de gençlere karşı oynardım.

Kaybettiğimden daha fazla maç kazanıyordum ama yine de düzenli olarak kaybediyordum - çoğunlukla benden on yıl daha deneyimli 17 ve 18 yaşındaki oyunculara karşı.

Ve her kaybettiğimde babam beni azarlardı.

Kazandığımda bile genellikle hatalarımı yüzüme vurur ve beni asla tebrik etmezdi - özellikle de o hafta sonu kendisi kaybetmişse.

Sonunda turnuvalardan nefret etmeye başladım.

Başka çocuklar isyan edip gitmeyi bırakabilirdi ama ben bırakmadım.

Tıpkı küçükken gece boyunca çalıştığım gibi, *daha iyi olursam ve daha çok kazanırsam... diye* düşündüm.

O zaman beni sevecek.

Sonunda daha iyi
oldum. Daha çok
kazandım.

Ama hiçbir zaman beni sevmesini sağlayamadım.

On dört yaşıma bastığım yıl işler daha da kötüye gitti.

İşte o zaman eşi benzeri görülmemiş bir şey
oldu: Babamı ilk kez yendim.

İkimiz de inanmadık.

Orada öylece oturup satranç taşlarına baktık -

Ve sonra ona sııttım, sonunda beni sevgiye boğmasını bekliyordum.

Onun yerine soğuk bir şekilde, "Tebrikler. Sen hayatının en iyi gününü geçirdin... bense hayatımın en kötü gününü."

Kalbim kırıldı.

Satrancı o anda bıraksaydım muhtemelen daha iyi olurdu.
Ama bunun yerine, ne yazık ki, onun onayını almak için daha çok çabaladım.

O ilk şok edici yenilgiden sonra, babam benimle her maçı hayatı buna bağlıymış gibi oynadı.

Tüm yıl boyunca onu sadece bir kez yenebildim.

Ama 15 yaşımdan sonra onu beş kez yendim. 600 oyun içinde, ama *yine* de.

17 yaşıma geldiğimde, onu en az %50 oranında yeniyordum.

Dünya Satranç Federasyonu'na kabul edildiğimde en genç kadın İtalyan büyük usta . hepsi

Zaman, Babamın benimle gurur duyacağını düşündüm.

Belki benim de büyük usta olmam, kazandığım zamanki acıyı azaltacaktı.

Ama o sadece var angrier ve daha fazla uzak. As Eğer benim başarımlarım bir şekilde onun başarısızlığıydı.

Ama yine de beni onunla oynamaya zorladı.

Kazandığında coşkulu, alaycı bir hıyardı...

Kaybettiğinde ise soğuk, sessiz bir pislik.

Beni neden sadece sevemediğini anlamıyordum... Ama hiç sevmedi.

Ve zamanla daha da kötüleşti.

Y "Annen tüm bunların neresindeydi?" diye soruyor olabilirsiniz.

Buralardaydı. Grafik tasarımcısıydı ve evinden kısa süreli sözleşmeli işler yapıyordu.

Ofis.

Bundan pek hoşlandığını sanmıyorum. Hiçbir zaman tam zamanlı bir iş bulmaya ya da kendi işini kurmaya çalışmadı. Babamın mütevazı kazancını tamamlayacak kadar kazanmaktan ve geri kalanını istediği şeylere harcamaktan memnun görünüyordu.

Ayrıca çok içki içerdi. Çoğunlukla beyaz şarap. Bilgisayarının yanında her zaman bir şarap kadehi ve yarısı boş bir şişe bulunurdu.

Bahsettiğim gibi satrançtan nefret ederdi, bu yüzden evdeki hiçbir oyunumuza katılmazdı. Bizimle birlikte bir turnuvaya gittiyse - ki bu nadiren olurdu - bu başka bir şehirde alışveriş yapabilmek içindi. Madalya ya da kupa aldığını görmek için ödül törenlerine hiç gitmedi. Ondan en fazla "Çok güzel." cevabını aldım.

Annemin ilgisizliğini hiç sorgulamadım. Sadece herkes için böyle olduğunu ve annemle babam arasındaki her şeyin gayet normal olduğunu varsaydım. Hiç arkadaşım olmadığı için de diğer annelerin nasıl davrandığını hiç görmedim.

Ayrıca, apartmanımızda sık sık evli çiftlerin yüksek sesle tartışıklarını duyardım. Ne de olsa onlar İtalyan'dı. Yüksek sesle tartışmaları doğaldı.

Buna karşın, annemle babamın mesafeli ama sakın ilişkisi oldukça iyi görünüyordu.

On sekiz yaşındayken kaba bir uyandırma çağrısı aldım.

Ben doğmadan önce annem babamın öğrencilerinden biriymiş.

Satranç öğrencisi değil, dikkatinizi çekerim. Üniversitede seçmeli ders olarak babamın Oyun Teorisi derslerinden birini almış.

Ben küçükken annem bu hikayeyi bir peri masalıymış gibi anlatırdı - babamın çok yakışıklı ve zeki olduğunu, ona aşık olmaktan kendini alamadığını söylerdi.

Bana 34 yaşında bir profesörün 21 yaşında bir öğrenciyle ilişki yaşamasının ne kadar hoş karşılanmadığını söylemeyi ihmal etti -

Özellikle de *onun dersini alan* birini. Başka şeyleri de atladi.

Torino Üniversitesi'ne canımı dişime takarak gittim.

Lise boyunca satranç uğruna neredeyse tüm derslerimi ihmal etmiştim. İyi olduğum tek ders İngilizceydi ve o da zorunluluktan kaynaklanıyordu.

Babamın satrançla ilgili kitaplarının çoğu İngilizce yazılmıştı, bu yüzden okuduğumu anlamak için bu dilde iyi olmam gerekiyordu.

Ayrıca, babam ve ben başka ülkelerdeki turnuvalara seyahat ediyorduk. Tüm oyuncuların tek ortak dili İngilizceydi, bu yüzden akıcı bir şekilde konuşabilmek benim için mantıklıydı.

Diğer tüm derslerde notlarım vasattı. Ancak, one of the perks for employees of the Torino Üniversitesi, çocuklarına kayıt garantisi veriyordu. Babam yardımcı profesör olduğu için notlarıma rağmen kabul edildim.

Üniversiteye başladıktan sonra evde yaşadım ve okula babamla birlikte otobüsle gidip geldim.

Yurtta kalmam ya da bir daire tutmam için yeterli paramız yoktu ama bu hiç aklıma bile gelmedi. Birlikte kalmak isteyeceğim kendi yaşımda kimseyi tanımıyordum.

Bir gün İtalyan Edebiyatına Giriş dersim beklenmedik bir şekilde iptal edildi çünkü öğretmen hastalanmıştı, ben de babamı bulmaya ve benimle erken çıkıp çıkamayacağını sormaya gittim.

Ofisine giderken avludan geçerek Dil Bölümü'ne gittim.

Bir sıra gölgeli ağacın arkasında kısmen gizlenmiş taş bir kemerin altında duran 52 yaşındaki babamı gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edin -

Bir kadını öpmek.

Çok güzel bir kadın.

Benden çok da büyük olmayan biri.

Durdum, şok olmuştum.

Bir anda tüm dünya ayaklarımın altına serildi. Şok hissettim.

Tiksinti. Öfke.

Ve - eğer dürüst olacaksam -

Kıskançlık.

Hayır, I yapmadı var bazı ürpertici
Ödipal veya Babamla ilgili Electra Kompleksi.

Ama benim yaşımda başka bir kızın onun tüm ilgisine sahip olmasını inanılmaz kıskanıyordum.

Ve onu öpmeyi bıraktığında mutlu görünüyordu.

Aslında onu uzun yıllardır görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

Keşke o anda yanına gidip onunla yüzleştigimi söyleyebilseydim. Yaptığı şey için ona bağırdığımı.

Sadece annemi aldatmak değil -

Ama ile a kadın değil çok daha yaşlı daha onun Kendi kızı!

Hem de çalıştığı üniversitede bir öğrenci!

Bunun yerine arkamı döndüm ve şok ve dehşet içinde tökezleyerek uzaklaştım...

Sonraki bir saati de onunla yüzleşmek için cesaretimi toplamaya çalışarak geçirdim.

Dersim iptal edilmemiş olsaydı normalde gideceğim saatte ofisine vardım.

Binlerce kitap ve kâğıtla dolu masasının arkasında oturuyordu.

Her zaman yaptığı gibi sıkılmış bir ifadeyle bana baktı, sonra otobüse kadar bana eşlik etmek için sandalyesinden kalkmaya başladı.

Ayağa kalkarken "Ders nasıl geçti?" diye sordu, her zaman sorduğu şeydi bu.

"Seni o kızla gördüm," diye cevap verdim. Olduğu yerde dondu kaldı.

Sonra aptalı oynamaya çalıştı. "Hangi kız?"

"Hani şu öptüğün," diye tersledim.

Kısa bir an için korkmuş görünüyordu -

Sonra yüz ifadesine bir soğukluk yerleşti.

"I değildi. Öpüşmek herhangi biri," o dedi,
çalışıyor için Suçlama karşısında şok
olmuş gibiydi. "Yanılıyor olmalısın-"

"Bana yalan söyleme!" diye bağırdım.

Hızla yanımdan geçti ve ofisinin kapısını kapattı.

"Sesini alçalt," diye tısladı. "O zaman yalan
söyleme."

"...iyi. Pekâlâ, evet, biriyle görüşüyorum -"

"Birini görmek," diye tekrarladım tiksinti ve inançsızlıkla. "O
senin öğrencin mi?"

"Hayır - "

"Yalan söyleme *dedim*."

Yüzünde küçümseyen bir ifade belirdi. "Bu seni
ilgilendirmez, Sofia."

"Belki de değil, ama annem muhtemelen *onun* olduğunu
düşünecek. " Cesaretimi topladım ve "Eğer sen söylemezsen, ben
söylerim" dedim.

"Devam et," diye alay etti.

Orada öylece durdum, meydan okuması
karşısında şok olmuşum. "Tamam,
yapacağım," dedim.

Kapıyı yarıya kadar açtım -

Ta ki eli dışarı fırlayıp kapıyı çarparak kapatana kadar.

"Burnunu bu işe sokma," diye fısıldadı öfkeyle, eli hâlâ
kapıya dayalı bir şekilde üzerime gelirken.

Hayatımda ilk kez öz babamın yanında kendimi güvende
hissetmiyordum.

Hayatımın birçok noktasında, onun tarafından küçümsendiğimi
hissettim... Aşağılandığımı...

Hakarete uğramış...

Görmezden

gelinmiş...

Küçümsenmiş...

Ama asla fiziksel olarak tehlikeye
girmedim. Şu ana kadar.

"Çıkarın beni buradan yoksa çılgılık atarım," dedim sesimi
eşit tutmaya çalışarak.

"Yapamazsın." "Dene
beni."

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, öfkeyle -
Ama sonunda elini çekti.

Kapıyı açtım ve hızla koridora çıktım. "Düşündüğün gibi tepki
vermeyecek," diye seslendi.

Neredeyse koridorda koşarken peşimden geliyordu.

"Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz," diye karşılık verdim
omzumun üzerinden bakmadan.

U Maalesef haklıydı.

Hiç de düşündüğüm gibi tepki vermedi.

Otobüse tek başıma bindim ve dairemize çıktım. Annemi bilgisayarında çalışırken buldum, masanın üzerinde dolu bir bardak ve boş bir şişe beyaz şarap duruyordu.

"Anne, konuşmamız gerek," dedim nefes nefese.

"Devam et," dedi faresine tıklayıp Photoshop'ta bazı metinlerin rengini değiştirirken.

"Bana bakmanı istiyorum."

"Seni gayet iyi duyabiliyorum," dedi sıkılmış bir sesle çalışmaya devam ederken.

Dişlerimi sıktım, sonra tükürdüm, "Babamın üniversitede bir kızla ilişkisi var. Belki de öğrencilerinden biriyle. Onları öpüşürken gördüm."

Annem dondu kaldı.

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra ofis koltuğunda dönerek bana baktı.

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye acı acı sordu. Şok içinde ona bakakaldım.

Kıkırdadı - karanlık, öfkeli bir alay. "Yüzüne baksana. Yıllardır biliyorum, Sofia."

Aklım başımdan gitti. Dehşete kapılarak, "Onunla *yıllardır mı* görüşüyor?" diye sorduğumda tam olarak doğru düşünemiyordum.

"Hayır," dedi annem küçümseyerek. "Yeni bir kız Her yıl. Nasıl tanıştık sanıyorsun? Aslında, *sana* nasıl sahip olduğumuzu sanıyorsun?"

Kusmak istedim.

Daha fazla duymak istemiyordum -

Ama annem bunu yüzüme vurdu.

"Onun dersine girerken sana hamile kaldım. Beni kürtaj yaptırmaya zorladı ama yaptırmadım."

Bunu söylediğinde sanki biri kalbimi bıçakla kesmiş gibi hissettim.

Ama annem devam etti.

"Okulu bıraktım ama üniversite o zamana kadar öğrendi. Onu kovacaklardı ama onlara aşık olduğumuzu ve evleneceğimizi söyledi, onlar da evlenmemize izin verdiler. Bana kur yaptı ve beni geri kazandı... adliyede evlendik... ve iki ay sonra sana sahip oldum. Ve... işte buradayız," dedi elini etrafımızdaki apartmana doğru sallayarak.

"Sen bebekken birkaç yıl boyunca sadık kaldı... ama sonra tekrar başladı. O noktada artık umurumda değildi. Tek şartım buraya asla kadın getirmemesiydi. "

Demek *bu* yüzden Papa'nın satranç oynadığı tüm yüksek lisans öğrencileri erkekti.

"Sana sahip olmak için her şeyden vazgeçtim - tüm hayatımdan - ve o aldatan piçle kaldım," diye tısladı, "ve bak beni nereye getirdi. *Şimdi* gelip bana tüm bunları anlatıyorsun ve umursamamı mı bekliyorsun?"

Son bir kez karanlık bir kahkaha attı - sonra ona geri döndü bilgisayar ekranına baktı ve şarabının yarısını içti.

Orada uzun bir süre büyük bir şok içinde durdum...
Sonra odama geri döndüm...
Kapıyı kapat.
Ve yüzümü yastığıma gömüp acı acı ağladım.

Babam o gece eve geç geldi. İlk başta temkinli görünüyordu...
ama annem ona bir şey söylemeyince beni tek başıma yakaladı
ve fısıldadı, "Ona söyledin mi?"

"...evet," dedim uyuşmuş bir sesle.

Sırıttı. "Umurunda değildi, değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Bence umursuyor. Sadece hepsini
ucuz şarapla boğuyor."

Homurdandı. "Ne olacağını sanıyordun ki? Haklı bir öfkeyle
ayaklanıp beni dışarı mı atacaktı?"

Cevap vermeyince soğuk bir şekilde, "Düşünüyordum da.
Sanırım taşınma vaktin geldi."

Şok içinde ona bakakaldım. "...Ne?"

"Turnuvalardan kazandığın tüm parayı biriktirdiğini
biliyorum. Çok değil ama diğer öğrencilerle birlikte bir oda
tutmana yeter."

Dehşet içinde gözlerimi kırptım.

Daha önce hiç ailemden ayrı yaşamamıştım.

"Oh, bunu bana yapabileceğini ve hiçbir sonucu olmayacağını
mı düşündün?" diye tısladı. Sonra sıırıttı. "Tıpkı satranç oynarken
olduğu gibi... Ne zaman stratejik bir dezavantaja sahip
olduğunuzu çok geç olana kadar asla bilemezsiniz."

"Annem yapmaz -"

"Annemin umurunda bile olmaz," dedi soğuk bir sesle.

"Aslında, benimle aynı fikirde olacak. Gelecek hafta bu saatlerde
dışarıda ol."

Sonra döndü ve uzaklaştı.

Babam haklıydı. Yıllar içinde biraz turnuva parası kazanmıştım - burada yüz avro, orada birkaç yüz avro - ve kazandığım neredeyse her şeyi biriktirmiştım.

Toplam 2537 avrom vardı, bu da Torino'da bir öğrenci apartmanında en az altı ay boyunca bir oda kiralamaya yeterdi.

Ama Torino'da kalmaya hiç niyetim yoktu.

Ertesi gün derse girmedim, dizüstü bilgisayarımı topladım ve tek bir bavula taşıyabileceğim tüm kıyafetleri aldım.

Ayrılmadan önce yatağımın üzerine aileme onlarla 'iletişim kurmayacağımı' ve denemeye zahmet etmemelerini söyleyen bir not bıraktım.

Sonra onları telefonumdan engelledim ve mesajlarını görmediğimden emin olmak için e-postamda bir filtre oluşturdum.

Ayrıca iki e-posta daha yazdım:

Biri kayıt bürosuna üniversiteden resmen çekildiğime dair...

Bir diğeri de üniversiteye babamın bir öğrenciyle ilişkisi olduğunu, son 18 yılda bu tür pek çok ilişkisi olduğunu ve bunu araştırmak isteyebileceklerini bildiriyordu.

İlk e-postayı hemen gönderdim.

İkincisinde tereddüt ettim.

Göndermek istiyordum... Gerçekten istiyordum.

Ama kendi babama bunu yapmanın beni kötü bir insan yapıp yapmayacağını merak ettim.

Babamın bir yırtıcı olduğunu söyleyerek bunu rasyonalize edebilirdim. Gelecekte bir sürü zavallı kızı kurtarıyorum.

Ve bu doğru olsa da.

E-postayı göndermemin *gerçek* nedeni bu olamazdı.

Kendime karşı dürüst olmalıydım.

Gerçek şu ki, babamla ödeşmek istiyordum. İntikam almak istiyordum.

Yıllarca beni küçümsediği ve aşağıladığı için, ki bunun duygusal istismar olduğunu ancak *şimdi* açıkça görebildim...

Ve için atma Ben dışarı Çünkü I denendi
için söyle benim

Annesi bir pislikle evliydi.

Ama e-postayı ben gönderseydim, muhtemelen kovulurdu... Gelirinin büyük çoğunluğunu kaybederdi...

Ve belki de tüm hayatım boyunca yaşadığımız daireden taşınmak zorunda kalacaktım.

Acı çeken sadece babam olsaydı, muhtemelen bununla başa çıkabilirdim.

Ama bu sadece *onu mahveder*, değil mi? Annem de acı çekecekti.

Çok iyi bir anne olmasa da, bana kötü davrandığı tek bir konuşma yüzünden onun hayatını mahvedeceğimi düşünemezdim.

Hayatı yeterince cezalıydı - alkolik bir pus içinde yaşamak ve kendini özgür bırakamayan ya da bırakmak istemeyen bir hilekârla evli olmak. İşleri daha da kötüleştirmek için bir neden göremedim.

Sonunda 'Gönder' yerine 'Sil'e tıkladım.

Birkaç dakika boyunca doğru kararı verip vermediğimi düşündüm.

Ama apartmandan dışarı çıktığımda, hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim:

Özgür.

Ve bu bana intikamı unutturmak için yeterliydi.

D abamla turnuva oynamak için İtalya'ya gittiğim yıllar boyunca, ziyaret ettiğimiz şehirler arasında en çok Bologna'yı sevmiştim - bu yüzden oraya gittim.

Bologna'da büyük bir üniversite vardı, bu yüzden öğrenciler için bol miktarda ucuz ev vardı. Ve ailem orada yaşamıyordu, ki bu benim için en cazip olan şeydi.

Diğer insanlarla birlikte yaşamak istemiyordum, bu yüzden ayda 400 avroya inanılmaz derecede küçük bir stüdyo daire kiraladım. Turnuvalar için seyahat edeceğimden orada çok fazla kalmayacağımı düşündüm, bu yüzden katlanılabildi.

Ayrıca ihtiyaçlarım da çok büyük değildi: uyuyacak, yemek yiyecek ve kütüphaneden aldığım satranç kitaplarını çalışacak bir yer.

Babamdan kaçmak için İtalya dışındakilere gitmeme rağmen hala pek çok turnuvada oynadım. İsviçre, Fransa, İspanya, Avusturya, Almanya, Hırvatistan... liste uzayıp gidiyordu.

Torino Üniversitesi kimliğim hala yanımdaydı, bu sayede öğrenci Eurail kartı satın alabildim ve bu da ucuza seyahat edebilmemi sağladı. Ve çaldığım her yerde hostellerde kaldım.

Öğrenci olmayı reddettim çünkü babamın Çarşamba gecesi seanslarından çok nefret etmiştim. Sonuç olarak, ben

Turnuva kazançlarımla geçinmek zorunda kaldım - bu da bana daha da iyi bir oyuncu olmak için lazer gibi odaklanma sağladı.

Kazanmak istediğiniz için kazanmak ile karnınızı doyurmak için kazanmak arasında büyük bir fark var.

Turnuvalarda inanılmaz derecede başarılı olmama rağmen para yine de yetersizdi. Ne kadar ucuza yaşarsam yaşayayım seyahat masrafları da paranın çoğunu tüketiyordu. Banka hesabım yavaş yavaş eridi ve sonunda ikinci bir gelir kaynağı bulmak zorunda kaldım.

Bologna'da hazırda bulunan tek iş, turistlere hizmet veren restoranlarda garsonluk yapmaktı. Bu iş de esnekti. Hafta içi vardiyalı çalışıp hafta sonu turnuvaları için şehirden ayrılabiliyordum.

Berbat bir garsondum. Beceriksiz, insan ilişkileri kötü ve sahte bir gülümsemeyi neredeyse genetik olarak beceremeyen biriydim.

Tek kurtarıcı özelliğim akıcı İngilizce konuşabilmemdi, böylece müşterilerimizin %90'ını oluşturan turistlerle kolayca iletişim kurabiliyordum. İlk birkaç ay işimi korumamın tek nedeni buydu.

Paranın yanı sıra, garsonluk yaptığım süre boyunca birkaç değerli şey daha kazandım.

Birincisi, biraz daha iyi giyinmeye ve makyaj yapmaya karar verdim.

Neden mi? Çünkü daha güzel garsonların Amerikalılardan daha iyi bahşış aldığını fark ettim. (Diğer milletler - özellikle İtalyanlar - pek bahşış vermiyorlardı).

Fiziksel çekiciliğin daha büyük avantajlar sağlamasından nefret ediyordum. Yine de bu, bir kalenin satranç tahtasında çapraz hareket edemediği gerçeğinden nefret etmek gibi bir şeydi.

Gerçekle savaşmanın anlamı yok; sadece onunla başa çıkmayı öğren ve elinden gelenin en iyisini yap.

Savurganlık yaptım ve daha şık bir saç kesimi yaptırdım.

Kimi kandırıyorum - *hayatımda* ilk kez şık bir saç kesimi yaptırdım.

Makyaj yapabilecek hale gelene kadar internetteki eğitimleri inceledim.

Ayrıca moda videoları izledim ve ikinci el mağazalarından alışveriş yapmaya başladım.

Üzerime patates çuvalı gibi oturan kıyafetlerden renkli, formda kıyafetler giymeye başladım.

Belki de en önemlisi, siyah, plastik, 50 yıllık mühendis gözlüklerimi yüzümü gerçekten güzelleştiren çerçevelerle değiştirdim.

Çok tuhaf hissettirdi. Sanki kendime kadınlığı nasıl 'yapacağımı' öğretiyordum.

Annem bana kesinlikle öğretmemiştii ve ergenlik çağında bunu öğrenebileceğim bir akranım da olmamıştı.

Ve dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç ilgimi çekmemiştii.

Şimdi bunu öğrenmekteki amacım kesinlikle parasaldı -

Ve işe yaradı. Amerikalılardan aldığım bahşışler önemli ölçüde arttı.

Sadece bu da değil, iş yerinde ara sıra takıldığım birkaç arkadaş da edindim.

Restoran sektöründe bir tür 'sahne' vardı: garsonlar ve aşçılar kapanıştan sonra arkadaşlarının restoranlarına takılmaya gider ve ucuza içki ve yiyecek alırlardı. Ertesi gece herkes farklı bir yere giderdi, ta ki Bologna'daki tüm restoranların çevresinde ilerleyene kadar.

Benim restoranımdaki garsonlar benim de gelmemi istediler, ben de geldim. Temelde bedava y i y e b i l e c e ğ i m i öğrendikten sonra, oldukça düzenli olarak gittim.

Birlikte takıldığım insanları yakın arkadaştan ziyade 'içki arkadaşları' olarak tanımlayabilirim ama en azından değişiklik olsun diye insanlarla arkadaşlık ediyordum.

Bu güzel bir şeydi.

Ayrıca erkekler tarafından çıkma teklifleri aldım. Hatta birkaç kez evet bile dedim.

Satranç turnuvalarındaki erkeklere değil. Tanrım, hayır. Artık daha prezentabl göründüğüm için bana sürekli asılanlar oluyordu ama sadece terli inekler ve beni ürküten çirkin yaşlı adamlar.

Bunun yerine, Bologna'da restoran sektöründe çalışan, geleneksel olarak çekici bazı erkeklerle çıktım. Ancak, birkaç sönük öpücük dışında hiçbir şey olmadı.

Aseksüellik benim için gerçektir. Çıktığım erkeklerden hiç etkilenmiyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Sanırım bunu anladılar ve bana nadiren ikinci kez çıkma teklif ettiler.

23 yaşına geldiğimde hala bakireydim - ama bu konuda bir şey yapacak kadar ilgilenmiyordum.

Bekaretimi kaybetmenin yeni bir daireye taşınmak gibi olduğunu düşündüm. Eğer olması gerekiyorsa, eninde sonunda olacaktır.

Yani sosyal bir hayatım vardı... ara sıra birileriyle çıkıyordum... ve satranç büyük ustası olarak başarılı bir kariyerim vardı. Hızla üst sıralara tırmanıyor ve 23 yaşında dünyanın en iyi 50 oyuncusu arasına giriyordum.

Ancak, para korkunçtu.

Kıt kanaat geçiniyordum ama hayatım sürekli kıt kanaat geçinmek ve maaş çekinden maaş çekine yaşamakla geçiyordu.

Ama makul ölçüde mutluydum. Ve özgürdüm.

Bu kadarı yeterliydi.

Ta ki felaket gelene kadar.

Danimarka, Kopenhag'daki hızlı bir satranç turnuvasında oldu.

Birçok satranç turnuvasında, genellikle ilk 40 hamle için 90 dakikanız, ardından oyunun geri kalanını bitirmek için 30 dakikanız vardır.

Büyük usta turnuvalarında, zaman sınırları aşağı yukarı askıya alınmıştır. Dünya şampiyonalarındaki oyunlar genellikle beş ya da altı saat, bazen de daha uzun sürerdi.

Hızlı satranç turnuvaları tam olarak kulağa geldiği gibiydi: oyunu bitirmek için çok sınırlı bir süreniz vardı. Turnuvaya bağlı olarak, ilk 40 hamle için 5 dakika kadar kısa bir süre olabilir. Mermi satrancında ise tüm oyun için bir dakikanız vardı.

Mermi satrancıyla uğraşmadım çünkü aslında düşünmüyordunuz; sadece *tepki veriyordunuz*. Bununla birlikte, normalden çok daha hızlı oynamanın - ayaklarımın üzerinde düşünmenin - zorluğundan hoşlandım.

Hızlı satranç, daha ciddi büyük usta sahnesinin bir tür şapşal, eğlenceli yanıydı. Ama popüler bir moda haline gelmişti.

Daha genç, daha az kibirli nesil satranç oyuncuları sevme eğilimindeydi. Siz hatta bazı üst bulabilirsiniz.

hızlı satranç turnuvalarının popülaritesi nedeniyle ödüller oldukça yüksek olduğu için, dünyadaki oyuncular hızlı satranç yarışmalarında takılıyorlardı. Paraya ihtiyacım vardı, bu yüzden gidebildiğim kadar çok turnuvaya gittim.

Kopenhag da diğer hızlı satranç turnuvaları gibiydi... Ta ki o zamanın iki numaralı büyük ustası yukarı.

Yeni keşfettiği şöhreti ve vanilya yakışıklılığı sayesinde aktrisler ve modellerle çıkabilen 26 yaşında Danimarkalı bir pislikti.

Ayrıca turnuva oyunlarında yenilmezdi. Ertesi ay Seul'de yapılacak dünya şampiyonasına katılacaktı ve birinciliği kazanması bekleniyordu.

Kopenhag'daki hızlı satranç yarı final turlarında onunla karşılaştım. En başından beri onu tatsız buldum.

Sırıttı ve bu 'hızlı satranç' olayını bir şaka olarak gördüğünü belli eden bir tavır takındı - ama yine de beni yenme şerefine nail olacaktı.

Onun yerine ben *onu* yendim.

Açıkçası çok heyecanlanmıştım. Bu sadece hızlı satrançtı ve yeteneklerimizin gerçek bir testi değildi. Ama dünyanın iki numaralı -ve daha önce yenilmemiş- oyuncusunu yenmek benim için büyük bir şanstı.

Danimarkalı kesinlikle afallamıştı.

Onu mat ettiğimde, sessiz bir dehşet içinde satranç tahtasına baktı...

Sonra da küplere bindi.

Tokalaşmak için elimi uzattığımda öfkeyle ayağa kalktı ve hışımla uzaklaştı.

Yıllar boyunca karşılaştığım pek çok erkek gibi olduğunu düşündüm: bir kadın tarafından dövülmeyi kaldıramayan sıradan kadın düşmanları. Rahatsız edici ama temelde zararsız.

Ta ki final maçında bir Rus'a karşı oynayana kadar.

Maçın başlamasına on dakika kala, bir grup turnuva görevlisi suratsızca araya girdi ve çantamı aramak istediler.

Çantam tesisin başka bir yerindeki dolapta duruyordu. Talepleri karşısında şok olmuştum ama kabul ettim.

Çantamın içinde küçük bir satranç bilgisayarı ve kısa bir metal boncuk zinciri buldular.

Özellikle anal boncuklar.

Evet, gerçekten.

Birkaç yıl önce Hans Niemann adında bir erkek oyuncu dünyanın bir numaralı şampiyonuyla oynamış ve kazanmıştı. Daha sonra, bir turnuva sırasında kablosuz titreşimli anal boncuklar kullanarak rakibinin hamlelerine nasıl karşılık vereceğine dair şifreli mesajlar almakla suçlanmıştı.

Niemann bir hakaret davası açtı ve mahkeme dışında anlaştı, ancak kariyerine verdiği zarar hesaplanamazdı.

Şimdi de aynı şeyle suçlanıyordum. Tamamen, tamamen saçmalık.

Yetkililer nesneleri çıkardıklarında şaşkına döndüm.

Onları daha önce hiç görmediğimi söyledim.

Beni hile yapmakla suçladıklarında, o lanet şeyleri kullanmadığımı belirttim. Onlar çantamdaydı ve bu nedenle muhtemelen "küskün Danimarkalı bir büyükusta" tarafından yerleştirilmiş olmalıydılar.

Kullandığım kelimeler tam olarak bunlardı.

Ertesi gün uluslararası manşetlere çıktılar.

Sadece bu da değil, bu tür şeyleri hızlı satrançta kullanmanın aptallığın da ötesinde olacağını belirttim. Aldığınız herhangi bir bilgiyi işlemek için zamanınız olmazdı - oyun çok hızlı geçerdi.

Yetkililer bu bariz mantığı görmezden geldi.

Vücudumun içini aramalarını talep ettiklerinde öfkeyle reddettim.

Parmak izi için el bilgisayarının tozunu almalarını ve boncuklar üzerinde DNA testi yapmalarını söyledim. Sonra da DNA karşılaştırması için tükürük örneği vereceğimi söyledim. Boncukları gerçekten *kullanmış* olsaydım, bu şekilde öğrenebilirlerdi.

Hayır dediler.

Onların aşağılayıcı ve saçma taleplerine boyun eğmeyi reddettiğimde, beni hileci ilan ettiler ve turnuvadaki önceki tüm zaferlerimi geçersiz saydılar -

Danimarkalı büyük ustaya karşı kazandığım zafer de dahil. Değerli yenilgisiz rekorunu korudu...

Ve uluslararası bir alay konusu oldum.

Sadece bu da değil, ertesi gün Uluslararası Satranç Federasyonu'ndan da atıldım.

Kariyerim - geçimimi sağladığım ana yol - bir gecede yok olmuştu.

Yıkılmıştım.

O gece boktan pansiyon odamda saatlerce ağladım - Ama bunlar öfke gözyaşlarıydı.

Babamla geçen seferkinin aksine, e-postayı 'Sil' tuşuna basmayacağıma karar verdim.

A Bologna'ya döner dönmez davamı üstlenecek ve ilgili herkesi dava edecek bir avukat buldum.
Ancak, bunun zor olacağı konusunda beni uyardı.
dava.

Erkek egemen satranç dünyasının Golyat'ına karşı çıkan bir kadın Davut olacaktım.

Bu olur olmak a Uzun, Sert, *pahalı*
bir savaş, ve Avukat davamı komisyonla almadı.

Peşin olarak büyük bir avans talep etti...

Param yoktu.

Ve satranç dünyasından kovulduktan sonra, bu parayı turnuvalarda oynayarak kazanamayacağıma emindim.

Çaresizlikten, davayı finanse etmek için başka hızlı yollar aradım.

Blackjack'te kart saymak bir olasılıktı -

Ama kumarhanelerden haydutlar tarafından çıkarılan, ıssız yerlere götürülen ve kafalarına silah dayamakla tehdit edilen insanlarla ilgili çok fazla hikaye duymuştum.

Poker çok daha güvenli bir alternatif gibi görünüyordu.

Dünya genelinde yüzlerce binlerce - bile kazanabileceğiniz yüzlerce turnuva vardı.

milyonlarca dolar.

Dezavantajı ise ezberlenmesi gereken tonlarca olasılık tablosunun olmasıydı: belirli kartların dağıtılma olasılığı... oyuncuların belirli ellere sahip olma olasılıkları... bu tür şeyler.

Bununla birlikte, binlerce satranç açılışını ve gambiti ezberlediğim için, bir sürü istatistiği ezberlemenin çok zor olacağını tahmin etmemiştim.

En büyük sorunumun oyuncuların blöf yapıp yapmadığını belirlemek olacağını düşündüm.

Pokerde bir söz vardır: *Elle değil adamla oyna.*

Anlamı bu poker en azından %50 psikolojiydi. At *En azından.*

Blöf yapıp yapmadıklarını anlamak için rakibinizin zihnine girmeniz gerekiyordu -

Ki bu konuda hiç deneyimim yoktu.

Satranç saf zeka işiydi.

Hiçbir şans unsuru yoktu.

Ve kesinlikle başka bir oyuncuya blöf yapamazdınız.

Her at, kale ve fil açıkça görülebilirdi.

Taşlar asla yalan söylemez - ama pokerde rakipleriniz sık sık yalan söyler.

Ancak, I oldu çaresiz için para için fon benim davam.

Böylece poker nasıl oynanır konusunda hızlandırılmış bir kursa başladım. Düzinelerce kitap okudum.

Yüzlerce çizelge ezberledim.

Ve sayısız saat online poker oynadım.

Bedava oyunları atladım. Değersiz fişlerle oynayan insanlar gerçek parayla oynayanlardan çok farklı oynuyordu. Eğer bedavaya bir milyon fiş daha alabiliyorsanız, neden her seferinde hepsine girmeyesiniz ki? Bu, nihai hedefim olan turnuvalarda oynamak için kötü bir eğitim olurdu.

Hayır - doğrudan nakit kullanmaya başladım.

Gerçek parayla oynanan online poker ABD'nin büyük bölümünde yıllardır yasaklanmıştı ama Avrupa'da hala yasaldı.

Bir süre, paramı korumak için en küçük bahisli masalara takıldım. Bir kez alıştıktan sonra, daha büyük bahislerin gerekli olduğu masalara geçtim.

Kaybettiğim seanslar olsa da günde ortalama 200-300 kazanmaya başladım.

Bu, restoranda üç ya da dört vardiya çalışmaya eşdeğerdi.

Gerçek para kazanmaya başladığımda, günlük işimi bıraktım ve kendimi tamamen pokere adadım.

Diğer insanlarla dışarı çıkmanın dostluğunu özlemiştim ama intikam almaya odaklanmıştım.

Ancak, online pokerde dava için yeterli parayı biriktirmem sonsuza kadar sürerdi.

Büyük paranın olduğu yer orası değildi. Büyük para turnuvalardaydı.

Ayrıca, online oynamak gerçek değildi. İnsanların yüzlerini ya da vücut dillerini göremiyordunuz - dolayısıyla blöf yapıp yapmadıklarını anlamamanın gerçek bir yolu yoktu.

Bu yüzden hızla kumarhanelere geçtim.

Bologna'da poker oynamak için sınırlı imkanlara sahip sadece küçük kumarhaneler vardı. Çoğunlukla slot makineleri, barbut, rulet ve blackjack vardı.

Ben de trenle poker oynatan kumarhaneleri olan daha büyük şehirlere gitmeye başladım:

Venedik.

San Remo.

Roma.

Elbette Bologna'dan uzun bir yolculuktu, bu yüzden en az bir gece geçirmem gerekiyordu. Genellikle hafta sonlarını seçerdim, çünkü o geceler sarhoş olmak ve kumar oynamak isteyen en çok insan vardı.

Artık daha fazla param olduğu için otel odalarını ve daha iyi restoranları tercih ediyordum...

Ki bu harikaydı. Hostellerden ya da benim berbat küçük stüdyo dairemde *çok* daha iyiydi.

Ve tamamen farklı bir oyuncu sınıfına maruz kaldım.

Turistleri dolandırmak isteyen bir sürü köpekbalığı.

Aslında bana poker oyuncusu olmayı öğretenler köpekbalıklarıydı.

İlk başta *tüm* paramı onlara kaptırdım.

Dördüncü kez eve beş parasız döndükten sonra, devam etmeye değer mi diye düşündüm...

Ama pes etmeyi reddettim.

Sonunda ilk kazanan hafta sonumu yaşadım: 800 avro kâr ettim.

Sonraki hafta sonu 1200'dü. Bir sonraki 2800.

Sonunda öyle bir noktaya geldim ki, bir Cuma günü gelip hafta sonu boyunca oynadım ve Pazartesi sabahı masraflardan sonra 5000 avro kadar bir parayla oradan ayrıldım.

Elbette, tamamen tükendiğim zamanlar da oldu.

Yine de ortalama olarak, gerçek hayatta internette kazandığımın üç katı kadar para kazanıyordum -

Ve çok daha iyi pratik yapıyordum.

Üç aylık kumarhane gezilerinden sonra ilk turnuam için hazırdım.

Poker turnuvası sahnesi *tamamen* farklıydı.

İçin Bir, ve profesyoneller içinde turnuvalar yapılmış karşılaştığım kumarhane köpekbalıkları enayi gibi görünüyordu.

Evet, büyük işlerde şansını denemek isteyen pek çok amatör vardı.

Ama genellikle turnuvanın ilk birkaç turunda elendiler.

Sonunda, en iyilerin en iyileriyle oynuyordunuz.
Kumarhanelerde yaşadığım sürecin aynısını yaşadım:
Oynadığım ilk yedi seferde her şeyimi kaybettim.
Ama sekizincide, 12^{inci} sırada yer aldım...
Bu da bana 15,000 Euro kazandırdı.
Çok sevinmiştim.
Ondan sonra iki katına çıktım ve Avrupa'da bulabildiğim her
turnuvaya gitmeye başladım.

Poker turnuvalarıyla ilgili bir şeyden daha bahsetmeliyim:
Çok fazla takılma oluyordu.
İlgimi çektiğinden değil, çünkü seçenekler satranç
turnuvalarından çok daha iyi değildi. Sadece farklı.
Satranç ineklerine en çok benzeyen poker matematik
inekleriniz vardı.
Ünlü tipler, bana komplo kuran Danimarkalı büyük ustaya
daha yakın olan gösterişli adamlar...
Ve pazılarını poker masalarını ezberlemekten daha çok
önemseyen bir grup spor salonu çocuğu. En büyük blöfçüler
ve kazanmayı erkeklikleriyle doğrudan ilişkili görenler
onlardı.
Hiçbiri ilgimi çekmiyordu.
Yine de bana çok asıldılar. Poker matematiği inekleri bile
ortalama bir satranç turnuvası oyuncusundan sosyal olarak daha
becerikliydi - ve spor salonu kardeşleri *çok* daha ilerideydi.
Hepsini geri çevirdim. Paraya çok odaklanmışım. Bir
erkeğe karşı en ufak bir arzu bile hissetmedim.
Özellikle biriyle tanışana kadar.
Ve sonra çekim o kadar güçlüydü ki neredeyse beni yok
ediyordu.

Ama önce başka bir adam beni yok etmeye çalıştı. Sadece o zaman fark etmemiştim.

Ama o bir kumarbaz değildi. O bir mafya babasıydı.

San Remo'daki İtalyan Poker Açık'ı beşinci bitirmişti.

Bu konuda mutlu değildim. Sonuna kadar gitmek için gerçek bir şansım olduğunu düşünmüştüm, ancak bir rakibimin blöf yaptığını düşünerek finalde elenmiştim.

Ancak, altı ay önce ilk poker elimi oynadığımı düşünürsek bunun kötü olmadığını kendime hatırlatmaya devam ettim.

Ayrıca, beşincilik bugüne kadarki en iyi derecemdi ve bana 47.000 avro (50.000 ABD dolarının biraz üzerinde) kazandırmıştı.

Davayı tamamen finanse etmek için yeterli değildi ama satranç oynayarak kazandığımdan çok daha fazla para olduğu kesindi.

Yine de beni en çok üzen şey, birincilik ödülünün bir milyon avro olmasıydı.

Bu miktar tüm hayatımı değiştirebilirdi.

Bırakmak zordu, özellikle de kazanma şansımın yüksek olduğunu düşündüğümde.

Turnuvadan çıktıktan sonra oradan ayrıldım. Finali izlemek için kalmak umurumda değildi; videoları daha sonra internette izleyip kalan oyuncuların modellerini inceleyecektim.

Yeni seçtiğim mesleğime rağmen, kumarhanelerden nefret ediyordum - çoğunlukla büyük insan kalabalığından nefret ettiğim için.

Paramı kazanmak ve çıkmak istiyordum. Hepsi bu kadardı.

Kumarhane katında aceleyle ilerlerken bana yaklaşan bir adam gördüm. Son birkaç gündür onu birkaç kez görmüştüm, her seferinde dikkatle beni izliyordu. Benim de onu izlediğimi gördüğünden şüpheliydim, çünkü turnuvalar sırasında gözlerimi gizlemek için kullandığım güneş gözlüklerim hâlâ takılıydı.

Onu daha genç bir metres arayan zengin ve şişman bir kedi olarak düşünebilirdim. Kumarhanelerde her zaman böyle adamlar olurdu.

Ama bu adamda farklı olan bir şey vardı. Bakışları şehvetten çok hesapçıydı.

Bana yaklaştığında, onu incelemek için zaman ayırdım. Göbeğini tam olarak gizlemeyen çok pahalı üç parçalı bir takım elbise giymişti. Bıyığı ve keçi sakalı vardı ve siyah saçları şakaklarından kırışmıştı. Sakalında da gri teller vardı.

Yaklaşırken gülümsedi. "Bayan Toscani?" "Ne?"

Yanından geçerken "Ne?" dedim.

Kaba davrandığımı kabul ediyorum ama onunla konuşmak gibi bir niyetim yoktu.

Hemen arkasını döndü ve yanımda yürümeye başladı. "Biraz zamanınızı alabilir miyim diye merak ediyordum."

"Ben yaşlı erkeklerle çıkmam." Ki bu doğrudu.

Aslında *kimseyle* çıkmıyordum.

"Bu bir iş teklifi, romantik bir teklif değil." "Ben de seninle para için yatmam."

Kıkırdadı. "Beyninle ilgileniyorum, vücudunla değil."

"Yani sapyoseksüelsin," dedim en ufak bir ilgi duymadan.

Kafası karışmış görünüyordu. "Pardon?"

"Zekayı cinsel açıdan çekici bulan biri." Bir zamanlar bunun beni tanımlayabileceğini düşünmüştüm -

Ama zeki satranç inekleri beni etkilemiyorsa, muhtemelen sapyoseksüel değildim. Sadece aseksüeldim.

"Ah. Hayır," dedi, eğlenerek. "Bu *tamamen* işle ilgili."

Durdum ve ilgim artmış bir şekilde ona döndüm. "Pekâlâ, dinleyelim bakalım."

"Özel olarak konuşmayı tercih ederim."

"Ben de yabancı bir adamla özel olarak konuşmamayı tercih ederim."

"Turnuvada 47,000 Euro mu kazandın? On dakikalık zamanınız için size 10,000 avro ödeyeceğim. Bu miktar için risk alıp beni dinler misiniz?"

Durakladım.

Dakikası bin avro.

Yapabileceğim hiçbir şey için kimse bu kadar para teklif etmemiştir.

"Yasadışı bir şeyle mi ilgili?" diye sordum.

"Öyle," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Bu bir sorun olur mu?"

Durakladım ve yasa dışı olabilecek ama cinsellik içermeyen şeyleri düşündüm.

Eğer uyuşturucu değilse... o zaman ne olacaktı?

"Şart değil," dedim sonunda. Endişelenmekten çok merak ediyordum. "*Bu* yüzden mi mahremiyet istiyorsun?"

"Öyle."

Bir saniye daha düşündüm -

Ve sonra ikilemi benim için çözdü.

Ceketinin cebinden bir stiletto çıkardı - ince, keskin bir bıçağı ve iğne ucu olan, öncelikle kesmek yerine saplamak için kullanılan bir bıçak.

Gaspçıların ve suikastçıların tercih ettiği bir silah - ve son derece yasadışı.

Önce sapını bana uzattı, elini de onu seyredenlerden korumak için kullandı.

"Uygunsuz bir şey yapmaya kalkarsam beni öldürebilirsin," dedi.

I dikkate alındı için a ikinci olup
olmadığını I aranıyor için bu kadar şaibeli
bir işe bulaşmak.

Ama merakım beni alt etti.

Elini sıkarak gibi bıçağı aldım ve ısınma ceketimin kolunun
içine soktum.

Kumarhaneler, kumarbazları uyanık tutmak için soğuk
tutulur. I

üşümekten *nefret ederdi*, bu

yüzden ceket giymişti. "Bana parayı
göster," dedim.

Bileğim kadar kalın bir tomar banknot çıkardı.

Lanet olsun.

57.000 avroluk bir vurgun kulağa 47.000 avrodan çok daha
iyi geliyordu.

Üstelik fazladan 10 dakika için. "Saymak
ister misin?" diye sordu.

Parayı alırken ben de "Hayır," dedim. "Tamam, benim odam.
On dakika. Bu kadar. Hadi gidelim."

W Otel odama gittik. Önce onu içeri aldım ve elimde sıkıca kavradığım stiletto ile onu takip ettim.

Kapıyı kapattıktan sonra, "Tamam, on dakika. Git." dedim.

Kıkırdadı. "Zamanlayıcı kurmak ister misin?"

"Kafamdan sayıyorum. Başla."

"Bu satranç oynamaktan mı geliyor?" diye sordu. "Sanırım bu kadar çok turnuvada oynayınca takip etmeyi öğreniyorsun." Donup kaldım.

Belli ki ev ödevini yapmıştı - Ve gösteriş yapmaya karar verdi.

"Sofia Toscani," dedi güler yüzle. "Satrançta en yüksek dereceli İtalyan büyükustalardan biri ve en yüksek dereceli İtalyan *kadın* büyükusta - geçen yıl Uluslararası Satranç Federasyonu'ndan men edilene kadar. Sormak zorundayım: gerçekten hile yaptınız mı?"

"Hayır, yapmadım," diye homurdandım. "O zaman ne oldu?"

"Bir narsist dayak yemeyi kaldıramazdı, özellikle de bir *kız* tarafından. Bana iftira attığında ve beni haksız yere suçladığında, eski

Erkekler kulübü onu destekledi."

Takım elbiseli adam dudak *büktü*. "Bu çok kötü."

"Ne yani, yapmadığım bir şey yüzünden aşağılandığımı ve karalandığımı mı?" Sert bir şekilde söyledim.

"O, tabii ki. Ama ben aldatma kısmını kastetmiştim." Bana şeytani bir gülümseme verdi. "Bir ara denemelisin. Şiddetle tavsiye ederim. Aslında seni bu yüzden işe almak istiyorum. Çünkü *seni* işe almak *benim* hile yapma yöntemim olacak."

Bir an için ona baktım, yoğun bir merak içindeydim.

"Pekâlâ," diye itiraf ettim. "Az önce kendine fazladan bir on dakika kazandın."

"Adım Fausto Rosolini," dedi adam otururken - o yatakta, ben odadaki tek sandalyede. "İthalatçı/ihracatçı olarak çalışıyorum."

"Yani yüksek rütbeli bir mafyasınız."

Fausto şaşırılmış görünüyordu. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Birincisi, pahalı takım elbisen, yumuşak ellerin, manikürün ve pahalı saç tıraşın var. Hayatında bir gün bile el işi yapmamışsın. Bu da demek oluyor ki ya eski paracısın, ya finansçı ya bankacı ya da mafya.

"Lobide bana bir stiletto vermiş olman, yasal bir şey olduğu ihtimalini ortadan kaldırıyor. Hiçbir eski paralı ya da finansçı yasadışı bir silahla yakalanma riskine girmez. Ama sen bir sokak serserisi değilsin ve ellerin de yükselmek için çalışmadığını gösteriyor. Tahminimce bir mafya ailesinde doğdunuz, şu anda oyunun en tepesindesiniz ve silahlar ve yasadışılıklar konusunda rahatsınız. İthalatçı/ihracatçı olayı sadece bir paravan. Haksız mıyım?"

Kıkırdadı. "Tam üstüne bastın. Ne yaptığım seni rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de değil. Tabii buraya beni tehdit etmeye, haraca bağlamaya ya da öldürmeye gelmediysen."

"Dediğim gibi, seni *işe almak* için buradayım." "O zaman bu beni hiç rahatsız etmiyor." "Neden olmasın?"

Hm . . .

Nasıl açıklayabilirim?

Babam oyun teorisi profesörüydü. Aynı zamanda bir zampara ve yalancıydı.

Tüm bunlar, oyun teorisinin kendine hizmet eden bazı ilkelerini küçük yaştan itibaren bana neden aşıladığını muhtemelen açıklıyor.

En sevdiği sözlerden biri şuydu: *Doğru ve yanlış yoktur; sadece seçenekler vardır.*

Bana kanun olduğunu söylemişti.

Bir de etik var.

Gerçek hayatta bunların kesişmesi *gerekir*. "Kesişmesi gerekir" vurgusuna dikkat edin.

Ancak oyun teorisinde 'hukuk' ve 'etik', oyuncuların isterlerse uyabilecekleri ya da amaçlarına hizmet ediyorsa görmezden gelebilecekleri kurallar bütünüdür.

Eğer etik kuralları ya da yasaları ihlal ederlerse, oyuncular tepkilerle karşılaşabilir...

Eğer yakalanırlarsa.

Ancak başarılı bir şekilde paçayı sıyıırırlarsa, faydaları muazzam olabilirdi.

Papa'ya göre etik ve hukuk her ne pahasına olursa olsun uyulması gereken değişmez ilkeler değil, yakalandığınızda bedelini ödemeye hazır olduğunuz sürece göz ardı edebileceğiniz şeylerdi.

Örneğin, Danimarkalı büyükusta ve satranç federasyonunun bana yaptıkları etik açıdan savunulamazdı ve muhtemelen yasa dışıydı. İftira ve dolandırıcılık, büyük ihtimalle.

Onlara dava açıp kazansaydım, yaptıkları yanlarına kâr kalmazdı...

Ancak bu, belli ki göze almak istedikleri bir şanstı.

Avukata göre, bu davayı kazanma ihtimalleri yüksekti. paçayı kurtarırdı.

Etik olsun ya da olmasın, erkeklerin hayatta pek çok şeyden paçayı sıyırdıklarını fark etmiştim. Genel olarak, kadınlar çok daha yüksek bir standarda tabi tutulurdu.

Babamın *bir* başka sözü de şöyleydi: *Satrançta doğru ya da yanlış yoktur - sadece oyun vardır.*

Annemin üzerinde koşturma isteğine bakılırsa, kişisel davranışları hakkında da aynı şeyi düşünüyordu.

İtalyanca'da bir oyunda hile yapmanın *imbrogliare*, yani 'kafa karıştırmak' anlamına geldiğini belirtmek önemlidir.

Ancak bir eşi aldatmak *tradire*'dir - 'iharet etmek'.

Şahsen, I düşündüm HİLE at a oyun gibi satranç zayıflık gösterirdi.

Büyük bir satranç oyuncusu asla hile yapmaya ihtiyaç duymazdı çünkü rakibini kuralları çiğnemededen yenebilirdi.

Birine iharet etmek mi?

Bu daha karmaşıktı.

Annemi aldattığı için babamdan nefret ederdim -

Ama annem bunu biliyorsa ve kendini savunmaya hazır değilse... o zaman en azından kısmen suçlu değil miydi?

Oyun teorisine göre, babam oyunu mükemmel oynamıştı. Tüm kuralları çiğnemiş, etik dışı davranmış ve istediğini elde etmişti.

Yine de hiçbir yankı uyandırmamıştı. Oyun teorisine göre, o kazanmıştı.

Sanırım beni kaybetmişti... ama anlaşıldığı kadarıyla beni hiçbir zaman o kadar önemsememişti. Yani bu onun için büyük bir kayıp değildi.

Bunun için ondan nefret ediyordum... ama en azından bunu anlayabiliyordum.

Sanırım demek istediğim - babamın vesayetinin bir sonucu olarak - dünyayı siyah ve beyaz olarak görmüyordum. Sonsuz bir gri spektrumu olarak görüyordum.

Ama bunu Fausto'ya nasıl anlatabilirdim?

Sonunda, "Ahlaki göreliliği takdir ederek yetiştirildim diyelim," diye cevap verdim.

Güldü. "Yani bana ahlaki açıdan esnek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, ama aynı zamanda sabırsızım. Senin 10.000 avronu almaktan memnunum ama *eninde sonunda* bana neden verdiğini öğrenmek istiyorum."

"Tamam - ama önce şuna cevap ver: Mafya için çalışacak kadar 'ahlaki açıdan esnek' misin?"

Bunu bir an için düşündüm. Bir *mafya* için çalışmak yasadışı olurdu... Etik olmazdı...

Ama ödüller potansiyel olarak çok büyük olabilirdi.

Ancak benim de sınırlarım vardı.

"Masum insanlara zarar vermenize yardım etmeyeceğim," dedim soğuk bir şekilde. "Buna gasp, şantaj ya da - "

"Seni burada durdurabilirim," diye araya girdi Fausto, "çünkü hedeflerin hiçbiri sivil değil ve hiçbiri masum değil. Hepsi mafya üyesi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yani tehlikeli o zaman."

Sırıttı. "Sadece başarısız olursan."

Hmm.

Yankıları korkunç olabilir...

Ancak, ödüller çok büyükse risk almaya değer olabilirlerdi.

"O zaman fiyata bağlı," dedim. "Tek husus bu mu?"

"Büyük bir bedel."

"10 milyon avroya ne dersin? İş başarıyla tamamlandıktan *sonra* ödenecek tabii ki."

Donup kaldım.

On milyon avro *çok büyük* bir paraydı. ÇOK.

Dünyanın en iyi oyuncusu olmadığım sürece, hayatım boyunca satranç oynayarak kazanabileceğimden çok daha fazla para...

Ve muhtemelen dünyanın en iyi oyuncularından *biri* olsam bile yıllar boyu pokerden kazanabileceğimden daha fazlasını.

Dane ve satranç federasyonuna karşı açılan davayı finanse etmek için fazlasıyla yeterli.

Buna rağmen benim Sürpriz at ve miktar, I tutuldu çalışıyor ne istediğini anlamak için. İlginç bir alıştırırmaydı.

"O halde kimseyi öldürmek için yardımımı istemiyorsun."

Fausto kaşlarını çatı. "Bu sonuca nasıl vardınız?" "İşiniz gereği kiralık katiller çalıştırıyor olmalısınız. Onlara ayda 5000 avro ödediğinizi tahmin ediyorum. On bin mi? Yirmi mi? Ne bileyim, Papa ya da uluslararası bir lider olmadığı sürece birini vurması için birine 10 milyon avro vermezsiniz. Ve ben böyle bir şeyde tamamen beceriksiz olurdum, bu yüzden muhtemelen *bunun* için beni istiyor."

"Peki ya birini öldürmene ortak olmanı istediğimi söyleseydim?"

Birkaç saniye ona baktım... ve sonra her şey yerine oturdu.

"Bir şey planlamana yardım etmemi istiyorsun," diye fark ettim. "*Büyük* bir şey. *The Godfather* filmindeki gibi bir sürü düşmanını bir anda ortadan kaldırmak gibi."

Fausto başını salladı. "Tıpkı *The Godfather* gibi."

Filmdeki en ünlü sahnelerden biri, beş mafya liderinin koordineli bir şekilde öldürülmesini içerir...

Bu da ironik bir şekilde ana karakterin bebek kızının vaftizi sırasında gerçekleşir.

Düşmanları ülkenin farklı yerlerinde aynı anda öldürülürken, Michael Corleone rahibin sözlerine cevap verir:

Şeytanı reddediyor

musun? Onu

reddediyorum.

Peki ya tüm eserlerini?

Onları da reddediyorum.

Şeytana inanmıyordum ve onun 'işleri' oyun teorisi bağlamında 'seçimlerden' başka bir şey değildi, bu yüzden bu kısmı gerçekten önemsemiyordum -

Tek hedef *mafya*lar olduğu sürece. Ama daha büyük bir soru vardı.

"Neden ben?" diye sordum. "Eminim organizasyonunuzda bu tür bir şeyi planlamanıza yardımcı olabilecek insanlar vardır."

"Aslında yok. 'Organizasyonum' oldukça yeni ve henüz tüm parçaları yerine oturtmuş değilim. Olsaydı bile, bu operasyon son derece gizlidir... Bu yüzden tamamen dışarıdan birini getirmek istiyorum. Sadece bu da değil, emsalsiz bir stratejiste ihtiyacım var - herkesten on adım önde düşünebilen birine. Sen bir dahisin. Bu çok açık. Dünya satranç şampiyonunu yendin."

"O sadece iki numaraydı," diye belirttim ve acı bir şekilde ekledim, "Ve bu kayıtlardan silindi."

"O hâlâ dünyanın iki numarasıydı ve sen onu yendin, rekor ne derse desin. Hile *yapmadan*."

"Ama ben emin değilim ben onu yenebilirdim bir ikinci kez.

Özellikle de hızlı satranç yerine normal bir maçta."

Fausto omuz silkti. "Onu isteseydim, onun yerine ben ona yaklaşırdım."

"Neden yapmadın?"

Fausto'nun gülümsemesi bana bir timsahınıkini hatırlattı. "Çünkü benim de ahlaki açıdan esnek birine ihtiyacım var."

"Bana iftira attırdı, rezil etti ve Uluslararası Satranç Federasyonu'ndan attırdı. Bunun 'ahlaki açıdan esnek' olduğunu söyleyebilirim."

Fausto başını salladı. "Hayır, bu huysuzluk ve mızızlanma. *O zayıf biri*."

İtiraf etmeliyim ki bu cevapla benden puan aldı.

Fausto devam etti. "Daha da önemlisi, kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığı için itibarın çürük süslerini umursamayan birine ihtiyacım var."

"Çaresiz biri," dedim sonunda anlayarak. Fausto yine gülümsedi. "Çaresiz biri."

Gerçek egomu incitmişti...

Ama yaşlı adam haksız değildi.
Bu yüzden önerdiği şey hakkında ciddi bir şekilde düşündüm.
I keçe Hayır ahlaki Pangs hakkında potansiyel olarak kabul ediyorum Fausto'nun anlaşmasına.
Eğer dünyada daha az katil, hırsız *mafya* olsaydı
Bu iyi bir şey değil miydi?
Evet, bu mantığın kesinlikle kendi çıkarıma hizmet ettiğini biliyordum - Ama masum insanlar zarar görmediği sürece umurumda değildi.
Kafamın içinde bir ses fısıldadı: *Peki ya eşleri? Peki ya çocukları?*
I olabilir var tartışıldı benim yol dışarı . o ahlaki
bir muamma.
Ama bunu yaparsam kendimle yaşayabileceğimden emin değildim.
"Onlar evli mi?" diye sordum. "Çocukları var mı?" "Hayır ve hayır," diye cevap verdi Fausto, beni rahatlatmak için. "Evli değiller.
Bildiğim kadarıyla önemli bir başkaları bile var."
Güzel.
Bunu biraz daha düşündüm.
Fausto'nun anlaşmasını kabul edersem, bunu bir tür yedek intikam olarak yapmış olacağımı biliyordum.
Duygusal düzeyde, babamdan intikam almayı iğrenç bulduğum açıktı...
Danimarkalı büyük ustayı ve satranç federasyonundaki ahbablarını seve seve yok etmek istesem de, ihtimaller buna karşıydı.
Ama bir grup hırsız ve katilin ölümüne yardım etmek - Aynı zamanda başkalarını avlayan adamlar olan? Yalan söyleyen, hile yapan ve masumları istismar eden? Onları yok etmek dünyadaki en kötü şey değil. Potansiyel olarak çok tehlikeli, evet -
Ama dürüst olmak gerekirse, biraz da heyecan vericiydi. Bu gerçekten *ilginç* olabilir.
Daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemeyen bir meydan okuma.

A gerçek dünya uygulama . her
 prensip Ben olsam satrançta öğrendim.
 Ayrıca, 10 milyon avro hayatımın geri kalanındaki tüm
 sorunlarımı zerdi -
 Ya da en azından parasal olanları.
 "Bir soru daha," dedim. "lmesini istediğiniz bu insanlar tam
 olarak kim? Düşmanlar mı? İş rakipleri mi?"
 "Yukarıdakilerin hepsi," dedi Fausto gülümseyerek. "Ama
 daha da önemlisi... onlar benim yeğenlerim."

şok içinde ona baktım.

"...yeğenler?" Sonunda boğuk bir sesle söylemeyi başardım. "Doğru."

"Çocukları öldürmene yardım etmeyeceğim!" Dehşet içinde söyledim. Fausto alay etti. "En küçüğü 21 yaşında, yakında 22 olacak.

Çocuk sayılmaz."

Oh.

Fausto'nun yaşı düşünüldüğünde bu mantıklı geliyordu.

Kendi ailesini öldürmek istemesi karşısında yaşadığım şok, muhakeme yeteneğimi kısa devre yaptırmıştı.

"Erkek kardeşinle mi yoksa kız kardeşinle mi akrabalar?" diye sordum.

"Kardeşim."

"Peki ya o? Onu da mı öldüreceksin?" Fausto gülümsedi.

"Çoktan öldürdüm."

Orada oturdum, afalladım.

Onun kardeşi olduğu gerçeği...

Ve cinayeti bu kadar rahat bir şekilde itiraf etmesi...

Tüylerimi diken diken etti.

"...neden?"

"Neden yaptın? I var onu öldürüldü, veya neden yap I istiyorum yeğenlerim öldü mü?"

"İkisi de."

Fausto bana acımasızca baktı. "Neden özellikle seni seçtiğimi biliyor musun?"

"Hayır."

"Değil sadece Çünkü sen a
parlak stratejist... ama
anlayabileceğinizi düşündüğüm için."

"Ağabeyim ailemizin reisiydi. O bunu başardı
İlk o doğduğu için. Başka bir nedeni yok."

"Yirmi beş yıl önce, onun *danışmanlığını* üstlendim.
Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Consigliere kelimenin tam anlamıyla 'danışman' demekti -
Ama *The Godfather*'dan bunun çok daha fazlası olduğunu
biliyordum.

Al Pacino'nun Robert Duvall'ı kovarken ne dediğini
hatırladım:

Sen bir savaş danışmanı değilsin.

"Stratejist," diye cevap verdim. "Tüm açıları gören kişi."

"Tüm açıları gören kişi," dedi Fausto onaylayarak.
"Kesinlikle."

"25 yıl boyunca kardeşim Leonardo'nun *danışmanlığını*
yaptım. Bu görevde epey para kazandım, evet... ama sürekli onun
gölgesindeydim. Ailenin mülkleri *onundu*. İş *o* yürütüyordu.
Herkesin örnek aldığı kişiydi. Ve bunların hiçbirini hak etmedi."

"Leonardo'nun tam olarak *aptal* olduğunu söyleyemem. Belli
bir hayvani kurnazlığı vardı ve insanlarla kesinlikle bir ilişkisi
vardı... asla tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı onu
sevdiler. Ama dahi değildi. Don pozisyonuna sadece *doğuştan*
sahip olduğu için ulaşmıştı."

"Her şeyden çok, kendi başıma yola çıkmak istedim.
Oğlumun halefim olacağı *yeni* bir aile kurmak."

"Ama Leo isteğimi defalarca reddetti."

"Sana çok ihtiyacım var," dedi Fausto mızımız bir taklitle.
"Sen benim için çok önemlisin."

Sonra yüzü karardı.

"Bırakılamayacak kadar önemli... ama beni yeterince ödüllendirecek kadar önemli değil.

"En kötüsü de yeğenlerimin aile işinin *onlara* kalacağından emin bir şekilde büyümelerini izlemektir. Oğlum hiçbir şey alamayacaktı. Kendi kanımdan ve canımdan olan biri *prens* olması gerekirken *hizmetkâr* konumuna düşecekti. Tüm çalışmalarım, tüm fedakarlıklarım, sıradanlıklarından memnun bir avuç kendini beğenmiş küçük pislige yarayacaktı..."

Fausto'nun yüzü aniden kızgınlıktan hoşnutsuzluğa dönüştü.

"Şey... biri hariç hepsi. Ama o da bu kadar zeki çünkü onu ben eğittim."

"Yani öz kardeşini öldürdün," dedim.

"Onu öldürttüm," diye düzeltti, sanki önemli bir ayrılmış gibi.

Kim bilir? Belki mafyada öyleydi.

Fausto gibi adamlar muhtemelen ellerini kirletmezlerdi.

"Neden istifa etmedin?" Ben sordum. "Neden Fausto'ya kardeşinin canı cehenneme deyip kendi başının çaresine mi bakacaksın?"

Fausto tatsız bir kahkaha attı. "Kimse *Cosa Nostra*'daki ailesini 'bırakıp' kendi başına yola çıkmaz. Bu erken bir ölümle karşılaşmak için kesin bir yoldur."

"Yani Sicilyalı mısınız?"

"Hayır, büyükbabam öyleydi."

"Ama ben *Cosa Nostra*'nın sadece Sicilya'da olduğunu sanıyordum. Bir de Amerika'da sanırım."

Fausto gülümsedi. "Halkın *Cosa Nostra* hakkında bilmediği pek çok şey var Bayan Toscani. Örgüt genel olarak sanıldığından çok daha yaygın."

Hah.

"Yani ayrılmanın alternatifi kardeşinizi öldürmektir," dedim.

"Sanki beni yargılıyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi şakayla karışık. "On milyon avro sana yargılamadan analiz yaptırır," dedi.

Tam olarak doğru olmasa da cevap verdim. "İstedığınızı aldınız mı? Varisin olarak oğlunla yeni bir aile kurdun mu?"

"Kurdum ama yeğenlerimden ayrıldığımda kardeşimin imparatorluğunun sadece yarısını alabildim. *Hepsini* istiyorum."

"Yani artık tek alternatifiniz yeğenlerinizi öldürmek." "Evet," diye homurdandı Fausto. "Başka yolu yok - ve onlar *hepsi* ölmeli. İçlerinden biri bile hayatta kalırsa, benim peşime düşecek ve diğerlerinin intikamını almaya çalışacak."

"Bunun arkasında senin olduğunu *bilmek* zorundalar mı? Yani bir mesaj mı vermeye çalışıyorsun?"

"Hayır. Aslında, bunun gizlice yapılmasını tercih ederim." Başka bir deyişle.

Pis işleri *başkası* yapsın.

Yine de anlamadığım bir şey vardı. "Sen bir *consigliere'sin*, ya da en azından eski bir *consigliere*."

Neden

Her şeyi planladın mı?" diye sordum.

"Çünkü akıllı bir *danışman*, bağışçısının kör noktalarını görmek için oradadır ve *herkesin* kör noktaları vardır. Ben olayları belli bir şekilde görmeye alıştım. Yeni bir çift göze ihtiyacım var - kendi kör noktalarımı tespit edebilecek ve düşüncelerimdeki kusurları gösterebilecek birine."

"Görünüşe göre sen de kardeşin için bir kör noktaydın."

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Öyle görünüyor. Başka bir nedeni daha var. Bizzat eğittiğim yeğenimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Ailedeki herkes arasında -ben hariç- en zekisi o. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kendi oğlumu utandırıyor. Çocukken ona 'Machiavelli' lakabını takmıştım. Bu isim tahmin edebileceğinizden çok daha fazla uyuyor."

"Ama ona *çok* iyi öğretmiş olabilirim. Bu planı organize etmeye çalışan *ben olursam*, bir şekilde hamlelerimi anlayıp bana karşı koyabileceğinden endişeleniyorum."

"Tarz olarak benden tamamen farklı birine ihtiyacım var. Ben daha temkinliyim, bu yüzden cesur birine ihtiyacım var... yeğenimin tahmin edemeyeceği birine. Kısacası, bu yüzden *sana* ihtiyacım *var*."

"Dalkavukluk beni etkilemez," diye cevap verdim.

"Öyle olmasını beklemezdim," dedi, sonra gülümsedi. "Ama on milyon avronun etkileyebileceğini düşündüm."

Orada oturup düşündüm.

'dan beri 'ın 'ın 'ın 'ın 'ın 'ın bir 'ın 'ın elenmesi konusunda hiçbir çekincesi yoktu.

mafya, para bunu yapmak için yeterli bir nedendi.

Ama buna ek olarak, bu 'Machiavelli' yeğenini yenme fikri de *hoşuma* gitti.

Eğer gerçekten Fausto'nun söylediği kadar zeki biriyse, eğlenceli bir rakip olabilir.

Ve şimdilik dokunamadığım Danimarkalı satranç ustasının aksine...

Bu, topuğumun altında ezebileceğim bir adamdı.

"Pekâlâ," diye kabul ettim. "Ben varım."

San Remo'dan Toskana'ya dört saatlik bir yolculuktu. Ben de bindim. ve geri . a Şoförlü Gümüş Rolls-Royce Fausto ile. Limuzin tarzı koltukları olan özel bir araçtı. her biridiğer ve a mahremiyet ekran Yani ve sürücü hiçbir şey duyamadık.

Gizliliğimiz sağlandıktan sonra zamanı iyi değerlendirdik.

Önce anlaşmanın şartları konuşuldu.

Paranın bir kısmını peşin istedim ama Fausto reddetti.

"Bu işe çok zaman harcayacağım," diye belirttim.

"Parayı davayı finanse etmek için kullanıp sonra da benden kaçmanı istemiyorum." Yüzümdeki şaşkınlığı görünce Fausto gülümsedi. "Evet, uzun vadeli planların hakkında her şeyi biliyorum Sofia."

"Davayı kazansam bile senin için çalışmayı bırakmayacağım," diye itiraz ettim. "10 milyonun hepsini *istiyorum*."

"Şimdi böyle söylüyorsun - ama ya 5 milyon avro kazansaydın davada? Bunun yeterli olduğuna ve benim için çalışmanın çok tehlikeli olduğuna karar verebilirsiniz. Bu, yeni onarılan itibarınızı tehlikeye atabilir."

"Kendi kardeşini öldürten bir adamla ters düşeceğimi mi sanıyorsun?"

Fausto gülümsedi. "Bunu yapmaman akıllıca olur."

Ama cimri ihtiyar piç yerinden kıpırdamadı. Ancak tüm yeğenleri öldükten sonra 10 milyon avroyu alabileceğim konusunda ısrarcıydı.

"O zaman poker turnuvalarında oynamaya devam edeceğim," dedim. "Hayatımı kazanmak zorundayım."

"Eğer akıllıca yatırım yaparsan, on milyon avro sana ömür boyu yetebilir," dedi.

"Hiç ödeme almazsam olmaz."

"O zaman onları yok ettiğimizden emin ol," diye tersledi. "Yok edeceğim. Ama bu arada bana bir depozito öde."

Fausto hayır dedi, ben de poker turnuvaları konusunda taviz vermeyi reddettim.

Bu önemli bir pazarlık noktasıydı. Eğer taleplerinin her birine boyun eğsem, Fausto benim üzerimde kontrol sahibi olacaktı.

Bu şekilde, en azından biraz bağımsızlığımı korudum. Oyun teorisi.

Fausto öfkeyle iç çekti ama sonunda kabul etti.

Görevimi tamamlayana kadar Fausto'nun malikanesinde yaşayacaktım. Orada olmak planlamayı ve son dakika kararlarını kolaylaştıracaktı.

Bu arada Bolonya'daki dairemin kirasını ödemeye devam edecektim.

Maaşımı aldıktan sonra bir yerlerde bir çatı katına taşınacaktım... ama işlerin yoluna gireceğinden emin olana kadar kira kontratımı bozmayacak kadar temkinliydim.

Sadece birkaç hafta ya da en fazla bir ay sürer diye düşündüm.

Ne kadar da yanıltıcıydı.

Finansal detayları hallettikten sonra dedim ki, "Pekâlâ, bana arazinin planını ver. Hedefleri ve kiminle uğraştığımı bilmem gerekiyor."

Bana altı kardeş hakkında her şeyi anlattı.

Dario, Milano'daki kötü şöhretli bir hapishane olan San Vittore'de yatan yeni taç giymiş Don. Bir haftadan kısa bir süre içinde serbest bırakılacaktı.

Adriano, hırçın mizaçlı olan. Massimo, yumuşak huylu bir dev. Valentino, en gençleri - ve bir kadın erkeği.

Roberto, kardeşlerin parasını idare eden finans dehası.

Ve Niccolo, yeni atanan *danışman*.

"Niccolo Machiavelli mi?" Alaycı bir tavırla sordum.

Fausto gülümsedi. "Hem ismi hem de doğası uyuyor."

Sonra işin içine bir çomak soktu.

"Bir de Lars Henriksson adında bir İsveçliyi işe aldılar. Dario hapishanede onunla arkadaş olmuş. Aslında, Dario'yu San Vittore'de öldürtmek için yaptığım çeşitli girişimleri engelleyen de Lars'tı."

"Nasıl öldürttü?"

"İtalya'daki organize suç gruplarının çoğuyla arka kanal bağlantılarım var. Hepsinin San Vittore'de hapsedilmiş üyeleri var. Yeğenimin başına ödül koydum ama Lars sayesinde kimse ödülü alamadı," dedi Fausto huysuzca.

Kaşlarımı çattım. "Bu adamı mafya suikastlarını tek başına durdurabilecek kadar özel yapan ne?"

"İsveç Özel Kuvvetleri'nin bir üyesiydi - ve kısa bir süre MI6."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "İngiliz İstihbaratı mı?"

"Evet. İtalya'daki bir görevi sırasında, ruhsatsız silahlar bulundururken polis tarafından yakalandı. Bu yüzden San Vittore'de hapis yattı."

Harika.

Sadece bir grup sıradan katille uğraşmak zorunda değildim; şimdi bir de askeri eğitim almış elit bir katili hesaba katmak zorundaydım.

"Lars'ın kardeşler tarafından kiralandığını söylemiştin. Bu da onun artık hapiste olmadığını gösteriyor."

"Birkaç ay önce çıktı. Dario'nun ısrarı üzerine kardeşimin yanında çalışmaya başladı."

"Onu öldürtmeden önce mi?" diye sordum.

Fausto başını salladı. "Ben onu öldürtmeden önce."

"Madem Lars artık San Vittore'de değil, neden Dario'yu *şimdi* öldürtmüyorsun?"

"Son dört yıl boyunca Lars yeğenimi eğitti ve Görünüşe göre onu bir ölüm makinesine dönüştürmüş. Başına konan ödülü yarım milyon avroya çıkardım ama Dario ardında öyle çok ceset bıraktı ki kimse daha fazla girişimde bulunmak istemiyor. San Vittore'de onun için araya giren *Cosa Nostra* üyeleri olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Neden *Cosa Nostra*'nın diğer üyelerine bu işi yapmaları için para vermiyorsunuz? Ya da en azından yolundan çekilmiyorsunuz?"

"Onlarla iyi ilişkiler içinde kalmam gerekiyor. Eğer onlar Kendi yeğenimi öldürtmeye çalıştığını bilseydim, bunun bana yansımaları... hoş olmazdı. Birinin diğer yeğenlerimi uyaracağından ve tüm planlarımın boşa gideceğinden bahsetmiyorum bile." Fausto omuz silkti. "Şu anda bunun bir önemi yok. Dario dört gün içinde çıkacak, ki bu da bir şey yapmak için yeterli bir süre değil. Dışarı çıktığında onu hallederiz."

Dario konusu şimdilik çıkmaza girmiş gibi görünüyordu, bu yüzden İsveçliye odaklandım. "Lars'ın aile içindeki görevi nedir?"

"Resmi unvanı Güvenlik Şefi ama sanırım Dario onu İnfazcı olması için yetiştiriyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Tetikçi mi?"

"Hayır. Tetikçi para için adam öldüren kişidir. İnfazcı, bir mafya babasının en korkulan aracısıdır - düşmanlarının yüreğine korku salan, en en en tehlikeli görevlerle görevlendirilen kişidir. Eğer

"*Konsigliere*, Don'un sağ koluysa, İnfazcı da sol koludur."

Hafızamda bir *Godfather* göndermesi daha canlandı.

"Luca Brasi gibi," dedim.

Bu, Marlon Brando'nun İnfazcısı olan ve talihsiz bir sonla, boynunda bir jiletle karşılaşan devasa haydutun adıydı.

"Aynen öyle."

Arkama yaslandım ve bir saniye düşündüm. Sonra dedim ki, "Kardeşini nasıl öldürttüğünü anlat bana."

"Bağlantılarım sayesinde ailemize karşı kin besleyen yaşlı bir Sicilyalı kadın buldum. Aslında 20 yıl önce kocasının ve oğlunun ölüm emrini veren *bendim*, ama ona bunun yalnızca kardeşimin kararı olduğunu ve buna dişe diş karşı çıktığımı söyledim.

"Onu ikna ettikten sonra, evde hizmetçi olmak için başvuruda bulunmasını sağladım. Elbette bana kadar takip edilememesi için normal kanallardan. Ama işe alındığından emin oldum.

"Beş ay önce ona bir şişe sodyum nitrat verdim. Kardeşim birkaç kadeh içtikten sonra uyuklarken ona enjekte etti ve ölümcül bir kalp krizi geçirmesine neden oldu. Otopsi sırasında iğne izini 'fark etmemesi' için adli tabibe para verdim."

Fausto'nun hikâyeyi anlatırkenki soğukkanlı tavrı beni ciddi bir şekilde duraksattı.

Öz kardeşini öldürmeye hazır bir adamdı bu.

Hayatımın değeri çok çok daha az olurdu.

Onun yanında her saniye arkamı kollamak zorunda kalacaktım.

"Onları neden öldürdün?" diye

sordum. Kaşlarını çatı. "Kimleri?"

"Yaşlı kadının kocasını ve oğlunu."

Fausto önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "İşimize karışıyorlardı. Sanırım. Tam olarak hatırlayamıyorum."

Onun bu kayıtsızlığı beni iliklerime kadar ürpertti.
"Sicilyalı kadın şimdi nerede?" diye sordum.
"Hâlâ evde. Yeğenlerimin onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok."

İlginç.

A Piyon olabilir olmak a kraliçe Eğer
o ilerlemeler için tahtanın diğer ucunda.

Bu piyon çoktan bir şahı öldürmüştü.

Sonunda ne kadar işe yarayacağı belli olmazdı. "Ben dikkate alındı sahip olmak onu dene için öldürmek ve diğerleri,"

Fausto, "ama bunun için en uygun zaman olmalı" dedi. "Bunu ertele," dedim ona, "ve bana İşimize yarayabilecek başka ne varsa."

Toskana'ya dönüş yolculuğumuz sırasında daha pek çok şey öğrendim.

Fausto'nun ailesinin Floransa'da Agrellas adında bir mafya ailesiyle ortaklığı vardı. Rosoliniler adli ve siyasi yolsuzluklarla ilgilenirken, Agrellalar sokak düzeyindeki suçlarla ilgileniyordu.

Görünürde, ortaklık 20 yıl boyunca olaysız bir şekilde gelişmişti - ancak Fausto gizlice Agrellas ile kendi başına bir anlaşma yapmış ve onlara yolsuzluk işinden bir parça vermişti.

Sonuç olarak, Agrellalar kendi rüşvetçi yargıç ve siyasetçi kadrolarını oluşturmuşlardı. Rosolinilerin yaptıklarının çok küçük bir kısmını kontrol ediyorlardı ama bu kârlı bir yan işti ve Agrellaları Fausto'ya borçlandırıyordu.

Bu gizli anlaşmayı yıllar önce, kardeşini ve yeğenlerini öldürme planını ilk kez ortaya attığında yapmıştı. Bunu, iş kendi ailesiyle savaşa kadar varırsa Fausto'nun Agrellaları kendi tarafını tutmaya ikna edebileceği umuduyla yapmıştı.

"Yeğenlerin Agrellas'la yaptığın anlaşmayı öğrenirse ne olacak?" diye sordum.

"Beni öldürürler."

"O zaman öğrenmemelerini sağlasak iyi olur." Fausto yaklaşık iki düzine *Cosa*'lı olduğunu açıkladı. İtalya'daki *Nostra* aileleri. En güçlü beş aile Roma, Milano, Venedik, Sicilya ve Napoli'yi yönetenlerdi.

"Napoli'nin *Camorra* tarafından kontrol edildiğini sanıyordum, " dedim, başka bir organize suç grubunun adını vererek.

"On yıldan uzun bir süredir Amatos adında bir aileyle gölge savaşındalar" dedi ve gülümsedi. "*Camorra*'da ~~da~~ bağlantılarım var."

Fausto '*nun her yerde* bağlantıları vardı. Sadece ailenin Floransa'daki yozlaşmış polisler listesinde değil, Beş Aile tarafından kontrol edilen şehirlerin polis departmanlarında da köstebekleri vardı.

Fausto onlara Agrellalar aracılığıyla ödeme yapıyordu, böylece kendi yeğenleri nüfuzunun ne kadar genişlediğini öğrenemeyecekti.

Satranç tahtasında bir sürü taş var...

Potansiyel olarak kullanabileceğim taşlar.

"Bilmem gereken başka biri var mı?" Ben sordum.

"Şey... İki potansiyel iş ortağıyla konuşuyorum. Biri Türkiye'den. Agrellalar'a uyuşturucu ve kadın sağlamak için görüşmeler yapıyor."

"Ne için kadın?" "Fuhuş için."

Yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü Fausto durakladı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Rahatsız ediyordu... ama bunu itiraf edecek değildim.

"Bana 10 milyon avro ödeniyor. Bu konuda hiçbir fikrim yok."

Gülümsedi. "İyi cevap. Türk mallarını benim Toskana'daki bölgemden geçirmek zorunda, bu da pay almaya hakkım olduğu anlamına geliyor. Agrellalar, boru hattını başlatabilmeleri için onunla görüşmem konusunda ısrar ediyorlardı. Ancak..."

"Ne?"

Fausto yüzünü buruşturdu. "Yeğenlerim sadece Floransa'yı değil, hemen çevresindeki tüm toprakları kontrol ediyor. Bu da Türklerin onlarla da bir anlaşma yapmak zorunda kalacağı anlamına geliyor."

"Bu faydalı olabilir. Başka kimse var mı?"

"Evet. Büyükbabam Sicilya'da Rosolini adında küçük bir kasabadan gelmiş - soyadımızı oradan almışız. O bölgeyi yöneten ve büyükbabamı tanıyan bir adam var. Adı Mezzasalma -"

"'Yarı ceset' mi?" diye sordum. 'Mezzasalma'nın gerçek anlamı buydu. "Bu bir mafya lakabı mı?"

Fausto, "Aynı zamanda küçük bir parsel için kullanılan eski bir Sicilya kelimesi," diye yanıtladı. "Gerçi diğer anlamı bizim işimizde daha kullanışlı.

"Mezzasalma, Sicilya'nın tamamını yöneten mafya babası Don Vicari'den anakaraya açılmak için onay aldı. İtalya'daki en yeni don olduğum için Mezzasalma geçenlerde benimle temasa geçti ve ortaklıkla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu."

"Bu Mezzasalma... Sicilyalı mı?"

"Belli ki. Bu arada ben de öyleyim," dedi Fausto gururla. "Toskana'da büyümüş olmama rağmen, annem de babam da Sicilyalı."

"Mezzasalma nasıl bir yer?"

"Korkunç ve oldukça tehlikeli." Fausto gülümsedi. "Don Vicari'nin onun Sicilya'dan gitmesini istemesinin bir nedeni vardı."

İlginç.

"Onu şimdilik geri plana atalım," dedim. "Ama asla bilemezsin; belki de işe yarar."

W Fausto'nun malikanesine vardığımızda, ne kadar pejmürde bir yer olduğunu fark ettim.

Toskana, asırlık binaların ve eskimeyen güzelliklerin olduğu bir bölgeydi.

Buna karşılık, Fausto'nun malikanesi son 30 yıl içinde inşa edilmiş, sahibinin zenginliğini göstermek için tasarlanmış bir canavarlıktı.

Evin geri kalanıyla uyuşmayan büyük sütunlar...

Rastgele ortaya çıkmış gibi görünen kuleler.

Dört farklı stilin bir blenderda bir araya getirilmiş hali gibi görünen bir estetik.

Temelde balon patlamadan önce '1990'ların dot com milyoneri' diye bağırıyordu.

Fausto ne düşündüğümü biliyor gibiydi.

"Boşanma sürecinde olan Amerikalı bir müzik yapımcısından satın aldım. Ne yazık ki, sevgili kardeşimin talihsiz vefatından sonra mevcut olanı almak zorunda kaldım," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Ama yeğenlerimden kurtulmama yardım ederseniz, ailemin atalarından kalma evini geri alabilirim."

Siyah takım elbiseli ve kravatlı birkaç orta yaşlı adam evin önünde duruyordu. Sigara içiyor ve konuşuyorlardı.

Ama Rolls-Royce'dan indiğimizde sigaralarını söndürüp hazır ola geçtiler.

Fausto beni ön salona götürürken onları tamamen görmezden geldi.

"Çalışanlarınız planlarınız hakkında ne kadar şey biliyor?" Kısık bir sesle sordum.

"Çalışma odasına geçene kadar bekleyelim," diye cevap verdi.

Yüksek tavanlı ve devasa maun kitaplıkları olan büyük bir odaya girdik. Kütüphane de evin geri kalanı kadar gösterişli ve bir o kadar da sahteydi. Raflardaki kitaplar deri ciltliydi, muhtemelen evin yapıldığı dönemde satın alınmışlardı ve hiç açılmamış gibi görünüyordlardı.

Fausto çalışma odasının kapılarını kapatır kapatmaz, "Askerlerimin planlarımdan haberi yok ve bunun böyle kalmasını istiyorum. Hepsi kardeşim için çalıştı ve yeğenlerime karşı belli bir düşkünlükleri var."

Görünüşe göre senin onlara duyduğundan daha fazla, diye düşündüm ama dilimi tuttum.

"Bana olan sadakatlerinden emin olsam da, bunu test etmemeyi tercih ederim," diye bitirdi Fausto.

Beni kitaplıklarla uyumlu büyük bir ahşap masaya götürdü. Üzerinde taşları kalaydan dökülmüş mermer bir satranç tahtası duruyordu.

"Bu benim için mi?" diye sordum.

"Özellikle değil. Evle birlikte geldi. Ama *bu* senin için," dedi masanın üzerindeki manilla dosyayı işaret ederken.

Onu açtım. İçinde bir sürü fotoğraf vardı - fotoğraf kağıdına basılmış cep telefonu fotoğrafları. Çoğunlukla özne bakmıyorken çekilmiş samimi fotoğraflardı, ancak yakışıklı bir adamın karanlık bir şekilde kameraya baktığı bir sabıka fotoğrafı *vardı*.

"Dario," dedi Fausto. "Tahminimce diğerlerini sadece önceki açıklamalarıma bakarak teşhis edebilirsin."

Gerçekten, yapabilirim.

Adriano, sinirli olan... Massimo,

dev olan... Valentino, güzel

çocuk... Roberto, muhasebeci...

Lars, İsveçli olduğu çok açıktı.

Tümü . onlar vardı geleneksel olarak
yakışıklı ama bana çekici gelmedi.

Ta ki Niccolo'ya gelene kadar.

Gözlerinde kurnaz bir bakış vardı - Ve

bir düzenbazın muzip sırtışı. Ayrıca

çok da yakışıklıydı.

Yüz hatları neredeyse aynı olmasına rağmen, kardeşi Roberto
üç parçalı takım elbiseleri içinde sert ve resmi görünüyordu.

Buna karşılık Niccolo çok rahattı, bu hoşuma gitti. Daha çok
'yataktan yeni kalkmış, seksi' bir havası vardı.

Yine de tüm bunları aklımdan çıkardım.

Öldürmek zorunda olduğun birinin çekiciliği üzerinde
durmanın bir faydası yoktu.

Yani bu o.

Gerçek rakibim...

Gerçek düşmanım.

"Ve sen diyorsun ki Niccolo olan biz ihtiyacımız
olan için endişelen
ne hakkında?" Fotoğrafa bakarken sordum.

Fausto şişelerle dolu bir masaya doğru yürüyüp iki bardak
koyarken, "Öncelikle, her birinin kendine özgü güçlü yanları
olsa da," dedi. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır." İki bardağa da viski doldururken ona baktım. "Sana
söyledim, istemiyorum."

"Bu senin için değil."

Birden çalışma odasının kapısı çarparak açıldı.

Yirmili yaşlarının sonlarında bir adam kapıyı arkasından
gürültüyle çarparak çalışma odasına girerken telaşla ona baktım.

Tasarım bir takım elbise ve siyah bir gömlek giymişti. Uzun
saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve yüzü

yakışıklı - öfkeden iki büklüm olmuştu.

"Onun burada olduğunu bana haber vermeyi düşünmedin mi?" diye hırladı Fausto'ya.

"Oğlum Aurelio," dedi Fausto, oğlunun öfkesine karşı eğlenen bir kayıtsızlıkla. "Aurelio, bu Sofia Toscani."

Aurelio satın alabileceği ama pek de istemediği bir şeyi inceler gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Demek yeni *consigliere* sensin," dedi tiksintiyle.

"Öyleyim," diye soğuk bir şekilde cevap verdim.

Alaycı bir sesle, "Peki masaya ne gibi önemli bilgiler getiriyorsun?" diye sordu.

"Öncelikle, en büyük sorumluluklarımızdan biri olacağını görebiliyorum," diye karşılık verdim.

Aurelio'nun yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Yumruklarını iki yanında sıktı -

Ama Fausto bize doğru yürürken kıkırdadı.

İçkilerden birini oğluna uzatırken, "Çocuklar, uslu durun," dedi. "Al bakalım. Gördünüz mü? Geleceğinizi biliyordum. Sizi uyarmama gerek yok - bu evde olup biten her şeyi zaten biliyorsunuz."

Fausto'nun oğlunu pohpohlayarak nasıl yatıştırdığını fark ettim.

Hayatı boyunca bunu yaptıysa, Aurelio'nun böyle lanet bir velet olmasına şaşmamak gerekirdi.

Aurelio içkiyi alıp fondip yaptı, sonra nefretle bana bakmaya devam etti. "Buna değse iyi olur."

Fausto güven verici bir sesle, "Değecek," dedi.

"Ben içeri girdiğimde ne konuşuyordunuz?" Fausto cevap vermemi istercesine bana baktı. "Yeğenlerinin çeşitli güçlerinden," dedim.

Aurelio homurdandı. "Pislik olmak - her biri."

"*Aileden gelen bir özellik olmalı*," demek istedim, ama bunu kendime sakladım.

Fausto gülümsedi. "İnsan düşmanından nefret ediyor diye, bunun onun yeteneklerini görmemize engel olmasına izin vermemeliyiz."

Sonra bana döndü. "Dario doğuştan bir lider. Diğerleri sorgusuz sualsiz onu izliyor."

"Küçük hayran kızlar," diye alay etti Aurelio.

Fausto oğluna yan gözle baktı ama devam etti. "Adriano'nun zayıf noktası öfkesi... ama öfkелendiği zaman kesinlikle korkusuzdur. Ve her zaman kırgındır."

Aurelio'nun buna söyleyecek bir şeyi olmadığını fark ettim.

"Massimo mu? Gücü onun en büyük varlığı. Artı, onun Yumuşak başlı yapısı onu bir takım oyuncusu yapıyor. Valentino - " "Kendi kendine takılıp kalmış," diye araya girdi Aurelio.

"Kendine bakıyor

Her aynanın önünden geçtiğinde yansımasını görüyor."

Aurelio'nun özenle düzeltilmiş at kuyruğuna baktım ve bir kez daha aileden gelen bir özellik olup olmadığını merak ettim.

Fausto, "Valentino'nun gücü gençlik coşkusudur," dedi. "Hevesli bir köpek yavrusu gibi - diğerlerinin yaptığı her şeyi yapmak istiyor. Kendini kanıtlamak istiyor."

"Bu da bir zayıflık gibi görünüyor," dedim.

"Evet... ama Adriano gibi bu da iki ucu keskin bir kılıç," diye yanıtladı Fausto. "Bir de Roberto var. Vanilyalı dondurma gibi bir kişiliği var - tatsız ve sıradan - ama sayılar konusunda gerçekten bir sihirbaz. Hesap tablolarıyla beslenir, uyur ve nefes alır. İtiraf etmeliyim ki ailenin mali durumunu düzenlemekte harikalar yarattı.

"Ve son olarak... Niccolo var."

Fausto'nun yüzündeki sevgi ifadesini yakaladım.

Aurelio da bunu fark etmiş gibiydi. İfadesi karardı ve bir tirada başladı.

"Hıyarın teki," diye tükürdü Aurelio. "Kendini beğenmiş, kibirli, kendini beğenmiş bir pislik."

Fausto sert bir sesle, "Aynı zamanda parlak bir stratejist," dedi. "Kimsenin fark etmediği şeyleri fark eder ve kimsenin yapmadığı bağlantıları kurar."

Fausto ilk kez oğlunu azarlamaya yaklaşmıştı, ama biraz şaşırılmış görünüyordu.

Aurelio acı acı, "Onu sen eğittiğin için böyle söylüyorsun," diye yakındı.

Fausto masanın arkasına otururken, "Onu şekillendirdiğim için kendime pay çıkarıyorum," dedi, "ama Niccolo'nun başından beri doğal bir yeteneği vardı."

Aurelio'nun ifadesi daha da karardı.

Niccolo'ya karşı sergilediği kıskançlığı fark ettim ve bunun karşılıklı olup olmadığını merak ettim.

Bundan kuşkuluydum. Niccolo'nun kuzenini nadiren düşündüğüne bahse girerim... Aurelio'yu bu kadar öfkeliendiren şeylerden biri de muhtemelen buydu.

"Bunları kesmemin bir sakıncası var mı?" Fotoğrafları kaldırırken Fausto'ya sordum.

"Onlarla ne istersen yap." "Makas ve bant var mı?"

Fausto istediğimi bulana kadar masanın çekmecelerini karıştırdı.

Yeğenlerin ve Lars'ın resimlerini kesmeye başladım - sadece iki ya da üç inç yüksekliğinde oldukları sürece tepeden tırnağa tam ölçekli vücut çekimleri.

"Ne yapıyorsun?" Aurelio merakı öfkesinin önüne geçerek sordu.

"Göreceksin."

Piyonlara aldırmadan, kardeşlerin resimlerini büyük satranç taşlarına yapıştırdım.

Dario kraldı.

Adriano ve Massimo kalelerdi... Roberto ve Valentino fillerd... Lars da vezirdi.

Aurelio, "*Konsigliere*'in, Don'un sağ kolu olması gerekir," diye alay etti.

"Vezir tahtadaki en güçlü taşdır. İsveçli bu tanıma uyuyor."

"Çok şirin. Onu kadın yapmışsın," dedi Aurelio gülerek.

Sanki bir hakaretmiş gibi.

Kadın düşmanlığını görmezden geldim. Aptal olduğunu zaten biliyordum; bu kadarı çok açıktı.

"Bu yetenekle ilgili, cinsiyetle değil," dedim tarafsız bir şekilde. "Lars'ı en tehlikeli kişi yapman ilginç. parça," dedi Fausto.

"Hayır, I yapılmış onu ve en çok güçlü.. *değil* en tehlikelisi."

"Ah," Fausto dedi, ve Gülümsedi. O anlaşıldı ayrımı.

"O zaman en tehlikeli olan ne?" Aurelio karanlıkta bırakılmasına kızarak sordu.

"Nasıl kullandığına bağlı olarak..."

Niccolo'nun resmini kalan iki parçadan birine yapıştırdım.

"...at."

"Şövalye *mi?!'*" Aurelio alay etti. "Satrançtan pek anlamam, vezirle kalenin bir attan daha değerli olduğunu *ben* bile bilirim!"

"O zaman sadece kimin önde olduğunu hesaplamak için puan verirsin. Ama saf sapkınlık için, kazanan attır."

Niccolo'nun taşını tahtanın ortasına koydum.

"At L şeklinde hareket eder - bir yönde iki kare, sonra sola veya sağa bir kare daha. Hem vezir hem de at sekiz farklı yöne saldırabilir - ancak at, doğrudan görüş alanında olmayan taşlara saldırabilmesi açısından benzersizdir."

Atı L şeklinde hareket ettirerek ve bir kareye kondurarak gösterdim...

Sonra onu ortaya yerleştiriyor ve işlemi saat yönünde yedi kez daha tekrarlıyordu.

"Ama at o kadar uzağa gidemez," dedi Aurelio hınzırca. "Vezir bütün tahtayı geçebilir."

"Evet," diye itiraf ettim, "ama birinin kafasını karıştırmak istiyorsam, haftanın her günü kaba kuvvet yerine sinsiliği tercih ederim."

"İyi - iyi," dedi Fausto onaylayarak. Kadeh kaldırmak için içkisini havaya kaldırdı. "Senden mükemmel bir *consigliere* olacağını söyleyebilirim. "

Bu Aurelio'yu daha da kızdırdı.

"O zaman *bizim* taraf ne olacak?" diye yakındı. "Onların yedi parçası var, bizimse yalnızca üç."

"Doğru."

"Babam şah, sen de at olduğuna göre, ben de vezir oluyorum herhalde," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

"Kadın olmak istemediğini sanıyordum," dedim.

Aurelio parladı at Ben. "Her neyse. Ben ve

Bizim tarafımızdaki en güçlü parça, orası kesin."

Kesinlikle en aptalı, diye düşündüm kendi kendime.

"Diğer parçaları da işe almalıyız," dedi Fausto.

Başımı salladım. "Bu yüzden Türk ile konuşmak istiyorum."

Dario Rosolini'nin hapisten çıktığı gün Paris'te bir poker turnuvasındaydım.

Turnuvaya seve seve katılmazdım ama Fausto hâlâ cimri bir piç kurusu gibi davranıyordu, ben de prensip olarak tek başıma gittim.

Paris, Floransa'dan sadece iki saatlik bir uçuş mesafesindeydi, bu yüzden çok da önemli değildi. Ayrıca aylar öncesinden kaydımı yaptırmış ve giriş ücretimi ödemiştim.

Ne yazık ki Paris'teki oyun İtalya'da geride bıraktığım oyunun yanında sönük kalıyordu. Yeni *Cosa Nostra* ek işimin yanında poker sıkıcı ve yavan görünüyordu.

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki berbat oynadım ve elendim. üçüncü turdan sonra.

Oh neyse. Pot sadece bir milyon avroydu. Daha önemli olan diğer oyunda bu miktarın on katını riske atmıştım.

O akşam Floransa'ya geri döndüm. Malikaneye vardığımda, piyadeler Fausto ve Aurelio'nun Dario'nun evine merhaba demeye gittiklerini söylediler. Yeni ölümcül düşmanlarımın sadece 30 dakika uzaklıkta yaşadığını öğrenince şok oldum.

"Nasıl geçti?" Döndüklerinde sordum.

Aurelio, "Hâlâ hapse girdiği zamanki kadar büyük bir pislik," diye tersledi.

"Harika, ama nasıl *gitti*?"

"Beklenebileceği kadar iyi geçti." Fausto omuz silkti. "Dario'nun suçu üstlenmesine izin verdiğim için hâlâ beni suçluyorlar."

"Bu konuda bir pişmanlığın var mı?" diye sordum.

"Sadece onu hâlâ San Vittore'deyken öldürtmeyi başaramadığım için."

Onun yorumu tüylerimi diken diken etti.

Hem Fausto'dan hem de oğlundan nefret ediyordum.

Ama on milyon avro on milyon avroydu ve daha önce de pisliklerle uğraşmışım.

Sadece mafyadakilerle değil.

İki gün sonra Türk ile buluştuk.

Yaklaşık 45 yaşındaydı, uzun boyluydu ve pahalı bir takım elbise giymişti. En ilginç özelliği sol kulağından ağzının köşesine kadar uzanan sivri bir yara iziydi. Bu onu olduğundan daha da tehlikeli gösteriyordu.

Adamları Fausto'nun piyadeleriyle birlikte dışarıda beklerken, dördümüz -Türk, Fausto, Aurelio ve ben- kütüphanede konuşuyorduk.

Türk, ağır bir aksanı olmasına rağmen şaşırtıcı derecede iyi İtalyanca konuşuyordu.

Bana kurnaz bir arabulucu gibi geldi, ama aynı zamanda bir şeyler saklıyor gibiydi. Ne olduğunu bilmiyordum.

Fausto ve Türk bir anlaşmaya vardılar: Türk, %10 ücret karşılığında mallarını Fausto'nun toprakları üzerinden Floransa'daki Agrellas'a taşıyabilecekti. Bu ücrete Fausto'nun adamları tarafından korunma da dahildi ve Fausto'nun kontrol ettiği yerel kolluk kuvvetleriyle herhangi bir sorun yaşanmayacaktı.

"Yüzde on şüpheli derecede iyi bir anlaşma gibi görünüyor," dedi Türk, sonra gülümsedi. "Şikayet ettiğimden değil."

Fausto, "Şey... küçük bir pürüz *var*," diye cevap verdi. "Yeğenim Floransa'yı çevreleyen bölgeyi kontrol ediyor. Onunla da bir anlaşma yapmanız gerekecek."

Türk yüzünü buruşturdu. "Dario Rosolini ve kardeşleri."

Fausto başını salladı. "Ev ödevini yapmışsın."

"Yaptım. Agrellas'a ek olarak, İtalya'daki neredeyse tüm *Cosa Nostra* aileleriyle konuştum."

"Anlıyorum. Muhtemelen Dario'ya da %10 vermeniz gerekecek,

Bu yüzden bu kadar düşük bir fiyat talep ediyorum."

"Ah, şey... işin bedeli. Benim için bir tanıştırma yapabilir misin?"

"Yapabilirim," dedi Fausto. "Ancak..." "Ne?" diye sordu Türk kaşlarını çatarak.

"Yeğenlerimle aramda biraz *gerginlik* var. Bildiğinizden eminim, babaları - benim kardeşim - yaklaşık altı ay önce öldü. Onun ölümünden sonra kendi ailemi kurdum ve bölgenin yarısını aldım. Kritik bir dönemde onları terk ettiğim için beni hâlâ affetmediler."

Türk gözlerini kıstı. "Aranızda husumet mi var?"

"Kaybedilmiş bir aşk yok diyelim. Ve dürüst olmak gerekirse, Dario'nun dümene geçmesini onaylamıyorum. O hazır değil. Ne de olsa dört yıl hapis yattıktan sonra kısa süre önce evine döndü."

"Duydum," dedi Türk. "San Vittore kötü şöhretli bir cehennem çukuru. Hayatta kaldığına göre iyi bir adam olmalı."

"Hımm," diye homurdandı Fausto.

"Hayır mı?"

"Korkarım hapishanede biraz... *yumuşadı* ve bu şekilde hayatta kaldı. Ne demek istediğimi anladınız sanırım."

"Gerçekten mi?" dedi Türk tiksintiyle.

"Korkarım öyle. En azından kaynaklarımın bana söylediği bu."

İfademi boş tuttum - mükemmel bir poker suratı - ama Fausto'nun önerdiğim plana uymasından mutluydum.

Yeğenin bir hapisane sürtüğü olduğunu ima etmek Dario'nun zayıf olduğu anlamına geliyordu.

Ve bu yüzden kolay bir hedefti.

Türk, Fausto'nun gözlerinin içine baktı. "Sormak zorundayım: Neden kontrolü yeniden ele almıyorsun?"

Fausto çaresizce eliyle işaret etti. "Şunu anlamalısın ki Elimiz kolumuz bağlı. Neredeyse bütün İtalya'daki *Cosa Nostra* aileleri, doğru mu?" "Evet."

"Yeğenlerime karşı hareket edersem *Cosa Nostra*'nın geri kalanı bana bir daha asla güvenmez. Ayrıca..." Fausto yardımsever bir şekilde gülümsedi. "Onlar aileden."

"Ama aranızda kaybolan bir aşk yok," dedi Türk, Fausto'nun daha önceki sözlerini tekrarlayarak.

"Hiçbiri."

Türk uzun bir süre öylece oturdu, sonra ne söyleyeceğini düşündü...

Sonra da oltamıza takıldı. "...olur sen olmak eğimli için grev gerikarşı bir Yeğeninize karşı hareket eden yabancı mı?"

"H i ç de değil," dedi Fausto. "Aslında, iyi bir işadamı olsaydı, onunla çalışma eğiliminde olurum."

"...ilginç..."

"Sadece Dario değil," diye uyardı Fausto. "Beş kardeş daha var ve bir de İnfazcı. Müthiş bir grup."

"Bir *finokyo* tarafından yönetiliyor," dedi Türk küçümseyerek.

'*Finnocchio*' İtalyanca rezene anlamına geliyordu - ve aynı zamanda eşcinsel erkeklere karşı kullanılan bir hakaretti.

Fausto güldü. "Evet, ne yazık ki." Sonra ciddileşti. "Ama bunları benden duyduğunu asla söyleyemezsin. Yeğenlerimle ilişkilerim zaten yeterince karmaşık. Daha fazla belaya ihtiyacım yok."

"Belki de daha iyi bir iş ortağı," diye önerdi Türk.

"Sadece daha iyi bir iş ortağı," diye kabul etti Fausto.

"Bana düşünecek çok şey verdiniz, Don Rosolini," dedi Türk.

"Güzel. Eğer yapabilirsiniz, yeğenimle bir anlaşma yapın..."

Fausto sözünü kesti ve karanlık bir şekilde gülümsedi. "...ya da yapma. Durumun neyi gerektirdiğini düşünüyorsanız onu yapmak için benim onayımı aldınız."

Türk gözlerini kıstı. "Ve senin açısından hiçbir kırgınlık olmayacağına söz veriyor musun?"

"Sevgili dostum, seni temin ederim ki sadece minnettarlık duyuyorum."

Fausto ve Türk el sıkıştılar ve görüşme bu şekilde sona erdi.

Her şey bittikten ve Türk gittikten sonra Fausto, "Bence çok iyi geçti," dedi.

"Yine de bir şeyler saklıyor," diye uyardım.

"*Biz de* öyle canım - biz de öyle," diye cevap verdi Fausto.

"Mesele şu ki, tohumları ektik. Şimdi arkamıza yaslanıp mahsulü hasat etmeyi bekleyeceğiz."

Çok beklememiz gerekmedi.

Birkaç gece sonra misafir odasında uyurken kapıya vurulan sert bir ses beni uyandırdı.

"...kim o?" Uyku mahmuru bir telaşla sordum.

"Patron sizi hemen kütüphaneye çağırıyor," dedi kapıdan bir erkek sesi.

Muhtemelen piyadelerden biriydi.

O uzaklaşırken telefonumdan saate baktım - 02:47.

Tanrım.

Aceleyle giyindim ve çalışma odasına indiğimde Fausto'yu masasının arkasında ipek pijamaları ve sigara bornozuyla otururken buldum. Aurelio pantolon ve tişört giymiş, yakındaki bir sandalyede oturuyordu.

Aurelio, "Yeterince uzun sürdü," diye tersledi.

Fausto, "Dur," diye onu susturdu. Oğlunun her zamanki saçmalıklarına ayıracak zamanı olmadığı belliydi. Sonra bana döndü. "İlginç bir gelişme oldu."

"Ne oldu?"

"Yeğenim Niccolo her şey bittikten *sonra* beni aradı ve Lars'ın benim bölgemde bir suikast gerçekleştirdiğini söyledi."

Donup kaldım. "...Ne?"

Aurelio, sanki apaçık ortada olanı anlayamayacak kadar aptalmışım gibi, "Lars birini öldürdü," diye alay etti.

Onu görmezden geldim ve Fausto'ya, "Kim?" diye sordum.

"Umberto Fumagalli adında bir adam. Cenova'yı yöneten *Cosa Nostra* ailesi Oldani'lerin infazcısı."

Fausto'ya baktım. "Bu kötü, değil mi?"

"Dario için mi? Normalde, evet. Böyle bir eylem bir savaşa yol açabilirdi. Ama teknik olarak Fumagalli'nin orada olmaması gerekiyordu, yani gri bir alan var. Ama işin ilginç kısmı bu değil."

Kına yakmak istediğini bildiğim için büyük açıklamayı bekledim.

Fausto gülümsedi. "Bilin bakalım vuruştan üç saat *önce* beni kim arayıp Fumagalli'nin bölgeme girmesi için izin istedi?"

"Oldaniler mi?"

"Hayır. Türk."

"...Ne?!"

"Sadece bu da değil, 15 dakika önce panik içinde beni aradı ve her şeyi anlattı." Fausto güldü. "Bir şey sakladığını düşündüğünü hatırlıyor musun? Artık ne olduğunu biliyoruz. Görünüşe göre, Fumagalli'nin öldüğü kafede Oldanilerin uzun zamandır kayıp olan torunu olabilecek bir kız varmış."

Şok içinde Fausto'ya baktım. "*Bu* nasıl olur da ne olacak?"

"Görünüşe göre 20 yıl önce Oldanilerin tek kızı bir erkek hizmetçiyle kaçmış. Türk, bir bebekleri olduğunu ve kadının birkaç yıl önce öldüğünü öğrendi. Fumagalli, kızıyla kaçan erkek hizmetçinin ev sahibi olup olmadığını öğrenmek için kafeye gitmiş. Sonra Lars beklenmedik bir şekilde araya girdi."

"Bütün bunlar herkes tarafından biliniyor muydu?"

"Hayır. Türk, çeşitli *Cosa Nostra* aileleriyle yaptığı iş görüşmeleri sırasında bunları bir araya getirdi."

Noktaları birleştirmekte zorlandım. "Yani Türk, Oldanilerle mi çalışıyordu?"

"Tam olarak değil. Ona Fumagalli'yi ödünç vermişler ama nedenini tam olarak bilmiyorlarmış. Türk onlara bunun eski bir iş ortaklarının kimliğini tespit etmek için olduğunu söylemiş."

"Kızı biliyorlar mı?"

"Hayır. Onun bir sürpriz olması gerekiyordu - uzun ve başarılı bir iş ilişkisini pekiştirmek için bir hediye. Tabii ki şimdi *her şey* mahvoldu."

"Yani kızı bir piyon olarak mı kullanmak istiyorsun?" diye sordum,

Kardeşlerin ve Lars'ın resimlerinin bulunduğu satranç tahtasına baktı.

Fausto, "Ne yazık ki o da mahvoldu," diye söylendi. "Türk bana Dario'nun yarım saat önce geldiğini ve onu da yanında götürdüğünü söyledi."

"Dario onun kim olduğunu biliyor mu?" "Hayır."

"Emin misin?"

"15 dakika öncesine kadar kim olduğunu bile bilmiyordum."

"O zaman Dario onu neden götürdü?"

"Muhtemelen koz olarak. Tahminimce baba Oldanilerden korktuğu için konuşmadı, Dario da babadan işkenceyle bilgi almak yerine kızı aldı."

Aurelio, "Yumuşak," diye alay etti. Fausto, "Gerçekten de öyle," diye onayladı.

Kendimi onların iğrenç yorumlarını duymazdan gelmeye zorladım. Bunun yerine, önümüze çıkan fırsata odaklandım. "Yani Türk artık tamamen bizim tarafımızda mı? Yani, *sana içini* döktü, değil mi?"

Fausto kıkırdadı ve masanın üstünden siyah bir kale aldı. Satranç tahtası. "Görünüşe göre bir müttefik bulduk."

Aurelio babasına, "Tüneli kullanmalıyız," dedi. "Bir ekip gönder ve hepsini yok et!"

Fausto başını salladı. "Bizim piyadeler Dario'ya ve diğerlerine asla saldırmaz. Bunu sen de biliyorsun."

"O zaman Türk'e adam tedarik etmesini söyle!"

"Sadece tarifle girişı asla bulamaz," diye cevap verdi Fausto. "Tünelin tam olarak nereden çıktığını *ben* bile söyleyemem."

Kaşlarımı çattım. "Bekle - *ne* tüneli?"

"Evden dışarıdaki araziye açılan gizli bir tünel var," dedi Fausto gayri ihtiyari. "Biri malikâneye saldırırsa diye bir kaçış kapısı."

"Ne oluyor *lan?!*" Hırladım. "Bundan bana *daha önce* bahsetmeyi düşünmedin *mi?!*"

Fausto soğuk bir sesle, "Ses tonuna dikkat et *komiser*," dedi.

Aurelio bu azarlama karşısında gizlemediği bir neşeyle sırıttı. Ondan biraz daha nefret ettim ama kendimi sakinleşmeye zorladım. "Bu iyi bir bilgi olabilirdi, başka bir şey demiyorum."

"Bunu kullanamayız çünkü plan başarısız olursa yeğenlerim izini sürerek bize ulaşır," dedi Fausto küçümseyerek.

"O zaman *izini* bize kadar süremeyeceklerinden emin olmalıyız."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" Fausto küçümseyerek sordu.

"Kafedeki kız - kendi isteğiyle mi gitti?"

Fausto alay etti. "Bir yabancının soğukkanlılıkla vurulduğuna tanık olduktan hemen sonra gecenin bir yarısı üç *mafya* ortaya çıksa *kendi isteğinizle gider miydiniz?*"

"Demek ki o bir rehine - bu da kaçmak isteyeceği anlamına geliyor. Yaşlı Sicilyalı kadın kıza tüneli gösterebilir, sonra Türk onu alsın ve adımlarını takip etsin. Türk başarısız olsa bile, *size* kadar izini sürmeleri *mümkün değil*."

Fausto bir saniye bana baktı -

Sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve parmağıyla beni işaret etti. "Dahi."

Aurelio benden övgüyle söz edilmesinden hoşlanmıyordu.

"Bu *benim* fikrimdi." "Hem de mükemmel bir tane," diye onu teselli etti Fausto. "Biz

Sadece işe yaraması için son parçaya ihtiyacım vardı." Yüzümü buruşturdum.

Vasat erkekler *her zaman* bir kadının hakkını çalmak ister gibiydi.

Kendime kredinin önemli olmadığını hatırlattım. Önemli olan tek şey o mafya bozuntuları öldüğünde beni bekleyen 10 milyon avroydu.

"Kafedeki kız," dedim Fausto'ya. "Adı neydi?"

"Önemli olduğundan değil... ama bu Alessandra."

Fausto hemen Türk'ü aradı ve planı açıkladı.
Bayıldı.

Ertesi gün ayarlamalar yapıldı. Türk, Oldanilerle temasa geçti ve onlardan iki ajan daha aldı. Onları ikna etmek zor olmadı; Oldaniler ölen İnfazcılar için ağızlarından köpükler saçıyorlardı.

Türk, bu işi halletmesine izin verirlerse Dario Rosolini ve kardeşlerinin bir hafta içinde öldürüleceğine ve ölümlerinin izinin asla Oldanilere kadar sürülmeyeceğine söz verdi. Tabii ki sorumluluğu üstlenmek *istemedikleri* sürece.

Plana göre Oldanilerin ajanları, Alessandra Dario'nun malikanesinden kaçana kadar yakınlardaki bir köyde bekleyecekti. Kızı alıp Türk'e teslim edeceklerdi.

Sonra Fausto yaşlı Sicilyalı kadını cep telefonundan aradı. Telefonu, küçük bir tabancayla birlikte odasında saklıyordu.

Fausto'nun hoparlöre verdiği telefon görüşmesi sırasında Aurelio ile ben de oradaydık.

Fausto yaşlı kadına, "Ne pahasına olursa olsun, kızın sana güvenmesini sağla," diye emretti. "Sonra da onu tünelden geçirerek evden çıkar. Bu kısım çok önemli: tünelden geçmeli. Anlaşıldı mı?"

"*Anlaşıldı,*" dedi kadın hiddetle. "*Sonra da onları öldürmeme izin mi vereceksin?*"

Fausto bana gözlerini devirdi, sanki bu saçma bir şeymiş gibi Dario ve diğerlerine karşı bir şansı olduğunu düşünüyordu.

"Hayır -"

Bir parmağımı kaldırdım.

Fausto yaşlı kadına "Bekle," dedi ve t e l e f o n u kapattı.

"Ne?"

"O bizim yedek planımız olabilir. Eğer Türk başarısız olursa - " Aurelio, "Başarısız olmayacak," diye alay etti.

"Eğer başarısız olursa, o zaman o bizim yedeğimiz olabilir."

Fausto, "Hepsini öldüremez," dedi.

"Yalnızca şahı öldürmek zorunda," dedim. "Ve bunu bir piyon bile yapabilir."

Fausto bir an satranç tahtasına baktı... sonra telefonu sessize aldı. "Filomena."

"Evet?"

"Önümüzdeki hafta içinde sana yardım etmeleri için birilerini göndereceğiz. Ne zaman olacağını anlayacaksın - çok açık olacak. Doğru anı bekle... ve sonra, evet, elbette, intikamını al. Ama önce Dario'yu vur. Bu önemli - önce onu vur."

"*Gönderdiğin kişiye söyleyecek misin?*" diye sordu şüpheyle.

Fausto sıkılmış bir sesle, "Evet, elbette," dedi.

"*Teşekkür ederim,*" diye cevap verdi. Sesindeki minnettarlığı duyabiliyordum.

"Rica ederim," dedi ve telefonu aniden kapattı.

Aurelio başını salladı. "Bir Türk gangsterin öldüremediğini bir *kadının* öldüreceğini mi sanıyorsun? *Doğru.*"

Lanet olası pislik.

Tabii ki bir erkeğin işi bitirebileceğini ve bir kadının yapamayacağını düşünecekti.

Ama düşüncelerimi kendime sakladım.

Onun yerine, "Her zaman bir B planın olsun." diye karşılık verdim.

Fausto bilgece başını salladı. "Gerçek bir *consigliere* gibi konuşun. "

Aurelio bundan hoşlanmadı. Bana ters ters baktı ve "On bin dolara Türk hepsini öldürür," dedi.

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Sadece onları öldürmesi mi, hizmetçi kadının kimseyi vurması gerekmiyor mu?"

"Evet."

"Bu bahsi kabul ediyorum."

Ya fazladan on bin kazanacağımı ya da

Ya da işim sona erecek ve ben de on milyonumu
alabileceğim.

Her iki durumda da, benim için bir kazan/kazan.

Sonunda Aurelio'nun bana 10.000 avro borcu olduğu ortaya çıktı.

Gerçi tahsil etmek biraz zaman aldı.

N *hiçbir şey* plana göre gitmedi.
HIÇBİR ŞEY.

Öncelikle, Alessandra'nın kaçması *günler* sürdü.

Yaşlı Sicilyalı kadın onu gizli tünelden çıkarmayı başardı, evet -

Ancak Dario, Türk onu yakalamak için gelmeden önce müdahale etti.

Dario, pusuda bekleyen iki ajanı, papazlıktan atılmış bir rahibi ve rastgele bir haydutu dövdü.

Beklenmedik bir şekilde, hem rahip hem de haydut esir alınmalarına izin vermektense intihar ettiler.

"Şaka yapıyorsun," dedim
inanamayarak. "Siyanür hapları,"
diye doğruladı Fausto. "Neden?!"

"Oldaniler eski usul *Cosa Nostra*'dır. Adamları esir alınırsa, konuşmaktansa ölmenin daha iyi olduğunu bilirler... çünkü konuşurlarsa, Oldaniler serbest bırakılmaları için pazarlık yapar ve sonra onlara işkence ederek öldürürler. *Haftalarca*."

Ürperdim.

Sonunda ne tür insanlarla güç birliğı yaptığımı anlamaya başlamıştım.

Fausto ve Oldaniler bu kadar kötüyse...

Dario ve diğerklerinin ne kadar korkunç olduklarını ancak hayal edebilirdim.

Sonra Floransa'daki başarısızlık geldi.

Fausto, Türk ve Dario arasında bir buluşma ayarladı. Her şey bir aldatmacaydı - Türk'ün bir iş anlaşması yapma bahanesiyle mülkü incelemesi için bir bahaneydi.

Ama sonra Sicilyalı kadın buluşmadan bir saat önce bizi aradı ve Massimo ile Valentino'nun Alessandra'yı Floransa'ya alışverişe götürdüklerini bildirdi.

Filomena sesindeki tiksintiyle Dario ve Alessandra'nın cinsel ilişkiye girdiklerini de haber verdi.

Kadın bu konuda söylenmeye devam ederken Fausto telefonu yüzüne kapattı. "Dario'nun ona tecavüz ettiğini mi düşünüyorsun?" Fausto'ya sordum, kendi tiksinti tamamen belirgindi.

"Hm...hayır," dedi düşünceli bir şekilde. "Yeğenim pek çok şey olabilir ama bir kadını isteğı dışında zorlayacak biri değildir."

"Eğer durum buysa, Dario ona karşı *daha* da korumacı olacak demektir," diye uyardım. "Onu yakalamak için bir daha asla şansımız olmayabilir."

"O zaman bu fırsatı iyi değerlendirmemiz gerekecek, değil mi?"

Fausto Türk'e alışveriş gezisi hakkında bilgi verdi.

Çok sevinmişti. *"Adamlarımdan bazılarına onu Floransa'da yakalatacağım! Kim bilir - toplantı sırasında olursa, Dario'yu kendim bile öldürebilirim, tam da kızın bende olduğunu öğrendiğı sırada!"*

"Massimo ve Valentino karşılık verecektir," diye uyardı Fausto. "Adamların onları öldürmek zorunda kalacak."

"*Onlar halleder,*" dedi Türk umursamaz bir tavırla.

"Agrellalar'dan izin almadan Floransa sokaklarında çatışma çıkaramazsınız."

"*Bunu sen halledebilirsin, değil mi?*" diye mırıldandı Türk.
"Ortak mı?"

"Ben onlarla konuşurum," diye homurdandı Fausto.

"*Mükemmel! Bu öğleden sonra kızı alacağım, kardeşlerden ikisi ölmüş olacak ve geri kalanlar da geceyi çıkaramayacak!*"

Türk'ün güveninin yersiz olduğunu düşünmüştüm.

Haklıydım da.

Fausto, Agrellaları plana uymaya ikna etmekte biraz zorlandı.

Çalışma odasında bir ileri bir geri volta atarken cep telefonuna, "Bautiste," dedi, "Floransa'nın tamamının kontrolünü istiyor musun, istemiyor musun? İşte sana fırsat!"

Bautiste Agrella bir tür çekince belirtmiş olmalı ki Fausto, "Dario'nun bölgesinin geri kalanını istiyorum. Floransa senin olabilir."

Fausto kulağındaki telefonu dinledikten sonra ciddi bir ses tonuyla konuştu. "Elbette - kardeşimin ruhu üzerine yemin ederim ki Floransa'nın tamamının kontrolü sizde olacak. Şehir üzerindeki her türlü hakkımdan tamamen feragat ediyorum. İşte - tatmin oldunuz mu? Güzel. Türk'ün adamları ateş etmeye başlarsa müdahale etme."

Telefonu kapattıktan sonra, "Bütün bunlar da neydi?" diye sordum. "Bautiste Agrella kardeşi için *danışmanlık* yapıyor.

Dominic," diye açıkladı Fausto.

"Neden en tepedeki adamla değil de *onunla muhatap* oluyorsun?" "*Consigliere* bir arabulucudur. Bütün emirleri o verir.

ve Don için makul bir inkar edilebilirlik kalkanı sağlar.

Polisler insanları tutuklamaya başlarsa

diye." Tek kaşımı kaldırdım.

Fausto kıkırdadı. Ne düşündüğümü biliyordu. "Benim için suçu üstlenmek *senin* iş tanımının bir parçası değil. Tamamen danışmanlık kapasitesiyle hizmet veriyorsun."

"O zaman neden Bautiste ile konuşmuyorum?"

"25 yıl boyunca kardeşimin danışmanlığını yaptım, bu yüzden onunla konuşmak *benim* için daha mantıklı. Bautiste ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Agrellaların kendi yargıçlarına rüşvet verebilmesi için anlaştığım kişi oydu." Fausto teselli edici bir şekilde gülümsedi. "Sana güvenmeyeceği gerçeğine ek olarak."

Acaba bunun nedeni yeni gelen biri olmam mıydı... Ya da bir kadın.

Her iki durumda da umurumda değildi. Ne kadar az mafya serserisiyle muhatap olursam o kadar iyiydi.

"Bunların hepsi çok ilginç ama ben kardeşinin ruhu üzerine yemin etmenden bahsediyordum."

"Ah," dedi Fausto, sonunda asıl sorumu anlamıştı. "*Cosa Nostra*'da bir tür gelenek vardır. Birinin sana güvenmesini istiyorsan, senin için kutsal olan bir şey üzerine yemin edersin."

"Ama... kardeşinin ruhu üzerine yemin ettin," dedim şok içinde. "*Öldürdüğün kişinin.*"

"Çünkü Leo'nun ruhu umurumda bile değildi."

Fausto ne kadar derinlere inebildiği konusunda beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten Floransa'yı Agrellas'a mı vereceksin?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi, sanki aptalmışım gibi. "Bir savaş başlatmadan bundan nasıl kurtulacaksın? *onlarla* savaşmak mı?"

Fausto gülümsedi. "Bunu daha sonra on milyon avro karşılığında çözmeme yardım edebilirsin."

En azından iş güvencem vardı.

Floransa tam bir felaketti.

Türklerin adamları Alessandra'yı yakalayamamakla k a l m a m ı ş , bu sırada birkaçı da ölmüştü.

İçlerinden biri Massimo'yu yaraladı ama bu sadece küçük bir yaraydı.

Başarısız operasyon sonucunda Dario, girişimin arkasında Türk'ün olduğunu anladı -

Ve Agrellalar'ın yardım ettiğini.

Sadece bu da değil, Fausto Dario'ya Türk'le görüşmeyi kabul etmesini söylemişti.

Fausto durumu tam olarak doğru şekilde ele almazsa, kardeşler amcalarının kendilerine karşı komplo kurduğundan şüpheleneceklerdi.

"KAHRETSİN!" Fausto hırladı. "Şimdi o Türk keçi pisliği yüzünden hasar kontrolü yapmak zorundayım!"

Sonunda her şey yoluna girdi. Fausto ve Aurelio ertesi gün Dario'nun malikanesine gittiler ve Fausto dans ederek kuşkulardan kurtuldu.

Ama vurulmanın sonucunda Dario güvenliği artırdı.

Alessandra'yı evden çıkarmanın hiçbir yolu yoktu -

Ve böylece Türk'ün kardeşleri öldürmek için içeri sızmasına imkan kalmadı.

Çıkamaz.

Fausto çok öfkeliydi. Birkaç gün boyunca onunla yaşamak kesinlikle imkansızdı ve ondan vebadan kaçır gibi kaçtım.

Ama sonra her şey lehimize değişti.

Sonunda, Alessandra'yı elimize teslim eden bir deha darbesi değil, saf aptal şans oldu.

İki aşk kuşu kavga etmişti. Alessandra eve dönmek istedi.

Aptalca, Dario ona izin verdi.

Sicilyalı kadın bize haber verir vermez, Fausto Türk'ü aradı.
Fausto, Türk'le sadece ucuz cep telefonları kullanarak irtibat kurmaya çok dikkat ediyordu ve bu telefonları hemen çöpe atıyordu. Eğer Türk başarısız olur ve kardeşler onun cep telefonunu ele geçirirlerse, Fausto aramaların kendisine kadar izlenmesi riskini göze alamazdı. "Kız yarım saat içinde babasının kafesine dönmüş olacak.
saat," dedi Fausto.
"Bekliyor olacağım," diye kıkırdadı Türk.

Türk gece yarısından sonra bizi arayarak Alessandra'yı yakaladığını ve Dario'nun malikanesine doğru yola çıktığını bildirdi.

Alessandra ona kaçtığı gizli tüneli gösterdikten sonra gerisi kolay olacaktı.

"EVET!" Fausto kükredi, sonra coşkusunu bastırdı. "Yine de dikkatli ol. Yeğenlerim kurnaz değilse hiçbir şeydir."

"Ne kadar kurnaz oldukları umurumda değil - ölmüş sayılırlar."

Bir kezDaha fazla, I düşündüm I olabilir
olmak üzerinde veverge .
On milyon avromu toplarken -
Ve bir kez daha, felaket vurdu.
Bu Zaman, o oldu Hatta daha kötü daha
ve FELAKET Floransa'da.

Şafak sökene kadar kütüphanede oturup hiç gelmeyen bir telefon bekledik.

Fausto sandalyesinde kambur oturuyordu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Türk başarısız olsa bile Filomena'dan haber almalıydık."

Aurelio kendinden emin bir tavırla, "Türk başarısız olmadı," dedi.

"O zaman neden ondan haber alamadık?" Ona meydan okudum.

Aurelio bana kaşlarını çattı, sonra babasına döndü. "Hadi onu arayalım."

"Ne yani, Dario'ya gizlice yaklaştırmaya çalışırken telefonunun çalması riskini mi alalım? Hayır," dedi Fausto karanlık bir sesle. "Hazır olduğunda bizi arayacaktır."

Türk hiç aramadı.

Ama Niccolo sabah 8'den kısa bir süre sonra aradı.

Fausto yüzünde hasta bir ifadeyle orada oturuyordu ama rahatlamış görünmeyi başarıyordu. "Tanrım - çok üzgünüm Machiavelli... Bilseydim onunla buluşmanı asla önermezdim - "

Niccolo sert bir tiratla onun sözünü kesti. Fausto onu hoparlöre almamış olsa da, söylediklerinin çoğunu anlayabiliyordum.

"Özür dilemek işe yaramayacak Fausto! Lanet olası küstahlığın ve aptallığın neredeyse hayatımıza mal oluyordu!" diye öfkelenildi.

Niccolo'yu öldürmeye çalışıyor olabilirdim.

Ama o anda ondan çok hoşlandım.

Orada oldu Daha fazla. Çünkü Niccolo
sakinleşti Aşağı, Sonra ne dediğini
duyamadım -

Ama Fausto hastalıklı bir sesle, "Şaka yapıyorsun," diye karşılık verdi. "Neden olur o yap Bu mu?!" o sordu, takip etti tarafından, "NE?!"

Tek taraflı konuşmadan Sicilyalı kadının da başarısız olduğu sonucunu çıkardım.

"Niccolo... lütfen..." Fausto inledi ama Niccolo telefonu yüzüne kapattı.

Fausto'nun yüzü, ölü telefona hırlarken bir nefret maskesine dönüştü. "Bir dahaki sefere öldüğünden emin olacağım, seni küçük bok parçası."

"Ne oldu?!" Aurelio sabırsızlıkla sordu.

Fausto yorgun argın sandalyesine çöktü. "Niccolo aylar önce güvenlik kameraları kurdurdu. Türk'ün geldiğini bir mil öteden görmüşler."

"Yani...?" Aurelio gözlerini kocaman açarak sordu. "Yani Türk öldü."

Aurelio, yelkenlerindeki bütün rüzgar sönmüş gibi çöktü.

"Peki ya yaşlı Sicilyalı kadın?" diye sordum.

Fausto acı acı güldü. "Filomena sadece Dario'yu öldürmeye çalışıp başarısız olmakla kalmadı... son anlarında kardeşim Leonardo'yu öldürdüğünü de itiraf etti."

Aurelio da ben de dehşet içinde ona baktık.

"Onlara... *senden* bahsetmedi, değil mi?" Aurelio fısıldadı.

Fausto oğluna küçümseyerek baktı. "Söyleseydi, kafama bir kurşun yerdim, lanet bir telefon değil."

"Yani en başa döndük," diye mırıldandım.

"Öyle görünüyor," dedi Fausto karanlık bir sesle. "Sanırım bir süre daha burada kalacaksınız, *Consigliere*."

Hepimiz orada kötü bir ruh hali içinde oturuyorduk.

Elimi Aurelio'ya doğru uzatana kadar. "Öde bakalım."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Türk'ün başarısız olmayacağına dair benimle 10.000 avroya bahse girdin. Öde bakalım."

"Bunu şimdi mi yapıyorsun?!" diye tısladı.

"Ne, çok mu erken?" Ben de tersledim.

"Seni ve senin - "

Ama Fausto onun sözünü kesti.

"Öde bakalım," diye hırladı, yüz hatlarını hırçın bir öfke kaplamıştı.

Aurelio şaşırmış görünüyordu, ama gidip yatak odasından bir tomar banknot getirdi ve isteksizce kazancımı saydı.

Dürüst olmak gerekirse, biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Para umurumda bile değildi.

Benim için her şey Aurelio'ya haddini bildirmekle ilgiliydi.
İddiadan vazgeçmesini bekliyordum ve her fırsatta bunu
yüzüne vurmayı planlamıştım -

Fausto onu ödemeye zorlayınca eğlencem erken bitti.
Ama belki Aurelio'nun bu aşağılanma anı ona biraz daha az
kibirli olmayı öğretirdi.

Gerçi bundan
kuşkuluydum. Ve %100
haklıydım.

Ayrıca Dario'nun Alessandra'ya evlenme teklif ettiğini ve onun da kabul ettiğini öğrendik.

Bu bana kesinlikle delice geliyordu. Ancak, bir grup kavgacı katille uğraşmaya başladığım andan itibaren kendimi deliliğe teslim etmişim.

Sadece bu da değil, Cenovalılar Alessandra yüzünden Dario'yla aynı safta yer almışlardı. Uzun zamandır kayıp olan küçük kuzularını öğrendiklerinde, desteklerini yeni Don'un rejiminin arkasına atmaktan çok mutlu oldular.

Yani sadece Türk'ü kaybetmemiştik, Dario da yeni müttefikler kazanmıştı.

Harikaydı.

Bir gün boyunca yaralarımızı sardık, sonra da sonraki adımlarımızı tartışmaya başladık.

En azından Fausto ve ben. Aurelio'nun tek yaptığı şikayet etmektir. "Planlarınız inanılmaz derecede şaşırtıcı," diye alay etti. Bir noktada. "İnsanlarımızı şaşırtıcı bir hızla kaybetmeye devam ediyorsunuz. oranı."

Tam karşılık verecektim ki Fausto araya girdi. "Hayır, birkaç *kukla* kaybetti. Sen ve ben korunduğumuz sürece benim için sorun yok."

Aurelio kaşlarını biraz daha çattı.

"Onun *danışmanı* olsaydınız," *diye* sordum Fausto'ya, "Dario'ya bundan sonra ne yapmasını önerirdiniz?"

Fausto düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı. "Muhtemelen konumunu sağlamlaştırmasını ve Floransa'daki gücünü yeniden pekiştirmesini. Ona kardeşlerinden birini şehrin başına *kapo* olarak atamasını söyledim."

Capo İtalyanca'da 'patron' anlamına geliyordu ama *Cosa Nostra* söz konusu olduğunda işin içinde nüanslar olduğunu hissediyordum.

"Bu durumda '*capo*' ne anlama geliyor?"

Fausto, "Bir *capo rejimi*, don için çalışan bir bölgenin patronudur," diye açıkladı. "Benim tahminim ikinci büyük kardeş Adriano'nun başa geçeceği yönünde. Adriano'yu tanırım. İhanet ettiklerine dair gerçek bir kanıt olmasa da Agrellaları yok etmek isteyecektir."

"Kanıttan bahsetmişken, Agrella'ların *consiglieri* - "

"Bautiste."

"Yani, *consiglieri* Bautiste ve Don bilmem ne - " "Dominic Agrella."

"Bu onlar ve sadece olanlar kim Biliyorum hakkında Türk'le olan ilişkiniz?"

"Bildiğim kadarıyla."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bildiğiniz kadarıyla mı?" "Orada vardır üç Kardeşler. Bautiste o çok Akıllı;

Dominic daha az. Kardeşleri Carmine aptalın teki. Carmine beni bilseydi, Floransa'nın her yerinde anlatırdı. Dominic Don'dur, dolayısıyla Bautiste *muhtemelen* ona söylemiştir... ama yıllardır Bautiste'nin en tepedeki işi istediğinden şüpheleniyorum. Kim bilir Dominic'e ne söyledi."

"Peki ya Agrella'ların kendi yozlaşmış yargıçlarına sahip olması için yaptığınız yan anlaşma?"

"Hem Dominic hem de Bautiste biliyor. Carmine bilmiyor."

"Yani yıllardır kardeşinin kuyusunu kazdığını bilen en az iki kişi var ve şimdi onlar da yeğenlerine ihanet ettiğini biliyorlar." Gözlerimi kıstım. "İki kişi ve bir sır hakkında ne derler bilirsin."

Fausto yüzünü buruşturdu. "Bu söz *üç* kişiyi kapsıyor ama demek istediğin anlaşıldı."

"Hangi söz?" Aurelio sordu.

Fausto, "İkisi ölmüşse üç kişi bir sırrı saklayabilir," diye yanıtladı.

"Belki de *herkesin* öldüğünden emin olmalıyız," diye önerdim karanlık bir sesle.

"Nasıl?" Aurelio sordu.

Fausto'yla birbirimize baktık ve aynı şeyi düşündüğümüzü anladım.

"Sicilyalı gangster," dedim.

"Mezzasalma." Fausto gülümsedi. "Belki de onunla çalışıp çalışamayacağımızı görmenin zamanı gelmiştir."

Mezzasalma Türk'ten biraz farklıydı. Birincisi,

Fausto'nun malikânesine gelmeyi reddetti.

"A gerçek Sicilya," Fausto açıkladı. "Tamamen paranoyak ve tek bir avantajdan bile vazgeçmek istemiyor."

"Bu da akıllıca," diye cevap verdim. "Çok akıllıca," diye onayladı Fausto.

"Ama *bizi* öldürmeye çalışmayacağını nereden biliyoruz?"

"Ölmüş annesinin ruhu üzerine yemin etti, yapmayacaktı." "Evet, *bu* tür yeminlerin ne kadar bağlayıcı olduğunu bilirim.

Öyle," dedim alaycı bir tavırla.

Fausto güldü. "Onurlu insanlar için - ki Sicilyalılar onurlu insanlardır - bu bağlayıcıdır. Ancak ben yine de bütün piyadelerimi yanımda getireceğim."

Toplantı gece yarısı gerçekleşti. Yer son dakikaya kadar kararlaştırılmamıştı - görünüşe göre iki taraf da oraya daha önce varıp üstünlük sağlayamamıştı diye.

Fausto, Mezzasalma'yla telefonda pazarlık yaptı, ta ki her iki adam da toplantının şehirden uzakta, kırsal bir yerde yapılmasına karar verene kadar.

Gece yarısından iki dakika önce vardık: Ben, Fausto ve Aurelio şoförlü Rolls-Royce'un içinde, Fausto'nun siyah BMW'lerden oluşan bir filodaki tüm ayak takımıyla birlikte.

Buluşma yeri zeytinliklerle çevrili bir araziydi. Yeni ay olduğu için alan neredeyse zifiri karanlıktı.

Fausto'nun piyadeleri kurşun geçirmez arabalarının arkasında toplanmıştı, tabancaları ve keskin nişancı tüfekleri hazırды.

Fausto seslendi, "Sinyor Mezzasalma!"

Yüz metre ötedeki zeytin ağaçlarının arasından derin, çakıllı bir ses bağırdı. "Benimle alanın ortasında buluş. Adamlarından hiçbirini getirme."

Fausto'ya baktım, kalbim çılgınca çarpıyordu. "Gerçekten oraya yalnız mı gideceğiz?"

"Evet, ama adamlarım sürekli bizi koruyacak." "Peki ya *onun* adamları? Eminim yalnız gelmemiştir." "Muhtemelen bir grup adamla birlikte zeytinlikte saklanıyorlar.

bize doğrultulmuş tüfekler. O yüzden... ani hareketler yapmayın lütfen." Fausto'ya şok içinde baktım.

"Maaşını hak etme zamanı *geldi, consigliere,*" dedi sırtarak, tarlaya doğru ilerlerken.

Aurelio'yla ben de Fausto'yu izledik. Dehşet içindeydim, her an bir kurşunun beynimi çimenlere yapıştıracığından emindim.

Zeytinlikten siyah bir trençkot ve siyah bir şapka giymiş uzun boylu bir figür çıktı. Sadece bir adam olarak görülebiliyordu.

gölge arkasındaki derin karanlığa doğru hareket ediyordu.

B i r kâbusta öcünün bana yaklaşmasını izlemek gibiydi. Hayatımı kurtarmak için kaçma isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Birbirimize 20 adım kadar yaklaştığımızda Mezzasalma homurdandı, "Bu yeterince yakın."

Hepimiz durduk.

Mezzasalma aniden elindeki kibriti çaktı ve sigarasını yakmak için havaya kaldırdı.

Küçük alevde yüzünü görebiliyordum -
ve bu dehşet vericiydi.

Yüzünün sağ tarafında bir yığın yara izi vardı.

Ve sağ gözü tamamen beyazdı, sanki bir yara iris ve gözbebeğini bulanıklaştırmıştı.

Sigarasından bir nefes çekti, sonra kibriti otların arasına düşürdü ve topuğunun altında ezdi.

Sicilyalı, "Adamlarını getirme demiştim," diye homurdandı.

Fausto, "Bu benim oğlum Aurelio," dedi.

Aurelio'ya baktım, neredeyse benim kadar gergin görünüyordu.

Fausto, Sicilyalıya karşı tamamen soğukkanlı görünen tek kişiydi. Yine de, muhtemelen yıllar boyunca kendi payına düşen korkunç orospu çocuklarıyla uğraşmıştı.

Fausto başını bana doğru eğdi. "Ve benim *consigliere*."

Hayalet gibi bir göz karanlığın içinden bana baktı, sigaranın ışıyla loş bir şekilde aydınlanmıştı.

"Kadın bir *consigliere*," dedi Mezzasalma küçümseyerek. "Floransa'da işleri kesinlikle farklı yapıyorsunuz."

Ondan bu kadar korkuyor olmasaydım, birkaç güzel sözle onu alt ederdim.

Fausto ima edilen hakareti görmezden gelerek, "Yapıyoruz," diye onayladı.

Mezzasalma, Aurelio'nun atkuyruğuna bakarken kendi başının arkasını işaret etti. "Senin oğlan da kadına benziyor."

Aurelio'nun kaşları öfkeyle çatıldı -
Ama o da bir şey söylemedi.

"Bu ve moda bunlar günler," Fausto dedi neşeyle.
"Danışmanınız getirmediniz mi?"

"Henüz bir danışmanım yok," dedi Mezzasalma kesin bir ifadeyle.

"Bir don olmadığımı göre."

"Belki de bunu değiştirebiliriz," diye cevap verdi Fausto.

"Bir sorunum var ve sen bunu çözecek adam olabilirsin."

Mezzasalma, Fausto Dario, kardeşler ve Agrellalar hakkında konuşurken onu dinledi.

"Yani senin için yeğenlerini öldürmemi istiyorsun," diye özetledi Sicilyalı.

"İstiyorum. Ama bunun sessizce yapılmasını istiyorum." "Ve karşılığında Floransa'yı alacağım."

"Evet."

Fausto'yla konuştuğumuz plan tam olarak buydu.

Mezzasalma, "Agrellalar aptal olmadıkça bana asla güvenmezler," diye homurdandı.

Fausto, "Onlara güvence vereceğim," dedi. "**Bana** inanırlar... özellikle de Aurelio seninle birlikte Floransa'ya gidip onlarla konuşursa."

Mezzasalma Aurelio'ya küçümseyerek baktı, sonra Fausto'ya döndü. "Neden sen değil?"

"Floransa'da görünemem. Çok tanınmış biriyim. Yeğenlerimin kulağına gider, buna izin veremem."

"Ne yani," diye alay etti Mezzasalma, "oğlun tanınmıyor mu?"

"Tanınıyor ama sizin de belirttiğiniz gibi, kendine özgü bir saç stili var. Siz Agrellalar'la buluşmaya gitmeden önce kesecek."

Bu da hepimizin karar verdiği bir şeydi. Fausto'yla ben karar vermiştik.

Aurelio söylenmiş ve açıkça reddetmişti. Ancak Fausto onu tamamen kenara atmakla tehdit edince boyun eğmişti.

Mezzasalma, "Güzel," diye homurdandı. "Elimde bir *finokyo* ile içeri girersem beni ciddiye almazlar. "

Aurelio patlayacakmış gibi görünüyordu -

Yine de sessiz kaldı.

"Agrellalar *ve* yeğenlerimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" Fausto sordu.

"Heh." Bir kahkaha gibi geldi ama konuşmasının geri kalanı gibi monoton ve çakıllıydı. Sonra da sert bir sesle, "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi.

"Silaha ihtiyacınız var mı? Adamlara?"

"Hayır. Tek ihtiyacım olan Agrellalar'la tanışmak... ve bana güvenmelerini sağlamak."

"Sorun değil," diye cevap verdi Fausto. "Buluşmayı ayarlar ayarlamaz sana haber veririm."

Mezzasalma, "Öyle yap," dedi ve vedalaşmaya bile gerek duymadan arkasını dönüp karanlığa doğru yürüdü.

"Pekala... toplantı sona ermiştir," dedi Fausto ve bizi arabalara doğru geri götürdü.

"Tanrım," diye fısıldadım nefesimin altında.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Fausto. "Azrail'le tanışmak gibi bir şeydi, değil mi?"

"Sikeyim. Onu." Aurelio hırladı. "Ben bahis o
a lanet olası amcık."

"O zaman sana *finokyo* dediğinde bir şeyler yapmalıydın, " dedim zorlukla bastırılmış bir sırıtışla.

Aurelio fısıltıyla, "Sen de siktir git," diye bağırdı.

"Sicilyalıların önünde kavga etmek yok," diye onu hafifçe azarladı Fausto.

Bir sonraki kısmı söylemek için Rolls-Royce'un içine güvenli bir şekilde girene kadar bekledim. Mezzasalma'nın uzun menzilli dinleme cihazları kullandığını düşünmüyordum ama duyulma riskini de göze almak istemedim.

"Rolls-Royce'un geri kalanını hâlâ çevirebileceğinden emin
m i s i n ?

Mezzasalma başarısız olursa *Cosa Nostra* yeğenlerinize karşı mı?"

Fausto'ya sordu.

"Kesinlikle," dedi kendinden emin bir şekilde. "Kimin kulağına fısıldayacağımı çok iyi biliyorum."

Bu birlikte geliştirdiğimiz bir stratejiydi. Fausto'ya Rosolini kardeşleri *Cosa Nostra*'nın geri kalanından koparmanın, onları tamamen izole etmenin bir yolu olup olmadığını sormuştum.

Fausto, Agrellas'ın ölümünden yeğenlerini sorumlu tutma fikrini ortaya atan kişiydi.

Yirmi yıllık iş ortaklarını öldürmek mi? Bu büyüklükte bir ihanet, diğer ailelerin derhal Dario'ya sırt çevirmesine neden olurdu.

Ve bir kez izole *edildiğinde*, Mezzasalma başarısız olsa bile onu indirmek çok daha kolay olacaktı.

Geçen seferki Türk'ün aksine, Aurelio'nun Mezzasalma'nın başarısını kesin bir sonuç olarak görmedi.

Ya dersini almıştı -ki bu pek olası değildi- ya da kendisine hakaret ettiği için Sicilyalıdan nefret ediyordu.

"Sen düşünmek Mezzasalma olabilir başarılı
nerede ve Türk yapamaz mıydı?" diye
sordum.

Fausto kıkırdadı. "Eğer yapamıyorsa, o zaman yapılabileceğinden şüpheliyim."

Apparently o olamazdı Bitti, Çünkü Mezzasalma başarısız oldu.

Oh, o başarılı oldu içinde silme dışarı ve Agrellas,

Tamam.

Ama Adriano, Massimo ve Lars'ı bir otelde pusuya düşürerek öldürmeyi başaramadı.

Dahası, sadece birkaç gün sonra bir restoranda onları *tekrar* öldürmeyi başaramadı.

Adriano'yu birkaç kez vurdu, evet -

Ancak Floransa'nın *kaptanı* kurşun geçirmez bir yelek giyyordu ve sadece birkaç kaburgası kırılmıştı.

Sadece bu da değil, Mezzasalma'nın sonu, aldığı kadın rehinenin - Adriano'nun yeni sevgilisi - direksiyonu kırması ve arabasını bir menfezin kenarına savurmasıyla geldi.

Kaza onu öldürmedi.

Adriano 'nun kafasına sıktığı üç kurşun öldürmüştü.

Aurelio, "Lanet olası aptal Sicilyalı," diye alay etti. Mezzasalma'nın başarısız olmasından sadece o mutluydu.

Fausto, operasyonun bir parçası olarak, başka kentlerden bir grup kirli polisi

Floransa'da. Polis Adriano'yu tutukladığında, o kirli polislerden birinin onu gözaltındayken öldürmesi gerekiyordu -

Yine *de* Adriano kaçmayı başardı.

Sonunda Mezzasalma ve Sicilyalıları ölmüş, Dario ve kardeşleri ise hâlâ ayakta idi.

Buna inanamıyordum.

Rosolinilere karşı *iki kez* küçük ordular göndermiştik

- Ve iki kez, gelen herkesi karşılamış ve kazanmışlardı.

Sicilya Azrail'ini bile öldürmüşlerdi.

Tek olumlu gelişme Fausto'nun Agrellas'ın ölümüyle ilgili fısıltı kampanyasını başarıyla yürütmesiydi.

Cosa Nostra'nın geri kalanı söz konusu olduğunda, Dario ailesinin iş ortaklarının öldürülmesini emretmişti.

Rosolini kardeşler artık tamamen yalnızdı.

Ve yine de... öcünden kurtulmuşlardı.

Nasıl kurtulmuşlardı?!

Mezzasalma'nın öldüğünü öğrendiğimde şok içinde oturdum ve kardeşlerin şansının daha ne kadar devam edebileceğini merak ettim.

Sonra fark ettim ki belki de bu şans değildi, sadece dosyalarını okuyarak anlayamayacağım soyut bir faktördü.

Satranç dünyasında önemli olan tek şey tahtadaki taşlardı...

Ama pokerde adamla oynarsın, elle değil.

Belki de bunu bir satranç oyunu gibi görüyordum, oysa aslında daha çok pokere benziyordu.

'Adamı' oynamam gerekirken tahtayı oynuyordum.

"Yeğenlerinizle tanışmam gerek," dedim.

Fausto şaşkınlıkla bana baktı. "Ne için?"

"Bir şeyi kaçıyorum. Kendim görmeden bilemeyeceğim bir nitelikleri ya da yetenekleri var."

Aurelio, "Şans," diye homurdandı.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Hem Türkleri hem de Mezzasalma'yı nasıl yendiklerini tek başına şansın açıkladığını mı sanıyorsun? Hiç şansları yok."

Fausto, "Yakında eline bir fırsat geçecek," dedi. "Mezzasalma'nın arabasına çarpan kız hastanede uyandı ve Adriano ona evlenme teklif etti. Bianca, sanırım adı bu. Düğün bir ay kadar sonra."

Ona bakakaldım. "Mafyadaki *herkes* ölüme yakın deneyimlerden sonra mı evleniyor?"

Fausto kıkırdadı. "Yeğenlerim kesinlikle öyle görünüyor. Her neyse, düğüne Aurelio'nun kavalyesi olarak gidebilirsin. Bu onlarda herhangi bir kuşku uyandırmaz."

"Harika," diye mırıldandım.

Aurelio sırttı. "Bu önce sevişmemiz gerektiği anlamına mı geliyor?" "İstersen *onu* becerebilirsin," dedim, sonra arkamı döndüm.

Fausto'ya. "Neden bu kadar erken evleniyorlar? Dario bir ay sonra evlendi ve şimdi de Adriano - bu da başka bir mafya geleneği mi?"

"Aslında öyle," dedi Fausto. "*Cosa Nostra*'da düğünler ya sonsuza dek sürer ya da yıldırım hızıyla gerçekleşir. Nişanlar bazen yıllarca sürer çünkü aileler birbirlerine güvenmezler... ama tutku evlilikleri neredeyse bir gecede gerçekleşir. Dediğimiz gibi, 'Hiçbirimiz yarının ne getireceğini bilmiyoruz... bu yüzden kalan zamanımızdan olabildiğince çok mutluluk çıkarıyoruz.'"

"Çok romantik," dedim alaycı bir tavırla. "Aptalca" demek daha doğru olur.

Fausto güldü. Bu konudaki gerçek duygularımı hissedebiliyordu. "Bazıları öyle derdi."

"Ama bu bize bir fırsat veriyor," diye düşündüm. "Ne?"

"Düğün bu kadar hızlı gerçekleşiyorsa, dikkatleri dağılacaktır. Düşmanlarının hepsinin öldüğünü düşünecekler, bu yüzden gardları düşecek. Topyekûn bir saldırı planlamak için tam bir ayımız var - onları tamamen ezecek bir saldırı."

Fausto sinsice gülümsedi. "Dinliyorum."

■ Sonunda, eşzamanlı, üç yönlü bir saldırı önerdim.
Servetlerini yok edecek ve onları ciddi şekilde güçsüz bırakacak bir finansal grev...
Dario'yu ortadan kaldırmak için bir suikast girişimi.
Ve - onları malikanelerinden çıkardıktan sonra - onları yeryüzünden silmek için son bir saldırı.
İşin güzel tarafı üç saldırının da başarılı olması gerekmiyordu. Aslında, üçünden herhangi biri yeterli olabilirdi.
Tüm paralarını çalarsak, kardeşler mahvolurdu ve onları boş zamanlarımızda avlayabilirdik.
Dario öldürülürse, diğerleri liderleri olmadan dağılırdı.
Son saldırı bulmacanın son parçası olacaktı. Mükemmel anı bekleyip tuzağı kuracaktık.
Elbette şeytan ayrıntıda gizliydi.
"Mali durumlarına erişebileceğinize emin misiniz?" diye sordum.
"Hesaplara doğrudan erişimim yok," dedi Fausto, "ama paranın nerede olduğunu biliyorum. Ulaşmak çok zor olmasa gerek."

Aurelio, "Ben yapabilirim," diye önerdi.

Fausto, "Hayır, bu iş biraz incelik ister," diye karşılık verdi. "Ben hallederim."

Aurelio hemen somurtmaya başladı.

"Dario'yu öldürmeye ne dersin?" Ben sordum. "Herhalde bir suikastçının malikâneye gizlice girip onu uzaktan vurması gerekecek. Adamlarınızdan biri bunu başarabilir mi?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf etti Fausto. "Ve daha önce de söylediğim gibi, bölünmüş sadakatler konusunda endişeliyim. Hiçbirinin bu işe karışmasını istemiyorum."

"Onlara söylediklerinden sonra bile mi?" "O zaman bile."

Fausto adamlarına Rosolini kardeşlerin Agrellaları öldürdüğünü söylemişti.

Piyadelerin çoğu şok olmuş ve öfkelenmiş olsa da, birkaç direnişçi bunun büyük bir yanlış anlama olduğuna inanıyordu.

Onlara 'akıllı' diyebilirdim ama karşı argümanları bir sürü komplo teorisinden ibaretti. Ya İtalyan hükümeti yapmıştı, ya Papa emretmişti ya da İlluminati işin içindeydi.

Yani... o kadar da akıllıca değil.

"O zaman Dario'yu nasıl öldüreceğiz?" diye sordum. "Serbest çalışan birini tutmam gerekecek."

"*Bu* ne kadar zor olacak?"

"Hiç de zor değil. Avrupa'da en az bir düzine seçkin suikastçı var."

Aurelio, "Birini kiralayabilirim," diye gönüllü oldu.

Fausto, "Daha önce bu tür işlerle uğraşmadın," diye karşılık verdi. "Ben hallederim."

Aurelio daha da sinirli bir hale büründü.

Onun pasif agresif tavrını görmezden geldim ve Fausto'ya, "Son saldırı için adamlarını istemediğini varsayıyorum, peki *bunun* için kimi alacağız?" dedim.

"...hmm... Wagner Grubu mükemmel olurdu. Asla Prigozhin'in ölümünden bu yana iş için can atıyorlar."

Wagner Grubu, bir zamanlar Vladimir Putin'in sağı kolu olan Yevgeny Prigozhin tarafından komuta edilen bir grup paralı askerden oluşuyordu. Ta ki Prigozhin Rusya Savunma Bakanlığı'nı Ukrayna Savaşı'nda savaşıyan Wagner Grubu'nu sabote etmekle suçlayana kadar.

Haziran 2023'te Prigozhin ve 25.000 paralı askeri isyan etti ve Moskova'ya doğru ilerledi. Bir dizi arka kanal görüşmesinden sonra Prigozhin saldırıyı iptal etti... ve iki ay sonra bir uçak kazasında öldü.

Vladimir Putin'in siyasi muhalifleri on katlı binalardan düşme alışkanlığına sahip olduğundan, herkes bu işin arkasında kimin olduğunu biliyordu.

"Onları öylece *kiralayabilir* misiniz?!" İnanamayarak sordum.

"Elbette," dedi Fausto. "Eğer yeterince paran varsa."

"Sadece hükümetler için çalıştıklarını sanıyordum."

"İdeoloji umurlarında değil - sadece para." "Peki onları işe alacak kadar paranız var mı?"

"Tüm Wagner Grubu'nu değil, hayır. Ama sadece yüz kadarına ihtiyacımız olacak."

Aurelio sırtarak, "Bunu kolayca ödeyebiliriz," dedi, sonra babasına döndü. "Onlarla bağlantı kurabilirim!"

Fausto yüzünü buruşturdu. "Sanmıyorum - "

Aurelio öfke nöbeti geçirdi. "HİÇBİR ŞEY yapmama izin vermiyorsunuz! Yapacak hiçbir işim yok - Aruba'da lanet bir plajda oturuyor da olabilirim!"

Fausto'nun ona çenesini kapatmasını söyleyebileceğini düşündüm - Ama hayır.

"Pekâlâ," dedi sakince, "Wagner'i arayabilirsin."

Aurelio, tuvalet eğitimi kabına ilk kez tuvaletini yapan iki yaşındaki bir çocuk gibi gülümsedi.

"Harika!" Sonra gülümsemesi soldu. "Şey... onlarla *nasıl* bağlantı kurabilirim?"

Fausto içini çekti. "Sana bilgileri getireceğim. Muhtemelen onlara hizmetleri için bir ön ödeme yapmanız gerekecek, bu yüzden size hesaplarımıza erişim sağlayacağım."

"Güzel!" Aurelio dedi ve gitti geri için olmak
Kendini beğenmiş. "Wagner o lanet olası pislikleri
yok edecek!"

Fausto'yla birlikte geri dönerken Aurelio'yu küçümsediğimi
gizledim.
planlamaya.

D Adriano'nun düğününden aylar önce, yakınlaşıyorduk. Aurelio vardı ödenmiş a bir milyon euro mevduat Wagner'in hizmetleri için. Sonuç olarak, Belarus'ta 100 paralı asker vardı hazır için uçmak dışarı at a an'ın BİLDİRİM Gitmelerini söylediğimiz her yere.

Fausto bana finansal saldırıyı ayarladığını söyledi. Bana bunun ötesinde bir bilgi vermedi.

Henüz elimizde olmayan tek şey bir suikastçıydı.

Ta ki yaşlı adam bir gün yüzünde sevinçli bir gülümsemeyle kütüphaneye gelene kadar.

"*Onun* hakkında ne düşünüyorsun?" Fausto bana bir kâğıt uzatırken sordu.

Referans listesini okudum.

Eski Avrupa Zeka ajan kim düzinelerce uluslararası misyona öncülük etmişti.

Çatışmalarda çok deneyimli... Ve mükemmel bir keskin nişancı.

Verilen tek isim Diana'ydı.

Bunun bir kod adı olduğunu sanıyordum. Belki de Av Tanrıçası Artemis'in Latince versiyonudur.

Ya da belki de a tekanlamlı -
ve SUIKASTÇI versiyon Madonna
ya da Cher gibi.

Dürüst olmak gerekirse, Fausto'nun kadın bir suikastçı seçmesine şaşırmışım.

Öte yandan, kadın bir *danışman* seçmişti.

"İyi görünüyor," dedim.

Fausto zevkle kıkırdadı. "Peki ya sana onun yeğenimin İnfazcısı Lars'ın eski sevgilisi olduğunu söylesem?"

Şok içinde ona bakakaldım. "Ne?! *Nasıl yani?!*"

"Lars'ın kısa bir süre MI6 için çalıştığını söylemişim. İlk görüşmemizde Rachel Bauer adında yine MI6 için çalışan bir kadından bahsetmişti. Araları açılmıştı ama belli ki ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyordu. Hayatının aşkı, bu tür şeyler." Fausto kâğıda dokunurken gülümsedi. "Sanırım bu Diana ve Rachel Bauer aynı kişi olabilir."

"Emin misiniz?!"

"Hayır - emin olmak için onunla tanışmamız gerekecek. Ama haklıysam bunun ne anlama geldiğini bir düşünün!"

Gözlerimi kâğıda diktim. "Bu *mükemmel* olurdu!"

"Ne mükemmel olurdu?" diye sordu tanıdık bir ses.

Kafamı kaldırdığımda Aurelio'nun kütüphanenin kapısından içeri girdiğini gördüm.

"Baban ideal suikastçıyı buldu," diye cevap verdim. "Sana Lars'ın MI6'da olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Fausto

oğluna söyledi. "Sanırım eski sevgilisi de MI6'dan, şu anda kiralık katil."

"Peki bu neden mükemmel?" Aurelio nedenini anlamadığı için sinirlenerek sordu.

"Dario'yu öldürüp kaçmayı başarırsa," diye açıkladım, "daha sonra onu öldürenin Lars'ın eski sevgilisi olduğunu ortaya çıkarabiliriz. Bu Lars'ın üzerinde şüphe uyandıracaktır. Onu idam bile edebilirler - ya da etmeye çalışırlar. En iyi ihtimalle, Lars kaçmaya çalıştığında hepsi birbirini öldürür. En kötü senaryoda bile - sadece Dario ve Lars ölür - güçleri üçte bir oranında azalır.

"Diyelim ki suikastçı başarısız oldu. Fark etmez. Eğer Lars onu kaçamadan öldürürse, hayatının aşkını öldürdüğünü anlayacaktır. Bu onu *mahveder* ve bir İnfazcı olarak kesinlikle değersiz hale getirir.

"Diyelim ki başarısız oldu ama kaçtı. Fark etmez. Kardeşlerin Lars'ın eski sevgilisi olduğunu öğrenmesini sağlarız ve şüpheleri bir kez daha onun üzerine çekeriz. Ne olursa olsun, *biz kazanacağız*."

"...oh..." Aurelio, pek de etkilenmemiş gibi, "Görmüyor musun?" dedi.

"Görmüyor musun?!" Fausto haykırdı. "Hem psikolojik hem de askeri açıdan son derece yıkıcı!"

"Ya Lars yüzünden işi kabul etmezse?" Aurelio meydan okurcasına sordu.

Fausto sırtarak, "Ona ondan bahsetmeyeceğiz," dedi.

"Ama Lars'ı öldürmeden önce fark ederse ne olacak? Dario mu?"

Omuz silktilim. "Öyle olsa bile, söylediğim diğer her şey aynı kalır. Diğer tek seçenek fark edilmeden geri çekilmesi, bu durumda başka bir suikastçıyla tekrar deneriz."

"Neden başka birini tutup ilk seferde işi doğru yapmıyorsun?" Aurelio hırladı.

"Çünkü başarılı da olsa başarısız da olsa işleri berbat etme olasılığı çok daha yüksek," diye tersledim.

Fausto, "Aynen öyle," diye onayladı. Aurelio sadece homurdandı.

Fausto'nun bana önce söylemesine kızdığını sanıyordum. Üstelik ben planın dehasını açıklamaya gerek duymadan anlamıştım... onun aksine.

Fausto oğluna kaşlarını çattı, sonra bana döndü. "Onu bir an önce buraya getirmeliyiz ki kimliğini doğrulayabilelim."

"Eğer o değilse, o zaman ne olacak?" diye sordum.

"O zaman elimizde hâlâ son derece nitelikli bir suikastçı olacak."

"Sence işi kabul edecek mi?"

Güldü. "Para için öldürüyor. *Tabii ki* işi kabul edecek."

"Eğer gerçekten Rachel Bauer ise, kendisi eski bir MI6 ajanı," diye belirttim. "Kimin peşine düşeceği konusunda bir tür vicdan muhasebesi yapıyor olabilir."

"Onun mafya olduğunu vurgulayacağız. "

"O zaman bu senaryoda *sen* nesin?"

"Basit bir ithalatçı/ihracatçı," dedi Fausto masumca, "kötü bir *mafya* tarafından korkunç bir şekilde istismar ediliyor. "

Sonra da keyifli bir kahkaha patlattı.

"İlk tanıştığımızda *bana* bir ithalatçı/ihracatçı olduğunu söylemiştin," diye hatırlattım ona, "ve ben bunu hemen anladım."

"Sana *mafyaları* öldüreceğimizi söyledim ve sen *de* işi kabul ettin, değil mi?" diye cevap verdi kendinden memnun bir gülümsemeyle.

Kabul etmeliydim ki haklıydı.

Bu Rachel Bauer'in ne tür endişeleri olursa olsun...

Herhalde bunları görmezden gelmeye ikna edilebilirdi.

Aurelio kendini beğenmiş bir tavırla, "Bu kaltak her kimse," dedi, "benim Wagner'cilerimin eline su dökemez."

Ona tiksintiyle baktım.

Fausto sadece gülümsedi. "Göreceğiz bakalım."

Aurelio bana, "Bu arada saçını kestirmen gerek," dedi. Haftalar önce, Mezzasalma fıyaskosu sırasında kendi atkuyruğunu kesmişti.

"Neden?" diye sordum. Şaşkınlıkla sordum. Rachel'la buluşmak için kesmem gerektiğini söylediğini sanmıştım. Bir suikastçı kiralarken saç kesimiyle ilgili bir mafya kuralı olduğunu bilmiyordum.

"Adriano'nun düğünü için," dedi küçümseyerek. "Duh."

"Lanet olası bir düğün için saçımı kestirmeme gerek yok," diye tersledim.

"İnsanların benim sevgilim olduğuna inanmasını istiyorsan, inanacaksın." Aurelio homurdandı. "Saç kestirmek yeterli sayılmaz."

"Siktir git."

İtiraz etmek için Fausto'ya döndüm ama yaşlı adam şöyle dedi: "Fena fikir değil. Adamlarıma seni Floransa'ya götürmelerini söyleyeceğim. Oraya gitmişken güzel bir elbise al. En iyi şekilde görünmene ihtiyacımız var."

"Oğlun için mi?" Alay ettim.

Fausto gülümseyerek, "Kamuflaj için," diye cevap verdi.

T Düğünden bir gün önce, 'Diana' buluşma için Fausto'ya geldi.

Göz kamaştırıcıydı. Minimal makyajıyla bile bana Wonder Woman'ı canlandıran Gal Gadot'u hatırlattı.

Zaten müthiş olan cazibesine bir de gösterişli bir İngiliz aksanıyla konuşması eklenmişti.

Zeki, yetenekli ve anlayışlıydı - Ve kesinlikle Rachel Bauer'dı.

Fausto ona adının bu olup olmadığını sordu. Kadın ne doğruladı ne de inkâr etti ama yüzündeki şaşkınlık ifadesi bilmemiz gereken her şeyi anlatıyordu.

Fausto, Dario ile kuzen olduklarını, *kendisinin* Dario'yu isimsiz olarak hapse gönderen İyi Samiriyeli olduğunu ve şimdi Dario'nun intikamından korktuğunu anlatan küçük bir masal anlattı.

Fausto kendini masum bir zeytinyağı ithalatçısı/ihracatçısı olarak gösteriyordu, tıpkı söylediği gibi.

Ama o buna inanmadı. Yüzündeki güvensizliği görebiliyordum.

Ancak Fausto'nun 200.000 avroluk ücreti karşılamaya istekli olması onu ikna etti.

Fiyatını duyduktan sonra, suikastçı ticareti yerine danışmanlık işinde olduğum için mutluydum. Çok daha iyi para kazandırıyor.

Rachel'la görüşürken hiçbir şey söylemedim. Bilmiyorum... Eski bir MI6 ajanı olması beni ürkütmüştü. Dış görünüşüm dışında hakkımda bir şey bilmesine gerek duymadım.

Rachel, Fausto'nun hazırladığı bazı haritalara baktı, lojistiği tartıştı ve ona ihtiyaç duyduğu malzemelerin bir listesini verdi. Daha sonra, arazinin kenarındaki bir kulübeye çekildi. Fausto, Dario'yu öldürmek için bir fırsat doğması ihtimaline karşı onu yakınında tutmak istiyordu.

İyi ki de öyle yapmış, çünkü bu bir 'fırsat' olmaktan çok bir 'gereklilik'ti.

T Düğün günü geldi çattı.
Bu oldu a Çarşamba günü, hangi oldu tek için
Ben; Ben her zaman düşündüm .düğünler
olarak oluyor üzerinde

Hafta sonları.

Ama sanırım zengin bir *mafya* olduğunuzda - ve tüm misafirleriniz zengin mafyalar olduğunda - her gün diğerleri gibiydi. Hafta sonunu beklemeye gerek yoktu.

Fausto, Aurelio ve ben Rolls-Royce'a doluştuk ve şoför Rosolini malikanesine doğru yola çıktı.

Aurelio hâlâ bir hafta önce aklına gelen saçma bir fikre takılıp kalmıştı.

"Ben hâlâ Wagner'i düğüne çağırılım diyorum," diye karşı çıktı. "Hepsini bir vuruşta öldürelim."

"HAYIR," diye tersledi

Fausto. "Neden

olmasın?!"

"Bir grup öfkeli paralı asker Dario'nun piyadelerine karşı çatışmaya giriyor - ne ters gidebilir ki?" Fausto alaycı bir tavırla, "Ya bizi öldürürlerse?" dedi. "Ya *bizi* öldürürlerse?"

"Biz gittikten sonra onları gönderebiliriz!"

"Dario ve diğerleri öldükten sonra, *Cosa Nostra*'nın geri kalanıyla iyi ilişkiler içinde olmam gerektiğinin farkındasın, değil mi? Cosa Nostra'nın geri kalanıyla

Tüm düğün ekibi katledilmeden önce mucizevi bir şekilde oradan ayrılmış olsaydım?"

"Ama -"

"SORMAYI BIRAK!" Fausto ona bağırdı.

Aurelio acı bir sessizliğe gömüldü.

Fausto bana döndü. "Seni Aurelio'nun sevgilisi olarak tanıtacağız tabii, ama satranç ustası olarak geçmişinden uzak durmayı tercih ederim. Meraklarını uyandırmanın anlamı yok."

"Bana uyar. Gerçek adımları da vermek istemiyorum." Fausto eğlenmiş görünüyordu. "Öyle mi? Peki neden?"

"Bir avuç insana gerçek kimliğimi vermek istemiyorum. *mafyalaları* öldürmeye çalışıyorum."

"Mantıksız değil," dedi Fausto gülerek. "O zaman sana ne diyelim?"

"*Puttana*," Aurelio önerilen kötü niyetle. "*Cagna. Lupa.*"

Hepsi de 'fahişe' ya da 'kaltak' anlamına geliyor.

"O zaman sana *finnochio* diyebiliriz," diye önerdim soğukkanlılıkla. "Mezzasalma sana uygun olduğunu düşündü."

Aurelio küplere bindi.

Babası, "AURELIA, YETER!" diye kükrediğinde beni tokatlamak üzere olduğundan emindim.

"Aurelia' mı?! " Aurelio şaşkınlıkla sordu.

"Aurelio, Sofia' demek istemiştım ama yanlış söyledim," diye kükredi Fausto. "Şimdi kesin şunu, ikiniz *de*."

Aurelia.

Latince'de 'altın' anlamına gelen ' Aurelio'nun dişil versiyonu.

'Aurelio'ya inanılmayacak kadar yakındı ama benzer bir isim daha vardı -

Online bir satranç programı olmasının da avantajı vardı.

"Aurora," dedim özel şakama gülümseyerek.

"Ne?" Fausto dedi ki.

"Düğüne gittiğimizde bana Aurora de." "Aurora, Aurelio...

Akılda kalıcı ama biraz fazla yakın değil mi?"

"İkimiz için de hatırlaması kolay olacak ve başka birinin aynı isme sahip olacağından şüphelendiğim için yeterince yaygın değil."

"Peki... 'Aurora,'" dedi Fausto gülümseyerek. "Soyadın var mı?"

Bir an düşündüm, sonra "Dispenza" dedim.

"Bu annenin kızlık soyadı değil, değil mi?" Fausto ihtiyatla sordu.

"Hayır. En sevdiğim öğretmenimin adıydı."

"Mükemmel. Düğünün tadını çıkar, Aurora Dispenza."

Rosolinilerin malikânesine girdiğimizde, Fausto'nun onu neden bu kadar çok geri istediğini anlayabiliyordum.

Uzun sedir ağaçlarının simetrik sıralarıyla çevrili bir yoldan aşağı döndük. Rolls on metrelik tuğla bir duvarda durakladı, ardından devasa demir kapılar açıldığında içeri girdi.

Yol, devasa bir açık alana ulaşana kadar pitoresk üzüm bağları ve meyve bahçeleri arasından kıvrılıyordu. Bir tepenin zirvesinde asırlık, taştan yapılmış, üç katlı ve iki büyük kanadı olan devasa bir konak vardı.

Rolls yan tarafa çekildi ve biz de orada indik. Yakınlarda garaja dönüştürülmüş eski bir taş ahır vardı. Onun ötesinde bahçeler uzanıyordu.

Evin arka tarafında muazzam bir çim alan vardı. Uzakta safir rengi bir yüzme havuzu parıldıyordu. Havuzla ev arasında düzinelerce beyaz ahşap katlanır sandalye ve bir sunağa kadar uzanan süslü çiçek aranjmanları vardı.

Düğün alanından yüz metre ötede resepsiyon için masalar kurulmuştu. Çalışanlar etrafta koşuşturuyor, kristal bardaklar, pırıl pırıl gümüş takımlar ve kaliteli porselenlerden oluşan güzel vitrinlere son dakika dokunuşları yapıyordu.

Her şey çok güzel ve gösterişliydi. Fausto'nun McMansion'ının tam tersi bir şekilde, sergilenen zenginlik akıllara durgunluk verirken aynı zamanda zevkli de duruyordu.

Siyah takım elbiseli ve kravatlı düzinelerce silahlı adam dikkatimi çekti. Bazıları evin etrafında aralıklarla dururken, diğerleri arazinin çevresi boyunca sürekli devriye geziyordu. Tabancaları ve saldırı tüfekleri göz önüne alındığında, Fausto'nun biz buradayken Wagner'i buralarda istememesini takdir ettim.

Başka bir şey daha fark ettim: kalabalık oldukça seyrekti. Küçük misafir grupları bir araya toplanmış, köpüklü şarap kadehlerini yudumlarken sessizce konuşuyorlardı.

Fausto'ya, "Mafya düğünlerinin büyük törenler olduğunu sanırdım," diye fısıldadım.

Fausto, "Normalde öyledir - ailenin *Cosa Nostra*'nın geri kalanıyla kötü bir koku içinde olduğu zamanlar hariç, " dedikten sonra sahte bir sempati içine girdi. "O zaman ne yazık ki kimse katılmaz." Tanıştığımız ilk kardeş Roberto'ydu. Tıpkı resimlerine benziyordu: dimdik duruşu, bir tertemiz Üç parçalı takım elbise ve arkaya taranmış saçlar.

"Fausto Amca," dedi el sıkışırken. "Düğün için güzel bir gün," dedi Fausto neşeyle.

"Öyle değil mi?" Roberto da aynı fikirdeydi. "Koşullar çok kötü."

"Kendiliğinden düzelir," diye cevap verdi Fausto. "Babanla diğer aileler arasında kaç kez husumet olduğunu sana anlatamam. Hepsi sadece bir yanlış anlaşılma."

Roberto hiddetle, "Bunu Niccolo'ya anlat," dedi. "Aurelio, saçını kesmişsin."

Aurelio soğuk bir sesle, "Kestim," dedi. "Neredeyse seni tanıyamayacaktım." *Mesele de buydu*, diye düşündüm.

"Evet, iyi," Aurelio mırıldandı, "o oldu zaman için a değişim."

Roberto bana döndü ve kibarca gülümsedi. "Ve siz...?"

"Aurora Dispenza," dedim, uzattığı elini sıkarak. Fausto kızgınlıkla Aurelio'ya baktı.

Aurelio rahatsız edilmekten nefret ediyormuş gibi öfkeyle içini çekti. "O benim flörtüm."

Fausto bu tavrından dolayı ona birkaç bakış fırlattı.

Roberto, "Sizinle tanışmak bir zevk Sinyorina," dedikten sonra yakındaki bir garsona işaret etti. "Bazı şeyleri kontrol etmem gerekiyor, ama lütfen kendinize bir bardak prosecco alın - doğrudan üzüm bağlarımızdan geliyor. Amca; Kuzen."

Roberto boynuyla küçük bir selam verdi ve biz garsonun tepsisinden şarap kadehlerini alırken uzaklaştı.

Kadın gittikten sonra Fausto öfkeyle mırıldandı: "Sanırım *benim* üzüm bağlarımı kastediyorsunuz. Ya da en azından *öle* olacak."

Bu konuda yorum yapma zahmetine girmedim.

Ama şarap kesinlikle çok lezzetliydi.

T Bütün düğünler gibi o da sıkıcıydı.

Töreni görmezden geldim ve bunun yerine oyuncuları inceledim - özellikle kadınları, kim olmamıştı Fausto'nun dosyalarında yer alıyor.

Gelin Bianca oldukça güzeldi. Kendine has bir ışıltısı vardı ve özel dikim elbisesi muhteşemdi. Moda uzmanı değildim ama *ben* bile gözümün önündeki güzelliği görebiliyordum. Zamansız stil unsurları cesur bir duygusallıkla harmanlanmıştı. Tasarımcı her kimse, muhteşemdi.

Baş nedime Alessandra'ydı, Dario'nun yeni karısı.

Oldukça masum ve neredeyse gelin kadar mutlu görünüyordu.

İçimde bir suçluluk hissettim. Ne de olsa her iki kadının da neşesini kaçırmak için para alıyordum.

Eğer paramı alırsam, bu ikisinin de kocasının öldüğü anlamına geliyordu.

Duygularımı bastırdım ve "*0 zaman katillerle evlenmemeliydim*" diye düşündüm.

Ama bunun bir kaçış olduğunu biliyordum. Ben sadece Vicdanımı rahatlatmak için.

Sen çok mu farklısın? Kendime sordum.

Cevabım *evetti. Bir katille evlenmeyeceğim.*
Ama başka, daha karanlık *bir* ses fısıldadı: *Hayır, sen sadece cinayete ORTAK olmak için para alıyorsun.*
O sesi ittim ve bir daha konuşmasına izin vermedim.

Tören bittikten sonra her şey doğrudan resepsiyona geçti.

Yemekler muhteşemdi. Şefler ya da yemek servisi yapanlar her kimse, mutfak dehalarıydı.

Fausto, Aurelio ve ben yaşlı bir kadınla aynı masaya oturduk.

O bir Oldani'ydi - Alessandra'nın uzun zamandır kayıp olan ailesi.

Yaşlı kadın ve Fausto birbirlerini yıllardır tanıyorlardı. Kardeşlerin ve *Cosa Nostra*'nın geri kalanının içinde bulunduğu durum hakkında dedikodu yapıyorlardı.

Aurelio baştan sona asık suratlıydı, korkunç bir düğün tarihi.

Yemek boyunca diğer kardeşlerden hiçbiri Fausto'ya yaklaşmadı. Düğün ekibi Adriano, sağdıç olarak Dario ve sağdıç olarak Massimo'dan oluşuyordu, yani meşguldüler - ama Valentino ve Niccolo bir merhaba diyebilirlerdi. Yoklukları dikkat çekiciydi, sanki gelmemeye özen gösteriyorlardı.

Anlaşılan Roberto kardeşler arasında en kibar olanıydı ve geçmişteki farklılıkları görmezden gelmeye hazırdı. Diğerleri öyle değildi.

Yemekten sonra arazide dolaştım ve önemli oyuncularını izledim.

Lars güvenlik ekibinin bir parçasıydı. Her zaman arka plandaydı, piyadelerle konuşur, her şeyin plana göre gittiğinden emin olurdu. Özünde bir askerdi.

Kardeşler birlikte takıldılar, şamatayla güldüler ve şakalaştılar.

Onları canlı ve kanlı canlı görmek ilginçti. Belli ki dostlukları ve birbirlerine karşı gerçek bir sevgileri vardı - ama zaten bilmediğim hiçbir şey göze çarpmıyordu. Türklere ve Mezzasalma'ya karşı kazandıkları zaferleri açıklayan herhangi bir olağandışı özelliğe parmak basamadım.

Aslında, Fausto'nun bana söyledikleriyle birebir örtüşüyorlardı.

Dario gizemli ve hükmediciydi, belli bir *je ne sais quoi'si* vardı.

Adriano diğerlerinin toplamından daha fazla kaşlarını çatmıştı.

Massimo iyi huylu ve rahat görünüyordu.

Roberto yumuşak huyluydu.

Valentino etrafta şakalaşıyor ve yanından geçen her kadının kışına bakıyordu.

Ve Niccolo -

Bekle -

Niccolo neredeydi?

"*Ciao, bella,*" diye mırıldanan büyüleyici bir ses duydum arkamda.

Niccolo

Adriano'nun düğünü sırasında müstakbel eşimi gördüm.

Bunu şaka olarak söylüyorum, ama o *tam* benim tipimdi.

Aslında, onun kadar nefesimi kesen başka bir kadın görmemiştim.

Şaşırtıcı bir güzelliği olduğundan değil. *Ben* kesinlikle öyle olduğunu düşünsem de, kardeşlerimin aynı fikirde olacağından emin değilim.

Zeki görünüyordu.

Ne diyebilirim ki? Gözlüklü kadınlar beni heyecanlandırır.

Sadece bu da değil, gözleri sürekli kalabalığı tarıyordu - başka bir zeka işareti. Sanki gördüğü her şeyi katalogluyormuş gibi bir şeyler alıyor, dosyalıyor, sonra da huzursuzca yoluna devam ediyor gibiydi.

Topuklularla boyu 1.80 civarındaydı. Mütevazı kıvrımlarını vurgulayan güzel, soluk pembe bir elbise giymişti. Uzun kahverengi saçları yeni kesilmiş ve şekillendirilmiş görünüyordu; hafif köşeli yüzünü mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Gözlüklerinin çerçeveleri şık ama asosyaldi.

İneklere *bayılırım*.

Onu daha önce görmüştüm, ancak çeşitli *konsolosluklara* yaptığım son dakika aramalarıyla o kadar bunalmıştım *ki*, "*BU KİM?*" diye merak etmekten başka bir *şey* yapamamıştım!

Artık resmi görevlerim bittiğine göre, gidip onu bulabilirdim. Dışarı.

Arkasından yaklaştım ve neye baktığını görmeye çalıştım. Anlayabildiğim kadarıyla Adriano ve Bianca'ya bakıyordu. *Ya da belki, diye* şakayla karışık kendime söyledim, *beni arıyordur*. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. "*Çav bella,*" dedim yüzümde bir gülümsemeyle.

Sofya

"Ciao, bella."
Merhaba güzelim.

Arkamda kimin durduğunu fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

Düşman *consigliere*...

Öldürmek için kiralandığım kişi.

Arkamı döndüğümde Niccolo Rosolini'nin bana gülümsediğini gördüm.

Hâlâ smokinini giyyordu ama boynundaki papyonu çözmüş ve yakasını açmıştı, bu da ona hovarda bir *rahatlık* veriyordu.

Saçları dışında Roberto'ya neredeyse tıpatıp benziyordu. Geriye doğru savrulmuş ve vahşiydi - ve gülümsemesi kibar olmaktan çok arsızdı.

Gözleri sert değildi; bu kadarı kesindi.

Bu normal bir durum olsaydı ve ben de normal bir kadın olsaydım, onunla flört etmeye başladığım kısım bu olurdu.

Ama durumla -ya da benimle- ilgili hiçbir şey normal değildi. "Bahse girerim bunu bütün kızlara söylüyorsundur," dedim soğukkanlılıkla.

"Ne - '*Ciao, bella*' mı?" Sırıttı. "Aslına bakarsan söylüyorum. Ama hiç şimdiki kadar içten söylememiştim."

"Nedense *bunu* daha önce de söylediğini hayal ediyorum."

"Ne, hiçbir zaman bu kadar içten söylemediğin kısmı mı?"

"Evet."

O güldü. "Zorlu izleyici Bu gece! Ben Niccolo Rosolini, damadın kardeşi. Ve siz...?"

Neredeyse gerçek adımlı söyleyecektim, ışıltılı gözlerinden o kadar etkilenmişim ki -

Ta ki kendimi tutup "Aurora Dispensa" diye mırıldanana kadar. "Evet, Aurora Dispensa, seninle tanışmak benim için büyük bir zevk.

seninle tanışmak."

Elimi tuttu ve dudaklarını parmaklarıma bastırırken gözlerimin içine baktı, tek kaşı baştan çıkarıcı bir şekilde kalkıktı.

Normalde erkeklere ve onların iltifatlarına karşılık vermem.

Ama dudakları tenime dokunduğunda bir ürperti hissettim - aramızda geçen çok hoş bir elektrik -

Ben de telaşla elimi geri çektim.

"Aman Tanrım - edep sınırlarını aştım mı?" diye alay etti benimle.

"Aurelio'yla birlikteyim," diye kekeledim, sonra da kekelediğim için kendime sövdüm.

Neden böyle davranıyorsun?!

"Ah, özür dilerim," dedi özür dilercesine - sonra muzipçe gülümsedi. "Elini öptüğüm için değil, Aurelio'yla birlikte olduğun için üzgünüm. *Bunu* hak etmek için ne yaptın?"

bir gülümsemeyi bastırmak için mücadele ettim.

Onun cazibesi idi.

inkar edilemez -

Ve buna bu kadar duyarlı olmam beni rahatsız ediyordu. "Kadınların randevularına sık sık hakaret eder misin?" Ben sordum.

"Sadece ne zaman onlar benim

Kuzenimin." Niccolo

dedi. "Ama

cidden, onda ne buluyorsun?"

Mükemmel bir soru.

Ve benim de verecek bir cevabım yoktu.

Aurelio'da şımarık bir ergen veledin tüm çekiciliği vardı ve bana kalırsa hiçbir iyi özelliği yoktu.

Basitçe, "Uzun zamandır birlikte değiliz," dedim.

"Onunla iki dakika baş başa kalmanın hatanı anlamak için fazlasıyla yeterli olacağını düşünüyorum. İlk randevuyu atlatmış olmanız şaşırtıcı. Yani, bunun ilk randevunuz olmadığını varsayıyorum - yoksa öyle mi?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

"Güzel kadınları merak ediyorum, hepsi bu. Özellikle *de korkunç* seçimler yapan inanılmaz zeki olanları."

"Peki benim bu kadar zeki olduğumu düşündüren ne?"

"Öncelikle, seni izliyordum." Kalbim küt

küt atmaya başladı -

Şüpheli bir şey mi yaptım?!

- Ama poker suratımı korumayı başardım.

"Bu oldukça sapıkça bir davranış," dedim.

Sırıttı. "Hepsi iyi bir amaç için."

"Hı-hı. Peki benim zekâm hakkında vardığın sonuca hangi kanıtlar yol açtı?"

"Gözleriniz sürekli geziniyor. Küçük ayrıntıları yakaladığınız çok açık. Sıradan insanlar çevrelerini sizin gibi incelemezler. Büyük *bir* merak sergiliyorsunuz ve kitlelerin yeni afyonu olan cep telefonunuzu *bir kez bile* çıkarmadınız."

Karl Marx'ın dinin kitlelerin afyonu olduğuna dair sözünü kullanarak bir şaka yapıyordu.

"Ama siz değil," diye devam etti kibar bir gülümsemeyle. "Bu yüzden benim kararım 'inanılmaz derecede zeki' ve bu sadece üstünkörü bir incelemeden ibaret. *Ne kadar* zeki olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Dikkatli ol. Benimle başa çıkamayabilirsin." "Ooooooh - kendinden de emin! Hoşuma gitti! Ama sen hala asıl soruma cevap verdi: ilk buluşma mı, değil mi?"

"Sizin gibi erkekler normalde kadınlara ilk buluşmada düğün teklif eder mi?"

"*Senin* gibi kadınlar normalde evet der mi?" diye şakayla karşılık verdi. "Eğer öyleyse, yaklaşan bir düğünüm var. Ya da kesinlikle bir tane bulabilirim. Bir yerlerde."

"Bu biraz drama başlatırdı, değil mi? Kuzeninin randevusunu çalmak?"

"Aurelio'nun benimle bir daha konuşmaması anlamına gelecekse, çok daha iyi." Başını yana eğdi. "Sen ve ben burada dans ediyor gibiyiz."

"Sözlü dans mı demek istiyorsun?" Sertçe sordum.

"Hayır, oldukça gerçekçi konuşuyorum. Seninle ilk konuştuğumda çiçeklerin yanındaydın."

Etrafıma bakındım ve haklı olduğunu anladım.

Benimle ilk konuştuğu yerden birkaç metre uzaklaşmıştık...

Ve ben fark etmemiştim bile. Sohbet beni fazlasıyla içine çekmişti.

"Etrafta dolaşıyoruz," dedi gülümseyerek. "Ben ilerliyorum - sen geri çekiliyorsun. Ben ilerliyorum - sen geri çekiliyorsun. Düzenli bir *pas de deux*."

Fransızca'da 'iki adım' anlamına geliyor - iki kişinin yaptığı bir dans.

"Ya da bir satranç oyunu," dedim soğukkanlılıkla.

Onunla dans ettiğimi itiraf etmek istemiyordum; küçük baştan çıkarıcılığını cesaretlendirmek istemiyordum.

"Ah! Satranç mı oynuyorsun?" diye sordu heyecanla. "Öyle de denebilir," diye cevap verdim sertçe.

"Bir ara oynamalıyız," diye önerdi, sonra sesini baştan çıkarıcı bir şekilde alçalttı. "Şimdi nasıl olur? Kütüphanede çok güzel parçalarımız var."

"Tekrar söylüyorum: Dikkatli ol - benimle başa çıkamayabilirsin."

Güldü. "Denemeyi çok isterim."

"Eminim yaparsın."

Sırıttı. "*Hiçbir fikrin yok.*"

Niccolo

(Çok hoş biriydi.

Haklıydım: inanılmaz derecede zekiydi.

Hatta beklentilerimi bile aşmıştı.

Ve kendine güvenini *sevdim*.

Dikkatli ol, benimle başa çıkamayabilirsin.

Beni daha fazla baştan çıkaracak hiçbir şey söyleyemezdi.

Davranışlarında belli bir dikenlilik vardı, evet - Ama altında bir gülümseme de vardı.

Zoru oynadığını anladım.

Bu da benim için yangına benzin dökmek gibi bir şey.

Ancak, Aurelio ile geldiğini söylediğinde? *Ahh*.

İlk başta onu tamamen yanlış değerlendirdiğimi düşündüm.

Herkes Hatta *uzaktan* ilgileniyor içinde o zaman harcamak istediğim biri değildi.

Ama...

Şunları söylerken sesindeki bariz hoşnutsuzluğu fark ettim onu.

Yüzünde beliren tiksinti titreşimini gördüm.

Ben de nasıl tepki vereceğini görmek için konuyu zorlamaya karar verdim.

Büyük bir zevkle, bir kez bile Aurelio'yu savunmadı ya da onunla en ufak bir şekilde ilgileniyormuş gibi davranmadı. Aksine, konunun etrafında dans edip durdu, bana asla doğrudan cevap vermedi.

Dans etmekten bahsetmişken, muhtemelen kişisel alanını korumak için benden biraz geriye doğru hareket etti.

Ben tekrar öne çıktım... O

da soluna doğru kaydı.

Bunu yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliydim.

Kadınlarla ilgili bir şey: Eğer sizinle ilgilenmiyorlarsa, göz teması kurmayı keserler. Sizden başka *her* yere bakarlar.

Benden bir kez bile gözlerini kaçırmadı.

Aslında, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Başka işaretler de vardı. Belli belirsizdi ama oradaydı.

Yanaklarında hafif bir kızarıklık...

Boğazındaki bir damarda görebildiğim nabzında bir hızlanma...

Ve etrafımızda olup biten diğer her şeyi tamamen göz ardı etmek.

Bu sadece şey o verdi Ben duraklama
oldu ne zaman Adını söylemeden önce tereddüt
etti:

...Aurora Dispenza.

Sanki bana vermek istediğinden emin değilmiş gibi.

Bunu, bana karşı duyduğu çekimle mücadele etmesine yordum.

Bu da çabalarımı iki katına çıkarmamı sağladı.

Sofia

H *hiç* rahat *durmadı*.

Bana daha önce sormuş olsaydınız, bir erkeğin bu kadar ısrarcı davranmasının beni döndüreceğini söylerdim. kapalı.

Ama Niccolo ile...

Hoşuma gitti.

Aslında biraz.

Beni diken üstünde tutuyordu, ki bu son zamanlarda başka hiçbir erkeğin yapmadığı bir şeydi.

"Yine de bir şey ilgimi çekiyor," diye gülümsedi Niccolo. "Buna ister satranç diyelim ister dans, benden kaçmaya devam ediyorsun. Özellikle de sorularımdan. Neden?"

Haklı olduğunu anladığımda nabzım hızlandı.

Bilgi verme konusunda suskun kalmıştım ve şimdi bunun için bir nedene ihtiyacım vardı.

"Çünkü -tıpkı senin gibi- soruların biraz fazla ileri gidiyor."

"Eh, 'ileri' benim göbek adımdır," diye şaka yaptı. "*Audace, audace, toujours l'audace!*"

Fransızca for *Audacity* - cüretkarlık - her zaman cüretkarlık!

"Aslında," I dedi, "bu alıntı öyle, 'L'audace, l'audace, encore l'audace, toujours l'audace."

Cüret - cüret - yine cüret - her zaman cüret!

"Ah!" Niccolo dedi, Memnun oldum. "Birisi bilir devrimcileri!"

Fransız Devrimi'nin mimarlarından George Danton'dan bir alıntıydı.

"Başka biri onları yanlış aktaracak kadar biliyor," dedim biraz da şakayla.

"Kısalık o ve ruh . zekâ," o karşı çıktı, alıntı *Hamlet*.

"Ve şeytan kendi *amacı* için Shakespeare'den alıntı yapabilir" dedim, Shakespeare'in "*Şeytan kendi amacı için kutsal kitaptan alıntı yapabilir*" dizesiyle bir oyun yaparak.

Keyifle güldü. "Benim bir şeytan olduğumu mu söylüyorsun?" "Öyle misin?"

"Bazı insanlar *yakışıklı* bir şeytan der. Umarım sen de onlardan birisindir."

"Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi."

"Hayır," dedi şakacı bir şekilde, sanki ona hakaret etmişim gibi. "Gözleriniz sizi yanıltmıyor, hanımefendi."

"Ben bir erkeğin görünüşünden çok beyniyle ilgilenirim," dedim soğukkanlılıkla.

"Oh - bir sapioseksüel!"

Sapyoseksüel, cinsel olarak zekâyâ ilgi duyan kişidir.

Her zaman aseksüel olduğumu düşünmüştüm ama Niccolo'nun şakalarına - ve bakışlarına - verdiğim tepki aksini kanıtlıyordu.

Lanet olsun ona.

"Ben de öyleyim," dedi, yaklaşırken sesi alçalıyordu. "Sapyoseksüel yani. Bu yüzden aramızdaki bağın inkâr edilemez olduğunu düşünüyorum."

Bu doğru: Ondan etkilenmiştim.

Sözlü tartışma -

Onun zekası -

İçimde daha önce hiç hissetmediğim ya da en azından hiç bu kadar güçlü hissetmediğim bir şeyi uyandırdı:

Arzu.

Bu da beni tedirgin etti.

O benim düşmanımdı.

Onu gözlemlemek için
buradaydım, tam tersi için
değil.

"Yoksa karşılıklı çekimimizi inkâr mı ediyorsun?" diye mırıldandı daha yakına eğilirken.

"Sanırım..." "Evet" dedim, sözümü keserek.

"...evet?" diye fısıldadı, yüzü bana o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"...Aurelio olmadığını."

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı -

Ta ki dudaklarımın kenarını kaldıran minik gülümsemeyi görene kadar.

Sonra başını geriye attı ve kahkahalarla güldü.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi gülerek. "Bak ne diyeceğim - neden kuzenime yeni bir randevu bulduğunu söylemiyorsun, sen ve ben de özel bir yere gidip biraz daha konuşabiliriz?"

"Tüm yapacağımız bu mu?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Madem sapyoseksüelsin," dedi sırtarak,

"Bunu ön sevişme olarak düşünebilirsin."

Kendime rağmen, sertçe yutkundum.

Başından beri hissettiğim duygular...

Yüzümdeki ve göğsümdeki sıcaklık... meme uçlarımdaki karıncalanma...

Bacaklarımın arasındaki şaşırtıcı ıslaklık...

Her şey yoğunlaşıyordu.

Aslında bunu düşünüyordum. Onunla birlikte özel bir yere kaçmayı yani.

Bunun akıllıca olmadığını biliyordum.

O anda, tarafsız ve mantıklı değildim. Niccolo'nun sözlerinden etkilenmiştim.

Sesi.

Gözleri.
Onlarda bir şey vardı -
Bana bakarken parıldamaları... Beni incelikle
soymaları...
Ve vücudumu okşadı.
Hepsini.
Onunla ilgili her şey.
Şansımı denemek istememi sağladı.
İşte o zaman kendime ilk yalanı söyledim.
*Belki düşmanım hakkında biraz daha fazla şey
öğrenebilirim... Onu nasıl yeneceğimi daha iyi
anlayabilirim.*
Fausto ve Aurelio'yu bulmak için onlara baktım.
izliyorlardı -
Ve her şey aniden değişti.

Fausto gelin ve damadı karşılama sırasındaydı. Kibarca gülümseyen geline bir şeyler söyledi.

Yine de onun kim olduğunu anlamaya çalışırken yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum.

Bianca'nın yüzü oldukça etkileyiciydi. Neredeyse düşüncelerini okuyabiliyordunuz.

Berbat bir poker oyuncusu olurdu.

Fausto Adriano'ya bir şeyler söyledi, sonra da diğer yeğenlerini kucaklamaya gitti.

Ne kadar ikiyüzlü olduğuna hayret ettim.

Ne zaman ve gelinin gözler aniden genişledi, onu Tüm vücudu kaskatı kesildi ve yüzündeki kan çekildi.

O döndü beyaz olarak onu elbise ve onu ('Bianca' İtalyanca'da beyaz anlamına gelir).

Kafam karışmıştı, bakışlarını takip ettim -

Ve Aurelio'ya baktığını fark etti. Bir şeyler

fena halde ters gidiyordu.

Aurelio kabaca onun yanından geçip doğruca Adriano.

İkisi de Bianca'nın Aurelio'ya bakmaya devam ederken verdiği tepkinin farkında değildi.

Başka kimse onun gibi davranmıyordu.

Neden bu kadar telaşlanmıştı?

Aurelio'da onu böyle tepki vermeye iten şey neydi? Aurelio Bianca'ya baktı ve bir şeyler söyledi.

Sadece başını salladı ve belli ki sahte bir gülümsemeye zorladı. Yine de gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Panik, neredeyse.

Bu da ne böyle?!

Onun hakkında bildiklerimi gözden geçirdim.

Adriano'yu kurtarmak için hayatını tehlikeye atarak direksiyonu kıran ve Mezzasalma'nın arabasını hurdaya çeviren oydu.

Floransa'lıydı.

Agrellas'ın Adriano'yu tuzağa düşürmek için tuttuğu kızdı... bir pusu...

Agrellalar.

Aurelio, Agrellalar'la aramızda aracılık yapıyordu.

Oh hayır...

Oh hayır, hayır, hayır, hayır, HAYIR -

"*Bellaaaaa?*" Niccolo şakacı bir şekilde söyledi. "Dünyadan Aurora'ya - içeri gel Aurora."

Niccolo'ya döndüm.

Her zamanki gibi yakışıklı ve çekiciydi.

Ama vücudumda dolaşan korku, arzumu buzlu su gibi söndürmüştü.

Ondan kurtulmam gerekiyordu, hem de *hemen*.

"Amerikalıların bir sözü vardır," diye cevap verdim. "Seni getirenle dans et."

Niccolo gülümserken kaşlarını çatı, belli ki bir şeylerin dramatik bir şekilde değiştiğini hissetmişti - ama durumu mizahla kurtarmaya çalıştı.

"Sanırım bu özellikle Teksas bölgesinden insanlar için söylenen bir söz, 'Seni getirenle dans et'. O halde ne Amerikalı ne de Teksaslı olmadığın için ikimiz de şanslıyız, değil mi?"

Arkamda bir yerden öfkeyle sesler yükseliyordu.

Düğüne geri döndüm, korkudan midem bulanıyordu -
Ve Aurelio ile Valentino'nun dövüşecekmiş gibi karşı
karşıya geldiklerini gördü.

Massimo yakaladı Valentino's Omuz ve ona
bir şey söyledi.

Aynı anda Lars birdenbire ortaya çıktı ve kolunu
Aurelio'nun omuzlarına doladı.

Aurelio onu şiddetle silkti.

*Seni aptal, düşmanlaştırdığın kişi bir Özel Kuvvetler
ajanı!*

Fausto gülümseyerek araya girdi ve oğlunun elini tuttu.
Dirsek. Güldü ve herkese el salladı, sonra da "Aurora!" diye
seslendi.

Niccolo'ya döndüm. "Gitme zamanı."

Niccolo kaşlarını çatı ve beni durdurmak istercesine elini
uzattı. "Bekle -"

Elini tuttum ve beceriksizce sıktım. "Güle güle." Sonra
arkamı döndüm ve aceleyle uzaklaştım.

Onu orada, nutku tutulmuş bir halde bıraktım -
Rosolinis' *in danışmanı* için bir ilk, eminim.

Niccolo

(Her şey çok iyi gidiyordu -
Ve sonra her şey boka sardı.
Ondan Aurelio'yu ekmesini ve
Ben.

Beni susturmak yerine, gülümsemenin en ufak bir
ipucuyla, "Tüm yapacağımız bu mu?" diye sordu.

"Sapyoseksüel olduğuna göre," diye sııttım, "bunu ön
sevişme olarak düşünebilirsin."

Sonra -konuşmamızda ilk kez- gözlerini benden kaçırdı.

Rahatsızlıktan değil -

Ama Aurelio'dan kaçıp kaçamayacağını görmek
için. Bundan emindim.

Konuşmamız sırasında alt dudağı hafifçe şişmişti.

Yüzü açık pembe bir renk almıştı.

Yemin ederim, elbisesinin altından göğüs uçlarının
sertleştiğini görebiliyordum.

Aslında, ben de yarı yarıya sertleşmişim.

Onu evin içindeki bir yatak odasına sürüklemekten başka bir şey istemiyordum.

Onu yatağa at... Elbisesini kaldır...

Dudaklarımı usulca ona değdirdim -

Ve sonra her şey değişti.

Sanki biri 'Kapat' düğmesine basmış gibiydi.

Bir şey gördüğünde gözleri kısıldı ve tüm rengi yanaklarını terk etti.

Ne olduğunu görmek için ona baktım -

Ama sadece Fausto ve Aurelio ailemle konuşuyordu.

Pislik herif at kuyruğunu kesmiş diye düşündüm. *Neden acaba?*

Aurora'ya döndüm ve yüz ifadesini okumaya çalıştım.

Kendi kafasının içinde kaybolmuş gibiydi, hesaplamalar yapıyordu.

"*Bellaaaaa?*" Ona takıldım. "Dünyadan Aurora'ya - içeri gel Aurora."

Bana döndüğünde yüz ifadesi ve sesi tamamen işle ilgiliydi. "Amerikalıların bir sözü vardır: 'Seni getirenle dans et'."

Kahretsin!

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Nerede yanlış yaptığımı anlayamıyordum ama bir mayına basmış gibiydim.

Belki de onu çok zorlamıştım.

Bazı kadınlar meydan okumayı sever. Belki de çok kolay olduğumun sinyalini vermiştim ve tüm ilgisi buharlaşmıştı.

Fransızca alıntı konusunda beni düzelttiği zamanı hatırlatmaya çalıştım. Esprilerim ısıracı olmaktan ziyade nazikti, ama bu onu önceki atışmamıza yeniden dahil etme çabasıydı. "Özellikle Teksas bölgesinden insanlar olduğunu düşünüyorum ve 'Seni getirenle dans et' sözüne inanıyorum.

Şanslı için her ikisi de . Biz, O zaman, o sen ne de

Amerikalı ya da Teksaslı, hm?"

Birden Valentino'nun bağırdığını duydum.
Baktım, Aurelio'yla birbirlerine girmek üzereler.
Val, seni küçük pislik -
Eğer şimdiye kadar tanıştığım en ilginç kadınla
şansımı mahvettiysen -
Tanrıya şükür Massimo ve Lars araya girdi.
Massimo işlenmiş Val ise Lars nazikçe koy onun
kolunu Aurelio'nun omuzlarına doladı ve onu
uzaklaştırmaya çalıştı.
Aurelio, Aurelio olarak, bir pislik gibi davrandı ve Lars'ı
itti.
Lars'a saldırması ve bunun ona ne getireceğini görmesi için
sessizce dua ettim -
Ama sonra Fausto araya girdi ve Aurelio'yu diğerlerinden
uzaklaştırdı.
Herkes gülümseyip geçiştikten sonra -
Biz.
"Aurora!"
KAHRETS
IN.
HAYIR!
Bana döndü ve "Gitme zamanı." dedi.
Çaresizlik içinde kolunu yakalamak için uzandım. "Bekle -
" Ama beni engelledi ve onun yerine elimi sıktı.
"Güle güle."
Ve hepsi bu kadar.
Hayatımda tanıdığım en güzel, en zeki kadın benden
uzaklaşırken, şaşkın ve afallamış bir halde öylece kalakalmıştım.

Sofya

When I ulaşıldı Fausto, o oldu itici güç onun oğlunu sırtında bir el ile öne doğru itti.

Aurelio, tahmin edilebileceği gibi, küçük bir sürtük gibi davranıyordu. "Bırakın beni! *Hepsinin* canına okuyabilirim!"

"Ah evet," dedi Fausto alaycı bir tavırla. "Yedisini birden, Biri de Özel Kuvvetler'den. Oldukça eminim."

"Sana ihtiyacım yok -"

"Her şey olup biterken, *şimdi* kavga çıkarmayı mı seçtin?"

"I - "

"*Sessiz ol!*" Fausto tısladı, sonra ben yanına yaklaşırken döndü. "İşte buradasın - yaptın mı - "

Yüz ifademi görür görmez konuşmayı kesti. "Sorun nedir?"

"Arabaya binene kadar bekle," diye mırıldandım.

"Sofia, Niccolo'yu kuru kuru becererek beni aşağılamasaydı - " diye yakındı Aurelio.

"SESSİZ OL. SESSİZ OL," diye fısıldadı Fausto oğluna. Tanrıya şükür Aurelio sesini kesti.

En azından Rolls'un içine girene kadar.

"Ne oldu?" Fausto kapılar kapanır kapanmaz sordu.

"Biliyorlar," dedim. "Ya da yakında öğrenecekler."

Fausto kaşlarını çatı. "*Neyi* biliyor *musun*?"

"Bianca Aurelio'yu karşılama sırasında görünce hayalet görmüş gibi davrandı. Sanırım onu Floransa'da görmüş ve bir şekilde bizimle Mezzasalma arasında bağlantı kurmuş olmalı."

Fausto'nun gözleri büyüdü. "Ne?! İmkansız!"

"Sana söylüyorum - "

"Onu Floransa'da bile *görmedim*!" Aurelio öfkeyle bağırdı.

"Sen *onu* görmemiş olabilirsin, ama o şüphesiz *sen*."

"Siktir git - bu değil - "

"SESSİZ OLUN!" Fausto kükredi ve Aurelio sessizliğe gömüldü. Sonra Fausto bana döndü. "Bana *tam olarak* ne olduğunu anlat."

Bianca'nın Aurelio'yu gördüğünde ne yaptığını tam olarak anlattım.

"Böyle davranmasının tek nedeni," dedim, "ondan korkmuş olmasıydı. Ve onun dehşetini açıklayabilecek aklıma gelen tek bir neden var. Bahse girerim Adriano'ya çoktan söylemiştir, o da şu anda Dario'ya söylüyor ve tüm planlarımız suya düşmek üzere."

Fausto yüzünde şaşkın bir ifadeyle koltuğunda geriye doğru yığıldı. "Allah ~~kahretsin~~."

"Bu saçmalık!" Aurelio bağırdı. "Sofia bilmiyor bunların hiçbirisi - o saçmalık uyduruyor! Sadece kendisini olduğundan daha zeki sanmanızı istiyor!"

Artık canıma tak etmişti.

"Biliyor musun," dedim vahşice, "bana satranç turnuvalarını yöneten aptalları hatırlatıyorsun. Onlar da bir kadının kendilerinden daha zeki olmasına tahammül edemezlerdi."

"S.KTIR GIT!" Aurelio bağırdı.

"Aurelio - kapa ç eneni," dedi Fausto sessizce.

"BU BENİM HATAM DEĞİL! O - "

olmadan Uyarı, Fausto aniden çekilmiş kapalı
ve oğlunu tokatladı.

Şaplak!

Aurelio'nun başı bir yana savrulunca soluğum kesildi.

"İÇİN MESİH'İN SAKE," Fausto kükredi, "KAPAT
KALK DA DÜŞÜNEBİLEYİM!"

Aurelio oturduğu yerde, elini kızaran yanağına götürdü ve
şok içinde babasına baktı. "Sen - sen bana *vurdun* -"

"Eğer ç eneni kapatmazsan *bundan* çok daha fazlasını
yaparım!"

Fausto ş oförle aramızdaki tahta perdeye hafifçe vurdu. Bir
arabanın camı gibi elektronik olarak açıldı.

"Evet, efendim?" diye sordu ş oför.

"Mavi telefonu bana ver," diye talimat verdi Fausto.

Ş oför mavi bir cep telefonu uzattı - kullan at bir telefon
olduğunu tahmin ediyordum.

Fausto kilit ekranını açarken, ş oförle aramızdaki tahta
perde de yerine oturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum.

Telefon ç alduğında Fausto, "Elimdeki kozu oynuyorum,"
dedi.

Hoparlörden bir erkek sesi cevap verdi. "*Al o?*"

"Önümüzdeki on dakika içinde salonda önemli bir toplantı
olacak. Neler olacağını duymam gerek."

"*Evet, efendim.*"

"Bunu yaparken beni hatta tut."

"*Peki efendim.*"

Fausto telefonu sessize aldı, böylece diğ er uçtaki adam
bizi duyamayacaktı.

"Kim o?" Ş aşkınlıkla sordum.

"Bana hâlâ sadık olan ayak takımından biri." "Bir
köstebek," diye fark ettim.

"Evet."

"Neden bana söylemedin?!" Tersledim.

"Ya da *bana?!* " Aurelio neredeyse yaralanmış gibi bir sesle sordu.

"Onun yanmasını göze alamazdım," diye cevap verdi Fausto, "benden başka kimse bilmesin diye."

"Kim o?" Aurelio sordu.

"Bilmene gerek yok."

Aurelio küplere binecek gibi görünüyordu. O daha söze başlamadan ben konuştum. "Köstebek ne yapacak?"

"Çalışma odasına, ayrılmadan önce hazırladığım bir yere küçük bir mikrofon yerleştirecek. Mikrofon Bluetooth ile telefonuna bağlanacak. Odanın dışında olsa bile, ne söylediklerini tam olarak duyacağız."

"Mikrofonu bulurlarsa ne olacak?"

"Bulamazlar, çünkü toplantıdan hemen sonra mikrofonu kaldıracak."

"Ya toplantıdan *önce* kontrol ederlerse?"

Fausto sırtıttı. "Bu düşünce henüz akıllarına bile gelmedi."

Telefondan, birinin mikrofonun yüzeyine sürtünmesi gibi bir çatırtı sesi geldi.

"*Tanıdık,* " diye fısıldadı adam -

Bunu uzaklaşan ayak sesleri ve uzakta kapanan bir kapı izledi.

Soluk soluğa bekledik...

Ama hiçbir şey olmadı.

Aurelio alaycı bir tavırla, "Vay canına," dedi. "Çok dramatik." Fausto ona nefret dolu bir bakış fırlattı.

Aurelio yine sustu.

"Belki de o odada buluşmayacaklardır," dedim. "*Her zaman* o odada buluşurduk," dedi Fausto. "Şuna bir dakika - herkesin gelmesi biraz zaman alacak."

"Bu arada ne yapacağımızı tartışmalıyız," dedim.

Fausto, "Eğer gerçekten biliyorlarsa, vuruşu yarın sabaha ertelemek zorundayız," dedi. "Aslında, bilsinler ya da bilmesinler, yine de yapabiliriz. Suikastçımız hazır, yani -"

"Wagner'i hemen göndermeliyiz!" Aurelio ısrar etti. "Düğün bitmeden önce!"

"Hayır," dedi Fausto. "Sana söyledim, düğünün geri kalanını *Cosa Nostra* bana karşı dönüyor."

"Eğer onlara söyleyecek hayatta kalan kimse yoksa - "

"Seni *aptal!*" Fausto tersledi. "Bir düşün: Wagner'in gelmesi *saatler* sürer. Malikâneye karadan yaklaşımları ya da helikopterle gelmeleri gerekecek. Her iki durumda da Dario ve diğerleri onların geldiğini duyacak ve evin içine çekilecekler. Wagner *onları açık alana çektiğimizde* kullanılacak, lanet *olası bir kaleye* saldırmak için değil. "

Aurelio babasına biraz daha nefretle baktı ama sessiz kaldı.

"Peki ya bulmacanın finansal kısmı?" diye sordum. Fausto,

"Her şey hazır," dedi. "Ben de bir an önce Yeğenlerimin neler olup bittiğini öğrendiklerini teyit eder etmez."

Niccolo

Az önce ne olduğunu anlamak için diğerlerine doğru yürürken hâlâ hayal kırıklığıyla sarsılıyordum.

Adriano Dario'yu bir kenara çekmiş, ona öfkeyle fısıldıyordu. Adriano standartlarına göre bile normalden daha sinirli görünüyordu.

Zavallı Bianca bir hayalet gibi solgun bir halde kenarda duruyordu.

Ne oluyor lan?

Aurelio Bianca'ya bir şey mi söylemişti? Adriano'yu kızdıracak bir şey mi?

Ama o zaman Massimo ve Lars sakin ve etkilenmemişken Valentino neden öfkeliydi?

Bir şeyler mantıklı gelmiyordu.

"Neler oluyor?" Gruba yaklaşırken sordum.

Dario dönüp bana baktı, yüzü neredeyse Türk'ün Alessandra'yı rehin aldığı zamanki kadar asıktı. "Bir sorunumuz var."

Sofia

N Fausto'nun yerleşkesine vardığımızda hiçbir şey olmamıştı.

Araba McMansion'ın önünde durduğunda Fausto perdeye vurdu ve şoför perdeyi tekrar indirdi.

Fausto, "Git misafirimizi al ve onu ana eve getir," diye emretti ve sonra Rolls'tan indi.

Onu eve kadar takip ettik ve telefonda gelecek herhangi bir sesi dikkatle dinledik.

Hiçbir şey gelmedi.

Beş dakika sonra, bir piyade eri kütüphanenin kapısını çaldı. Fausto içeri girmesini söyleyince kafasını içeri uzattı. "Kadın dışarıda, patron."

Fausto bana baktı. "Teyit alır almaz bana haber ver."

Başımı salladım ve Fausto odadan çıkarken telefona geri döndüm.

Birden mikrofon bir kapının açılma sesini yakaladı.

Bir saniye sonra sesler çılınca birbirinin üzerine bindi.

Derin, buyurgan bir erkek sesi hepsini böldü. "*Sessiz olun. Massimo, kapıları kapat. Diğer herkes otursun.*"

Sesindeki otoriteden Dario olduğunu tahmin ettim.

Aynı ses devam etti. "*Bianca aradığımız gizemli adamın Aurelio olduğuna inanıyor. Resepsiyonda yanına geldiğinde onu tanıdı.*"

Diğerlerinden nefesler ve mırıltılar.

Aradım, diye düşündüm .

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde telefona bakan Aurelio'ya zafer dolu bir bakış fırlattım.

Tanıdığım bir ses konuştu, ama artık şakacı ve yaramaz değildi.

"*Aurelio'nun Bautiste Agrella'yla gördüğün adam olduğundan emin misin?*" Niccolo sordu.

Bir kadın sesi cevap verdi: "*Eminim. Gözlerini asla unutamam.*"

"Hala düşünmek o yapmadı bkz. Sen?"

I sordu Aurelio

Alaycı bir şekilde.

Kıpkırmızı oldu ve bana Fausto'ya attığından daha da nefret dolu bir bakış attı.

"Dinlemeye devam et," diye emrettim ayağa kalkarken. "Babana söylemek zorundayım."

Kütüphaneden hızla çıktım.

Ön kapıya yaklaşırken Fausto'nun konuşmasını duyabiliyordum. "İş bittikten sonra buraya geri dönemezsin. Floransa'ya gitmek de kötü bir fikir. Roma'ya gitmeni ve oradan bir uçak bileti almanı öneririm. Satın almanız için size nakit para sağlayacağız."

Fuayeye girdiğimde hem Fausto hem de Rachel bana baktı.

"Az önce teyit ettim - gelin onu Floransa'dan tanıyormuş," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi Fausto ve sonra suikastçımıza döndü. "Yarın sabah o zaman."

"Var mıo var içinolmak tamamlandı
tarafindana özelzaman?" Rachel sordu.
Fausto uğursuz bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi. "Yeter ki
bitsin."

Fausto ve ben kütüphaneye döndük. "Neler
oluyor?" diye sordu oğluna.

Aurelio, babasının haberciyi öldürebileceğinden
korkuyormuş gibi ihtiyatla başını kaldırdı. "Niccolo bütün
bunların arkasında senin olduğunu anladı."

"...kahretsin," diye homurdandı Fausto. "Tabii ki anladı."

"*Fausto ve Aurelio'yla yüzleşelim mi?*" diye sordu son
derece derinden gelen bir ses.

Niccolo acı acı güldü. "*Neden - inkar etsinler diye mi? Tek
söyleyecekleri, 'Hayır, bu çok saçma, hepsi büyük bir
yanlış anlama! Ve eğer onlara bildiklerimizi anlatırsak,
tek avantajımızı ele vermiş oluruz: Bizim bunu çözmüş olmamız
ve onların bunu henüz fark etmemiş olması.*"

Aurelio telefona bakarak, "Evet biliyoruz, ŞEREFSİZ," diye
alay etti.

Fausto ona çirkin bir bakış fırlattı ve Aurelio tekrar sessizliğe
gömüldü.

"*Belki de Konsey'i toplantıya çağırmalıyız,*" diye önerdi
Dario.

Fausto'ya şaşkın bir bakış attım.

"*Cosa Nostra'nın* tüm ailelerinin katılacağı bir toplantı, "
dedi asık suratla.

Fausto'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa, Dario'nun önerisi
iyi bir haber değildi.

Rosoliniler bir iki dakika daha konuştuktan sonra
Kızgın bir ses - Adriano olduğunu tahmin ediyordum - "*Fausto'ya
karşı BU GECE harekete geçmeliyiz*" diye homurdandı.

Panik atağın eşiğindeymiş gibi görünen Fausto'ya baktım.

"Wagner'i getirmeliyiz, ŞİMDİ!" Aurelio babasına bağırdı -

Ama Fausto onu susturmak için elini kaldırdı.

"Peki bu Konsey'e nasıl görünecek?" Niccolo sordu ve sonra teatral bir sesle, "'Kanıtımız olmadığını biliyorduk ama yine de amcamızı ve kuzenimizi öldürmeye karar verdik çünkü onlardan ŞÜPHELENİYORDUK' dedi."

Fausto rahat bir nefes aldı.

"Çok yazık Niccolo" diye düşündüm. Avantajınızı kullansaydınız bu gece maçı kazanabilirdiniz.

I yapmadı istiyorum için ver Aurelio ve
Memnuniyet . benim

Bu yüzden bunu kendime sakladım.

Kardeşler kendi aralarında biraz daha didiştiler ama sonunda Niccolo kazandı.

"Konsey bizim vahşi olduğumuzu söyleyecektir," diye tartıştı. "Parya oluruz. Cosa Nostra'daki her bir aile bizi yketmek için bize karşı birleşir.

"İşte bu yüzden Fausto tüm bunları gölgelerden yapıyor. Anlamıyor musunuz? Sırf para ve güç için kendi ailesini öldürecek türden bir canavar olduğunu herkesin anlamasını istemiyor. Bu Konsey'i iğrendirir ve çileden çıkarır. Bu bir rezalet olur. En iyi ihtimalle Fausto dışlanır ve tamamen ortadan kaldırılır. En kötü ihtimalle de Cosa Nostra'nın toplu gazabı Fausto'nun tepesine iner."

Fausto bana baktı. "Seni neden işe aldığımı anlıyor musun? O tam olarak nasıl düşündüğümü biliyor."

"Hayır," diye devam etti Niccolo, "tüm bunları Türk ve Mezzasalma gibi kuklalar aracılığıyla yapmak zorundaydı, böylece izlerini gizleyebilecekti. Ve bunu yaparken de çok ama çok zekice davrandı." Durakladı... sonra düşünceli bir sesle, "Bir satranç ustası gibi, her şeyi önceden planlıyor... görünmeyen bir el tahtadaki taşları manipüle ediyor..." dedi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Sanki bunu söylerken doğrudan *bana* bakıyormuş gibiydi.
Bunun çılgınca olduğunu biliyordum ama öyle hissettim.
Sonra konuşma ne yapacaklarına döndü.

Cevap beni şaşırttı.

"Hayır, müttefik bulmamız gerekiyor. Beş Aileye gitmeli ve davamızı sunmalıyız. Eğer onları kendi tarafımıza çekersek, Fausto'nun yapabileceği hiçbir şeyin önemi kalmaz. Ve eğer tekrar bir şey yapmaya kalkışırsa, Beş Aile bizi dışlamak yerine bize yardım edecektir."

Venedik'in ilk ziyaret noktası olmasına karar verildi.

İletişim.

Aileyi temsil etmesi için Massimo seçildi. Ertesi sabah yola çıkacaktı.

Tartışma bittiğinde herkes düğüne döndü.

Telefon sessizliğe gömüldü.

Ve Aurelio sızlanmaya başladı.

"Wagner'i hemen kullanmalıyız!" diye ısrar etti. "Ne dediklerini duymadın mı?!"

Fausto, "Evet," diye hırladı, "kuzeninin Wagner'i neden şimdi kullanmamamız gerektiğini mükemmel bir şekilde açıklıyor. Başarılı olsak bile, *Cosa Nostra*'nın geri kalanı tarafından dışlanacağız. Bizi yok etmeye bile karar verebilirler."

"Ama Massimo yarın Venedik'e gidecek ve onlara HER ŞEYİ!" Aurelio öfkелendi.

Fausto, "Dul Kadın'ı Don Fioretti öldüğünden ve onun bölgesini ele geçirdiğinden beri tanıyorum," dedi. "Benim bu işe karıştığıma dair sağlam bir kanıt olmadan Massimo'yu birkaç hakaretle indirir ve yoluna gönderir. Ondan korkacak bir şeyimiz yok."

Ama Aurelio susmadı. "Sanki kaybetmeye çalışıyormuşsun gibi! Bu mükemmel bir fırsat -"

"DUR!" Fausto kükredi. "Bizi bir gece için yeterince siktin!"

Aurelio şaşkınlıkla baktı. "Ne?! Ne lanet yaptım ben ne yapıyorsun?!"

"Sen izin ver o Kız bkz. seni içinde Floransa ile Bautiste Agrella! Dikkatsizliğiniz tüm planlarımızı tehlikeye attı!"

"BU BENİM HATAM DEĞİLDİ!"

"ASLA OLMAZ!" Fausto bağırdı, sesi alaycıydı. "Ne kadar beceriksiz olursan ol, her zaman *başkasının* hatasıdır!"

Aurelio babasına incinmiş bir ifadeyle baktı ve Öfke.

Konuştığında sesi kısıktı.

"Siktir git," dedi, sonra döndü ve kapıya yöneldi.

"Ben açıkça emretmedikçe paralı askerlerle bir şey yapmanı yasaklıyorum!" Fausto arkasından bağırdı.

Aurelio orta parmağını kaldırıp kütüphaneden hışımla çıkarak yanıt verdi.

"Tanrım," diye hırladı Fausto, "onu çocukken dövmeliydim. O zaman bu kadar baş belası olmazdı."

Yanına gitti ve bir duble viski doldurdu.

"Onlar hazırlıksızken finansal saldırıyı da tetiklememiz gerekiyor" derken sesimi dikkatle nötr tuttum.

Fausto başını salladı. "Aramayı ben yaparım."

"Ve muhtemelen bu gece buradan ayrılıp başka bir yere gitmeliyiz. Peşimizden gelme konusunda fikirlerini değiştirirlerse diye."

Fausto iç çekti. "Fena fikir değil."

Niccolo

When Bianca söyledi Biz o oldu Aurelio
o görüldü Floransa'da, içim burkuldu.

Kardeşlerim ve ben Aurelio'dan nefret ederdik - hep
ettik - ama o kan bağımızdı.

Aileden.

Bizi öldürtmek için komplo kuracağı fikri... Dante'nin
Cehennem'ine yakışır bir ihanetti.

O piç kurusu, cehennemin dokuzuncu katında olmalıydı.
Cehennem, Şeytan'ın kışına kafa üstü sokulmuş.

Ancak Bianca'nın Aurelio'yu gizemli adam olarak
tanımlaması bulmacanın eksik parçasını tamamlamıştı - bu parça
birçok yarım kalmış işi birbirine bağlıyordu.

Buradan, ipleri elinde tutanın Fausto olduğu sonucuna
varmak kolaydı...

Bunu kabullenmek çok daha
zordu. Aslında, bu beni derinden
sarstı.

Dario dört yıl önce aile adına suçu üstlenip hapse
g i r d i ğ i n d e , Fausto'yu asla affetmeyeceğime yemin
etmiştim.

Amcamın korkaklığının büyük bir ihanet destanının sadece
başlangıç mısrası olduğunu bilmiyordum.

Aurelio'dan *nefret*

~~Aurelio~~ Fausto'yu ikinci bir baba gibi sevmiştim. Ve bizi öldürmeyi planlayan oydu.

Sadece değil, o muhtemelen babamın ölümünü de ayarlamıştı.

ölüm de.

Bunun için ona ölene kadar işkence etmek istedim. Ve yine de...

Yapbozun tüm parçaları yerine oturmuş gibi görünse de... Hâlâ bir tanesi eksikti.

Fausto'yu *tanıyordum*.

On yılı aşkın süredir onun çırağıydım.

Onun yöntemlerini ve düşünce tarzını çok iyi biliyordum.

Hâlâ babamın *danışmanıyken*, Fausto'nun herhangi bir duruma nasıl tepki vereceğini %99 doğrulukla tahmin edebilirdim.

Son iki aydaki olaylar mı?

Özellikle de Türk ve Mezzasalma? Hiçbiri

Fausto'nun alametifarikası olan ihtiyatı taşımıyordu. Türk ve Mezzasalma cesur hamlelerdi. Kararlı -

Çarpıcı - Taktiksel olarak mükemmel.

Bu gizli ittifak ile ve Agrellas - ve yozlaşmış yargıçlar, hepsi -

Bu klasik Fausto'ydu.

Bir tuzak tasarlar ve ortaya çıkana kadar *yıllarca* beklerdi.

Amcam her zaman uzun vadeli oynardı. Bu onun ana stratejisiydi.

Ama Türk ve Mezzasalma - Agrellas katliamı - Bunlar yıldırım hızında saldırılardı!

Sadece bu da değil, birden fazla *katman*ı vardı. Mezzasalma bizi öldürseydi sorun çözüldü.

Eğer Mezzasalma başarısız olursa, *Cosa Nostra*'nın geri kalanı hala bizi hor görüyor ve muhtemelen bizi yok ediyor.

Çift yönlü bir saldırı... Yıldırım

hızında ve cesurca...

Ve ne olursa olsun Fausto için bir kazan-kazan.

Bu tür bir strateji amcama hiç benzemiyordu.

Sanki kuklanın ipleri *başka* birinin elindeymiş gibi hissediyordum.

Bu yüzden salondaki görüşmemiz sırasında beni şaşırtan bir an oldu.

Ve birdenbire ortaya çıktı.

Kardeşlerime Fausto'nun niyetlerini neden *Cosa Nostra*'nın geri kalanından gizlemek zorunda kaldığını anlatıyordum. *Tüm bunları Türk gibi kuklalar aracılığıyla yapmak zorundaydı. Mezzasalma, böylece izlerini kapatabilecekti. Ve o da Bunu yaparken çok ama çok zekiydim.*

O anda, sanki sezgilerim bilinçaltımın derinliklerinden uzanıp bana bir ipucu verdi.

Her şeyi önceden planlayan bir satranç ustası gibi... Görünmeyen bir el tahtadaki taşları manipüle ediyor...

Bunu söyler söylemez, şok olmuş bir şekilde orada durdum.

Hayır...

Bu imkansız. Bu o

olamaz, değil mi?!

Benim Zihin izlendi geri aracılığıyla
benim konuşma ile

Aurora -

Tabii bu onun lanet olası adıysa!

Dans etmeyi önerdiğimde, onun yerine satranç oynamayı öneren o olmuştu.

Benimle oynamasını istediğimde ne demişti?

Dikkatli ol - benimle başa çıkamayabilirsin.

Vay ~~am~~!

Sonra Massimo bana bir soru sorarak hayallerimi böldü.

Elimdeki işe devam edebilmek için düşüncelerimi sonraya bıraktım.

Ama elimde kanıt olmasa da vardığım sonuçtan %100 emindim:

Fausto'nun danışmanıyla yeni tanışmıştım.

Ve bizi neredeyse yeryüzünden silmekten sorumlu olan kadın... *iki kez.*

Sofya

F Austo bir askere Aurelio'ya gittiğimizi haber vermesini emretti. "Ona Modena yakınlarındaki çiftlik evine gideceğimizi söyle."

Otuz dakika sonra Fausto'nun tüm araç filosu yola çıktı.

Aurelio bir Lamborghini'yle önümüzden hızla gitti. Biz yola çıkmadan önce babasıyla konuşmayı reddetmişti ve telefonuna da cevap vermiyordu.

Fausto, "Siktir et onu," diye hırladı ve telefonunu cebine geri soktu.

Bildiğim kadarıyla Fausto'nun ayak takımının Dario ve kardeşleriyle savaşta olduğumuzdan hâlâ haberi yoktu.

Aralarında bir husumet olduğunu bildiklerini tahmin ediyordum ama olayların neden bu kadar aniden tırmandığı konusunda hiçbirinin bir fikri olduğundan şüpheliydim.

Ve gerçeklerin yokluğunda, dedikodu ve söylentiler her zaman onların yerini alır.

"Adamların Toskana'dan neden ayrıldığımızı anladı mı?" Rolls karanlıkta hızla ilerlerken Fausto'ya sordum.

"Çünkü ben öyle söyledim," diye cevap verdi.

"Onlara bundan daha iyi bir açıklama yapmak isteyebiliriz."

"Açıklamaları, lanet olası maaşlarını benim ödediğim yönünde," diye hırladı.

Daha fazla üstüne gitmedim...

Ama kendi kendime, "*Ne büyük bir pislik*" diye düşündüm.

Aurelio'nun neden böyle biri olduğunu anlamaya başlamıştım.

Niccolo

şaşkına dönmüştüm ve kendimi aptal gibi hissediyordum.
Daha önce onunla cüretkar olduğum konusunda
*şakalaşmış*tım.
Ve henüz *o* vardı girildi ve aslan
den için düşmanlarının arasında yürümek!
Muhtemelen anonimliği sayesinde korunduğunu hissettiğini
biliyordum -
Ve eğer ona karşı hafif bir saplantım olmasaydı kimse onun
kim olduğunu anlamayacaktı.
Ama neden böyle bir riski göze almıştım ki?
Görebildiğim sadece iki cevap vardı:
Arazide keşif yapmak için... Ya da *bizim*
üzerimizde keşif yapmak için.
Ben... Dario... Lars... kardeşlerim.
En mantıklı seçenek buydu: Profilimizi çıkarmaya
gelmişti.
Onu iki kez yenmiştik. Bu yüzden bizi şahsen görmeye
geldi.
ve zayıflıklarımızı araştırır.
Hayranlıkla başımı salladım.
Ne kadın ama.
Yine de herhangi bir kanıtım yoktu - ve Dario 'a sadece
varsayımıyla gitmek istemedim, 'dan sonra değil 'u
kapatırdım

Adriano'nun Fausto'yu öldürme önerisi - bu yüzden daha fazlasını öğrenmeye karar verdim.

I kaymış uzakta gelen ve düğün ve emekli için
Bilgisayarımı çalıştırdığım ofisime.

Google'da 'Aurora satranç' diye arattım ama karşıma sadece çevrimiçi bir satranç programı çıktı.

Ha!

Acaba bu yüzden mi seçmişti? Kendini eğlendirmek için mi?

Muhtemelen.

Benim de yapabileceğim bir şeydi.

Yine de çıkmaz s o k a k t ı , bu yüzden 'İtalyan kadın satranç oyuncularını' denedim.

Ve işte oradaydı - bir numaralı giriş. Sofia Toscani.

Hem de uluslararası bir skandalın konusu.

Eski satranç büyük ustası... İtalya'nın en yüksek dereceli oyuncularından biri...

Ta ki hile yapmakla suçlanıp rütbesi geri alınana kadar.

Peki bu neydi?

Titreşimli anal boncuklar mı?!

Bir kahkaha patlattım ve hemen bir sonraki görüşmemizde ona ne söyleyeceğimi planlamaya başladım.

Sonra, biraz daha okuduktan sonra fikrimi değiştirdim.

Sofia, daha önce hiç yenilmemiş olan dünyanın iki numaralı oyuncusunu yendikten sonra hile yapmakla suçlanmıştı.

Bu ilk kötü nottu.

Ardından makalede Uluslararası Satranç Federasyonu'nun suçlayıcı kanıtlar bulduğu ama Sofia'nın *üzerinde bulamadığı* yazıyordu.

Kokusunu aldığımda bir tuzak olduğunu anladım.

Tüm makaleler 'Hans Niemann'a atıfta bulunmaya devam ediyordu, ben de onu olarak iyi araştırdım. Bundan sonra , ben hatta daha fazla

Sofia'ya komplo kurulduğuna ikna olmuştu.

Niemann 2022'de, daha sonra kendisini bir suç ortağından sinyal almak için titreşimli anal boncuklar kullanmakla suçlayan dünya şampiyonunu yenmişti. Görünüşe göre titreşimler ona hangi hamleleri yapması gerektiğini söylemek için kodlanmıştı.

Gerçek hayat kurgudaki her şeyden daha garipti, bu kesindi.

İddialar Niemann'ın kariyerini mahvetti ve onu alay konusu haline getirdi. (Ve milyonlarca şakanın 'kıçı' - üzgünüm, yapmak zorundaydım.)

Niemann kendisine komplo kurulduğunu iddia etti ve öyle de olabilirdi.

Ama Sofia'nın bunu yaptığına kesinlikle emindim.

Durumlar birbirine çok benziyordu.

Onun peşinden giden her kimse, bunu yapmak zorunda olmadığını biliyordu.

bir şey *kanıtlamak* -

Onu da Niemann gibi bir şakaya dönüştürmeleri gerekiyordu. Öyle de yaptılar.

Aslında onun adına sinirlendim -

Ta ki bizi öldürmeye çalıştığını hatırlayana kadar.

Yine de, tüm bu adaletsizlik sinir bozucuydu.

Hepsinden önemlisi, makaleler bazı aydınlatıcı bilgiler ortaya çıkardı -

Sivil olduğu gerçeği gibi.

Babası bir büyük usta ve üniversite profesörüydü. Sofia çocukken bir satranç dahisiydi ve 16 yaşından beri profesyonel olarak satranç oynuyordu.

Bu da Fausto'nun onu *Cosa Nostra*'nın dışından işe aldığı anlamına geliyordu.

Ve o benim gibi mafyanın içinde büyümemişti. kardeşlerim ve ben.

Bu gerçek birkaç şeye işaret ediyordu.

Birincisi: Kendini ne kadar büyük bir tehlikeye attığını tam olarak anlamamış olabilir.

Eminim Fausto'nun *Cosa Nostra* olduğunu biliyordu ve biz de öyleydik.

Ama ona göre her şey bir oyun gibi görünebilir.

Biri kafasından vurulana kadar hep öyleydi.

İki numara: Fausto belli ki onu stratejik zekâsı için işe almıştı ama aynı zamanda beni şaşırtmak için de.

Onun düşünce tarzına aşına olduğumu *biliyordu*, bu yüzden kafamı karıştırmak ve izlerini örtmek için bir yabancıyı işe almıştı.

İyi oynadın ihtiyar.

Fausto'nun cesaretinden nefret ediyor olabilirdim ama oyun oyuna saygı gösterir.

Üç numara: Eğer Sofia gözden düşmüş ve mesleğinden ayrılmak zorunda kalmışsa, o zaman maddi çaresizlik amcamın yanında işe girmesi için bir başka nedendi.

Tahminimce Fausto onun önüne müstehcen bir miktar para koymuştu ve o da aldığı riskleri gerçekten anlamadan bu şansa atlamıştı.

Ya da...

Kendini neye bulaştırdığını gerçekten anladiysa ve aldırmadıysa...

Eğer faktör çaresizlik arkasında değildi. ve sürüş onun seçimi, ama daha çok *eğlence...*

O zaman o olabilir olmak a korkunç bir şekilde tehlikeli rakip Gerçekten.

Bu da ona olan ilgimi azaltmadı. Hatta, onu daha çok arzulamama neden oldu.

Güzel, akıllı ve Büyük Oyun'da rakip bir oyuncu mu? Evet, lütfen, ve daha fazlası!

Beni duraksatan tek konu babamdı.

Onun ölümünü planlayan kişi Sofia mıydı?

Beni öldürmeye çalışmasını görmezden gelebilirdim.

Kardeşlerimi öldürmeyi planlaması daha az affedilebilirdi ama yine de ihtimaller dahilinde.

Ama babamın cinayetini o planlamış olsaydı, onu seve seve kendim boğardım.

Ancak, suçlunun o olduğunu düşünmüyordum.

Zaman çizelgesi uyuşmuyordu.

Büyük ustaya karşı kazandığı maç - kaderini belirleyen maç - altı ay önce gerçekleşmişti.

Babam sekiz ay önce ölmüştü.

Dünya şampiyonu olması hâlâ mümkün olsaydı Fausto'nun teklifini kabul edeceğinden şüpheliydim.

Gerçi unvanı elinden alınmış ve zorla çıkarılmışsa, bu tamamen başka bir konuydu...

Ama o yapmadı olur kadariki aylar sonra babamın ölümü.

Artık adını bildiğime göre, keşfedilecek daha fazla şey olup olmadığını görmek için onu Google'da arattım.

~~Vat~~

Skandal ve satranç dünyasından utanç verici bir şekilde ayrılmasıyla ilgili her şeyi geçtikten sonra, birkaç makale profesyonel bir poker oyuncusu olduğundan bahsetti.

Oh HO...

Bu gittikçe daha iyi oluyor! Satrancı se verim ve oldukça da iyiyimdir... Ama pokere bayılırım.

En sevdiğim şeylerden biri rakiplerimin kafasının içine girip blöf yapıp yapmadıklarını anlamaktı.

Poker, satrançtan çok daha fazla, *konsiyerj* olmaya en çok benzeyen oyundu.

Psikolojik bir bileşendi:

Sen her zaman vardı için Şekil dışarı kim oldu blöf ve onları yenip yenemeyeceğinizi -

Ve eğer onları yenemiyorsanız, o zaman onlardan daha iyi blöf yapmak zorundaydınız.

Bir *danışman* için bundan daha değerli bir beceri olamazdı.

Dünya poker turnuvalarının resmi web sitesini buldum ve Sofia'nın dört ay önce San Remo'da beşincilik kazandığını keşfettim - 47.000 Euro'ya kadar.

Pokere sadece para için geçiş yaptığını tahmin ediyordum.

Oyuna karşı özel bir hayranlığı yoksa, muhtemelen birkaç ay içinde öğrenmişti.

Eğer durum böyleyse, yıllardır - hatta on yıllardır - bu işi yapan profesyoneller arasında beşinci olmak inanılmaz derecede etkileyiciydi.

İlgili bir arama, oynadıkları etkinliklerin yanı sıra kayıtlı oldukları gelecekteki tüm etkinlikler de dahil olmak üzere tüm geçmiş kazananların bir listesini ortaya çıkardı.

Sofia son zamanlarda Paris, Londra ve Amsterdam gibi birçok uluslararası turnuvaya katılmış olsa da San Remo'dan sonra pek üst sıralarda yer almamıştı. Kesinlikle beşinciliğe yakın bir yerde değildi.

Sadece bu da değil, birkaç gün sonra Macau'da düzenlenecek bir turnuvaya da kayıtlıydı.

Bu beni bir an için şaşırttı.

Eğer Fausto'nun danışmanıysa neden poker oynamaya devam ediyordu?

Sonra cevap aklıma geldi:

Bahse girerim yaşlı cimri iş ~~bütre~~ kadar ona ödeme yapmayacaktır...

Ve bu arada ona geçinmesi için yeterli para vermeyecek.

Kendi kişisel lüksleri dışında - giysiler, arabalar ve Şarap - Fausto her zaman eli sıkı biri olarak bilinirdi.

Babamın *consigliere*'i iken, her zaman piyadelere ve personele az ödeme yapmak istemişti. Babam sürekli ona karşı gelmek zorunda kalırdı.

Bu çok mantıklıydı: Fausto, Sofia'ya değerini peşin ödeyemeyecek kadar cimriydi.

Ne yazık ki onun için de, eğer teslim etmezse amcamın onu öldürebileceği anlamına geliyordu.

Paris, Londra ve Amsterdam poker turnuvalarında dereceye girememek yine de biraz kafa karıştırıcıydı.

San Remo'daki beşinciliğine bakılırsa, Sofia bu şekilde çökmek için fazla parlaktı.

I figürlü o yapmamıştı. *Kaybettim.* çok olarak o diğer görevleri yüzünden dikkati dağılmıştı.

San Remo son kez büyük bir zafer kazanmıştı...

Son kez dikkati dağılmamıştı...

Yani Fausto onu dört ay önce San Remo'da ya da kısa bir süre sonra işe aldı.

Son dolarım üzerine bahse girerim.

Bu da içimi rahatlattı.

Eğer zaman çizelgesi konusunda haklıysam, bu onun babamın ölümüne karışmış olabileceğini düşündüm.

Ayrıca, onun hakkında öğrendiğim her şey cazibesini daha da artırdı.

Sevdiğim bir oyundan ~~-sıraç-~~ *daha iyi* olduğum bir başka oyuna -pokere- geçmişti.

Ve sonunda en heyecan verici oyuna gelmişti:

Büyük Oyun.

Cosa Nostra'da yaşam ve ölüm. Vay,

vay, vay.

~~Seninle~~ *oynamak için sabırsızlanıyorum Sofia Toscani, artık masanın karşısında kimin oturduğunu biliyorum.*

Ama önce Don'uma öğrendiklerimi söylemeliydim.

Ve planladığım şey.

■ düğün resepsiyonuna döndüm ve Dario'yu gizlice kenara çektim.

"Sorun ne?" diye sordu, sonra hiddetle ekledi, "Bariz olanın dışında mı?"

"Bu Türk ve Mezzasalma işinde Fausto'ya garip gelen bir şey var mı?" diye sordum.

"Yani, cehennemde yanmayı hak eden bir hain olması dışında mı?"

Karanlık bir şekilde gülümsedim. "Bunun dışında."

Dario gözlerini kıstı. "Bir şey buldun, değil mi? Çıkar ağzındaki baklayı."

"Bence bu saldırılar Fausto'ya hiç yakışmıyor." "Ama bunların arkasında onun olduğunu söyleyen sendin." "Hâlâ da öyle olduğunu düşünüyorum. Ama Fausto muhafazakâr ve Ölçülü. Bu saldırıların *hiçbiri* onun tarzına uymuyor. Cesur ve cüretkârdılar - şok ve dehşet."

"Yani ne diyorsun?"

"Sanırım amcamız kendine yeni bir *danışman* buldu."

"Ne *de* olsa artık bir don ve bize karşı savaşmaya karar verdi," dedi Dario acı acı. "Bir *danışman* tutmak mantıklı olurdu."

"Evet ve sanırım onunla yeni tanıştım." Dario'nun gözleri büyüdü.

"O' mu?" "Evet."

"Ne zaman?"

"Burada, düğünde."

Dario daha da şaşırdı. "NE?" "Konuştuğum genç bir kadın vardı - " "Gördük. Ondan oldukça etkilenmiş gibiydin." "Evet, tam benim tipim."

"Katil mi?" Dario sertçe sordu.

Ona yan gözle baktım. "Zekice." "Ve sence kız onun *danışmanı* mıydı?" "%99 eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kanıtları sıraladım: bana sahte bir isim vermesi, gözden düşmüş bir satranç ustası olması, para için acı çekmesi. "Türk ve Mezzasalma'ya karşı taktikleri çatallar, ikili saldırılar ve şişlerden ibaretti."

"Konuş ki seni anlayabileyim."

"Satrançtaki saldırı türleri," diye açıkladım. "Tek taşla birden fazla saldırı... aynı anda iki şeye saldırmak... rakibiniz ne yaparsa yapsın bir taş kaybettiği saldırılar."

"Bir stratejist," diye mırıldandı Dario. Birden yüzü karardı. "Sence o..."

"Babamın ölümü mü? Hayır."

Zaman çizelgesinin neden uyuşmadığına dair teorimi sundum.

"Pekala... ne yapmamızı öneriyorsun?" Dario sordu. "Öldürelim mi?"

"Tanrım, hayır!" Dedim, dehşete düşmüş bir halde. "O zaman ne yapalım?"

"Onu bizim tarafımıza çekmeye çalışacağım." "Onu satın alarak mı?"

"Onu baştan çıkarmayı düşünüyordum."

Dario bir kahkaha patlattı. "Ne?"

"Ne?" dedim kızgınlıkla.

"Üzgünüm," diye cevap verdi, gülümsemesini engelleyemiyordu. "Ama eğer bir bal tuzağından bahsediyorsak, Valentino bariz bir seçimdir."

Ona kaşlarımı çattım. "Onun gibi bir dâhiyi *onun* gibi bir mankafayla baştan çıkaramazsın."

"Dikkatli ol," diye uyardı Dario beni.

"Yani, yapamazsın. Ayrıca, aramızda bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordum."

Dario yükseltilmiş bir kaş. "Sen Tabii ki o değildi. tek taraflı mı?"

"Kesinlikle olumlu."

"Onu öldürmek daha kolay olmaz mıydı?"

"Peki *bunu* kim yapacak?" Küçümseyerek sordum. "Lars mı?" İkimiz de İnfazcımızın asla bir kadını öldürmeyeceğini biliyorduk.

Dario, "~~Hikâye~~" der gibi bir yüz ifadesi takındı.

"O boyundan büyük işlere kalkışan bir sivil," dedim.

"Sanırım onu dönüştürebilirim."

"Peki onu 'dönüştürdükten' sonra... sonra ne olacak?" "Onu kullanabiliriz."

Dario başını salladı. "Bunların hepsi çok spekülâtif görünüyor." "Sadece *denemek* istediğimi söylüyorum... bu yola başvurmadan önce...

daha kalıcı bir çözüm."

Yani onun ölümü.

"Bak, bunu sadece bir olasılık olarak gündeme getiriyorum," diye devam ettim. "Büyük ihtimalle onunla bir daha karşılaşmayacağım... ama karşılaşma ihtimalime karşı bunu seninle açıklığa kavuşturmak istedim."

İçini çekti. "Bu sefer boşa kürek çekmeyeceğinize inanıyorum, *komiserim*."

"Belki de tam kurulu," dedim sırtarak.

Dario bana sert bir bakış attı.

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Eğer onunla tekrar ilişki kurma şansım olursa, beynimin beni yönlendirmesine izin vereceğim - taşaklarımın değil."

"Peki ya dönüştürülemezse?" diye sordu.

Çenemi sıktım.

Ailenin *danışmanı* olarak tek bir cevabım vardı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"O zaman onu ben öldüreceğim," dedim usulca.

Sofya

Modena, Floransa'nın iki saat kuzeyinde küçük bir şehirdi. Çiftlik evi bundan yarım saat sonra, kırdan bulunuyordu. Taş bir binaydı, en az yüz yıllıkti. yıllar Eski, ile a düzine Odalar. Orada oldu Arkada büyük bir ahırın yanı sıra daha küçük bir kulübe var.

aslen hizmetliler için inşa edilmiştir.

Burayı 'izole' olarak tanımlamak yetersiz kalır. Kilometrelerce ötede başka ev yoktu.

Fausto, "Burayı birkaç yıl önce, bir süre ortalıkta görünmemem gerekirse diye satın aldım," diye açıkladı.

En azından mülk bakımlıydı. Yerel birileri -belki de bir temizlik şirketi- burayı temiz tutmuş ve tozdan arındırmıştı.

Evde modern bir mutfak, geniş bir oturma odası, bir salon ve bir yemek odası vardı. Dört büyük yatak odasından büyük olanı Fausto'ya, bir diğeri bana, üçüncüsü de Aurelio ne zaman ortaya çıkmaya karar verirse ona ayrılmıştı.

"Tüm piyadeler nerede uyuyacak?" Ben sordum.

-

Sonra adamların tavan arasından plastik sarılı şilteleri çıkarıp oturma odasının zeminine yerleştirmeye başlamasını izledi.

Fausto, "Mafyada eski bir deyiş vardır: 'şiltelere gitmek'," diye açıkladı. "Anlamı bu. Sekiz saatlik vardiyalar halinde uyurlar. Diğerleri arazide devriye gezerken üçte biri uyuyacak."

Adamlar işlerini bitirdiğinde, iki düzine ikiz yatak evin ortak kullanım alanlarına dağılmıştı. Plastik sarılmış yataklardan birine takılmadan herhangi bir yere yürümek imkansızdı.

Sonuç olarak, ana ev bir sardalya konserve gibi tıka basa doluydu.

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim...

Ama dev McMansion'ı özlemiştim.

O gece uyumaya çalıştım ama uyuyamadım.

Bir kısmı yeni bir yerde yeni bir yataktı.

Ve duyduğum her sesin işimi bitirmeye gelen bir suikastçı olduğu korkusu.

Ama çoğunlukla, zihnim bir türlü kapanmıyordu.

Tekrar tekrar Niccolo ile düğünde yaptığım konuşmaya döndüm.

Ve bunun onu son görüşüm olabileceğini fark ettim.

Seni aptal, diye kendimi azarladım. *Bir adam seninle flört ediyor ve sen kendini sorguluyor musun?*

Kendi kendime huzursuzluğumun, çok sevdiğim biriyle tanıştığım için olduğunu söyledim.

aktif olarak öldürmeyi planlıyordu.

Ve *bu herkes* için endişe verici olurdu.

I hatırlatıldı kendim o o oldu a *mafya*
muhtemelen sayısız masumun ölümüne neden oldu.

Ve onu ve kardeşlerini dünyadan uzaklaştırmanın insanlığa bir hediye olacağını.

Ona karşı hâlâ hissettiğim çekimle ilgili kısmı tamamen atlamışım.

Ve başka bir *mafyanın* insanlığa sözde hediyem için bana on milyon avro ödediği gerçeği.

Bunların hiçbirisi uyumama yardımcı olmadı.

Gece üç sularında yiyecek bir şeyler almak için mutfağa gittim.

Fausto ayaktaydı, ortadaki adada oturuyordu. Önünde bir bardak ve yarısı boş bir viski sürahisi duruyordu.

"Oh. Sen," diye mırıldandı. "İçeri gel."

Bir sandalyeye doğru yürüdüm ve otururken bornozumu pijamalarımın etrafına daha sıkı sardım.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben de uyuyamadım. Yarına çok şey var."

Sessizce başımı salladım.

"Bir içki ister misiniz, *komiserim*?" diye sordu. "...neden olmasın."

Yakındaki bir dolaptan ikinci bir bardak aldı, bir kadeh doldurdu ve adanın öbür ucundan bana doğru itti.

"Peki, düğüne gittiğinde... aradığın o 'soyut kaliteyi' buldun mu?" diye sordu.

"Sanırım

buldum."

"Neymiş o?"

"Niccolo."

Fausto karanlık bir şekilde gülümsedi. "Bana nedenini söyle."

"Yeğenlerinizin çok iyi bir dostluğu var ve Dario yetenekli bir lider gibi görünüyor... ama Niccolo her şeyin stratejik temelini oluşturuyor. Türk ve Mezzasalma ile olan ilişkimizi ortaya çıkaran oydu. Salondaki toplantının kontrolünü ele geçiren ve bir plan yapan oydu. Dario'nun bunu kabul etmek zorunda kaldığını biliyorum... ama bunun neredeyse tamamen Niccolo'nun işi olduğu hissinden kurtulamıyorum."

Fausto başını salladı. "Onu iyi eğittim. Belki *de fazla* iyi."

"Eh... şimdi de ben varım," dedim kadehimi kaldırırken.

Kadeh kaldıralım.

Homurdandı, sonra bardağını benimkiyle tokuşturdu.

Bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum. Pahalı ve viski için nispeten yumuşak olduğunu biliyordum - ama tadı yine de çakmak gazı gibiydi.

Fausto mutfağa baktı.

"Tüm bunları yıllar önce planladığımda - hakkım olanı geri almak - hayatımın nasıl olacağına dair çok güzel hayallerim vardı," dedi alaycı bir şekilde. "Bunların hiçbiri ıssız bir yerde bir kulübede saklanmayı içermiyordu."

"Baraka sayılmaz," dedim.

"Yine de ıssız bir yer." "Bu sadece geçici bir durum."

Sesi acıya dönüştü. "Geçici *olmayan* ne biliyor musun? Şımarık ve boktan bir oğlun olması. Tanrım, ne *büyük* bir hayal kırıklığı oldu."

Çakmağımdaki sıvıyı yudumladım.

Cevap ver.

Fausto sessizliğimden hoşlanmadı. Sanırım bunu söylediklerine zımni bir onay olarak algıladı.

"Ee?" diye sordu kavgacı bir tavırla. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Ben yapmadım. En azından onun gözüne girmemi sağlayacak bir şey yoktu.

Bu yüzden soruyu geçiştirdim.

"Aurelio nerede?" Ben sordum. "Yola çıktığımızdan beri onu görmedim."

Fausto küçümseyerek homurdandı. "Kim bilir? Herhalde Modena'da, en iyi yaptığı şeyi yapıyordur: fahişelik ve içki."

Bundan çok daha kötü olduğu ortaya çıktı.

Tiki bardak viski işe yaradı. Odama döndüğümde uyuyakalmışım.

Ertesi sabah hafif bir akşamdan kalmayla uyandım.

Telefonumu kontrol edip saatin neredeyse sabahın onu olduğunu gördüğümde ise hissedilir bir alarm duygusuna kapıldım.

Korkunç bir şey olmuş olsaydı, birinin kapımı çalmış olacağına dair kendimi rahatlattım.

Giyindim ve Fausto'yu benden çok daha kötü durumda bulduğum mutfığa gittim. Yeni bir takım elbise giymişti ama yüzü şiş görünüyordu ve bir fincan espresso yudumlarırken gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Tam zamanında geldiniz," dedi acımasızca. "Suikastçımız iki dakika önce bana mesaj attı."

Telefonu yana kaydırды ve bilinmeyen bir numaranın ona mesaj gönderdiğini gördüm:

Onu aramak için son şansın.

Fausto tek kelimelik bir mesajla karşılık vermişti:

Devam edin.

"Banka hesapları ne olacak?" diye sordum.

Fausto gülümsedi. "Yeğenlerim çok yakında fakirleşecek."

"Peki... şimdi ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz."

"Aurelio nerede?" diye
sordum. "Aurelio'nun canı
cehenneme," diye
homurdandı.

Bir hizmetçi Modena'dan aldığı malzemelerle bize kahvaltı
hazırladı. Fausto çeşitli hamur işleri yerken ben çay ve taze
meyve yedim.

Beklerken telefonumda gezindim. Saatler gibi gelmişti.

"Birini öldürmek normalde bu kadar uzun sürer mi?" diye
sordum.

"Burası büyük bir mülk," dedi Fausto. "Eminim güvenlik
önlemlerini aşmak zorunda kalmıştır ve sonra da mükemmel
çekimi beklemek zorunda kalmıştır."

Birden piyadelerden biri mutfağa girdi.
Neredeyse çılgına dönmüş
gibiydi. "Ne oldu?" Fausto

sordu. "Um..."

"Tüküro dışarı!" Fausto havladı, sonra
yüzünü buruşturdu olarak akşamdan kalmalığı
alevlendi.

"...Venedik'te bir vurgun mu sipariş ettin?" diye sordu piyade
eri endişeyle.

Fausto ona bakakaldı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Midem bulanıyordu.

Daha asker söylemeden ne olacağını biliyordum.

"Dul'un evindeki bağlantımız onun maskeli silahlı adamlar
tarafından neredeyse öldürüldüğünü söylüyor."

Fausto'nun çenesi düştü. "Ne?! NE

ZAMAN?!" "Yirmi dakika önce, efendim."

"O öldü mü?!"

"Hayır, efendim. Massimo Rosolini oradaydı. Onu kurtardı ve
onlar yapamadan hepsini öldürdü."

"*ALIBELASINI VERSİN!*" Fausto kükredi.

Akşamdan kalma olduğu için yüzünü buruşturdu, sonra cep
telefonunu çıkarıp Aurelio'yu aradı.

Telefon doğrudan sesli mesaja geçince neredeyse ağzı köpürmeye başlayacaktı.

"AURELIO! NE THE S.KTİR DID SEN *Yapmak* mı?"

çığlık attı. "BENİ ARA - *HEMEN!* "

Asker kapıda durdu, kalması ya da gitmesi gerektiğinden emin değildi.

Fausto ona baktı ve "OĞLUMU BUL VE BANA GETİR!" diye bağırdı.

Adam panik içinde "Emredersiniz efendim," dedi ve odadan dışarı fırladı.

Fausto öfkeyle dişlerini gıcırdatıyordu. "*İnanamıyorum* o lanet - "

Telefonu aniden çaldı.

Öfkeden gözü dönmüş bir halde ekrana baktı - Ve sonra sırtmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordum. diye sordum.

"Yeğenlerimin banka hesaplarından ilkinin boşaltmışlar. Az önce paralarının iki milyon avrosunu aldık." "Tanrıya şükür," dedim rahatlayarak.

"Evet," dedi Fausto karanlık bir sesle. "Eğer tüm paralarını çekebilirsek ve suikastçımız da başarılı olursa, Venedik'teki boktan gösteriden sağ çıkabiliriz."

Sonraki birkaç dakika içinde daha fazla mesaj geldi. Her biri çalınan yeni bir hesabı listeliyordu. On beş dakika sonra toplam 28,3 milyon avroya ulaşmıştı. "Vay anasını," diye fısıldadım.

Fausto sırıttı. "İronik, değil mi? Yeğenlerim onları öldürmen için sana para ödedi."

Bir suçluluk duygusu hissettim ve aklıma Niccolo geldi.

Fausto'nun cep telefonu çaldı.

Mesaj değil, bir

aramaydı. "Aurelio mu?"

"Aurelio mu?" diye sordum.

"Hayır, ben Rachel Bauer." Fausto aramayı cevapladı ve telefonu kulağına götürdü. "Eee?"

Yüzünün kararmasından sonucu anlamıştım.

Kahretsin.

"Anlıyorum. Bir nedeni var mıydı?" diye sordu huysuzca. Neden kaçırdığını sorduğunu tahmin ettim.

Kadın bir şeyler söyledi ama Fausto'nun yüzü anlaşılmasa kalmaya devam etti.

Neredeyse beş saniye boyunca cevap vermedi ama cevap verdiğinde sesi soğuktu. "Çünkü işi kabul etmezdin."

Oh, kahretsin.

Lars'ı görmüş olmalıydı.

"Elbette biliyordum," dedi küçümseyerek.

Tanrım, Fausto! Dehşet içinde düşündüm. LÜTFEN bize kızgın bir suikastçı bulma!

"Peki ya ikinci bir girişim?" diye sordu.

Kadın *hayır* cevabını vermiş olmalı çünkü adam sinirli bir sesle "Peki" dedi.

O zaman bir soru sormuş olmalı.

"Öyle değil mi?" diye sordu soğukkanlılıkla. Fausto bir süre durakladıktan sonra, "O zaman ben de iyiyim. İşimiz bitmiş say. Arabayı bıraktığında bana yerini mesaj at. Birine arabayı aldıracağım."

Ve telefonu kapattı.

Bir tahminde bulundum. "Kaçırdı - ve Lars'ı biliyor."

Fausto öfkeyle, "Evet," diye onayladı.

"Ama Lars'ın onun yaptığını öğrenmesine izin verirsek, bu onun dengesini bozar," dedim, Rachel'ın en başta neden bu kadar mükemmel bir seçim olduğunu tekrarlayarak. "Ve eğer Lars'ın dikkati dağılırsa, hata yapacaktır.

"...evet," dedi Fausto, daha sakın bir ruh haline geri dönerek. Sonra da hınzırca sırıttı. "En azından tüm paraları bizde."

W Aurelio nihayet yarım saat sonra aradığında, Fausto onu hoparlöre verdi.

Sesi gergin geliyordu, haklı olarak.

"*Bak, baba, kızgın olduğunu biliyorum - "*

"NE DÜŞÜNÜYORDUN LAN?!" Fausto
çığlık attı.

"*Kararlı bir şekilde harekete geçmemiz gerekiyordu - "*

"AMA BUNUN YERINE *HER ŞEYİ MAHVETTİN!* Hayır. Massimo'yu öldürmekte başarısız olmakla kalmadınız, şimdi de *Cosa Nostra*'nın en zengin ailesini bize kızdırdınız!"

Aurelio özür dilemekten asık suratlı olmaya geçti. "*İşe yaraması gerekirdi - "*

"Ama olmadı!"

"*Dario'yu vurma işi nasıl gitti?*" Aurelio küçümseyerek sordu. Ses tonundan zaten bildiğini tahmin ediyordum.

"Konuyu değiştirme!" Fausto havladı - ama şimdi savunmaya geçmişti.

"*Başarısız oldu, değil mi?*" Aurelio alay etti. "*Dario'yu öldürmüş olsaydı, başka hiçbir şey umurunda olmazdı.*"

"Biz parayı aldık, en azından ," Fausto hırladı. "Bu tek başına onları yok edecektir."

"O zaman Massimo ve Dul'un icabına baktığımda her şey daha da iyi olacak."

Fausto kaşlarını çattı. "Ne demek 'icabına bakmak'?"

"Adamlarımdan birine Massimo'nun uçağını patlattırdım - " "Adamların mı?" Fausto alaycı bir tavırla sordu.

Aurelio, "Evet, benim adamlarım," diye tersledi. "Wagner benim emirlerime uyuyor, yani benim için çalışıyorlar. Her neyse, Massimo Venedik'te kapana kısıldı ve Dul'un torununu yakında alacağım - "

"Bekle - ne?" Fausto gözlerini kocaman açarak araya girdi.

"Onu yakalamaları için adam gönderdim. Onu her an alabilirler." "Aurelio, HAYIR," diye emretti Fausto.

"Yapmayacaksın - " "Sakin ol, her şey kontrolüm altında."

"AURELIO - "

"Massimo öldüğünde ve Dul başımın altında olduğunda arayacağım. "

"AURELIO!"

Ama telefonu çoktan kapatmıştı.

Fausto telefonu duvara fırlatarak ekranı kırdı.

Yaşlı adam öfkeyle oflayıp puflarken ben sessizce orada oturuyordum.

"Tüm ilerlememizi geri alacak!" diye hırladı. "*Cosa Nostra*'nın geri kalanını yeğenlerimin Agrellaları öldürdüğüne ikna ettim - ama Dul'la ilgili bu saçmalıktan sonra Konsey bize *asla* inanmayacak!"

"Tabii onu reddetmezseniz," diye önerdim. "Eğer iş Bu."

Fausto şok içinde bana baktı. "Ne?"

"Oğlun haydutluk yaptı. Arkandan iş çevirdi ve emirlerine itaatsizlik etti. Gerçek bu. Konsey'e Aurelio'nun bütün bunları senin onayın olmadan yaptığını söylersen, belki durum kurtarılabilir."

Fausto'nun sesi kızgınlıktan çok şok olmuş gibiydi. "...ama o zaman onu öldürmek için hedef alırlar..."

"Konsey'in nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Bunu sadece sen biliyorsun."

"...Hayır... Yapamam... Yapamam," diye mırıldandı, ancak sesi bana zorla *Hayır demekten* ziyade kendini vazgeçirmeye çalışıyormuş gibi geliyordu.

Omuz silktim. "Sadece bir öneri... işler gerçekten sarpa sararsa diye korkunç."

Hiçbiri . Biz vardı herhangi bir fikir nasıl lanet olsun korkunç işler gerçekten yoluna girecekti.

Niccolo

T Adriano'nun düğününden sonraki sabah, işler kötüye gitti.
Daha kötüsüne.
Kesinlikle korkunç.
Birbiri ardına gelen bir dizi dehşet haberiymiş.
İlk olarak Massimo ve Dul'un Venedik'te paralı askerler tarafından saldırıya uğradığı haberi geldi.
Bu beni hayrete düşürdü ama aynı derecede de şaşırtıcıydı.
Cosa Nostra'nın bizi dışlaması için harcanan onca çabadan sonra Fausto pervasızca bir şey yaparak bunu boşa çıkarmıştı.
Şimdi diğer aileler Agrellaları öldürmediğimizi anlayacaklardı.
Saldırının aptallığına rağmen, işe yaradıysa bizim için bir felaket olabilirdi.
Ama Massimo sayesinde işe yaramadı.
Sofia, bu senin ilk büyük başarısızlığın mı?
Bu soruyu düşünecek zamanım bile olmadı çünkü Dario'nun hayatına kastedildi.
Korkunç bir andı.
Bir an mutfakta durmuş Venedik hakkında konuşuyorduk.

Ve bir sonrakinde kardeşim neredeyse ölüyordu.

Sadece Lars'ın hızlı davranması Dario'yu beyninin duvara yapıştırılmasından kurtardı.

Lars suikastçının peşine düşerken, geri kalanımız panik odasında toplandık.

O sırada ailemizin jetinin kısmen havaya uçurulduğu haberini aldım. Massimo'yu Venedik'ten başka bir yolla çıkarmak zorundaydık.

Sonra Valentino geldi, am kokuyordu. Mutfakta çalışan Caterina'yı rahat bırakmasını söylememe rağmen onunla yattığını biliyordum.

Val huysuz bir çocuk gibi davrandı ve gidip Lars'la askercilik oynamak istedi.

Tehlikeye rağmen, Alessandra ve Bianca'yı bomba korkusundan bahsederek kasıtlı olarak korkuttuktan sonra onu dışarı attım.

Lanet olası pislik.

Ve sonra... en kötü darbe oldu.

"FAUSTO *NE?!* " Çılgılık attım.

"Neredeyse tüm paramızı çaldı," dedi ikizim, Dario şaşkınlıkla ona bakarken.

Roberto beni ve Dario'yu Bianca, Alessandra ve Adriano'dan uzak bir odaya çekmişti.

İyi ki de öyle yapmıştı, çünkü kalp krizi geçirmek üzereydim. Adriano haberi duysaydı, cinnet geçirebilirdi.

Yıkıcı bir haberdı: Sahte banka havaleleri tüm banka hesaplarımızı 28,3 milyon avroya kadar boşaltmıştı.

Geriye kalan tek para bazı Bitcoin hesaplarındaydı ve bu da sadece yaklaşık 5 milyon avro değerindeydi - bize birkaç hafta yetecek kadar.

Daha da kötüsü, parayı geri almanın hiçbir yolu yoktu, en azından hızlı bir şekilde.

Roberto, Fausto'nun banka çalışanlarına transferleri gerçekleştirmeleri için şantaj yaptığına ya da onları zorladığına inanıyordu. Para dışarı çıktıktan sonra muhtemelen offshore hesaplara aktarılmıştı ve tamamen geri alınamazdı. Tek alternatifimiz bankaları dava etmekti ve bu da aylar sürebilirdi.

Roberto, babam öldüğünde Fausto'yu kefil olmaktan çıkarmıştı. Ancak Fausto hala hesaplarımızın hangi bankalarda olduğunu biliyordu - bu yüzden onları bu kadar kesin bir şekilde hedef almıştı.

Başta çok sinirlendim ama Roberto bana Fausto'nun ihanetini daha dün *gece* öğrendiğimizi hatırlattı.

Çok geç olana kadar anlayamadığım bir şey için onu suçlayamazdım.

Artık amcamızla bir savaşın içindeydik -

Ve beş parasızdık.

Ve bir ulus, bir ordu ya da bir mafya ailesi olsanız da -

Eğer beş parasızsanız, savaşı kaybedecektiniz. Ancak, ne kadar afallamış ya da kızmış olursam olayım... Profesyonel olarak konuşacak olursam, hayranlık içindeydim.

Etkileyici, Sofia.

Çok etkileyici.

Bir an için işimizin bittiğini düşündüm -

Ama Roberto'nun aklına bir plan geldi.

Aylar önce, Dario'nun da onayıyla Roberto, Hong Kong dışında küresel bir oyun sendikasına 50 milyon avro yatırmıştı. Uluslararası kumarhaneler, online kumar, bu tür şeyler.

Fikir şuydu: Yatırımdan elde ettiğimiz gelir beş yıl içinde bizi 'bu işten' kurtarmaya yetecekti. Artık siyasi yolsuzluk yok, suç yok. O 50 milyonun meşruiyet biletimiz olması gerekiyordu.

Roberto onu geri alma şansı olduğunu düşünüyordu... ama Hong Kong'a gidip sendika başkanıyla yüz yüze görüşmek için ısrar etti.

Dario hayır dedi, çok tehlikeliydi.

Bu da aralarında bir ileri bir geri tartışmayı başlattı.

Onlar tartışırken, dün gece gördüğüm bir şeyi hatırladım.

Sofia Paris, Londra ve Amsterdam'da poker turnuvalarına katılmıştı.

Ve Macau'da bir tane için kayıt yaptırmıştı... Bu da önümüzdeki bir iki gün içinde gerçekleşecekti.

"Hong Kong Makao'dan ne kadar uzakta?" Roberto'ya sordum.

İkizim *şaşkınlıkla* bana baktı, "*Bunun ne alakası var?*" der gibiydi. "Hemen hemen yan yanalar, körfezin karşısındalar. Neden?"

Hmmm . . .

"Beni ve Dario'yu bir dakika yalnız bırakır mısın?" Dedim ki.

"Her ne söyleyeceksen, neden bir dakika içinde söylemiyorsun?"

önümde?" diye sordu kızgınlıkla. "*Bize*

bir dakika ver, tamam mı?"

"İyi," Roberto homurdandı, sonra gitti dışarıya ve Koridorda.

"Bütün bunlar da neydi?" Dario kapı kapandıktan sonra sordu.

Konuşurken bir şeyi kontrol etmek için cep telefonumu çıkardım.

"Sanırım Fausto'nun *danışmanının* Macau'ya gitme ihtimali var." Arama geçmişimde poker sitesini buldum ve oyuncu listesine tıkladım. "Aha - evet - yarın başlayacak olan El Dorado Macau'daki bir poker turnuvasına kaydolmuş."

"Ne?!" Dario haykırdı. "*Bunu* neden yapsın ki?!" "Fausto onu işe aldığı anda da bunu yapıyordu." Dario bana deliymişim gibi baktı.

Ona henüz poker kısmından bahsetmemiştim ve titreşimli anal boncuklardan bahsetmek istemedim, bu yüzden sadece "Bu uzun bir hikaye" dedim.

"Ama bizi günler içinde bitirebilirler - neden Macau'ya gitsin ki?!"

"Çünkü Fausto ucuz bir orospu çocuğu ve biz ölene kadar ona ödeme yapmayacak. Oraya para için ya da Fausto'ya nispet yapmak için gidecek - belki ikisi için de."

Geçmiş turnuvalara katılımını göz önünde bulundurarak gerekçemi açıkladım.

Dario, "Ama şimdi saldırıyı gerçekleştirdiklerine göre, bunun hiçbir anlamı yok," diye itiraz etti.

"Katılıyorum, ama denemeye değer. Roberto'yu zaten Hong Kong'a göndermek zorundayız, o yüzden ben de peşlerine takılabirim."

Dario başını salladı. "Bu şartlar altında gitmesine izin vermenin akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Normalde ben de aynı fikirdeydim ama seçeneklerimiz tükendi. Paraya ihtiyacımız var. Ve eğer parayı sadece onlara şahsen yalvararak geri alabileceğini düşünüyorsa, kararına güveniyorum."

"Ve sen - bu kadını baştan çıkarmaya çalışmak için *danışmanlık* görevlerini bırakacak mısın?" Dario soğuk bir sesle.

"Hayır, onu baştan çıkarmaya çalışarak *danışmanlık* görevimi yerine getirmiş olacağım. Eğer onu kendi tarafımıza çekersem, inanılmaz güçlü bir müttefikimiz olur ve Fausto'yu en büyük kozundan mahrum bırakmış oluruz. Ayrıca, ben Lars gibi fiziksel bir güç merkezi değilim. Benim gücüm size verdiğim tavsiyeler ve bunu cep telefonundan da yüz yüze yaptığım kadar kolay yapabilirim."

"Peki ya bu kadın hayır derse?"

Durakladım.

Cevap vermek istemiyordum ama vermem gerektiğini biliyordum.

"O halde Hong Kong'dan canlı çıkmamasını sağlayacağım," dedim sessizce.

Dario baktı at Ben yanlamasına. "Bu sen Tabii ki bunu yapabilir misin?"

Hayır.

"Olmak zorundayım," diye cevap verdim.

"Gerçekçi olmak gerekirse, onun orada olma ihtimali nedir?" Omuz silktim. "Muhtemelen sadece %25. Belki daha az." "Peki senin onu ikna etme olasılığın nedir?" "Yarı yarıya."

Bana bir bakış attı.

"Yarı yarıya," diye tekrarladım kızgınlıkla.

"Yani, Kombine, sen var a 10%Şans başarı."

Belki de."

"Şu anda sahip olduğumuzdan daha iyi," diye karşılık verdim.

Dario bana huysuzca baktı. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur, *consigliere*."

"Ben de biliyorum," dedim. "Ben de öyle."

R Oberto benim peşine takılmamdan hoşlanmadı. Dario'nun Hong Kong anlaşmasını tek başına halledebileceğine güvenmediğini düşünüyordu.

Toplantısına katılmaya niyetim olmadığını öğrendiğinde yine de kızgındı. Bir şeyler olduğunu biliyordu ve ne olduğunu ona söylemediğimiz için kızgındı.

Dario büyük silahları çıkarana kadar zorlamayı bırakmadı:

"Roberto... Don'un konuştu."

Bu, meseleyi kesin olarak çözdü.

O sabah yaşadıklarımızdan sonra, Lars'ın eli boş dönmesi boktan dondurmanın üstündeki çürük kiraz oldu -

Ve bize Dario'nun suikastçısının büyük ihtimalle Lars'ın eski kız arkadaşı olduğunu söyledi.

MI6 için çalışan. Ya da

eskiden öyleydi.

Lars bunun bir MI6 suikastı olma ihtimalinin çok düşük olduğunu düşünüyordu çünkü

Ailemiz organize suç dünyasında çok alt sıralardaydı.

Bunun pek olası olmadığını düşündüm çünkü hem suikast girişimi hem de Venedik'teki karışıklık aynı kişiye -Fausto'ya- yaramıştı ve onun İngiliz İstihbaratı ile iş yapmasını pek olası bulmuyordum. Lars da aynı fikirdeydi.

Durum her ne olursa olsun, eski sevgilisini işe almak psikolojik savaşta zekice bir hamle olmuştu. Lars onu daha önce hiç görmediğim kadar tedirgin ve dikkati dağınıktı.

Mezzasalma gibi, bu da satrançtan fırlamış bir çifte saldırıydı. Sicilyalı gangsterin durumunda, bizi öldürmeyi başaramamıştı... Ama şimdi tüm *Cosa Nostra* bize karşı birleşmişti.

Rachel Bauer'i kullanarak, öldürmeyi başaramamış olsa bile Dario, onu katılım vardı döndü bizim infazcı içine Bir sivrisineğin dikkat süresine sahip aşk acısı çeken bir genç çocuk.

Diğerlerine bunun Fausto'nun işi olduğunu söyledim... Ama içten içe Sofia'nın işi olduğuna inanıyordum.

Her iki şekilde de, istenilen sonuca ulaşıldı:

Bir takım olarak yeteneklerimizi azaltmak.

Daha da kötüsü, Lars eski sevgilisinin peşinden gitmek istiyordu. "Daha fazla bilgi edinmek için.

Riiiiiiiiiiiiight.

"Onun peşinden gitmeyeceksin," dedim ona. "Bu kötü bir kullanım sınırlı kaynaklarımızdan."

"Fausto'nun bir sonraki hamlesinin ne olduğunu öğrenirsem, bunun

Kaynaklarımızın *mükemmel* kullanımı" diye savundu Lars.

"Eğer - eğer, eğer, eğer," dedim sabırsızlıkla. "Anlamıyor musun? Tam da onun eline oynuyorsun. İsteddiği de *tam olarak* buydu: *dikkatinizi* dağıtarak bizi terk etmenizi sağlamak ve böylece öldürülmemizi kolaylaştırmak."

Lars beni aşır Dario'ya gidene kadar ileri geri tartıştık -

Ve inanılmaz bir nedenden dolayı Dario onun isteğini kabul etti.

"Bu *çılgınlık!*" Hırladım. "Massimo gittiğine göre, geri kalanımız safları sıklaştırmalı, boşa kürek çekmemeliyiz.

kovalar!"

Ama Dario Lars'ın tarafını tuttu ve ona eski kız arkadaşının peşinden gitmesi için izin verdi.

Lars Dario'ya teşekkür ederken ben ters ters baktım. Sonra birkaç telefon görüşmesi yapmak için ayrıldı.

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim?" Tısladım.

Diğer herkes odadan çıktı ve ben Dario'yla yalnız kaldım.

"NEDEN?!" diye sordum.

"Kendimce sebeplerim var."

"Onları *paylaşmanın* sakıncası var mı?"

Dario bana ters ters baktı. "Lars hayatının aşkının peşinden gitmek istiyor. Sen ise bir kadının poker turnuvasına katılma ihtimali için dünyanın öbür ucuna gitmek istiyorsun. Bu senaryoda kim daha aptal?"

Dişlerimi sıktım ve onu işaret ettim -

Ve dedi ki, "Haklı olmandan nefret ediyorum."

Dario sırtıttı. "İyi yolculuklar, *consigliere*."

Hong Kong gezisini ayarlamaya koyuldum.

Kime güvenilebileceğimizi bilmediğimiz için -bildiğimiz kadarıyla Fausto'nun tüm bölgesel havaalanlarında bizi bekleyen suikastçıları olabilirdi- Fransa'dan özel bir uçuş ayarladım. Bunun için çok para ödemek zorunda kaldım ama Hong Kong'a giderken öldürülmeyeceğimizden emin olmalıydık.

Sonra Massimo aradı ve bizi bilgilendirdi.

O ve Dul'un torunu güvendeydi. Gariptir, Aurelio doğrudan Massimo'yla bağlantı kurmuş ve kızı teslim etmesi için onu ikna etmeye çalışmıştı.

Massimo'nun vardığı sonuç, Aurelio'nun bir haydut olduğuydu ve bu *çok* mantıklıydı.

Venedik bir dizi mükemmel saldırının en özensiz, en tedbirsiz hamlesiydi.

Aptal kuzenimizin doğaçlama yapması ve sonra da operasyonu berbat etmesi mantıklıydı...

Ve Fausto'nun yeni *danışmanının* hatası olmaması daha da mantıklı geldi.

Senden şüphelendiğim için özür dilerim Sofia.

Bu haber beni çok sevindirdi. Fausto'nun Aurelio'yu beceriksizliği yüzünden birkaç yeni pislikle parçaladığını hayal edebiliyordum.

Başından beri kocaman, iltihaplı bir pislik olan birine gerçekten yeni pislikler açabilirsen tabii.

Lars'ı kontrol ettim. Dario'ya beni aşan sözler söylediği için hâlâ sinirliydim ve bunu belli ettim.

"Fausto'nun yerleşkesini araştırmaları için piyadeler gönder," diye emrettim.

"Orada olmayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum - ama *bizim* kadar aptal olma ihtimaline karşı, belki de bu işi kesin olarak çözebiliriz. Eğer orada kimse yoksa, adamlarımızdan bazılarını Fausto'nun piyadelerinin aileleriyle konuşmaya göndermeni istiyorum. Hepsi babam için çalışıyordu, yani çoğu onlarca yıldır Toskana'da yaşıyor. Özellikle eşlere odaklanın, ama aynı zamanda ebeveynlere, kardeşlere, teyzelere ve amcalara, kuzenlere - burası ile Floransa arasında yaşayan herkese."

Lars bana baktı. "Bizim -"

"Hayır, biz bu tür şeyler yapmayız," dedim sertçe. "Açık *ya da* zımni tehdit yok. Adamlarımıza nazik davranmalarını ve bulabildikleri her şeyi bulmalarını söyle. Belki şansımız yaver gider."

Sonra da Roberto'yla Hong Kong'a uçacağımızı söyleyerek bombayı patlattım.

Lars mutlu değildi.

"Daha önce söylediğin neydi?" diye tersledi. " 'in saflarını kapatması ve 'in 'e gitmesi kazı hakkında bir şeyler

Kovalamaca mı?"

"Eğer *sen* istediğini yapabiliyorsan, Roberto ve ben neden yapamayalım?" Sahte bir gülümsemeyle söyledim.

Lars bir kez daha Dario'ya benim üstümden gitmeye çalıştı. Bu sefer işe yaramadı.

HA!

Önemsiz olduğunu biliyordum ama Roberto ve ben uçağımıza doğru yola çıkarken keyfimi yerine getirdi.

Nice'e doğru araba sürerken, Makao'da Sofia ile gerçekten karşılaşırsam ne yapacağımı düşündüm.

Şimdiye kadar düşmanımı çok hafife almıştım... Ve beni yok etmeye her zamankinden daha yakındı.

Ama henüz işim bitmemişti.

Bir uçurumun kenarında tırnaklarımla asılı kalmış olabilirdim...

Ama bu sadece beni ateşledi.

Hazır olun, Bayan

Toscani. Senin sıran

gelmişti... Şimdi

sıra bende.

Umarım onu Fausto'dan uzaklaştırabilirim.

Çünkü eğer yapamazsam.

Tek alternatifim düşünülemez kadar korkunçtu.

Sofya

We Università Ca' Foscari'de bir muhabir canlı yayına çıktığında Venedik'ten gelen haberleri izliyorduk.

Ağır silahlı bir grup saldırgan, hiçbiri öğrenci gibi görünmeyen kimliği belirsiz birkaç kişiyi öldürmüştü. Saldırganlardan birkaçı da vurularak öldürülmüştü.

Fausto telefonunu çıkarıp aradı. Aurelio cevap vermeyince Fausto öfke dolu bir sesli mesaj bıraktı.

"Massimo Rosolini şu anda haberlerde duyduğum ölü adamlardan biri olsa iyi olur!" diye kükredi, sonra telefonu kapattı.

"Sence öyle mi?" Ben sordum.

Fausto, "Hayır, sanmıyorum," diye öfkeleni. "Oğlum o kadar yetenekli değil."

Yarım saat geçmesine rağmen Aurelio geri aramadı.

Ama başka biri biliyordu: Rosolini'lerin evindeki köstebek.

Fausto onu hoparlöre aldı.

Gizemli adam kısık bir sesle, "*Roberto ve Niccolo arabayla Fransa'nın Nice kentine gidiyorlar, oradan da Hong Kong'a uçacaklar,*" dedi.

*Hong Kong mu?! Şaşkınlıkla düşündüm.
Macau'daki poker turnuvası için oraya uçmam
gerekiyordu...*

"Neden Hong Kong'a gidiyorlar?" Fausto sordu
karışıklık.

*"Bilmiyorum - kimse bir şey söylemedi ama gidiyorlar.
Gitmek zorundayım."*

Köstebek telefonu kapattıktan sonra Fausto'nun yüzünde
sıkıntılı bir ifade belirdi.
yüzünü.

"Kahretsin!"

"Ne?"

"Roberto yıllardır Hong Kong'da Lau adında bir adam
tarafından yönetilen bir online kumar operasyonuna yatırım
yapmaya kafayı takmış durumda. Temelde bir kara para
aklama paravan şirketi - birincil yatırımcıları Güneydoğu
Asyalı organize suç grupları olan yasal bir iş. Yakuza, Çin
Triad'ı, bu tür şeyler.

"Roberto bunu beş yıl içinde tamamen yasal hale gelmenin
bir yolu olarak sundu. Ama babası ve benim *Cosa Nostra*'dan
çıkma hiç niyetimiz yoktu. Ayrıca Hong Kong'daki kâr
marjları portföyümüzdeki diğer tüm işlerden daha düşüktü, bu
yüzden tetiği çekmesine asla izin vermedik. Ama Don olur
olmaz, Dario Roberto'ya büyük bir miktar para yatırması için
izin verdi."

"Ne kadar büyük bir
miktar?" "Elli milyon
avro."

"50 milyon avro onları ne kadar süre ayakta tutabilir?" "Altı
ay," dedi Fausto acımasızca. "En *azından*." "Bu olur
silme ve bir avantaj Biz var
üzerinde

onları."

"Bunu *biliyorum*!" diye tersledi.

Kahretsin.

Suikast girişimi başarısız olmuş, Aurelio da Venedik'i
yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Onları yoksul durumuna
düşürmek, şu anda elimizdeki tek büyük kozdu.

Eğer bu elimizden alınırsa -

"Yani sence parayı geri almak için Hong Kong'a mı gidiyorlar?" diye sordum.

"Aklıma gelen tek sebep bu."

"Neden Lau'yu arayıp parayı havale etmesini istemiyorlar?"

"Belki de Lau'nun parayı vermeyeceğinden korkuyorlar, bu yüzden onu şahsen ikna etmeye çalışacaklar."

"Ama... neden Niccolo?"

Fausto kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Roberto'nun neden gittiğini anlayabiliyorum. Para babası o - yatırımını o yaptı, bu yüzden mantıklı. Ama şu anda olan biten her şey göz önüne alındığında, Dario neden *danışmanını* dünyanın öbür ucuna göndersin ki?"

Fausto omuz silkti. "Niccolo, Dario'dan çok daha çekici. Roberto. Belki de onlarla tatlı dille konuşmak için oraya gidiyordur."

"Neden onlarla tatlı dille konuşmak zorunda kalsın ki? Roberto neden Lau'nun 50 milyonun bir kısmını almasına izin vermiyor?"

"Niccolo'nun neden gittiğini *bilmiyorum!*" Fausto tersledi. "Bildiğim tek şey, onlardan önce Hong Kong'a uçup Lau'yla konuşman gerektiği."

Şok içinde ona bakakaldım. "Ne?! Neden?!"

"Belki Lau'ya Roberto ve Niccolo'yu bizim için öldürmesi için para verebiliriz. En azından Lau'ya fonları serbest bırakmaması için rüşvet verebiliriz. Ve ben gidemem - burada bana ihtiyaç var."

"Neden Lau'yu arayıp bunu telefonda yapamıyorsun?"

"Çünkü onu tanımıyorum," dedi Fausto sabırsızlıkla. "I Roberto'nun yıllar boyunca bana anlattıkları sayesinde onu *tanıyorum* ama onunla daha önce hiç konuşmadım bile."

"O zaman neden *beni* dinlesin ki?!"

"Çünkü sırf bir telefona cevap versin diye çantanda bir milyon avro ile ortaya çıkacaksın."

"Kimden bir telefon?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Benden. Onunla yüz yüze görüşür görüşmez beni ara, ben de anlaşmayı imzalayayım."

"Yani bunu telefonda yapmayı planlıyorsun!" Neredeyse bağıracaktım. "Neden bir telefona cevap vermesi için beni dünyanın öbür ucuna gönderiyorsun?!"

Fausto, "Eğer hiç tanımadığım biri benimle irtibata geçip sadece kendisini dinlemem karşılığında bir milyon avro havale etmeyi teklif etseydi, bunun polis tarafından tuzağa düşürülmek olduğunu düşünürdüm," diye açıklıyor. "Ya öyle ya da bir dolandırıcılık. Ama biri elinde bir milyon nakitle gelse ve beş dakikamı ayırmam karşılığında bu parayı verse, dinlemeye çok daha istekli olurum. Hatta ilgimi çekerdi. Polis bir tuzak için o kadar para harcamaz ve küçük çaplı bir dolandırıcı da parayı kaybetme riskine girmez. Bir milyon nakit para bize anında güvenilirlik kazandırır."

Söylediği her şey mantıklıydı - Ama yine de beni kızdırıyordu.

"Bana bir stratejist olmam için para ödüyorsun, aracı olmam için değil," diye çıkıştım.

"Sana *danışmanım* olman için para ödüyorum ve bu *tam* da bir *danışmanın* yapacağı türden bir şey: bağışçının adına üçüncü taraflarla pazarlık yapmak."

"Aslında bana hiç ödeme yapmadınız," diye tersledim. "Kazandığım tek para poker oynamak - "

Ve bir şimşek gibi, beni vurdu.

Niccolo'nun Hong Kong'a neden gittiğini *çok* iyi biliyordum. Bir şekilde kimliğimi öğrenmiş.

Profesyonel bir poker oyuncusu olduğumu keşfetmişti.

Ve turnuvada Macau'da olma ihtimalim olduğunu biliyordu.

İçgörü mantıktan çok sezgiydi.

Ama haklı olduğumu biliyordum. Hatta bundan emindim.

Fausto yüzümdeki şaşkınlık ifadesini gördü.

Görmemesi mümkün değildi. "Ne oldu?"

diye sordu.

Ona söylemeyi düşündüm - Ama bir

şey beni durdurdu. *Birkaç* şey

beni durdurdu.

Bilmek o Niccolo oldu geliyor için Hong Kong açıkça *beni* görmeye geldi.

Ve bunun sadece *izin* verirsem gerçekleşeceğini biliyordum.

Bu bana belli bir güç verdi. Fausto'ya söylersem vazgeçeceğim bir güç.

Ne de olsa "hayır" diyebilirdi.

Ayrıca Niccolo 'yu tekrar *görebileceğim* ve düğündeki *pas de deux*'müze devam edebileceğim gerçeği -

O anda bir uçağa atlayıp gitme isteği uyandırdı bende.

Fausto'nun bana ödeme yapma konusundaki cimri tavrına bir de ona güvenmediğim gerçeğini ekleyin...

Tüm bunlar beni kartlarımı kapalı tutmaya yöneltti. "Hiçbir şey," dedim ve kendimi ona ters ters bakmaya zorladım - ki bu hiç de zor değildi. "Şimdi aklıma geldi de, Lau'ya bir telefon görüşmesi için bir milyon avro ödemeye razı oluyorsunuz, ama zaten yaptığım onca iş için bana bir kuruş bile vermiyorsunuz."

Fausto gülümsedi. "Sabırlı *ol komiser*. Tüm bunlar bittiğinde, Lau'nun kazanacağını on katını kazanıyor olacaksın."

"Evet, bin kat daha fazla çalışarak."

Fausto, "Düşmanlarımı parmağını şıklatarak öldürebilen bir suç örgütünün başına geçtiğinde sana Lau ile aynı parayı ödeyeceğim," dedi. "O zamana kadar, git bunu yapabilecek adamla konuş."

"Peki," dedim soğukkanlılıkla.

Gerçi oraya gitmişken başka biriyle de konuşacağım.

W Hızlı hareket etmeliydim. Niccolo ve Roberto'nun Nice'e varması beş saat sürecekti ve bu da onlardan önce davranmak için tek şansım olacaktı.

Neyse ki Fausto'nun emrinde özel bir jet vardı ve hızlı bir kaçış yapması gerekirse diye jeti yakınlardaki bir havaalanına taşımıştı.

Sadece bu da değil, elinde milyonlarca nakit para vardı.

Bana ödeme yapmak için rahatlıkla kullanabileceğin bir para, diye düşündüm sıkıntıyla.

Saat 17:00'de, bir çanta dolusu avro ile Hong Kong'a giden uçaktaydım.

Uçuşun lüksünün tadını çıkardım. Daha önce hiç özel bir jete binmemiştim, hele ki tamamen bana ait olanına. Ancak iyi bir uyku çekmem gerektiği için bunun tadını tam olarak çıkaramadım. Saat 9:00'da bir uyku hapı aldım ve kısa bir süre sonra sızdım.

Pilot Hong Kong'a yaklaştığımızı anons ettiğinde sersemlemiş bir şekilde uyandım.

Yerel saatle sabah 10:30'du ama vücudum saat farkını hissetti: İtalya'da saat hala sabahın 4:30'uydu.

Yere iner inmez Fausto'nun ayarladığı şoförlü şehir arabasına bindim ve Hong Kong'un merkezinde bir gökdelene vardım.

Hong Kong'un kalbi yarım saat sonra.

Lobideki görevliye İngilizce olarak Hong Kong Oyun Sendikası'ndan Bay Lau ile bir toplantım olduğunu söyledim. Beni özel bir asansöre yönlendirdi.

70'inci kat.

Hong Kong Limanı'nın göz kamaştırıcı manzarasına sahip bir lobiye girdim. Ön tarafta bir kadın resepsiyonist vardı ve ona Bay Lau ile hemen konuşmam gerektiğini söyledim.

İngiliz aksanıyla "Randevunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır, ama bunu ona vermem gerekiyor," dedim çantayı açarken.

Gözleri irileşti.

"Bir dakika lütfen." Telefon ahizesini kaldırdı ve Çince bir şeyler söyledi. Karşıdaki her kimse cevap verdi ve telefonu kapattı.

"Lütfen bekleyin," dedi hoş bir gülümsemeyle.

Bir dakika sonra, gösterişli bir takım elbise giymiş, uzun boylu, yakışıklı Asyalı bir adam görüldü. Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu. Fausto bana Lau'nun 60'larında olduğunu söylemişti, bu yüzden onun olmadığını biliyordum.

"Kimsin sen?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Benim adım Sofia Toscani. Bay Lau ile konuşmam gerekiyor. Lau."

"Bay Lau şu anda müsait değil."

"Eğer müsait olursa, beş dakikasına karşılık vermek istediğim bir milyon avro nakit param var."

"Bu kadar kısa bir görüşme için çok para."

"Bay Lau'nun zamanı da benimki gibi çok değerli," diye cevap verdim. "Bu neyle ilgili?"

"Birkaç saat içinde Roberto Rosolini adında bir müşteriniz gelecek. Sizden 50 milyon avroluk yatırımını iade etmenizi isteyecek. İşverenimin karşı bir teklifi var."

Adam bir süre sessizce bana baktı. Bir an için bunu kabul etmeyeceğini düşündüm -

Sonra bana arkamı dönmemi işaret etti. "Silahlarınızı kontrol etmem gerekiyor."

Üzerimin aranmasına izin verdim ve ona çantamın içindekileri gösterdim. Memnun kaldıktan sonra beni lobinin cam kapılarından geçirerek labirent gibi koridorlara yönlendirdi.

Kapısı kapalı, önünde sekreteri olan büyük bir köşe ofise ulaştık - 50'li yaşlarında huysuz görünümlü bir kadın.

Adam kapıyı çaldı. İçeriden biri Çince cevap verdi ve minimalist tarzda dekore edilmiş güzel bir ofise girdik.

Ahşap bir masa, birkaç siyah deri sandalye ve etrafımızda Hong Kong'un gökdelenlerinin muhteşem manzarası vardı.

Masanın arkasında altmış yaşlarında Asyalı bir adam oturuyordu. Saç çizgisi gerilemişti ama saçları hâlâ siyahtı. Yumuşak bir yüzü ve dede gibi bir gülümsemesi vardı ama gözleri keskin ve kurnazdı. Mao Tse Tung henüz hayattayken moda olmuş gibi görünen Nehru yakalı gri bir takım ceket giymişti.

"Teşekkür ederim Bay Han," dedi yaşlı adam İngiliz aksanıyla.

Han masanın etrafında yürüdü ve bir koruma gibi yaşlı adamın yanında durdu.

"Vay, vay... Bu ne büyük sürpriz Bayan...?" "Toscani," diye cevap verdim. "Sanırım Bay Lau?" "Doğru.

Anladığım kadarıyla benim için bir şeyiniz var?"

"Evet," dedim ve çantayı masasının üzerine koyup açtım. "İşverenimden bir hediye."

"Ne güzel," dedi Lau, sanki saksıdaki bir bitkiden daha ilginç değilmiş gibi paraya üstünkörü bir bakış atarak. "Peki işvereniniz...?"

"Fausto Rosolini."

"Ah," dedi sanki durumu şimdi anlamış gibi. "Peki, işvereniniz onun karşılığında ne istiyor?"

en cömert hediye?"

"Bir telefon görüşmesi."

I çekildi dışarı benim hücre ve arandı.

Fausto Hemen telefonu açtı.

"*Onunla birlikte misin?*" diye İtalyanca sordu.

"Evet," diye İtalyanca cevap verdim. "İ ş t e burada."

Telefonun hoparlörünü açtım ve masanın üzerine koydum.

"*Bay Lau,*" dedi Fausto kusursuz bir İngilizceyle. "~~Telefonu~~ cevap verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Bay Rosolini," diye yanıtladı Lau hoş bir sesle. "Yapmalıyım Kabul et, I oldu a bit Şaşırdım tarafından Bayan. Toscani'nin Aniden ortaya çıkması, getirdiği hediyeden bahsetmiyorum bile."

"*Ziyaretinin ani doğası için beni bağışlayın. Ne yazık ki zaman çok önemli.*"

"Anlıyorum. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

"*Yeğenlerim Roberto ve Niccolo Rosolini sizi görmeye geliyorlar. Sanırım kumar sendikanızdan ailelerinin 50 milyon avroluk yatırımını iade etmenizi isteyecekler.*"

" ' Ailelerinin yatırımı' mı?" Lau dedi ki. "Yani... *senin* değil ailenin yatırımı mı?"

"*Yeğenlerimle yollarımız, babaları olan ağabeyimin zamansız ölümünün ardından yaklaşık sekiz ay önce ayrıldı.*"

"Yani onları *siz* göndermediniz?" Lau sordu.

"Hayır, yapmadım."

"Tuhaf, O zaman, o sen Biliyorum Yani çok hakkında niyetleri."

"*Yeğenlerimin işleriyle ilgili mümkün olduğunca çok şey bilmek benim işim.*"

"Anlıyorum. Ancak, Roberto benim müşterim olduğu için anlaşmalarımızı dışarıdan biriyle tartışma özgürlüğüne sahip değiliz. Aileden *olsalar* bile."

"*Tamamen anlıyorum ve sağduyunuzu takdir ediyorum. Müsaadenizle, işinizi etkileyebilecek bazı bilgileri iş ortağım ile paylaşmak istiyorum.*"

Yeğenlerim. Cevap vermek zorunda değilsiniz, sadece dinleyin. Bu kabul edilebilir mi?"

"Ben bu hattının şifreli ve ücretsiz olduğunu varsayıyorum. meraklı kulaklar?"

"Öyle."

"O zaman devam edin."

"Teşekkür ederim. Açık konuşacağım, Bay Lau: Yeğenlerimle savaş halindeyim. Şüphesiz bizim Cosa Nostra olduğumuzun farkındasınızdır."

"Farkındayım."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde çözmeyi umduğum bir ölüm kalım mücadelesi içindeyiz. Çatışmamızda galip gelmem son derece önemli. Niccolo ve Roberto Hong Kong'da talihsiz bir sonla karşılaşılırlarsa, en yakın akrabaları olarak, sizinle olan yatırımları üzerindeki her türlü hakkımı kaybetmeye hazırım."

"'En yakın akraba'," dedi Lau gülerek. "Hatırladığım kadarıyla, altı kardeş var, değil mi?"

"Var."

"Diğer dördü İtalya'da 'talihsiz bir sonla' mı karşılaştı?"

"Çalışmalar devam ediyor."

"Anlıyorum." Lau'nun sesi hoştan soğuğa dönüştü. "Söylemeliyim ki Bay Rosolini, her gün biri bana sıradan bir sokak serserisi gibi kiralık katillik teklifinde bulunmuyor."

"Teklifimin tatsızlığı için özür dilerim. Yapmak istediğim son şey sizi gücendirmek. Ama devam eden bir savaş var... yeğenlerim bu savaşı finanse etmek için sizden para istiyorlar... ve eğer parayı alamazlarsa, savaş kısa süre içinde sona erecek."

"Parayı alırlarsa, bu çatışma ne kadar sürebilir?"

"Aylar, Bay Lau. Hatta belki de yıllar."

Lau alaycı bir tavırla, "Diğer dört kardeşin yakın zamanda öleceğini sanıyordum," dedi.

"Roberto ve Niccolo hayatta kalırsa ve ellerinde 50 milyon avro varsa, son nefeslerine kadar savaşımaya devam edecekler."

"Peki ya parayı alamazlarsa?"

"Çatışma en fazla bir hafta sürer. İkisi de İtalya'ya dönmezse, birkaç gün içinde her şey bitebilir."

"İlginç," dedi Lau. "Ne yazık ki, Bay Rosolini, ben Korkarım sizi hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. *Cosa Nostra*'nın karıştığı hiçbir çatışmaya dahil olmak istemiyorum. Roberto ve Niccolo'yu öldürtürsem ve siz diğer kardeşlere karşı başarılı olamazsanız, şüphesiz bir sonraki hedefleri ben olurum. Sadece bu da değil, diğer müşterilerim kendi yatırımcılarımdan birini ortadan kaldırdığımı öğrenirse, tahmin edebileceğiniz gibi bu iş için kötü olur."

"Evet, anlıyorum," dedi Fausto, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi hoş bir şekilde. "Ancak 50 milyon avronun durumu düzeltebileceğini umuyordum."

"Eğer diğer kardeşler kesin ve talihsiz bir Niccolo ve Roberto hâlâ Hong Kong'dayken bu konuyu tekrar ele alabiliriz. O zamana kadar teklifinizi reddetmek zorundayım."

"Anlıyorum. Peki ya 50 milyon avroyu saklasaydınız?" Fausto sordu. "Bu kabul edilebilir mi? Kardeşlerle anlaşmam için bana daha fazla zaman vermek için mi?"

"Diğer yatırımcılarımla görüşmem gerekecek ama... Bu kesinlikle mümkünler aleminde. Anlaşmamızın şartlarına göre Roberto'nun ilk yatırımına iki yıl boyunca erişmesine izin verilmiyor - ancak acil durumlarda zaman zaman istisnalar yapıyoruz. Bu sefer basitçe reddedebilirim." "Mükemmel, Bay Lau - mükemmel. Roberto ve Niccolo'yu Hong Kong'da ne kadar uzun süre oyalayabilirsiniz, İtalya'daki işlerimi tamamlamak için o kadar çok zamanım olacak. Bir teklifte bulunabilir miyim?"

öneri?"

Lau hafif bir kızgınlıkla tek kaşını kaldırdı. "Evet?"

"*Niccolo'nun seni görmesine izin vermem. Roberto'dan çok daha sert ve tartışmacıdır. Onunla ~~uyuşmaz~~ çok daha can sıkıcı olacağına inanıyorum.*"

Lau soğukkanlı bir sesle, "Önceden uyardığınız için teşekkür ederim," dedi.

"Ama şu ana kadar sadece Roberto'yla iş yaptığım için Niccolo'yu ticari bir sıfatla kabul edemezdim."

"*Harika. Haddimi aştığım için özür dilerim.*"

"Önemli değil," dedi Lau, neşeli tonu geri dönmüştü.

"*Sizinle bu konu hakkında daha fazla konuşmak için sabırsızlanıyorum. Bayan Toscani size özel numaramı verecek. Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim.*"

"Önemli değil, Bay Rosolini. Hoşça kalın."

Fausto "*Hoşça kalın,*" diye cevap verdi ve telefonu kapattı.

Cep telefonumu elime aldım ve üzerinde telefon numarası olan ama isim ya da başka bir bilgi bulunmayan bir kartvizit bıraktım. "İşverenimin özel numarası."

Lau büyükbabacan bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi. "Bay Han, lütfen parayı Bay Gongsun'a götürün ve Bayan Toscani'nin evrak çantasını iade edin."

"Sizde kalabilir," dedim.

Lau'nun gülümsemesi sabit kaldı. "Yanınızda götürmenizi tercih ederim."

Muhtemelen içine dinleme cihazı ya da daha kötü bir şey sakladığımızı düşündü. Patlayıcılar gibi.

"Nasıl isterseniz," diye cevap verdim.

"Bay Han sizi dışarı çıkaracak. Bu ilginç ziyaret için teşekkür ederim Bayan Toscani."

"Benim için bir zevkti, Bay Lau."

Han'ın peşinden dışarı çıktım, sonra da sıkıcı bir ofiste paraları bir şirket çalışanına verirken bekledim. Sonra boş evrak çantasını bana uzattı.

Lobiye varana kadar Han tek kelime etmedi.

Cam kapıyı açarken soğuk bir ifadeyle "Hoşça kalın," dedi.

"Hoşça kalın," diye karşılık verdim ve hızlı asansöre binerek zemin kata indim.

Şoförlü arabaya bindiğimde şoför "Şimdi nereye?" diye sordu.

"Mümkün olduğunca çabuk El Dorado Macau'ya gitmem gerekiyor," dedim. "En iyi yol hangisi?"

Kumarhaneye gitmenin en hızlı yolunun özel bir helikopter yolculuğu olduğu ortaya çıktı, bu yüzden şoför beni havaalanına geri götürdü.

Yolda Fausto'yu aradım ve telefonu kulağıma dayadım. Şoförün İtalyanca bildiğinden şüpheliydim ama duyma ihtimalini de göze almak istemedim.

"*Bu oldukça iyi gitti!*" Fausto cevap verir vermez böbürlendi.

"Öyle oldu," diye katıldım.

"*Bizim yerimize Roberto ve Niccolo'nun icabına bakmasını tercih ederdim ama bunun dışında mümkün olan en iyi sonuç bu.*"

"Aynı fikirdeyim."

"*Pekala, jete yakıt ikmali yapılmış olacak. Bu akşam Modena'ya döndüğünüzde -*"

"Aslında Macau'da bir poker turnuvasına gidiyorum."

Bir saniyelik bir duraklama oldu. Sonra -

"*Ne dedin sen?*" diye sordu kuşkuyla.

"Makao'da bir poker turnuvasına gideceğimi söyledim. En fazla üç gün sürer."

"*Sen neden bahsediyorsun?!*" diye patladı. "*Sana burada ihtiyacım var!*"

"O zaman bana avans olarak yüzde on öde."

"NE?! "

"Lau'ya ödediğin miktarla aynı. Paranın sende olduğunu biliyorum, o yüzden - "

"Beni zorlayabileceğini mi sanıyorsun?!"

"Senden zorla para almıyorum. Bedavaya çalışmıyorum ve eğer bana ödeme yapmayacaksan - "

"ANLAŞMAYA GÖRE PARANI İŞ BİTTİKTEN SONRA ALACAKTIN! "

"M a s r a f l a r ı m var. Eğer senden alamazsam, o zaman poker oynayarak kazanabilirsin."

Kısa bir sessizlik oldu. Fausto tekrar konuştuğunda sesi tehlikeli derecede kısık.

"Eğer uçakla geri dönmezsen, o zaman hiç zahmet edip gelme," diye çıkıştı. "Ve şimdiye kadar yaptığın HİÇBİR şey için sana tek bir avro bile ödemeyeceğim."

İçimi çektim.

Muhtemelen bu yola başvuracağımı tahmin etmiştim... Ben de kozumu oynadım.

"Sanırım Niccolo poker turnuvasında olacak." Bu Fausto'yu kesinlikle şaşkına çevirdi.

"Ne?! Neden ~~böyle~~ düşünüyorsun?"

"Ben zaten aylar öncesinden turnuvaya katılacaktım. Sanırım Niccolo bunu bir şekilde keşfetti ve Hong Kong'a gelmesinin nedeni de bu - *beni* görmek. "

"Bunu nereden biliyorsun?!"

"Buna sezgi diyebilirsin."

Fausto alaycı bir şekilde homurdandı. "Onunla bir kez on dakika görüştün. Bence çekiciliğini abartıyorsun."

Ona attığım hançerleri göremiyordu.

6000 mil uzakta, ama sesimden onları duyabiliyordu.

"Göreceğiz bakalım."

"Ya ortaya ~~çıkarsa~~ Ne yapacaksın - "

Fausto aniden konuşmayı kesti.

Tekrar konuştuğunda sesi öfkeyle doluydu.

"Hizmetlerin için başka bir müşteriye
ağırlayacaksın," diye hırladı.

"Onu dinleyeceğim."

"Seni lanet olası - "

"Dikkatli ol."

"Ben 'hain' diyecektim - ama sanırım bu inanılmaz derecede
ironik olurdu, değil mi?" diye sordu acımasız bir mizahla.

"En azından kendinin farkındasın," dedim sertçe. "Ama sen
eksik büyük resim. Eğer ben yaparsam Niccolo
düşünüyorum ben *olabilirim*
taraf değiştirirse, yararlı bir şey ortaya çıkarabilir." "Yani
çift taraflı ajanlık yapacaksın." "Onun gibi bir
şey."

"Elbette, eğer kuryesi yeterince iyiye, gerçekten
taraf değiştirebilirsin, hmm?"

"İşte bu yüzden bana %10 ödeme yapman senin yararına olur.
peşin."

Fausto kıkırdadı. "Daha önce de söylediğim gibi: haraç."

"Bunu pazarlık olarak düşün."

"Hakkını vermeliyim Sofia. Senden çok iyi bir danışman olur -
tabii önce seni öldürmezsem."

Omurgamdan aşağı yukarı bir ürperti geçti ama sesimi
zorlayarak

dengede kalmak için. "Ben zaten çok iyi bir danışmanım. Sadece
senin için çalışmaya devam etmemi sağlamalısın."

Fausto öfkeyle içini çekti. "...Peki. Döndüğünde sana parayı
öderim."

"Hayır, parayı hemen şimdi bana havale edeceksin.

El Dorado Makao. Kumarhaneler sap o seviye.

Para transferi her zaman olur, bu yüzden sorun olmaz."

"Zorluyorsun," diye hırladı.

"Hayır, seni dürüst tutuyorum."

Fausto biraz homurdandıktan sonra, "El Dorado Macau
Kumarhanesi'ne havale mi dedin? Senin adına mı?"

"Doğru."

Birkaç saniye sessiz kaldı... sonra mırıldandı, "İyi oynadın."

"Teşekkür ederim."

"Yine de iki şeyi hatırlamanı istiyorum."

Kendimi birkaç ayrılık tehdidine hazırladım. "Ne?"

"Birincisi: Niccolo çok zekidir. Ne kadar iyi olduğunuzu düşünürseniz düşünün, hilelerinizi anlayacaktır - bu yüzden dikkatli olun. Ve eğer gerçekten seni görmek için Makao'ya geliyorsa, taraf değiştirmezsen seni öldürme ihtimali çok yüksek."

Omurgamdan aşağı bir ürperti daha geçti.

"O zaman taraf değiştirdiğimi düşünmesini sağlamam gerekecek," dedim umursamaz bir sesle. "İkinci şey ne?"

"Eğer taraf değiştirirsen, seni esir almayı her şeyden önce -yeğenlerimi yok etmekten bile önce- kendime görev edineceğim ve bu noktada derini canlı canlı yüzeceğim. Ve kan kaybından ölürken, seni bir balık gibi bağırsaklarını deşerken - artık göz kapakların olmayacağı için - aynadan izlemeni sağlayacağım. Sana söz veriyorum."

Kendimi çelikleştirmiş olmama rağmen kanım hala soğuktu.

Çünkü ciddi olduğunu biliyordum.

"İyi şanslar Sofia," dedi ve telefonu kapattı.

D Fausto'nun seri katil tehditlerine rağmen parayı getirdi. El Dorado'ya giriş yaptıktan kısa bir süre sonra konsiyerj bana bir milyon avroluk bir havale aldıklarını bildirdi.

Otel odamın telefonundan "*Kumarhanede sizin için bir kredi limiti oluşturmamı ister misiniz?*" diye sordu.

"Hayır, hemen bir bankaya havale etmenizi istiyorum" dedim, ve ona İtalya'daki hesap bilgilerimi verdim.

Tüm o 'kumarhaneye havale' numarası bir pazarlık taktiği idi, başka bir şey değil. Fausto'nun bana ödeme yapacağına söz verip, İtalya'ya döndüğümde bu sözünden caymasını istemiyordum.

Ayrıca, Fausto'nun Rosolini kardeşlerin parasını çalabildiğini bildiğimden, ona banka bilgilerimi vermek konusunda kendimi rahat hissetmiyordum.

Ve şimdi para bende olduğuna göre. Kumar oynayarak.

İşler gerçekten kötüye giderse, her zaman kaçabilirim. Bir milyon avro beni oldukça uzağa götürür.

Gerçi yeni patronumdan kaçacak kadar uzağa gitmemiş olabilirim.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra beklemek için kumarhanenin alt katına indim.

Çok beklemem gerekmedi.

Poker turnuvasının yakınındaki bar alanına oturdum. Oyun tüm hızıyla devam ediyordu, yüzlerce oyuncu düzinelerce masanın etrafında oturuyordu.

Bir yanım turnuvada oynamadığım için sinirliydi ama kendime *daha büyük bir* oyun oynadığımı hatırlattım. Daha yüksek bahisli ve çok daha kazançlı ödülleri olan bir oyun.

Bir sandviç ve bir mocktail sipariş ettim - alkol yoktu. Ne de olsa bundan sonra olacaklar için zinde kalmam gerekiyordu.

Tabii gelirse.

Sonunda Niccolo'nun Hong Kong'a gelme nedenleri konusunda haklı olduğumun hiçbir garantisi yoktu...

Ama ortaya çıkmazsa inanılmaz bir hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Tanıştığımız anı nasıl canlandırmam gerektiğini düşündüm.

Onu gördüğüme şaşırmış gibi mi davranmalıydım? Eğer öyleyse, *ne kadar* şaşırmalıydım?

Ne yapmam gerektiğini düşünürken Fausto'nun şu sözlerini hatırladım

Kelimeler:

Aldatmacalarınızı anlayacaktır - o yüzden dikkatli olun.

Sonunda hiçbir şeyin sahtesini yapmamaya karar verdim.

Ve kesinlikle mecbur kalmadıkça yalan söylemeyecektim...

Fausto'nun haklı olma ihtimaline karşı.

Yemeğimi ve mandalina limonlu spritzimi bitirdiğimde Niccolo'nun kalabalık lobiye doğru yaklaştığını gördüm.

Çoğunluğu Asyalı olan kalabalığın üzerinde yükseliyordu, bu yüzden onu fark etmek kolaydı.

Düğünde olduğundan daha da yakışıklı görünüyordu. Boynundan açık keten bir gömlek giymiş, zeytin rengi tenini ortaya çıkarmıştı.

Saçları eskisi gibi dağınık ve kaygısızdı, sanki bir moda çekimi için yeni uyanmış bir model gibiydi.

Görünüşünden çok zekâsı beni cezbetmişti, ama inanılmaz derecede yakışıklı olması beni incitmemişti.

Beni görür görmez sırttı -

Ben ise sıkılmış bir ifadeyle ona bakıyordum.

Tepkimi beklemiyormuş gibi tek kaşını şaşkınlıkla kaldırdı.

Güzel.

Masaya doğru yürüdü ve önümde durdu. Tek kelime edemedi, "Geç kaldın" dedim.

Bir kahkaha patlattı ve karşımdaki sandalyeyi işaret etti. "Oturabilir miyim?"

"Beklediğim başka birini göremiyorum."

Sırttı ve oturdu. "Beni gördüğüne şaşırmadın herhalde."

"Hayır, şaşırmadım."

Kumarhanenin gürültüsü arasında sesini duyurabilmek için masanın üzerine eğilmek zorunda kaldı.

Sonuç olarak, sandal ağacı ve misk karışımı pahalı parfümünün bir ipucunu yakaladım.

İtiraf etmek istediğimden daha çok hoşuma gitmişti.

"Peki, organizasyonumuzda bir köstebek mi var?" diye sordu.

"Yoksa Fausto'nun buradan Timbaktu'ya kadar her özel jet şirketinde bağlantıları mı var?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim soğukkanlılıkla. "Geleceğimi biliyordun, o halde *biri* sana haber vermiş olmalı."

Seni atlattım. Ya öyle ya da çok iyi bir poker yüzün var. İçinde Gördüğüm en güzel yüze sahip olmanın yanı sıra."

"Yağcılıkla bir yere varamazsın," dedim, ama içten içe bu iltifat hoşuma gitmişti.

"Olmayabilir ama yine de deneyeceğim. Bunu nasıl anladığımı bilmek istemez misin - *Sofia?*" dedi, gerçek adımı ilk kez söylerken vurgulayarak.

Ona en iyi teorimi sundum.

"Düğünde tanıştığımızda satranç oynadığımı söylemiştim. Sana sahte bir isim verdiğimi düşündün, bu yüzden Google'da 'İtalyan kadın satranç oyuncularını' diye arattın ve resmimi gördün. Ne durumdayım?"

"Şimdiye kadar çok iyi."

"Peki, o zaman, eminim benim gözden düşüşüm ve ardından pokere geçişim hakkında her şeyi biliyorsundur. Muhtemelen Macau da dahil olmak üzere ön kayıt yaptırmış oyuncuların turnuva listelerini kontrol etmişsinizdir ve... işte buradayız."

"İşte buradayız," diye kabul etti. "Ama senin Fausto'nun danışmanı olduğunu anladığım kısmı atladın."

"Yine neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Sırıttı. "Sadece 'Yorum yok' demeli ve öylece bırakmalısın. Çok iyi bir yalancı değilsin."

"Harika bir poker suratım olduğunu sanırdım."

"Ben 'çok iyi' dedim, 'harika' değil. Ama sesin her şeyi ele veriyor."

Ona ufacık bir gülümseme verdim ve sessizce oturdum.

"Ah - sessizlik muamelesi! Çabuk öğreniyorsun," diye şaka yaptı. "Onun *danışmanı* olduğunuzu anladım çünkü seçimleriniz amcamın yapacağı hiçbir şeye benzemiyor. Size iltifat etmeliyim: stratejik zekanız hayret verici. Türk'ü yaptığın gibi kullanmak -"

Parmaklarının ucunu şef öpücüğüyle dudaklarına bastırdı.

"*Mwah*. Muhteşem. Mezzasalma daha da iyiydi. Adriano'yu öldürmeyi başaramadı ama sen yine de diğer aileleri Agrellalar'ın suçlusunun biz olduğumuza ikna etmeyi başardın. Ve Dario'ya yapılan girişim! Rachel Bauer'i sen mi seçtin yoksa Fausto mu?"

Sessizce oturmaya devam ettim.

"Bahse girerim suikast *senin* fikrindi ama Rachel'ı bulan oydu. Gölge suikastçılar dünyanın bir parçası

Ne de olsa amcam seyahat ediyor. Ama banka planı! İnanılmaz!
Bu *senin* fikrindi, değil mi?"

Biraz daha sessizlik.

"Venedik'in Aurelio'nun beceriksizliği olduğunu düşünmeye meyilliyim," diye devam etti. "Demek istediğim, başardığın her şey -diğer aileleri dolandırıcılık yaptığımıza inandırmak- gitti. *Puf*. Aynen böyle. Sen *asla* böyle bir hata yapmazdın, Fausto da kesinlikle yapmazdı. Bu yüzden Aurelio'nun kendini aştığını varsayıyorum. Yanılıyor muyum?"

Ben bir şey söylemedim ama Niccolo cevabını almış gibi gülümsedi. "Yani yanılmıyorum. İfadendeki en ufak değişiklikten bunu anlayabiliyorum. Poker suratın hâlâ çok iyi... ama pek de mükemmel değil."

Doğru mu söylüyordu yoksa bana blöf mü yapıyordu, bilmiyordum... ama bir şey söylemeyi reddettim.

"Sana sadece bir sorum var ve cevap verirsen sevinirim.
Bu sefer *sözlü* cevap *ver*," dedi.

"İkimize de yetecek kadar konuşmaktan mutlu
görünüyorsun." "Ben geveze bir adamım," dedi sırtarak - Ve
sonra tüm yüzü buz kesti.

Göz açıp kapayıncaya kadar sanki bambaşka bir insan
oluvermişti.

Kabul ediyorum, bu etki rahatsız ediciydi.

"Babamın cinayetini planlayan sen miydin?" diye sordu
gözlerimin içine bakarak.

Cevap vermemeyi düşündüm -

Ama babasının ölümünün arkasında benim olduğumdan
şüphelenirse, Hong Kong'dan asla canlı çıkamayacağımı
biliyordum.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Bu ben Fausto için çalışmaya
başlamadan önce oldu."

Gerçeği öğrenmek için ruhumu elekten geçirir gibi
gözlerimin içine baktı.

Sonunda başını salladı. "Pekala... Sana inanıyorum. Ve
örtük onayını takdir ediyorum ki sen

Fausto'nun d a n ı ş m a n ı . "

"Yine - "

"Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedi alaycı bir tavırla. "Tabii ki, tabii ki. Yine de merak ediyorum... buraya geleceğimi biliyorsan... ve seni nerede bulacağımı bildiğimi anladıysan... Roberto ve benim neden Hong Kong'da olduğumuz hakkında ne kadar bilgin var?"

Hiçbir şey söylememeye devam ettim.

"O halde ilk soruma dönüyoruz: Bir köstebek mi var, yoksa özel jet şirketlerinde çok sayıda bağlantı mı var?" diye sordu.

Sessiz kaldım.

Niccolo bir süre daha bana baktı, sonra gülümsedi. "Küçük bir oyuna ne dersin?"

"Ne oyunu?"

Poker masalarını işaret etti. "Roma'dayken..."

"Roma'da değiliz."

"Ve sen de bunun komik bir şaka olamayacağı kadar zekisin," diye karşılık verdi. "Sanırım - hayır, *biliyorum* - seni pokerde yenebilirim."

"Öyle mi," dedim sertçe.

"Öyle. Bahse girerim - kelime oyunu yapmıyorum - tüm istatistikleri biliyorsunuzdur. Floş için %12 şansın varken... kız çekme olasılığın varken... bu tür şeyler. Ama insanları okumakta benden iyi değilsin. Bunu garanti ederim."

Bir oyuncu olarak en büyük zayıflığımı yakalamıştı - Ama yüz ifademi gizlemeye devam ettim.

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," diye cevap verdim.

"Son birkaç haftadan sonra sanırım *biliyorum*. Ancak, pokerde de çete savaşında olduğun kadar öngörülemez olup olmadığını görmek istiyorum. O yüzden birkaç el oynayalım."

"Turnuvaya katılmak için çok geç."

"Özel bir masa ayarlarınız diye düşünüyordum, sadece sen ve ben."

"Bahse girecek param yok."

Niccolo sırtıttı. "Fausto hâlâ ucuz bir piç mi?" Birazcık gülümsedim.

"*Tabii ki* öyle!" Niccolo kıkırdayarak söyledi. "En azından başkalarına ödemeye razı olduğu kadarıyla. En iyi takım elbiseleri giydiğini ve sevgili Rolls-Royce'una bindiğini fark edeceksiniz - ama onun için zerre kadar iş yapan herkese beş on kuruş verir. Babamla adamlarımıza ne kadar ödeyeceğimiz konusunda sürekli tartışıldılar. Fausto onları hizada tutmak için korkuyu kullanmamız gerektiğini düşünürdü. Babam bunun yerine cömert olmayı seçti."

Niccolo'nun yüzü yine soğudu.

"Ta ki Fausto onu öldürtene kadar," dedi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Böyle bir şey ilk defa başıma geliyordu, bu yüzden kafa karıştırıcıydı-

Ama Hatta Yine de I oldu huzursuz tarafından

Niccolo'nun soğuk öfke..

Bu beni de biraz tahrik etti.

"Fausto'nun ucuz bir piç olduğunu biliyorsan," diye cevap verdim, "o zaman kumar oynayacak bir şeyim olmadığını da biliyorsun."

Az önce aldığım banka havalesini uygun bir şekilde atlardım.

Niccolo hemen yeniden neşelendi. "*Bu* tam olarak doğru değil.

Peki ya kumarda kazandığın 47,000 Euro'ya ne demeli? San Remo mu?"

"Ev ödevini yapmışsın," dedim hafifçe etkilenererek.

"Ben *her zaman* ödevimi yaparım. Ama senin paranla ilgilenmiyorum. Bende fazlasıyla var."

"Dünden beri değil," dedim donuk bir sesle.

Niccolo *bir kahkaha* patlattı, sonra bana yan yan bakarak parmağını salladı, "*Aferin!*" der gibi.

"Kendine bir bak. Hiçbir şeyi itiraf etmek istemedin ama Fausto'nun *danışmanı* olduğunu ve banka havalelerini bildiğini zaten doğruladın."

"Bazen iyi bir şakayı es geçemiyorum," dedim alaycı bir tavırla. "Bu benim zayıflığım."

"Evet, eminim. Sen yeni *hükümdar* olmuş bir kadına benziyorsun.

duyguların tarafından."

"Ve sen de kendi silahını bir silah olarak kullanan bir adama benziyorsun." Tek kaşını kaldırdı. "Tuş. Sofia için bir puan."

"Sanırım 'Sofia için bir puan *daha*' demek istedin."

"Son 24 saat içinde kazandığın tüm puanları düşününce mi demek istiyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

Ben de gülümsedim ama bir şey söylemedim.

"O zaman neden galibiyet serini uzatmıyorsun? Birkaç el poker oynamaya ne dersiniz?"

"Eğer Biz değil oynamak için Para, sonra ne vardır kazıklar?" Ben sordum.

"Bilgi. Kim olursa olsun kazanır a el alır için sor Diğerinin cevaplamak

zorunda olduğu bir soru."

"İlgilenmiyorum."

"Neden? Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?" diye beni kışkırttı.

"İstediğim hiçbir bilgiye sahip değilsin. Her şey senin için iyi, benim için değil."

"Pekala... o zaman ne için oynamak istiyorsun?"

Bir an düşündüm ve sonra dedim ki, "Biri tüm potu kazanana kadar oynayacağız. Eğer ben kazanırsam, uçağına geri dönüp hemen eve uçacaksın."

"Peki ya *ben kazanırsam*?"

"Bana tek bir soru sorabilirsin - *tek bir* soru - ve ben de dürüstçe cevap veririm."

Güldü. "Bu pek de teşvik edici bir şey değil." "İster kabul et, ister etme."

Teklifimi düşünürken bana baktı... Sonra gülümsedi.

"Sıra sende."

Niccolo

Sofia cehennem gibi sıcaktı.
Kardeşlerim muhtemelen öyle düşünmezdi...
Ama o gözlükler?
Dar kalem etek?
Göğüs dekoltesini gösterecek kadar düğmeleri açık ipek bluz?
Rüyalarımın seksi kütüphanecisi gibi. Zihni ise daha da seksiydi.
Bu hazırcevaplık.. onu hızlı geri dönüşler...
o onun küçük sırtışını bilerek.
Dişlerimi geçirmek için gerçek bir meydan okuma. Tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile.
Fiziksel olarak değil tabii, bir yerlerde sakladığı bir silahı yoksa.
Ama bu kadın önce Türk'ü, sonra da Mezzasalma'yı üzerimize salan kadındı.
Zekâsından başka hiçbir şeyi olmadan ailemi yıkımın eşiğine getiren kadın.
Kendime bunu asla unutmamam gerektiğini hatırlattım.

Onunla ilgili çekici bulduğum onca şey varken...
Sanırım en çok 'tehlikeli' kısmını sevdim.
Bununla birlikte, babamın cinayetini planlamamış olması beni rahatlatmıştı.

Gözlerimin içine bakıp babamın ölümünün Fausto için çalışmaya başlamasından aylar önce gerçekleştiğini söylediğinde ona inandım. Ve şu ana kadar bildiğim her şeyle uyuyuyordu.

Bu, son derece minnettar olduğum tek şeydi... Çünkü babamı öldürmek zorunda kalmak kalbimi kırardı.
Onu.

Fausto'nun beynini denklemden çıkarmanın akıllıca olacağını biliyordum.

Ama daha önce benzerini hiç görmediğiniz kadar nadir bir mücevher bulduğunuzda, içinizden gelen dürtü onu yok etmek değildir...

Ama ona sahip olmak için.

Sofia'dan istediğim de tam olarak buydu: Ona sahip olmak.

Sadece bir gece için olsa bile. Ama bu beklemek zorundaydı.

Önce...

Poker.

Bir kumarhane müdürüyle konuştuktan sonra, sadece ikimiz için özel bir masa ve bir krupiye için beş bin avro ödedim. Sonra 10.000 fiş aldım - 5000 onun için, 5000 benim için.

Normalde daha fazlasını alırdım - en az 100.000 - ama Fausto tüm paramızı çaldıktan sonra bütçem kısıtlıydı.

Masaya oturduğumuzda satıcıya İtalyanca olarak "*Parli qualcos'altro oltre all'inglese e al cinese?*" diye sordum.

İngilizce veya Çince dışında başka bir dil biliyor musunuz?

Bana boş boş baktı ve İngilizce olarak "Özür dilerim efendim - neydi o?" diye cevap verdi.

Bu tepkiyle, Sofia ve benim İtalyanca konuşmakta güvende olduğumuzdan emin oldum.

"Yok bir şey, merak etme" dedim İngilizce, sonra Sofia'ya "Texas Hold 'Em?" diye sordum.

"Neden olmasın. Ante 100?"

Masanın ortasına bir çip atarken "Neden olmasın," diye cevap verdim.

İlk birkaç el ilginç değildi. Kurtlar gibi birbirimizin etrafında döndük, birbirimizin zayıflıklarını kokladık.

Oynarken sohbet ettik.

Daha doğrusu ben ona sorular sordum, o da nadiren cevap verdi.

"*Consigliere* olmayı nasıl buluyorsun?" İtalyanca sordum.

"Sevmiyorum -"

"Ne demek istediğimi anladın mı?" diye araya girdim. "Evet, evet, *bunu* daha önce de duymuştum. Fausto için çalışmayı nasıl buluyorsun o zaman? *Bunu* zaten itiraf etmiştin. "

"Artıları ve eksileri var."

"Sana ne kadar ödüyor?"

Bir şey söylemedi.

"Unutmuşum, sana henüz ödeme yapmadı. Ne *vaat ediyor?* Sen?"

Sessizce bana baktı.

"Bu kadar büyük bir risk almak için önemli miktarda para olmalı," dedim.

"500 artırıyorum," dedi bir avuç fiş atarken. Kendinden çok emindi. Hiç şüphe belirtisi yoktu.

Elimde bir avuç bok vardı, ben de pas geçtim.

"Öz kardeşini öldürdü ve yeğenlerini öldürmeye çalışıyor," diye belirttim. "Zamanı geldiğinde *seni* öldürmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Oyun mu oynayacaksın yoksa durmadan konuşacak mısın?"

"Neden ikisini de yapamıyorum?"

"Bu da stratejinin bir parçası mı? Beni sersemletmek için mi?" "Neden, işe yarıyor mu?"

"Beni sıkıyor, kesinlikle. Tam olarak sersemletmiyor ama."

"Henüz," diye şakacı bir şekilde cevap verdim.

Bana küçücük bir gülümseme verdi, sonra masadaki kartlara bakmaya devam etti.

"Seni Fausto için çalışmaya iten şey neydi?" diye sordum.

"Bir şey için paraya mı ihtiyacın vardı? Belki... seni kovan satranç federasyonuna karşı açacağın dava için?"

Gözlerinde küçük bir öfke parıltısı.

Ah.

Demek haklıydım.

"Makaleleri okudum," dedim, sonra sempatik bir şekilde ekledim, "Seni fena kazıklamışlar."

Bana ters ters baktı. "Söylemiyorsun."

"*Söylüyorum* Özellikle de şu iki numaralı adam, Danimarkalı oyuncu. Ama ölürsen onlardan intikam alamazsın."

Gözlerimin içine baktı ve "O zaman ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Çekip gitmeyi."

"Olmaz."

"Pekâlâ, o zaman şuna ne dersin: Bizimle çalışırsan Fausto'nun teklifini karşılayacağız."

"Onun teklifini karşılayacak paranız yok," dedi soğukkanlılıkla. "En azından dünden sonra."

"Yani sana *çok* şey teklif ediyor," diye fark ettim. "On milyon mu?"

Yirmi mi?"

Hiçbir tepki vermedi.

"Haklısın, bunu karşılayamam," dedim. "Şu anda olmaz. Ama seni bir konuda temin edebilirim: Sana ödeyeceğimiz parayı harcayacak kadar yaşayacaksın."

"Kaybedersen değil."

"İkimiz de aynı taraftayken nasıl kaybedebiliriz *ki*?
Sen tanıdığım en zeki insansın." "Kendin hariç tabii," dedi
alaycı bir tavırla.

Sırıttım. "Ben kendimi hayatım boyunca tanıdım, o yüzden
bunun sayılacağını sanmıyorum. Ama diyelim ki beni ciddi bir
şekilde zorluyorsun."

"Son 48 saate bakılırsa, bundan daha fazlasını yaptığımı
söyleyebilirim," diye karşılık verdi.

"Doğru."

Masanın ortasındaki üç karta baktım. Sinek iki, kupa
yedi, maça vale.

Aşağı yukarı işe yaramazlardı -

Tabii onlardan iki çift ya da üçlü yapabilecek kartlarınız
yoksa.

Şimdi onun neyden yapıldığını öğrenmek için iyi bir zaman
olduğunu düşündüm.

"Hepsini koyuyorum," dedim ve tüm fişlerimi masaya
koydum. Bana şok içinde baktı - sonra gözlerini kıstı.

"Sende hiçbir şey yok," diye alay etti.

"O zaman beni ara," dedim gülümseyerek.

Bir süre sessizce oturdu, yüzümü okumaya çalıştı.

Bu aptalca bir işti.

"Buradaki durum mu?" Masanın üzerindeki fişlerimi
göstererek söyledim. "Er ya da geç her şey tam olarak buna
varacak. Eninde sonunda bizim tarafımızla sizin tarafınız
arasında nihai bir yüzleşme olacak. Elimde ne olduğunu
bilmeyeceksiniz... ama ben hepsini oynayacağım. Blöf yapıp
yapmadığıma bakarak her şeyi, ama *her şeyi* riske atmak
isteyip istemediğine karar vermen gerekecek. Ve sana şu konuda
söz verebilirim Sofia: Tanışabileceğin en iyi blöfçü benim."

"Şu anda yaptığın şey de bu." Omuz
silktim. "O zaman ara beni."

"Önümüzde hâlâ iki kart daha var," diye belirtti.
"Kolaylıkla benim lehime kırılabilirler ve bu senin sonun olur."

"Gerçek hayattaki mücadelemizde, tabiri caizse her zaman daha fazla kart olacak. Şu anda öngörüleemeyen bazı gelecek olaylar *bizim* lehimize sonuçlanacak... ve diğerleri sonuçlanmayacak. Ama sonunda *her şey* tek bir soruya, sadece tek bir soruya bağlı olacak: *Her* şeyini ortaya koymaya istekli misin?"

Orada oturmuş, bana bakıyordu.

"Bu sadece basit bir kart oyunu," dedim gülümseyerek.
"Burada ölüm kalım durumu yok. Ya uçağa binip gideceğim ya da sana bir soru soracağım."

"Kaybetmeyi sevmem," dedi açıkça.

"Ben de öyle. Elbette her zaman *üçüncü* bir yol vardır."

"Hangisi?"

"Bu aptal oyunu oynamayı bırakır ve ikimiz de ne yapıyorsak onu yaparız.

gerçekten yapmak istiyorum."

Gözlerini kısmıştı. "Peki neymiş o?"

"Odalarımızdan birine git, soyun ve ben de seni mümkün olduğunca çok kez boşaltayım."

Yanakları kıpkırmızı oldu.

İşte o zaman kazandığımı anladım.

Çünkü o da *benim* istediğimi istiyordu ve bunu bilmeme izin veriyordu.

"Çok cüretkârsın," dedi.

"*Audace, audace, toujours l'audace.*"

"Bu sefer seni düzeltmekten kaçınacağım," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim."

"Daha öpüşmedik bile," diye belirtti. "Bunu oldukça hızlı bir şekilde düzeltebiliriz."

"Beni odana götürdüğünde, beni öldürebilirsin."

"Öldürmeyeceğim," diye cevap verdim.

Yine de bunu tamamen göz ardı etmemiştim.

Ben de *istiyordum*

Aslında içimdeki her şey bunu yapmamam gerektiğini haykırıyordu - Ama eve döndüğümde Dario'nun ne soracağını biliyordum: *Döndü mü?*

O zaman neden onu öldürmedin? Onu dönüştüremezsen öldüreceğini söylemiştin.

Bu cevaplamak istediğim bir soru değildi.

Sofia başını iki yana eğdi. "Fausto, siz *Cosa Nostra* tiplerinin sizin için kutsal olan bir şey üzerine yemin ettiğiniz bir şey olduğunu söyledi."

Sandalyeme geri yaslandım. Bir tuzağın yaklaştığını hissediyordum. "Yapıyoruz," diye itiraf ettim.

"Bu sözleri gerçekten tutuyor musunuz?"

"*Tutuyor* Tüm kardeşlerim gibi."

"Fausto tutmuyor."

"Düşünebiliyor musunuz?" dedim alaycı bir tavırla. "Ancak, ben Fausto değilim."

"Pekala, o zaman - senin için kutsal olan bir şey üzerine yemin et. Beni öldürmeyeceğine yemin et."

"Yapamam," dedim üzüntüyle.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?"

"Ya Fausto için çalışmaya devam etmeyi seçersen? Ya bir hafta sonra senin ya da kardeşlerimin hayatı söz konusu olursa ve parmağım tetikte olan ben olursam?" Başımı salladım. "Böyle bir söz veremem."

Orada oturup uzun bir süre beni izledi. Sonunda, "O zaman İtalya'ya dönene kadar beni öldürmeyeceğine dair kutsal bir şey üzerine yemin et." dedi.

"*Bunu* yapabilirim," dedim gülümseyerek. "Sen de aynı yemini ettiğin sürece."

"Ben *Cosa Nostra*'da değilim. "

Kıkırdadım. "Fausto için çalışıyorsun. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık *Cosa Nostra*'dasın."

Bir an bana baktı, sonra başını salladı. "Pekâlâ. İlk sen başla."

"Tüm kardeşlerimin hayatı üzerine yemin ederim ki dünyanın bu tarafında olduğumuz sürece size hiçbir şekilde zarar vermeyeceğim. Makao, Hong Kong ve aradaki her yer."

"Ben de dünyanın bu tarafında olduğumuz sürece sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

"Ve sen de eylemsizlik yüzünden bana zarar gelmesine izin vermeyeceksin," diye ekledim.

"Fausto'nun bir şeyler planlaması ve benim sana haber vermemem gibi mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Pekâlâ - buna da yemin ederim," diye kabul etti. "Peki ne üzerine yemin ediyorsun?"

Bir an düşündü.

"Gelecekle ilgili tüm umutlarım ve hayallerim üzerine," dedi... ve sonra sesi soğudu. "Ve bana ihanet eden adamlardan almak istediğim intikam üzerine."

Lanet olsun.

"Ve sen de *Cosa Nostra*'da olmadığını söylüyorsun," diye şaka yaptım. "Pekâlâ, benim için yeterince iyi. Gidelim mi?"

"Önce o öpücüğe ihtiyacım olacak," dedi soğukkanlılıkla. Sırıttım. "Dediğim gibi... kolayca düzeltilebilir."

As Biz yürüdü doğru ve Asansör, I koy benim elini beline doladı.

Ve kalçasının lezzetli kıvrımını altında hissetti.
etek.

"Yakışıklıyız, değil mi?" diye mırıldandı.

"Bundan çok daha fazlası olmak üzereyim," dedim.

Asansörün kapılarından biri, kata ulaşır ulaşmaz açıldı.

O.

Asyalı bir çift dışarı çıktı. Onlar gittikten sonra, ben Sofia'yı içeri çekti.

"Senin odan mı benimki mi?" "Senin odan mı, benimki mi?" diye sordum, sonra da şakayla karışık, "Bekle, henüz bir odam yok - sanırım senin odan olmalı" dedim.

"Sanırım öyle," dedi *çok komik* bir sırıtışla. "Kırkıncı kat."

'40'ı seçtim ve sonra 'Kapıyı Kapat' düğmesine bastım -

Ama birkaç Asyalı adam hızla bize doğru yürüyordu. Biri Çince seslendi.

Zerre kadar Mandarin bilmesem de benden onlar için kapıyı tutmamı istediğini biliyordum.

"Çok üzgünüm! Yer kalmadı!" Onları durdurmak için bir elimi uzatarak seslendim.

Kaşlarını çattılar. Belki İngilizce bilmiyorlardı - ya da belki sadece "*Siktir git!*" diyorlardı.

Her iki durumda da, jestim onları hiç caydırmadı. Şimdi koşmaya başladılar.

Hızlı düşünerek cebimden birkaç poker fişi çıkardım.

Benimle yatmaya hazır güzel bir kadın vardı; fişlerimi bozdurmak için değerli zamanımı harcamak yerine, onları cebime soktum.

"Al bakalım - çok üzgünüm!" Paraları onlara doğru fırlatırken bağırdım.

Şok olmuş bir halde poker fişlerini yakalamak için çabaladılar.

Onları ellerine aldıklarında kapılar kapanmıştı.

"Asansör bize kalsın diye mi yaptın bunu?" diye sordu hayretle.

"Tabii ki - çünkü aksi takdirde bunu yapamazdım.

Bu."

Ellerimle yüzünü kavradım... eğildim... ve onu öptüm.

Madonn.

Dudakları çok yumuşak ve sıcaktı.

İlk başta kararsızdı - sanki fazla deneyimi yokmuş gibi -

Ama deneyim eksikliğini yavaş yavaş coşkuyla telafi etti.

Gözlükleri yoluna çıkmıştı, ben de onları çıkaracak kadar durdum.

"Hey," diye itiraz etti -

Ve sonra onu tekrar öptüm.

İtiraz etmeyi bıraktı.

Kıçını tuttum ve onu kendime çektim... Ağzını

açtı...

Asansör durana kadar Fransız öpücüğü *verdik.*

Ayrıldım, elini tuttum ve onu koridora çektim.
Yürürken, "Gözlük," dedi ve diğer elini uzattı.
"Neden? Her şey başka o geliyor kapalı içinde
sadece a Birkaç dakika," diye takıldım.
"Gözlükler," diye sordu.
Kıkırdadım ve uzattığı eline tutuşturdum. "Nereye
gidiyoruz?"
"Oda 4010."
"Pekâlâ, hadi - "
Aniden elimi çekerek beni durdurdu - Ve *beni*
tutkuyla öptü.
Kıçını ellerimin arasına aldım, kıvrımlarını hissediyordum.
Sonra telefonum titredi.
İki kısa vızıltı, ardından iki tane daha. Roberto'nun
özel zil sesi.
"Kahretsin," diye inledim.
"Ne?" diye sordu telaşla.
Sırf biriyle yatmak üzereyim diye *danışmanlık* görevimden
kaytaramazdım -
Beni birlikte olduğum herkesten daha çok tahrik eden bir
kadınla bile.
"Bir saniye," dedim telefonumu çıkarırken. "Benimle
dalga geçiyor olmalısın," dedi öfkeyle. "Görev
çağırıyor, *bella*."
Kilit ekranını açtım ve mesaja baktım.
Toplantı bitti. El Dorado'ya geliyoruz.
"Siktir," diye tısladım.
"Ne?" diye sordu, tekrar alarma geçmişti.
"Kardeşim şu anda buraya geliyor," diye mırıldandım.
Roberto bana haber vermediyse, bunun nedeni bildirecek iyi
bir şey olmamasıydı.
Ya da belki o oldu Çünkü biri
oldu ile samimi olma yeteneğini kısıtlıyor.

"*Biz*" *mi*? Geri mesaj attım.
Han da geliyor.
Havaalanındaki uzun boylu psikopat.
Güzel, diye yazdım, sonra göndermeden durakladım.
Telefonumdan başımı kaldırıp bana ters ters bakan Sofia'ya baktım.

"Onunla hemen şimdi *buluşmayacaksın, değil mi?!*" diye sordu kuşkuyla.

"Seninle benim aramdakileri bilemez."

Sırıttı. "Yani *ikiz kardeşin* bile beni bilmiyor mu?"

"Onaylayacağını sanmıyorum," dedim alaycı bir tavırla.

Sofia'nın hemen arkasında, duvarda etli bir fileminyonun çerçeveli posterı vardı. Yanında hem İngilizce hem de Çince bir yazı vardı.

Makao'daki En İyi Surf 'n Turf! Cabana Steakhouse - El Dorado'nun Ana Katı!

Hızlı düşünerek mesajıma devam ettim.

Yemeğe yeni başladım, ama siz ve Bay Han geldiğinizde bana katılabilirsiniz.

Sofia döndü ve posterı gördü.

"Olamaz, " *diye* inledi.

"Dediğim gibi, seni bilmemeliler." "'Onlar' mı?"

"Bir ortağıyla birlikte geliyor." "Harika," diye homurdandı.

Roberto'dan bir mesaj daha geldi. *Neredesin?*

Afişe tekrar baktım, sonra cevap yazdım: *El Dorado'nun ana katında Cabana adında bir et lokantası.*

"*Orada görüşürüz*" diye cevap verdi.

"Çok özür dilerim ama gitmem gerekiyor," dedim.

"Sen orospu çocuğu," o dedi, Yine de onu ton espriliydi.

"Neden - sen bir anne misin? Çünkü seni sonra kesinlikle becereceğim," dedim muzipçe.

Bana ters ters baktı. "Zahmet etmeyin."

olmadan Uyarı, I yakaladı onu ve öptü onu tutkuyla.

Bir saniye boyunca inledi ve mücadele etti -

Ama sonra teslim oldu.

Birkaç saniye sonra geri çekildim. "Bunu telafi edeceğim, yemin ederim. Sadece onlardan kurtulmama izin ver, hemen geri geleceğim. Bir saatten fazla sürmez."

Bana tekrar ters ters baktı. "Bunu telafi etsen *iyi olur*."

Sırıttım. "Telafi edeceğim. Kardeşlerimin hayatı üzerine yemin ederim."

Bana küçücük bir gülümseme verdi. "Tamam... şimdi buna mecbursun."

Onu tekrar öptüm - ama bu sefer şefkatle. "Bu bir randevu."

"Hm," diye homurdandı rahatsızlıkla, ben masaya dönerken. asansöre bindi ve düğmeye bastı. "Yine de *seni* beklemek gibi bir zorunluluğum yok."

"Ama o zaman tüm eğlenceyi kaçırmış olursun," diye takıldım ona.

"Kaçırır mıyım?"

"Evet - ne de olsa kardeşlerimin hayatı üzerine yemin ettim." Kendine rağmen yarı gülümsedi.

Asansörün sesi duyuldu.

"*Arrivederci, bella*," dedim ve asansöre binerken ona bir öpücük gönderdim.

Gördüğüm son şey, odasına doğru giderken başını hüznle salladığı oldu.

Sofya

(Cehennem gibi.

Niccolo Rosolini de öyleydi:

Cehennem kadar can sıkıcı.

Çok kötü, o da cehennem gibi *ateşliydi*.

Poker masasında bana teklif ettiğinde şok olmuştum.

Ve hemen tahrik oldum.

Bir erkekte en çok istediğim şeye sahipti: zekâ. Ama aynı zamanda komik, karizmatik ve yumuşaktı - Ve cüretkâr.

Sınırları zorlamayı gerçekten seviyordu...

Ve ben de bundan hoşlandığımı fark ettim.

Yani bana onunla yatmamı teklif ettiğinde -

Daha öpüşmeden -

Bir yanım "*Seni pislik!*" diyordu.

Ve diğer bir yanım da, "*Ohhhhh... Sanırım pislikleri seviyorum...*" dedi.

Şimdiye kadar hiç *kimseden* bu kadar etkilenmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, Niccolo'dan da

korkuyordum - ki bu sadece çekiciliği artırıyordu.

Ayrıca, ilk kez yapacağım için inanılmaz derecede gergindim.
Bekâretimi kaybetmenin yeni bir eve taşınmak gibi olacağını düşünmüştüm hep: zamanı geldiğinde yapardım.

Görünüşe göre sonunda zamanı gelmişti.

Ve bunu ilk kez yapmak istediğim biri varsa, Niccolo bir numaralı tercihimdi. İkincisi yoktu.

Onunla yalnız kalmanın aptalca olacağını *biliyordum*. Beni öldürmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu - özellikle de yüzlerce tanıdığın olduğu kalabalık bir odadan çıktıktan sonra.

Ancak...

Cosa Nostra'nın o aptalca 'kutsal bir şey üzerine yemin etme' şeyini yaptıktan sonra...

Ona inandım.

Ki bu aptalca, biliyorum.

Özellikle de Fausto'dan gördüklerimden sonra... Ama

Niccolo'da farklı bir şeyler vardı.

Beni öldürmeyeceğine söz veremeyeceğini söylediğinde beni kazandı.

İlk başta bu beni korkuttu -

Ama gerekçesini açıkladığında, bir gün benim hayatımla kardeşlerinin hayatı arasında bir seçim yapmak zorunda kalabileceğini söylediğinde...

Anlayabiliyorum.

Ve sırf kolaylık olsun diye kayıtsızca söz *vermemesi* gerçeği?

Bana zarar vermeyeceğine yemin ettiğinde ona inanmamı sağladı.

Ona güvenmiştim.

Tanıdığım diğer tüm erkekler için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı bu.

Ve sonra gidip lanet telefonuna cevap vermek zorunda kaldı. Onu boğmak istedim.

Hayatımda ilk kez beni azdırdı.
Ve sonra hepsini çekip aldı. Bununla
birlikte, bir umut ışığı *vardı*.

Bu BİLGİ o istemeden verdi uzakta oldu
Çok değerli.

Bir: Mesaja verdiği tepkiye bakılırsa, haberler iyi değildi.

Bu da Bay Lau'nun Roberto'yu Hong Kong'da oyalama
sözünü yerine getirdiği anlamına geliyordu.

Görevim başarılı olmuştu. Fausto çok sevinecekti.

İki: Niccolo, Roberto'yla birlikte 'bir ortağının' da geleceğini
söyledi.

Bunun Bay Lau olacağını sanmıyordum - yaşlı adamın bir
kumarhaneye gittiğini görmemiştim - o zaman geriye uzun
boylu psikopat Bay Han ya da bilinmeyen başka biri
kalıyordu.

Han'ın Lau'nun baltacısı olduğu izlenimine kapıldım, bu
yüzden paramı Han'a yatırdım.

Bu da Lau'nun sözünü yerine getireceği fikrini güçlendirdi.

Roberto'yu sadece oyalamakla kalmayacak, aynı zamanda
tasmasını da elinde tutacaktı.

Hepsi harika haberler.

Keşke benim ilk kez sevişmem pahasına olmasaydı.

Odama geri döndüğümde azgın ve tedirgindim.

Sadece kızgınlığımı iletmek için Modena'ya geri dönmeyi düşündüm
- *Alacağın bu, pislik!* -

Ama onu çok istiyordum.

Ve şimdiye kadar tanıdığım, beni gerçekten heyecanlandıran
tek adamdan uzaklaşamazdım.

...ölümcül düşmanım *olsa* bile. Bir saat
içinde geleceğini söylemişti.

Ben de ona en azından bunu vermeye karar verdim.

O zaman üzerinden *Cosa Nostra*'ya gelse *iyi olur.*

sözünü tutmasını istiyorum.

Niccolo

et lokantasına gittim ve bir yer buldum. Akşam yemeğiyle ilgili her şey sadece bir oyun değildi; gerçekten açtım. Saatlerdir bir şey yememiştim... ve her şey yolunda giderse Plana göre, önümde uzun bir gece vardı.

Diğer şeylerle birlikte gücümü de yüksek tutmak en iyisiydi.

Bir saat içinde Sofia'ya döneceksem, Roberto ve Han gelmeden yemek yemem gerektiğini düşündüm. Ne de olsa 60 dakika içinde onun odasında olmak niyetindeydim.

Ve ondan kısa bir süre sonra da *onun* içinde.

Şarap listesini taradım ve İtalya'dan mükemmel bir kırmızı olan Montepulciano d'Abruzzo buldum. Sonra az pişmiş bir fileminyon sipariş ettim.

Şarap geldiğinde yudumladım ve Sofia'yı düşündüm.

Hong Kong'a geleceğimi biliyordu. Aksini iddia etme zahmetine bile girmemişti ki bu onun açısından akıllıcaydı. Hemen anlardım ve o andan itibaren ağzından çıkan her kelimeden şüphe ederdim.

Eğer biliyorsa, bu ya ailemin organizasyonumuzda bir köstebeği olduğu ya da evin dinlendiği anlamına geliyordu.

Fausto'nun özel jet şirketlerinde bağlantıları olduğu konusunda büyük bir yaygara koparmıştım ama buna inanmıyordum. Bir böcek ya da köstebek bin kat daha olasıydı.

Dario'ya Macau'dan bahsettiğim oda, konuşmamız için o kadar alışılmadık bir yerdi ki, dinleniyor olabileceğine inanmıyordum.

Bu da bir köstebeği işaret ediyordu.

Konuşmalarımıza kulak misafiri mi oldular?

Yoksa planlarımızı biz Hong Kong'a gittikten sonra mı öğrendiler?

Eğer durum böyleyse, köstebek bizim için çalışan herhangi biri olabilirdi: piyadeler, idari çalışanlar, mutfak personeli...

İsa.

Bu oldu a lanet olsun baş ağrısı çalışıyor için untangle olasılıklar.

Eve döndüğümde gerçeği ortaya çıkarmak için olağanüstü çaba sarf etmem gerekecekti.

Beni en çok rahatsız eden şey Sofia'nın kardeşimin benimle kumarhanede buluşmaya gelmesine şaşırmamış olmasıydı.

Aslında, yanlışlıkla Roberto olduğunu bildiğini açıklamıştı.

"Kardeşim şu anda buraya geliyor" dedim.

Bir saniye sonra, *"Yani ikiz kardeşin bile beni bilmiyor mu?"* diye sordu.

Söz konusu kardeşin benim kardeşim olduğundan bahsetmemiştim.

İkiz.

Bu da Roberto'nun Hong Kong'da olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

Ve eğer bunu zaten biliyorsa, o zaman muhtemelen

Neden?

Bu da muhtemelen Lau'yu görmeye kendi başına gittiği anlamına geliyordu.

Bu çok mantıklıydı.

Sofia turnuvada oynamıyordu ve Fausto'nun planlarının böylesine kritik bir aşamasında onu bırakması aptallık olurdu.

Yani...

Büyük ihtimalle.

Hong Kong'a *neden* gittiğimizi biliyordu... Ve bizi sabote etmek için buradaydı.

Sonuçta parayı alırsak Fausto'ya karşı savaşımaya devam edebilirdik.

Ama eğer yapmazsak, işler çok çabuk biterdi.

Roberto bize Lau'dan 50 milyonu geri almanın zor olacağını söylemişti.

Ama bu neredeyse imkânsız hale gelmiş olabilir. Yine de bunların hepsi varsayımdı.

O akşam daha sonra ondan biraz bilgi almaya çalışacaktım... Öncesinde onunla birkaç 'başka şey' yaptıktan sonra.

Roberto ve Han geldiğinde bifteğimi bitirmek üzereydim.

Kardeşim karşıma oturdu.

Bay Han, bir an tereddüt ettikten sonra Roberto'nun yanına oturdu.

"Ee, toplantı nasıl geçti?" Neşeyle sordum. "Hiçbir şey belirlenmedi, bu yüzden Hong Kong'da kalacağım.

En azından bir gün daha Kong," dedi Roberto.

Kahretsin.

Sonra Han ekledi, "Muhtemelen daha uzun."

ALLAH KAHRETSİN.

Eğer Lau'nun sağ kolu Roberto'nun parayı yakın zamanda alamayacağını biliyorsa, o zaman *iş*gerçekten *bitmiş* demektir.

Bazen haklı olmaktan nefret ediyordum.

Roberto şaşırmış görünüyordu. Zavallı çocuk henüz ne kadar fena kazıklandığını anlamamıştı.

Han, Gota ve Xi adında iki adamdan bahsetti ve Roberto asık suratla, "Görünüşe göre *birkaç* gün Hong Kong'da kalacağım," dedi.

"Yarın sabah uçuyorum," dedim, "yani eğer bu o zamana kadar çözülmezse - "

"Çözülmeyecek," dedi

Han. *Orospu çocuğu* -

Benimle alay mı ediyordu, yoksa sadece bir pislik miydi?

"O zaman seni burada tek başına bırakmak zorundayım," dedim Roberto'ya.

"Ben hallederim," diye cevap verdi. "Burada aradığını buldun mu?"

El Dorado'ya gelmemin bir nedeni olduğunu biliyordu ama olanları anlatmaya hiç niyetim yoktu. Özellikle de Han'ın önünde.

"Buldum," dedim. "Mükemmel bir fileto mignon. Yanında Montepulciano d'Abruzzo tavsiye ederim. Yemin ederim, buradaki menüde Floransa'daki çoğu restorandan daha iyi İtalyan şarapları var."

"Bu arada," dedi Roberto, "Hong Kong'daki Continental Hotel'de kalacağız. Bay Lau bize çatı katı süitini önerdi."

"Kulağa hoş geliyor," dedim, "ama ben burada bir oda ayırttım bile."

Yalandı ama Roberto'nun geceyi nerede geçireceğimi bilmesine gerek yoktu.

Şok içinde bana baktı. "Hong Kong'a geri dönmeyecek misin?"

"Bu gece

değil." "Neden

dönmüyorsun?

"

"İlgilenmem gereken başka işlerim var. Kabalık etmek istemem beyler ama sizden ayrılmak zorundayım. Hesabımı öder misiniz?"

Ceplerimdeki poker fişleriyle de ödeyebilirdim ama hesabı Han'a ödetmeyi umuyordum. Bizi sırtımızdan bıçakladıktan sonra en azından bunu yapabilirdi.

"...uh... tabii," diye mırıldandı Roberto.

"Mükemmel. Eğer gitmeden önce seni göremezsem, evde görüşürüz. Beni arayın ve ilerlemenizden beni haberdar edin."

"...Tamam..."

"Bay Han, memnun oldum." Daha önce havaalanında karşılaştığımızda reddettiği için elimi uzatmadım. Ayrıca, artık onun düşman olduğunu biliyordum. "*Arrivederci*."

Restorandan dışarı çıktım ve arabanın içinde kayboldum. kumarbazlar ve turistler kumarhane katını dolduruyordu.

Katılmam gereken *çok* önemli bir toplantım daha vardı. Saatimi kontrol ettim.

Saatimin dolmasına yedi dakika kalmıştı.

Mükemmel.

Sofya

■ beklerken duş almaya karar verdim. Sadece tazelenmek için değil, etrafta beklerken dikkatimi dağıtmak için.

Doğruyu söylemek gerekirse, son derece endişeliydim. Ne de olsa daha önce hiç seks yapmamıştım.

Ayrıca hiç kimseden bu kadar güçlü bir şekilde etkilenmemiştim... Bir mafyadan bile.

Ve tüm bu 'beni öldürmeyeceğine yemin etme' kısmı, hem iyi hem de kötü karışık duygulara yepyeni bir katman ekledi.

Ama sıcak su tenime değdiğinde sakinleşmeye başladım.

Omuzlarım gevşedi ve gerginlik yavaşça boynumu terk etti.

Suyun üzerime döküldüğü süre boyunca nasıl bir şey olacağını merak ettim...

Nasıl biri olacağını.

Ve bu onu daha çok istememe neden oldu.

Duştan çıktığımda tekrar giyinmeyi düşündüm - ama giysilerimde '36 saattir giyiliyormuş' hissi vardı ve üstümü değiştirmemiştim.

Nasıl olsa çıkacaklarına karar verdim, onun yerine pelüş bir bornoz giydim.

Aynadaki buğuyu sildim ve kendime baktım.

Yeterince iyi, diye düşündüm.

Eğer değilse, gidebilir.

Televizyonda bir belgesel izleyerek zaman öldürdüm.

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum ama yatağın başucundaki saate bakıp duruyordum.

Sonra... ayrılmamızdan neredeyse tam bir saat sonra...

kapının çalındığını duydum.

"Oda servisi," dedi diğer taraftan şakacı bir ses.

Yataktan fırladım, sonra kendimi sakınleştirmeye zorlayarak odanın içinde yürüdüm, kalbim çılgınca atıyordu.

Bir yanım "*Seni aptal, aptal Cosa Nostra yemini etmesinin seni güvende tutacağını mı sanıyorsun?*" diye düşündü.

Ama bir yanım da bu riske degeceğini düşünüyordu.

Kapıyı açtım -

Ve işte orada duruyordu, duvara seksi bir şekilde yaslanmıştı, yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

"*Ciao, bella,*" dedi sırtarak -

Sonra da kaşlarını kaldırarak bornoza baktı. "Oh - kolay erişime karar vermişsiniz, anlıyorum," dedi.

Eğlence.

Gömleğinin yakasından tuttum ve onu odanın içine çektim.

"Kapa çeneni ve buraya gel," dedim.

"Evet hanımefendi, " dedi gülerek -

Ve sonra beni kollarına aldı ve öptü beni o gibi kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı.

Aslında *bundan* çok daha fazlasıydı. Aslında kollarıyla beni destekleyerek geriye doğru daldırdı.

Ben olsam görüldü o bitti içinde ve filmler ve her zaman gizlice nasıl hissettirdiğini bilmek istiyordu -

Ama hiç kimse yapmadı.

Şimdiye kadar.

Kontrolden çıkmış olmanın verdiği baş döndürücü bir his vardı.

Etrafımdaki güçlü kollarının verdiği inanılmaz hisle karışık - Tüm bunlar olurken dudakları hararetle benimkilere bastırıyordu. Ağzımı ona açtım -

Ama beni Fransız öpücüğüyle öpmek yerine hiç öpmedi.

"Al... *bunlara* ihtiyacın olmayacak," dedi gözlüklerimi çıkarıp şifonyerin üzerine koyarken.

Onlar olmadan kendimi savunmasız hissediyordum. Dünya keskin bir odak noktasından bir bulanıklığa dönüştü.

"Ve *buna* da ihtiyacın olmayacak," dedi bornozumun kemerini çekerken.

Birden, son anda, sinirlerim beni alt etti.

"Bekle!" Sinirle bağırdım.

Durdu ve sıırttı. "Zoru oynuyorsun, anlıyorum." "Hayır, ben sadece... Ben..."

"Ne?" diye sordu endişeyle. "...Ben... bunu daha önce hiç yapmadım."

"Bir *konsolos* arkadaşınla *mı* yattın?" diye şaka yaptı. "Dürüst olmak gerekirse, ben de *öyle*. Ama normalde şişman, orta yaşlı erkekler oldukları için Tanrı'ya şükürler *olsun*."

"Hayır, yani... Ben hiç..." Sözümü kestim.

Niccolo dondu kaldı.

"...gerçekten mi?!" diye sordu şaşkınlıkla. Başımı 'hayır' anlamında salladım...

Ve bir kahkaha patlattı.

"Ne?!" Hem kızgın hem de kırgın bir şekilde tersledim.

"Benim ve kardeşlerimin ölümünü planladın, Türk ve Sicilyalı gangsterlerin kukla iplerini çektin... ama daha önce hiç seks yapmadın," dedi inanmaz bir gülümsemeyle.

Ağzımın köşesi yukarı kalktı. "Şey... böyle söyleyi n c e ..."

Tek parmağını çenemin altına koydu ve hafifçe eğdi.

Başımı kaldırdım.

Bu his hem erotik hem de şefkatliydi.

"Bana söylediğine s e v i n d i m , çünkü artık çok daha büyük bir sorumluluğum var."

"...Ne?" Bunu yapamayacağını söyleyeceğinden korkarak fısıldadım.

"Şuna yapmak senin önce zaman kesinlikle Harika." diye fısıldadı, sonra beni öpmek için eğildi.

Niccolo

W Kapiyı açtığında uzun, ıslak saçlarının güzel yüzünden geriye doğru kaymış olduğunu ve hala o seksi kütüphaneci gözlüklerini taktığını gördüğümde arzularımı dizginlemek için.

Ama bakire olduğunu açıkladığında -

Şaşkına döndüğümü söylemek hafif kalır. İlk şoku atlattıktan sonra, bunu komik buldum.

Ailemi neredeyse iki kez öldüren muhteşem, acımasız suç dehası mı?

Kızarmış bir bakire.

Gerçek, kurgudan daha garipti, gerçekten.

Bu konuda birkaç düşüncem vardı.

Birincisi:

O gerçekten bir sivildi ve Fausto için çalışarak kendini neye bulaştırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

İkincisi:

Bu durumdan faydalanabilirdim.

Tabii ki böyle düşündüm. Karşılaştığım *her şey* hakkında kendime *hep* sorardım: *Bunu kendi avantajıma nasıl çevirebilirim?*

Belki en iyi özelliğim değildi, ama bir *danışman* için ikinci doğasıydı.

Üç, düşünceden çok bir duyguydu.

I aniden keçe koruyucu . Onu. gibi I vardı

Bu sorumluluktan sonuna kadar zevk alıyordu.

Ve dört:

İtirafı beni *inanılmaz derecede* tahrik etti.

Daha önce hiç bakire biriyle birlikte olmamıştım.

Sahip olduğu ilk sevgili olacağım fikri... Özellikle de ona herhangi birinden daha fazla ilgi duyduğum için.

başka bir kadınla tanışmıştım.

Bu onu daha çok istememe neden oldu.

Doğrudan damarlarıma ateş enjekte edilmiş gibi

hissediordum. Sikim zaten sertleşmeye başlamıştı -

Ama şimdi pantolonumu zorluyor, dışarı çıkmak için can

atıyordu. Ancak kendimi yavaşlamaya ve ağırdan almaya

zorladım... Ve kendimi zihinsel olarak *çok fazla* ön sevişmeye hazırladım.

Onun ilk seferini unutulmaz kılmak gibi bir görevim olduğunu hissediyordum.

Çok keyif alacağım bir görev.

Sofya

A Niccolo uzun bir süre sonra beni öpmekten vazgeçti ve yavaşça bornozumun kemerini tekrar çekti. Belimin etrafındaki baskı kaybolurken nefesimi tuttum - Ve bornoz açılarak çıplak vücudumu tamamen ortaya çıkardı.

"*Madonn,*" diye fısıldadı beni bir aşağı bir yukarı süzerken. Utançtan kızardığımı hissettim -

Sonra bornozu omuzlarımdan tamamen sıyırarak yere düşmesine neden oldu.

Beni yakaladı, bir kolunu belime doladı, diğer eliyle de kıçımı kavradı.

Ve beni tekrar tutkuyla öptü. Ona ağzımı açtım.

Ve dillerimiz yavaşça birbirinin üzerinde dans etti. Sağ eli göğsüme doğru kayd ve onu kavradı... Sonra meme ucumu çok hafifçe çimdikledi.

OH.

A hat . zevk vuruldu doğrudan gelen onun parmaklar bacaklarımın arasına.

Ve sonra.

Sert ve oldukça büyük bir şey karnıma bastırıldığında daha da *fazla* zevk hissettim.

Pantolonunun altında sertleşmişti...

Ve sikini görmek için sabırsızlanıyordum.

Elbette internette penisler görmüştüm - hem sarkık hem de dik - ama onlara her zaman klinik bir mesafeyle bakmıştım.

Birinin onları nasıl çekici bulabileceğini merak ederdim. Çok... *tuhaf görünüyorlardı.*

Şimdi ise, neredeyse salyalarım akarak bekliyordum.

Niccolo'nunkini gör.

Ondan uzaklaştım ve hızla keten gömleğinin düğmelerini açmaya başladım.

O sırttı ve yardım etti tarafından çekerek kapalı onun Ayakkabılar ve çorapları.

Gömleği çıktığında, arkama yaslandım ve bir saniye boyunca ona baktım.

Muhteşemdi.

Zayıf bir vücudu vardı - sıkı, tonlanmış kasları olan bir yüzücü yapısı. Her gün bir saat tur yüzen birine benziyordu. Tam olarak karın kası yoktu ama karın kaslarının net hatlarını görebiliyordum. Omuzları oldukça genişti, kolları güçlüydü ve zeytin rengi teninin altında kaslar dalgalanıyordu.

Kemerinin tokasını açıp çıkarırken ağzım sulandı.

Pantolonunun fermuarını aceleyle açmamı izlerken sırttı, pantolon ayak bileklerinin etrafına bir şelale gibi düştü - kumaşın altında çok sert bir şekle sahip bir çift siyah boxer ortaya çıktı.

Bel bandını hızla çekip aşağı indirdim - Ve nefesi kesildi.

Aleti muhteşemdi.

Gördüklerimin en büyüğü değildi - ama bu onu porno yıldızları internet ile karşılaştırıyordu. Tam olarak değil bir adil

Karşılaştırma.

Benim Tahmin et, gelen ne Ben olsam
Oku, oldu o o oldu
ortalamadan çok daha büyüktü.

Aleti uzun ve kalındı, dibinde koyu renkli muhteşem bir
kıl vardı.

Budurdu yukarı at a 45 derece aç, ve
şişmiş Baş bana doğru bakıyordu.

Ellerimi shaftının etrafına koyarken öylece baktım.

Oh...

Vay..

.

Bir avuç dolusuydu, bu kadarı kesindi.

Ve hayatımda ilk kez, arzudan neredeyse çıldıracak gibi
hissediyordum.

Onu içime almak istiyordum...

Onu içime almak...

Kötü bir şekilde.

O yalın aşığı ve öptü Ben Tekrar, okşama
göğüslerimi okşuyordu.

Sonra beni yavaşça yatağa doğru itti.

İsteyerek gittim.

Bacaklarımın arkası kumaşa değdiğinde yatağın üzerine
oturdum.

Böylece sikiyle göz hizasına gelmiştim.

Bu mesafeden bakıldığında kesinlikle *devasa* görünüyordu.

Endişeyle ona baktım.

Daha önce oral seks yapmayı hiç düşünmemiştim.

gerçekten kötü olmak istemedim -

Ama aklında olan bu değildi. "Biraz
geriye kay," diye emretti.

Çarşafın üzerinde kıpırdanarak geri
çekildim. "Sırt üstü yat," dedi.

Uzandım.

"Prezervatif kullanmalı mıyız?" Endişeyle sordum.

"Henüz değil," diye yanıtladı.

Ve alçaltılmışkendisi aşağı arasında benim
Bacaklar, Güçlü elleriyle onları birbirinden ayırıyordu.
Saflık ettiğimin farkındayım ama dudakları üst baldırımın iç
kısımını öpene kadar ne yaptığını bilmiyordum.

OH.

I değildi. hazırlandı için ve lezzetli duygusallık .

Ağzı benimde.

Vücuduma kadar.

Ve yavaşça amıma doğru fırçalıyor.

OH!

Dudaklarıyla beni okşamaya başladığında nefesimi içime
çektim.

Yavaşça...

Yavaşça...

Ve sonra yalamaya başladı.

AMAN TANRIM!

Hiç mastürbasyon yapmamıştım ama meraktan seksle ilgili
kitaplar okumuştum - neyi yaladığını bilecek kadar.

Önce dudaklarımı...

Sonra klitorisimi...

Yavaşça etrafını yaladı... Sonra

yavaşça üzerinden geçti...

Bacaklarımı jöleye çevirdi.

*Demek kadınlar seksi bu yüzden bu kadar çok
seviyordu!*

O yaladıkça ben daha hızlı nefes alıyor, göğüslerim
kabarıyordu...

Aldığım zevk gittikçe artıyordu... Sonra aniden
geri çekildi.

Durma! Haykırmak istedim ama sonra ne olacağını görmek
için bekledim.

Yatağın üzerine çıktı, dizlerini bacaklarımın arasındaki
şiltenin üzerine koydu, güçlü kollarının üzerinde durarak yüzü
tam benimkinin üzerine geldi...

Ve sonra beni öptü.

Dudaklarında kendi tadımı alabiliyordum... hafif tatlı, misk gibi bir tat...

~~Ben~~ yerine *hoşuma* gittiğini fark ettim.

Sonra geri çekildi ve gülümsedi. "Şöyle anlaşalım. İstersen kesinlikle korunabiliriz... ama seninle tekrar birlikte olmak istiyorum ve prezervatif taktıktan sonra aldığım tattan nefret ediyorum. Sekiz ay önceki son partnerimden beri test yaptırıyorum, yani güvendeyim - ve senin içine girmeyeceğim.

"Seçim sizin. Prezervatif ve sadece penetrasyon... ya da prezervatif yok, hem penetrasyon hem de daha fazlası sana iniyor."

Cinsel olarak hiç aktif olmamış olsam da doğum kontrol hapı kullanıyordum. Aşırı düzensiz adetlerim nedeniyle 19 yaşımdan beri öyleydim.

Yani risk yoktu.

Eğer doğruyu söylüyorsa.

Akıllı davranıp ona güvenmemem gerektiğini biliyordum.

Ama onun sıcak kahverengi gözlerine bakarken ona güvenmek *istedim*.

Ayrıca başım zevkten dönüyordu.

Şimdiye kadar yaptığı şey hayatımda hissettiğim her şeyden daha iyiydi -

Ve daha yeni başlamıştık.

Eğer *sadece* dili bile bu kadar iyi hissettiriyorsa, başka neler planladığını bilmek istiyordum.

"Yap sen Yemin et üzerinde senin kardeşler' hayatlar o sen test yaptırdın mı?" Fısıldadım.

Başını salladı. "Yemin

ederim." "O zaman...

prezervatif yok."

Sırıttı. "Harika." Ve sonra.

Beni tekrar öperken.

Vücudunu yavaşça bacaklarımın arasına indirdi... Ve sikinin ucunu dudaklarımın arasına bastırdı.

OH!

Beni öpmeye devam ederken ağzının içinde inledim... Ve sonra yavaşça sadece ucunu içime soktu.

İlk başta *inanılmaz* hissettim.

Başının yumuşak teni dudaklarımı şehvetli bir şekilde ayırıyordu... Ama sonra başka bir his oldu.

"OW!" diye bağırdım, irkilerek.

Aniden baskı ortadan kalktı.

"Bekle - hayır - sorun yok!" Panikle söyledim. Bana gülümsedi ve beni öptü.

"Önce biraz daha ön sevişme," diye mırıldandı... Sonra boynumdan aşağıya doğru öptü... Meme uçlarımı emmek için durdu...

Ve sonra belimden aşağıya doğru devam etti. Dilini tekrar hissettim -

OH. . .

Ve sonra dudaklarının klitorisimi nazıkçe emdiğini hissettim.

OHHHHH!

Niccolo

W Cübbesini çıkardığımda, altında kesinlikle muhteşemdi.
Kusursuz bir cilt...

Onu daha da kadınsı yapan birkaç kilo fazlası olan minyon bir vücut...

Ve dik göğüslerinde minik areolalar.

Kasık kılları tamamen doğaldı, ki bu hoşuma gitmişti. İlk kız arkadaşım tıraş olmamış ya da ağda yapmamıştı ve ondan sonra hep bunu tercih etmiştim.

İpeksi tenini okşamaktan büyük keyif alıyordum... Ve onun üzerine inmeyi daha da çok seviyordum.

Tadı nötrdü, sadece hafif bir misk kokusu vardı.

Onu her yalayışımda küçük bir zevk çılgılığı atıyordu.

Henüz boşalmamıştı ama ben içine girmeye karar verdiğimde bacakları titriyordu.

Babam öldüğünden beri kimseyle birlikte olmamıştım - çok fazla stres, vekilharç olarak *göreve* başladığımda yapacak çok fazla iş vardı. Test edilmişim, bu yüzden güvende olduğumu biliyordum.

Ama seçim ona aitti ve bunu özgürce yapmasını istiyordum.

İtiraf etmeliyim ki prezervatif kullanmamaya karar verdiği için çok *mutluydum*.

Sadece tenin tene değmesi hissini sevmekle kalmıyordum, aynı zamanda ona tekrar tekrar oral seks yapmak çok daha kolay *olacaktı*.

Ve bakire olduğu için, hazır olmaya yakın bir yere gelmeden önce ona çok fazla oral seks yapmak zorunda kalacağımı tahmin ediyordum.

Yine de denemeye değer diye düşündüm.

Kızlık zarının hala bozulmamış olduğunu sanmıyordum - Ama *Tanrım*, çok sıkıydı.

Tepki verdiğinde ucumu daha yeni içine sokmuştum.

"OW!" diye bağırdı.

Hemen geri çektim.

"Bekle - hayır - sorun yok!" dedi, panikle miş, dondurması elinden alınmış bir ocuk gibi görünüyordu.

Sırıttım.

"nce biraz daha ön sevişme," diye onu rahatlattım, sonra vücudunu öperek aşağıya doğru indim ve işime geri döndüm.

Sofya

"O *AMAN TANRIM!*" Hayatımın ilk orgazmını yaşarken haykırdım.

Ve sonunda tüm bu yaygaranın nedenini anladım.

Niccolo muhtemelen beş ya da on dakikadır beni yalıyordu - her ne kadar zevkten hipnotize olmuş bir halde zaman kavramımı yitirmiş gibi hissetsem de -

Birdenbire mümkün olduğunu hayal ettiğim her şeyin ötesine geçtiğinde.

Önce birkaç saniyede bir küçük sarsıntılar başladı.

Sonra her saniye daha hızlı gelen büyük sarsıntılar oldu.

Ta ki üst üste binip vahşi bir mutluluk cümbüşüne dönüşene kadar.

Çok uzun bir tırmanıştan sonra devasa bir rollercoaster'ın tepesindeymişim gibi hissettim -

Ama korkmak yerine hissettiğim tek şey zevkti. Tonlarca zevk - amımda, karnımda, bacaklarımda -

Ve sonra aniden hız treni bir coşku patlamasına dönüştü.

"AMAN TANRIM, AMAN TANRIM, AMAN TANRIM!" Çığlık attım.

O tutuldu yalama - tutarlı ve sabit
- olarak kasılmalar devam etti.

"OH FUCK, OH FUCK, OH MY GOD, OH FUCK!"

Sonunda dayanılmaz derecede şiddetlendi ve ellerimi başına koyup onu ittim.

Göğüslerim kabarırken ve karnımdaki kaslar titrerken sırtıtarak bacaklarımın arasından bana baktı.

"Oh... Tanrım..." Ona bakarken nefesim kesilmiş bir halde inledim.

"Bundan hoşlanmış görünüyorsun," dedi bariz bir memnuniyetle.

"Sanırım... Artık mutlu ölebilirim," diye nefes nefese kaldım.

Güldü. "Bugün ölmek yok tabii daha fazla *petite morts* yoksa."

Fransızca'da 'küçük ölüm' anlamına gelir.
orgazm.

"...tamam..." Fısıldadım. Tek yapabildiğim buydu.

Yatakta yanıma doğru ilerledi -

Ve sikinin sıcak ve sert bir şekilde sol uyluğuma bastırdığını hissettim.

Aşağı baktım ve nefesim kesildi.

Aletinin başı ıslaktı ve bir tutam berrak sıvı damlıyordu.

"Bu benden mi?!" Şaşırarak sordum. Uzun zaman önce içime girmeye çalışmıştı; şimdiye kadar çarşaflara bulaşmıştır diye düşündüm.

"Hayır, bu pre-cum," diye mırıldandı kulağıma.

"Bu normal mi?" Hayranlıkla sordum.

"Bir erkek ciddi şekilde tahrik olduğunda - evet."

"Yani seni... hem sert *hem* de ıslak mı yapıyorum?!"

Güldü. "Sanırım öyle de diyebilirsin."

Aletinin başına doğru uzandım ve hissettim. O kadar *kaygandı ki!*

Niccolo dokunduğumda homurdandı ve siki içimde sarsıldı.
el - küçük bir kasılma.

Bu hareket - ve pre-cum'un kayganlığı - buna karar verdi.
İçimde yükselen arzu, her türlü acı korkusunu bastırdı.
"Seni içimde istiyorum," diye fısıldadım.
Beni öptü. "Pekâlâ... tekrar deneyebiliriz."
"Hayır - *seni* içimde *istiyorum*," dedim ısrarla. "Acıtsa bile."

Gülümsedi. "Göreceğiz -"
"İçimde olmana
İHTİYACIM var."
Gözlerini bana dikti. Gözlerinde açlığa benzer bir arzu
yanıyordu. "Pekâlâ," dedi boğuk bir sesle.
Sonra kendini üstüme yerleştirdi. Ona
bacaklarımı sonuna kadar açtım.
Bir elini yanağıma koydu, gözlerimin derinliklerine
bakarken yavaşça tenimi okşadı...

Ve sikiinin sıcak ve şişmiş ucunu tekrar dudaklarımın arasında
hissettim.

Durdu... ve bana bakarken... Biraz öne
doğru gevşedi.
Nefesim kesildi.

Acıyordu ama geçen seferki kadar değil. Sanırım orgazmımın
kalıcı endorfinleri, onun içimde olmasına duyduğum ezici
ihtiyaçla karışmıştı.

Niccolo hemen durakladı.

"Durma," diye fısıldadım gözlerinin derinliklerine
bakarken. Başını salladı, sonra biraz daha ilerledi.
Nefesimi tuttum ve irkildim. Acı
arttı -

Ama bu *sadece* acı değildi.

Bunu karşılaştırayabileceğim tek şey, masörün bir düğüme
derinlemesine bastırdığı bir masajdı.

Acı, evet -

Ama bu *acı çok iyi* geliyordu.

"Nefes al," diye fısıldadı.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve kendimi nefes almaya zorladım.

"Sakin ol." o fısıldadı olarak o
itilmiş ileri sadece bir milimetre
daha.

Kendimi olabildiğince gevşek olmaya zorladım.

Ve sonra aniden, sanki bir daralma noktasını geçmiş gibiydi.

Ve içime çok daha kolay girdi.

AMAN TANRIM.

Orgazm daha iyi hissettirmişti, evet -

Ama bu da oldukça inanılmazdı. Daha önce hiç

böyle bir şey hissetmemiştim.

Yoğun, ilkel bir duygu.

Tamamen dolu olmanın muhteşem hissi... Ve bir kalp atışı hissedebiliyordum.

Sanırım onunkinden ziyade benimkiydi.

Ama amım onun kalın sikinin etrafında o kadar sıkıydı ki, hafif bir nabız hissedebiliyordum...

Sanki bedenlerimiz birdi.

Tekrar nefesim kesildi -

Ama bu sefer acıdan ziyade zevk ve şaşkınlık dolu bir soluktu.

"Sen Tamam mı?" Niccolo Fısıldadı. I keçe
onu hareket etmeyi bırak.

Çılgınca *evet* anlamında başımı salladım, konuşmak için kendime güvenemiyordum.

"Yapabilirim -" diye başladı ve ne söyleyeceğini biliyordum.

"DURMA," diye fısıldayarak bağırdım.

Sırıttı, sonra yavaşça içime girmeye devam etti.

Sonunda tamamen içime girmişti.

Biliyordum çünkü karnını amımın dudaklarında hissedebiliyordum, daha ileri gidemiyordu.

Öylece kaldı... hareket etmiyordu... boyutuna alışmama izin veriyordu...

Ama öpüştük.

Uzun, yavaş... Ve
şehvetli.

Niccolo

B Aramızda hiçbir şey olmadan Sofia'nın içinde olmak.
Madonn.

Kesinlikle çok lezzetliydi.

Hayatımda hissettiğim en şehvetli zevkti. Ama bundan daha fazlası... onun gözleriydi.

İçine girerken bana masumiyet ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

Daha önceki tüm etkileşimlerimiz sırasında - düğünde, kumarhane katında - onun için bu sert burun kalitesi vardı. Alaycılık, alaycılık, dünyevilik.

Sözlü düelloda bunu eğlenceli bulsam da, seks sırasında bundan zevk alacağımdan emin değildim.

Ama çıplak olduğumuzda.

Vücutlarımız birbirine değiyordu, ten tene... Sanki farklı bir insan gibiydi.

Güvenen.

Açın.

Tüm duygusal zırhları bir kenara atmıştı.

Böylece onun dünyaya sunduğu dış görünüşünü değil, gerçekte olduğu kadını görebilecektim.

Normalde o da benim gibiydi: Kendini korumak için bir gösteri yaparken 'Roberto'yu oynuyordu'.

Ama şimdi, o anda.

O izin verildi kendisi için olmak
savunmasız, olup olmadığını farkına vardı
ya da varmadı.

Ve *bayıldım*.

Normalde sahip olacağım nedenlerden dolayı değil -

Avantaj elde etmek için. Manipüle etmek. Olayları kendi lehime çevirmek için.

Hayır - tepkisini sevdim çünkü saftı... Ve tatlıydı...

Ve harika.

Sofia

F sonunda Niccolo hareket etmeye

başladı.

Önce nazikçe... İçimde
sallanarak...

Ama iyi olduğumdan emin olduktan sonra daha hızlı
gitmeye başladı.

Daha
derine.

Daha
sert.

"OH FUCK," diye inledim.

Öpüşmeye devam ettik -

Ve sonra itmeye başladı.

"UNH - UNH - FUCK - OH - " diye h a y k ı r d ı m , zevk her
itişte vücudumu sarsıyordu.

Niccolo yoğun bir şekilde konsantre olmuş gibi
görünüyordu - Ve sonra aniden içimden çıktı.

Tüm zevkim bir anda yarı yarıya kesildi. "Bekle

- ne?!" Dehşet içinde haykırdım. "Henüz

gelmek istemiyorum," dedi çabucak.

Doğru. önce o eğildi onun Kafa aşağı
arasında kalçalarım -

Ve dilinin tekrar klitorisimi yaladığını hissettim.

"AMAN TANRIM!" diye haykırdım.
Öncekinden farklı bir zevk geri geldi. Yine
rollercoaster'a tırmanıyordum - Daha yükseğe -
daha yükseğe -
Aniden vücuduma sıçradı, kendini konumlandırıdı
bacaklarımın arasında -
Ve siki içimde *derinlere* battı. İşte o
zaman ikinci kez boşaldım.
İçimde ecstasy patlarken mutluluk içinde çığlık attım -
Bu sefer daha derin ve daha yoğun.
Sikini tekrar tekrar içime sokarken içimde dalgalandığını
hissedebiliyordum -
Ta ki ben en yüksek noktadan aşağı inerken çekene kadar.
Klitorisimi okşayan dilinin yumuşak, hoş zevki
-
Hız trenine tekrar binin - DAHA YÜKSEK -
Dakikalar sonra, siki beni tamamen doldurdu - Ve *TEKRAR*
boşalıyordum.
Kendimi, zamanı ve diğer her şeyi unutmuştum.
Vücudunun benimkinin içinde olmasından, o muhteşem siki
beni ezici bir zevkle doldurmasından.
I yapamadım düşünmek - I yapamadım
Sebepler - I yapamadım yap
her *şeyi* yapardı.
Yine de bu sefer konuştu.
"Boşalmam lazım," dedi çılgınca, sanki acı çekiyormuş
gibi.
"Uh-huh," diye geveledim, tam olarak ne demek istediğini
bilmiyordum ama *bir şey* söylemem gerektiğini biliyordum.
"Ben gidiyorum - OH FUCK - "
Ve sonra siki içimden çıktı.
Ancak tüm zevkin tamamen yok olmasından ziyade, farklı,
ezici bir zevk hissettim -
Kalın, ıslak shaftını amıma *sertçe* bastırırken, kaygan teni
klitorisimin üzerinde kayıyordu.

Bu ekstra his dayanabileceğimden daha fazlaydı - Ve tekrar boşalmaya başladım.

Ama bu sefer, kalçalarımın arasına giren şişmiş, ıslak tepesine bakıyordum -

Ve "OH FUCK!" diye çığlık atarak patladı.

Kalın, beyaz bir sıvı bana doğru fişkirirken şaşkınlık ve zevkle (ve belki biraz da panikle) nefes nefese kaldım -

Ve göğüslerime ve karnıma sıcak ve ıslak bir şekilde sıçradı. Bayıldım.

Bunu yaptığı anda beynimi eriten bir orgazm yaşıyor olmamdan mı kaynaklanıyordu bilmiyorum.

Ya da bu kadar ilkel bir şeyi görmenin erotik yükü müydü - üzerime gelen büyük, muhteşem bir horoz -

Ama orgazmımı çok daha yoğun hale getirdi.

Aynı anda boşalırken ikimiz de vahşi hayvanlar gibi çığlık attık, siki aynı anda hem fişkiriyor hem de klitorisimin üzerinde kayıyordu.

Birkaç saniye daha ittikten sonra inledi ve yanımdaki yatağa yığıldı.

"Oh, Sofia," diye inledi bitkin bir coşkuyla.

Yanımda muhteşem bir adamla uzanırken.

Vücudumu titreten zevk dalgaları... Bacaklarım hala kontrolsüzce seğiriyor...

Ve onun cum yavaşça kayar aşağıve eğriler . Göğüslerim.

Sekse AŞIK olduğuma karar verdim!

Hayatımda ilk kez aoseksüel olmadığımı fark ettim. Benim için gerçekten bunu yapan bir erkek bulamamıştım.

Beni tamamen kadınsı hissettiren bir erkek.

Bir kadın gibi, baştan aşağı.

Niccolo

Good Lord -

Bu hayatımın en iyi seksi olabilirdi.

Öpüşmesi gibi, Sofia da yatakta pek yetenekli sayılmazdı - ama bir kadının sahip olabileceği en seksi özelliğe sahipti ve bu özellik onda fazlasıyla vardı:

Tutku.

Beni onun kadar *isteyen* biriyle hiç birlikte olmamıştım.

Ya da kimin bu kadar coşkulu ve hevesli olduğunu.

Bana kalırsa, bu her türlü beceri ya da tekniği gölgede bırakırdı. Çok, çok daha seksiydi.

Ayrıca, tadı... Kokusu...

Bağırdığında çıkardığı ses... Amcığının sikimin etrafındaki hissi...

İçine girdiğimde gözlerinin kocaman açılması... Güzel yüzünün coşkuyla buruşması.

O geldi.

Hipnotik olmaktan başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.

Tek bildiğim onu tekrar, tekrar ve tekrar doruğa çıkarmak istediğimdi.

Ve onun boşalmasının görüntüsü, sesi ve *hissi* şimdiye kadar yaşadığım en zevkli şeydi.

Yatakta onun yanında sırtüstü yatarken, ona baktım -
Karnında ve göğüslerinde döllerimle oynadığını gördüm.
Bundan büyülenmiş gibiydi - parmağını üzerinde
gezdiriyor, ne kadar yapışkan olduğunu görüyordu.

"Peki... ilk seferin nasıldı?" diye sordum.

"*MUHTEŞEM*," dedi. dedi ile a kocaman
Gülümse. "Şimdi Truva Savaşı'nı
anlıyorum."

Şaşkınlıkla tek kaşımı kaldırdım. "...Neyi?"

"Sonunda Helen'in neden Paris'le kaçtığını anladım. Eğer seks
o kadar iyiye, uğruna savaş başlatmaya *değerdi*."

I güldü dışarı yüksek sesle. "I düşünmek
Bu ve en güzel şey
kimsenin bana söylemediği bir şey."

"Bu doğru," dedi benimle oynamaya devam ederken.

"Seni temizlemeliyiz," dedim.

O baktı at Ben ile neredeyse masum
kafa karışıklığı. "Neden?"

"Döllerimle kaplanmışsın, işte bu yüzden."

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Belki de senin dölünle
kaplanmak *hoşuma* gidiyordur."

MaDONN.

Aşağı inmekte olan sikim aniden yeniden sertleşmeye
başladı.

O da fark etti.

"Ohhhh," diye mırıldandı. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"...evet," diye kısık sesle itiraf ettim.

Daha önce birlikte olduğum tüm kadınlar döllerime zehirli
atık muamelesi yapmıştı.

Çoğu zaman prezervatif kullanmıştım - bu da onlarla hiç uğraşmak zorunda kalmadıkları anlamına geliyordu.

Olanlar da -genellikle oral seks sonucunda- ya tiksintiyle yüzlerini buruşturuyor ya da zar zor tahammül ediyorlardı.

Sofia, üzerinde ve diğer el, görünüyordu
Meraklı hakkında o.

Şehvetli... ve seksi.

Birazını meme ucunun etrafında döndürerek tekrar dikleşmesine neden oldu...

Ve sonra benimle göz teması kurarken parmağını ağzına soktu.

Fuuuuuuuck.

Sikim tekrar tamamen sertleşmişti.

Parmağındaki döl parçasını emdi ve gözlerini kaldırdı.

"Fena değil. Tuzlu."

Onu tekrar istiyordum -

Ama dürüst olmak gerekirse, *ben* bile bu kadar yapışkan olmak istemedim.

Sanırım o bazı açılardan *benden* bile daha seksiydi.

"Hadi," dedim, yataktan kalkarken elini tuttum.

"Nereye gidiyoruz?!"

"Duşa." "Neden?"

"Çünkü seni orada tekrar becereceğim."

"Oh!" o haykırdı, ve atladı dışarı .
heyecanla yattık.

Duş harikaydı: dört ayrı duş başlığı olan dev bir cam küp, her yönden bize su püskürtüyordu.

Islak bir bezle vücudunu sildim, sonra onu sabunlamaya başladım.

O da aynı şeyi yaptı, ancak çabasının %90'ını kalkmış sikimi sabunlamak için harcadı.

Hiç aldırış etmedim.

Yavaşça okşarken ona baktı. "Çok *büyük*,"

diye mırıldandı bir ara. *Her* erkeğin

duymaktan hoşlandığı sözler.

"Beğendiğine sevindim."

Bana baktı ve yarım bir gülümseme verdi. "Kadınların egonu okşaması hoşuna mı gidiyor?"

"Egomu okşamandan hoşlanıyorum," dedim sırtarak. "Mmmm...

ben *de başka* bir şeyi okşamayı seviyorum," dedi.

sabunlu elini yavaşça yukarı ve aşağı hareket ettirirken fısıldadı.

Şaftımdan aşağı.

Onu öptüm ve o da beni öpmek için parmak uçlarında ayağa kalktı.

Dudakları yumuşacıktı ve hemen ağzını açıp aklıkla dilimi aramaya başladı.

Üzerimize usulca sıcak su püskürdü...

Sabunlanmış göğüslerini ovdum...

Ve beni daha da ısrarla okşadı. Kahretsin - daha fazla bekleyemedim.

Onu zorla çevirdim. "Nesin sen - oh!"

diye haykırdı.

"Seni tekrar becereceğim," diye kulağına homurdandım.

"Oh..." diye mırıldandı.

Sonra onu eğilmeye zorladım, böylece iki elini de duşun cam duvarına dayamak zorunda kaldı.

"Oh!" dedi, yüzünde kocaman bir

gülümsemeyle. Sonra sikimi bir elime

aldım.

Başımı onun güzel küçük amına bastırdım... Ve

yavaşça arkadan içine doğru kaydım.

Hala olağanüstü sıkıydı - ama aynı zamanda

İlk seferimizden beri oldukça ıslaktı, bu yüzden ona çok az sorunla girdim.

"Ohhhhhhh," diye inledi, başının aşağı düşmesine izin verirken, zevkin üstesinden geldi.

Tamamen içine girdikten sonra eğildim, uzandım ve göğüslerinden birini yakaladım.

Tanrım, elimde hissettiklerine bayıldım... aşağı sarkıyor... avucumu dolduruyor... sert meme ucu tenime baskı yapıyor...

Göğsünü hafifçe sıktım, sonra tamamen ayakta.

Omzunun üzerinden beklentiyle bana baktı.

Gülümsedim ve ona göz kırptım.

Sonra yavaşça içine girip çıkmaya başladım.

Bana bakarken coşkuyla kaşlarını çattı, ağzı dev bir daire oluşturdu. "OH!"

Onun sularıyla tamamen kayganlaştığımdan emin oldum...

Ve onun içinde hareket etmenin kolay olduğundan...

Ve sonra onu *sikmeye* başladım.

İçine olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde girdim, vücudum ona çarpıyor, kışından titreyen şok dalgaları gönderiyordu.

"OH!" diye mutluluk içinde çığlık attı. "OH - OH - OH - OH - "

Onu becerme gücüm onun kol gücünü aştı, ve yüzünün yan tarafı cama yaslanmıştı. "İyi misin?" "İyi misin?" diye sordum.

"EVET! DURMA!" diye bağırdı.

Ben de onu sikebildiğim kadar sert sikmeye devam ettim. O da çığlık atmaya devam etti.

"OH! OH! OH OH OH OH OH - "

Belini iki elimle tutmayı ve ben ilerlerken onu sikime bastırmayı seviyordum.

Vücudumun ona çarpmasını, kış yanaklarının sallanmasını izlemeyi seviyordum.

Onun zevk çığlıklarını *duymayı*

seviyordum. Ve onun hissettiklerine

bayıldım. Onun küçük rahat amcığı.

Kaygan ten tene karşı... Çok

ıslak... Çok sıcak... Çok sıkı...

Ve sonra aniden, bireysel ıgıllıkları uzun, sürekli bir ıgıllığa dönüştü.

"OH OH OH AAAAAAAAAAH!"

Dayanabileceğimden çok daha fazlasıydı.

Dişlerimi sıktım - dayak yediğimi, işkence gördüğümü, o hâlâ orgazm olurken boşalmamı engelleyecek *herhangi bir şey* yaptığımı hayal ettim -

Ve sonra, ıgıllığı sadece düzensiz nefes almaya dönüştüğünde

-

Boşalabilmek için çekildim.

Tepkisi anında oldu.

"NE YAPIYORSUN?!" diye bağırdı, telaşla omzunun üzerinden bakıyordu.

"Boşalacağım!" Dedim - ancak onun dışına kayar kaymaz, tüm o inanılmaz hisler sona erdi. Kendimi tekrar eşiğe getirmek için kıına sürtünmeye başladım.

"Geri sok!" "Ama ben

- " "İçime gel!"

şok içinde ona baktım. "Emin misin?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum! İçime gel!" diye yalvardı.

FUUUUUUUCK. . .

Tekrar söylememe gerek yoktu.

İçine kaydım -

Ve nefesi kesildi, gözleri kapandı ve kaşları çatıldı. Acı çekiyor gibi görünüyordu ama dudaklarından kaçan inilti saf zevkti.

O kadar iyi hissettiriyordu ki - o kadar yumuşak, ıslak ve sıcaaktı ki - itmeye başlar başlamaz, tekrar uçurumun kenarına geldim. "Boşalacağım!" Ona bir kez daha zevk vermek için homurdandım.

fıkrını değiştirmek için bir şans.

"İçime gel - içime gel!" diye nefes nefese kaldı.

"FUUUUUUUUCK!" Kükredim -

Ve sonra içinde patladı.

Dünyada hiçbir şey - *hiçbir şey* - prezervatif olmadan bir kadının içine girmek gibi değildir.

Bu sadece zevk değil, her ne kadar artan duyum nedeniyle önemli ölçüde daha büyük olsa da.

Bu ilkel bir şey. Derin bir şey. İçgüdüsel. Hayvani. Ve yine de... ruhani, neredeyse.

Sadece bir saniyeliğine ilahi olana dokunmak gibi.

Bunu hayatımda sadece birkaç kadınla daha yaşamıştım.

Ve bunlar Sofia ile hissettiklerimin yanında *hiçbir şeydi*.

İçine ateş ettiğimde, o da haykırdı.

Hatta kollarını cama dayayarak kendini sikime daha da bastırdı.

Sonunda, o domalmış, yüzü ve kolları cama dayalı, ikimiz de püskürtülen suyun altında nefes nefese kalmış bir şekilde orada durdum.

Omzunun üzerinden baktı. Gözleri sarhoş gibi yarı kapalıydı.

Sonra gülümsedi.

"Hâlâ sertleşmişsin."

"...Öyleyim," diye kabul ettim. Neredeyse boşalmadan önceki kadar sertleşmiştim. "Beni biraz daha becer," diye fısıldadı.

Güldüm -

Eğildi ve onu geri öptü - Ve sonra tam olarak istediği gibi yaptı.

Sofya

Niccolo ile seksin yatak odasından daha iyi olabileceğini düşünmüyordu.

Yanılmışım.

Dušta ne kadar farklı hissettiğimi görünce hayretler içinde kaldım.

Beni arkadan alması, sikinin içimde vurduğu yeri nasıl değiştirdi: yeni noktalar, yeni zevkler *ve* *çooooook* derin!

Ne kadar *sert* olduğundan bahsetmiyorum

bile. Neredeyse şiddetli -

Ve bunu *sevdim*.

Hayatım boyunca kafamın içinde sıkışıp kalma eğilimim vardı. Düşüncelerim bir türlü kapanmazdı.

Ama Niccolo ile seks yaparken zihnim bomboştu.

Kafamda tek bir düşünce bile yoktu -

Belki *EVET* dışında! *EVET! EVET!*

EVET! Tamamen o andaydım - Tamamen

bedenimdeydim -

Aletin hissi ve bana verdiği inanılmaz hazzın üstesinden geldim.

Sanırım biraz delirdim.

Ona neden içime gelmesini söylediğimin tek açıklaması bu.
Ama...

Gerçek şuydu

ki... Onu

istiyordum.

Onu tekrar içimde *istiyordum.*

Ve nasıl bir şey olduğunu hissetmek *istedim.*

Orada oldu a AÇLIK derin içeride Ben Ben olsam
asla daha önce hissettim..

Ve bu yüzden ona izin verdim.

Hayır, onu çiz.

Ona'izin vermedim',

yapmasını

söyledim.

Ve aman Tanrım, bunu yaptığımı çok memnundum.

Sadece sikinin tekrar içimde kayma hissi - saf mutluluk! -

Ama o geldiğinde?

Vay *anasını*.

I Yapma. Biliyorum nasıl için tarif et
o, hariç o I keçe

tamamen ve tamamen kadınsı.

İ ç i m e püsküren dölünün hissi, sıcak ve güçlü - içimde
küçük bir *tık tık tık* -

Aletinin nabız atışları, kasılmaları.

daha büyük -

Tekrar boşalmam için yeterli değildi... Ama

kesinlikle ~~isteme~~ neden oldu.

Daha fazlasını istedim.

Ben de ondan bunu

istedim. Ve o da verdi.

Tanrım, teslim etti.

Niccolo

O Yorgunluğun eşiğine geldiğimizde ve artık zar zor hareket edebildiğimizde, nihayet duştan çıktık.

Hemen oda servisi sipariş ettim: bir şişe şampanya ve kremalı çilek. Mümkün olduğunca çabuk getirirlerse %100 bahşış vereceğime söz verdim.

İkimiz de kurduğumuzda - ve birbirimizi öpmek ve okşamak için epey zaman harcadığımızda - kapı çalındı. Üzerime bir bornoz geçirdim ve oda servisi görevlisini karşılamaya gittim.

Oda ücretini imzalamak yerine beş poker fişiyle ödedim. Bana coşkuyla teşekkür etti.

O gider gitmez, bir kova şampanyayı ve devasa bir krem şantiyle çevrelenmiş bir tabak taze çileği getirdim.

Işıkları kapattım, perdeleri açtım ve Makao'nun göz kamaştırıcı gece ışıklarının fon oluşturmaya izin verdim.

"Gelecekteki ortaklığımıza," diyerek bir kadeh şampanyayla kadeh kaldırdım.

Onu taraf değiştirmeye ikna etme abama sırttı. "şimdilik, 'Macau'da harika bir geceye' diyelim."

Onu henüz kazanamamıştım...

Ama bu sorun değildi.

Bu benim nihai zaferimi daha da tatlı kılacaktı. Ve harika bir gece olduğu konusunda haklıydı.

Yatağa girdiğimizde ben sırtüstü uzanırken Sofia Karnının üzerinde, ters yöne bakıyordu, böylece parıldayan neon ışıklarına bakabiliyordu.

Biz yiyip içerken, onun güzel vücuduna bakmak için çok daha fazla zaman harcadım.

Sırtının alt kısmının kıvrımı...

Poposunun kabarıklığı.

Parmağımı uyluklarının iç kısmında hafifçe gezdirdim ve zevkten titredi.

"Mmm... her zaman diğer *danışmanlarla* pazarlık yapar mısınız? Bu şekilde mi?" diye sordu şakayla.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, çoğu *komiser* şişman, orta yaşlı adamlardır."

"Yani... evet, o zaman," diye şaka yaptı. "ok komik."

"*Ben* de öyle düşünmüştüm. Söyle bakalım, teklifin nedir?"

"Ne demek teklifim ne?" Ne demek istediğini *tam olarak* bildiğimden %99 emin olmama rağmen sordum.

"Fausto'yu bırakıp seninle çalışmamı istiyorsun. ve kardeşlerin. Teklifiniz nedir?"

Haklıydım.

"Sana ne kadar ödediğini bilmek yardımcı olur. *Üstünü* izin - size ne ödemeyi *vaat* ediyor."

"On milyon avro. Bunun bir milyonunu bana ödedi. zaten."

Ona dik dik baktım. "Kumar oynayacak bir şeyim yok demiştin!"

Omuz silkti. "Yalan söyledim."

Hay sikeyim. O zaman ona inanmıştım.

Ama beni kandırma yeteneği ne kadar etkileyici olsa da, başka bir bilgi kadar etkileyici değildi.

"O ucuz orospu çocuğuna bir milyon avro mu ödettin?!"

Kurnazca gülümsedi. "Ondan zorla aldıktan sonra."

"Nasıl?!"

"Eğer ödemezse, önümüzdeki üç gün boyunca poker turnuvasında kalacağımı söyledim."

"İyi oynadın."

"Teşekkür ederim."

"Burada birlikte olduğumuzu biliyor mu?"

"Macau'ya geleceğini düşündüğümü biliyor. Ama gerçekten geldiğini henüz bilmiyor."

"Yani *bunu...* bilmiyor," dedim, parmağımı tekrar uyluklarının iç kısmında gezdirerek.

Eğlenerek omzunun üzerinden bana baktı. "Hayır, *bunu* kesinlikle bilmiyor."

"*Ona söyleyecek misin?*" diye sormayı düşündüm.

Ama onun bariz bir soruyla karşılık vermesini istemedim:

Dario'ya söyleyecek misin?

Kardeşime söylemek

~~zor~~ Başka seçeneğim yoktu.

Bu yüzden konudan tamamen kaçındım.

Onun yerine, "Bizim tarafımıza geçersen sana 15 milyon avro teklif edebiliriz" dedim.

"Yani şimdi pazarlık mı yapıyoruz?" "Elbette."

"Fena bir teklif değil. Tabii ki 15 milyon avronuz *yok*."

"*Şu anda... senin* sayende."

"Aslında bunu benden çok Fausto söyledi. Her şeyi o ayarladı. Ben sadece önerdim."

"Yine de etkileyici."

"Hala, I olabilir olmak istekli için
eğlendirmek ve Bana önden ne
sağlayabileceğinize bağlı olarak teklifte bulunabilirsiniz."

"Bir imza ikramiyesi," dedim
sertçe. "Aynen öyle."

Yaklaşık beş milyon Bitcoin'imiz kaldığını biliyordum... Ama
aynı zamanda Roberto ve Dario'nun
ödeme onu içinanahtar taraflar,Hatta Eğer o oldu
tarafından uzak yapabileceğimiz en akıllıca
şeydi.

"Sanırım bir milyonu gözden çıkarabilirim," dedim
sonunda. "Sanıyorsun. "

"Önce Dario'dan geçmem gerek."

"Yani... 'hayır' o zaman."

Kaşlarımı çattım. "Teklifime mi hayır, yoksa - ?"

"'Hayır' dersen bana ödeme yapamazsın. Bunu karşılayacak
kadar paranız olsa bile, savaşmak için paraya ihtiyacınız var.
Bunu karşılayamazsınız ve kardeşiniz de hayır diyecektir."

İçimi çektim.

İki arada bir derede kaldığımı biliyordu - ve bundan
zevk alıyor gibiydi.

"Ödeme olarak başka ne alacaksın?" diye sordum.

"Yani pazarlığa devam ediyoruz, öyle mi?"

"Para dışında bir şey kabul ettiğiniz sürece. Mesela çok değerli
düzinelerce eski tablomuz var. "

"Neden bunları savaş finans etmek için satmıyorsunuz?"

"Maalesef iş o noktaya gelebilir."

Teklifimi düşünüyormuş gibi davrandı, sonra da "Ben bir
Michelangelo alacağım" dedi.

"Bu 15 milyon avrodan çok daha değerli olurdu."

"Bana tablo teklif eden sendin."

"Sistine Şapeli dışında sadece b i r avuç resim yaptı. O daha
çok bir heykeltıraştı."

"O zaman bir heykel alacağım."

"Ne yazık ki Michelangelo yok."

Şakacı bir şekilde gülümsedi. "Anlaşma yok o zaman, ne yazık
ki."

"Biliyor musun, seni öldürmemem için bana yemin ettirdiğinde bunu *çok* uygunsuz bir hale getirdin," dedim alaycı bir kızgınlıkla.

Sırıttı. "O zaman poker oynamaya devam etmeliydin." "*Şimdi* oynamaya devam edebiliriz. Bir paket sipariş edebiliriz oda servisinden kartlar."

"Neden?" Sonra fark etti. "Ohhhh - bir soru sormak istiyorsun *soru*."

Ona yarım bir gülümseme verdim.

"...belki." "Sor bakalım."

"Ama cevap vermek zorunda değilsin," diye belirttim.

"Yine de sorabilirsin. Belki şansın yaver gider."

Sırıttım. "Bu gece şansım epey yaver gitti." "Belki serini devam ettirirsin o zaman." "Pekâlâ: Neden Hong Kong'dasın?"

"Hong Kong'da değilim. Macau'dayım."

"Sen küçük velet," I dedi, at hangi nokta o kıkırdadı. "Pekâlâ, neden *Macau*'dasın?"

"Neden... *seni* becermek için tabii ki."

"Demek bu yüzden bunca yolu geldin, ha?"

"Mm-hm."

"Bunu ikimiz için de çok daha kolay hale getirebilir ve benimle İtalya'da buluşabilirdin."

"Ama o zaman beni öldürmeye çalışırdın."

"Sanırım küçük bir kırıksıklık var," diye itiraf ettim. Doğrudan bana bakarken, ürkeceğini umarak öldürmek için harekete geçtim. "Bay Lau ile konuştunuz mu?"

Yüz ifadesi nötr bir boşluğa dönüştü ve hiçbir şey söylemedi.

Yüzü hiçbir şey ele vermiyordu - Ben de blöf yaptım.

"Konuştunuz," dedim sahte bir kendini beğenmişlikle.

"Anlayabiliyorum." Yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı.

Lau'yla konuştuğundan neredeyse emindim...

Ama *tam olarak* emin olamıyordum.

Sandığımdan daha iyi bir poker suratı vardı.

Seçeneklerimi düşündüm: devam etmek ya da vazgeçmek.
Ne yaptığını bildiğime dair saçmalamaya devam edebilirdim
ama bu beni zor biri gibi gösterecekti -

Ben de hazır öndeyken bıraktım.

"Pekala... Sanırım nasıl sonuçlanacağını görecekiz,"
dedim. Cevap vermedi.

"Ve sanırım İtalya'ya döndüğümüzde birbiri m i z i
öldürmeye çalışmaya devam edeceğiz," dedim bıkkın bir
teslimiyetle.

"I varsayalım Yani. Ne yap sen istiyorum
için yap içinde bu arada?"

"Şey... Beynini biraz daha sikebilirim."

"Gördün mü?" dedi oturup kucağıma tırmanırken ve üstüme
çıkarken. "*Şimdi* de pazarlık yapıyorsun."

"Gerçi elimdeki kozu çoktan kaybettim sayılır.
Şimdiden seni o kadar çok beceriyorum ki," dedim şakacı bir
şekilde.

"Hayır," diye alay etti, göğüslerini yüzümün tam önünde
sallıyordu. "Bana bir tat verdin... ve şimdi daha fazlasını
istiyorum."

Ben de ona biraz daha
verdim. Ona *ok* daha
fazlasını verdim.

Sofia o

W gece çok az uyudu.
Yorulana kadar sevişirdik... Birbirimizin
kollarında bir süre uyurduk...
Sonra uyanır ve her şeye yeniden başlarız.
Cehennem gibi bir geceydi.
Ne yazık ki, gece sonunda yerini sabaha bıraktı.

Birlikte duş alıp son bir kez seks yaptıktan sonra giyindik ve kahvaltı için oda servisine sipariş verdik.

Kukum çok ağrıyordu ama birlikte geçirdiğimiz geceyi dünyada hiçbir şeye değişmezdim.

Şey...

En azından 10 milyon avrodan aşağı olmaz. Belki o bile değildir.

Kruvasan yiyip espresso içerken, "Sence... eğer birbirimizi öldürmezsek... bunu tekrar yapabilir miyiz?" diye sordum.

Niccolo gülümsedi. "Çok isterim."

"O zaman bunu yapana kadar birbirimizi öldürmemeye çalışalım."

Gülümsemesi kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Anlaştık. Neden bana telefon numaranı vermiyorsun? İletişim kurmak için bir arka kanal olarak."

"Floransa'daki yozlaşmış polislerinizin beni takip etmesini ve nerede saklandığımı öğrenmesini mi istiyorsunuz? Hayır, teşekkür ederim."

"Bu polislerin bize yardım edeceği türden bir şey değil."

"Umurumda değil."

"Bana gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?" "Hayır."

"Akıllıca," dedim onaylayarak. "Peki ya numaranı seninle iletişim kurmak dışında başka bir amaçla kullanmayacağıma dair ailemin hayatı üzerine yemin etsem?"

Elimle bir işaret yaptım. "Devam et."

"Pekala - ailemin üzerine yemin ederim ki telefon numaranızı sizinle iletişime geçmek dışında hiçbir amaçla kullanmayacağım."

"Tamam... bana numaranı ver, ben *de seni* arayayım. "

Güldü, sonra bir kaleme ve otel kırtasiye malzemesine uzandı. "Fausto numaramı zaten biliyor, bu yüzden sana tam olarak bir sır vermiyorum. Ama konuşmaya hazır olduğunda beni ara ya da mesaj at."

Kâğıt parçasını oda servisi masasına doğru kaydırıldı. Onu aldım, katladım ve çantama koydum.

Biraz daha sohbet ettik... çoğunlukla sadece şakalaştık ve havadan sudan konuştuk...

Ve sonra zaman geldi.

Ayağa kalkarken ona "Uçağım için ayrılmam gerekiyor," dedim. Küçük beyaz bir yalan.

Gitmek *zorunda* değildim. Fausto'nun jeti hangarda duruyordu ve ben ne zaman istersem kalkmaya hazırdı.

Ama bir yanımla Niccolo'yla ne kadar uzun süre kalırsam, üzerimde o kadar fazla kontrol sahibi olacağından korkuyordu...

Ve sonunda pes edecektim.

Bu yüzden onu terk etmek *istemesem* de, kendimi koruma duygusuyla bunu yapmam *gerekiyordu*.

"Havaalanına giden bir helikopteri paylaşmak ister misin?" Niccolo da ayağa kalkarken sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim, bundan hoşlanacak olsam da.

Beni takip etmesi ve hangi uçakla gittiğimi öğrenmesi riskini göze alamazdım. Bunu yaparsa, uçağın kayıt numarasını Modena'ya kadar takip edebilirdi.

Bu da onu Fausto'yu bulmaya biraz daha yaklaştıracaktı. "Ah peki," dedi iç çekerek. "En azından Fausto'yu "Taraf değiştirme teklifimi kabul ediyor musun?"

"Bir Michelangelo mu atacaksın?" Şaka yaptım. "Eğer teklif edecek bir tane olsaydı, inan bana yapardım." Sesi tamamen samimi geliyordu.

"...Bunu düşüneneğim," diye kabul ettim sonunda.

Kollarını belime doladı ve bana bakarken beni kendine çekti. "Pekala... eğer bu bir vedaysa... o zaman hayatımın en büyüğü gecesi için 'teşekkür ederim' dememe izin ver. Umarım bunu tekrar yaparız."

"Birbirimizi öldürmek zorunda kalmadan önce," dedim donuk bir sesle.

"Birbirimizi öldürmek zorunda kalmadan önce," diye onayladı alaycı bir sırıtışla.

Ve sonra beni öptü.

Neredeyse bir dakika süren uzun bir öpücüktü bu.

O anın içinde tamamen kaybolmuştum. Niccolo'nun öpücükleri üzerimde seksle aynı etkiyi yaratmıştı: aklıma tek bir düşünce bile gelmiyordu... belki *DAHA FAZLA* kelimesi dışında.

Çok erken bitmişti.

Çekildi, bana muzipçe gülümsedi ve "*Çav, güzelim.*" dedi.

Ve sonra omzunun üzerinden son bir kez gülümseyerek odamdan çıkıp gitti.

Fausto'nun jetinin pilotunu arayarak mümkün olan en kısa sürede yola çıkmak istediğimi bildirdim.

Bana uçağın yakıtının çoktan doldurulduğunu söyledi. O ve mürettebatın geri kalanı iki saat içinde gitmeye hazır olabiliirdi.

Pilotla telefonu kapattıktan sonra, El Dorado'nun çatısından Hong Kong'daki havaalanına özel bir helikopter ayarlamak için *konsiyerj* görevlisini aradım.

Sonra otelden ayrıldım ve uçağıma yetişmek için yola koyuldum.

Helikopterle Hong Kong'a dönerken manzaraya neredeyse hiç bakmadım.

Onun yerine, Niccolo'yla geçirdiğim önceki geceyi zihnimde tekrar canlandırdım.

Her öpücük...

Her orgazm...

Her seferinde esprili yorumlarından biriyle beni gülümsetirdi.

Artık o yokken kalbimde bir sızı hissetmek beni şaşırtmıştı.

Kurtulmaya çalıştım.

Sonra Hepsi, Orada vardı başka bir dokuz milyon Euro tehlikede...

Ve aslında sadece bir gecelik bir ilişkiydi. Şaşırtıcı derecede *harika* bir tek gecelik ilişki, evet.

Ama yine de tek gecelik bir ilişki.

Gerçi...

Belki şanslı olsaydım.

Bunu iki *gecelik* bir ilişkiye dönüştürebilirim.

...tamam...

...Kabul ediyorum...

Bu sadece benim küstahlığımdı.

Gerçek şu ki, bekaretimi ona hayatımın en güzel deneyimini yaşayarak kaybetmiştim...

Ve ben hâlâ duygularımı yönlendirmeye çalışıyordum.

Bir parçam onun dokunuşunu özlüyordu.

Bu keçe gibi Ben olsam paylaşılan bir şey

Yani samimi ve onunla yoğun..

O kadar ezici bir zevkti ki... Hayatımın sonuna kadar hatırlayacaktım.

Bu da İtalya'ya dönüyor olmamı daha da korkunç kılıyordu.

Onu öldürmeye çalışmak için.

Niccolo

T Helikopterle havaalanına dönerken hep Sofia'yı düşündüm.
Onun gülümsüyor . Eğlence, hangi o
verdi O kadar seyrek ki, zor kazanılmış bir
ödül gibi hissettiriyordu.
İnanılmaz zekası...
Muhteşem vücudu...
Ve boşalırken attığı o güzel çığlıklar.
Madonn, ne kadın ama.
Bu da onu akıl almaz bir trajediye dönüştürdü.
Onu öldürmek zorunda kalacaktım.
Bunu düşünmek istemiyordum.
İçimi korku ve dehşet kaplıyordu.
Daha da kötüsü, bunu yapamayabileceğimi kabul etmekten
hoşlanmıyordum.
Dün gece büyüleyiciydi.
Hayatımın en güzel
gecesiydi.
Birlikte geçirdiğim kadını incittiğimi hayal bile edemezdim.

Onun yerine, onunla bir gece *daha* geçirebilmek için dua ettim.

Ve fikrini değiştirmek için bir şans daha.

Nice'ten kalkan özel jet tek yönlü bir uçuştı. İtalya'ya dönmek için başka ayarlamalar yapmam gerekecekti.

Paris'e giden ticari bir uçaktaki son birinci sınıf koltuğu kaptım.

Hong Kong'a giden özel jet için ödediğimiz 375.000 avronun yanında çok küçük kalsa da 18.000 dolarlık fiyat etiketi yüksekti.

Her şeyi bir perspektif içinde tutmanız gerekiyordu.

Yola çıkmayı beklerken Floransa'ya aktarmalı bir uçuş ayarladım.

Ve Roberto'yu aramam gerektiğini fark ettim.

Fausto'nun Lau'yla temasa geçmiş olabileceği konusunda onu uyarmalıydım - Ama tedbirli olmalıydım.

Roberto geceyi Lau'nun mülklerinden birinde geçireceğinden bahsetmişti.

Lau hakkında bildiklerime göre, esasen bir gangsterdi - ya da en azından gangstere yakın biriydi.

Bu nedenle, muhtemelen her türlü çirkin işte parmağı vardı... çatı katı süitinde kalan insanları filme almak ve bunu şantaj olarak kullanmak gibi.

Roberto'nun cep telefonunu arardım, böylece Lau evi dinletmişse, konuşmanın *benim açımdan* olan kısmını duyamazdı -

Ama Roberto'nun söylediği her şeyi duyabilirdi, bu yüzden kardeşimi tedbirli olması için uyarmam gerekiyordu.

Aradığımda, çoktan kalkmış olmasını bekliyordum.

Hatta bunu beklemiyordum bile. Saatin öğlene yaklaştığını düşünürsek, bu bir veriydi.

Roberto her zaman erken kalkan biriydi, 'erken kalkan yol alır' deyiminin tam karşılığıydı.

Bu yüzden telefonu açan sesin ölüm döşegindeki bir tiryakiye benzediğini görünce yaşadığım şoku tahmin edin.

"...Alo?" diye *halsizce* mırıldandı.

"Tanrım, BİRİLERİ kıyma makinesinden geçmiş," dedim İtalyanca.

Aslında oldukça mutluydum. Roberto neredeyse hiç gevşemezdi; dün gece bir patlama yaşamasını umuyordum...

Aile sırlarını ifşa etmediği sürece.

"Saat neredeyse 11 oldu - hala yataktan çıkmadın mı?" diye sordum. "Ya da yatağa gittin mi?"

İnledi. "*Bu kadar yüksek sesle konuşmasan olmaz mı?*"

"Normal bir sesle konuşuyorum, seni küçük ahlaksız.

Dün gece ne kadar içtin?"

Durakladı, sonra cevap verdi, "*Çok fazla.*"

"Eminim öyledir."

Ona İtalya'ya ticari bir uçağa döneceğimi söyledim ve bu onu telaşlandırdı.

"*Bu akıllıca mı?*"

"Uçan DIŞARI . İtalya oldu ve Sorun. I

Yapma. uçmanın bir sorun olacağını düşünüyorum."

"*Kesinlikle daha ucuz olacak...*"

"Amin. Sahip olmadığımız paradan bahsetmişken, Bay Lau ne diyor?

Lau?"

"*Bilmiyorum. Bugün onunla konuşmadım.*"

"Tabii ki konuşmadın. Hâlâ yataktasın, epik bir alemden sonra iyileşiyorsun."

"*Parayı getireceğim,*" dedi küskünce.

İhtiyatlı olmam gereken kısım burasıydı. "Bu konuda... dikkatli ol."

"*Tabii ki dikkatli olacağım.*"

"Hayır - DİKKATLİ ol," dedim, sözlerime söylenmemiş bir anlam yükleyerek. "Eve döndüğümüzde yapacağın gibi."

Durakladı ve sesindeki çatık kaşları duyabiliyordum. "*Neden böyle söylüyorsun?*"

Tam olarak nasıl ifade etmeli?

Sofia'yı bilmiyordu - sadece Dario biliyordu -

Ve I yapamadım tam olarak söyle *Dün gece Fausto'nun danışmanı*yla yattım.

"Bak, sana NASIL bildiğimi söyleyemem, o yüzden sorma... ama ben

bu Sendika çalışanlarının sizinle işbirliği yapmayacağına inanmak için sebeplerimiz var."

"Şey, kesinlikle istemiyorlar - ama benim birkaç numaram var."

Roberto anlamıyordu.

Biraz daha açık sözlü olmanın zamanı gelmişti.

"Sana söyleyeceğim bir sonraki şeye tepki verme," diye uyardım onu.

"*Neden?*"

"Çünkü I düşünmek Bu mümkün senin oda olabilir dinleniyor."

Tabii ki tepki gösterdi.

"*NE?!*"

Öfkeyle içimi çektim. "Sana sadece tepki vermemeni söyledim."

"*Ben bir şey demedim - "*

"Hayır, sanki sana odada bomba varmışım gibi korktun."

"...*Var mı?!*"

"Hayır!" Güldüm. Hâlâ sarhoş olmalı. "Bildiğim kadarıyla yok ve bunun son derece şüpheli olduğunu varsayıyorum. Ama sana söylemem gereken şeyi söylediğimde sessiz olacak mısınız?"

"*Evet,*" dedi huysuzca. "*Devam et.*"

"Sanırım Fausto, Sendika'daki sözde 'arkadaşlarına' çoktan ulaşmış olabilir."

Bu kez tavsiyeme uydu.

"*Neden böyle söylüyorsun?*" diye sordu tarafsız bir sesle.

"Daha önce de belirttiğim gibi, nasıl bildiğimi size söyleyemem. Ve kesinlikle emin değilim."

Her zaman rakamlara önem veren Roberto, her şeyi ölçmeye çalıştı. *"Ne kadar emin olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Eğer bir rakam vermek zorunda değilseniz?"*

"En az %80. Belki daha fazla. Dediğim gibi, dikkatli ol. Sendika ile olan bu şey... eğer işler ters gitmeye başlarsa, dışarı çık."

"Parayla geri döneceğim Niccolo," dedi kısık bir sesle.

Kalbim sızladı.

Massimo oldu zaten içinde Tehlike, ve Ben olsam neredeyse Dario'yu bir suikastçının kurşunuyla kaybettim.

İkiz kardeşimin öldüğü düşüncesi.

"Sen paradan milyon kat daha önemlisin Roberto," dedim sessizce.

Sesimdeki endişeden etkilenmiş gibiydi. *"Teşekkür ederim... ama yine de onunla geri döneceğim."*

"Tamam," dedim isteksizce. "Sadece dikkatli ol."

"Olacağım."

Eve döndüğümde ilgilenmem gereken başka bir şey daha olduğunu hatırladım. "Bu arada, havaleleri onaylayan banka müdürlerinin isimlerine ihtiyacım var."

"Bir parça kağıdın var mı?"

"Evet, bekle."

Kulaklıklarım yoktu - ve numaraları bir metin dosyasına not edebilmek için onu hoparlöre almak istemedim - bu yüzden kalkış masasına gittim ve bir kalem ve üzerine yazacak bir şey istedim.

Ve sonra - Roberto Roberto'dur - bankaların ve yöneticilerin isimlerini ezberinden saydı.

"Güzel," dedim ve sonra onunla biraz dalga geçtim. "Yakında konuşuruz, küçük kardeşim."

Anne karnından çıkmasına 10 dakika kalmıştı. Çocukluğumuz boyunca ona 'küçük kardeşim' ve

bana itaat etmesi gerektiğini söyledim.

Bundan nefret ederdi -

Ama şimdi sesimdeki şefkati duymuştu.

"Yakında konuşuruz," dedi -

Ve sonra gitti.

Sofya

T Helikopter, jetin kalkışından yarım saat önce havaalanına varmıştır.

Hala zamanım vardı, bu yüzden ana havaalanı terminaline girdim, bir elektronik mağazası buldum - iPad ve pahalı kulaklıklar satan türden - ve uluslararası ön ödemeli dakikaları olan ucuz bir cep telefonu satın aldım.

Hangara giderken aktif hale getirdim ve on dakika kala uçağa bindim.

İtalya'ya döndüğümde saat sabahın 4:45'iydi ama Fausto'nun bilgi almak isteyeceğini biliyordum, bu yüzden onu kişisel cep telefonumdan aradım.

En son konuştuğumuzda beni acımasızca tehdit ettiği için piçi uyandırmaktan zevk aldım.

"...Alo?" diye *halsizce* cevap verdi.

"Önümüzdeki 13 saat boyunca havada olacağım için seni arayabileceğimi düşündüm."

"Demek geri dönüyorsun. Güzel. Niccolo'yu gördün mü?"

"Gördüm. Aslında, onunla yattım."

"Ne yaptın?!"

"Sorun yok. Ona aşık olduğumu düşünüyor ve bana karşı bir şeyler hissetmeye başladı. Bu onun dikkatini dağıtacak. Oyununu bozar."

"Sana karşı bir şeyler hissettiğini düşündüren ne?"

"Öncelikle beni öldürmeye çalışmadı. O şeyi yaptı. Kendisi için önemli bir şey üzerine yemin ettiği yer."

Fausto kıkırdadı. "Ve sözünü tuttu mu?! Ha - YAPACAKTI!"

O anda Fausto'dan daha da çok nefret ettim. Ki bu da Zaten ondan nefret ediyordum.

Niccolo'nun sözünü tuttuğu için aptal olduğunu düşünmesi beni rahatsız etti...

Özellikle de Niccolo yeminine sadık kalacak kadar onurlu olduğu için hayatta olduğumu düşünürsek.

"Yani çifte ajan rutini gerçekten işe yaradı," diye devam etti Fausto. "Ağzından bir şey kaçırды mı?"

"Hayır."

"Sana birödeme yaptı mı?"

"On beş milyon avro."

Fausto'nun ilk kez sesi temkinli bir hal aldı. "Peki sen ne dedin?"

"Onda olmadığını söyledim."

Fausto kıkırdadı. "Artık değil." Sonra sesi alaycı bir hal aldı. "Şimdi benden DAHA FAZLA para koparmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Yapmalıyım, diye düşündüm.

Ama şansımı zorlamamaya karar verdim.

"Hayır. Bir milyon avro ile geldin. Bir anlaşma yaptık ve ben de buna uyacağım."

"Güzel," dedi. Sesinde minnettarlık yoktu, sadece alaycı bir ifade vardı. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Lau ile işler nasıl gidiyor?"

Fausto neşeliydi. "Bunu Yakuza ve Triad ortaklarıyla görüştü. Evet dediler, bu yüzden Roberto'yu oyalayacak.

mümkün olduğunca uzun süre."

"Mkemmek. Peki ya Aurelio? İyi haber var mı?" Fausto'nun sesi ekşidi. "*Hayır.*"

Onunla huysuz bir halde uğraşmaktansa stratejik bir çıkış yapmak. "Uçak kalkmak üzere. Gitmem gerek."

"*Tamam. Döndüğünde görüşürüz.*"

Telefonu kapattım ve hemen Niccolo'nun bana verdiği numarayı aramak için cep telefonunu kullandım.

Hemen İngilizce cevap verdi. "*Alo?*"

Sesi beni gülümsetti.

"Cevap vereceğinden emin değildim," dedim İtalyanca.

Güldü. "*Gördüğüm kadarıyla Hong Kong alan koduyla izlerini kapatmaya başlamışsın bile!*"

"Sadece güvenli tarafta olmak için."

"ok *paranoyakça,*" diye alay etti.

"Aradığım kişi lmemi istiyorsa..."

"*HAYIR, seni yanımda istiyorum. Ve yatağımda,*" diye ekledi sinsice. "*Teklifimi kabul etmeye mi karar verdin, yoksa acımasız yollarımıza geri dönmeden önce benimle son bir kez konuşmak mı istedin?*"

"Michelangelo'yu daha almadın mı?" şaka yaptım.

"*Araştırıyorum,*" dedi ve sesindeki sırtışı duyabiliyordum.

"Sen yapana kadar teklifi kabul edemem, o yüzden... evet. Sadece konuşmak istedim."

"*Mmm, bunu sevdim. Benimle konuşmak istediğin zaman İtalya'da da kullan-at telefonlar alacak mısın?*"

"Alabilirim."

"*Bu senin için pahalı bir alışkanlığa dönüşebilir.*"

"İdare ederim."

"şey, dn gecenin ne kadar inanılmaz olduğunu tekrarlamak istiyorum... ve umarım iş araya girmeden bunu tekrar yapabiliriz."

"Yani, birbirimizi öldürmek zorunda kalmadan önce mi?"

"Benim anlatım tarzımı daha çok sevdim."

"Aslında ben de öyle."

"Yani... yakında, belki?"

Sırıttım. "Mümkün olan en kısa sürede."

"Çok uzun sürmesin. Birimiz sonsuza kadar buralarda olamayacağız. Tabii bu cömert teklifimi kabul etmek istemezsen."

"Kabul edemem."

"Yani, YAPMAYACAKSIN."

"O da var. Ama mümkün olduğunca çabuk kaçmaya çalışacağım."

"Güzel."

Bir an tereddüt ettim... sonra usulca, "Hoşça kal, Niccolo" dedim.

"Ciao, bella. Umarım yakında tekrar görüşürüz."

"Ben de."

Sonra telefonu kapattım, enerjisini kestim ve uçağın tek uçuş görevlisine işaret ettim.

"Lütfen biz ayrılmadan önce bunu hangara atın," dedim.

Kaşlarını çattı. "Sende kalmasını istemiyor musun?"

"Hayır. Bu var için kalır Burada içinde
Hong Kong. Bu çok önemli."

Başını salladı. Kimin için çalıştığımızı ve neden bir cep telefonundan kurtulmam gerektiğini çok iyi biliyordu.

Hemen pilota haber verdi ve telefonla birlikte uçaktan çıktı.

Koltuğuma geri yerleştim, Niccolo ile konuşmamı düşündüm ve gülümsedim.

Merak ediyordum.

Kim kimi oynuyordu?

Sonra esnedim.

Uçak havalandığında ben bayılmıştım. İtalya'ya dönerken yol boyunca uyudum.

Ve yol boyunca Niccolo'yu hayal ettim.

Niccolo

"**M** *Ben de,*" dedi Sofia usulca... Ve sonra telefonu kapattı.

Telefonumu cebime koyarken gülümsedim.

Beni manipüle edebileceğini düşünmesi çok tatlıydı.

Tabii ki.

Eğer tamamen dürüst olsaydım.

Oldukça iyi bir iş çıkarıyordu.

Onun sesini tekrar duymaya *bayıldım*.

Ve benimkini duymaktan gerçekten mutlu olduğunu söyleyebilirim.

Ah, Sofia... Neden teklifimi kabul etmiyorsun? İşler çok daha kolay olurdu.

Ama sonra.

Bu işin tüm eğlencesini kaçırırdı.

Ne kadın ama, diye düşündüm ve diğer yolcular uçağa binerken birinci sınıf koltuğuma yerleştim.

Uçak havalandığında kendimden geçmiştim... ve İtalya'ya dönerken yol boyunca uyudum.

Yol boyunca onu hayal ettim.

Sofya

Modena'nın dışındaki yerleşkeye yerel saatle akşam 7 civarında döndüm.

Stresliydim -

Çoğunlukla Fausto'yu tekrar görme endişesinden.

Aslında bana bir milyon avro ödemesi için onu zorlamıştım.

Ona ihanet edersem canlı canlı derimi yüzmekle ve karnımı deşmekle tehdit etmişti...

Ve Ben olsam kabul edildi için uyuyor ile bir.
onun ölümcül düşmanlar.

Biz yapmadı tam olarak var ve en iyi
ilişki at o an.

Yine de endişelenmemeliydim.

Aurelio yine her şeyi berbat ederek imdadıma yetişti.

Eve girdiğimde Fausto mutfakta öfkeyle volta atıyordu, telefonu kulağına yapışmıştı.

"B e k l e ," dedi beni görür görmez. "Sofia az önce içeri girdi."

O yerleştirildi ve Telefon üzerinde
konuşmacı ve koy o üzerinde mutfak
tezgahına.

"Onu bu işe karıştırmak zorunda mıyız?" Aurelio öfkeyle sordu.

"Evet, biliyoruz," diye tersledi Fausto, sonra bana döndü. "Massimo, Dul'un torunuyla birlikte Dolomitler'e kaçtı."

Dolomitler Venedik'in kuzeyindeki bir dağ zinciriydi.

"Yıllar önce orada bir kulübe satın aldığını hatırladım," diye devam etti Fausto. "Aurelio kontrol etmeleri için birkaç yerel kiralık katil göndermiş. Kulübeye yakın zamanda birinin girdiğini fark etmişler, bunun üzerine civardaki tüm evleri aramaya başlamışlar ve onu bulmuşlar."

"Bu harika!" Heyecanla söyledim.

"Öyleydi - ta ki Aurelio'nun iki adamını öldürene kadar. Birini baltayla, diğerini de yüzüne bir tüfek darbesiyle."

"...oh."

"Ve şimdi geri kalanlar, aramaya devam etmelerini istiyorsak fiyatın dört katını talep ediyorlar."

"Bu benim suçum değil!" Aurelio sızlandı.

Fausto, "Wagner'i benim onayım olmadan Dul'a saldırması için gönderdin," diye bağırdı, "o zamandan beri her şey senin lanet olası suçun!"

Sessiz olmasına rağmen, Aurelio'nun hattın öbür ucundan öfkeyle baktığını duyabiliyordum.

Konuşmayı daha pratik -ve daha az çatışmacı- konulara taşımaya çalıştım.

"Ne kadar büyük bir alanı aramaları gerekecek?" diye sordum.

"*Binlerce* mil kare," dedi Fausto dişlerini göstererek. "Tabii Massimo ve kız bölgeden tamamen kaçmadıysa."

"O zaman bir profesyonele ihtiyacımız var gibi görünüyor. Onları ormanda takip edebilecek birini tanıyor musun?"

Fausto'nun kafasında bir ampul yandı. "Aslında tanıyorum."

"*Kim?*" Aurelio asık suratla sordu.

"Bu tür işleri yapan İsviçreli bir Alman var - *der Jäger* adında bir ödül avcısı. Kelimenin tam anlamıyla, 'Avcı'. O

İş yaptığımız bir İsviçre bankasına yardım etti. Çalışanlarından biri zimmetine on milyon dolar geçirdi ve İsviçre'den kaçtı; bu Hunter denen adam onun izini buldu. Görünüşe göre Ruslar ve Çinliler için de serbest çalışıyor."

"Kulağa pahalı geliyor," dedim.

"Bir avuç aptalın haftalarca ormanda dolaşması için dört katını ödemek kadar pahalı değil."

Aurelio, "*Wagner'in paralı askerlerinden bazılarını gönderebilirim*," dedi.

"Bir avuç Rus askerini, bölgeyi avucunun içi gibi bilen bir adamın izini sürmek için, hiç tanımadıkları, eğitim almadıkları ve İtalyanca bilmedikleri devasa bir ormana mı atmak istiyorsun?" Fausto tersledi. "Aklından ne geçiyor senin?"

"*Bu İsviçreli adam da herhalde orayı bilmiyordur!*"

Aurelio tersledi.

"O lanet olası bir AVCI," diye hırladı Fausto. "İnsanları takip eder. Yaptığı şey bu. Tanrı aşkına, lanet olası ADI'nda bu yazıyor!"

Aurelio konuşmayı kesecek kadar sağduyuluydu.

Fausto, "Birkaç yeri arayıp onu işe alıp alamayacağımıza bakacağım," dedi.

Aurelio, "*Benden emir almak zorunda,*" diye üstelendi.

"Neden - işleri tekrar berbat edebilmek için mi? Senin yanında kal ve ben söyleyene kadar *hiçbir şey* yapma!"

Fausto telefonu kapatır kapatmaz bana baktı, yüzü öfkeliydi.

Öfkesini bana yönelteceğini düşünmüştüm -

Ama tek yaptığı homurdanmak oldu: "Yemin ederim, o küçük pislik benim ölümüm olacak."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Ben sordum.

"Evet - bu *Jäger*'i kullanabilmemiz için bir plan yap. eğer müsaitse, etkili bir şekilde."

"Sadece Massimo'yu öldürmesini istemiyor musun?"

Fausto sırttı. "Eğer *tüm* yeğenlerimi öldürebilirse, ona istediği her şeyi ödeyeceğim."

Niccolo

Akşam 8'den kısa bir süre sonra Floransa'ya indim ve havaalanından bir taksi çağırdım.

Bir saatlik yolculuğun ardından, beş dakikalık mesafedeyken evi aradım ve kapıyı açmalarını söyledim.

Taksi şoförü, yanlarından geçerken meyve bahçelerine ve üzüm bağlarına baktı. Konağa yaklaştığımızda neredeyse çenesi düşecekti.

Beni ön revakta indirdiğinde ona 500 avro ödedim ve yoluna gönderdim.

Adriano beni ön kapıda karşıladı.

"Seni alması için birini gönderebilirdik," diye homurdandı.

"O zaman kapıda arabaları değiştirmek zorunda kalırdım - bir keskin nişancının beni vurması için mükemmel bir fırsat."

"Havaalanına birini gönderebilirdik demek istedim."

"Fausto'nun adamlarının arabayı soyması için mükemmel bir fırsat

ve içerideki herkesi öldürmek. Buraya kimliğimi gizleyerek gelmenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Seni almaya gelseydim, onun yerine *onları* öldürebilirdik."

"Oooh, Floransa'nın başkomiserinin bana yardım edeceğini bilmiyordum.

Şoför," diye takıldım.

"Siktir git," diye homurdandı ve onu takip etmemi işaret etti.
"Dario bir güncelleme istiyor."

"Massimo'dan haber var mı?" diye sordum. "Hayır."

"Kahretsin."

"Evet," dedi asık suratla.

"Başka bir gelişme var mı?"

"Konuşacak bir şey yok."

Dario güvenli odadaydı, ben yokken taşıdıkları bir masada oturuyordu. İncelemekte olduğu bazı kâğıtlardan başını kaldırdı.

"Suikast ihtimalini ciddiye aldığını görmek güzel," dedim.

"Mrm," diye homurdandı asık suratla. "Nasıldı -"

"Gidip başka bir yerde konuşmamız gerek," diye araya girdim. Dario bir kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Sadece bana güven. Adriano, bizimle gelebilir misin?"

"Elbette."

Üçüncü kata çıktık, orada gizli bir geçide girdik ve tozlu merdivenlerden tavan arasına çıktık.

Tek bir ampule tıkladım, bu da düzinelerce saklama kutusunu ve çarşaflarla örtülü mobilyaları aydınlattı.

"Burada ne halt ediyoruz biz?" Adriano homurdandı. "Dario ve ben konuşacağız. Sen ayakta duracaksın
Üçüncü katta nöbet tutun ve kimsenin - ama *hiç kimsenin* - kulak misafiri olmadığından emin olun."

Adriano mutsuzca kaşlarını çattı -

Ama Dario ona başını salladı ve o da başka bir şey söylemeden gitti.

Dario bana döndü. "Bu tiyatro niye?"

"Çünkü ya bir köstebeğimiz ya da bir böceğimiz olduğunu doğruladım ve Fausto'nun buraya bir dinleme cihazı koyacak kadar ileri görüşlü olduğundan şüpheliyim."

Dario bakakaldı. "Emin misin?"

"Yüzde yüz."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Makao'daki *danışmanıyla* konuştuğumda - "

"Gerçekten orada mıydı?" Dario hayretle sordu. "Oradaydı - ama sadece Roberto'yu ve beni tanıdığı için Hong Kong'a uçuyorduk."

"Ne?!"

"Evet. Yani ya bir böceğimiz ya da bir köstebeğimiz var."

Dario kaşlarını çattı. "Ama - madem Hong Kong'a gideceğinizi biliyordu, neden sizinle Macau'da buluştu?"

"Onun pokerde olacağını düşündüğümü anladı. turnuva."

Dario daha da şaşkın görünüyordu.

Küçümseyen bir el salladım. "O zeki biri. Bilmen gereken tek şey bu. Mesele şu ki, benim geleceğimi biliyordu... Fausto'yla birlikte bir tür istihbarat almamış olsalardı bu imkânsız olurdu."

Dario çok öfkeli görünüyordu.

Ben de onun yanındaydım. Aramızda bir hain olduğu fikri öfkenin de ötesindeydi.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu karanlık bir sesle.

"Hayır. Ve bir kişi de olmayabilir. Dediğim gibi, Fausto gitmeden önce mekâna dinleme cihazı yerleştirmiş olabilir. Belli ki bunu başından beri planlıyordu."

"Nasıl emin olacağız?" "Lars'a böcek taraması yaptırın." "Neden bizim piyadelerimiz değil?"

"Çünkü hem böcek hem de köstebek olabilir ve kime güvenilebileceğimizi bilmiyoruz. Yanlış adam bir şeyi 'kazara' gözden kaçırabilir."

Dario nefesinin altından küfretti. "Eğer bizim adamlarımızdan biriye, bunu nasıl anlayacağız?"

"Üzerinde çalışıyorum. Ama bilmeniz gereken başka şeyler de var."

Ona Sofia'nın Lau'yla konuştuğu ve onu Roberto'yu sabote etmeye ikna ettiğine dair şüphelerimi anlattım.

"O zaman onu *hemen* çıkarmamız gerekiyor, " dedi Dario telaşla. "Henüz değil."

"Neden?!"

"Çünkü bu bir önsezi - daha fazlası değil. Yanılıyor olabilirim ve güçlü bir karşı argüman var."

"Hangisi?"

"Eğer Lau vardı Aslında çalışıyor ile Fausto, Roberto çoktan ölmüş olurdu."

"Doğru..." Dario mırıldandı.

Sonra korktuğum soru geldi.

"Fausto'nun danışmanını sen mi dönüştürdün?" Dario sordu.

"Ona bir teklifte bulundum ama sanırım reddedebileceği bir teklifti," diye şaka yaptım.

Dario delici bakışlarını üzerime dikti. "'O öldü' diye başlamadın, o yüzden hâlâ hayatta olduğunu varsayıyorum."

"Evet. Tabii uçağı İtalya'ya dönerken düşmediyse."

Dario şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Sen...?"

"Hayır, I yapmadı sihirli bir şekilde yapmak onu uçak kaza," Tersledim.

"Onu dışarı çıkarma şansın oldu mu?"

Onu dışarı çıkarmaktan kastı bir randevu *değildi*. "Sayılır."

"Ne demek 'sayılır'?" "Ben... Ben onunla yattım." Dario bana baktı.

"*Ne?!*"

Onu engellemek için ellerimi kaldırdım. "Bu senin yaptığın şey değil.

Düşün! Uzun vadeli bir oyun oynuyorum."

Dario kaşlarını çatı. "Valentino gibi davranmadığına emin misin?"

"Bana böyle hakaret etme," diye şaka yaptım.

"Ne düşünüyordun lan?!" diye hırladı - sonra kaşlarını daha da çatı. "*O* ne sikim düşünüyordu?! Onu öldürebilirdin! Aslında, onu neden öldürmedin?!"

Yüzümü buruşturdum. "Çünkü bunu yapmayacağıma dair sizin ve diğer herkesin hayatı üzerine yemin ettim."

Dario hayrete düşmüştü -

Sonra da beni boğazlayacakmış gibi baktı. "Ama sadece Hong Kong ve Macau'da!" Ben de ekledim.

"Ne yani, onu *burada* öldürebiliyorsun ama *orada* öldüremiyor musun?!"

diye şaşkınlıkla sordu.

"Aynen öyle!"

"Ne *sikim düşünüyordun ki?!"*

"Sana söyledim, uzun vadeli oynuyorum."

"Tam olarak *ne?! Aletini ıslatabilmek için aileye ihanet etmek mi?!"*

Onu kendi çelik bakışlarımla sabitledim. "Alessandra'yı yanına aldığında ve ona aşık olduğunda, bu konuda sana boktan şeyler söyledim mi?"

"SÜREKLİ."

"*İlk başta*, evet," diye itiraf ettim. "Ama sonra, hatırlayacağın gibi, onu kovduğun için sana bok attım. Hatırladın mı?"

Dario öfkeden korkuya geçti. "*Bu kadına aşık olduğunu mu s ö y l ü y o r s u n ?!*"

"Hayır! Ama onu *kendime* aşık ediyorum. "

"NE?!"

"Dedim ki - "

"Ne dediğini duydum! NEDEN?!"

"Çünkü onu kullanabiliriz," diye ısrar ettim. "Bu konuda bana güvenmek zorundasın. O muhteşem biri - eşsiz bir stratejist. Eğer onu dönüştürebilirim aile için paha biçilmez bir varlık olacaktır."

"EĞER?!"

"Bak, ben yanılmaz değilim - "

"Bunu bildiğine emin misin?!" Dario tersledi.

Onu görmezden geldim. "Yani evet, başaramama ihtimalim var... bu durumda ondan kurtulacağız. Ama hâlâ zaman var ve sanırım onu dönüştürmek için mükemmel bir şansım var."

"Ne, Aynen öyle, yapar sen düşünmek sen olabilir dön onu?" Dario kavgacı bir tavırla sordu.

"Çünkü boyundan büyük *işlere* kalkışıyor."

"*Bunu* neye *dayanarak* söylüyorsun?" Dario sordu. "Bizi neredeyse *iki kez* öldürdüğüne göre *mi*?"

"Şey, birincisi... dün geceye kadar bakireydi."

Dario tam bir şok içinde bana baktı. "...Ne?!"

"Biliyorum."

"...nasıl?!"

"Yani, bir grup *mafyanın* ölümünü planlayan bir kadın nasıl olur *da* hiç - "

"EVET," diye araya girdi Dario sabırsızca.

"Bilmiyorum. Sormadım."

"Dindar mı?!"

"Hayır."

Dario yüksek sesle düşünürken kaşlarını çattı, "Alessandra bakireydi ama dindardı."

"Evet, ama Alessandra cinayet ve genel kargaşa planlamıyordu."

"Yani - bakire olan bir suç dehası - "

"Bakireydi," diye araya girdim.

"Ve sen onu Fausto'ya karşı dönmeye ikna edebileceğini sanıyorsun - sakinle," diye hırladı Dario.

Bunu bir hakaret olarak söylediğini biliyordum ama ona bu zevki tattırmadım.

Sadece omuz silktim. "Temel olarak."

"Bu aptalca bir iş," diye havladı.

"O zaman sanırım bu iş için tam bir aptalım," dedim neşeyle.

Dario inanmayarak başını salladı. "Alessandra'yı buraya getirdiğimde sesim böyle mi çıkıyordu?"

"Ne - tamamen deli mi?"

"Evet."

"Oldukça fazla."

Öfkeyle homurdandı. "Beni bu konuda kandırma, Niccolo."

"Sikmeyeceğim," diye söz verdim.

Onu çoktan becerdim gibi bir şey söylemek istiyordum ama şimdi şaka yapmanın sırası olmadığını biliyordum.

Dario bana ters ters baktı. "Başka bir şey var mı? LÜTFEN
"Bana başka bir şey olmadığını
söyle." "Yok."

"*Tanrı'ya* şükür."

"Yine de diğerlerine Sofia'dan henüz bahsetmemeliyiz."

"Oh, gerçekten mi?" diye hırladı. "Onlara Fausto'nun *danışmanını* öldürebileceğini ama bunun yerine onu becermeye karar verdiğini söylememiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Bu biraz sert oldu," dedim alaycı bir
şekilde - Gerçi aslında değildi.

Kardeşim beni rahat bırakıyordu.

Dario iç çekti yorgun bir şekilde. "Cidden... Bugibi
I Valentino'yu gönderdi."

"Beni bu şekilde aşağılamayı gerçekten bırakmalısın," dedim
havayı yumuşatmaya çalışarak.

Merdivenlere yönelirken bana ters ters baktı. "Hadi ama.
Ya bir böcek bulmalıyız ya da bir köstebek yakalamalıyız."

O gece ve ertesi gün, Lars tüm evi taradı - ama herhangi bir dinleme cihazı bulamadı.

Yani büyük ihtimalle bir köstebeğimiz vardı.

Dario'dan bir plan oluşturmak için zaman istedim.

Çok zekice ve hata payı olmayan bir plan olmalıydı. Ne de olsa köstebeğin korkup yeraltına inmesini istemiyordum. O zaman kimliğini asla öğrenemezdik.

Nasıl bir tuzak kurabileceğimi düşünmeye
başladım... Ama bunu nasıl yapacağıma dair
hiçbir fikrim yoktu.

Sofya

T o sabah sonra I var Geri, Fausto ikna olmuş İsviçre bankasındaki bağlantısının bizim adımıza bir arama yapmasını istedi.

Bir saat sonra *Der Jäger* ile telefondaydık.

'Avcı' adında bir adamın huysuz, saçma sapan, korkutucu bir orospu çocuğu olacağını düşünmüştüm.

Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı.

"*Hellllllooooo - Herr Rosolini ile mi görüşüyorum?*" diye yüksek, şarkı söyleyen bir ses hoparlörden seslendi.

Fausto ve ben birbirimize şaşkın şaşkın

baktık. "Evet - *der Jäger* ile mi görüşüyorum?" Fausto sordu.

"Evet, öyle!" dedi adam neşeyle. "*Bu benim profesyonel lakabım, sanırım öyle diyebilirsiniz. Asıl adım Friedrich Zollner. Lütfen bana Friedrich deyin!*"

"Uh... güzel içintanışmak Sen, Friedrich.

Lütfen, Ara Ben Fausto."

"*Seninle tanışmak ne büyük bir zevk Fausto! Bankadaki Herr Schmidt'ten haber aldığımda çok mutlu oldum. Benim için ilginç bir projeniz olduğunu söyledi!*"

"Evet. Dolomit dağlarında bulunmuş birine ihtiyacım var. Venedik'in kuzeyinde."

"0000oooooh - çok güzel! Bölgeyi iyi tanıyorum."

"Harika, çünkü hedefin bir an önce bulunmasını istiyorum. mümkün olduğunca."

"Evet, eminim farkındasınızdır, burası çok geniş bir alan Bay Rosolini. Avınız başarılı bir ormancı mı?"

"Massimo avlanmayı ve sırt çantasıyla dolaşmayı seviyor, eğer
Yani."

"Oh, " dedi Zollner, sesi yüzünü buruşturuyormuş gibi çıkıyordu.
"Bu bir sorun olabilir."

"Onu bulamayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Zollner müstehcen bir şekilde kıkırdadı.

"Oh, HAYIR! Hayır, hayır, hayır, hayır. Onu bulacağım. Bundan hiç şüphem yok. Sadece eğer ormanda gezinme konusunda iyiye, bu biraz zaman alabilir." Zollner'in sesi aniden koyulaştı. "Ama onu bulacağım. ~~Bildim~~ ona ne yapılmasını istiyorsun?"

"Sadece o değil. Yanında genç bir kadın da var."

"0000oooooh! Sevgililer, belki?" Zollner kıkırdayan, şarkı söyleyen sesine geri dönerek sordu.

"Hayır. Koruması olarak görev yapıyor." "İlginç.

Yani bu Massimo silahlı, öyle mi?" "Bunu varsaymalısın, evet."

"Wunderbar! Meydan okumayı çok severim. Ancak, bu fiyatı önemli ölçüde artıracak."

"Tam olarak ne?"

"Hmmm... iki hedef... kız tehlikeli mi?"

"Bildiğim kadarıyla değil. Lucia Fioretti şımarık, zengin bir kız."

"Anlıyorum... Mossad ajanı falan olmadığı sürece bir sorun olacağını sanmıyorum. Ücretim günlük 30.000 avro, artı masraflar, onları yakaladığımda da 100.000 avro ikramiye."

Fausto kaşlarını kaldırdı. "Fena değil. Ancak onları yakalamakla ilgili olarak aklımızda başka bir şey var."

"Ah. "

Zollner'in kiralık katillik yapmadığına dair bir konuşma yapmasını bekliyordum, ama gerçek bundan daha farklı olamazdı. Hemen neşeli bir şekilde ücretlerini saymaya başladı.

"Cesetlerden birinin ya da her ikisinin ortadan kaldırılmasını istiyorsanız, onları bulmak için ödenecek 100.000 avroya ek olarak her biri için ayrı 50.000 avro daha ödemeniz gerekiyor. Eğer cesetlerin hiç bulunmamasını istiyorsanız, bu da ~~ceset~~ başına 50.000 dolar demektir."

"Aslında, bu noktada, sizi benim meslektaşım, Sofia."

"Merhaba Sinyor Zollner," dedim.

"Merhaba Sofia!" dedi neşeyle. *"Yine de lütfen bana Friedrich deyin!"*

"Pekala... Friedrich," dedim ve ardından plana başladım Ben tasarlamıştım. "Kızı yem olarak kullanmak istiyoruz. Amaç Massimo'nun kardeşlerini pusuya düşürmek - bu da Massimo'nun gitmesine izin vermen gerektiği anlamına geliyor."

"Gerçekten mi! Ne kadar beklenmedik!"

"Pusu Venedik açıklarındaki bir mezarlık adasında kurulacak. Keskin nişancı pozisyonu için mükemmel bir çan kulesi var."

"Oh, buna bayıldım! Ama neden onları Dolomitler'e çekmiyorsun? Onları orada idare edebilirim."

"Şeffaflık ruhu içinde, başka bir şey daha var. Sana söylemem gerek," dedim ve son bir onay için Fausto'ya baktım.

O da başını salladı.

"Evetssss?" Zollner sordu.

"Lucia Fioretti bir mafya prensesi, Venedik'i yöneten ailenin kızı," dedim. "Ona zarar verilmemesi şart çünkü pazarlık kozu olarak kullanılacak."

Ve ana hedefler - tuzağa çekeceğiniz kardeşler - de Toskana'nın Floransa bölgesinden mafya."

Zollner'in tereddüt etmesini bekliyordum - Ama beni yine şaşırttı.

"000oooo000H! *Bu göreve şimdiden bayıldım!*" diye kıkırdadı. Sonra iş adamına döndü. *"Tabii ki, ortadan kaldırdığım her hedef için ayrı ücret alıyorum - kelle başına 50.000."*

"Bu iyi. Oh... Bir şey söylemem gerekiyor: hedefler benim yeğenlerim."

Tarafından Bu nokta içinde ve konuşma, I Şüphe Zollner'ın herhangi bir çekincesi olabilir mi?

Ve hayal kırıklığına uğratmadı.

Onun yerine güldü.

"*Oh ho ho ho! Bir sonraki aile toplantısı rahatsız edici olacak sanırım, ja?*"

"Umarım o aile toplantısında sadece benim aile toplantısı."

"*Bunu kesinlikle garanti edebilirim, sevgili dostum!*"

"Destek de getireceklerini tahmin ediyoruz - yeğenlerim için çalışan piyadeler."

"*Kaç kişi olduklarını tahmin ediyorsunuz?*"

"Söylemesi zor. Dört ya da beş kişi de olabilir, 30 kişi de."

"*Daha fazla hedef, daha fazla para!*" Zollner hoppa bir çocuk gibi haykırdı. *"Yine de bir seferde bu kadar çok adamı saf dışı bırakma konusunda biraz endişeliyim. Eğer yarı yarıya yetkinlerse benim pozisyonum alt edilebilir."*

"Sen var paralı askerler itibarenve Wagner Grup sizi destekliyor," dedi Fausto. "Onları tanıyor musun?" *"Onları tanıyor musun?! Onlarla çalıştım Hem de çok! Oh, bu eğlenceli olacak! Dostça bir rekabet, ja?"*

Zollner'in sesi tüm bu olanlardan benim zevkime göre fazla mutlu geliyordu.

Ya bir aptaldı... Ya da bir
deli...

Ya da tam bir psikopat. Belki de
üçünün karışımı.

"Mükemmel," dedi Fausto. "Son bir şey daha."

"Evet?"

"Benim adımlı tamamen bu işin dışında tutmanı istiyorum.
Görevin sırasında benim ya da Sofia'nın adını hiçbir şekilde
anma. Anlaşıldı mı?"

"Gayet açık, mein Herr!"

"Güzel. Her şeyi zaten Venedik'te bulunan oğlum Aurelio'yla
koordine etmeni isteyeceğim."

Fausto'ya kaşlarını çatarak baktım, ama o beni umursamaz
bir tavırla başından savdı.

"*Harika! Bay Aurelio ile konuşmak için
sabırsızlanıyorum! Bu öğleden sonra Dolomitler'e doğru yola
çıkacağım.*" Zollner'in sesi birden kurnazlaştı. "*İsviçre'deki banka
hesabıma avukatlık ücreti olarak yarım milyon avro yatırır
yatırmaz.*"

"Bana bilgi verirseniz, telefon görüşmemiz biter bitmez bunu
yapacağım."

Zollner bir dizi rakam sıraladı ve Fausto bunları not etti.

"*Çok güzel! Sizinle iş yapmak bir zevkti!*" Zollner
sonunda şöyle dedi.

"O zevk bana ait Friedrich."

"*Auf wiedersehen, benim iyi Fausto'm - ve size de,
Fräulein Sofia!*"

"*Hoşça kal,*" dedim ve telefonu kapattı.

Fausto'ya baktım. "Delinin teki."

"İşini yaptığı sürece umurumda değil."

"Aurelio'yu bu işe bulaştırmak gerçekten iyi bir fikir mi?"
diye sordum. "Şimdiye kadar *ters* Midas dokunuşu gibi bir şey
yaptı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dokunduğu her Şey boka döndü."

Fausto güldü, sonra yüzünü buruşturdu. "Evet, Şey... o benim oğlum... ve onun da bu işe dahil olmasını istiyorum."

"Onun dahil olmasını mı istiyorsun, yoksa *kazanmak mı?*" diye sordum.

Fausto'nun yüzü birden karardı. "Aurelio Venedik'teki saldırıyı koordine eden kişi olacak. Benim kararım kesin."

"*Emin misin?*"

"Eminim."

"...Pekala."

Anlaşıldığı üzere, itirazlarımı görmezden gelmek Fausto'nun yaptığı en kötü hatalardan biriydi.

A Fausto ile son sinir bozucu konuşmamdan sonra biraz temiz hava almak için dışarı çıktım.

Arka kapıdan çıktığımda, piyadelerden birini verandada sigarasını tütürürken buldum.

Aslında bir piyadeden çok daha fazlasıydı; Fausto'nun üsteğmeniydi, piyadeleri yöneten kişiydi.

Adı Dante'ydi. Kırklı yaşlarının ortalarında, tuzlu ve biberli saçlara sahipti ve yüzünde sürekli asık bir ifade vardı.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," diye cevap verdi, sonra sigarasından bir nefes çekerken gözlerini kaçırdı.

Fausto için çalışmaya başladığımdan beri muhtemelen sadece iki düzine kelime etmiştik. Yine de Dante'ye ve etrafımdaki diğer askerlere karşı hep kibar davranmıştım.

Fausto onlara karşı kibirli ve mesafeliydi ve bu tavrı beni rahatsız ediyordu. Açıkçası, aptalcaydı.

Bu insanlar senin için hayatlarını tehlikeye atıyorlar, ona söylemek istedim.

Hayatlarını riske atmayı bırakmaya karar verirlerse diye onlara iyi davranmak isteyebilirsin.

Yalnız kalmak niyetiyle tuğla basamaklardan inip sahaya doğru yürüdüm.

Birden Dante konuştu. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Ona bakmak için arkamı döndüm. "Evet?"

Tereddüt etti. "Ne soracaksın?"

Dürttüm.

"Dario ve diğerlerinin peşinden gittiğimiz doğru mu?"

Ah.

Fausto adamlarının sorgusuz sualsiz sadık olmayabileceğinden endişelenmişti. Piyadeler Fausto don olduktan sonra onu takip etmeyi seçmişlerdi ama bu Fausto'nun yeğenlerinden nefret ettikleri anlamına gelmiyordu. Tam tersine. Çoğunun Dario, Niccolo ve diğerlerine karşı hâlâ büyük bir sevgisi vardı.

Sonuç olarak, Fausto neler olup bittiği hakkında mümkün olduğunca az şey açıklamıştı... ama adamların karanlıkta kalmasının morallerini bozduğunu söyleyebilirdim.

"Bunu muhtemelen patronuna sormalısın," dedim.

Dante bana *kesik kesik* baktı. "Ben *sana* soruyorum."

Eve bir göz attım.

Fausto'yu pencerelere yakın bir yerde göremedim.

"Sana neler olduğu hakkında hiçbir şey söylemedi mi?" diye sordum.

"Fausto bana hiçbir şey anlatmıyor," dedi Dante acı acı. "İşte bu yüzden *sana* soruyorum."

Muhtemelen patronumun kuyusunu kazmak akıllıca olmazdı...

Ama patronum pisliğin tekiydi.

Ve eğer Dante ona karşı dürüst olduğum için bana bir iyilik borçluysa.

Duyulmak için yüksek sesle konuşmak zorunda kalmamak için eve doğru geri yürüdüm. "Bu seninle benim aramda kalacak, anlaşıldı mı? Başka kimseye söyleme. Ciddiyim."

Dante başını salladı. "Anlaşıldı."

"...evet," diye onayladım. "Dario'nun peşinden gidiyoruz."

Şaşkın görünüyordu. "Neden?!"

"Bunu patrona sorman gerekecek."

Dante bir şey söylemedi ama yüzündeki öfkeyi görebiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Bana şüpheyle baktı.

"Az önce yaptığım şeyi sana söylediğim için başım büyük belaya girebilir, biliyorsun," dedim.

Dante'nin yüzündeki ifadeden bu gerçeği isteksizce kabul ettiği anlaşılıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Tekrar sordum. "Bu konuda mutlu değilim," dedi hiddetle.

"Neden mutlu değilsin?"

Bana hâlâ ihtiyatla bakıyordu.

Merdivenlerden yukarı, ona doğru yürüdüm. "Şunlardan bir tane alabilir miyim?" Sigarasını işaret ederek sordum.

Ara sıra bir şeyler içmek için dışarı çıktığımda sigara içerdim. Restoran içindeki iş arkadaşlarımla başlamıştı. Yani tam olarak bir sigara tiryakisi değildim ama arada sırada kendimi şımartırdım.

Ayrıca sigara içenlerin sigara içmeyenlerle paylaşmadıkları bir bağla çabuk kaynaşma eğiliminde olduklarını da biliyordum. İtalya'da herhangi bir işyerinin dışına çıktığınızda, her zaman bir grup sigara tiryakisini bir arada, dünyaya karşı tek başlarına bulursunuz.

Bunu psikolojik avantajım olarak kullanmak niyetindeydim. Dante ceketinin içinden bir paket çıkardı. Dudaklarımın arasına bir sigara koydum, o da benim için yaktı. "Ne söylersen söyle, bu seninle benim aramda kalacak," dedim.

bir ağız dolusu duman üfledim.

Bana kuşkuyla baktı. "Öyle mi?" dedi ama sesi daha çok "*Evet, doğru*" gibiydi.

"Annemin hayatı üzerine yemin ederim," diye cevap verdim.

Niccolo'ya *ettiğim yemini umursayacağınızı* düşünmemiştim - *Geleceğe dair tüm umutlarım ve hayallerim üzerine ve*

ama annemin hayatı üzerine yemin etmenin işe yarayacağını düşündüm.

Öyle de oldu. Oldukça etkilenmiş görünüyordu. Ama hâlâ daha fazlasını öğrenmek istiyordu. "Neden umursuyorsun?" diye sordu.

"Eğer bu işi sonuna kadar götüreceksen, tabanın bu konuda ne düşündüğünü bilmem gerek."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu.

"Dario'ya karşı çıkacağımız bize hiç söylenmedi," dedi acı bir şekilde. "Bu asla anlaşmanın bir parçası değildi."

Kapılar açıldıktan sonra durmadı. Bana her şeyi anlattı.

Adamların çoğunun Toskana'da geride bırakmak zorunda kaldıkları aileleri vardı.

"Ama Fausto onları aramamıza bile izin vermiyor," diye yakındı Dante. "Telefonlarımızı bile açamıyoruz! Takip edilebileceklerini ve kimsenin nerede olduğumuzu bilemeyeceğini söylüyor."

Aklıma bir şey gelince kaşlarımı çattım
- Sonra da daha sonra kullanmak üzere
bir kenara koydum.

"Ve para da eskisi kadar iyi değil," diye devam etti Dante. "Don Leonardo hayattayken iyi para alıyorduk. Fausto'yla anlaşığımızda bize yüzde beş daha fazla ödeme yapacağına söz verdi ve ilk başta da yaptı. Ama birkaç ay sonra, işler kötü gittiği için %20 kesinti yaptık. "Sadece işler düzeline kadar" diye söz verdi ama işler *hiç* düzelmedi. Bu arada Rolls-Royce'la dolaşıyor ama Toskana'dan ayrıldığımızdan beri hiçbirimize ödeme yapılmadı."

Ona inandım.

Bunun tek sebebinin Fausto'nun pisliğin teki olması olduğunu da biliyordum. Niccolo ve kardeşlerinden 28 milyon avro çalmıştı. Lau'ya bir milyon avro rüşvet verecek, Zollner'e yarım milyon depozito verecek ve Makao'dan bana bir milyon havale edecek kadar parası vardı.

Fausto adamlarına ödeme yapmak isteseydi, bunu kolayca yapabilirdi. Ama onlarla da aynı şekilde

benimle denediği gibi. "Paranı
ödeyecek," dedim. ~~Ödeme~~
aptalın tekidir.

"Ne zaman?" Dante acı acı sordu.

"Onunla bu konuyu konuşacağım."

Dante telaşla bana baktı. "Hayır!"

"Senin adını bu işin dışında tutacağım," diye
söz verdim. "Hayır - sadece - bu konuyu hiç
açma."

"Ama - "

"Annenin hayatı üzerine yemin etmiştin, bu seninle benim
aramda kalacaktı," dedi, sesinde çaresizlik vardı.

"Tamam - tamam," diye

yumuşadım. Dante

rahatlamış görünüyordu.

"Sana paranı ödeyecek," diye söz verdim. "*Yapacak.*"

"...evet," Dante dedi içinde a acı ses gibi o
gördüğünde inanacaktı.

Sonra sigarasını yere attı, topuğunun altında söndürdü ve
uzaklaştı.

Eve geri döndüm ve Fausto'yu yatak odasında bulana kadar
aradım.

"Az önce askerlerden biriyle konuştum, kimseyi aramalarına
izin vermeyeceğini söyledi," dedim.

"Kim söyledi bunu?" Fausto sinirli bir şekilde sordu.

"Bilmiyorum, adamın biri laf arasında bahsetti," diye yalan
söyledim. "Telefonun izi sürülebildiği için olduğunu söyledi."

"Olabilir. Potansiyel olarak."

"Ama sen telefonunu kullanıyorsun. Ve Niccolo *senin*
numarası - peki neden *seni* takip etmiyor?"

Fausto sırtıttı. "Çünkü çeşitli karşı önlemlerim var. Burada bir
VPN'e bağlı olan Wi-Fi açı üzerinden arama yapıyorum ve
Roma'da parasını ödediğim bir hizmete
y ö n l e n d i r i y o r u m . Aramanın izini sürmeye çalışan
biri 300 mil uzakta olduğumuzu düşünecektir."

"O zaman neden adamların kullanmasına izin
vermiyorsun?"

Alay etti. "Ve geveze karılarına nerede olduklarını söylesinler? Onları karanlıkta tutmak daha iyi."

Vay canına.

I dikkate alındı anlatmak Fausto o vardı
a ciddi moral problemi çıkıyor -

Ama içimden bir ses bu kartı kendime saklamamı söyledi.

Bunun yerine, "Bu sisteminizi arama yapmak için kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Sadece *beni* aradığın sürece, telefonunun izlenmesi konusunda endişelenmene gerek yok."

"Niccolo'yu aramak

istiyorum." Fausto

kaşlarını çattı. "Neden?"

"Onu kendime aşık etmeye çalışıyorum, hatırladın mı?

Eğer iletişim kuramazsam bunu yapamam."

Fausto bana bir süre daha ters ters baktıktan sonra şifonyerin çekmecesinden ucuz bir cep telefonu çıkarıp bana fırlattı. "Al, bunu kullan. Ağda zaten kurulu."

Elimdeki telefona baktım.

Fausto adamlarının birkaç arama yapıp ailelerini rahatlatmak için telefonu kullanmalarına izin verebilirdi.

Ama hayır.

İşte ben de böyle bir pislik için çalışıyordum.

"Niccolo'yu *asla* kendi telefonundan arama," diye tembihledi Fausto. "Sadece kullan-at telefonu kullan ve sadece burada, mülkte olduğun zaman."

"Anlaşıldı," dedim ve odadan çıktım.

Niccolo

THong Kong'dan eve döndükten sonraki sabah, hesaplarımızın çalındığı çeşitli bankalarla temasa geçmeye başladım.

Aradığım ilk numarada Roberto'nun adını verdiği müdürü sordum ve rahatsız edici bir haberle karşılaştım:

Luca Stefanelli ölmüştü.

Banka bana bundan daha fazla bilgi vermedi, ben de internette arama yaptım ve bir haber buldum.

Görünüşe göre havalenin gerçekleşmesinden sadece birkaç saat sonra on katlı bir binanın çatısından 'atlamış'.

Haberde yetkililerin bunu bir intihar olarak değerlendirdiği yazıyordu. Ya aptaldılar ya da para alıyorlardı. Ben ikinci seçeneğe oynuyordum.

Roberto'nun listesindeki kişileri teker teker Google'da arattım - Ve bir dizi korkunç kaza ya da intihar buldum.

Birine otobüs çarpmış.

Bir diğeri arabasını garajında çalıştırarak intihar etmiş.

Bir diğeri aşırı dozda uyku hapı almış.

Hepsi de hesaplarımızı boşaltan havalelerden birkaç saat sonra gerçekleşmişti.

Ekrana baktım ve merak ettim, *Sofia... ne halt ettin sen?*

Ancak, bu hiç mantıklı değildi.

Sofia'nın belli bir acımasızlığı vardı -

Ama eğer gerçekten bir canavar olsaydı, maskesinin bir noktada düşeceğinden emindim.

Psikopatlar ve canavarlar için iyi bir radarım vardı ve o bunu tetiklememişti.

Küçük bir ses bana *amcanı özlediğini* hatırlattı.

Ama mesele de buydu: Bu ölümlerin Fausto'nun işi o l m a ihtimali çok daha yüksekti.

O aslında bir canavardı; babamın cinayeti o.

Kumarhanede banka hakkında söylediği şey neydi? Transferler mi?

Aslında bunu benden çok Fausto yaptı. Her şeyi ayarlayan oydu. Ben sadece önerdim.

Yani bu Fausto'nun işiydi, onun değil.

Ona olan ilgimin muhakeme yeteneğimi gölgeleyip gölgelemediğini merak ediyordum.

Ama ben öyle olduğunu düşünmüyordum. En azından öyle olmadığını umuyordum. Olmaması için *dua ettim.*

Araştırmamı bitirdikten kısa bir süre sonra Roberto aradı.

Ona evde neler olduğunu anlattıktan sonra benden bir iyilik istedi.

"2008 Brunello di Montalcino'muzdan bir kasayı bir gecede size mesaj atacağım adrese göndermenizi istiyorum" dedi.

Bağımızın 2008 Brunello di Montalcino'su Avrupa şarap tadım yarışmalarında ödüller kazandı.

Ayrıca şişesi bin avronun üzerindeydi...
Ve benden birine bir düzine göndermemi istedi. "Ne halt ediyorsun orada?!" diye sordum, öfkeleni.

"Şaraphanede bir gece kalsın, tamam mı?"
Sinir bozucu küçük pislik.

Sabahımın geri kalanını geçirdim - Lars hâlâ herkesi tecrit altında tuttuğu için konağın çalışma odalarından birinde çalıştım.

Sonra, öğleden kısa bir süre önce, bir telefon aldım.

Roma alan kodluydu. Tanıdığım bir numara değildi ve arayanın kimliği de yoktu. Roma'yı yöneten *Cosa Nostra* ailesi olabileceğini düşünerek açtım. "Alo?"

Sofia, "Ciao, bello," diye cevap verdi.

Merhaba yakışıklı.

Kocaman bir sırıtiş patlattım. "Vay, vay, vay - bu benim favori *consigliere*'im değil mi?"

"Kendinden başkasını kastettiğini varsayıyorum."

"Tabii ki! Alan kodunuzun Roma olduğunu görüyorum, ama tüm paranoyanızdan sonra yerinizi *bu* kadar kolay ele vermeyeceğinizi varsayıyorum."

"Roma'ya gelin ve öğrenin."

"Orada olacağına söz veriyor musun? Tercihen çıplak ve yatakta?"

Güldü. "Hayır."

"O zaman pas geçiyorum. Sen nasılsın?"

"Daha iyiyim. Sen nasılsın?"

"Çok daha iyiyim. Özellikle de 48 saat önce Macau'dayken."

"Mmm. Ben de. Bir sonraki buluşmamız ne zaman?"

"Bizim tarafa gel ve her gece bir araya gelelim."

"*Cazip... bu arada, tarafsız bir yerde yatıya kalmaya ne dersin?*"

"Çok isterdim ama patronun beni öldürmeye çalıştığı için malikanemizden dışarı adım atamaz."

"*Yazık.*"

"Öyle değil mi?"

Zamansız bir sonla karşılaşan banka müdürlerini sormayı düşündüm.

Nasıl tepki verdiğini görmek istedim - ölümlerini planlayıp planlamadığını anlamak için -

Ama ona söylediğimde yüzünü görmek istedim.

Bu bir seçenek olmadığından, şakalaşmaya devam ettim.

"Peki bu hoş sürprizi neye borçluyum?"

Bir an durakladı.

Cevap verdiğinde mizahtan çok içtenlik vardı. "*Sesini duymak istedim.*"

"Oh," dedim, biraz şaşırarak. "Bunu yaptığına sevindim, Çünkü ben de *senin* sesini duymayı özledim. Aslında, özledim seninle ilgili pek çok şey."

"*Mmmmm...*" diye mırıldandı. "*Seninle ilgili özellikle BÜYÜK bir şeyi özlüyorum.*"

"Öyle mi?" dedim, biraz tahrik olmuşum.

"*Mm-hmm. Özellikle de içimdeyken.*"

Tanrım.

Sertleşmeye başlamıştım.

"Her ne kadar telefon seksi yapmak istesem de, sanırım bu kardeşlerim tarafından hoş karşılanmaz."

"*Oyunbozan. Ve işte buradaydım, senin için gelmeye hazırdım.*"

SIKTIR.

"Sana inanmıyorum," dedim sesim kısık bir şekilde.

"~~Bkle~~" dedi.

Bir an sessizlik oldu.

Sonra telefonuma bir mesaj bildirimi geldi.

Açtım -

Ve hemen ağzımın suyu akmaya başladı.

Fotoğrafta Sofia bir yatakta sırtüstü uzanmış, kamerayı kendine doğrultmuş, selfie çekerken bana sırıtiyordu.

Saçları yastığın üzerine dağılmıştı ve gözleri gözlüklerinin arkasından yaramaz görünüyordu.

Bluzu açıktı, dantelli sütyenini ve göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkarıyordu.

Üzerinde pantolon yoktu...

Sadece dantelli bir külot.

Ve sağ eli içlerindeydi, parmakları muhtemelen klitorisine dokunuyordu.

İnledim.

"*Hoşuna gitti mi?*" diye alay etti.

"Çok hoşuma gitti," dedim boğuk bir sesle.

"*0 zaman benimle Facetime'a gir. Seni okşarken görmek istiyorum.*"

"İsa," diye homurdandım.

"~~Hadi~~, " diye fısıldadı kulağıma. "*Lütfen?*"

"Şu anda benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Hayır."

"Bu muhtemelen benim uygunsuz bir videomu çekmek için bir oyun, değil mi?"

"Hayır. Ve sana çoktan uygunsuz bir fotoğraf gönderdim."

"...doğru..."

"Bak, seni düşünmeden duramıyorum. Bu beni inanılmaz azdırıyor ve seni gerçekten becermek istiyorum. Bunu yapamayacağıma göre, ben kendime dokunurken senin mastürbasyonunu izlemek istiyorum. Bu arada ben ASLA mastürbasyon yapmam... ama Macau'dan döndüğümde beri yapmak istiyorum. Eğer ben de seni bunu yaparken izleyebilirim."

Ağzım kurumuştı.

Kendimi inanılmaz derecede mahcup hissediyordum - Ama sikim de taş gibi olmuştu.

"Rüyaların ve intikam arzun üzerine yemin et ki bunu kaydetmeyecek ya da bana karşı kullanmayacaksın," dedim boğuk bir sesle.

"Yemin ederim. Sen de yemin et."

"Kardeşlerimin hayatı üzerine yemin ederim."

"Pekala... bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" diye sordu şakacı bir şekilde.

"Yatak odama çıkmam için bana bir dakika ver," dedim, buna pişman olacağımı bilerek -

Ve zerre kadar umursamadan.

Sofya

■ Niccolo'yu kendime daha çok aşık etmem gerektiğini biliyordum ve bunu yapmanın en iyi yolunun seks olduğunu düşündüm.

Yine de itiraf etmeliyim ki gizli bir amacım vardı - ki bunu ona tüm şeffaflığımla itiraf etmiştim:

Onu düşünmeden edemiyordum.

Onunla sevişmeyi.

İçimdeki sikini.

Beni ne kadar sert boşalttığı hakkında.

Artık inanılmaz, akıllara durgunluk veren seksin tadını almıştım... Bedenim daha fazlasını istiyordu.

Vücudum *onu arzuluyordu*.

Aslında düşünme ve işimi yapma yeteneğimi engelliyordu.

Yani, evet, onu manipüle etmeye çalışıyordum.

Ama onunla birlikte olmayı da çok ama çok istiyordum.

Her iki şeyin de aynı anda doğru olmaması için bir neden yoktu.

Niccolo'yu aramadan önce yatak odamın kapısının kilitli olduğundan emin olmuşum ve kimsenin duymaması için kulaklığımı takmıştım.

Onu telefon seksine ikna etmeye çalışırken kalbim bir mil hızla atıyordu.

Her ne kadar kaygısız bir görüntü versem de, içten içe hayır diyeceğı için gergindim.

Daha önce hiç telefon seksi yapmamıştım. Bir erkeğı telefon seksi teklif etmemiştim, bu kesin.

Yani, iki gece öncesine kadar *düzenli* seks bile yapmamıştım. Kendimi savunmasız hissediyordum, ki bundan nefret ederdim... Ama risk almaya değer diye düşündüm. Aman Tanrım, öyle de oldu.

Yatak odasına doğru yürürken sohbet ettik.

Sonunda bir kapının kapandığını ve kilitlendiğini duydum. "Video beni ara," dedim nefes nefese.

"*Bekle,* " dedi ve sesin değiştiğini duydum - muhtemelen kulaklık takarken.

Sonra telefonum çaldı. Ekranda beni görüntülü aramaya çalıştığı görünüyordu.

Hemen cevap verdim.

O da bir yatakta yatıyordu ve bana alaycı bir yarım gülümseme verdi. "*Ciao, bellissima.*"

Sadece *merhaba* değil, *güzelim*.

Ama *merhaba, güzelim*.

Birden utandığımı hissettim.

"Merhaba," dedim ama kendime rağmen gülümsedim.

Gözleri ekranın altını tararken dudaklarını yaladı. "*Ne giydiğini biraz daha göreyim.*"

"Gerçekten ne giydiğimi görmek istiyor musun?" diye sordum, sonra telefonu sütyenime doğru eğdim. "Ya da... ne giymediğimi?"

Kumaşı kenara çektim ve zaten sert olan meme ucumu parmak ucumla daire içine almaya başladım.

İnledi ve yüzünü şehvet dolu bir ifade kapladı.

"*Göster bana* - "

"Hayır," diye araya girdim. "Önce ben görmek istiyorum." Sırıttı. "*Tam olarak neyi görmek?*"

"Bilirsin işte." Sesim fısıltıya dönüştü. "Göster ona Ben."

Kıkırdadı, sonra kamerayı çevirdi, böylece vücudunun aşağısını görebildim.

Önce beyaz keten gömleği.

Ve sonra onun Pantolon. Onunhoroz oldu zaten kumaşın altından süzülüyordu.

"Bekle," diye fısıldadım. "Gömleğinin düğmelerini aç... Önce vücudunu görmek istiyorum."

Parmaklarıyla düğmeleri teker teker çözdü ve sonunda iki tarafı birbirinden ayırdı -

Zeytin rengi teni ve sıkı, düz karnı ortaya çıkıyordu.

Bu açıdan, pencereden içeri süzülen gün ışığında, karın kasları Macau'daki otel odamızın loş ışığında olduğundan çok daha belirgin ve kaslı görünüyordu.

"Tamam," diye fısıldadım dudaklarımı yalayarak. "Şimdi görmek istiyorum."

Eli pantolonunun düğmesini çözdü... Sonra fermuarını açtı...

Ve siyah boxerının kemerini aşağı çekti. Ve işte oradaydı.

Büyük, şişmiş kafası.

Ucunda küçük bir parça pre-cum vardı. İç çamaşırını çektiğinde, kumaşa bağlı küçük bir telin güneş ışığında parladığını görebiliyordum.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"*Hoşuna gitti mi?*" diye kulağıma fısıldadı.

"Uh-huh," diye mırıldandım. "Zaten tahrik olmuştun."

"Evet, takıntılı olduğum güzel kadının beni arayıp telefon seksi istemesi her gün olan bir şey değil."

Takıntılı olduğum güzel kadın.

Yalan söylemeyeceğim:

Benimle oyun oynuyor olsa bile, bu sözler kalbimin küt küt atmasına neden oldu.

"Görmek istiyorum," diye fısıldadım. "Hepsi."

Onun el kaymışaşağı için ve taban .
onun horoz ve vücuduyla 90 derecelik bir açı yapacak şekilde itti.

Ve onun tam, kalın boyunu gördüğümde tekrar inledim.

Zeytin rengi ten ama biraz daha pembe... Belirgin damarlar...

Michelangelo'nun *Davut'u* nasıl erkeksi kolları ve büyük elleriyle güzelse, Niccolo'nun siki de muhteşem hatları ve kalın, şiş başının kıvrımlarıyla güzeldi.

"Siktir," diye fısıldadım.

Elimi otomatik olarak iç çamaşırımın içine soktum ve klitorisimi ovmaya başladım.

Hiç mastürbasyon yapmadım. Hiçbir zaman yeterince tahrik olamadım.

-

Ama Niccolo'nun sikini böyle görmek beni o kadar azdırdı ki Kendime dokunmak *istedim*.

"Bana yandan göster," diye fısıldadım.

Telefon kaydı -

Ve aniden onun kocaman sikini yandan görmeye başladım.

Bu açıdan daha da *kalın* görünüyordu.

Şaftındaki hafif kıvrım ise beni acıtıyordu.
onu içimde.

Değil için söz I olabilir bkz. ve Boncuk . Pre-cum yavaşça kafasından karın kaslarına doğru damlıyordu.

"Siktir," diye fısıldadım ve kendimi daha sert ovuşturdum.

"*Şimdi ne istiyorsun?*" diye sordu, sesi seksi bir hırıltıydı.

"Benim için okşa," diye yalvardım.

Daha önce dibinde olan eli, şaftında yukarı aşağı hareket etmeye başladı.

Sikinin içimde hareket ettiğini hayal ettim

- Dudaklarımı çevresiyle gerdiğini - Beni içimde çok *derinlere* doldurduğunu -

"*Kendine mi dokunuyorsun?*" diye mırıldandı kulağıma. "Evet," diye fısıldadım.

"*Göster bana.*"

Telefonu bıraktım, iç çamaşırımı çıkardım, sonra telefonumu elime aldım ve parmaklarımın buklelerimi ayırıp klitorisimi okşamasını kaydettim. Bu açıdan görülecek pek bir şey yoktu - ama o kadar ıslanmıştım ki parmaklarım klitorisimi hızla ovalarken duyulabilir bir *schick schick schick* sesi geliyordu.

Ama kendimi filme almaya odaklanmaktan hoşlanmıyordum. Uyarılmışlığım hemen azalmaya başladı.

Onu izlemek istiyordum.

Aklımı okumuş gibiydi. "*Biliyor musun? Onun yerine bana yüzünü göster. Yanındaki yastığa yasla ve yan yat. Başladığında seni görmek istiyorum.*"

OH.

Bu beni biraz heyecanlandırdı.

Talimatlarını takip ettim. Artık amımı filme almadığına göre, onun muhteşem sikini tekrar görebiliyordum.

Yan yatmak biraz garipti ama o kadar tahrik olmuşum ki yine de iyi hissettiriyordu.

"*Geldiğimi görmek ister misin?*" diye kulağıma mırıldandı. "EVET," diye inledim.

"*O zaman senin biraz yardımına ihtiyacım olacak.*"

"Ne tür bir yardım?"

"*Bana sikime ne yapmak istediğini söyle.*"

Birden kendimi mahcup hissettim. "I..."

"*Beni eğlendirmeye çalışma. Sadece gördüğün zaman bana ne yapmak istediğini söyle.*"

Sertçe yutkundum.

Sonra konuşmaya
başladım... Ve her şey
ortaya döküldü.

Niccolo

Yüzüne bakmayı seviyordum - ve boşaldığı zamanki ifadesini gerçekten görmek istiyordum - ama muhtemelen sadece onu izleyerek boşalamayacağımı biliyordum.

Özellikle de sikimi farklı açılardan okşarken kendimi filme almamı istiyorsa.

Bu yüzden ondan benimle konuşmasını istedim. Sesinin sonunda beni uçurumun kenarına itmek için yeterli olacağını biliyordum.

Biraz kızardı ve endişeli görünüyordu.

"Beni eğlendirmeye çalışma. Sadece gördüğün zaman bana ne yapmak istediğini söyle," diye onu cesaretlendirdim.

Bir an durakladı.

Bunu yapamayacağını düşündüm -

Ve sonra onun arzu dolu sesini duydum, kulağıma fısıldıyordu.

"Makao'da yapmak istediğim bir şey vardı... ve yapmadığım için pişmanım."

"Evet?" Sikimi okşarken mırıldandım.

"Onu ağzıma almak istiyorum."

OH.

Bunu beklemiyordum.

*"Dudaklarımın arasında kaydığını hissetmek istiyorum...
Dilimin üzerinde hissetmek istiyorum... Sakızının tadına
bakmak istiyorum..."*

"Aman Tanrım," diye fısıldadım şaftımı okşarken bile
Daha hızlı.

Sofya

onun sikini Michelangelo'nun *Davut* 'una benzetmişti - ama elleri de Davut'unki gibiydi.

Büyük ve güçlü.

Ve onların onun büyük, kalın şaftında yukarı ve aşağı hareket etmelerini izlemeye bayılıyordum.

Artan arzum beni konuşturmaya devam etti. "Seni ağzımda hissetmek istiyorum...

"Teninin ne kadar sıcak olduğunu hissetmek istiyorum...

"Dudaklarımda ileri geri kaydırmanı istiyorum... "Ağzımı ne kadar doldurduğunu hissetmek istiyorum...

"Hepsini ağzıma alabileceğimi sanmıyorum ama seni ne kadar aşağı indirebileceğimi görmek istiyorum...

"O küçük nabız atışları, kasıldığın ve bir saniyeliğine biraz daha büyüdüğün zaman? Ağzımda nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

"Senin önünde diz çökmek istiyorum...

"Başımı ellerinin arasına almanı ve beni kendine bastırmanı istiyorum...

"O büyük, muhteşem sikiyle ağzımı sikmeni istiyorum.

"Ağzıma boşaldığını hissetmek istiyorum..."

"Dilimin üzerinde patladığını hissetmek istiyorum..."

"Spermini tatmak istiyorum..."

"Ve hepsini yutmak istiyorum..."

"*Aman Tanrım,*" diye inledi Niccolo.

Eli sikinin üzerinde bulanıklaşmıştı. Şaftını kendi ön spermiyle yağlamıştı ve şimdi siki ıslak ve kaygandı - tıpkı amımdan çıkardığında görüldüğü gibi.

Onu izlerken -

Ne istediğim hakkında konuşmak - İlk

kez yüksek sesle söylemek -

Sikinin ağzımda nasıl hissedeceğini ve tadının nasıl olacağını hayal ediyordum.

Kendi orgazmım gittikçe yaklaşıyordu.

"*Seni çok fena becermek istiyorum,*" diye inledi.

"Beni *sertçe* becermeni istiyorum," diye inledim.

"*Siktir - gelmemi istiyor musun?*"

"EVET!" Kendimi daha da hızlı ovuştururken haykırdım.

"*Bana ne istediğini tekrar söyle.*"

"Sikini emmek istiyorum - Ağzımın içine geldiğini hissetmek istiyorum - Amımın içine geldiğini hissetmek istiyorum - lütfen içime gel - LÜTFEN içime gel - "

Kulaklarımda bir ses vardı - şehvet dolu hayvani bir homurtu

- Ve sonra patlıyordu.

Aletinden kalın beyaz dölleri fışkırıyordu. Sıvı fışkırmaları birkaç santim havaya yükseldi ve karın kaslarına sıçradı.

Gördüğüm şeyi fark ettim, *içimde* yapmıştı - Ve bunu tekrar yapması için can atıyordum.

Birden boşalıyordum.

"OH FUCK!" Orgazm bedenimi sararken haykırdım.

"*OH - SOFIA* - " sesi kulaklarımda homurdandı -

"NICCOLO!" Mutluluk beni sararken haykırdım.

Gözlerim istemsizce kapandı, ama onları tekrar açmaya zorladım çünkü orgazmının bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Eskisi kadar güçlü olmasa da hâlâ spazm geçiriyordu.

Döllerini artık fışkırmıyordu. Bunun yerine, şişmiş kafasından sadece bir iki damla akıyordu - ama yine de onu görmek hoşuma gidiyordu.

Orada uzandım, yüzümün sağ tarafı yorgana bastırılmıştı, gözlüklerim yamuktu, kendi doruk noktam yavaşça azalana kadar kendimi ovmaya devam ettim.

Kulaklarımda kıkırdadığını duydum. *"Mmmm... bu kesinlikle çok zevkliydi..."*

"Hı-hı," diye mırıldandım, hiçbir şey söyleyemiyordum.

Beynim
lapa gibiydi.

"Yine de bir dahaki sefere bunu kesinlikle yüz yüze yapmalıyız."

"UH-HUH," diye yüksek sesle onayladım, hâlâ bundan daha fazlasını söyleyemiyordum.

"Aşağı inmeden önce temizlenmem gerekiyor ama ileride sana bu numaradan ulaşabilir miyim?"

"Mmmm... Sanırım," diye mırıldandım yüz üstü yuvarlanırken.

Sırtımı.

"Pekala, güzelim... Bir dahaki sefere kadar."

"Yakında görüşürüz, consigliere."

Güldü. *"Yakında görüşürüz, consigliere."*

Ve sonra telefonu kapattım.

Orada yatıp kalkmak ve giyinmek için güç toplamaya çalışırken, az önce yaptığım şeyi düşündüm.

Niccolo'nun aklını karıştırmama yardım ettiğinden oldukça emindim...

Ama I Ayrıca fark etti o belki benim kendi kişisel sınırlar düşündüğüm kadar güçlü değilmiş.

Çünkü onu tekrar görmeyi *gerçekten* çok istiyordum. Yüz yüze.

İstediğim şeye rağmen, kendime hâlâ kontrolün bende olduğunu söyledim.

Kendime *onunla* oynayanın *ben* olduğumu söyledim.

...Sadece buna inandığımdan tam olarak emin değildim.

Niccolo

M *adonn - ne kadın ama!*

Duş alırken, az önce olan her şeyi Sofia'nın bakış açısından analiz etmeye çalıştım.

Belli ki beni manipüle etmeye çalışıyordu.

Onu zaten arzuladığımdan daha fazla arzulamamı sağlamak için (ki bu zor olurdu, çünkü ona takıntı derecesinde bağılıydım).

Ve hatta muhtemelen ona aşık olmamı.

Yine de entrikalarının ne kadar soğukkanlı olduğunu merak ettim.

Duygusal olarak ne kadar ilgili olduğunu merak ediyordum.

Ya da beni parmağında oynatmak için rol mü yapıyordu?

Eğer Yani, sonra o oldu ve en iyi lanet olsun aktris Ben olsam hiç karşılaşmadım.

Ama ben *öyle olduğunu* düşünmüyordum. Şimdiye kadar karşılaştığım en iyi aktris yani.

Bana göre ateşle oynuyordu.

Farkında olmadan yavaş yavaş yanmaya başlamıştı. Bu da benim avantajıma oldu.

Durum ne olursa olsun - o mu benimle oynuyordu, yoksa ben mi onunla oynuyordum -

Konsolosluk işimden hiç son 48 saat kadar keyif almamıştım.

Sadece bu kadar iyi olmaya devam etmesini umuyordum.

Ve muazzam bir hata yapmadığımı.

Sofia ile geçirdiğim "öğleden sonra keyfi" harikaydı.

Ancak, gününüzün tek iyi kısmının sizi öldürmeye çalışan bir kadınla telefon seksli olması biraz garip.

Küçük *ooh la la* seansımızdan sonraki günlerde, günlük hayatımda işler stresli hale geldi, ama yine de ona mesajlar gönderdim.

Bir tanesi şiirdi.

Çok iyi bir söz yazarı değilim ama bazen kendi eğlencem için bir şeyler karalamayı severim.

Bundan ilham alarak ona aşağıdaki şiiri gönderdim. *Görmek için bir güzellik ve duymak için bir mucize: Korkulacak bir kadının içinde bir melek.*

Güneşin usulca battığı karanlık gibi yürüyorsun, Ve sessiz gözlerinin ardında büyük bir tehlike taşıyorsun.

Zihnin alevden bir fener gibi karanlığı yarıyor, Ve şeytanlar senin adını fısıldadıklarında boyun eğiyor.

İpekle sarılmış bir fırtına, çelikten bir omurgayla, Dünyayı alçaltıyor ve herkesi iradene boyun eğdiriyorsun.

Ruhun ışıltı ışıltı parlıyor, çünkü sen busun: Güzel, görkemli, hayatı aydınlatan bir yıldız.

Sofya

sıradan bir işle uğraşırken Niccolo'dan bir mesaj geldi.

Bir şiirdi.

Ve nefesimi kesti.

Güzel, görkemli, hayatı aydınlatan bir yıldız.

Şok içinde elimi ağzıma götürdüm.

Hiçbir erkek benim için bu kadar düşünceli bir şey yapmamıştı... Ya da bu kadar dokunaklı.

"Aman Tanrım!" diye

mesaj attım. *Beğendin mi?*

diye cevap verdi.

Bayıldım!

Benim için de bir tane var mı? diye sordu gülen yüz emojiyle.

Bu.

Bir an düşündüm, sonra *yazdım.*

Ama sana olan gerçek hislerimi anlatan bir şiirim var.

Nefesimi tutarak bekledim, geri mesaj attı.

Yazdım,

Güller kırmızı,

menekşeler mavidir,

Bence çok seksisin.

Seni becermek istiyorum.

Gönderdikten sonra cevap bekledim ama alamadım.

Çok mu fazla? Mesaj attım.

Hemen bir dizi gülme emoji aldım, o kadar gülüyorlardı ki ağlıyorlardı.

Ardından mesaj geldi,

Şimdiye kadarki en sevdiğim şiir. Tekrar uygulamaya koymak için sabırsızlanıyorum.

Gülümsedim ve "*Ben de*" diye cevap verdim.

Niccolo

Hong Kong'dan döndüğümde ailemin durumunun kötü olduğunu düşünmüştüm.

Daha da kötüleşti.

Sofia'yla yaptığım telefon görüşmesinin ertesi günü Lars, Rachel Bauer'i bulmak için Londra'ya gitti.

Şiddetle karşı çıktım ama

Dario beni dinlemedi.

Ağabeyimin Lars'a ve onun lanetli aşk ilişkisine karşı hep bir zaafı olmuştu... Dario'nun deyimiyle onun *sola e unica*'sına.

İçinde ek olarak, I düşünmek Dario oldu hala kızgın at Ben Sofia ile Hong Kong'da yattığım için.

Tanrıya şükür ona telefon seksinden bahsetmedim. Her iki şekilde de, Lars gitti.

Ertesi gün, telefonuna cevap vermeyi bıraktı.

Rachel'la kaçmayacağını biliyordum, yani ya yakalanmıştı - Ya da ölmüştü.

Dario bu olasılığı kabul etmeyi reddetti.

Ben de bundan nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Ben *consigliere*'dim. Dünyaya temiz gözlerle bakmak benim işimdi.

Üç adamımız eksilmişti.

Massimo kim bilir nerelerdeydi.

Lars ya Londra'da ya da sığ bir mezardaydı.

Roberto ise Hong Kong'da kendisine zerre kadar yardım etmeyecek bir kara para aklayıcısıyla tatlı dille konuşmaya çalışıyordu.

Eğer bu sonuçlar Sofia'nın planının sonucuysa, o zaman söyleyebileceğim tek bir şey vardı:

İyi oynadın, consigliere.

Roma numarasını aramayı denedim -

Ama cevap vermedi ve beni geri aramadı. Bu da beni rahatsız etti.

Beni rahatsız etti.

Buna hayran kaldım - çünkü oyun oyuna saygı duyar.

Daha da iyi oynadın, canım.

Bravo.

Ve sonra, işler en kasvetli görüldüğü anda...

Bir fırsat kendini gösterdi.

Agrellaların ölümünden sonra neredeyse tüm *Cosa Nostra* bizim suçlu olduğumuza inandı.

Alessandra'nın atalarının ailesi, Cenova'dan Oldaniler, bizim tarafımızdaydı -

Ama diğer herkes eski iş ortaklarımızı öldürdüğümüzü düşünüyordu.

Beni en çok Roma, Venedik, Milano, Napoli ve Sicilya'yı kontrol eden Beş Aile endişelendiriyordu. Bunlar en zengin ve en güçlü ailelerdi ve *Cosa Nostra* içinde ateşkes sağlayan Konsey üzerinde büyük bir etkiye sahiptiler.

Ve *danışmanlarının* her biri telefonlarıma cevap vermeyi reddetti.

Sonunda Venedik Dul'u müttefikimiz olunca işler değişti.

Yerleşkesine yapılan saldırının arkasında Aurelio'nun olduğunu ve Massimo'nun torunu Lucia'yı korumak için hayatını tehlikeye attığını biliyordu.

Venedik'teki saldırıdan sonra, diğer dört aileye davamı anlatmak için Dul'un yardımını istemiştim.

Ama Roma, Milano, Napoli ve Sicilya hâlâ inatla çağrılarima yanıt vermeyi reddediyordu.

Fausto'nun onlara rüşvet verdiğini ya da gözlerini boyadığını düşündüm.

Buna rağmen her gün aramaya ve sesli mesajlarına mesaj bırakmaya devam ettim -

Ta ki bir gün biri telefonu açana kadar.

Sicilyalı *konsolos* Eliseo Marconi'ydi. Sicilyalı *konsolosun* telefonuydu.

Ama cevap veren çakıllı ses hiçbir şey söylemiyordu. Marconi gibi.

"*Merhaba.*"

"Alo - Eliseo ile mi görüşüyorum?" Öyle olmadığını bildiğim halde sordum.

"*Hayır. Kendisi müsait*

değil." "K i m i n l e

konusuyorum?" "*Sen de kimsin lan?*"

Harika. Sert bir adamla uğraşıyordum.

'*Consigliere*' ya da '*don*' gibi kelimeler kullanmak istemedim. Sonuçta, ya karşımdaki kişinin hattı dinleniyorsa ya da bir polisle konuşuyorsam? Bu yüzden çok sade konuştum.

"Niccolo Rosolini. Kardeşim Dario Rosolini için çalışıyorum."

"*Floransalılar. Sen yeni consigliere'sin.*"

Bu yanıt bana tam olarak kiminle konuştuğumu söyledi.

Sadece *Cosa Nostra* ailesinde yüksek mevkide olan biri benim kim olduğumu bilirdi.

Piyadeler kesinlikle bilmezdi. Kardeşimin Don'luğa yükselmesi, adının alt rütbelere arasında yaygın olarak bilinmesi için çok yeniydi ve ben neredeyse hiç tanınmıyordum.

Konuşmacı benim *consigliere* olduğumu biliyordu ama yine de hiç umursamadı.

Sicilyalılar soğukkanlı ve cesur insanlardı... ama bir piyade *eri bir consigliere* ile konuştuğunu fark ettiğinde hemen saygılı davranırdı. Bir *capo* da öyle. Aksi takdirde, patronu için diplomatik sorun yaratırsa dayak yiyebilir ya da daha kötüsü olabilirdi.

Ama bu adam?

Kim olduğumu biliyordu ve umurunda bile değildi.

Bu da demek oluyordu ki, eğer *komiser* o değilse...

Sadece bir kişi daha olabilirdi.

"Don Vicari, I Sanırım," I dedi saygıyla.

"Özür dilerim - danışmanınızı aradığımı sanıyordum. "

"Arıyordunuz. Dediğim gibi, müsait değil."

Bu inanılmaz derecede garipti.

Günlerdir Marconi'yi arıyordum ama cevap alamamıştım. Ve birden patronu mu açtı?

"Anlıyorum," dedim, hiç görmediğim halde. "Son zamanlarda yaşanan bazı olaylarla ilgili gerçeği size bildirmek istedim."

"Ne, Agrellalar mı?" Vicari alay etti. "İyi ki kurtulmuşlar. Kendilerini bu kadar kolay dışarı attırdıysa, bunu hak etmişlerdir."

...o-kaaaay...

"Ne olursa olsun, Agrellaları biz öldürmedik."

"Hayır mı? Kim öldürdü?"

"Mezzasalma adında bir Sicilyalı."

Diğer uçta kısa bir sessizlik oldu ve ardından bir homurtu duyuldu. "Hrm. "

Vicari'nin sesi tam olarak şok olmuş gibi gelmiyordu...

Ama sesi biraz şaşırmış gibi geliyordu.

"Onu tanıdığınızı varsayıyorum?" diye sordum.

"Evet. Benim için çalışıyordu."

Beni hayrete düşürmek için çok şey gerekir.

Vicari'nin bunu itiraf etmesi beni *kesinlikle* şaşırttı.

Sanki biri sizi öldürmesi için bir katil tutmuş ve sonra da bunu yüzünüze karşı itiraf etmiş gibiydi.

"...öyle mi?" Tarafsız bir ton tutturmaya çalışarak sordum.

"*Güneydeki bir grup kasabanın sorumlusuydu. Benim Agrellas'la hiçbir ilgim yok,*" dedi Vicari. Ona inanıp inanmamamla hiç ilgilenmiyor gibiydi. "*Mezzasalma Sicilya'yı terk edip başka yerlere açılmak istedi. Ona izin verdim.*"

"'Dışarıya açılmak' başka bir ülkeyle savaş başlatacak olsa bile

Aile mi?"

"*Agrellas'ın yakın zamanda bir aile kuracağından şüpheliyim,*" dedi darağacı mizahıyla.

"...doğru."

Mezzasalma'nın *bizimle* birlikte bir tane başlattığını belirtmemeye karar verdim - ne yazık ki Mezzasalma için.

"*Ne istiyorsun lan sen?*" Vicari sordu. Ne mi istiyordum?

Bu pisliğe tavrını nereye sokacağını söylemek için. Ama o bir Don'du -

Hem de bir Sicilyalı.

Sicilyalı bir mafya babasından daha tehlikeli bir şey olamazdı, bu yüzden ses tonumu saygılı tuttum.

"Mezzasalma tek başına çalışmıyordu," dedim. "Amcam Fausto, Agrellaları öldürmesine yardım etti. İkisi de beni ve kardeşlerimi öldürmeye teşebbüs etti."

"*Gerçekten mi?*" dedi Vicari, sesinde küçük bir inanmazlık vardı.

"*Bunu Fausto yaptı.*"

"Evet. Şimdi amcamla başa çıkmamıza yardımcı olacak müttefikler arıyoruz."

"*Ve benim yardımımı istiyorsunuz,*" dedi Vicari küçümseyerek, sanki bunu sorduğuma inanamıyormuş gibi.

"Evet."

"Senin daha büyük sorunların var. Mezzasalma seni ele geçirdiğinde, sen ve tüm ailen boku yersiniz."

Tamam, siktir et bu pisliği.

"Mezzasalma öldü," diye hırladım.

"...gerçekten mi?" dedi Vicari ve ilk kez etkilenmiş gibiydi.

"Evet. GERÇEKTEN."

Diğer uçta uzun bir duraklama oldu.

"Belki de sizi ve ailenizi yanlış değerlendirmişimdir. Tam olarak ne ~~aradınız~~?"

Konuşmamızın nasıl bir hal aldığına inanamıyordum, Ona tam olarak neye ihtiyacımız olduğunu söyledim.

Sonra bana ne aradığını söyledi.

Ailemden başka kimsenin bu teklife sevinmeyeceğini biliyordum.

Ama görebildiğim kadarıyla, hayatta kalmak için tek şansımız bu olabilir.

"D ¼zerinde Vicari istiyor bir
d¼zenlenmiř EVLİLİK ile en k¼¼k
kızı," dedim Dario'ya.

Adriano aşağıda n¼bet tutarken biz yine tavan arasındaydık. Yine sinirlenmişti - "Ben lanet olası bir piyade askeri değilim" - ama Dario ona bizi g¼vende tutacağına inandığımız tek kişinin kendisi olduğunu s¼ylemiřti. Bu onu biraz yatıştırmıştı.

"Vicari *ne?*" Dario tamamen hazırlıksız yakalanarak sordu.

"O bir d¼zenlenmiř evlilik ile onun en gen¼ istiyor.

Kızım," diye tekrarladım. "Karşılığında Konsey'de Fausto'ya karşı bizi destekleyecek - *ve* onunla savaşmamız i¼in bize adam sağlayacak."

"Vicari taş gibi bir psikopat," dedi Dario.

"Hangi olabilir gel i¼inde kullanışlı savaşmak
a Hain psikopat," diye belirttim.

"Peki bu kahrolası ortaklığı ger¼ekleřtirmek i¼in tam olarak kimi feda edeceksin?"

"Valentino'yu."

"Niccolo -" Dario itiraz etmeye başladı.

"Mantıklı olan tek se¼enek bu. Sen ve Adriano zaten evlisiniz. Massimo olamaz ¼¼nk¼ şu anda M.I.A.'da. Roberto da olamaz - o da Hong Kong'da

öngörülebilir gelecekte. Ayrıca, paralı adamımızı başka bir Don'un evine yerleştirmek aptalca olur."

"Ve kesinlikle *sen* olamazsın, " dedi Dario alaycı bir şekilde.

Ses tonunu duymazdan geldim ve ifadesini ciddiye aldım. "Sicilya'da olduğum sürece danışmanınız olamam ve yerime geçecek başka kimseniz de yok. Bu yüzden Valentino bariz bir seçim. Ayrıca, o çok güzel. Vicari'nin kızı onu sevecektir."

Dario, "Caterina zaten ona aşık," dedi.

"Ne, mutfak kızı mı? Evet, bu onun için berbat bir durum ama

- "

"Ve Valentino da *ona* aşık."

"NE?!" Haykırdım, sonra bir kahkaha patlattım. "O Mutfak kızını beceriyor, evet; onu kullanıyor, kesinlikle. Ona aşık *değil!*"

"Bence öyle. Derinlerde, itiraf bile edemeyeceği bir yerde kendine."

"Dario - "

"Senin yeteneğin insanların kafalarının içine girmek, *consigliere*. *Benim* yeteneğim ise kalplerinin içini görmek. Ve sana söylüyorum, o zaten derinlerde."

"Beni kandırabilirdi."

"Söyledi - ama bunun nedeni aşık *olmadığını* düşünerek kendini kandırması. "

"Aşık olsun ya da olmasın, bunun nasıl hiçbir şeyi değiştirmez."

Dario gözlerini kıstı. "Caterina'nın Alessandra'nın en iyi arkadaşı olduğunun farkındasın değil mi?"

"Evet."

"Alessandra'yı buraya getirdiğimde Caterina onun yanındaydı. O ilk birkaç korkunç gün boyunca ona yardım eden tek kişi oydu."

O 'ilk birkaç berbat günün' tamamen Dario'nun hatası olduğunu belirtmedim. "Farkındayım."

"*Öyle misin?* Çünkü daha iki ay önce evlendim, ve bu yüzden boşanmak istemiyorum."

"Bunu atlatacaktır."

"Kim?" Dario tersledi. "Caterina mı, yoksa karım mı?"

"İkisi de." Duraksadım. "Eninde sonunda."

"Hayır."

Hafif bir dokunuşun zamanı geçmişti... Ben de eldivenleri çıkardım.

"Massimo ölmüş olabilir."

Dario kızgın görünüyordu. "Bunu bilemeyiz."

"Hayır, bilmiyoruz - ama *consigliere* olarak en kötüsüne hazırlanmak için seçenekler üretmek zorundayım. Ve en kötüsü de şu: Sadece *O* değil, Lars da ölmüş *dabilir*.

"Roberto'nun 50 milyonumuzu geri alma şansını *En iyi ihtimalle* %10 civarında. Bu da demek oluyor ki üç kilit oyuncumuz eksik ve beş parasızız, oysa Fausto'nun tüm parası ve emrinde bir sürü paralı askeri var.

"Valentino'nun şu anki en büyük katkısı Fausto'yu yenmemize yardım edebilecek bir müttefik bulmak olacaktır. Alessandra ve Caterina'nın bunu atlatabileceğinden mi endişeleniyorsun? Sana neyi *kesinlikle* atlatabileceklerini söyleyeyim: kafalarından vurulmak çünkü bu savaşı tek başımıza kazanamayız."

"Dikkat et," diye beni öfkeyle uyardı Dario.

"O zaman kalbin yerine kafanı kullan," diye tersledim. "Bu durumdan ben de senin kadar hoşlanmıyorum ama en önemli üç taşımız eksikken tüm taşları elinde olan birine karşı satranç oynuyoruz. İkisi sonsuza dek gitmiş olabilir.

"Piyonlara, yani piyadelerimize savaşmaya devam etmeleri için daha fazla para ödeyemeyeceğimizden bahsetmiyorum bile. Şu anda Fausto sadece bir yıpratma savaşı yürütebilir; tek yapması gereken paramızın bitmesini beklemek. O zaman gerçekten boku yeriz."

Dario, "Bana daha önce hiç yalan söylememiştiniz, *komiser*," dedi.

"Ne zaman yalan söyledim?"

"Ben de senden daha fazla hoşlanmıyorum," diye alıntı yaptı Dario. Sonra da suçlayıcı bir tavırla, "Valentino'yu *hiç* sevmedin, çocukken bile" dedi.

"Onun bir baş belası olduğunu düşünüyor muyum? Evet, öyle. Ama onu hâlâ *seviyor* muyum? Seviyorum. Çünkü o benim kardeşim. Massimo ya da Adriano'yu gönderebilseydim, gönderirdim. Ama onlar bir seçenek değil, değil mi?"

Dario bir elini saçlarında gezdirdi. Bu onun söylemiydi; kararlılığının zayıfladığı anlamına geldiğini biliyordum.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedim. "Eğer Alessandra-Caterina meselesi olmasaydı, bunu görmekte bu kadar zorlanmazdın. Bunun harika bir seçim olduğunu söylemiyorum. Açıkçası korkunç. Ama boktan bir elimiz var ve bu *en az* boktan seçeneğimiz. Ve savaşı kazanmamıza yardımcı olacak şey de bu olabilir."

Dario derin bir iç çekti. Pes ettiği belliydi.

"Belki Valentino ve Vicari'nin kızını gözlerden uzak tutarsak..." dedi asık suratla. "Onlara malikânenin kendilerine ait bir kanadını veririz, böylece Caterina'nın yüzüne vurulmaz - "

"Valentino Sicilya'ya gitmek zorunda," diye araya girdim. "Vicari'nin şartlarından biri bu."

Dario kızgınlıkla bana baktı. "Ne zamandan beri Kuralları o mu koyuyor?"

"Kartlar onda, bizde değil," dedim. "Bizim anlaşmaya ondan çok daha fazla ihtiyacımız var. Bu yüzden kuralları o koyuyor."

Dario karanlığa bakarken öfkeyle başını salladı.

"Kararın sorumluluğunu ben üstleneceğim," diye teklif ettim. "Burada kötü adam ben olacağım. Bırak Alessandra benden nefret etsin -"

"Son kararın bana ait olduğunu biliyor," diye hırladı Dario. "O aptal değil."

"Neyin ailenin yararına *olup* neyin *olmadığını* karının dikte etmesine izin mi vereceksin?" Ben de karşılık verdim.

Dario tam önüne geçti ve tek kelime etmeden göz göze baktık.

"Pekâlâ... haddimi aştım," diye itiraf ettim. "Özür dilerim. Ama *bunu satabilirim*. Alessandra'yı ikna edebilirim - yapabileceğimi *biliyorum*. Nefret ettiği kişi ben olabilirim, sen değil. Hapishaneden eve döndükten sonra sana söylediğim gibi, bu benim sana hediye olabilir: kötü adam olmak."

Dario sert bir sesle, "Teklifin adamlarıma liderlik etmemi kolaylaştırmak içindi," dedi. "Beni seçimlerimin sorumluluğunu üstlenmeyen bir zayıf gibi göstermek için değil."

Şimdi teslimiyet içinde iç çeken *bendim*. "...tamam... iyi. Don Vicari'ye bunun bir şey olmadığına karar verdiğimizizi söyleyeceğim.

çıkarlarımıza en uygun olanıdır."

Dario kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi. "Hayır, haklısın. Bektan bir seçenek ama şu anda elimizdeki en iyi seçenek bu. Belki de tek seçenek."

"...Yani...?" Umutla sordum.

"Valentino'ya birlikte söyleyeceğiz. Sen önderlik edeceksin, ama eğer reddederse -"

"Sanırım reddettiği *zaman* demek istediniz."

"Reddettiğinde, Don olarak ben devreye gireceğim," dedi Dario acımasızca. "Ailenin devam etmesini sağlamak zorundayız. Bunu görmesini sağlayacağım... ve karım da eninde sonunda anlayacaktır."

Başımı salladım.

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum...

Ve evliliğinin asla eskisi gibi olmayacağını

biliyordum. Ama Don olmak böyle bir şeydi: Zor seçimler yapmak.

Alessandra'yla olan ilişkisinin bu yüzden zarar görecektir olmasından nefret ediyordum.

Ama aile devam etmek zorundaydı.

Kendi kişisel acılarımız ne olursa olsun.

"Vicari'yi bir müttefik olarak güvence altına almanın ötesinde," dedim, "durumun bir iyi tarafı daha var."

Dario bana kızılgınlıkla baktı. Bir şaka beklediğini biliyordum
- ve onu şaşırtmak için sabırsızlanıyordum.

"Ne?" diye sordu.

"Sanırım bunu köstebeğı bulmak için kullanabilirim."

■ Sonraki 24 saati hazırlık yaparak geçirdim.
Vicari'yi geri aradım ve şartlarını kabul ettim.
Özel jetini malikanemizin özel havaalanına göndermeyi, beni ve Valentino'yu almayı ve bizi Sicilya'ya uçurmayı kabul etti.
Bu işi hallettikten sonra köstebek için tuzağımı kurdum.
Bizim için çalışan tüm askerlerin bir listesini yaptım.
Sonra Sicilya haritasına baktım ve her askerin yanına bir kasaba adı yazdım.
Giorgio - Catania
Vincenzo - Trapani
Gerardo - Agrigento
Ve böyle devam etti, çalışanlarımız için.
Sonunda elimde neredeyse 80 isim ve 80 kasaba vardı.
Sonra her adama ayrı ayrı gittim ve küçük bir hikaye anlattım.
Size bir şey söylemem gerekiyor ve bunu kesinlikle gizli tutmanızı istiyorum.
Bu çok gizli; aile için yaptıklarından dolayı sana güveniyorum.
Yarın Valentino ile Sicilya'yı yöneten Don'la anlaşma yapmak için uçuyorum.

Don Vicari'nin Fausto'ya karşı bizi desteklemesini sağlamaya çalışıyoruz.

Onunla buluşacağız.

Ve o piyadeye atadığım kasabanın adını söyledim.

Eğer işler kötüye giderse - eğer bu Don Vicari'nin bize kurduğu bir tuzaksa - o zaman Don Rosolini'nin sana ihtiyacı olabilir.

Kasabanın adını tekrar yaz.

- ve beni ve Valentino'yu dışarı çıkarmaya yardım et.

Normalde bunu Lars ve Massimo'ya yaptırırdık ama ikisi de gittiler.

Adriano gidecek ama yardıma ihtiyacı olacak.

Don Rosolini'ye tüm adamlarımız arasında kime güvendiğini sorduğumda bana senin adını söyledi.

Valentino ve benim sana ihtiyacımız olursa, bunu yapabilir misin?

Tekrar edeyim, ölüm pahasına bundan kimseye bahsedemezsin.

Bu senin, benim ve Don Rosolini'nin arasında.

Anladın mı?

Mesele onların yardımına ihtiyacımız olması değildi.

Mesele, bilginin sızdırılıp sızdırılmadığını görmektir...

Ve sızdırıldıysa, hangi kasabadan bahsedildiğini.

İşler umduğum gibi giderse, köstebeğimizi tüttürecektik.

Saatler ve saatler sürdü -

Ama sonunda, her bir askerle özel olarak konuştum. Her biri mutlak sadakat yemini etti.

Ve her biri beni ve Valentino'yu almaya geleceklerine söz verdi.

Yani bu kısım iyi gitti!

Ama geri kalan her şey tam bir karmaşaya dönüştü. Hepsi.

Benim ısrarım üzerine, ertesi sabah Valentino'ya anlaşmalı evlilikten bahsettik. Gece boyunca yaramazlık yapmasını ya da kaçmasını istemiyordum ve Alessandra'nın Dario'ya kurnazlığını kullanıp onu ikna etmesini kesinlikle istemiyordum.

Bu yüzden, Don Vicari'nin jetinin havaalanımıza indiği haberini aldıktan birkaç dakika sonra ona söyledik.

İlk başta Valentino işbirliği yapmayı reddetti. Ta ki Dario yasaları uygulayana kadar.

Sonra Dario hiç beklenmedik ve felakete yol açabilecek bir şey yaptı:

Valentino'ya bir çıkış yolu verdi.

Ona, Val *bugün* Caterina'yla evlenirse... Ve ona her zaman sadık kalacağına yemin ederse... O zaman Dario'nun Don'la olan her şeyi iptal edeceğini söyledi.

Vicari.

Neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Ama sonunda Val gerçek yüzünü gösterdi, tıpkı bildiğim gibi.

Onun yerine Sicilya'ya gideceğini söyledi.

İçimden, Dario'nun *onun* saflığına *şimdiden aşık olmasına sırıttım*.

Val bir oyuncu ve şımarık bir çocuktur. Onu *tanıyordum*; bir pislik gibi davranarak Don Vicari'yle olan anlaşmayı nasıl bozabileceğine dair planlar yaptığını *biliyordum*.

Sonunda benim dediğim oldu ve Valentino gitmeyi kabul etti.

Yine de beni gerçekten inciten tek an Caterina'ya söylediği andı.

Bunu yaptığında orada olduğum için değil.

Ama karnından vurulmuş bir hayvan gibi feryat ettiğini *duyduğum* için.

Sesi duyunca ırkildim ve gözlerimi kapattım. Duyduğumda ruhumu sızlatan acıyı anladım.

Ailenin iyiliği için Val'i çapkınlıklarından vazgeçirmek bir şeydi...

Ama tatlı bir kızın kalbini kırmak bambaşka bir şeydi.

Dario'nun söylediklerini hatırladım:

Caterina zaten ona aşıktı.

Verdiği tepkiden kardeşimin haklı olduğunu anladım. Ve bu beni meraklandırdı, belki de - sadece muhtemelen -

Dario, Valentino'nun da *ona* aşık olduğu konusunda haklıydı.

Sonra kendimi rahatlattım:

Hayır.

İmkansız.

Kaç kalp kırdığı umurunda olmayan bir serseri.

Arkasında bırakacağı kış parçalarından sadece biri.

Sonra onu zorla uçağa bindirdim ve

Sicilya.

Ama yine de Caterina için çok kötü hissediyordum.

Sofya

O ne sabah Fausto beni çiftlik evinin ana odasına çağırđı. Köstebekten Niccolo ve Valentino'nun bir yere uçacakları haberini almıştı.

Taormina'yı aradı.

"Ne?" diye sordum. Şaşırarak sordum. "Neden?"

Fausto karanlık bir sesle, "Tüm Sicilya'yı yöneten patron Don Vicari'yi görmeye," dedi.

Köstebeğe göre Niccolo ve Val Vicari'yle bir anlaşma yapacaklardı ama Niccolo ihanete uğramaktan korkuyordu. Köstebeğe gizlilik yemini ettirmiş ve kurtarılmaları gerekirse Adriano'ya Sicilya'ya kadar eşlik edip edemeyeceğini sormuştu.

"Ne tür bir anlaşma için pazarlık yapıyor olabilirler?" Ben sordum. "Muhtemelen bir şey nerede Vicari destekliyor onları at the

Konsey," dedi Fausto öfkeyle. "Ya da belki Sicilyalıları bana karşı kullanmaya çalışırlar, tıpkı Wagner grubunu kiraladığımız gibi."

"Bu gerçekten bir sorun mu?" Kuşkuyla sordum.

"Bu *büyük* bir sorun."

"Neden?"

"Paralı askerler silah kullanmakta daha iyi olabilir ama hiçbir maaş çeki için ölmeyi göze almaz. Zorlandıklarında kaçarlar.

"Ama Vicari adamlarına bilerek bir intihar görevine çıkmalarını emrederse, bunu hiç düşünmeden yaparlar. Yani, evet - paramı Sicilyalılara yatırıyorum."

"...oh."

Kulağa kötü geliyordu.

"Ama Vicari'nin bunu neden yapacağını anlamıyorum," diye mırıldandı Fausto ileri geri yürürken. "Venedik Dul'u dışında *Cosa Nostra*'daki herkesten daha zengin - ve yeğenlerimin ona ödeme yapacak parası yok.

"Belki de Mezzasalma'nın yaptığı gibi anakaraya doğru genişlemek istiyordur? Belki de Mezzasalma'nın başaramadığını, yeğenlerimi öldürmeye çalışmak yerine onlarla pazarlık yaparak başarabileceğini düşünüyordur?"

Fausto volta atmayı bıraktı ve bana döndü.

"Niccolo'yu yakalamak için Taormina'ya gitmeni istiyorum." "Neden?!"

"Onu baştan çıkarmaya çalışıyordun, değil mi? Bakalım Vicari ile ne haltlar karıştırdığını ortaya çıkarabilecek misin?" Fausto sırtıttı. "Ona teklifini kabul etmeye *çok yakın* olduğunu ama kazanan tarafta olacağına dair kesin bir güvenceye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Ama beklenmedik bir anda Taormina'da ortaya çıkarsam, bir köstebeği olduğundan emin olur."

"Bunu zaten biliyor. Bunun için endişelenme."

Yine de bir şeyler ters gidiyordu.

"İçeride sahip olduğun bu adam - bir tür belalı falan mı?" diye sordum.

Fausto kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Is o ve en çok yetenekli .hepsi senin yeğenlerinin ayak askerleri mi? Öyle mi o ve nazik adam gönderirsin içinde"

Önemli birini kurtarmak için bir grup Sicilyalıya karşı tek başına mı?"

"Hayır, ama yanlarında Massimo ya da Lars yok ve Adriano'nun desteğe ihtiyacı olacak," dedi Fausto küçümseyerek. "Niccolo tüm bunlardan köstebeğe bahsetti."

"Yani Niccolo'nun buluşulacak bir yerden, belirsiz ama zorlayıcı bir görevden ve bu iş için neden sadece senin adamının seçildiğinin mükemmel bir nedeninden bahsettiğini söylüyorsun."

Fausto ne demek istediğimi anlayınca yüzünü buruşturdu. "... köstebeği ortaya çıkarmaya çalışıyor... muhtemelen her askere farklı bir şehirden bahsetmiştir."

"*Ben de* öyle yapardım."

"Gördün mü? *İşte bu* yüzden *danışman* olarak sana ihtiyacım var," dedi Fausto. "Niccolo'nun Don Vicari'yi ziyaret etmesi konusunda o kadar endişeliydim ki, ağaçlar için ormanı göremedim."

Fausto'nun ne olursa olsun bu oyunu anlaması gerektiğini düşündüm, ama bu fikrimi kendime sakladım.

Fausto birkaç saniye boşluğa baktı... sonra omuz silkti. "Yine de Taormina'ya gitmelisin."

"Ne?!"

"Ne planladıklarını bilmem gerek."

"Vicari'nin organizasyonunda sorabileceğin biri yok mu?!"

"Hayır, yok. Vicari casusları öldürmekte ustadır." "Ama Niccolo köstebeğin kim olduğunu öğrendiğinde, yeğenlerin onu öldürecek!"

"Elden bir şey gelmez."

"Kesinlikle yardım edilebilir! Sadece gitmiyorum!" "Bu bir seçenek değil."

"Bu *gerçekten* tek bilgi kaynağını feda edecek kadar önemli mi?" Çaresizce sordum. Adamın ölümünden sorumlu olmak istemiyordum.

"Sana şöyle söyleyeyim," dedi Fausto. "Tüm bu Yeğenlerimle ortak olabilecek *Cosa Nostra* aileleri,

gerçekten korktuğum tek bir kişi var, o da Don Vicari. Eğer Niccolo onu müttefik olarak kazanmanın bir yolunu bulduysa, bu bizi yok eden şey olabilir. O yüzden evet, ne pahasına olursa olsun bilmem gerekiyor."

"...Pekâlâ," diye mırıldandım, ama bu fikir hiç hoşuma gitmemişti.

Niccolo'yu tekrar görme ihtimali bile köstebeğin yaklaşan ölümünden duyduğum suçluluk duygusunu yatıştıramazdı.

Niccolo

daha önce her şeyin bir karmaşaya dönüştüğünü söylemişim.

Don Vicari ile tanışmak da bu kategoriye giriyordu.

Vicari tam bir pislikti. Her fırsatta beni ve Valentino'yu ezmeye çalıştı ve çoğu zaman da başardı. Ne de olsa pazarlıkta tüm kartlar onun elindeydi.

Sadece bu da değil, tıpkı Dario'nun söylediği gibi taş gibi bir psikopattı.

Eliseo Marconi'ye neden ulaşamadığımı açıkladığında bu doğrulanmıştı:

Çünkü Vicari onu öldürmüştü.

Bir Don'un kendi *komiserini* öldürmesi neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Bu, *consigliere'in* akıl almaz bir ihanet içinde olduğu anlamına geliyordu.

Tabii ki amcam, bir Don'un

Yani her şey mümkündü... Ama yine de şok ediciydi.

Marconi'nin gerçekten kötü biri olup olmadığını anlayamıyordum... Ya da Vicari'nin sadece deli olup olmadığını.

Her iki durumda da dehşete kapılmıştım.

Çünkü Ben olsam sadece yerleştirildi
benim bebek kardeş içeride Canavarın
İni.

Valentino tam bir baş belasıydı, bu doğru. Ama kanlıydı.
İşin aslı, onu seviyordum. Ve onu Vicari gibi bir adama
teslim etmek.

Korkunç bir hata yapmamış olmak için dua ettim.

Aileyi kurtarma hevesimle Valentino'nun sonunu
getirmiş olabileceğimden korktum.

Ama anlaşılmadan cayamazdım.

Eğer yapsaydım, Vicari ikimizi de oracıkta öldürebilirdi.

Her şeyin hala yoluna girebileceğini bilerek kendimi
rahatlatmaya çalıştım.

Bu ile Vicari olarak bizim Müttefik, Biz
olabilir zafer Fausto'ya karşı.

Ama olarak I sol benim bebek kardeş bakıyor Şok
oldum ve terk edilmişim, tek hissettiğim ezici bir suçluluk
duygusuydu.

Vicari'nin şoförü beni Palermo'daki havaalanına geri götürürken
bir telefon aldım -

Roma alan kodundan. "Alo?" Umutla

cevap verdim. "Çav,

consigliere," diye mırıldandı Sofia.

Kendime rağmen sırttım.

Sadece ondan haber aldığım için mutlu olduğumdan değil -
ki öyleydim -

Ama planımın meyvelerini vereceğini umduğum için.

"*Ciao, bella*. Sesini duymak güzel."

"0 zaman daha da iyi haberlerim var: İstersen beni
görebilirsin. Ben Sicilya'dayım ve küçük bir kuş bana sizin de
Sicilya'da olduğunuzu söyledi." "Gerçekten mi," dedim ben ,

hoşnutsuzmuş gibi yaparak. "Bu aynı mı?
Hong Kong'dan bahseden küçük kuş mu?"

"Hayır, bir sürü küçük kuş tanıyorum."

Bundan şüpheliydim. Sadece bir tane olduğunu düşünmüştüm.

"*Buluşmak ister misin?*" diye sordu.

"Çok isterim. Nerede buluşalım?"

"*Grand Taormina'da bir odam var. Ne zaman burada olabilirsin?*"

Taormina.

Çelik kapam kapandı.

"Bekle," dedim ve Google Haritalar'ı açtım. Otelin adını yazdıktan sonra, "Aşağı yukarı iki saat," dedim.

"*O kadar uzun mu?*" diye dudak büktü.

"Halletmem gereken bir iş var," dedim nazikçe.

"*Çok geç kalma... Yarın sabah yola çıkmam gerekiyor.*"

"Elimden geldiğince çabuk geleceğim. Oda numaranız nedir?"

"*İki saat içinde ana avluda olacağım. Beni orada bul.*"

Yani bana tam olarak güvenmiyordu. Bana verecek kadar değil

Oda numarası, her neyse.

Akıllı kız. "Tamam,"

diye kabul ettim.

"*İtalya'ya döndüğümüze göre bana zarar vermeyeceğine ya da beni öldürmeyeceğine dair yemin etmeni istiyorum.*"

Aha - işte buradaydı.

"Kardeşlerimin hayatı üzerine yemin ederim. Bunu senden de duymam gerek."

"*Ben de yemin ederim. "Geleceğe dair tüm hayallerim üzerine."*

"Tamam o zaman. Bu bir randevu."

"Dört gözle bekliyorum. Ciao, consigliere."

"Çav, ~~gülelim~~," dedim ve telefonu kapattım.

Sonra şoföre dedim ki, "Planlar değişti. Beni Catania'ya götürmen gerekiyor."

Vicari'ye nereye gittiğimi söylemeye hiç niyetim yoktu - ki şoför ona mutlaka söyleyecekti.

Katanya, Taormina'nın bir saat güneyinde büyük bir şehirdi. Oradan otele taksiyle gitmek kolay olacaktı.

Şoför bana sinirli bir bakış fırlattı. "Uçak Palermo'da."

"Evet, ama bugün geri dönmeyeceğim." "Bana verilen emir sizi Palermo'ya götürmek."

"Uçmam *gereken* yere, ama uçmayacağım," diye tersledim. "Patronunu ara ve bu konuyu onunla konuş, ama ya *burada* ya da Catania'da olacağım. Sen seç."

Şoför bana ters ters baktı ama cep telefonunu çıkardı.

O telefonla konuşurken ben de telefonumdaki birkaç fotoğrafı kontrol ettim.

Ayrılmadan önce şehirlerin ve askerlerin listesinin bir fotoğrafını çekmişim -

Ve Taormina'yı bulana kadar listede koştum.

İsmi yüksek sesle söylemek istemediğim için Dario'yu aramak yerine ona mesaj attım.

Adım Lazaro.

Cevap almak neredeyse 30 saniye sürdü.

Emin misin?

Mesaj attım, evet. *Ama ben dönene kadar son bir şey yapma.*

Durakladım... sonra fazladan bir not ekledim.

Yine de Adriano'nun agresifliğinin bir kısmını bu şerefsizden çıkarmasına izin vermek istiyorsanız, ~~burun~~.

T Şoför bir üstünden izin almış olmalı çünkü arabayı geri çevirdi ve ters yöne doğru sürdü.

Bir saat sonra beni Catania'da bıraktı.

Vicari'nin adamı gider gitmez bir taksi çağırdım ve Taormina'ya doğru yola çıktım.

Sahil boyunca ilerlerken Akdeniz'in sağımda ışıl ışıl parladığı güzel bir manzara vardı. Zamanımın çoğunu Dario'ya Don Vicari'yle olan toplantının detaylarını mesaj atarak geçirmeme rağmen ara sıra ona bakıyordum.

Sonunda otoyoldan çıkıp virajlı bir yola girdik. Şehrin kendisi bir yamaç üzerine inşa edilmişti ve taksi ileri geri sallanıyordu - önce aşağı, sonra otele yaklaşırken tekrar yukarı.

Yolculuğun son ayağı kesinlikle çılgıncaydı. Taksi, ortaçağ kentinin dar sokaklarında boğulan turist kalabalığının arasından ilerlemek zorundaydı. Sanki bir arabayı kayıtsız bir keçi sürüsünün arasından geçirmeye çalışmak gibiydi.

Sonunda, küçük bir araba yolunun karşısında trafik kapısı olan muhteşem bir çimenliğe ulaştık.

"Burası iyi," dedim.

Taksi şoförüne parasını ödeyip indim ve yolda tek başıma yürüdüm.

Otelin bahçesi çok güzeldi - her türlü süs ağacı ve çalılıkla dolu park benzeri bir dizi geniş alan.

Bir yürüyüş yolu boyunca ilerledim, farklı renklerde tuğlalarla işlenmiş tuhaf bir taş duvarı geçtim ve çiçekli sarmaşıklarla çevrili bir grup basamağı çıktım.

Basamakların tepesindeki otel, birkaç kat yüksekliğinde ve yüzlerce metre uzunluğunda bir saraydı.

Çocukları suda oynarken ebeveynlerin uzandığı bir havuzun yanından geçtim. Otelin içindeki bir merdiven boşluğuna girdim ve Art Deco tarzında dekore edilmiş camla çevrili bir barın yanından çıktım.

Barı geçtikten sonra, ferforje parmaklıklarla çevrili geniş bir veranda buldum. Pelüş koltuklar bir tentenin altında otururken, zengin müşterilerle dolu masalar batan güneşin ışığında yiyip içiyordu.

Yarım mil aşağıda, hilal şeklindeki bir koy yelkenlilerle doluydu - ve sağ tarafta Sicilya'nın en ünlü yanardağının nefes kesici görüntüsü vardı. Yaklaşık 15 mil ötede, Etna Dağı'nın yükselen yamaçları bulutlarla kaplıydı ve bir duman bulutu yavaşça tepesinden süzülüyordu.

Tüm bu ihtişam ve zenginliğe kendimi kaptırmıştım ki, hoş bir sesin adımı seslendiğini duydum.

"Niccolo!"

Sofia parmaklıkların yanındaki bir masadaydı, önünde bir kadeh beyaz şarap vardı.

Sırıttım ve yanına gittim. "Seni hemen öpmem küstahlık olur mu?"

"Öpmezsen aşağılayıcı olur, " dedi yüzünü benimkine doğru eğerek.

Eğildim ve onu dudaklarından öptüm.

Dudaklarının sıcaklığı ve yumuşaklığı.

Nefesindeki şarabın tatlılığı.

Bir anda kanımın damarlarımda dolaşmasına neden oldu.
Elimi şefkatle yüzüne dokundurdum ve o öpüşmeyi
kesmeden önce 20 saniye daha öpüştük.

"Kes şunu, yoksa bize bir oda tutmamızı söylemeye
başlayacaklar," dedi sırtarak.

Onun karşısına oturdum. "Kulağa harika bir fikir gibi
geliyor." "Yakında," diye baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle
söz verdi.

Büyüyen ereksiyonumu gizlemek için sağ ayak bileğimi sol
dizimin üzerinden geçirmek zorunda kaldım.

"Benimle aynı anda burada olduğunuzu öğrenince ne kadar
şaşırdığımı hayal edin," dedim.

"Oldukça mutlu bir tesadüf," dedi umursamazca.

Lazaro'dan bahsetmeyi düşündüm -

Ama yine de köstebeğinin deşifre olduğunu bilmeme ihtimali
vardı.

Bu ifşaatı kendi yararına kullanana kadar ondan
bahsetmemeye karar verdim.

Fausto'nun öldürdüğü bankacıları da gündeme getirmeyi
düşündüm.

Banka hesaplarımızı boşaltan ve ardından şüpheli koşullar
altında 'intihar' eden kadın ve erkekler.

Ama Sofia'nın güzel yüzüne bakmayı çok seviyordum.

Odasında neler yapabileceğimiz düşüncesini daha da çok
sevdim.

Ve onun ruhsuz bir canavar olduğunun onaylanmasını
gerçekten ama *gerçekten* istemiyordum...

Bu yüzden konuyu açmadım.

Ancak, belli ki bilgi almak istiyordu.

"Sizi Sicilya'ya getiren nedir?" diye sordu.

"Hava durumu. Peki ya sen?"

"Görüştüğüm bir adam var."

Kıkırdadım. "Bana ondan bahset."

"İnanılmaz yakışıklı."

"Öyle mi?"

"Ve çok zeki."

"Gerçekten."

"Ve yatakta şaşırtıcı."

"Oh," dedim ve elini uzattım. Elini tutmama izin verdi ve ben de parmaklarının ucunu şehvetli bir şekilde okşadım.

"Aman Tanrım, dur," dedi elini çekip kucağına saklarken.

"Bundan hoşlanmıyor musun?"

"Biraz ~~fazla~~ hoşuma gitti."

"İstersen odaya çıkabiliriz."

"Mm... henüz değil," dedi bir garsonu işaret ederken. Garson yanına geldiğinde, "Barda bir satranç takımınız olduğunu gördüm. Buraya getirmenizi rica edebilir miyim?"

"Elbette *sinyorina*," dedi garson, sonra bana baktı. "Beyefendi bir içki ister mi?"

"En iyi viskinizden," diye cevap verdim. "Duble olsun."

"*Si, signore*," dedi garson, sonra aceleyle gitti.

"Satranç takımı, ha?" diye sordum. "Beni dövmek senin ön sevişme anlayışın mı?"

Güldü. "Sanırım o l a b i l i r . Macau'da *senin* seçtiğin oyunu oynamıştık; burada da *benim* seçtiğim oyunu oynayabileceğimizi düşündüm."

"Uh-huh. Peki kazıklar ne?"

Gülümsedi. "Eğer kazanırsan, beni odana götürecek ve bana istediğin her şeyi yapacaksın."

"Oh-ho! Hayatımın en iyi oyununu oynamak zorunda kalacağım."

İki garson geldi; biri içkimi getirip önüme koydu, diğeri de

Sofia ile benim aramdaki masaya bir satranç takımı koydu.

Kalaydan yapılmış süslü parçaları olan güzel bir ahşap tahtaydı.

Onlara teşekkür ettikten ve gittikten sonra

Sofia. "Kazanırsan ne alacaksın?"

Masanın altında bacaklarından birini baştan çıkarıcı bir şekilde benimkine sürttü.

"*Seni* odaya götüreceğim... ve *sana* yapacaklarım var. ne istersem."

"Bu beni hem tahrik ediyor hem de korkutuyor."

Güldü ama bir şey söylemedi.

Gözlerimi kısmıştım. "Bilmem gereken sapıkça bir şeyler mi yapıyorsun?"

"Pek sayılmaz."

"'Değil *özellikle?*' Bu yapraklar a LOT .
oda yorumlanması için."

O güldü tekrar. "Don't olmak Yani Sinirliyim.

I Hoşuna gideceğine söz veriyorum."

"İkimiz de kazanacağını bildiğimize göre, neden zahmet edelim ki?"

Alt dudağını ısırды ve sikim daha da şişti. "Dediğin gibi...

bunu ön sevişme olarak düşün," diye mırıldandı.

Cesurca bir çaba gösterdim ama oldukça kararlı bir şekilde kaybettim.

Dikkate almak ne oldu içinde ve
yatak odasından sonra...

Şimdiye kadar yaşadığım en iyi yenilgiydi.

Sofya

W Odaya vardığımızda çılgınca öpüşüyorduk. Kapıdan içeri girer girmez kapıyı kapattım ve kilitledim.

Sonra da birbirimizin kıyafetlerini olabildiğince hızlı bir şekilde yırtmaya başladık.

Işıkları kapalı tuttum ama balkona açılan cam kapıların perdeleri açıktı. Ay ışığı içeri doluyor, çıplak bedenlerimizi yıkıyordu.

Gerçekte, ona yapmak istediğim büyük, şok edici bir şey yoktu.

Sadece kendime pek güvenmediğim bazı şeyleri denemek istedim.

Ve bunları yaparken onun üzerinde tam kontrol istiyordum. Onu ağzıma almak gibi.

Çok deneyimsiz olduğum gerçeği beni utandırıyor, bu yüzden ev ödevimi yapmıştım. Macau'dan beri bazı makaleler okumuş ve birkaç video izlemiştim.

Hâlâ güvensiz ve kararsız hissediyordum... Ama bunu gerçekten yapmak istiyordum.

Ne zaman I gördüm onun Uzun, Kalın, zor horoz,
benim ağzım sulandı.

Amımın içinde hissetmek hoşuma gidiyordu.

Ama ağzımın içinde nasıl bir his olduğunu da bilmek
istiyordum.

Gülümsememe rağmen öpücüklerini savuşturmak için elimi
kaldırdım.

Sonra yataktan bir yastık aldım ve onun önünde yere
bıraktım.

"Um... tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordu, bunun nereye
gittiğinden emin değildi.

"Şşşt," diye susturdum onu, sonra gözlüklerimi çıkardım ve
şifonyerin üzerine koydum.

Sonra önünde yere diz çöktüm.

Aman Tanrım.

Bu açıdan siki *devasa* görünüyordu.

"Oh," dedi, hoş bir şaşkınlıkla. "Daha önce anlamamış
mıydım? Kaybedersem istediğimi yapacağın anlamına mı
geliyordu?"

"Sadece oynamama izin ver," diye

mırıldandım. "Bir ricada
bulunabilir miyim?" "Ne?"

"Gözlüklerini takabilir misin?"

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Bence onlarla inanılmaz seksi görünüyorsun," diye açıkladı.

Sırıttım, ayağa kalktım, gözlüklerimi tekrar taktım ve önünde
diz çöktüm. "Bu daha mı iyi?"

"...oh evet," dedi kısık sesle bana bakarken.

Ona bakmayı bıraktım ve özlemle sikine baktım.

Birinci sınıf bir oral seks kraliçesi olamayacağımı biliyordum,
bu yüzden istediğimi yapmaya karar verdim.

Ve yaptığım ilk şey onu öpmek oldu.

Dudaklarıma değdiğinde ne kadar sıcak olduğunu hissetmek beni
şaşırttı - teni ne kadar sıcaktı.

Şaftını yukarı ve aşağı doğru öptüm... yumuşak... yavaş.

"Ohhhh," diye inledi.

Sonra onu yalamaya başladım... dilimin teninde yumuşakça gezinmesine izin verdim.

"Unnnh," diye inledi.

Aleti sık sık kasılıyordu - hızlı bir nabız atışı ve sadece yarım saniyeliğine biraz daha büyüyordu.

Sonra a az . şunlar kasılmalar, a küçük düşmek Şişmiş başının ucunda kristalimsi bir pre-cum birikmişti.

Tadına bakmak istedim - ucunu ağzıma almak - Ama bir sorunum vardı.

O kadar uzun boyluydu ve siki o kadar uzundu ki başımın üstünden yukarı doğru çıkmıştı.

Elimi şaftının etrafına koyup onu aşağı doğru eğmeyi denedim, ama çok fazla bükülmedi - ve sanki acıtıyormuş gibi nefesini emdi.

Yeni bir plan yapma

zamanı. Ayağa

kalktım -

Ve onu yatağa geri itti. "Oh," dedi, hoş bir şaşkınlıkla.

Sonra dört ayak üstüne düştüm, kollarım ve bacaklarımla vücuduna sarıldım, başım ayaklarına dönüktü -

Ve sonunda o ıslaklığı yaladım.

Tuzluydu ve dilimde kayganlık hissettim. Sonra dudaklarımı sonuna kadar açtım.

Ve ilk defa ağzıma bir penis aldım. Çok fazla değil - ne de *olsa büyüktü* -

Ama kafasını ve birkaç santimlik kısmını alabildim. onun şaft.

Mmmm .

Teninin hissini seviyordum... kadifemsi

yumuşaklık... Ve yine de altında, tahta gibi sert.

Bir elimle taşaklarını okşuyor, kıllarının tenime değen bulanık gıdıklamasını hissediyordum.

Başımı yavaşça ileri geri hareket ettirmeye başladım...

Dudaklarımı ıslak bir şekilde onun etrafına bastırıyordum...

Onu ağzımın derinliklerine aldım.

Ve sonra beklemediğim bir şey yaptı. Sarkık göğüslerimi okşamaya başladı.

Onları avuçluyor, kaldırıyor, sıkıyor ve sert meme uçlarımla oynuyordu.

Sonra bir eli vücudumda aşağı doğru hareket etti... Yan tarafımı okşadı...

Kıçımın üzerinde geziniyor... Beni usulca gıdıklıyor.

Eli bana dokunmayı bıraktı -

Ve bir yastık alıp başının altına koyduğunu fark ettim.

Şimdi dudakları amıma değecek kadar yüksekteydi.

Ve beni ağzıyla okşamaya başladı. Öp beni.

Dudaklarını çıplak tenime yumuşakça sürterek...

Islaklığımı her tarafıma yayarak...

Ve sonra yalamaya başladı.

Aman Tanrım, bu iyi hissettirdi.

Dili içime girecekti.

Sıcak, ıslak bir şekil amımın ilk santimiyle alay ediyordu...

Sonra dışarı kayıyor ve klitorisimin üzerinde yumuşakça kayıyordu.

Zevkten o kadar bunalmıştım ki ne yaptığımı unutmuştum.

Orada öylece diz çöktüm, siki ağzımdaydı... ben kıpırdamıyordum... o klitorisimi yalayıp emerken ve öperken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Sonra iki eli de kıçıma gitti ve yanaklarımı sıkmaya ve okşamaya başladı, her dokunuşta beni daha da ateşlendirdi.

Odaklanmaya çalışırdım ve onun sikini emmeye geri dönerdim.

Ama yaptığı şeyden aldığım zevk dikkatimi tamamen dağıtıyordu.

O ağzını ve parmaklarını meşgul ederken ben hareketsiz kalıyordum.

Sonunda ağzını konuşacak kadar uzun süre amımdan çekti.
"Senin içinde olmak istiyorum," dedi kısık sesle.
"Mm-hmm," diye inledim, siki hala ağzımdayken... Sonra ıslak
bir patlamayla dudaklarımı ondan çektim.
"Beni nasıl istiyorsun?" Arzuyla yarı sarhoş bir halde
fısıldadım.

"Üstte."
Kazanırsam sana istediğimi yaparım kısmını tamamen
unutmuştum.

Onun yerine emirlerine uydum.
Etrafında dolaştım ve ona tekrar bindim, ama bu sefer
yüzüm ona dönüktü.

O itilmiş karşı ve taban . onun horoz
Yani o dimdik ayaktaydı.

Ve kendimi yavaşça onun üzerine indirdim. "OhhhHHHH,"
diye inledim.

O kadar uzun zamandır beni tahrik ediyordu ki - ve hem siki
hem de amım o kadar ıslaktı ki - oldukça kolay bir şekilde onun
üzerine kaydım. Macau'dakinden çok daha kolaydı.

Kalınlığının içime girmesinin verdiği zevk -
Beni ayırıyor, geriyor, tamamen dolduruyordu -
neredeyse anında boşaldım.

"Oh FUCK!" Bağırdım.

İçimde ne kadar derine kayarsa...

Ve çevresi ne kadar genişlerse...

Ne kadar sert boşalırsam.

"Oh - OH - *OH!*" İnledim.

Onun eller kaplanmış benim göğüsler -
sıkma onlar - zevkimi arttırıyordu.

Orgazmım daha da güçlendi - Ta ki onun üzerine
tamamen batana kadar.

Bir an orada öylece diz çöktüm , bacaklarım titriyordu,
tüm vücudum coşku ve sıcaklıkla dalgalanıyordu -

Orgazm yavaşça azalana ve gözlerimi tekrar açabilene kadar.
"Mmm... bu iyi bir başlangıçtı," dedi sırıtarak... Ve beni
öpebilmek için göğsüne çekti.

Niccolo

W İlk kez doruğa ulaştığında, yemin ederim amının sikimin etrafında zonkladığını hissettim.

Yüzündeki kendinden geçmiş ifade

- Gözlüklerinden yansıyan ay ışığı -
Gelmemek için kendimi zor tuttum.

Sonunda boşalmayı bıraktığında, sanki rüyasından uyanıyormuş gibi gözlerini açtı.

"Mmm... bu iyi bir başlangıçtı," dedim sırıtarak...

Sonra onu öpebilmek için aşağı çektim.

Güzel göğüsleri göğsüme bastırıyordu.

Ve uçurumdan düşme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığımından emin olana kadar şehvetli bir şekilde öpüştük.

Sonra kalçalarımı hareket ettirmeye başladım.

"Oh... oh... oh," diye mırıldandı her itişimde. "Bekle - dayan."

Bana doğru bastırdı ve ben onun derinliklerindeyken dik oturdu -

Ve sikimin üzerinde aşağı yukarı zıplamaya başladı.

Hayanasi!

Bu Macau'da yapmadığımız bir şeydi.

Duygular inanılmazdı -
Göğüslerinin sallanırken ne kadar muhteşem
göründüğünden bahsetmiyorum bile.
Yüzümdeki ifadeye bakıp sııttı. "Hoşuna gitti mi?" "*Bunu*
nereden öğrendin *lan?!*" Nefesim kesildi.
"Birkaç video izledim," dedi mutlu bir şekilde -
Sonra *gerçekten* şehre gitmeye
başladı. Sikimin yarısına kadar kaldırdı
- Sonra geri çarparak geldi -
Tekrar tekrar ve *tokat tokat tat!* sesiyle. Bu
özel hareketin *tek* hayranı ben değildim.
Gülümsemesi coşku dolu bir kaş çatmaya dönüştü ve
Şaftıma her inişinde zevkle homurdanıyordu. "Unh unh unh
unh!"
Göğüslerini avuçladım ve meme uçlarını sıktım ve
çığlıkları daha da yükseldi.
"UNH UNH UNH UNH!"
Ve sonra -
Tekrar boşaldı.
"OH FUCK - OH FUCK - "
Aşağı yukarı sallanmayı bıraktı ve bunun yerine zevk
dalgaları vücuduna çarptıkça iki katına çıktı.
Bitene kadar bekledim, sonra uzandım ve gözlükleri
yavaşça yüzünden çıkardım.
"Onları sevdiğini sanıyordum," dedi nefes nefese gözlüğü
komodinin üzerine koyarken.
"Seviyorum," diye kabul ettim, "ama birazdan
sertleşecek. "
Onu kabaca sırt üstü çevirdim, bu noktada zevkle çığlık attı.
Bacaklarını omuzlarıma üzerine çektim -
Ve beynini sikmeye başladım.
Boşaldığında çığlıkları o kadar yüksekti ki
komşularımız tarafından duyulabilirdi.
Oh iyi.

Umarım bir kadının boşalmasını dinlemekten hoşlanırlar, çünkü ben bitirmeden önce daha fazlasını yapacak.

Defalarca pozisyon değiştirdik -

Köpek stili, ters cowgirl, yan pozisyon - Ve her seferinde, boşalana kadar onu becerdim.

Bazen zirveye çıkmasına yardımcı olmak için biraz klitoral uyarıma ihtiyacı vardı -

Ben de her zaman seve seve yapardım.

Sonunda, daha fazla dayanamadım.

"Boşalmam lazım," diye inledim ikinci kez köpek stili yaparken. Vücudumun kıkına çarpması hissini *gerçekten* seviyordu.

"Bekle!" dedi çılgınca kendini sikimden çekerken.

"Ne yapıyorsun sen?!" diye sordum gülerek.

Sırt üstü yere yığıldı, bacaklarını bana doğru açtı ve kollarıyla beni çağırdı.

"Boşaldığında yüzünü görmek istiyorum," diye fısıldadı.

Oh kahretsin.

Üstüne çıktım. Sikimi içine sokarken birbirimizin gözlerine baktık -

Ve sonra itmeye başladım.

Yüzünü bir coşku ifadesi doldurdu - ağzı geniş bir 'O' şeklinde açıldı -

Beni uçurumun kenarına iten şey buydu. "S.KTİR!"

Onun içinde patladığımda böğürdüm. Gözlerimin içine bakarken "OH!" diye çığlık attı.

Ben her hamlede ona sertçe vurmaya devam ederken çığlıklarımız birbirine karıştı.

Ta ki artık yapamayana ve orgazmım sonunda b i t e n e kadar.

Vücudunun daha seyrek titremesine bakılırsa, onunki de azalıyordu.

Hâlâ gözlerinin içine bakarken üzerine yığıldım.

Ve onu derinden öptü.

Tatlı tatlı.

Sevgiyle.

Sonunda, bitkin bir halde, ondan ayrıldım.

Ve uyuyana kadar birbirimizin kollarında yattık.

Sofya

Gece boyunca böyle devam etti.

Bir saat boyunca akıllara durgunluk veren seks, ardından sarılma ve şekerleme...

Sonra birimiz kıpırdanır ve diğerini uyandırır, bu da öpüşmemize neden o l u r d u ...

Ve dokunaklı.

Ve sonra daha fazla akıllara durgunluk veren seks.

Güneş doğduğunda, vücudum düzinelerce orgazmdan dolayı fiziksel olarak tükenmişti...

Ama aynı zamanda hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum. As iyi olarak Makao vardı

olmuştur, bizim gece birlikte içinde Taormina daha da iyiydi.

Orada artan bir güven vardı...

Başka hiç kimseyle yaşamadığım bir şekilde ona açılmamı sağlayan bir şefkat.

Her şey harikaydı.

Sonra da gidip her şeyi mahvetmek zorunda kaldı.

Sabah birlikte duş aldık. Temizlenmekten çok birbirimizi ptk, okşadık ve o kadar tahrik olduk ki duşta seks yaptık.

Sonra oda servisi sipariş ettik. Beklerken ben odadaki havlu kumaştan bornozlardan birini giydim, o da pantolonunu ve beyaz keten gömleğini giydi.

Kahvaltı geldiğinde, otel odanın balkonunda oturup cappuccinolarımızı yudumladık ve hamur işleri yedik. Taormina'nın tamamı altımızda uzanıyordu, solumuzda pırıl pırıl bir körfez ve uzakta Etna Dağı vardı.

"Teklifim hakkında daha fazla düşündün m?" Niccolo sordu.

İçimi ektim. "Bugün iş konuşmasak olmaz mı?"

Birlikte geçirdiğimiz zamandan o kadar keyif almıştım ki Fausto'ya dönmekten korkuyordum.

Niccolo ile her şey seks, zevk ve hayatı dolu dolu yaşamakla ilgiliydi - günü yakalamak ve anı yaşamak.

Fausto'yla ise giderek tatsızlaşan bir işte, nefret ettiğim bir adam için çalışarak, sırf maddi olarak bağımsız olabilmek ve bir daha asla kimseye muhtaç olmamak için didinip duruyordum.

Bir yanım Peter Pan ve Wendy gibi Niccolo ile kaçmak ve bir daha gerçek hayatla uğraşmak zorunda kalmamak istiyordu.

Ama Niccolo'nun istediği bu değildi.

"Bu o kadar da 'iş' değil, 'yaşam ve ölüm', biliyorsun," dedi. Sesinde her zamanki muzip mizahının aksine azarlayıcı bir ton vardı.

"şu anda bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum," dedim, bizi bir mafya savaşının karşı taraflarında olmanın tatsızlığından uzaklaştırmaya çalışarak. "Sadece bir süreliğine dış dünyayı unutmak istiyorum."

Bu onu daha da sinirlendirdi.

"Kardeşim Massimo'nun böyle bir lüksü yok," diye tersledi Niccolo. "şu anda Aurelio tarafından takip ediliyor."

Ve "Avcı" adında bir adam tarafından izlendiğini
Dışarı sakladığım bilgiler yüzünden bir suçluluk duygusu
hissettim...

Bilgi o olabilir potansiyel olarak Kaydet
onun Massimo kardeş.

Ve bu suçluluk duygusu beni kırgın hissettirdi.

"Şimdi çekip gitsem bile, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey
yok," dedim kızgınlıkla.

"Aurelio'nun adamlarının nerede arama yaptığını söyleyebilir
ve kardeşimi sağ salım eve getirmeme yardım edebilirsin."

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"O zaman öğrenebilirsin."

"Eğer *bunu* yaparsam, gemiyi terk etmek *zorunda*
kalırım," diye tersledim. "Fausto bu tür bilgileri sızdırdığımı
bilse beni öldürür. Ayrıca, sen de *bana* karşı pek açık sözlü
olmadın."

"Ne hakkında?"

"Neden Sicilya'dasın?" diye sordum.

"Yani bilgi alışverişi mi yapmak
istiyorsun?" "Hayır, bu konuda
konuşmamak istiyorum." "Bu artık bir
seçenek değil."

İnanamayarak güldüm. "Oh - bu bir seçenek, t a m a m .
İzle beni."

Ona arkamı döndüm ve kahvemi yudumladım.

"Sicilya'ya bir şey öğrenmek için geldim," dedi Niccolo
soğuk bir sesle. "Ne olduğunu bilmek istiyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim - sadece sabah güneşinin Etna
Dağı'nın konisinden süzülen duman bulutunu aydınlatmasını
izledim.

"Senin lanet bir canavar olup olmadığını bilmem
gerekiyordu."

Sesindeki zehir beni şok etti ve dönüp şaşkınlıkla ona
baktım.

Sonra sinirlendim. "Ben *senden* daha fazla canavar değilim.
vardır."

"Para için insanları öldürmeyi planlamıyorum."

"Ailenin tüm *iş i* insanları öldürmek için komplo kurmak.
Para için!"

Niccolo paranoya içinde etrafına bir bakış fırlattı.

"O lanet sesini alçalt," diye tısladı. "Ve hayır, değil - bunu *biliyorsun*."

"Doğru ya, siyasi yolsuzluk ve kirli işlere para ödemek.
polisler. Ne *asıl* uğraşlar," diye alay ettim.

"En azından ben sivilleri öldürmüyorum,"

diye hırladı. "Ben de öyle," diye tersledim.

"Paramızı çalan bankacıların aynı fikirde olacağını
sanmıyorum. Ya da ailelerinin."

Korku içinde ona baktım, bana korkunç bir şey söylemek
üzere olduğunu biliyordum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Havale yapıldıktan sonraki on iki saat içinde, olaya karışan
her bir banka müdürünün intihar ettiği söyleniyor. Yüksek
binalardan atlamak, otobüslerin önüne atlamak... haplarla intihar
etmek daha az korkunç yöntemlerden biriydi."

Mide bulantısı midemin çukurunu doldurdu.

Fausto ne halt etti?

"Ben... Benim bununla hiçbir ilgim yok," diye kekeleydim.

"Ama biliyordun," dedi Niccolo soğuk bir haklılıkla.

"Ben *hiçbir şey* bilmiyordum!"

"Kendi kardeşini öldüren bir gangsterle iş yaptın. İzini
kaybettirmek için bir sürü masum insanı öldürmeyeceğini mi
sandın?"

Kahvaltım gelmek üzereymiş gibi hissettim.

Sonra bir şey fark ettim -

Ve tüm mide bulantım gitti, yerini damarlarımdaki buzlu su
aldı.

"Sen biliyordu Bu son Gece, yapmadı Sen?"

I suçlayıcı bir şekilde sordu.

"Öyleyse ne olmuş?" diye karşılık verdi.

"Bunca zaman bana bunu sormaktan kaçındınız... Sadece bu
bilgiyi maksimum koz olarak kullanabilmek için değil,

Ama önce beni *becerebilmen* için. Kötü tepki verirsem diye - değil mi?"

Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ama bir şey söylemedi.

"Beni manipüle etmeden önce *aletini* ıslatmak istedin," dedim toplayabildiğim tüm tiksinti ve küçümsemeyle. "Söyle bakalım Machiavelli, buradaki canavar gerçekte kim?"

"Aklını başına toplayacağını umuyordum - "

"Ne, beni boşaltarak mı?" Alay ettim. "Beni boşalt, sonra da isteğine boyun eğdir? Hepsi senin için lanet olası bir oyun, değil mi? İnsanlar *insan* değildir - onlar sadece manipüle edilecek ve atılacak *şeylerdir*."

"Oh, *bu çok* zengin," diye tersledi. "Bu saçmalığı Lazaro'ya satmayı denemelisin."

"Kime?" diye sordum, gerçekten kafam karışmıştı.

"Fausto'nun köstebeği. Sana Taormina'ya geleceğimi söyleyen adam."

Midem bulandı.

...demek adı buydu.

Niccolo tepkimi gördü ve bıçağı daha da sapladı. "Seninle yattığım için beni suçlamaya çalıştın - ama sonunda hainin kim olduğunu bulma ihtimalimizin yüksek olduğunu biliyor olmalıydın. Dün gece bu seni rahatsız etmedi, değil mi?"

Tekrar midemin bulandığını hissettim.

Ve utancım hızla öfkeye dönüştü.

"Köstebeğin kim olduğunu bilmiyordum ve Fausto'ya bunun bir tuzak olduğunu söyledim," diye tısladım. "Ama küçük bir ayrıntıyı atlıyorsun."

"Neymiş o?" Niccolo küçümseyerek şöyle dedi.

"Eğer o ölürse, *siz* orospu çocukları olanlar kim olacak?

onu *öldür*."

Niccolo ona tokat atmışım gibi baktı. Sonra geri sıçradı. "O bir *hain*!"

"Ve hainler ölmeyi mi hak ediyor?" "Aynen öyle!"

"O zaman neden *beni* hain yapmaya çalışıyorsun?"

Bir testereye doğru yürüdüğünü fark etti. "Hayır - " "EVET," diye tersledim. "*Beni* umursamıyorsun ki yeter ki istediğinizi elde edin."

"Bu doğru değil -"

"Sana doğru olanı söyleyeyim: konuşuyorsun, konuşuyorsun ama yaptığın şeylerin sorumluluğunu *asla* almıyorsun, çünkü kendin dışında hiçbir şey ya da hiç kimse umurunda değil, seni narsist orospu çocuğu -"

Niccolo aniden ayağa fırladı, yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü.

Bir an için çok ileri gittiğimden korktum - belki de dördüncü kat balkonundan aşağı atılabilirdim -

Ama sonra Niccolo'nun öfkesi dağıldı ve yerini pişmanlık ve üzüntü karışımı bir duyguyla.

"Dün gece hiçbir şey söylemedim çünkü... haklısın, seninle seks yapmak istedim. Ama seni kullandığım için değil. Çünkü seni *düşünmeden* duramıyorum. Seni *istiyorum*. Ben... Ben sana aşık oluyorum," dedi sessizce.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Ve senin de amcam gibi olduğun düşüncesine dayanamadım," diye devam etti Niccolo. "Onun yapabildiği şeyleri yapabilecek birine karşı bir şeyler hissetmeye -*gerçek* duygular, *derin* duygular- dayanamıyordum. Emin olmak zorunda kalmadan önce bir gece daha fantezi içinde yaşamak istedim. Ama sen onun gibi *değilsin* - bunu artık biliyorum.

"Ve evet, seni manipüle etmeye çalışıyordum. Taraf değiştireceğin umuduyla seni suçlu göstermeye çalışıyordum. Sadece aileme fayda sağlamak için değil... seni *istediğim* için. Seninle birlikte *olmak* istiyorum. Sadece orada burada çalıntı anlar değil... Her gün, her gece, her zaman seninle olmak istiyorum."

Kalbimde keskin bir sızı hissettim.

Bunu 15 dakika önce söylemiş olsaydı her şey değişebilirdi...
Ama inanmamıştı.

"Keşke buna inanabilseydim," dedim soğukça. "Ama seninleyken, bunun lanet olası oyunundaki başka bir hamle olup olmadığını asla bilemiyorum."

"Değil," dedi hararetle. "Lütfen Sofia, benimle gel. Fausto'yu bırak."

"Hayır."

Başını iki yana salladı. "Korkunç bir hata yapıyorsun." "En azından Fausto' ya aşıkmiş gibi davranmıyor. o yüzden ne isterse yapacağım."

"Oh, Bu doğru - I unuttum." Niccolo dedi, onun sesi kararıyor. "*Paranı* istiyorsun. "

OW.

Bu acıttı.

"En azından teklif ettiği tek şey buydu," diye hırladım. "Bu da onu senden çok daha dürüst yapıyor."

"Ta ki seni öldüreceği ana kadar."

"Ne yazık ki Niccolo, bu sabah buradaki küçük maskaralığından sonra, seninle farklı olacağını kesin olarak söyleyemem."

"Farklı olduğumu şöyle anlayacaksın," diye tısladı. "Seni şimdi öldürebilirim ve bunu yapmak ailemin yararına olur."

Omurgamdan aşağı bir korku ürpermesi geçti.

"Ama yapmayacağıma dair yemin ettim," diye devam etti. "Ve işverenin aksine, ben sözümü tutacağım."

"Güzel," diye tersledim. "Şimdi defol git."

Niccolo bana soğuk soğuk baktı.

Sonra odaya geri döndü, ayakkabılarını ve eşyalarını aldı ve dışarı çıktı.

Kapı kapandıktan sonra içeri koştum ve kilitledim -

Yere çöktüm...

Ve gözyaşlarına boğuldu.

Bu beni şok etti.
Ona hala kızgındım, evet -
Ama en çok, büyük bir keder hissettim.
Sanki değerli bir şeyimi kaybetmişim gibi.
Gerçekten, tüm kalbimle istediğimi itiraf edemediğim bir
şey...
Ta ki yok olana kadar.

Niccolo

W Taksim Taormina ' dan hızla uzaklaşırken, *bu iş tamamen* boka sardı, diye düşündüm.

Kendime çok kızmıştım.

Kontrolümü
kaybetmiştim.

Öfkemi
kaybetmiştim.

Ve şimdi Sofia'yı kaybetmiş olabilirdim. Kalıcı olarak.

Fausto'ya geri dönecek olması yeterince kötüydü... Ama ben kalp hastasıydım bu yüzden herhangi bir şansını yok etmiştim

onunla daha fazla bir şey.

Kitaptaki bütün lanet hataları yaptım.

Hak etmediğim halde ahlaki üstünlüğü ele geçirdim.

on

a. Onu suçladım ve utandırdım.

En kötüsü de, Lazaro'yu ve onun ölümünü kullanmaya çalışmıştım.

o bankacılar onu manipüle etmenin bir yolu olarak.

Yine de, tıpkı onun söylediği gibi, bu konuyu açmayı bekledim.

geceyi onunla geçirdikten *sonra*.

Bu benim açımdan affedilmez bir ikiyüzlülüktü. Ve gerçekten açıldığında.

Ona nasıl hissettiğim hakkındaki gerçeği söylediğimde.

Bana inanması için hiçbir neden yoktu.

Yaptığım şeyi parçalarına ayırmaya, hatalarımdan çıkarılacak dersler aramaya çalıştım.

Aptallığımın bir kısmı Massimo için suçluluk duymamdan kaynaklanıyordu.

Hayatı için kaçıyordu...

Ben de lüks bir tatil köyünde düşmanla yatarak hayatımın en güzel *anlarını* yaşıyordum.

Kendi suçluluk duygum, bir kez atıldığında telafisi mümkün olmayan yanlış adımlar atmama neden oldu.

Ama en büyük suçum Sofia'nın çivilediği bir şeydi:

Keşke buna inanabilseydim. Ama seninleyken, bunun lanet oyununun bir başka hamlesi olup olmadığını asla bilemiyorum.

Aynı zamanda ona yozlaşmış bir polis gibi davranıyordum. rüşvet vermeye çalışıyordu.

Tahtada hareket ettirilecek bir satranç taşı...

Çözülecek bir bulmaca...

Bir yandan da onunla romantik bir ilişki peşindeydim.

Seks yapmak istedim.

Romantizm...

Duygular.

Yine de ona manipüle edilecek bir nesneymiş gibi davrandım.

Sürekli olarak istediğimi elde etmek için hangi düğmelere basacağımı arıyordum.

Çirkin gerçek mi?

Hayatımdaki herkese böyle davrandım.

Ve sonunda istediğim birini bulduğumda... *Gerçekten* istediğim birini...

Tüm eski kalıplara girdim.

Tüm eski oyunlar...

Ve çantamdaki tüm hileleri kullandım. Ne yazık ki benim için, o bunların hepsini gördü. Şimdi, bu onun suçsuz olduğu anlamına gelmiyordu.

Ne de olsa kardeşlerimi yok etmek için para alıyordu. Ve beni, unutmayalım.

Ama son 12 saat içinde, aslında sadece bir kadın olmak istemişti...

Benim erkek olmam için.

Bir süreliğine 'dış dünyayı unutmak' ve iş konuşmamak için.

Ama ben kabul etmedim.

Zorlamaya devam etmek
zorundaydım.

Kukla ustası olmaya çalışmaya devam etmek
zorundaydım... Ve bu süreçte kendimi fena halde
sıkmiştım.

T Taormina'dan Catania'ya taksi yolculuğu bir saatten biraz fazla sürdü. Havaalanı Sicilya'nın en işlek havaalanı ve Floransa'ya günde yaklaşık bir düzine uçuş vardı. Yakaladım.

Son dakikada bir taksiye atladım ve iki saat sonra geldim.

Havaalanından bir taksi yolculuğu daha yaptım ve Sofia ile kavgamın üzerinden altı saat geçmeden evdeydim.

Yol boyunca duygusal bir asit banyosu içindeydim.

Ne zaman I var geri için ve Ev, Orada vardı yeni dikkat dağıtıcılar - ama işler daha iyiye gitmedi.

Dario'yu güvenli odada, derme çatma masasının başında buldum. "Köstebeğimiz nerede?" İçeri girerken sordum.

O baktı yukarı gelen bazı Kağıtlar. "Aşağı içinde bodrum katında."

"Yeraltı, nerede benler aittir." I şaka yaptı.

"Onu koruyan biri mi var?"

"Adriano ona eşlik ediyor." "O zaman Lazaro hâlâ konuşabiliyorken gidelim." "Kadın *consigliere* ile ne oldu?" "Yolda anlatırım."

Güvenli odadan çıkarken ev müdürümüz yanında bir kızla yanımıza geldi. Onu mutfakta çalışması için işe aldığımı hatırlıyordum ama adını hatırlayamıyordum.

"Don Rosolini," dedi müdür, sonra saygıyla başını salladı.
"Sinyor Rosolini. Bazı talihsiz haberlerim var."

"Ne?" diye sordu. Dario sordu.

Müdür kızı işaret etti. "Marianna bir işçi arkadaşının evdeki birinden yüklü miktarda para çaldığını söylüyor."

Dario '*ya benimle dalga geçiyor olmalısın* ifadesiyle baktım.

"Caterina?" Kıza sordum.

Marianna başıyla onayladı. Bunu bizim dikkatimize sunduğu için kendisiyle gurur duyuyor, hatta biraz da kibirli görünüyordu.

"Evet, *sinyor*."

"Onu çalarken *gördün* mü?" Dario sordu.

Marianna hâlâ hafif mağrur gülümsemesini takınıyordu.
"Hayır, Don Rosolini... ama burada çalıştığı süre içinde biriktirebileceğinden *ok* daha fazla parası vardı."

"Bu ciddi bir suçlama," dedi Dario soğuk bir sesle. "Belki de buraya gelmeden önce parası vardı."

Kız bir şekilde Dario'nun kötü tarafına düştüğünü fark etti.
"Olabilir, sanırım - ama hepsi nakitti, Don Rosolini."

"Biz hallederiz. Teşekkür ederim," dedim Dario'nun kolundan tutup onu uzaklaştırırken.

"Onun almadığından neredeyse eminim," dedi Dario bana. "Dur tahmin edeyim: Alessandra'dan bir hediye."

Dario sadece homurdandı, bu da ihtiyacım olan tek onaydı.

"O biliyor mu?" diye sordum. "Evet."

"Ne oldu?"

"Görücü usulü evlilik hakkında atıp tutarak odaya daldı."

"Tanrım," dedim suçlulukla. "zr dilerim."

Dario bana karanlık bir bakış attı. "Evet - sen çok

O sırada Sicilya'ya giden bir uçaktaydım." "Bunu düzelteceğim," diye söz verdim.

"*Bunu* nasıl yapmayı planladığını merak ediyorum. "

"Bunu düşünmem için bana bir dakika ver," dedim.

"Alessandra'nın planının Caterina'yı Valentino'nun peşine takmak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de öyle tahmin ediyorum."

"Bu aptalca bir iş. Caterina Vicari'nin yerleşkesini *asla* bulamaz, bırakın gizlice girmeyi."

"Eğer bir şekilde yerini öğrenirse, kendini öldürtebilir."

"Bundan şüpheliyim. Vicari'nin adamları onu sepetleyecektir - hepsi bu."

"Peki ne öneriyorsun? Bırakalım gitsin mi?"

Omuz silktim. "Gerçek bir zarar verebileceğini sanmıyorum, o yüzden... neden olmasın?"

Dario gözlerini kıstı. "Boşanmamı engellemek için bana yardım etmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedim neşeyle. "Şimdi benim için kötü adamı oynama zamanı. Sen de kahramanı oyna ve karının gözüne tekrar gir."

"Peki *bunu* nasıl yapmamı öneriyorsun?"

"Ne kadar para bulabilirsin?"

Çok hoş bir sahneydi. Kız kapıdan çıkarken Alessandra ve Caterina'nın yolunu kestik, bu da dramayı daha da artırdı.

Caterina'dan çantasının içindekileri göstermesini istedim, ardından Alessandra ile bağırış çağırışa girdik.

İtiraf etmeliyim ki beni bile şok etti. Özellikle de "*Ben Don'unuzun karısıym, consigliere.*" dediğinde. *Benimle konuşurken yerini hatırlasan iyi edersin.*

Küçük tatlı kilise kızımız bir *mafya babasının* düzgün eşine dönüşmüştü!

Değil sadece Bu, ama o tartışıldı tutkuyla ve en iyi arkadaşı için ikna edici bir şekilde.

Valentino'yu bir yabancıyla evlenmesi için gönderdiğin yetmedi mi? Caterina'nın kalbini kırdığın yetmedi mi? Şimdi de onu, gittiği her yerde Valentino'yu hatırlayacağı bir yerde kalmasını sağlayarak cezalandırmak zorunda mısın? Buraya geldiğimde beni güvende hissettiren ve önemseyen tek kişi olan bu kadını mı?

Onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Bir süre götlük yaptıktan sonra Dario araya girdi.

İlk başta sert bir martinet oynadı... ama sonra yumuşadı. Caterina'ya *daha fazla* para vermekle kalmadı, beni bir köşede bekleterek aşağıladı - ve sonra tüm ~~param~~ da ona vermemi emretti.

Herkes tarafından güzel bir performans!

Özellikle de benim için.

Tek gerçek eleştirim, Caterina'nın tüm süre boyunca kalp krizi geçirecekmiş gibi görünmesiydi.

Zavallı kız... Valentino'yu göndererek onu gerçekten mahvetmişim ve sonra neredeyse kalp krizi geçirmesine neden oluyordum.

Bunun doğru bir karar olması için dua ettim. Valentino'yu göndermenin yanı.

Çünkü eğer öyle olmasaydı, kendimi asla affedemeyecektim.

İki kadından yeterince uzaklaştığımızda kardeşime, "Bir şey değil," diye şaka yaptım.

Döndü ve bana ters ters baktı.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?" diye sordum. "'Aferin'

demek istemişim." "Karımla bu şekilde oynamaktan

hoşlanmıyorum," dedi Dario,

sinirli.

"Biliyorum. Özür dilerim," dedim ve Sofia'yı nasıl manipüle etmeye çalıştığıma dair bir vicdan azabı daha hissettim.

Görünüşe göre bu benim bağımlılığımı.

Ve ne zaman duracağımı bilemiyordum.

Dario homurdandı, sonra da, "Alessandra mutlu olduğu sürece, her şey iyi bir amaç için sanırım," dedi.

"Sanırım evliliğinde mutsuz olmadığın sürece demek istiyorsun," diye şaka *yaptım*.

Dario bana bir bakış daha attı.

"Üzgünüm, çok erken," diye kabul ettim. "Şimdi, Adriano düşüncesizce bir şey yapmadan önce gidip benimizi görelim."

"Sen asla söyledi Ben nasıl o gitti ile Fausto'nun Yeri *consigliere*."

"Değil neredeyse olarak iyi olarak o gitti ile Alessandra ve Caterina," dedim acımasızca.

Taş merdivenlerden bodruma inerken Dario'ya Sofia hakkında bilgi verdim.

Bir noktada Dario durdu ve bana baktı.

"Nasıl bu kadar kötü batırdın?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Yaraya tuz basmak zorunda değilsin," diye tersledim. "Eh... en azından sızıntının n e r e d e n geldiğini biliyoruz.

Takma zamanı."

I oldu üstesinden gelmekle suçluluk duygusu olarak

I hatırlandı Sofia'nın Taormina'daki sözleri:

Eğer o ölürse, onu öldürecek olanlar siz orospu çocuklarısınız.

"Onu kurtarmamızın bir yolu var mı?" Sessizce sordum.

Dario şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?!" "Ben sadece... bu kesinlikle gerekli mi?"

"Neden- vardır sen düşünmek . kullanarak onu olarak a çifte ajan mı?"

Sofia'ya çoktan söylemiştim.

Lazaro artık işimize yaramazdı.

Ona adını söyleyerek, onu en az onun kadar zalimce ve sorumsuzca harcamıştım.

"...Hayır... O çoktan yandı," dedim. "O zaman yapamayacağımızı biliyorsun."

"...Biliyorum," diye mırıldandım.

"Orada olmak zorunda değilsin," diye önerdi Dario.
"Sonunda."

Yine Sofia'yı düşündüm.

Yaptığın şeyler için asla sorumluluk almıyorsun.

"Hayır, yapmalıyım,"

dedim. "Adriano ve ben

- "

"Evden dışarı adımını atmayacaksın ve bu son sözüm," dedim
sertçe.

"O zaman bırak Adriano halletsin."

"İyi olacağım," dedim sessizce, Dario'dan çok kendimi
rahatlatmak için. "İyi olacağım."

Ve karanlığa doğru yolumuza devam ettik.

T bodrum katında birden fazla şarap mahzeni bulunan dev bir taş labirent vardı. Bir üzüm bağına sahip olduğunuzda, oldukça bir koleksiyonu biriktirme eğiliminde olursunuz; bizim odalarımız vardı.

kırk yıl öncesine ait şaraplar.

Taş odalardan biri tamamen çıplaktı; tek bir ampul, yerde bir gider ve odanın ortasındaki sandalyeye bağlı bir adam dışında hiçbir şey yoktu.

Yüzü darmadağınktı; bir gözü şişmiş, geri kalanı morarmış ve kanlıydı. Beyaz gömleği kırmızıya boyanmıştı.

Adriano odanın köşesinde durmuş, kollarını kavuşturmuş, intikamcı bir iblis gibi esirini izliyordu. Ceket giymiyordu, gerçi bu muhtemelen yumruk atmayı kolaylaştırmak içindi.

Dario ve ben içeri girer girmez, Lazaro tek sağlam gözüyle yukarı baktı ve dehşet içinde bembeyaz kesildi.

"Ben hiçbir şey yapmadım, Don Rosolini," diye yalvardı, ama sözcükler şişmiş dudaklarından çarpık çıkıyordu. "Meryem Ana üzerine yemin ederim ki, ben - "

"Şşşşt," diye fısıldadı Dario usulca.

Lazaro inlemeye devam etse de konuşmayı kesti.

"Telefonu sende mi?" Dario Adriano'ya sordu, o da cebinden çıkarıp uzattı.

Adriano'nun ellerini daha fazla mahvetmemek için parmak eklemlerine boks bandı sardığını fark ettim.

Gerçi Lazaro'nun yüzüne hiç faydası olmamıştı.

Dario telefonun ekranına dokundu. Ekran canlandı ama kilitliydi.

"Onu mahvetmeden önce yüz tanımayı denedin mi?" diye sordum.

"Denedim. Sadece bir şifre var, onu da bana vermiyor," dedi Adriano, son birkaç kelimeyi Lazaro'ya bağırarak söyledi, o da irkildi.

"Şifre ne, Lazaro?" diye sordum.

"Ben... Ben unuttum," diye sızlandı, sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Bana vurmaya devam etti - doğru düşünemiyorum - "

"Lazaro," dedi Dario.

Adam korkmuş bir köpek gibi ona baktı.

"Bana gerçeği söylemeni istiyorum," dedi Dario sessizce. "Bana karşı dürüst olman çok önemli, Lazaro - çünkü amcamla temas halinde olduğunu zaten biliyoruz."

Lazaro ağlamaya başladı. Başını iki yana salladı. "Hayır... hayır, yapmadım... Yemin ederim..."

Dario'nun ses tonu hiç değişmedi: her zaman nazik ve yumuşak konuşuyordu. "O zaman bana telefonu açmam için gereken kodu ver. Bu şekilde doğruyu söylediğini teyit edebiliriz. Adriano özür dileyecek - "

"Cehenneme kadar yolum var," diye hırladı Adriano.

Dario ona sert bir bakış attı ve bu bakış Adriano'yu hemen susturdu. "Adriano özür dileyecek, ben de sana güzel bir tatil ve birkaç ay izin alman için yeterli para sağlayacağım. İstedığın yere gidebilir ve bizim paramızla iyileşebilirsin. Ama bana şifreyi söylemek zorundasın."

Lazaro sessizce ağlamaya devam etti.

"Çünkü eğer bana kodu söylemezsen, Lazaro, bu yalan söylediğinin kanıtı olur. Çalıştığının kanıtı.

arkasında benim geri hepsi bunlar Aylar. Bu kanıt o Fausto'ya ihanet ettin. O yüzden bana şifreyi söyle, Lazaro."

Lazaro ağlamaya devam etti.

"Onun için çalışmaya ne zaman başladın?"

Lazaro ağlarken başını salladı. "Lütfen..."

"Fausto'ya suikastçı beni öldürmeye çalıştığında nerede olduğumu söyledin mi?"

Lazaro hıçkırarak ağladı. "...Ona hiçbir şey söylemedim..." Dario cebinden bir şey çıkardı.

Bir sustalı bıçaktı.

Ve bir düğmeye basarak açtı. *Klik!*

Serbest eliyle Lazaro'nun başını tuttu ve onu yukarı bakmaya zorladı -

Bıçağın ucunu Lazaro'nun gözüne bir santimetre mesafede tutarken.

Birden Dario'nun sesi dehşet verici bir hal aldı. "Türklerin adamları Alessandra'yı kaçırmaya çalıştığında Floransa'da olduğunu söyledin mi ona?"

"Hayır! Hayır, yemin ederim!" Lazaro panik içinde haykırdı. Başını bıçağın ucundan çekmeye çalıştı ama Dario daha da sert bir şekilde sıktı.

"Yaşlı kadının BABAMI ÖLDÜRMESİNE yardım mı ettin?!" Dario kükredi.

"Hayır! Hayır, yemin ederim!"

"O ZAMAN FAUSTO'YA NE SÖYLEDİN?!"

"Ben sadece - Adriano'nun düğününden sonra salona bir mikrofon koydum! " Lazaro hüngür hüngür ağladı. "Niccolo ve Roberto Hong Kong'a gittiklerinde de ona bundan bahsettim!"

"Ve Taormina," dedim.

"Ve Taormina! Lütfen yapma - lütfen!" "Başka bir şey var mıydı?" Dario hırladı. "Hayır! Hayır, yemin ederim! Lütfen!"

Dario, Lazaro'nun başını bıraktı ve geri çekildi. Uzun bir süre durakladı.

Ama bıçağı kınına sokmadı.

"Bana ihanet etmen için sana ne ödedi?" Dario sordu, sesi yine sakindi.

Lazaro başını eğdi ve ağlamaya başladı.

"Sana ne ödedi?" Dario tekrarladi.

"...ayda on bin avro..." Lazaro boğuk bir sesle konuştu.

"Yani - ne - toplam 60,000 Euro mu?"

"...evet..."

Dario tiksintiyle iç çekti. Ceketinden cep mendilini çıkardı ve ipek kumaşla parmaklarını sildi. Sonra sustalıyı tekrar sapının içine katladı.

"Ona daha fazla işkence etme," dedi Dario Adriano'ya. "Onu arka tarafa götür ve hızlı ve acısız bir şekilde öldür."

"Bu onun hak ettiğinden fazlası," diye tısladı

Adriano. "Hak ediyor. Ama yine de yap."

Dario dışarı çıkmak için döndü -

"Lütfen..." Lazaro yalvardı. "Don Rosolini, lütfen... hayatımı bağışlayın..."

Dario basitçe, "Umarım 60.000 Avro buna değmiştir," dedi ve odadan çıktı.

Adriano ile evin arkasındaki tarlalarda yürüdük. Israr ettiğim gibi, Dario içeride kaldı. Suikast girişiminden hala çok korkuyordum.

açıkta.

Lazaro önümüzde ayaklarını sürüyerek ilerliyordu, elleri arkadan bağlıydı. Ayak bileklerinin arasına bağlanan ip koşamayacağını garanti ediyordu.

"Lütfen... lütfen bunu yapmayın..." diye gözyaşları içinde yalvardı.

"Kapa çeneni ve yürümeye devam et," diye hırladı Adriano.

Zeytin bahçelerine girdik. Lazaro burnunu çekmeye ve yalvarmaya devam ediyordu, Adriano da ona sessiz olması için bağırıp duruyordu.

Sonunda en güvenilir piyadelerimizden biri olan Giorgio'ya ulaştık. Sıcak yaz güneşi altında mezar kazarken sadece pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarmıştı. Beyaz gömleği bir zeytin ağacının dalına asılmıştı. Kürekle çukurdan toprak çıkarırken sırtından ter boşanıyordu.

Lazaro mezarı görür görmez çılgılık attı ve kaçmaya çalıştı -

Ama ayak bileklerindeki ipi unutmuştu. Sıkıca

bağlanmış -

Ve yüzüstü yere kapaklandı.

Adriano Lazaro'yu yakasından tutup çukurun kenarına sürükledi ve dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

"Burası yeterince derin," dedi Adriano.

Giorgio kendini mezarın dışına çekmeden önce tedirgin bir şekilde Lazaro'ya baktı.

"Lütfen, size yalvarıyorum, lütfen bunu yapmayın!" Lazaro mırıldandı. "Bunu yapmak istememiştim - bir hataydı - artık biliyorum, lütfen!"

"Kapa eneni, seni bok çuvalı," diye hırladı Adriano.

"Giorgio," diye yalvardı Lazaro, "anneme ve babama söyle özür dilerim - söyle onlara - "

Giorgio, Lazaro adına utanmış gibi gözlerini kaçırdı.

Adriano Glock'unu omuz kılıfından çıkardı.

Mermi sürmek için sürgüyü geri çektiğinde bir *takırtı* duyuldu.

"LÜTFEN - *lütfen* bunu yapma!" Lazaro dehşet içinde çığlık attı.

"Lazaro," dedim usulca.

Sanki onun kurtuluşu olabileceğimi umuyormuş gibi bana baktı.

Çok az şey biliyordu.

Kardeşlerim ve ben kklğmzden beri, babamızın ailemize ihanet eden üç adamı idam edişine tanık olmuştuk.

Normalde böyle bir şey bir piyade eri tarafından halledilirdi. Ancak ihanet kişisel olduğunda - babamın tanıdığı ve güvendiği biri tarafından yapıldığında - bunu kendisi yapmakta ısrar etti.

Her üç adama da yaptığı standart bir konuşma vardı. Hafızama kazınmıştı; neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlıyordum.

"Lazaro Reboletti... ailemize karşı ihanetten suçlu bulundunuz."

Bu sözleri duyar duymaz Lazaro tekrar hıçkırmaya başladı.

"Bu suçun cezası ölümdür.

"Hiçbir merhamet talebi kabul edilmeyecek; hiçbir merhamet gösterilmeyecek.

"Bu eylemden hiç zevk almıyoruz.

"Suçunuzun sadece ve sadece size ait olduğunu bilerek teselli bulun...

"Ve Hiçbiri. senin sevilen olanlar olacak acı çekmek için günahlarınız - sadece siz.

"Tanrı ile barış...

"Ve ruhuna merhamet etsin." Lazaro son bir söz söyledi - "Lütfen - "

Adriano silahı kafasının arkasına dayayıp tetiği çekmeden önce.

Lazaro mezara yuvarlanırken silah sesi zeytinliklerde yankılandı.

Adriano baktı aşağı at ve Cansız vücut için a Uzun bir an.

Sonra arkasını dönmeden önce Giorgio'ya bir kez başını salladı.

Zeytin ağaçlarının arasından geri yürürken, Giorgio'nun toprağı tekrar çukura kürekle atmaya başladığını duydum.

Adriano ve ben evin yolunu yarılamıştık ki, "İyi misin?" diye sordum.

Adriano uzaklara bakarken, "Hayır, ben berbat biriyim," dedi. "Ona çok kızgındım... Yaptığı şey için onu öldürmek *istedim*... ama sonra... sonra..."

Sessizliğe gömüldü.

"Ama yapılması gerekiyordu," dedi sonunda, sesi titrekti.

"Evet," dedim acımasızca. "Yapılması gerekiyordu."

Sofya

■ Nedenini anlamamıştım ama Niccolo için Uluslararası Satranç Federasyonu'ndan men edildiğim zamankinden daha fazla üzölmüştüim.

Başımdan savabilmeliydim.

"*Sadece başka bir kibirli pislik*" diyebilmeliydim.

Ama yapamadım.

Oh, o kibirli bir pislikti, tamam -

Ama özel jetle Modena'ya dönerken, keşke Taormina'daki balkonda farklı bir şey söyleseydim diye tekrar tekrar düşündüm.

Sonrasında Fausto'yu bilgilendirmek beni daha iyi hissettirmedi.

I yapamadım tam olarak söyle onuo o

vardı olmuştur tam bir felaket -

Bittiği için ne kadar üzgün olduğumu ona söyleyemedim.

Bu yüzden çevirmek zorunda kaldım.

"Onu *dışarı mı* attın?!" Fausto afallamıştı.

"Bu bir aşk kavgasıydı," diye cevap verdim. "Ve tam da planladığım gibi gitti."

"*Gerçekten mi?*" diye sordu Fausto alaycı bir tavırla.

"Evet. Ona bana sahip olamayacağını söyledim. Şimdi tek düşüneceği şey bu. Bu insan doğasında var. Birine bir şeye sahip olamayacağını söylersin ve onu daha çok ister."

Fausto şu anda nasıl hissettiğimden *bahsettiğimi* bilmiyordu.

"Niccolo benimle tekrar temasa geçecek," dedim hissetmediğim bir güvenle. "Ve bunu yaptığında, üstünlük bende olacak."

"Umarım senin iyiliğin için haklısındır," diye alay etti.

Fausto mutlu değildi ama performansına inanmış görünüyordu.

Niccolo gurur duyardı. "Peki ya köstebek?" Fausto sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Taormina onu ortaya çıkarmak için bir oyundu. Biliyorlardı."

"Sana bir isim verdi mi?"

"Lazaro."

"Kahretsin," diye mırıldandı Fausto nefesinin altında... sonra omuz silkti. "En azından artık ona ödeme yapmak zorunda değilim."

Dehşet içinde ona baktım.

Bir adam sana yardım ederken öldü -

Ve sen bunu mu

söylüyorsun?! Seni lanet

olası bok parçası.

Ama Niccolo'ya yönelttiğim tüm suçlamaların aksine.

Bunu patronuma söyleyecek değildim.

Sanırım sadece belirli durumlarda cesur olabiliyordum...

Tehlikeli olmadığında.

Ve bu beni utançla dolduruyordu.

"Başka bir şey var mıydı?" Fausto sordu.

Korktuğum şeyi sorma zamanı gelmişti.

Tereddüt ettim... sonra, "Niccolo başka bir şey söyledi," dedim.

"Ne?"

"Yaptı mı sen gerçekten öldürmek ve bankacılar kim zimmete geçirildi kardeşlerin fonları?" diye sordum.

Sesimi nötr tutmaya çalıştım ama içim bulandı.

Fausto ne kadar saf o l d u ğ u m a inanamıyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Ne yapacağımı sanıyordun?"

"Onlara rüşvet verdiğini düşündüm."

"Yaptıkları şeyi yapmaları için insanlara rüşvet veremezsin," dedi küçümseyerek. "Miktar, çekip gidebilecekleri ve başka bir hayata başlayabilecekleri kadar büyük olmadığı sürece hayır."

"Yani sen tehdit altında için öldürmek Onlar, sonra öldürüldü Ne olursa olsun onları mı?!" Öfkemi sesimden uzak tutamayarak, "Ben onları tehdit etmedim," dedim. "Şey... Ben *onları* tehdit etmedim, " dedi Fausto kendini beğenmiş bir ifadeyle Gülümse.

Tanrım.

Ailelerini tehdit etmişti.

Mantıklı olan tek şey buydu. Bir mafya ailesinin parasını bilerek zimmetlerine geçirmelerinin tek nedeni buydu.

Bankacılar zaten öleceklerini biliyorlardı... Ama bunu karılarını kurtarmak için yaptılar.

Kocalarını.

Çocuklarını.

Kusacakmışım gibi hissettim.

Fausto tepkimi görünce, "Biraz sertleşmen gerek," diye alay etti.

"Onlar sivildi," diye hırladım, Niccolo'nun kullandığı terimi tekrarlayarak.

"Bu da tehdit edilmelerinin daha kolay olması dışında bir şey ifade etmiyor. Ayrıca, ben onlara sadece yeğenlerimin eninde sonunda yapacaklarını yaptım. Ben sadece daha erken yaptım, hepsi bu."

"Yeğenlerin onları öldürecek miydi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Elbette."

Bu hiç mantıklı değildi.

Niccolo bankacıları bana karşı ahlaki bir sopa olarak kullanıyordu - kendisinin ya da kardeşlerinin onları öldürmüş olması mümkün değildi. Eğer -

Ve sonra Fausto'nun mantığını anladım.

Tıpkı onun gibi, tamamen kendine hizmet eden ve yozlaşmış bir yapıya sahipti. "Kardeşler bankacıları para çaldıkları için öldürecekti.

"Ama *sen* onları öldürdün çünkü senin *için* çaldılar ve sen sadece yarım kalan işi tamamlamak istedin. Aynı şey DEĞİL."

"Ne zaman yaptı sen başla savunuculuk
üzerinde adına . Düşmanlarımız mı?"

Fausto alay etti.

"Ne zaman sen başladı Öldürmek masum insanlar
ve Bana bundan bahsetmiyorsun," diye tersledim.

O parladı at Ben. "Belki senin küçük dalliance
Niccolo ile birlikte olmak kötü bir fikirdi."

"Artık sivilleri öldürmek yok," diye homurdandım, "yoksa giderim."

"Buna cesaret edemezsin," diye hırladı - sonra da iğrenç bir şekilde gülümsedi. "Paranın geri kalanını alamazsın."

"Evet, sanki bana yapacağın tek şey para kesmekmiş gibi," dedim alaycı bir şekilde.

"Bak... o yola girmeyelim," dedi Fausto - Şiddeti ima eden kendisi olmasına rağmen.

Bu, onun şiddetle ilgili yorumuyla altını çizmeden önceydi. Paramı alamadım.

"Artık sivilleri öldürmek yok," diye ısrar ettim.

"Neden böyle tepki veriyorsun? Neden yeğenlerimi öldürmekle ilgili hiçbir kaygı duymuyorsun da birdenbire hiç tanımadığın isimsiz bankacılar için kıyameti koparıyorsun?"

"Gerçekten de bu soruya cevap vermemi gerektirecek kadar ileri mi gittin?"

Fausto karanlık bir şekilde gülümsedi. "Çünkü yeğenlerim mafya... ve bankacılar değil."

"Bingo."

O yerleşti geri içinde onun sandalye ve baktı at
Ben küçümseyerek. "Olmanı umduğum gibi bir kadın değilsin."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye hırladım. "Şu a n d a n itibaren sivilleri öldürmek yok."

Küçümseyerek iç çekti. "Peki."

Bunun üzerine yemin etmesini isteyebilirdim ama kendi kardeşini öldürttüğü -ve Mezzasalma'ya yemin edip sonra kendi yeminini bozduğu- düşünülürse, bunun bir anlamı yoktu.

Tek seçeneğim işi bitirmek ve ondan olabildiğince hızlı uzaklaşmaktı.

Niccolo sözünü tutacaktı, dedi içimden bir ses...

Ve Taormina için yeniden mutsuz hissettim.

A Fausto ile konuştuktan sonra kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıktım.

I çaresizce aranıyor içintemiz ve mecazi kan ellerimden..

Gerçi bunun imkansız olmasından korkuyordum. Ahırın orada Dante'ye rastladım.

"Son 24 saattir seni buralarda görmedim," dedi.

Belirsiz bir yarı gerçekle cevap verdim. "İlgilenmem gereken bazı işler vardı. Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Ne olduğuna bağlı."

"Silah kullanmayı öğrenmem gerek."

"Sadece doğrult... ve ateş et," dedi tetiği çekmeyi taklit ederek.

"Ukala," dedim ve sırıttı. "30 fit ötedeki bir hedefi vurabilmem lazım."

"Bu tamamen farklı bir şey." "Bana yardım edebilir misin?"

"Elbette. Tabanca olduğunu varsayıyorum?" "Evet."

"Revolver mi, yarı otomatik mi?"

"Silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Hangisi daha iyi?"

"Revolverler daha basit ve daha güvenilirdir ve kovanlar ateş ettikten sonra silahın içinde kalır. Yarı otomatiklerde daha fazla mermi vardır ve yeniden doldurmak daha kolaydır, ancak kovanlar ateş ederken dışarı fırlar. Polislerin bulması için geride bırakmak isteyeceğiniz bir şey değil."

Bir an için seçeneklerimi düşündüm. "Polisler için endişelenmiyorum. Bu yüzden, iyi bir nişancı olana kadar, daha fazla mermi kullanmayı tercih etmeliyim."

"Beni takip et o zaman."

Beni ahıra götürdü, eski bir at ahırında iki düzine büyük, siyah, sert kabuklu kovan istiflenmişti. Birini çıkardı ve yere koydu.

"Bunlar neden evde değil?" diye sordum. "Onlar yedek."

"Ne için yedek?"

"Evde bir şey olursa diye."

Siyah çantayı açtı ve gri bir köpük tabakası ortaya çıktı. Dört tabanca, dış hatlarıyla eşleşen oyukların içinde duruyordu.

Dante en küçük tabancayı seçti ve şarjörü kabzasından çıkardı, ardından mermi olup olmadığını kontrol etmek için tabancanın üst kısmını geri çekti.

"Sig Sauer P365. On mermi, mikro kompakt, kolay gizlenmek için tasarlanmış. Muhtemelen elinize elimizdeki diğer silahlardan daha iyi oturacaktır. Dene bakalım."

Silahı tuttum. Avucuma rahatça oturdu.

Tenime değen metal hissi yabancı gelse de, silahlı o kadar çok Amerikan filmi izlemiştim ki, bir şekilde... doğru hissettiriyordu.

Elimde silahla Dante'ye doğru döndüm. "Bu - " "İlk ders," dedi silahın namlusunu kendisinden uzağa iterek. "Asla tanımadığın birine silah doğrultma."

"Öldürmek niyetindeyim."

"Ama boş," diye itiraz ettim. "İkinci ders: dikkatsiz olma."

"...anlaşıldı," diye kabul ettim.

"Nasıl bir his?" diye sordu. "İyi."

"Pekala - seni ormana götüreceğim ve birkaç el ateş edeceğiz."

"Teşekkür ederim," dedim minnetle.

"Herhangi bir Sebep içinde özellikle sen
ihtiyaç için Biliyorum nasıl Ateş
etmek için mi?"

"Kendimi korumak için."

"Kimse içinde özellikle sen ihtiyaç için
korumak kendin

nereden?" diye sordu, sırtmanın en ufak bir
ipucuyla. "Bir erkek," diye cevap verdim
soğukkanlılıkla.

Dante tabancanın şarjörünü, yedek mermiyi, bir kutu mermiyi
ve neredeyse tabancanın kendisi kadar uzun siyah bir silindiri
alırken, "Genellikle dikkat etmen gerekenler bunlardır," dedi.

"Bu bir susturucu mu?" diye sordum.

"Bu bir susturucu. Onlara sadece filmlerde susturucu derler."

"Bu bir susturucu mu?"

"Evet, öyle."

"Neden buna ihtiyacımız var?"

"Ruhsatsız silahların yasa dışı olduğunu düşünürsek, ormanda
ateş ettiğimizizin reklamını yapmamak iyi bir fikir olabilir." Bana
bir gülümseme verdi. "Özellikle de bir 'erkeğin' onu kullanmayı
öğrendiğini bilmesini istemiyorsan."

Ben de minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdim ve
ormana doğru yürümeye başladık.

Niccolo

N Bir haftadan uzun süredir yeni bir şey olmadı.
Massimo ya da Lars'tan haber yok.
Roberto'nun parayı geri alması konusunda bir gelişme yok... Sofia'dan da haber yok, ona her gün mesaj atmama rağmen
bir gün.
İlk başta ona bir özür gönderdim:
Söylememem gereken bazı şeyler söyledim.
Özür dilerim.
Yirmi dört saat boyunca haber alamayınca, "*Seni özledim*"
diye mesaj *attım*.
Her gün ona yeni bir şey gönderdim.
Hiçbir şey olmadı.
Ne *onunla* ne de başka bir şeyle. Sonra
her şey bir anda oldu. Yani HER ŞEY.

Massimo ve Lars'ın kaybolmasıyla birlikte ikiz kardeşim için daha fazla endişelenmeye başladım - her ne kadar son konuştuğumuzdan beri bana kısa güncellemeler gönderiyor olsa da.

Ölmediğini ya da başının belada olmadığını biliyordum ama paramızı geri alma konusunda herhangi bir ilerleme kaydetmediğini de biliyordum.

İşte o zaman Dario'yla konuşmaya karar verdim.

"Bence Roberto'yu eve getirmeliyiz," dedim ona.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Peki ya 50 milyon avro?"

"Neredeyse iki hafta oldu. Henüz ona vermedilerse bir nedeni vardır."

Dario baktı gaddar. "Sen düşünmek Lau'nun çalışıyor Fausto ile mi?"

"*Bunu* tam olarak bilmiyorum... ama Lau'nun oyalanmasının bir nedeni var, her neyse."

"Roberto parayı a l a n a kadar geri dönmek istemeyecektir," diye belirtti Dario.

"Bu yüzden onu zorlamak için *sizden* doğrudan bir emir almam gerekiyor."

"Ona söyle, eğer herhangi bir tehlike işareti varsa, eve dönsün. Bu doğrudan bir emirdir."

"Teşekkür ederim," dedim minnetle.

Dario başını salladı. "Onu kaybetmeyi göze alamayız."

Biz sol o söylenmemiş o Biz olabilir var zaten Massimo ve Lars'ı kaybettim.

Roberto'yu aradığımda, benden haber aldığına sevinmemiş gibiydi.

Ona "Dario ile konuştum ve artık parayı umursamıyoruz" dediğimde de daha mutlu olmadı. Yani, tabii ki önemsiyoruz ama seni daha çok önemsiyoruz. Massimo ve Lars'ın başı dertteyken... seni kaybetmeyi göze alamayız."

"Parayı almadan gitmiyorum, Nic. Halledeceğim - söz veriyorum."

"Bu değil endişelendiğim şey . Şu anda , ben Sendika'nın seni öldürmek istemediği için oyaladığına bahse girerim. Yaparlarsa peşlerine düşeceğimizi biliyorlar. Ama Fausto başarılı olursa, Sendika'nın misilleme konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak. Ve ikimiz de potansiyel olarak... gitmiş olacağız..."

Roberto resmi aldı.

"Sendika beni ortadan kaldırarak bunu üç yapmaya karar verebilir," dedi usulca.

"Evet. İşte bu yüzden Dario ve ben seni eve geri istiyoruz."

Roberto benimle tartışmaya devam etti ama sonunda yasayı ortaya koydum. "Eğer herhangi bir tehlike işareti varsa, DIŞARI ÇIK. Bu Dario'nun direkt emridir."

"Ama sadece açık tehlike işaretleri varsa... doğru mu?"

"İnce yazılardan faydalanmaya çalıştığını şimdiden duyabiliyorum," dedim gülümseyerek.

"Kesinlikle gerekli olmadıkça beni eve getirme," diye yalvardı. "Ya başarılı olana kadar ya da ne yaparsam yapayım başarısız olacağım belli olana kadar."

Ses tonundan bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordum.

onun sesi.

"...tamam," diye yumuşadım. "Eve tek parça döndüğün sürece sorun yok."

T Ertesi gün rollercoaster gerçekten başladı.
Sabah 10 civarında bir telefon aldım - ve ekrandaki isme bakakaldım:

LARS

Aceleyle cevap verdim. "Neredeydin?!"

"Son iki haftadır MI6'in gizli bir bölgesinde kilitliyim."

"...NE?!"

"Bu uzun bir hikaye. Seni gördüğümde anlatırım. Dario iyi mi?"

"Evet, o iyi - yine de..." Cesaretimi topladım.
ve en çok korktuğum sözleri söyledi. "Massimo'yu kaybetmiş olabileceğimizden korkuyoruz."

Ona durumu anlattım. Korkunç ayrıntılara rağmen Lars kardeşimin öldüğüne inanmayı reddetti.

"Hayır. Massimo çetin cevizdir - o iyi."

Lars'ın peşine düşmek için Londra'ya gittiği suikastçıyı sordum ama bu konuda garip bir şekilde ketum görünüyordu.

"Oraya gittiğimde sana her şeyi anlatacağım. Ama şu anda gerçekten konuşamam, ne demek istediğimi anlarsın."

Ben ona kısaca Roberto ve Valentino'dan bahsettim, sonra

Eve en erken ne zaman gelebileceğini sordum.

Bana Floransa'ya uçabileceğini ve gece 2'de eve varabileceğini söyledi.

"İyi olmana sevindim," dedim. "Senden haber almak güzel - bir şey olmasından korkuyorduk."

"Teşekkürler. Massimo için de endişelenme - o da başarak. Bunu biliyorum."

Telefonu kapattığımızda, ona inanmak için kendime izin vermedim.

Gerçeği öğrendiğimizde yıkılacağımdan korkuyordum.

Ama Lars haklıydı.

Sadece iki saat sonra Padola'dan bilinmeyen bir numaradan arandım.

Massimo'nun beni aradığı son numaraydı.

Cevap verdiğimde sessiz kaldım. Kolluk kuvvetleri tarafından tuzağa düşürülme ihtimaline karşı protokol böyleydi - ama kalbim sürekli boğazımdaydı...

Ta ki Massimo'nun derin sesini duyana kadar, *"Benim ve her şey olağanüstü."*

Rahatlama sular altında benim Vücut.

Değil sadece için duymak Onu, ama

Çünkü 'olağanüstü' oldu kod o o oldu Fiziksel olarak zarar görmemiş ve herhangi bir baskı altında değil.

"Tanrıya şükür!" diye haykırdım. "Öldüğünden endişeleniyorduk!"

"Üç hafta önce Aurelio'nun bazı adamlarıyla karşılaştığımızda çok yaklaştım. Lucia hayatımı kurtardı."

"GERÇEKTEN."

Anlaşılan Dul'un torunu da büyükannesi gibi çelik gibi bir omurgaya sahipti.

Massimo bana birkaç şey daha anlattı ve sonra onu eve nasıl getirebileceğimizin ayrıntılarına geçtik.

Ona Lars'ın uzakta olduğunu ama yakında döneceğini söyledim.

"Lars eve gelir gelmez seni alması için onu göndereceğim. Akşam 6 gibi planla. Saat 6'dan kısa bir süre önce beni bu numaradan tekrar arayın, sizi nereden alması gerektiğini teyit edeyim."

Massimo hemen başka birini gönderebilir miyim diye sordu.

-

Ama işler sarpa sararsa, Lars'ın orada olmasını istedim. onunla birlikte. "Eğer seni düşman topraklarından çıkaracaksak, bu işi para kazanmak için yapan birini kullanmayı tercih ederim."

Massimo kabul etti ve sonra Venedik ve Dul Kadın hakkında konuştuk. Yaşlı kadına torununun iyi olduğunu haber vermek istiyordu.

"Dul'a haber vereceğim," diye söz verdim. "Bunun için endişelenme."

Sonunda, "Orada mahsur kaldığın için üzgünüm kardeşim," dedim.

Massimo her zamanki nazik tavrıyla, "*Sorun değil*," dedi.

Üç haftadır ormanda mahsurdu ve vücudunda tek bir sinirli kemik bile yoktu.

"Eve sağ salim dönmen güzel olacak," dedim kocaman bir gülümsemeyle.

"*Amin*."

"Pekâlâ... Yarın akşam altıda."

"*0 saatten kısa bir süre önce konuşuruz. Herkese selamlarımı ilet.*"

"İletirim."

Dünyada her şey yolundaydı!

Hem Lars hem de Massimo güvendeydi ve evlerine doğru yola çıkmışlardı!

Önce Dul Kadını aradım ve Massimo'nun mesajını ilettim. Yaşlı kadının bu kadar duygulandığını daha önce hiç duymamıştım.

tüm hayatı boyunca. Massimo'yla konuştuğumda ona teşekkür etmem için bana yalvardı, ben de kabul ettim.

Sonra Lars'a mesaj attım.

Haklıymışsın! Massimo iyi.

Dul'un torunu onda ve ikisi de güvende.

Yarın onları almaya gitmeni istiyoruz.

Buraya geldiğinde sana detayları vereceğim.

Sonunda işler y o l u n a giriyordu!

Massimo ve Lars'ın iyi olduğunu haber vermek için Roberto'yu aramaya çalıştım ama cevap vermedi, ben de mesaj bıraktım.

"Ara beni," dedim hiddetle. "İyi haberlerim var."

Ondan haber alamadığımda bir şeyler olduğunu anlamalıydım... ama Massimo ve Lars'ın eve dönüşü beni endişelendirmeyecek kadar sevindirmişti.

Benim açımdan kötü bir hata.

Sofya

Her şeyin dağılmaya başladığı akşam Modena'da yağmur yağıyordu.

Çiftlik evindeki odamda oturmuş, Niccolo'nun uzun zaman önce bana gönderdiği şiiri takıntılı bir şekilde tekrar okuyordum.

Ona mesaj at, diye fısıldadı küçük bir ses.

Daha da iyisi: ara onu.

Ama yüzlerce kilometre uzakta ve bir haftalık sessizlikte bile beni kısmen etkisi altına almıştı.

Onun için zaten acı çekiyordum... Daha önce hiç hissetmediğim korkunç bir acı.

Eğer onu tekrar davet edersem.

O zaman üzerimdeki hakimiyeti tamamlanmış olacaktı.

Teslim olmamamın tek sebebi de buydu. *Yapamadım* teslim ol.

Yağmur damlalarının pencere camlarına vuran *tık tık tık* sesleri, mutsuzluğuma ve yalnızlığıma mükemmel bir şekilde eşlik ediyordu.

Onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum - Hissettiğim bu acı bir gün yok olacak mıydı?

Kapım alındığında.
Suçluluk duygusuyla mesaj penceresini kaydurdım ve "Kim
o?" diye seslendim.
Kapı açıldı ve Fausto yüzünde bir sırıtışla orada durdu.
"İşe Alım Friedrich Zollner oldu değer O. O
Massimo ve kızı buldu."

Üçlü bir telefon görüşmesi yaptık - Fausto ve ben, Zollner ve Aurelio.

Zollner Dolomite dağlarındaydı, Aurelio ise hala Venedik'teydi.

Zollner, *"Onları bir kulübeye kadar takip ettim,"* dedi.
*"Bir dkkncı bana Massimo'nun bu öğleden sonra kıza evlenme
teklif ettiğini söyledi."*

"Ne teklif etmiş?!" dedi Fausto.

*"Evet - ve bir oyuncak yzkle, daha az değil! Bir
sakız makinesinden!"*

"Dul kadın buna bayılacak," dedi Fausto kıs kıs gülerek.
Sonra ciddileşti. "Onları alabileceğini düşünüyor musun?"

*"Elbette! Bu, nasıl diyorsunuz - 'kinderleicht' - bir bebekten
şeker almak gibi olacak! Sadece planı teyit etmek istiyorum:
Lucia'yı Venedik yakınlarındaki mezarlık adasına götürecek
ve Massimo'yu sağ bırakacaktım."*

Fausto konuşmak üzereydi -

"Bekle," diye araya girdim.

Bana şaşkınlıkla baktı.

Taormina'dan döndüğümden beri Zollner'i düşünüyordum.

şu anda Niccolo'dan nefret etsem de, onun öleceği
düşüncesine katlanamıyordum.

Massimo bir saldırıya öncülük ederse, muhtemelen kendisi ve birkaç kardeşi öldürülecekti.

Bu yeterince kötüydü -

Ama içlerinden biri Niccolo olabilir.

Bununla yaşayamazdım.

Ve eğer bir kardeşimi feda ederek iki ya da üç kardeşimi kurtarabilirsem, bu iyi bir takas olurdu.

En azından oyun teorisinde.

Kendime her şeyi net ve tarafsız bir şekilde gördüğümü söylemeye çalıştım.

Bunun bir önemi yoktu.

Niccolo önermek üzere olduğum şey için beni asla affetmeyecekti. Bunu biliyordum.

Ama eğer onu birden fazla kardeşinin ölümünden kurtarabilirsem benden sonsuza dek nefret etmesine razıyım -

Çünkü hepsini kaybetmenin onu mahvedeceğini biliyordum.

"Fikrimi değiştirdim," dedim. "Bence öldürmeliyiz Massimo ve bu işi bitir. Ve kızı rahat bırak. Ona dokunmayın."

"Ne?!" Fausto haykırdı. "Onu kaçırmak ve canlı bırakmak *senin* planındı!"

"I Biliyorum, ama I düşündüm hakkında o bazı Daha fazla, ve I fikrimi değiştirdim."

Aurelio, "*Boş versene,*" diye tersledi.

Başlangıçta fikirlerime karşı çıkmıştı, ama Fausto'nun onu işin başına getireceğini öğrenince, kabul etti.

"Orayı çoktan araştırdım ve mükemmel bir yer. Kilise bir kale gibi inşa edilmiş ve çan kulesi mükemmel bir keskin nişancı yuvası olacak. Fıçıdaki balığı vurmak gibi olacak. Onları silip ~~süreğiz~~ *süreğiz*."

"Eğer her şey mükemmel giderse," dedim. "Peki ya değil mi?"

"Benim Wagner adamlarım var ve Friedrich muhtemelen dünyanın en iyi keskin nişancısıdır."

"Alçakgönüllülük böyle şeyler söylememi engelliyor - ama evet, bu doğru." Zollner'in sesi övgülere boğulmuş sırttan bir çocuk gibiydi.

"Muhtemelen sonunda her birini tek başına öldürecek!"

"Elbette makul bir ücret karşılığında," diye ekledi Zollner.

Aurelio, "Bu işi 24 saat içinde bitirebiliriz," diye tersledi.

Planı bozmak için tek yapmam gerekenin Fausto'yu ikna etmek olduğunu biliyordum.

Ama bunu yapmak için argümanımı sağlamlaştırmam gerekiyordu -

Ben de silahlarımı ateşledim.

"Onları sürekli hafife alıyoruz. Sürpriz bir saldırıyla onları vurmasına rağmen Türk'ü yok ettiler. Mezzasalma lanet olası bir öcüydü ve yine de onu öldürdüler.

"Ne zaman onlara bir şey fırlatsak ve hayatta kalmalarının imkanı yok, iki kat güçlü olarak geri dönüyorlar.

"Kolay olanı seç: Massimo'dan kurtul ve kızı rahat bırak. Aksi takdirde Dul'u düşman edinirsin. Onun *Cosa Nostra*'daki en zengin insanlardan biri olduğunu söylememiş miydin?" Fausto'ya sordum.

"En zengini," dedi.

"İlkinden daha kötü bir düşman daha yaratma."

"Torunu elimizde olursa onu kontrol ederiz!" Aurelio bağırdı. "Ötekilere gelince, avantaj bizde!"

"Ne avantajı? Bizim paralı askerlerimiz var; onlarınsa onlar için *ölecek* bir avuç piyadeleri. Bu kahrolası bir avantaj değil."

"Onlara tuzak kuruyoruz!"

"Ama bunun bir tuzak olduğunu *bilecekler*. Eğer tamamen sürpriz olsaydı, harika olurdu. Ama öyle olmayacak. Ayrıca, geri çekilecek bir yer yok. Kendini köşeye sıkıştırmak istiyorsun.

Bir *adadaki* kilisenin içinde. Massimo ve diğerleri duvarları aşarsa, hapı yutarsınız. "

"~~Yapacaklar!~~ "

"Geçmişteki sicillerine bakılırsa, lehime çok büyük ihtimaller olmadıkça onlara karşı bahse girmezdim - ve bu ihtimaller en iyi ihtimalle eşitin biraz üzerinde."

"Sadece *BİR* tanesini öldürmek için çok fazla zaman ve para harcadık!" Aurelio hırladı.

"Başarısız olursan onca zaman ve para hiçbir şey ifade etmez," diye tersledim.

"Ne oluyor lan?! Bu senin planındı!"

"Sana söyledim, fikrimi değiştirdim," dedim. "Çok fazla değişken var ve eğer başaramazsan sonuçları felaket olur."

Aurelio babasına, "*Baba*," diye yakındı.

"Bir dakika, danışmanımla konuşacağım."

Fausto söyledi.

Sonra 'Sessiz' düğmesine bastı ve bana döndü. "Ne oluyor lan?" diye sordu öfkeyle.

"Sana zaten söyledim: Biraz daha düşündüm ve bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Fausto gözlerini kıstı. "Yoksa yeğenlerimden birine aşırı düşkünlük duyuyor olabilir misin?"

Kesinlikle öyleydi.

Ama bunu bilmesine izin veremezdim. Alay ettim. "Bu çok aptalca."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü sana onun kardeşini öldürmeni söylüyorum! S e n c e Niccolo *bunu* takdir eder *mi?!?*"

Fausto yüzünü buruşturdu ve *haklısın* dercesine başını salladı.

"Yine de, bence senin orijinal planın daha iyi," dedi. dedi. "Yarın geceye kadar bu işi bitirmek için gerçek bir şansımız var."

Çenemi sıktım... sonra sinirli bir şekilde nefes verdim. "Ben senin *danışmanınım*, patronun değil. Ne istersen yap ama unutma, ben buna karşıyım."

"Yani tüm zafer oğlumun olacak," dedi Fausto yapmacık bir tavırla.

Umarım tüm bu ölümler ve yenilgiler, diye düşündüm ama dilimi ısırdım.

Fausto telefonunun 'Sesi aç' tuşuna bastı. "Asıl planı uygulamaya karar verdim Aurelio."

"*EVET!*" Aurelio haykırdı ve ben alt metni duyabiliyordum: *Siktir git, kaltak!*

Fausto Zollner'e, "Lucia Fioretti'yi yakalayın ve San Michele Adası'na götürün," diye emretti. "Massimo'yu canlı bırak ki kardeşlerini toplayabilsin. Ölüsü işimize yaramaz."

"Nasıl isterseniz, Herr Rosolini."

Planın gerçekleşmesini gerçekten ama *gerçekten* istemiyordum - Ama Fausto kararını vermişti.

Niccolo'yu uyaracak ya da saldırıyı sabote edecek bir şey yapacak değildim; bu benim açımdan intihar olurdu. Fausto bunu öğrenirse, beni diri diri derimi yüzmekle tehdit ederdi.

Niccolo'nun bunun bir tuzak olduğunu anlaması için dua ettim.

Ve o ve kardeşleri bir başka inanılmaz kurtuluş daha yapabilirler.

Niccolo

Dario, Alessandra, Adriano ve Bianca ile güzel bir akşam yemeği yedik ve bu sırada 'küçük kayıp kuzularımızın' yakında geri dönüşüne kadeh kaldırdık.

Daha sonra tek başıma salona çekildim. Lars'ın gece 2 civarında geleceğini ve eve döndüğünde uzun bir gece olacağını biliyordum. Bu yüzden yatmak yerine, beklerken kanepede kestirmeye karar verdim.

Gece yarısından kısa bir süre önce bir telefonla uyandım.

Uykulu bir şaşkınlıkla numaraya baktım.

Arayanın Padola'daki telefon kulübesi olduğunu anladığımda kanım dondu.

Massimo'dan akşam 6'ya kadar haber almamam gerekiyordu. Eğer beni şimdi arıyorsa, bu iyi bir haber değildi.

Telaş içinde tüm protokolü unuttum. "Sorun ne?!"

Massimo öfkesini zor zapt ediyordu. "*Aurelio bir profesyonel gönderdi. Lucia'yı yakalamış.*"

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Sen iyi misin?"

"Yaşıyorum."

"Yaralandın mı?"

"Biraz yaralandım ama iyi olacağım."

"Lars henüz gelmedi - b i r k a ç saat içinde gelecek - "

"Biliyorum. Padola'ya gelmemesi gerektiğini ona söylemeni istiyorum. Benimle başka bir yerde buluşmalı."

"Nerede?"

"Yoldan arayıp sana haber veririm. Bu telefon dinleniyor."

Bana söylediği şey kafama dank edince durakladım.

"O zaman ne halt etmeye bu telefonda arıyorsun?!"

"Zollner'in onu öldüreceğimi bilmesini istiyorum," diye hırladı. "Bunu duydun mu Friedrich? Çok yavaş ve acı dolu bir ölümle öleceksin."

"Friedrich "in Aurelio'nun "profesyonel" dediği kişi olduğunu sanıyordum.
gönderildi.

"Bakalım doğru anlamış mıyım - şu anda Lucia'yı kaçırın adama bir MESAJ gönderiyorsun."

"Doğru."

"Yavaş ve acılı bir ölüm' - bu olayı kişiselleştirmek olur."

"Neyse o."

"Aslında, Lucia'nın koruması olman gerektiği düşünülürse, bu ÇOK kişisel."

Massimo ilk kez sessiz kaldı.

İnledim. "Bana onunla yatmadığını söyle!"

"Söyleyebilirim ama yalan söylemiş olurum."

"Seni lanet olası aptal! Dul seni öldürecek - "

"Öyle bir şey değil."

"O zaman tam olarak neye benziyor?!"

"Ona evlenme teklif ettim."

Sonunda sesimi bulana kadar sersemlemiş bir halde orada oturdum. "Her konuştuğunda, beni bir daha şaşırtabileceğini sanmıyorum - ve sonra gidip yanıldığımı kanıtlıyorsun. Ona evlenme mi teklif ettin?!"

"Ve o da 'evet' dedi."

"Tanrım - Massimo - "

"Başlama. O güvende olduğunda beni azarlarsın."

"Bunu bana neden kayıtlı bir hattan söylüyorsun?! O senin üzerinde o kadar daha fazla baskı kurabilir!"

"Zollner zaten biliyor. Peşimizden gelmeden önce biliyordu."

"Harika," diye homurdandım. "Peki söyle bana, nasıl oluyor da

"Yeni nişanlıyı kurtarman mı gerekiyor?"

"Zollner onu Venedik yakınlarındaki mezarlık adası San Michele'ye götürüyor. Lucia'yı Aurelio'ya orada teslim edecek."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Zollner söyledi."

"Sana mı söyledi?!"

"Evet."

"O zaman açıkça - "

"Bir tuzak."

"Onu yem olarak kullanıyor - "

"Çünkü onun peşinden geleceğimi biliyor."

"Sadece bu da değil, hepimizi aynı anda öldürebilmek için bizi de getirmeni istiyor!"

"Biliyorum."

Bu işin arkasında Sofia vardı; bunu biliyordum. Bu saf bir dahilikti - mükemmel bir ölüm tuzağı.

Massimo ise aşk ve öfkeden bunu göremeyecek kadar kördü.

Pes edip beni yoldan aramasını söyleyene kadar biraz daha tartıştık. Dario ve Adriano'yu uyandıracığımı ve Lars'ın gelişi için bir plan yapacağımı söyledim.

"...Massimo?"

"Evet?"

"İyi olmana sevindim."

"Hayattayım," dedi acımasızca. "O güvende olana kadar iyi olmayacağım."

Sofia

(Çok uzun bir geceydi.

Zollner mesaj attı Biz her zaman bir şey büyük

oldu.

Gece yarısından hemen sonra, hepsinin en büyüğünü gönderdi:

Kızı aldım ve Venedik'e gidiyorum.

Fausto'nun omzunun üzerinden cevap verirken izledim, *Ya Massimo?*

Zollner cevap verdi: *Komplikasyonlar oldu ama hayatta olduğundan ve nispeten yara almadığından %90 eminim.*

"90%'?!" Fausto öfkелendi.

Öfkeli bir cevap yazmaya başladı ama ben onu durdurdum.

"Massimo öldüyse ölmüştür. Zollner onu hayata döndürebilecek gibi değil." Durakladım, sonra ekledim, "Eğer yapabilirse

çok daha fazla para almalı." Fausto kıkırdadı.

Sonunda, sadece *İyi iş* yazdı.

Niccolo

B Dario ve Adriano'yu uyandırmadan önce, Lars'ı Floransa'dan alacak olan piyade eri Giorgio'yu buldum.

Yakında gideceğini biliyordum ve gitmeden önce onu yakalamak istiyordum.

"Lars'ı aldığında, onu DOĞRUDAN buraya getir," diye emrettim. "Olabilirdi hızlı. Yemek ya da başka bir şey için durmak yok. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," diye cevap verdi. "Massimo iyi mi?"

Tüm piyadelere Massimo ve Lars'ın yakında döneceklerini söylemiştik.

Lars'ın başının dertte olduğundan bahsetmediğime göre, Giorgio Massimo'nun başının dertte olduğunu anlamış olmalıydı.

Kardeşlerimi almaya gitmeden önce ona "Her şey daha iyi olabilirdi diyelim," dedim.

Dario ve Adriano'yu uyandırdıktan sonra hepimiz salona gittik. Her ihtimale karşı altı asker nöbet tutuyordu.

Ne olur ne olmaz diye, bilmiyordum - ama o anda paranoyaklaşmışım.

San Michele'i internetten araştırdım ve haritalar çıkardım. Massimo intihar planından caydırılamazsa Lars'ın onlara ihtiyacı olacaktı.

Dario, Adriano ve ben beklerken haritaları inceledik ve durumu tartıştık.

Ben San Michele'e saldırmaya karşıydım. Belli ki bir tuzaktı, hem de kötü bir tuzak.

Adriano yüzde yüz destekliyordu. Massimo'nun sevdiği kadının peşinden gittiğini - şu anda bize ne kadar çılgınca gelse de - ve onu hiçbir şeyin durduramayacağını, bu yüzden ona destek olmamız ~~gerek~~ *gerekli* savundu.

Lars Özel Harekât'tan olduğu için Dario Nihai karardan önce onun görüşünü almak için.

Gece 2'den hemen sonra dışarıda bir araba sesi duyduk. Bir dakika sonra kapı çalındı. "İçeri gel!" diye seslendim.

Çok sevinmişim. Lars bizim en büyük kozumuzdu - gizli silahımız. Son üç hafta boyunca ailemizin hayatta kalmasının anahtarı *O* olmuştu. Evde olduğu gerçeği, Massimo'yu sağ salim geri getirebileceğimize dair içimi güvenle doldurdu.

Lars daha odaya girmeden konuşmaya başladım. "Tanrıya şükür buradasın! Massimo'nun başı dertte ve -"

Birden durdum.

Lars kolunu bir kadına dolamıştı.

Çok çekici bir esmer, uzun boylu ve atletik.

Kaşlarımı çattım.

Bu lanet planın bir parçası değildi!

Telefonda bir kadından bahsetmemişti!

"Kim bu?" Gafil avlanmaktan hoşnut olmayarak sordum.
İçin ve önce zaman beri Ben olsam met Onu,
Lars gergin görünüyordu.

"Millet, bu Rachel. Benim - "

Rachel -

"BAUER?!" Kükredim. "DARIO'yu öldürmeye çalışan kadın mı?!"

İlk tepki veren Adriano oldu.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra silahını kadının kafasına doğrulttu.

Kadın gerildi -

Ve sonra Lars onunla Adriano'nun arasına girdi. "Vay be, Vay canına, Whoa!" o dedi, tutma yukarı onun Silahlar.

"Bekle -"

Piyadeler hâlâ oldukları yerde donup kalmışlardı.

Mantıklı. Lars onların generaliydi - hayatları pahasına güvendikleri adam.

Adriano'nun şimdi ona silah doğrultuyor olması kafalarını inanılmaz derecede karıştırmış olmalıydı.

Umurumda bile değildi.

"MUHAFIZLAR!" diye
bağırdım.

Bu, kıçlarının altında bir ateş yaktı.

Her erkek silahını çekti ve kadına doğrulttu. "Niccolo!" Lars öfkeyle bağırdı. "Bu senin yaptığın şey değil - " "DUR!"

Dario aniden kükredi.

Herkes sessizliğe gömüldü.

Dario'nun Lars'ı bir güzel benzetmesini bekledim.

Ya da en azından ona ne halt düşündüğünü sormasını.

Pek öyle olmadı.

"Yanlış alarm, millet," dedi Dario piyadelere. "Lütfen fuayeye gidin, böylece özel olarak konuşabiliriz."

Duyduklarıma inanamıyordum. "DARIO! O - " "*Dedim* ki,"
diye tekrarladı soğuk bir şekilde, gözlerini bana dikerek,
"*Yanlış alarm. Beyler... lütfen fuayeye gidin.*"

NE OLUYOR *LAN?*!

Piyadeler bir an şaşkın şaşkın baktıktan sonra tabancalarını kılıflarına sokup odadan çıktılar.

Sadece bir kişi henüz ayağa kalkmamıştı ve silahını hâlâ Lars'a ve kadına doğrultuyordu.

Adriano'nun odadaki en mantıklı kişi olması alışılmadık bir durumdu ama sanırım her şeyin bir ilki vardı.

"Adriano," dedi Dario sessizce. "Silahını indir."

Adriano şaşkın görünüyordu ama tabancasını tekrar omuz kemerine yerleştirdi.

Dario verdi a küçük Gülümse. "Şanslı benim
Karısı o içinde Yoksa bu onu neredeyse ölesiye
korkutacaktı."

Sonra Rachel'a, "*Neler oluyor?*" der gibi bir işaret yaptı.

Lars ağzını açıp kapatarak sanki konuşmak için bir sebep bulmak...

Sonra da o güne kadar duyduğum en şaşırtıcı konuşmalardan birini yaptı.

"Don Rosolini, bu doğru... Bu sizi öldürmeye çalışan kadın. Ama yalvarırım, karar vermeden önce beni dinleyin.

"Onu Fausto kiraladı. Senin kim olduğunu bilmiyordu ve senin için çalıştığımdan da haberi yoktu. Kişisel bir düşmanlığı yoktu. Sadece bir iş yapıyordu.

"Lütfen... San Vittore'de geçirdiğimiz süre boyunca senin için yaptığım her şeyi düşün. Eğer onu affedersen, geçmişe sünger çekmiş olursun. Seni önceki anlaşmamızdan azat edeceğim ve gelecekte istediğin her şeyi sorgusuz sualsiz yapacağım. Senin sözün benim emrim olacak.

"Lütfen, Don Rosolini... Size yalvarıyorum... Sevdiğim kadının hayatını bağışlayın."

Lars normalde soğukkanlı bir müşteriydi - aşırı baskı altında çelik gibi ve sakindi.

Ama sesindeki tutku -
samimiyet -

Bu kadına duyduğu aşkla neredeyse kendinden geçmiş gibiydi. Sadece bu da değil, Dario'yla ilişkilerinde her zaman gayri resmi davranmıştı. Kesinlikle geleneksel Don/Enforcer ilişkisi değildi.

Ama şimdi yüksek bir dil ve saygının doruk noktası olan resmi bir hitap kullanıyordu.

Adriano'ya baktım, o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

Dario bir an öylece durdu... Sonra masanın etrafında bir tur attı.

Ama Lars'a yaklaşmak yerine kadının yanına gitti. İçimdeki her şey "**DUR!**" *diye bağırarak* istiyordu.

Ama Dario bunu tahmin etti ve elini uzattı. beni susturdu.

Onun yerine kadına hitap etti. "Kim olduğumu bilmiyor muydunuz?"

"Hayır," dedi kadın saygılı bir ses tonuyla. "Peki sizi Fausto mu tuttu?"

"Adını ya da sizinle olan ilişkisini bilmiyordum... ama MI6'daki bağlantılarımdan biri onun kim olduğunu buldu." *MI6.*

Artık İngiliz İstihbaratı da bu işe karışmış olabilirdi. *Harika.*

Dario Lars'a döndü ve "*La sola e unica?*" diye sordu. Babamın sık sık kullandığı bir ifadeydi.

"~~T~~*ekve biricik*" anlamına mı geliyordu?

Tek mi?

"Evet," dedi Lars.

Dario gülümsedi ve kadına "Her şey affedildi" dedi. Kadın vücudu gevşerken hıçkıra hıçkıra ağladı. "...gerçekten mi?"

Dario başını salladı ve gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Duyduklarıma inanamıyordum. "NE... GERÇEK..."

LANET OLSUN?!" Kükredim.

Dario bana bir bakış fırlattı. "Niccolo..."

"Neden ona bu konuda izin veriyorsun?!" diye sordum.

"Çünkü Lars ona güveniyor ve ben de Lars'a güveniyorum."

"Oh - yani insanlar artık seni ÖLDÜRMEYE çalışabilir ve bu GÜZEL!" Bağırdım.

Sizi zaten öldürmeye çalışmış olan bir suikastçinin vuruş mesafesine girmesine izin vermenin aptallığı -

Ama Dario kararını vermişti. "Sakin *ol, consigliere.*" *Hay sikeyim.*

Bu ses tonunu biliyordum.

Bu onun "*Kapa çenenini ve tek kelime daha etme*" ses tonuydu.

Mafya babasının sesi.

Onu ilk ve son kez affetmeye karar vermişti - Ve artık geri dönüş yoktu.

Lars'ın Rachel Bauer'a aşık olmakla kalmayıp *nişanlandıkları* ortaya çıktı.

Önce Massimo, şimdi de Lars.

Görünüşe göre, Toskana'dan ayrılmakla ilgili evimizdeki erkeklerin aklını kaçırmamasına neden olan bir şey vardı.

Nişan yüzüğü olsun ya da olmasın, Rachel'ın durumundan memnun değildim ve bu gerçeğin bilinmesine izin verdim -

Ama ilgilenilmesi gereken daha acil konular vardı.

En ilginç haberlerden biri, Rachel'in Aurelio'nun tuttuğu 'profesyonel' Friedrich Zollner'den haberdar olmasıydı.

Onun yetenekleri hakkındaki değerlendirmesi ayıltıcıydı.

San Michele'in haritalarını gördüklerinde onun ve Lars'ın tepkileri *daha da* ayıltıcıydı.

Söylediklerine bakılırsa, adaya yapılacak bir saldırı tam bir felaket olacak gibiydi.

Sonra Rachel yardım etmek için gelmeyi teklif etti. İşte o zaman sonunda ayağımı yere vurdum.

"HAYIR!" Bağırdım. "Yemin ederim Dario, *seni ÖLDÜRMEYE çalışan* kadını Massimo'yu kurtarmak için ekibe alırsan,

Hemen şimdi burada senin *danışmanlığından* istifa edeceğim ve seninle bir daha asla konuşmayacağım!"

"Niccolo - "

"Hayır! Gerisine katlanabilirim, ama *beni test etme!*"

Rol de yapmıyordum. *Çok*

kızmıştım.

Dario d e r i n bir iç çekti, sonra Lars ve Rachel'a baktı.

"Korkarım bu konuda ona hak vermek zorundayım."

"SONUNDA!" diye bağırdım.

"Anlıyorum," dedi Rachel.

"Lars ve Adriano görevdeyken," dedi Dario Rachel'a, "sen burada benimle ve karımla kalacaksın."

O r o s p u çocuğunun benim donum olduğunu biliyordum ama yemin ederim, bunu sırf beni kızdırmak için söylemişti.

"Bekle - NE?!" diye bağırdım. "HAYIR, bu daha da KÖTÜ!"

Dario sırtıttı.

"Be DİKKATLİ ne sen

keşke

için,

consigliere."

Massimo sabah 4:15'te aradı. Herkesin kendisiyle Venedik yakınlarındaki Treporti adlı küçük bir kasabada buluşmasını istediğini söyledi. Sonra o ve Lars saldırının teknik yönünü konuştular.

Massimo telefonu kapattı - birkaç dakika sonra tekrar aradı ve kurşun geçirmez bir araba kapısını kalkan olarak taşımakla ilgili saçma bir fikir ortaya attı.

Lars bunun çılgınca olduğunu düşündü ama işe yarayabileceğini kabul etti. Sonra Massimo asılı yukarı ve ikinci Zaman, Lars ve Adriano hemen harekete geçtiler. Arabaları topladılar ve Treporti'ye dört saatlik yolculuk için.

Geldiklerinde onlar için ulaşım aracı h a z ı r l a y a c a ğ ı m a söz verdim.

Sabahın beşinde kiralık üç sürat teknesini nasıl bulacaktım, hiçbir fikrim yoktu...

Ama bir yolunu bulurdum.

Her zaman çözdüm.
Lars ve Adriano vedalaştılar... Ve sonra
gittiler.

Sofya

H bizimkiler geçti önce Biz duydum herhangi bir şey başka Zollner'den.

Ben salondaki kanepede uyukluyordum ama Fausto hiç uyumadı.

Beni sabah 6:30'da uyandırdı.

"Zollner sadece var içine Venedik ile ve kızım," o baş döndürücü bir şekilde söyledi. "Başlamak üzere."

Son derece sarsıntılı bir yolculuk için zihinsel ve duygusal olarak kemerimi bağladım.

Yarım saat sonra Fausto'nun tablet bilgisayarından Aurelio'nun dövüş sırasında nerede kalacağını göstermek için cep telefonunu kullanmasını izledik.

Çan kulesinin tepesini oluşturan küçük sekizgen bir odada duruyordu (ironik bir şekilde, içinde hiç çan yoktu).

Her taraftaki boş kemerler, etrafı beyaz korkuluklarla çevrili bir balkona açılıyordu.

Odanın ortasında tek bir tahta sandalye vardı - muhtemelen Lucia Fioretti için.

Aurelio balkona çıktı ve kamerayı sağa sola çevirerek bize adanın muhteşem bir manzarasını sundu. *"360 derecelik bir manzaramız olacak. Hangi yönden gelirlerse gelsinler, onları göreceğiz."*

San Michele bir mezarlık olmasına rağmen Akdeniz'in fonunda mermer mahzenleri ve selvi ağaçlarıyla güzel bir manzara.

Aurelio ve Zollner'in mükemmel bir taktik avantaja sahip olduklarını kabul etmek zorundaydım. Siper olarak kullanılabilecek çok sayıda bina ve mermer heykele rağmen, çan kulesinden adanın hemen hemen her yerine doğrudan bir görüş hattı vardı.

Eğer Zollner iddia ettiği kadar iyi bir nişancıysa, Massimo ve diğerleri ölü adamlardı.

Elbette biz de Mezzasalma ve Türk'ün yenilmez olduğunu düşünmüştük.

"Hâlâ kar topu kadar şansları olduğunu düşünüyor musunuz, komiserim?" Aurelio bana küçümseyerek sordu.

"İki saat sonra tekrar sor." diye cevap verdim.

Sanal turdan sonra Aurelio sandalyenin üzerine çıktı ve kamerasını çan kulesinin kirişlerine sakladı. *"Böylece onları yok edişimizi izleyebilirsiniz."*

Ya da onların sizi yok edişini izleyebilirsiniz, diye sessizce karşılık verdim.

"Sesi yarıya kadar kısacağım, böylece kirişlerdeki telefonla seni duyamayacağım, ama her şey bittikten sonra seninle konuşacağım."

"İyi şanslar evlat," dedi Fausto gururla.

Aurelio sırtarak, *"Hiç şansa ihtiyacımız olmayacak,"* dedi.

"Ortalık kan gölüne dönecek."

Sonraki 15 dakika boyunca Fausto ve ben onların hazırlanışını izledik.

Zollner, bandında tüy olan gülünç yeşil bir dağ avcısı  apkası takıyordu. Korkuluklara dayadığı devasa tüfeği de o kadar gülünç görünmüyordu.

Birkaç dakika sonra, paramiliter kıyafetler giymiş iki haydut, yanlarında sade beyaz bir elbise giymiş kısa boylu, genç bir kadınla merdivenlerden yukarı  ıktı.

Lucia Fioretti.

G z  morarmı tı ve *kızgın* görünüyordu.

Bir grup pislik tarafından kaçırılmış ve bir  an kulesinin tepesine sürüklenmiş olsa da, bakı larında zerre kadar mağduriyet yoktu - sadece öfke vardı.

O bir sava  ıydı; bunu yüz ifadesinden anlayabilirdiniz.

Ondan hemen ho landım.

Gizliden gizliye Lucia ve Niccolo'nun ailesinin tarafını tutuyordum... Ve bugün kaybedenin Aurelio olmasını umuyordum. Ayrıca Aurelio'dan nefret ediyordum, bu da için içindeydi.

Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil.

Niccolo

TLars yola çıktığında yaptığım ilk şey Rachel'ı Dario, Alessandra ve Bianca'dan ayrı bir odaya yerleştirmek oldu. Ve onu bir sandalyeye kelepçeleyin.

Muhtemelen paranoyakça bir aşırılıktı ama yine de. Rachel'ın Fausto için çalıştığı ortaya çıkarsa ve tüm bunlar işi bitirmeye yetecek kadar zekice bir taktikse, kendimi affetmem mümkün olmayacaktı - bu yüzden ihtiyatlı davrandım.

Dario bu konuda benimle mücadele etti ama ben çok sinirlendim.

Sonunda pes etti... Rachel'dan özür diledikten *sonra*.

Seni öldürmeye çalışan kişiden özür dilemek. Aman Tanrım.

Bir askerden Glock ödünç aldım ve onu korudum. kendimi salona attım. Orada otururken, sürat teknelerinin güvenliğini sağlamak için mesajlar attım ve telefon görüşmeleri yaptım.

Rachel her çifte ajanın yapacağı gibi beni kazanmaya çalıştı.

"Bana güvenebilirsin," dedi şaşırtıcı derecede iyi bir İtalyanca ile, "ama şüphelerini anladığımı ve hatta onayladığımı bilmeni isterim."

"Öyle mi?" diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

"Evet. Eğer MI6'ya teşkilattan birini öldürmeye çalışan bir suikastçıyla gelseydim ve sırf ona kefil olduğum için her şeyin affedilmesini isteseydim, MI6 suikastçıyı vurur ve akıl sağlığımı sorgulardı. Yani bence mantıklı davranıyorsunuz."

"*Bu* standarda göre, devam edip *seni* vurmalı mıyım?" Tatlı tatlı sordum.

Eğlenerek gülümsedi. "Bu örnekten çıkarmanı umduğum şey bu değildi."

"Eminim öyle değildir."

Yine de, düşünceli bir ev sahibi değilsem hiçbir şey değilim. Mutfak personelinden her birimize kahvaltı tepsisi getirmesini istedim.

İştahla yedi. Sözlü olarak biraz atıştık, o noktada bir şey fark ettim:

Rachel Sofia'yla tanışmış ve onunla Fausto arasındaki ilişkiye tanık olmuş olabilirdi. Amcamın ona nasıl davrandığını.

Rachel, Sofia'yı ona nasıl düşman edebileceğime dair bazı bilgiler verebilirdi.

"Biliyor musun, bir şeyi merak ediyordum," diye başladım - Cep telefonum çaldığında.

Ekranı kontrol ettim.

Arayan Trieste'deki bir bağlantımdı, güvendiğim ve daha önce yat kiralamak için kullandığım bir tekne satıcısıydı. Yarım saat önce sürat tekneleri konusunda yardımcı olup olamayacağını sormak için onu yatağından kaldırmıştım.

İzin isteyip onunla konuşmak için odanın diğer tarafına geçtim.

Görüşmenin sonunda tekneleri günlük 50.000 avro karşılığında ve ayrıca hasar görmeleri halinde yenileriyle değiştirme sözü vererek teminat altına almıştım.

Umarım 50 milyon avroya ulaşırsın Roberto, diye düşündüm, sonra onu aramam gerektiğini hatırladım.

Siktir et. Tekne satıcısına 50 milyon olmadan nasıl ödeme yapacağımızı buluruz. Roberto '*nun artık* eve dönmesi gerekiyordu.

Adriano ve Lars'a mesaj *attım, tekneler yola çıktı ve sizinle Treporti'de buluşacaklar.*

Sonra geri döndüm ve Rachel'ın karşısına oturdum. hala yemek yiyordu.

Ona Fausto hakkında soru sormak için ilk planıma geri döndüm. "Dediğim gibi -"

"Bir noktaya değinmek istiyorum," diye araya girdi. "Neymiş o?"

İki elini de havaya kaldırdı.

Kelepçe yok - sihirli bir numara gibi.

Hayatım gözlerimin önünden geçti.

SIKTIR!

SENİ SALAK, GÖZLERİNİ

O!

Silahımı kafasının hizasına kadar kaldırdım ama kendini hızla sandalyeye kelepçeledi.

"Sakin ol. Az önce sizi öldürebileceğimi göstermek istedim... ama yapmadım. Çünkü Dario'nun beni affetmesine gerçekten minnettarım ve ne ona ne de size karşı hiçbir kötü niyet beslemiyorum. Lars belli ki sana, kardeşine ve tüm ailine çok değer veriyor... ve bunun bir uzantısı olarak, bu *hiçbirinizi* asla incitmeyeceğim anlamına geliyor."

Lanet olsun.

Az önce ölümcül bir hata yapmışım.

O olabilir var *kolayca* öldürülür Ben ise benim geri döndü -

Ve henüz o bitti bir şey o vardı anında tam ve eksiksiz güvenimi kazandı.

Onu hafife almışım.

"Etkileyici," dedim.

"Teşekkür ederim."

Damarlarımda dolaşan adrenalinden dolayı hâlâ biraz titriyordum -

Ama iyi niyetimi göstermek için silahı sehpanın üzerine bıraktım.

"Geri için benim orijinal Soru. Ben olsam gibi için bir şeyler biliyorum."

"Sor bakalım."

I sorgulandı onu hakkında Fausto ve Aurelio, her ikisi de tanıştığı - Ve Sofia.

"Acaba... orada bir kadın var mıydı?"

Rachel hatırlama moduna geçti. "Yirmili yaşların ortasında, çok güzel, gözlüklü, çalışkan görünümlü?"

Bingo!

Sonraki on dakika boyunca Rachel'ı Sofia ile Fausto arasındaki her incelik, her etkileşim, her bakış hakkında sorguya çektim.

"Ona şefkatle mi davrandı? Korkuyla mı? Fark ettiğiniz bir baba/kız dinamiği var mıydı?"

Rachel hafifçe kaşlarını çattı, hatırlamaya çalışırken gözleri yukarı bakıyordu. "Aslında... aralarındaki ilişkiyi tanımlamam gerekirse... soğukkanlı bir kopukluk derdim. Ve biraz da kızgınlık."

"Kızgınlık mı?"

"Fausto ara sıra onun hoşuna gitmeyen şeyler söylerdi. Çok ince -küçük bir kaş çatma ya da yan gözle bakma- ama oradaydı."

Kaşlarımı çattım. "Peki Fausto onun olumsuz ifadelerine hiçbir şekilde tepki vermedi mi?"

"Dediğim gibi, çok inceydi. Ayrıca Aurelio'yla ellerinin dolu olduğu hissine kapıldım."

Rachel'ı sorgulamayı bitirdiğimde, Fausto ve Sofia'nın ilişkisi hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı.

İş gibi... biraz mesafeli... dostça olmayan bir ilişki. Saygı eksikliği önemli bir faktördü.

Acaba bundan yararlanıp onu Fausto'dan daha da uzaklaştırmak için kullanabilir miyim diye düşündüm...

Eğer şansım olursa.

Sonra kendimi kötü hissettim. Bir kez daha ona manipüle edilecek bir nesne gibi davranıyordum.

Massimo, Adriano ve Lars'ın bugün Sofia yüzünden ölebileceğini hatırlayınca suçluluk duygumu çabucak üzerimden attım.

Yani, evet.

Eğer şansım olsaydı.

Onu manipüle edecektim.

Rachel'la işimi bitirirken cep telefonum çaldı.

Arayanın Roberto olduğunu görünce aceleyle cevap verdim.

"İyi misin?"

Sesi şaşırmış gibiydi. "*Evet - neden?*"

"Fausto'nun seni ele geçirmiş olabileceğinden endişelendim."

"*Hayır, ben iyiyim - ne oluyor?*"

Ona Massimo, Adriano ve Lars'tan bahsettim. "Eve gel," diye yalvardım ona.

"*Geleceğim,*" diye söz verdi. "*Para olsun ya da olmasın, mümkün olan en kısa sürede orada olacağım.*"

Venedik'le ilgili gelişmeleri kendisine bildireceğime söz verdirdi,
sonra telefonu kapattı.

Sofya

Benedik'te her şey başlamadan önce Fausto'nun cep telefonu çaldı.

Hong Kong'dan Lau arıyordu.

Fausto onu hoparlöre verdi, böylece ben de dinleyebilecektim. "Bay Lau, ne hoş bir sürpriz! Sofia ile birlikteyim,

Ofisinizde tanıştığınız kişi."

"Ah, evet - *merhaba Bayan Toscani*," dedi yaşlı adam ağırbaşlı İngiliz aksanıyla.

"Umarım haberler iyidir?" Fausto sordu.

"Sanırım öyle. Yeğeninizi yerleştirdiğim çatı katı dinleniyor. Birkaç dakika önce ikiz kardeşiyle konuştu. Konuşmanın sadece bir tarafını duyabilsek de, oldukça acil görünüyordu - aslında o kadar acil ki, Roberto biz konuşurken İtalya'ya dönmek için özel bir jet ayarlıyor."

"Gerçekten mi?" dedi Fausto telaşla.

"Evet - ama işler sizin lehinize gelişti ve tam zamanında oldu. Elimden geldiğince 50 milyon avroyu ondan sakladım, ancak birincil yatırımcılarım öyle ya da böyle durumu sona erdirmek için oy kullandılar. Bu sabah geldiler.

Roberto'yla buluşmak için - ama görünüşe göre onun yerine eve eli boş dönecek."

"Bekle - Roberto'nun bu buluşmadan haberi yok mu? yatırımcılarınız?"

"Hayır. Mümkün olduğunca uzun süre oyalamaya çalışıyordum ve görünüşe göre başardım," dedi yaşlı adam sert bir şekilde.

"Bay Lau... benim teklifimi tekrar gözden geçirme şansınız var mı?"

Yeğenime 'bakmak' için orijinal bir teklif mi?"

Fausto'ya inanamayarak baktım.

Lau'nun, "Her gün biri bana sıradan bir sokak serserisi gibi kiralık katillik teklifinde bulunmuyor," dediğini hatırlamıyor muydu?

Lau duyulabilir bir tiksintiyle iç çekti. "Size daha önce de söylediğim gibi, Bay Rosolini, bir Cosa Nostra savaşına dahil olmak istemiyorum."

I işaret etti at Aurelio'nun Yeri Video besleme üzerinde ve tablet "Roberto'nun geri dönmesi bunu hiç etkilemez." diye fısıldadı. "Ama neden yapabiliyorken daha fazlasını yok etmeyelim?" Fausto fısıldadı Geri. O zaman o geri döndü için a normal konuşmases. "Ne Eğer I söyledi Sen, Bay Lau. Lau, o Roberto'nun kardeşleriyle olan durum çözülmek üzere. önümüzdeki bir saat içinde?"

Lau kuşkuyla, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet. Yeğenlerim bir tuzağa düşmek üzereler." "İlginç. Ancak, henüz gerçekleşmedi, değil mi?" "Şu anda gerçekleşiyor."

"Eh, onlar ölene kadar mesele çözülmüş sayılmaz."

Fausto sıkıntıyla gözlerini devirdi. "Mesele bir kez Çözümlendi, teklifimi kabul etmeye ikna olabilir misiniz?"

"Müşterilerimizden birini ortadan kaldırırsak itibarımız hala zarar görebilir."

"Bir kez Roberto'nun Yeri Ölü, sen olabilir söyle I aldı üzerinde onun yatırım içinde ve Sendika. İçin hangi I olur Öde Tabii ki önemli bir ücret."

"Önemli bir ücret... Kulağa hoş geliyor."

"Tek sorun, Roberto'nun Hong Kong'da kalmasına ihtiyacım olması. Yatırımcılarınızla bir toplantı ayarlayıp Roberto'ya bunun gerçekleştiğini söyleyebilir misiniz? Hâlâ 50 milyonu alabileceğini düşünüyorsa Hong Kong'dan ayrılmasına imkân yok."

"...evet... evet, bunu yapabileceğime inanıyorum."

"Harika. Diğer yeğenlerimle ilgili haberleri bir saat, en fazla iki saat içinde alırım. Haber alır almaz sizi arayacağım."

"Aklıma bir şey geldi, Bay Rosolini - yeğeninizle yaptığınız görüşmeyi dinlemek ister misiniz?"

Fausto kıkırdadı. "Bay Lau, çok memnun olurum."

"Geldiğinde sizi gizlice arayacağım."

"Dört gözle bekliyorum."

Niccolo

M dakikalar saatler gibi akıp

geçti.

Salonda Rachel ile oturuyordum, ikimiz de stresliydik ama çok az konuşuyorduk.

Adriano ya da Lars'tan aldığım her gelişmeyi onunla paylaştım.

Treporti'ye varmaları ve Massimo'yla buluşmalarıyla ilgili ilk mesajlar vardı, sonra sürat teknelerine binmekle ilgili -

Sonra hiçbir şey.

Zaman durmuş gibiydi -

Sonra Roberto'dan bir mesaj aldım.

Lau ve diğer ortaklarla buluşmak üzereymiş. Bana şans dile.

Vay anasını.

Belki *de* gerçekten başarabilirdi!

Massimo, Lars ve Adriano galip gelirse ve Roberto da galip gelirse, mucizelerle dolu bir gün olacaktı.

"In culo alla balena" diye mesaj attım.

Kelimenin tam anlamıyla *"Balinanın kıçında"* anlamına geliyordu ama İtalyanca'da "bacağını kır" demenin bir yoluydu.

Yirmi saniye sonra cevap geldi:

Speriamo non caghi.

"Umarım sıçmaz.

Gülümsedim.

"Ne?" Rachel sordu.

"İkiz kardeşim. Lars'la ilgili bir şey değil," diye garanti verdim.

Roberto mesaj attı, *Venedik'ten bir haber var mı?*

Henüz yok. Sana haber veririm.

Benden haber alamasan bile mesaj at, diye cevap verdi.

Muhtemelen bir süre toplantıda olacağım.

Ona bir başparmak işareti yaptım ve bir çeşit

Haberler.

Sonunda haber geldi.

Ve çoğunlukla iyi olmasına rağmen...

Yanında da tamamen berbat bir porsiyon geldi.

Sofya

Roberto'nun dahil olduğu komploya tamamen karşıydı. Bu gereksiz bir dikkat dağıtmaydı ve 50 milyonu, hangi en olduğunu elde etmeyi başaramamıştı. önemli bir şey.

Ama Fausto beni dinlemedi. Bunun yerine, Lau'nun geri aramasını beklerken tabletteki video akışına geri döndü.

San Michele'e saldırı birkaç dakika sonra başladı.

Uzakta, suyun üzerinde adaya doğru hızla ilerleyen üç küçük hat görebiliyorduk:

Rosolinis'in sürat tekneleri.

Adadan gelen diğer hatlar da onları karşılamak için suda hızla ilerliyordu.

Wagner'in sürat tekneleri.

Pek bir şey görünmüyordu

-

Ta ki Wagner hatlarından biri aniden bir ateş topuyla patlayana kadar.

"Vay canına," dedim istemeden. "O da neydi öyle?"

"Görünüşe göre yeğenlerim ilk kanı döktüler," diye homurdandı Fausto.

Bundan sonra Rosolinis'in tekneleri üç ayrı yöne saparak adanın farklı bölgelerine yöneldi.
İstila başlamıştı.

Beş dakika sonra Zollner keskin nişancı tüfeğini ilk kez ateşledi.

Görünüşe göre ıskalamış -

Çünkü Massimo kalkan olarak kurşun geçirmez bir araba kapısı taşıyordu!

İşte Rosolini'nin öngörülemezliği diye düşündüm.

Yine de Zollner'in yaptığı diğer her atış başarılı oldu ve ceset sayısını oldukça artırmaya başladı.

Fausto, ödül avcısı her Rosolini askerini öldürdüğünde müstehcen bir şekilde kıkırdıyordu.

Ancak tek düşünebildiğim, *Lars da keskin nişancı değil mi? O nerede?*

Savaş devam ederken Lau Fausto'yu aradı.

"Roberto az önce binaya girdi. Sizi hoparlöre alıyorum ve uygun zamana kadar sesinizi kapatıyorum."

"Teşekkür ederim, Bay Lau."

Fausto bilgisayar tabletindeki sesi kapattı ve Roberto odaya girip gösteri başladığında Lau'nun hoparlörünü dinledik.

Gangsterlerin konuşması biraz soğuk olsa da medeniydi - ta ki Gota adlı Yakuza patronu Roberto'yu sorgulamaya başlayana kadar.

"Babanın Sicilyalı olduğunu varsayıyorum?"

"Evet."

"Peki amcan da Sicilyalı mı?"

"Evet, öyle."

"Aynen öyle," dedi Fausto.

"Sen Sicilyalı mısın?" Gota sordu.

"Yarı Sicilyalıyım. Annem Floransalı."

Fausto kıkırdadı. "İşte bu yüzden zayıfsın."

"Floransa Medicilerin şehriydi, değil mi?" Gota sordu.
"Bankacı bir aile mi?"

"Evet. Mediciler sadece papaları finanse etmekle kalmaz, sanatın da hamileriydiler. Mediciler olmasaydı Michelangelo'nun Davut'u ya da Botticelli'nin Venüs'ün Doğuşu tablosu olmazdı."

"Peki siz hangisisiniz Bay Rosolini? Bir Medici mi... yoksa bir Sicilyalı mı?"

Fausto alay etti. "O baştan aşağı bir Medici!"

"Sizi temin ederim ki Bay Gota, gerektiğinde Sicilyalı, uygun olduğunda ise Medici'yim."

"Yani siz aslında melezsınız."

Hakaret karşısında şok içinde bakakaldım.

Fausto ise kahkahalarla kükredi. "Bu Gota karakterini sevdim!"

ilk kez , Roberto'nun sesinde öfke duydum.
"Affedersiniz?"

"İngilizce deyim nedir? 'Ne balık ne kuş' mu? Safkan bir Sicilyalıya karşı neden melez bir bankacıyı destekleyelim ki?"

"Mükemmel bir soru!" Fausto bağırdı.

Uzun bir duraklama oldu.

O anda Roberto'nun her şeyi anladığını biliyordum.

"Amcamın tarafını ~~tuttu~~, değil mi?" diye sordu soğuk bir sesle.

Lau'nun neşeli sesi araya girdi. "Neden ona kendin sormuyorsun?"

Bu Fausto'nun işaretiydi ve o da bunu sonuna kadar kullandı.
değer. "Merhaba, yeğenim."

Birkaç saniye sessizlik olunca Fausto sordu: "Il gatto ti ha mangiato la lingua?"

Dilini kedi mi yuttu?

Bu Nefret içinde
açık.

Roberto'nun Yeri ses oldu

"Merhaba... Amca."

Fausto, "Şimdi, Roberto, oyundan düştün diye kızma," diye böbürlendi. "Yine de hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Niccolo'nun kurnazlığına sahip olmanı beklemiyordum ama biraz daha temkinli olmanı beklerdim."

Tiksinti ve küçümseme içinde arkamı döndüm. Fausto hem ikiyüzlü hem de aptaldı.

İzin Verme Aurelio devam et ile Bu
ego güdümlü plan Venedik'te?

"Biraz daha temkinli "nin tam tersi.

Konuşmaya kulak tıkadım ve ekrana odaklandım.

Fausto'dan nefret ediyordum, Aurelio'dan nefret ediyordum ve içten içe feci şekilde başarısız olmalarını umuyordum -

Ama eğer bugün kardeşlerin çoğunu öldürürlerse, o zaman buradaki işim bitmiş olur.

Kalan dokuz milyon avromu alıp bu pisliklerden kurtulabilirim.

Ama ölürlerse...

Niccolo'ya ne olacak?

Korku kalbimi ele geçirdi.

Çok çok uzaklara kaçmasını umdum.

Tüm bunlar bittikten sonra ona katılabileceğim bir yer.

Beni asla affetmeyeceğinden değil...

Ama hayal kurduğum sürece, en azından mutlu bir son verebilirdim.

Tabletin sesi kısılmıştı, bu yüzden neler olduğunu duyamıyordum ama Lucia'nın yüzü birden acı çekiyormuş gibi buruştu -

Ya da kulakları yırtan bir çığlık.

Zollner bir sonraki atışında irkildi -

Sonra dönüp bir şeyler kükredi, yüzü öfkeliydi.

Bunun üzerine Aurelio, Lucia'nın üzerine yürüdü ve yüzüne yumruk attı.

Tokatlamadı -

Kapalı bir yumrukla *yumruklandı*.

Lucia'nın kafası yana kaydı. Şaşırılmış görünüyordu. Ben mi?

Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar öfkeliydim.

Kariyerim mahvolduğunda ve çamura sürüklendiğimde bile böyle bir öfke hissetmemiştim.

Nefret ettiğim bu şımarık adam-çocuk -

Bu solucan basmış boktan korkak -

Kolları ~~akın~~bağlı bir kadına *vurmuştu*.

O anda Aurelio'nun hak ettiğini bulması için Tanrı'ya dua ettim.

Ve - tüm şokların şoku - Tanrı teslim etti.

Zollner'in kafasının ekranda patlamasıyla başladı.

Avcının yeşil Alp şapkası parçalanıp Aurelio ve Lucia'nın üzerine püskürtüldüğünde kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi

Kırmızı.

Sanırım Lars sonunda ortaya çıktı.

Orada öylece durdum, inanamayacağım kadar şaşırmışım - Ama Lucia öyle değildi. O zaferle güldü -

Sonra Zollner'in çan kulesinin zeminindeki gevşek bedenine öfkeyle bağırdı.

Sonra altına sığınmış gibi görünen Aurelio'ya döndü.

Lucia ne dediyse duyamadım -

Ama yüzündeki soğuk, vahşi sevinç güzel bir şeydi.

Ne müthiş bir kadın.

Fausto eliyle telefonunu kapattı ve sorgulayarak bana baktı.

"Neler oluyor?"

"Uh... sen gerekir bkz. Bu," I dedi olarak nötr olarak mümkün olduğunca.

"Haberler iyi mi?"

Başımı 'hayır' anlamında salladım.

Fausto telefonu açtı. "Affedersiniz beyler, başka bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Teklifiniz hâlâ geçerli Bay Lau."

"Üzülerek reddetmek zorundayım," dedi Lau.

"Umarım çok uzun sürmez. Hoşça kal yeğenim."

"*Siktir git amca,*" diye hırladı Roberto.

Fausto güldü ve telefonu kapattı. "Pekâlâ, sorun nedir?" diye sordu. "Zollner öldü."

Fausto şok içinde bana baktı. "...Ne?"

"Sanırım Lars onu vurdu."

Fausto koşarak yanıma geldi ve tablet ekranına baktı.

Bu çok açıktı: Zollner'in cesedi yavaşça yayılan kırmızı bir su birikintisi içinde yerde yatıyordu.

"NE OLDU?!" Fausto çığlık attı.

"Bilmiyorum - bir saniye önce nişan alıyordu, bir saniye sonra kafası patladı."

"Lanet olsun!" Fausto tabletin sesini açarken hırladı.

Kulaklarımız yakınlarda yankılanan bir dizi silah sesiyle saldırıya uğradı.

Ama ekranda görünen kişi yüzünden fark etmedik bile.

Massimo tepeden tırnağa kan içinde merdivenlerden yukarı doğru tökezledi. Bir koluna bir şekilde devasa bir metal levha bağlanmıştı ve üzerinden kan damlıyordu.

Gözleri...

Gözleri delirmenin eşiğindeymiş gibi bakıyordu. "...Hayır..."

Fausto dehşet içinde fısıldadı.

Yeğeninin başına gelenlerden değil.

Ama bildiği şey oğlunun başına gelmek üzereydi. Aurelio yine korkağı oynuyordu, arkasına çömelmişti.

Lucia -

Ama bu sefer kafasına silah dayamıştı.

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama ondan, ona vurduğu zamankinden daha fazla nefret ediyordum.

Aurelio, *"Dur," diye* sızlandı.

Massimo Zollner'in cesedine baktı. *"Görünüşe göre senin kuduz köpek uyutulmuş kuzen."*

"Biraz daha yaklaşırsan onu öldürürüm!" Aurelio haykırdı.

"Ben burada kalıyorum. Sen iyi misin?"

Lucia'

ya sordu.

Çılgınlık gözlerini terk etti ve yerini sevgiye bıraktı.

"Evet... Düşünüyorum. Elmer Fudd'dan daha iyi, her neyse." dedi başını Zollner'e doğru eğerek.

Massimo güldü, ve çılgınlığı olarak geri döndü Aurelio'ya baktı. *"Beni dinle kuzen. Dinliyor musun?"*

"Sen- "

"Şşşşt," diye susturdu Massimo onu. *"Olanlardan sonra bile seninle bir anlaşma yapmaya hazırım."*

"ONU DINLEME AURELIO!" Fausto çığlık attı
tablette -

Ama Aurelio telefonunun sesini çok kısmış olduğu için duyamıyordu.

"Sen silahını indirirsen, ben de benimkini indiririm. Sana zarar vermeyeceğim. Roma'daki Konsey'in önüne çıkıp Fausto'yla ne yaptığınızı bütün Cosa Nostra ailelerine anlatmak zorunda kalacaksın... ama cezana onlar karar verecek, ben ya da kardeşlerim değil."

"ÖLDÜR ONU, SENİ APTAL!" Fausto çığlık attı. *"ÖLDÜR ONU!"*

"Ama," diye devam etti Massimo, *"eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsen... Seni öldürmeyeceğim. Bugün değil. Ne bir ay, ne iki ay, ne de bir yıl sonra. Seni kimsenin bulamayacağı bir yere götüreceğim... ve haftalarca sana işkence edeceğim."*

Massimo, Aurelio'ya uygulayacağı dehşeti adım adım sıraladı. Hadım etme, parçalara ayırma ve onu yıllarca bir kafese kapatma -ölümden daha kötü bir kader.

Fausto bütün bu süre boyunca kudurmuş bir köpek gibi öfkeden kudurdu ve ağzından köpükler saçtı. "SENI LANET OLASI APTAL - VUR ONU ŞİMDİ! VUR ONU, LANET OLASI!"

Ama Massimo Aurelio'ya başka bir seçenek sundu.

"Ya da... silahını indirirsin... ben de sana zarar vermem. Konsey'in önünde yargılanırsın... ama ben sana zarar vermem, kardeşlerimden ya da adamlarımdan biri de zarar vermez."

Aurelio, "Yemin et," dedi.

"Hayatım üzerine, ruhum üzerine yemin ederim. Sana verdiğim sözü tutmazsam cehennemde yanarak öleyim."

"ONA INANMA, SENİ MORON!" Fausto öfkeleni -

Fausto'nun Mezzasalma'ya ve Türk'e ettiği yeminleri hatırladım.

Ama Aurelio kuzenine inanıyordu.

Silahını yere indirdi ve tekmeleyerek uzaklaştırdı. Massimo yüzünde bir gülümsemeyle Aurelio'ya doğru topallayarak yürüdü,

Gözlerindeki delilik gitmişti.

Aurelio'nun yanağını neredeyse sevgiyle okşadı... Ve sonra delilik geri döndü.

Massimo'nun Yeri yüz oldu kesinlikle şeytani olarak Aurelio'nun ceketini yakaladı.

"HAYIR!" Fausto çığlık attı kadar o oldu boğuk.
"HAYIR!"

Massimo, Aurelio'yu geriye doğru iterek kadrıdan çıkardı. Artık ne olup bittiğini göremiyorduk - Ama duyabiliyorduk.

"SÖZ VERMİŞTİN!" Aurelio çığlık attı. *"YEMİN ETTİN - "*

"Hayatım üzerine. Ama benim hayatım umurumda değil. Sadece kardeşlerimin ve onun hayatı."

İşte bu, diye düşündüm hayretle.

Rosolinilerin her zaman kazanmasının sebebi: Her adam kendisi için savaşmıyor... Diğerleri için savaşıyor...

Ve sevdikleri kadınlar.

Fausto'nun yüzünden yaşlar süzüldü.

"Hayır," diye yalvardı ekrana. "Hayır, lütfen..."

"*RUHUN ÜZERINE YEMİN ETTİN!*" Aurelio çığlık attı.

Massimo'nun sesindeki soğukluk ve öfke beni iliklerime kadar dondurdu:

"*O zaman seninle cehennemde görüşürüz.*"

Aurelio yine çığlık attı -

Ve sonra çığlık sanki hızla uzaklaşıyormuş gibi kayboldu.

Ta ki bir gürültüyle kesilene kadar .

Fausto dizlerinin üzerine çöktü ve acı acı ağladı.
Ne yapacağımı bilemedim.
Hatta Yine de I Normalde hor görülmüş benim
Patron, I Buna tanık olduğu için onun adına
çok üzüldüm.

Aurelio'dan *nefret ederdim* -
Özellikle de Lucia'ya yumruk attıktan ve onu canlı kalkan
olarak kullandıktan sonra -
Ama onun ölümü beni derinden sarsmıştı.
Oğlunun ölümünü d i n l e y e n bir babanın ne yapacağını
hayal bile edemezdim.

I sessiz ve ses tekrar olarak Fausto
Hıçkıra hıçkıra ağladı, ama İzlemeye
devam ettim.

Başka tarafa bakamadım.
Massimo Lucia'yı serbest bıraktı.
Ama elleri gözle görülür şekilde titriyordu. İnanılmaz
derecede zayıf görünüyordu.

Hatta o kadar zayıftı ki çan kulesinin sütunlarından birine
yaslandı ve yere yığıldı.

Lucia çığlık atarak onun yanına koştu. Ellerini tuttu ve
yardım için bağırmaya başladı, ancak çığlıkları sesin
kısılmasıyla sessiz kaldı.

Massimo kulaklığını çıkardı ve zayıf bir şekilde yere bıraktı. Sonra yarı kapalı gözlerle Lucia'ya gülümsedi ve bir şeyler söyledi.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken Lucia onun yüzünü ellerinin arasına aldı.

Birbirlerine şefkatli şeyler söylüyorlarmış gibi görünüyordu. Lucia daha da çok ağladı.

Bir süre sonra Adriano sendeleyerek merdivenlerden yukarı çıktı.

Kardeşini görür görmez, yüzünde acı dolu bir ifadeyle yanına koştu ve Massimo'nun yaralarından birine baskı uygulamaya başladı.

Lucia Massimo'yu öptü ve gözyaşları içinde ona yalvarıyor gibi görünüyordu.

Benim de gözlerim buğulandı.

Demek gerçek aşk böyle bir şeymiş.

Niccolo

Lars aradı.

Açar açmaz, "Konuş benimle," dedim.

"Aurelio öldü."

Sevincimi kontrol altında tutmaya çalıştım. "Onu kim öldürdü?!"

"Mass onu bir çan kulesinden aşağı attı."

"Lanet olsun..." Şaşırmış bir halde, "Evet," dedim.

"Evet," diye cevap verdi

Lars suratsızca. "Herkes iyi mi?"

"Ben iyiyim. Adriano vuruldu ama kurşun geçirmez yeleği onu korudu. Neredeyse tüm adamlarımızı kaybettik... ve Massimo vuruldu."

"Durum ne kadar kötü?" Korkudan karnıma ağrılar girerek sordum.

"Oldukça kötü. Şu anda onu hava yoluyla hastaneye götürüyorlar."

"Tanrım..."

"Dario orada mı?"

"Bekle, onu getireceğim."

"Peki ya Rachel?"

"Evet, burada," dedim uyuşmuş bir halde. "Seni hoparlör."

"Lars?!" Rachel bana fısıldadı.

Başımı salladım ve telefonumu sehpanın üzerine koydum. Kapıya doğru yürürken, "Artık kelepçeleri çıkarabilirsin," dedim.

"Nereye gidiyorsun?!"

"Kardeşimi almaya."

Güvenli odaya giderken Roberto'ya mesaj attım.

Kazanmıştık ama bir bedeli vardı.

Massimo vuruldu. Ameliyat için hastaneye kaldırıldı.

Lars ve Adriano iyi ama adamlarımızın çoğu öldü.

Dulun torunu güvende.

Aurelio öldü.

Hemen cevap alamayınca, Lau ile toplantıda olduğunu ve cevap veremeyeceğini düşündüm.

Az çok biliyordum.

Sofya

M Fausto yerde ağlarken dakikalar akıp gitti.
Sonunda başını kaldırdı.
Bunu yaptığında gözleri, Aurelio'nun Lucia'ya yaptıklarını gördüğünde Massimo'da gördüğüm deliliğın aynısıyla parlıyordu.
Fausto yerden kalkmadan cep telefonunu aradı.
Telefonu kulağına götürdü.
Ve hırladı, "Lau... 50 milyon sende kalsın, eğer onu hemen öldürürsen sana 10 milyon daha öderim."
O Roberto oluyor.
Kalbim göğsümde dondu kaldı.
Lau'nun ne dediğini duyamadım -
Ancak Fausto'nun cevabından, istediğı cevabı alamadığı anlaşılıyordu.
"Bu imkânsız değıl!" diye bağırdı. "Öldür onu!"
Bir sessizlik daha...
Sonra Fausto öfkeyle, "BENİ DİNLE - "
Biri sözünü kesmiş olmalıydı.

Fausto'nun yüzündeki saf nefretten, onunla alay edenin Roberto olduğunu tahmin ediyordum.

Belki Aurelio'nun öldüğünü zaten biliyordu. Belki de bir mesaj almıştı.

Ne bilirse bilsin ve ne söylerse söylesin, Roberto'nun sözleri Fausto'nun neredeyse aklını kaçırmamasına neden oluyordu.

"Sen öldün, seni küçük bok parçası - ve seninle birlikte lanet olası yarım akıllı kardeşlerin de," diye homurdandı. "Hepinizi kendi ellerimle cehenneme göndereceğim."

Sonra telefonu kapattı. Orada öylece durdum, dehşete kapılmışım.

Fausto dört ayak üzerinde çömelmiş, tamamen çıldırmış görünüyordu.

Öfke, keder, ıstırap, dehşet - hepsi de yüz hatlarını bir duygu girdabında büküyordu.

Uzun, çok uzun bir süre sessiz kaldım.

Ve sonra bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. Onu rahatlatacak *herhangi bir şey*.

"Bu senin hatan değildi," diye fısıldadım.

Fausto bana bakarken gözleri seğirdi.

"Bu - bu kötü şanstı," diye devam ettim. "Bilemezdin -"

"KES SESİNİ!" diye bağırdı bana, sesi cehennemdeki bir ruh gibi uğulduyordu.

Şok içinde geri adım attım. "Ben - ben özür dilerim -"

"**BENİMLE ALAY MI EDİYORSUN?!** " diye öfkelendi, tüm vücudu titriyordu. "**SADECE KÖTÜ ŞANS' MI?! BEN LANET OĞLUMU KAYBEDİYORUM VE SEN 'BEN SANA DEMİŞTİM' MI DİYORSUN?!** "

"Hayır," dedim dehşet içinde. "Hayır, öyle demek istemedim -"

"Bana bunu yapmamamı söylemiştin," diye tısladı. "Defalarca söyledin - 'Sadece Massimo'yu öldür. Kolay kazan. Bu yüzden mi bunu yüzüme vuruyorsun? Benden **DAHA İYİ** olduğunu mu sanıyorsun?! Benden **DAHA AKILLI** olduğunu mu sanıyorsun?!"

"Hayır, ben - "

O kademeli içinonun ayaklar ve ılık attı
içinde benim "Kes sesini, seni aptal!"

Orada öylece durdum, bir heykel gibi
donup kalmıştım. Dehşete

kapılmıştım.

Silahını çekip beni vurarak ldreeğinden korkuyordum.

Dudaklarında ve sakalında tükürük parçacıkları olan, yanan
gözleri benimkilerin derinliklerine bakarken kesinlikle delirmiş
görünüyordu.

Ve sonra o gerekir var karar verildi I
değildi. değeri çaba...

Çünkü döndü ve ölümcül şekilde yaralanmış bir hayvan
gibi odayı terk etti.

Orada uzun bir süre nefes alamadan ve hareket edemedi
durdum.

Ve birden titremeye başladım. Her yerim titriyordu.

Ağlamaya başladım.

Fausto'dan nefret ediyordum -
ondan *nefret* ediyordum - ama
kendimden daha da çok nefret
ediyordum.

Bir erkeğın aşağılık davranışları karşısında kendimi bir kez
daha güçsüz ve çaresiz hissetmekten nefret ediyordum.

Babam...

Danimarkalı ve Satranç Federasyonu'ndaki ahbabları...

Ve şimdi de Fausto.

Lucia'yı düşündüm, onu esir alanın yüzüne ılık atmıştı -

Ve ona yumruk attığında, o da iki kat daha sert ılık attı.

Bu gücü kendim için istiyordum.

Ve zayıflığım yüzünden kendimi hor gördüm.

Yine de...

Tüm fkem ve kendimden nefret etmemin

altında başka bir düşünce vardı:

Bugün kardeşlerinin kazanmasına sevindim,

Niccolo. Senin kazanmana sevindim.

Niccolo

Dario ve ben salona döndük. Rachel'ın ikimizle de yalnız olması artık umurumda değildi; artık ona güveniyordum.

"Lars," dedi Dario orada olduğumuzu bildirmek için yüksek sesle.

"*Niccolo sana bilgi verdi mi?*"

"Evet. Massimo ne kadar kötü durumda?"

"*Birden fazla kez vuruldu. Kurşun geçirmez yelek giymişti ama birkaçı içeri girmiş. Onu helikoptere bindirdiğimizde çok kan kaybetmişti.*"

"Peki Adriano?"

"*O da vuruldu ama yeleği hepsini durdurdu. Birkaç kurşun daha kırıldı ama iyileşecek.*"

"Pekâlâ," dedi Dario, yüzü kararmıştı. "Buraya geliyoruz. Sen. Umarım üç saat içinde orada oluruz."

"*Um... Bunun iyi bir fikir olduğundan tam olarak emin değilim...*"

"Sen ve diğerleri paralı askerlerden kaçını öldürdünüz?"

"*Düzinelerce.*"

"Ve Massimo Aurelio'yu öldürdü?"

"Evet.

"O halde operasyonlarının belini kırdınız. Yakın gelecekte olabileceği kadar güvenli."

"Ama - "

"Bana gerçeği söyle," diye araya girdi Dario. "Massimo'nun hayatta kalma ihtimali nedir?"

Uzun bir duraklama oldu.

"...50-50. Belki."

Dario, "Babam öldüğünde ona veda edemedim, bunu sen de çok iyi biliyorsun," dedi. "Bunu kardeşimle riske atmamın imkanı yok."

"Anlıyorum. Ama Niccolo ne düşünüyor?"

Lars'ın sadece nezaketen de olsa bunu söylemesi beni etkilemişti.

"İhtiyacın riskten daha ağır bastığına katıldığım tek an bu," diye cevap verdim. "Orada olmak zorundayız. İstisna yok."

"Pekâlâ - sizin için mümkün olduğunca güvenli olmasını sağlayacağım."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Dario gülümsedi. "O da bizimle geliyor."

Rachel ona inanamayarak baktı.

"Teşekkür ~~edin~~" dedi Lars.

"Telefonu kapatmadan önce ona başka bir şey söylemen gerekiyor mu?"

Dario sordu.

"Seni seviyorum, Älskling."

Bunun İsveççe bir sevgi ifadesi olduğunu tahmin ediyordum çünkü Rachel'in gözleri yaşlarla doldu. "Ben de seni seviyorum."

"Yakında görüşürüz." Lars'ın sesi saygılı bir tona dönüşerek, "Teşekkür ~~edin~~, Don Rosolini," dedi.

"En azından bunu yapabilirim dostum. Yakında görüşürüz."

Dario telefonu kapatıp bana uzattı - sonra Rachel'in karşısındaki kahvaltı tepsisinde duran kelepçeleri gördü.

"Seni *gerçekten* sandalyeye kelepçeledi mi?!" Dario Bana kızgın bir bakış atarken ona sordu.

Rachel diplomatik bir tavırla, "Sadece tedbirli davranıyordu," dedi. Ondan hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum.

Rachel'a dönüp kelepçelerin kilidini açarken, "Zaten beş saniyede çıkamayacak gibi değil," diye homurdandım. "Gitmeden önce, senden bir konuda söz istiyorum."

"Ne?" diye sordu.

"Bana, Dario'ya, karısı Alessandra'ya ya da baldızım Bianca'ya zarar vermeyeceğine dair."

"Niccolo," diye çıkıştı

Dario. "Hayır, yemin etmesini istiyorum."

Eğer Sofia'nın yeminine güveniyorsam, bu nezaketi Rachel'a da göstermem *g e r e k t i ğ i n i* düşündüm.

Ne de olsa iki kadın da bizi öldürmeye çalışmıştı... Ve sadece Rachel özür dilemişti.

Bu bir şakaydı.

...sayılır.

"Yemin ederim hiçbirinize zarar vermeyeceğim," dedi ciddiyetle. Başımı salladım. "Yeterince iyi değil."

Dario açıkladı: "*Cosa Nostra*'da bizim için en kutsal olan şeyler üzerine yemin ederiz. Yalan söylersek elimizden alınmasındansa ölmeyi tercih edeceğimiz şeyler üzerine."

Yüzünde *anlıyorum* gibi bir ifade vardı. "Sevdiğim adamın hayatı üzerine yemin ederim. "Dario ve ben bakışlarımızı değiştirdik.

Yeminlere bakılırsa, bu oldukça iyi bir yemindi. "Benim için yeterince iyi," dedim.

Kardeşim ameliyata girerken torununa eşlik eden Dul'u aradım.

Dul kadın, Massimo Lucia'nın hayatını kurtardığı için minnettarlığını dile getiriyordu. Onu daha önce hiç bu kadar duygusal duymamıştım.

Ben sormadan, bizi alması için özel bir jet göndermeye gönüllü oldu. Bizimle iki saat içinde *sarayında* buluşacağını ve ardından hastaneye kadar bize eşlik edeceğini söyledi.

Herkese seyahat için hazırlanmalarını söyledim, sonra Roberto'yu hatırladım. Ona eve dönmek yerine bizimle Venedik'te buluşmasını söylemem gerekiyordu.

Ama mesajlarımı kontrol ettiğimde, mesajıma cevap vermemişti.

Aramayı denedim.

Doğrudan telesekretere düştü.

KAHRETSİN.

Panikle savaşarak ona mesaj attım: "*Bunu alır almaz beni ara.*"

Özel jet mülkümüzün iniş alanına geldiğinde hala bir cevap alamamıştım.

Uçuş olaysız geçti. Rachel, önceki hafta kocasını öldürmeye çalışmış olmasına rağmen Alessandra'yla çabucak arkadaş olmuştu. Bianca da Rachel'ın gizli ajan olmasından etkilenmişti.

Komik bir şekilde de olsa *beni* kötü adam yaparak birbirlerine bağlandılar.

Ben de buna uydum.

Yine de Roberto için içten içe panikliyordum. İner inmez mesajlarımı tekrar kontrol ettim. Cevap yok.

LANET OLSUN!

Hayal gücümün beni yenmesine izin vermedim ama onu bir grup Asyalı gangster tarafından Hong Kong Limanı'na atıldığını hayal etmemek zordu.

Venedik'in dışındaki Marco Polo Havaalanı'na vardığımızda, Rolls-Royce'lar Dul'un piyadeleri eşliğinde pistte bizi bekliyordu.

Rachel bana sorgulayan bir bakış attı.

"Massimo'nun torununu kurtardığı kadının ikramı," diye açıkladım.

"Bu insanlara güvenebilir miyiz?" diye fısıldadı.

Geçen hafta yapmaya kalkıştığı şeyi düşününce bunun oldukça komik olduğunu düşündüm.

"Umarım öyledir, ama bir şey yapmaya kalkarlarsa... onları benim için öldür, olur mu?" Şaka yaptım.

Ne yapması gerektiğini düşünüyormuş gibi ciddi bir ifadeyle askerlere baktı. "Tamam."

"Ah... Şaka yapıyordum."

"Şaka yapmıyordum."

Kıkırdadım. "Birdenbire, seni yanımızda getirdiğimize sevindim."

Keşke seni Hong Kong'a gönderebilseydim.

Arabalar bizi su kenarındaki bir rıhtıma götürdü ve burada bizi körfezin karşısına geçiren iki sürat teknesine bindik. Sonra doğrudan Dul'un sarayının korumalı girişine giden özel bir kanala girdik.

Dul'la şahsen hiç tanışmamıştım, onu sadece Fausto'nun beni gençken götürdüğü bir danışmanlar toplantısında görmüştüm. On yıl öncesine göre daha yaşlı ve çelimsiz görünüyordu ama *Cosa Nostra*'daki herhangi bir Don'la boy ölçüşebilecek aynı yılmaz ciddiyete hâlâ sahipti.

Dario eğildi ve uzattığı elindeki yüzüğü öptü.

"Sinyora Fioretti," dedi saygıyla. "Güzel evinize kabul edildiğimiz için gerçekten minnettarız."

"Rica ederim, Don Rosolini. Kardeşlerinizin torunumu sağ salim bana geri getirme cesareti için gerçekten minnettarım... ama Massimo'ya sonsuza dek borçluyum. Siz ve aileniz için yapabileceğim her şey için emrinize amadeyim."

"Teşekkür ederim. Eşim Alessandra ve baldızım Bianca'yı tanıştırayım."

Alessandra ve Bianca utangaç davrandılar ama yaşlı kadın onlara sıcak bir gülümseme verdi. "Hoş geldiniz."

Dario, "Bu benim kardeşim ve *danışmanım* Niccolo," diye devam etti.

Birbirimizi telefonda zaten tanımiştık ama protokol gereği sanki bir devlet başkanıyla ilk kez tanışıyormuşum gibi davranmam gerekiyordu.

"Sinyora Fioretti," dedim yüzüğünü öperken. "Benim için bir onurdur."

"Teşekkür ederim," dedi ve bana sıcak bir gülümseme verdi. Sonra gözleri Rachel'a kaydı. "Peki bu kim?"

Kendime engel olamadım. "O, birkaç hafta önce Dario'yu öldürmeye çalışan eski bir MI6 ajanı."

Dul'un şok ve dehşet ifadesi paha biçilemezdi.

Bir daha düşündüm de, muhtemelen bunu yapmamalıydım. Onu kalp krizinden öldürebilirdim.

Dario öfkeyle iç çekti. "Kardeşimin kusuruna bakmayın, Sinyora. Bu Rachel, torununuzu kurtarmaya yardım eden adamlardan biri olan Lars'ın nişanlısı."

"Evet, yakışıklı İsveçli."

Rachel gülümseyerek, "İşte o," dedi.

Dul, Dario'ya kaşlarını çatı. "*Gerçekten* seni öldürmeye mi çalıştı?"

Dario bana ters ters baktı. "Bir yanlış anlaşılma oldu."

"Artık böyle mi adlandırıyoruz?" diye sordum. Kendime engel olamadım - yine.

Dul, Rachel'a yan gözle baktı. "Ama onu öldürmeye çalıştın?"

"Bu oldu önce Biz biliyordu her biri diğer,"

Rachel dedi endişeyle.

"Pekala," dedi Dul, "Tanrı'ya şükürler olsun ki artık birbirimizi tanıyoruz."

Ha!

Demek yaşlı yarasanın espri anlayışı varmış!

Rachel'ı Lars'ı görmeye gönderdikten sonra bunu daha da iyi gösterdi.

Dario'ya dönerek, "Söylemeliyim ki, etrafınızda çok *ilginç* insanlar var, Don Rosolini," dedi.

"Evet, ne yazık ki," diye eklemeyi edemedim.

Rachel geride kaldı ama geri kalanımız - Dario, Alessandra, Bianca, Lars ve ben - Dul'a hastaneye kadar eşlik ettik.

Dul'un bize kurşun geçirmez olduğunu söylediği kapalı tik bir tekneye bindik. Bizi bir dizi kanaldan geçirerek Venedik'in kuzey tarafındaki körfeze, oradan da hastanenin ana girişine götürdü.

Lucia, Dul'un adamları tarafından korunan özel bir bekleme odasındaydı. Lars, helikopter onu ve Massimo'yu San Michele'den havalandığında üzerinde kanlı bir elbise olduğunu söyledi - ama şimdi üzerinde Università Ca' Foscari kapüşonlu tişörtü ve eşofman altı vardı.

Yine de uzun saçları dağınıktı, yüzü solgundu ve gözlerinde yakın zamanda ağladığını belli eden bir kızarıklık vardı.

Büyükannesine sarıldı, sonra hepimize merhaba dedi ve Massimo'nun hala ameliyatta olduğunu haber verdi.

Parmağındaki oyuncak yüzüğe baktım ve Massimo'nun ona evlenme teklif ettiğini hatırladım. Dul'un henüz bildiğinden emin değildim, bu yüzden bir şey söylemedim... ama etkilenmişim. Son 24 saat içinde olan her şey - Massimo'nun şu anki durumundan bahsetmiyorum bile - onu ezici bir stres altına sokmuş olmalıydı. Yine de biraz çekingen de olsa bize karşı kibardı. Yıllardır hakkında hikâyeler duyduğum *Cosa Nostra*'nın efsanevi vahşi çocuğuna hiç ~~beniyordı~~

Aynı kattaki bir odada iyileşmekte olan Adriano'yu kontrol etmek için onu ve Dul'u bıraktık. Ailenin geri kalanı onunla konuşurken ben de telefonumu kontrol ettim.

Hong Kong'dan hala haber yok.

Roberto - sana neler oluyor?!

M Assimo ameliyattan sağ çıktı, Tanrı'ya şükür! Ancak doktorlar vücudunun iyileşmesi için onu tıbbi olarak komaya soktuklarını söylediler. Geçiciydi, Ama en az 12 saat daha uyanmasını beklemiyorlardı.

En azından onu yoğun bakımda ziyaret edebildik. Orada olmamamız gerekiyordu ama Dul ısrar etti.

Massimo kesinlikle korkunç görünüyordu - solgun ve zayıf, yüzü ölü bir adam gibi gevşekti.

Lucia onu görür görmez gözyaşlarına boğuldu. Onu dudaklarından öptü, sonra yatağının yanındaki sandalyeye yerleşti ve iki küçük eliyle onun kocaman elini tutmaya devam etti.

Dario Massimo'nun diğer elini tuttu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Alessandra ve Bianca ağladılar ve teker teker onun yanağını öptüler.

Omzuna hafifçe dokunurken, "Bize geri dön kardeşim," diye mırıldandım.

Doktorlar eve gidip biraz dinlenmemizi, burada kalarak onun için yapabileceğimiz bir şey olmadığını söylediler.

Bunu reddeden tek kişi Lucia oldu. Geceyi onun yanında geçirmesine izin verilmesini *talep etti*.

Doktorlar bundan memnun değildi -

Ancak 19. yüzyıldan kalma dantel bir elbise giymiş olan bu çelimsiz yaşlı kadının istediğini elde etmenin bir yolu vardı. Ve istediği şey torununun mutlu olmasıydı - ya da en azından daha az stresli.

Baş doktor zoraki bir gülümsemeyle, "Bu iyi olur," diye kabul etti.

"Uyanırsa bizi arayacak mısınız?" Lucia'ya üzerinde numaramın yazılı olduğu kartı uzatırken sordum.

"Kesinlikle," diye söz verdi.

Ah - işte duyduğum Lucia buydu!

Eğer hakkındaki hikâyeler doğruysa, onu Massimo'nun nişanlısı olarak düşünmek tuhaftı.

Adam çok rahatı, kadının efsanevi öfkesi ve küfür tutkusunu ise Adriano'ya daha uygun görünüyordu.

Ama... zıt kutuplar birbirini çeker.

Ya da bana öyle söylediler.

Birlikte olmak istediğim kadın benim için her yönden mükemmel bir eşi...

En azından onu sonsuza dek kaybedene kadar.

Lucia hariç hepimiz Dul'un sarayına döndük ve orada mükemmel ama sakın bir akşam yemeği yedik.

Yemekten sonra Dario beni kenara çekti ve "Hong Kong'dan haber var mı?" diye sordu.

"Hayır."

Bunun ne kadar endişe verici olduğunu söylememesi gerektiğini iyi biliyordu.

"Olur olmaz bana haber ver," dedi sessizce. "Haber veririm."

Sonra yatak odama gittim. Korktuğum bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu.

Valentino'nun telefonunu aradım - ve Don Vicari cevap verdiğinde şaşırdım.

Kaba bir şekilde "*Ne?*" diye sordu. Büyüleyici orospu çocuğu. "*Kardeşimle konuşmak istiyorum,*" dedim. "*Neden?*"

Bu gece buna katlanamayacaktım.

"Çünkü kardeşi Massimo, Venedik Dulu'nun torununu kurtarmak için yapılan bir baskında vurularak neredeyse ölüyordu," diye hırladım. "*Şimdi lütfen kardeşimle konuşabilir miyim?!*"

Bir duraklama oldu.

Vicari'nin öfkemden dolayı şaşırp şaşırmadığını ya da bana yüklenmek üzere olup olmadığını bilmiyordum.

Sıradan bir *konsolos*, bir Don'la bu şekilde konuşmaya cüret ediyor! Siktir et onu.

Hodri meydan, gôt herif.

Yine de beni şaşırttı.

"*0 burada değil. Ortigia'da bazı sorunlar vardı. Şu anda dönüş yolunda. Gelir gelmez aramasını söyleyeceğim.*"

"Teşekkür ederim," dedim sertçe.

Kaba bir cevap bekliyordum -

Ama bunun yerine, Vicari telefonu kapatırken tek duyduğum bir *klik* sesiydi!

"Lanet olası pislik," diye mırıldandım nefesimin altında.

Ölümle yaşam arasında gidip gelen Massimo, kim bilir Hong Kong'da başı ne tür bir belada olan Roberto ve her an arayabilecek olan Valentino arasında hiç uyuyamayacağımı biliyordum.

Ben de yatak odamdaki masanın üzerinde bulduğum bir kitabı okudum: Rönesans dönemindeki İtalyan siyasi figürlerinin tarihi.

Özellikle de Floransa'daki Mediciler ve Roma'daki Borgialar.

Herkesin seveceği türden bir kitap değil ama siyasi entrikalar tam bana göre.

Bu yardım etti Ben tutmak benim Zihin
kapalı . Massimo ve Roberto...

Ve Sofia'dan. Aurelio
ölmüştü.

Fausto'nun öfkesini ve kederini *ondan* çıkarmış olmasından korkuyordum.

Ona mesaj atmayı düşündüm.

Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek için.

Ama bunu yapmak Massimo'ya ihanet etmek gibi geliyordu.

Ne de olsa ölmek üzere olması kısmen Sofia'nın suçuydu.

Massimo'nun şimdiki durumu için *ona* kızgın değildim.

Bunun için Fausto ve Aurelio'yu suçluyordum.

Ama yine de kardeşim ölümle yaşam arasında gidip gelirken onunla iletişime geçmeyi kendime yediremedim.

Bu yüzden uzun zaman önce yaşamış ailelerin çatışmalarını ve düşmanlarını nasıl alt ettiklerini okudum...

Ve müttefik olmak için her şeyimi verebileceğim belirli bir düşmanı düşünmemeye çalıştım.

Uyuyakalmıştım ama her uyandığımda mesajlara bakıyordum.

Roberto'dan bir şey yoktu.

Gece 1 civarında Valentino'nun telefonundan bir çağrı aldım.

"Alo?" Temkinli bir şekilde cevap verdim.

Ne zaman Vicari konuştu, o Sesli gibi o
oldu hoparlörden. "*O burada. ~~Bilin~~*"

Valentino'nun sesi gergindi. "*Nic?*"

O Sesli gibi benim küçük kardeş Tekrar,
korkuyor ve yalnızdım.

Ona karşı geçmişten gelen tüm kırgınlıklarım yok oldu ve ona olanları olabildiğince nazik bir şekilde anlattım.

San Michele'e yapılan saldırıyı anlattım ve Massimo'nun ameliyatıyla bitirdim.

"Doktorlar durumunun belirsiz olduğunu söylediler ama atlatacağını düşünüyorlar."

"... ~~atlatamı~~?" Valentino inanamayarak tekrarladı.

"17 kez vuruldu. Sadece üç tanesi zırhını delip geçmiş, ama delenler de oldukça kötüymüş."

"*Ama o iyi olacak, değil mi?*" Valentino yalvardı.

Sesi yine beş yaşındaymış gibi geliyordu, ağabeyinin iyi olacağına dair güvence istiyordu.

Durakladım.

Olayı ballandırmanın bir yararı yoktu.

"Sana yalan söylemeyeceğim Val. Sanırım öyle... ama önce geceyi atlatması gerekiyor."

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Valentino, Adriano, Lars ve savaşta ölen piyadelerimiz hakkında sorular sordu.

Bir kez Ben olsam Bitti, Valentino dedi,

"*Venedik'e geliyorum.*"

Tam cevap verecektim ki Don Vicari benden önce davrandı. Yumruk.

"*Hayır, değilsin,*" dedi arka plandan.

"*Ne sikim değilim,*" diye hırladı Valentino.

Vicari'nin sesi giderek daha öfkeli çıkıyordu. "*Düğün bitene kadar bu evden ayrılmıyorsun.*"

"BAK - "

Vicari'yi kışkırtmanın onun için iyi olmayacağını biliyordum, bu yüzden devreye girdim.

"Valentino, beni dinle - burada yapabileceğin hiçbir şey yok. İstersen seni her saat ararım, yemin ederim - ama şu anda Don Vicari'nin yardımına ihtiyacımız var. Fausto hâlâ dışarıda ve eminim başına gelenler yüzünden aklını kaçırmıştır.

Aurelio. Artık eldivenlerle dövüşmeyecek ve işler çirkinleşecek. Don Vicari'nin kuvvetlerine her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Anlıyor musunuz?"

"Ama - "

"Düğünde görüşürüz - Massimo'yla da. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." Her şeyin yolunda gideceğine *benim* bile ikna olmadığım bir konuda söz vermek *beni* huzursuz ediyordu. "Ama o zamana kadar Don Vicari sana ne derse onu yap. Yeterince açık olabildim mi?"

"...Evet," diye mırıldandı.

"Güzel." Durakladım. "Anladığım kadarıyla daha önce b i r tür... sorun yaşanmış?"

"Sorun yok," dedi suratı asık bir şekilde.

"O zaman neden sana ulaşamadım?"

"Sana düğünde anlatırım," diye alay etti beni k ı z d ı r m a k için.

Öfkem alevlendi -

Ama saat geç olmuştu.

İkimiz de Massimo için endişeleniyorduk.

Ve tanıdığım herkes içinde Valentino'nun benden nefret etmek için en çok sebebi vardı.

Ben de bıraktım.

"...iyi. O zaman konuşuruz." Diplomat rolü oynayarak, "Don Vicari, kardeşimi koruduğunuz için teşekkür ederim," dedim.

"Hmph," Vicari homurdandı. "*Kendini tehlikeye atmak gibibir alışkanlığı var.*"

"Bu bizim ailede kalıtsal bir özellik," dedim sert bir şekilde.

"Ama

"Kardeşim Dario ve ben yardımlarınız için çok teşekkür ederiz."

"Alessandra orada mı?" Valentino kaba bir şekilde araya girdi.

Az önceki küçümseyici sözlerini görmezden gelmiştim ama benim sadece kardeşi olmadığımı hatırlaması gerekiyordu; ben onun *hem danışmanı* hem de en yakın amiriydim.

"Don Vicari ile konuşuyordum," diye tersledim.

"Evet, duydum," dedi küstahça. "*Alessandra orada mı?*"

"Evet, ama - "

"*Onu giy.*"

"Ben - "

"*GIY ONU, NIC.*"

Benimle bu şekilde konuşmaya cüret ettiği için, özellikle de Vicari'nin önünde, hemen o anda ona yeni bir göt deliği açmak istedim -

Ama saat geç olmuştu.

İkimiz de Massimo için endişeleniyorduk.

Ve kendime Valentino'nun benden nefret etmesi için tüm nedenleri hatırlattım.

Boş ver gitsin.

"Bekle, gidip onu almalıyım," dedim ve yatak odamdan çıkıp koridorda Dario ve Alessandra'nın odasına doğru yürüdüm.

Kapıya hafifçe vurdum.

"Kim o?" Dario'nun boğuk sesi. Demek ki o da uyumuyordu. "Niccolo," diye cevap verdim.

"İçeri gel."

I yürüdü içinde için bulmak onu oturmak yukarı içinde yatak sonraki Alessandra'ya. Konuşuyor gibi görünüyorlardı.

"Massimo mu?" Dario sordu.

"Hayır. Valentino Alessandra ile konuşmak istiyor." Baldızım şaşırılmış görünüyordu -

Ama bu şaşkınlık değildi, "*Neden ben?*" gibi.

Daha çok "*Neden beni şimdi arıyor?*" gibiydi.

Hımm. İlginç.

Alessandra yataktan kalktı, bornozunu giydi ve telefonu benden aldı.

"Teşekkür ederim," dedi ve odadan çıkıp koridora doğru yürüdü.

Dario o gidene kadar bir süre bekledi, sonra bana sordu, "Hala Caterina'nın onu bulmuş olma ihtimali olmadığını mı düşünüyorsun?"

Valentino?"

"Elimizde daha acil meseleler olduğunu söyleyebilirim."

"Tuş. Roberto'dan haber var mı?"

Başımı acımasızca salladım.

Sonraki birkaç dakika boyunca Roberto'dan haber alamazsak ne yapacağımızı konuştuk.

Seçeneklerimizin hiçbirini iyi değildi.

Sonunda Alessandra döndü ve telefonu bana uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Rapor edecek bir şey var mı?" diye sordum. "Hayır," dedi biraz fazla hızlı bir şekilde. Kötü poker yüzü.

Ona biraz ders verebilecek bir *danışman* tanıyordum.

Ama ben sadece iyi geceler diledim ve odama geri döndüm.

B Gece için yerleşmeden önce Roberto'ya beni araması için tekrar mesaj attım.

Hong Kong altı saat ilerideydi, yani uyanık *olmalıydı* - ya da çok yakında uyanmış olacaktı.

Tabii hayattaysa.

Kes şunu, dedim kendime mesajı gönderirken.

Uyumaya çalıştım ama zihnim huzursuzdu, bu yüzden Mediciler ve Borgialar hakkındaki kitabıma döndüm.

Gece 3'te tanımadığım bir numaradan bir telefon geldi -

Ama Hong Kong alan koduydu.

Cevap verir vermez Roberto İtalyanca, "*Benim ve olağanüstü biriyim*" dedi.

"Tanrı'ya şükür!" Bağırıldım. Siren ve yol seslerini duyabiliyordum.

Arka plandaki gürültü. "Seni aramaya çalışıyorum ama açmıyorsun - orada neler oluyor?!"

"*Lau telefonumu aldı. Yüklediğimiz uzaktan yazılım programıyla silmeni istiyorum.*"

"Haklı mıydım?" Memnuniyetten ziyade korkuyla sordum *Sana söylemiştim.* "Fausto ile mi çalışıyorlardı?"

"*Haklıydın,*" dedi Roberto acımasızca. "*Ama bunu tersine çevirmek için bir şansım var.*"

"Ne yapacaksın -"

"Fazla zamanım yok ve bir şeyler ~~yapam~~ istiyorum. Bir parça kağıdın var mı?"

Odadaki masadan bir kâğıt ve kalem aldım.

"Devam et."

Rastgele 15 kelimeyle birlikte bir dizi harf ve rakam sıraladı. Sonra bana Bitcoin hesabına erişmek için bu bilgileri nasıl kullanacağımı anlattı.

"Pazarlıklar iyi giderse, kurtardığım paraya erişmek için buna ihtiyacın olacak."

Kaşlarımı çattım. "Neden kendin erişemiyorsun?"

Kuru bir mizahla cevap verdi. "Pazarlıklar yeterince iyi gitmezse diye."

"Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Ölebileceğini mi söylüyorsun?!" Yükselen bir panikle sordum.

"Bu büyük bir olasılık."

"ROBERTO - "

"Vakit yok. Massimo nasıl?"

"Ameliyattan iyi çıktı, doktorlar yaşayacağını düşünüyor - Roberto, neler oluyor?!"

"Güvende olur olmaz seni arayacağım, ama her 15 dakikada bir hesabını kontrol et. Eğer üç saat içinde benden haber alamazsan, eline geçen tüm kriptoları sat ve hemen bir bankaya transfer et. Anladınız mı?"

"Roberto - "

"ANLADIN MI?!"

İkiz kardeşim *hiç* bağırmasdı.

İşlerin *gerçekten* çok kötü olduğu anlamına geliyordu.

Ama benden bunu kabul e t m e m i ve benden istediğini yapmamı istiyordu.

"...evet," dedim sonunda.

"Gitmek zorundayım. Herkese onları sevdiğimi söyle. Ben de seni seviyorum Nic."

Hiç yapmadığı bir başka şey de kimseye onları sevdiğini söylemekti.

Özellikle de bana.

Bu da bunun son olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu.

Şimdi panikliyordum.

"ROBERTO - "

Ama telefonu kapatırken tek duyduğum hattın klik sesiydi.

Dario'yu almak için tam anlamıyla koştum. Üstüne bir şeyler giydi ve aceleyle odama döndük. Dizüstü bilgisayarımı kullanarak Roberto'nun hesabına giriş yaptım ve bilgilerini kullandım.

bana verdi.

Hesaptaki Bitcoin miktarı şu anda 1,2 milyon dolar değerindeydi.

Küçümsenecek bir şey değil ama etkileyici de değil.

"Sence durum ne kadar kötü?" Dario bana sordu.

"Roberto ile mi? Herkese onları sevdiğini söylememi istedi."

Dario şaşkınlıkla bana baktı. Roberto'nun ne kadar çekingen olduğunu biliyordu. "Tanrım."

"Evet."

"Sence düşüncesizce bir şey mi yapacak?"

Roberto'nun telefonundaki hafızayı uzaktan yok edecek programı açtım. "O düşüncesiz bir şey yapamaz. Her ne yapmak üzereyse, tüm seçenekleri tarttı ve en iyisinin bu olduğuna karar verdi."

"Ama... canlı çıkamayabileceğini ima ettiğini söylemiştin."

"Onun ölmesi ve bunun en iyi seçenek olması birbirini dışlayan şeyler değil," dedim acımasızca. "Özellikle de bunu

aile."

I seçilmiş Roberto'nun Yeri Telefon sayı içinde ve bilgisayar programına girdim ve bir şifre yazdım.

Program, işlemin nihai olacağı ve tüm verilerin sonsuza dek kaybolacağı konusunda beni uyardı.

Tam da istediğim şey.

Devam etmek için düğmeye tıkladım.

Ekranda boş bir çubuk belirdi. Dolmaya başladığında, yanındaki bir yüzde sıfırdan başladı ve hızla %10'u geçti.

"Onu geri ara ve gitmesini emrettiğimi söyle," dedi Dario. "Paranın canı cehenneme."

"Bunun için çok geç olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedim sessizce, rakamın %25'i geçmesini izlerken. "Her ne yapmaya karar verdiyse, şu anda yapıyor."

Dario öfkeyle başını salladı. Kendini suçladığını biliyordum. "Onu daha önce geri çağırmalıydım!"

"Bu benim hatam, senin değil," dedim. "Onunla konuşan bendim. Durumu idare edebileceğini düşündüm. Sen bilmiyordun. Suç bende, sende değil."

Dario karşımdaki yatağa oturdu ve bana sempatiyle baktı. "Yine de... Üzgünüm Niccolo."

"Ne için? O senin de kardeşin." "Evet, ama o *senin* ikizin."

Kelimeler kalbime bıçak gibi saplandı.

İkiz kardeşimi kaybetmek üzereydim...

Diğer yarımı...

Hayatım boyunca hep yanımda olan kişi.

En eski anılarımda bile onun orada olmadığını hatırlayamıyordum.

Ve şimdi.

Gitmiş olabilir.

Hayatımın geri kalanında tek başıma kalabilirdim.

Ekrandaki çubuğun yavaş yavaş dolmasını sessizce izledim.

Sayı %98'e yükseldi. 99%...

100'e ulaştığında yeni bir mesaj belirdi:

ROBERTO'NUN TELEFONU SILINDİ.

Uzun bir süre bu kelimelere baktım.

Sonra internet tarayıcıma geçerken içimdeki kıyamet hissini atmaya çalıştım.

Bitcoin hesap ekranını yenilerken, "Ne olacağını bilmiyoruz, o yüzden en iyisi - " dedim.

Konuşmayı kestim ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Ne?" Dario telaş içinde sordu.

"...lanet olsun..."

Dario yataktan kalktı ve arkamdan dolaştı. "Nesin sen - NE OLUYOR?!"

İkimiz de ekrana baktık.

Şu anda 251 milyon dolarlık Bitcoin gösteriyordu.

Sessizce sayıya baktık, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar şok olmuştuk.

Sonunda Dario sormayı başardı: "15 dakika önce kontrol ettiğin miktar bu değildi, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Değildi."

"Yani..."

"Demek Roberto başardı," dedim şaşkınlıkla. "Nasıl yaparsa yapsın, bizi ateşin içinden çekip çıkardı."

Roberto çok netti: üç saat içinde ondan haber alamazsam, tüm Bitcoin'i satacak ve geliri derhal bir bankaya aktaracaktım.

Aklıma gelir gelmez zamanlayıcıyı başlattım - para ilk göründükten yaklaşık üç dakika sonra.

Dario ve ben bir saatten fazla bir süre dizüstü bilgisayarın başında, İsa'nın stigmata'sından kan akan bir heykelini gören iki ortaçağ hacı adayı gibi oturduk.

Şaşkındık, hayretler içindeydik, delirmiştik - ve dehşete kapılmıştık.

Sanki her şey bir rüyaymış gibi her şeyin değişmesini ve paranın ortadan kaybolmasını bekledik.

Para kaybolmadı. Bu bir rüya

değildi.

Geriye kalan 251 milyon dolar, Everest Dağı kadar büyük ve inkar edilemezdi.

Everest.

Ara sıra Dario ve ben bir şeyler söylüyorduk - parayı Fausto'yu yok etmek ve lanet bir imparatorluk kurmak için nasıl kullanabileceğimize dair çılgınca bir fikir -

Ama sonra tekrar sessizliğe gömülür ve ekrana bakarak mucizenin kalıcı olması için dua ederdik.

Birden telefon çaldı. Dario

da ben de sıçradık.

Öncekiyle aynı Hong Kong numarasıydı.

I unuttum hepsi protokol - I Hatta
unuttum için hoparlörü etkinleştir.

Telefonu kulağıma götürdüm ve "İyi misin?!" diye bağırdım.

Roberto'nun sesi sakindi. *"İyiden de öte - konuştuğumuz gibi uçaktayım."*

"Güzel," dedim, sesli bir şekilde nefes vererek. Dario da aynı şekilde

rahatladım. "Yaralanmadın değil mi?"

"Bir çizik bile yok."

"Mükemmel! Şimdi - 250 MİLYON DOLARI NEREDEN
B U L D U N ? !"

Roberto kıkırdadı. *"Heyecanlanma. Çoğunu geri vermek zorundayız."*

Ailenizin size Noel Baba'nın olmadığını söylemesi gibiydi.

Claus -

Ve değilsadece Bu, ama sen vardı için ver
geri Sana getirdiği her Noel hediyesini.

"Ne?! NEDEN?!"

"Oraya vardığımda sana söylerim. Şu anda pilot nereye gittiğimizi soruyor. Ona eve mi gideceğimizi söyleyeyim, yoksa - "

"Hayır, Venedik'e git. Sana ne zaman gideceğini söyleyemedim.

Daha önce aramıştım ama şu an buradayız. Dario Massimo ile birlikte olmak istedi."

"Tamam, pilotla konuştuktan sonra tahmini varış süremizi sana mesaj atarım. Bu arada, yanımda birini getireceğim."

"Kimi?" Yoğun bir merakla sordum.

Parayı çalan içeriden bir adam mı? Ya da belki

Lau? Belki de rehine olarak? *"Göreceksin. Ciao."*

"Roberto - " diye tersledim -

Ama o çoktan gitmişti.

Dario'ya baktım. "O iyi, buraya geliyor ve paranın çoğunu geri vermek zorundayız."

Dario şok içinde bana baktı. *"Şaka yapıyorsun."*

"Keşke
yapsaydım."

"Siktir."

"Benim duygularım da aynen böyle."

Hong Kong numarasından bir mesaj geldi: *Tahmini varış
saati Venedik 20:00.*

"Bu akşam sekizde burada olacak," diye duyurdum.

"Tanrı'ya şükür!"

"Evet," diye mırıldandım. "Tanrı'ya şükürler olsun."

Ortak bir rahatlama ve minnettarlık anından sonra 30 saniye
daha sessizce ekrana baktık.

"En önemli şey Roberto'nun iyi olması," dedi Dario sonunda.

"Evet," diye kabul ettim.

"Ama o olur olmak güzel için var
a ekran görüntüsü," Dario önerdi.

"İyi fikir."

Fotoğraf çekmek için bilgisayarı
kullandım... Sonra nihayet dizüstü
bilgisayarı kapattım.

"Eh," dedi Dario, "Tanrı verir ve Tanrı alır."

"Ve lanet olası Roberto da öyle." diye alaycı bir şekilde
ekledim.

Fort ayar lehimize dönmüştü ve iyi haberler artmaya devam ediyordu.

Massimo o sabah hastanede uyandı - Ve sadece birkaç dakika sonra Lucia'ya evlenme teklif etti.

Bunu yapmadan önce Dul'dan onay istedi.

Tanrıya şükür.

Yaşlı kadının onu reddedebileceğinden korkuyordum - eğer bu konuda stratejik olmaya çalışıyorsa, *Cosa Nostra*'da yapılacak daha uzun vadeli ittifaklar *vardı* -

Ama Sinyora Fioretti torununu kurtardığı için Massimo'ya inanılmaz derecede düşküncü. Gülümsedi ve evet dedi.

Massimo'nun aşık olduğu Lucia'yı nihayet o zaman görmüştüm.

Lucia "Evet!" diye haykırıp onu tutkuyla öptüğünde, Massimo "*Benimle evlenir* misin?" sorusunu ancak söyleyebilmişti.

Sofia'nın bana karşı böyle bir coşku gösterip göstermeyeceğini içim acıyarak merak ettim.

Sanırım bunu asla bilemeyecektim.

Ancak onu aklımdan çıkardım. Diğer her şey harika gidiyordu -

Valentino'nun Sicilya'da yaklaşan evliliği gündeme gelene kadar.

Görünüşe göre, Alessandra bu konuda Dario'yu buzlamaya geri dönmüştü. Kocasına soğuk davranması tam anlamıyla kutupsaldı.

Dario'nun bu durumu düzeltmesine yardım etmem gerektiğini biliyordum - Ama önce yapmam gereken başka bir konuşma vardı.

Telefon etmek için sessiz bir yer bulmaya çalışarak etrafta dolaştım. Sonunda hastanenin o anda terk edilmiş olan şapelinde karar kıldım.

Ön taraftaki duvarda Meryem Ana ile İsa'nın r e s m e d i l d i ğ i bir tablo asılıydı.

"Bana şans dile," diye mırıldandım onlara, sonra ekrandaki bir düğmeye bastım.

Don Vicari cevap verdi. A n Daha sonra, o Valentino'yu telefona getirdi.

"O iyi!" En küçük kardeşime söyledim. "Massimo yeni uyandı ve iyileşecek!"

"*Tanrı*'ya *şükür*," dedi zayıf bir sesle.

Ona ayrıntıları anlattım, sonra da Vicari'ye acıma kartını oynamaya karar verdim. "Bu şartlar altında düğünü erteleyebilir miyiz?"

"*Hayır*," dedi göt herif.

"Don Vicari, sadece beş gün kaldı. Massimo'nun düğüne katılacak kadar iyileşmiş olacağından emin değilim."

"*O zaman bırak hastanede kalsın.*"

Cidden, siktir et bu adamı.

İleri geri tartıştık, aklıma gelen her mantıklı argümanı öne sürdüm, ama Vicari geri adım atmayı reddetti.

Valentino ileri geri konuşmaktan sıkılmış olacak ki araya girip, "*Roberto*'dan *ne haber?*" diye sordu.

"O konuda da haberler iyi," dedim.

Vicari'ye kızmış. "*Hong Kong*'dan 8 civarında dönüyor.

bu gece saat."

"*Başarılı oldu mu?*"

Tercüme:

50 milyon avroyu geri alabildi mi?

"ÇOK başarılı," dedim kocaman bir gülümsemeyle.

Kiminle konuştuğumu göz önünde bulundurursak, bundan sonra ne olacağını tahmin etmeliydim -

Ama Massimo ve Roberto'nun sevinciyle gardımı düşürdüm ve gafil avlandım.

Valentino, "*Düğünü iptal etmek istiyorum,*" diye açıkladı. "Uh - ne?"

"*Herkes hayatta. Hong Kong'dan ihtiyacımız olanı aldık. Artık düğünü yapmamıza gerek yok.*"

OH SHIT -

"Don Vicari - kardeşimle özel olarak konuşabilir miyim?" Sanki odada beni izliyormuş gibi farkında olmadan gülümsemeye zorlayarak sordum.

"*Hayır,*" diye homurdandı piç kurusu.

Valentino ona saldırmaya başladı. "*Kızınla evlenmek istemiyorum. Bunu biliyorsun. Ve benimle evlenmek istemiyor.*"

OH KAHRETSİN, OH KAHRETSİN -

"Don Vicari - "

"*Kapa çenenî, konsolos,*" diye hırladı

Vicari. Tamam.

Siktir et bu adamı.

Yine de bir şekilde dilimi ısırmayı ve Sicilyalılarla savaş başlatacak bir şey söylememeyi başardım.

Vicari ve Valentino birbirlerine girdiler, mafya babası Val'e, Vicari'nin bana biraz önce yaptığı gibi büyük bir pislik gibi davrandı.

Aradaki fark Valentino'nun ne zaman bırakacağını bilemeyecek kadar aptal olmasıydı. Vicari'yi daha fazla kışkırtmaya devam etti, ta ki Don bana alaycı *bir şekilde,* "*Eğer ayrılmak istiyorsan*

Ama bunun kafasına bir kurşun sıktıktan sonra bir kardeşin eksilmiş olacak."

Eğer ailenin don'u olsaydım.

Vicari tam da o anda kendini ne kadar sert becermesi gerektiğini biliyordu.

Ama... o zaman Valentino'yu öldürebilirdi.

Küçük kardeşim bazen beni ne kadar öfkelendirse de onu yine de seviyordum.

Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Ayrıca, hâlâ Fausto ile uğraşıyorduk. Şu anda bu saçmalığa ihtiyacım yoktu.

Vicari'yi gözlerinin ortasından vurmaktan başka bir şey istemesem de diplomat rolü oynadım.

"Düğün planlandığı gibi devam edecek," dedim soğuk bir şekilde. Val hemen sızlanmaya başladı. "*Nic* - "

"Valentino, seni Catania'da bıraktığımda ailenize karşı göreviniz. BU AILENIZE KARŞI GÖREVINİZİ YERINE GETİRMEMEKTEDİR."

"*Ama* - "

"Don Vicari'nin kızıyla evleneceksin ve bu konuda daha fazla tartışma olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"*Siktir git, Nic.*"

OH.

HAYIR.

O.

YAPMA

DI.

Bu küçük lanet olası PİSLİK -

Bana saygısızlık mı?

Başka bir ailenin önünde?

Affedilemez bir günah işlemişti.

Aslında, bunu söyleyen bir asker olsaydı, onu hemen idam e d e r d i m .

Hepimiz Toskana'daki evimizde olsaydık, zeytinliklerde Lazaro ile birlikte bir ceset daha olabilirdi.

Ama Val bana saygı göstermeyecekse -

Kime saygı *duyacağını* biliyordum.

"Peki," dedim. "Gidip Dario'yu
getireyim." Küçük pislik bunun
üzerine panikledi. "*Ne?! Hayır -
bekle -*"

"Beni dinlemediğinize göre, sanırım bu işe
onu."

Tüm kardeşlerim Dario'yu sever ve saygı duyardı ama
Valentino onu idol olarak görürdü. Dario hapse g i r d i ğ i n d e
Val henüz 17 yaşındaydı. Bu etkileyici dönemde Dario efsanevi
bir Şekil içinde Val's Gözler: a
tamamlandı belalı Ailesi için inanılmaz bir
fedakârlık yaptı - ve eğer düşmanlarımızın istediği olsaydı
muhtemelen en *büyük* fedakârlığı yapacaktı.

Valentino i ç i n Dario, erkek olmanın tanımıydı.

Ve bu kadar saygı duyduğu kişi tarafından utandırılma
riskini göze almak...

Bu onun için çok fazlaydı.

"*TAMAM!*" diye bağırdı. "*Pekala, lanet olsun, onunla
evleneceğim! Tamam mı?! Onunla evleneceğim.*"

Bir an bekledim ki, hala
Dario'yu dahil etmeye istekli.

Sonra tısladım, "Bir daha bana asla saygısızlık etme.
Anlaşıldı mı?"

"...evet."

Ruhu kırılmıştı. Bu kadarı
yeterliydi.

Ve sonra Don Vicari yaraya tuz basmak zorunda kaldı.

"*Benden özür dilemesini sağla,*" diye b ö b ü r l e n d i göt
herif.

Bugün Sicilyalı fıstık galerisinden yeterince şey duymuştum.

"Hayır," dedim soğuk bir şekilde.

Vicari'nin sesi hem şaşkın hem de öfkeliydi. "*Ne dedin sen?*"

"Savaşını kazandın," diye hırladım. "Sen evleneceksin
senin Kızım kapalı ve güvenli bizim
KATILIM içinde senin

gelecekteki genişleme, hepsi kardeşimin pahasına. Hayır -
ondan özür dilemesini talep etmeyeceğim."

Vicari şimdi öfkeliydi. "*Seni uyarıyorum, consigliere* -
"

"Yoksa ne olur? Düğünü iptal mi edeceksin? İkimiz de
biliyoruz ki

Böyle bir şey olmayacak. Planlarını asla tehlikeye atmazsın.
Yoksa beni kardeşimi öldürmekle mi tehdit ediyorsun? Eğer
henüz sana belli olmadıysa, şu anda ondan pek hoşlanmıyorum."

Bir sonraki sözlerime ateş ve kükürt kattım.

"Ama Valentino'ya herhangi bir şekilde zarar verirsen, emin
ol - Fausto ile işimiz biter bitmez, senin kapını çalacağız. Hatta
belki de sırf laf olsun diye ÖNCE seninle ilgileniriz.

"Güven bana - bunu istemezsin.

"Yani hayır, ne Valentino'dan, ne benden, ne de bir
başkasından özür dileyeceksin. Ya düğüne devam edersin ya da
etmezsin. Ama bugünkü işimiz burada bitiyor."

Uzun bir sessizlik oldu.

Bir parçam elimi fazla mı zorladığımı merak etti...

Ve bir sonraki duyacağım şeyin bir silah sesi olup
olmayacağını. Ama öyle olmadı.

"İyi," diye homurdandı Vicari. "*İşimiz tamamlandı.*"

Ve sonra telefonu kapattı.

"Lanet olası orospu çocuğu," diye hırladım, sonra arkamı
döndüm.

Kilisenin arka tarafında bir sandalyede oturan yaşlı bir
büyükanne gördüm.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana

bakıyordu. "Özür dilerim," dedim yaşlı kadına.

Meryem Ana ve Bebek İsa'nın resmine döndüm.

"Özür dilerim," dedim.

Sonra istavroz çıkardım ve aceleyle kiliseden çıktım.

A Dul'un beş piyadesi eşliğinde Roberto'yu karşılamak üzere akşam saat 8'de havaalanına gittim.

Adriano ve Massimo hala hastanede tedavi görüyorlardı, bu yüzden dışarıdaydılar.

Dario'nun gitmesini istemiyordum; bu onu gereksiz yere tehlikeye atacaktı.

Lars da gelmeyi teklif etmesine rağmen çok yorgundu.

Herkese yalnız gitmemin sorun olmayacağına dair güvence verdim ve daha sonra görüşeceğimizi söyledim.

Askerler beni tekneyle körfezin karşısına geçirdi. Oradan da üç Rolls-Royce bizi havaalanına götürdü ve pistte beklemeye başladık.

Akşam 8'den kısa bir süre sonra küçük bir jet hangara yanaştı. Arabadan inerken "Gidelim," diye anons ettim. askerler tarafından.

Bir an sonra ikiz kardeşimin bana doğru yürüdüğünü gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bir ölüm kalım macerasının ardından 13 saatlik bir uçak yolculuğunu henüz bitirmişti.

Yine de üzerinde üç parçalı bir takım elbise vardı ve saçının tek bir teli bile yerinde değildi.

Aslında tek tuhaf şey kırmızı kravatının buruşuk olmasıydı. Yanında kol kola yürüyen Asyalı kadın ise tam bir şov kadınıydı.

Çok merak ediyordum -

Ama onu canlı gördüğüm için duyduğum sevinç her şeyden daha ağır basıyordu.

"Roberto!" diye bağırdım, sonra arsızca ekledim, "Ailenin kurtarıcısı, savaş fonlarının sağlayıcısı!"

O gülerken ben de ona sıkıca sarıldım.

Geri çekildiğimde Asyalı kadına baktım. Çarpıcı yakışıklılığının yanı sıra, stil sahibi ve şıktı.

İtalyanca bilmediğini varsayarak İngilizce sordum: "Bu güzel hanımefendi kim acaba?"

Roberto İngilizce olarak kadına, "Mei-ling, bu kardeşim Niccolo," dedi. "Niccolo, bu Mei-ling - benim nişanlım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi kadın boğucu bir İngiliz aksanıyla.

Ne dediğini tam olarak algılayamamıştım.

Hâlâ '*nişanlı*' kelimesine takılıp

kalmıştım.

Roberto'ya baktım ve bir şey söylemeye çalıştım -

Ama ağzım çalışmıyor gibiydi.

"Çok nadir görülen bir olaya tanıklık ediyorsun Mei- ling," diye şaka yaptı Roberto. "Kardeşimin söyleyecek sözü yok."

I baktı at ve Kadın, sonra geri içinbenim ikiz ve İtalyanca'ya geçti. "Aklından ne geçiyor senin?"

Roberto kabul edildiBen Soğukkanlılıkla olarak o dedi, "Konuş İngilizce olarak."

Birebir çeviri yapacak değildim, onun yerine "Bu şartlar altında bunun akıllıca olduğuna emin misin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Sana daha önce de söylediğim gibi, içimizde en dikkatli olan benim."

Buna gerçekten itiraz edemezdim.

"...doğru..." Homurdandım.

"Ve sizi temin ederim ki onunla evlenmek verdiğim en akıllıca karar olacak."

Kadın Roberto'ya gülümsedi, Roberto da kadına sırtıtarak karşılık verdi.

İkisinin arasında gidip gelirken, itiraf etmeliyim ki onu hayatımda gördüğüm en mutlu andı.

Roberto normalde duygusuz ve son derece içine kapanık biriydi. Sürekli böyle gülümsüyor olması -

Bu *benim* takla atmamla eşdeğer bir şeydi.

İkiz kardeşimin eve dönüşünü mahvetmek istemiyordum, bu yüzden Asyalı kadını havadan öperken ne kadar coşkulu olabileceğimi topladım. "Peki o zaman... Aileye hoş geldin."

"Ayrıca, ona şahsen teşekkür edebildiğin için mutlu olmalısın," diye ekledi Roberto. "Paramızı geri almamın tek nedeni o."

"Oh!" dedim ve Roberto'ya elimin tersiyle şakacı bir şekilde vurdum. "Neden bununla başlamadın?!"

Cazibemi konuşturdum ve kolumu ona uzattım. O da eğlenen bir gülümsemeye aldı. "Artık kim olduğunu bildiğime göre, *bella*, dünyadaki en sevdiğim kişisin... ve bunu söylemek için 50 milyon nedenim var. Bu arada yüzüğün nerede?"

Roberto, "Henüz o konuya gelmedik," dedi.

Onun taşaklarını patlatmak zorundaydım -

Yapmak *zorundaydım*. Başka seçeneğim yoktu.

"SANA YÜZÜK VERMEDİ Mİ?!" diye bağırdım.

"Öldürülmemekle biraz meşguldük," dedi Roberto sert bir sesle.

"Pekala, Bu ve *ilk* şey Biz gidiyor için var

"Mei-ling'in adına gücenmiş gibi davranarak," dedim.

Güldü, küçük performansımın tadını çıkarıyordu.

"Is Massimo Tamam mı?" Roberto sordu olarak
Biz arabalara doğru yürüdü.
"Harika," dedim. "Yaralı, evet, ama doktorlar tamamen iyileşeceğini söylüyorlar."
"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Roberto.
"İlginçtir ki onun da bir nişanlısı var." Roberto afallamış görünüyordu. "Ne?!"
"Lars da öyle. Onu Londra'dan yanında getirmiş." "...NE?!"
Roberto'nun daha önceki gülümsemeleri el çırpmaya eşdeğerse, şu an yaşadığı şok Edvard Munch'un *Çılgılık* tablosuna benziyordu.
Ya da 10 yaşındaki Macaulay Culkin'in elleriyle bağırmasına *Evde Tek Başına*'daki ağzının etrafında. İkisinden biri.
Mei-ling'e komplocu bir göz kırparken, "Görünüşe göre nişanlısıyla beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmak moda," dedim.
O yine güldü.
Zevkli kadınları severim.
Zevk sahibi derken, beni eğlenceli bulan birinden bahsediyorum. Rolls'lardan birinin arkasına bindiğimizde Roberto şöyle dedi,
"Bana şu iki gizemli kadından bahset."
Ona Rachel ve Lucia hakkında her şeyi anlatmadan önce, "*Seninkileri* duyana kadar bekle," dedim.

Sürat teknesiyle Venedik'e dönerken Roberto bana Lau'nun 200 milyon dolarlık Bitcoin'ini uçağı sağ salim iner inmez iade ettiğini söyledi.

"Beni perişan etmeye mi *çalışıyorsun*?" diye sordum.
Mei-ling güldü. "Ona bizde kalıp kalamayacağını sordum. Hayatta kalmayı tercih ettiğini söyledi."
Roberto başını salladı. "Fausto'ya, Yakuza'ya, bir grup Triad çetesine *ve* Lau'ya karşı çok cepheli bir savaş vermek istemiyorum."

"Şey," I homurdandı, "at en az Dario ve I ekran görüntüsü aldım. Her şeyi sevgiyle hatırlamak için bir şey."

Roberto, "Ve gelecekte ulaşmak istediğim bir hedef," diye ekledi.

Mei-ling onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir kadeh şarabım olsaydı buna içerdim."

Homurdandım. "Eğer bir şişe viskim olsaydı, acımı dindirmek için içerdim."

Dul'un *sarayına* döndüklerinde Roberto, Mei-ling'i herkesle tanıştırdı.

Dario onunla tanıştıktan sonra onu bir kenara çektim. "Roberto bana 200 milyon doları çoktan iade ettiğini söyledi."

Dario iç çekti. "Kolay gelsin, kolay gitsin. Bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

"Mümkün olduğunca çabuk Konsey'e yaklaşmalıyız. Fausto düştü. Eğer şanslıysak, bizim için öldürücü darbeyi indirirler."

Başını salladı. "Yap şunu."

Sofya

Üç gün sürdü ama Fausto Aurelio'nun cesedini morgdan kaçırmayı başardı.

Dul'un erişim alanı şehrin kolluk kuvvetlerine kadar uzanıyordu, bu yüzden anlaşmayı kabul eden morg görevlisi Venedik'i sonsuza dek terk edip ortadan kaybolmaya yetecek kadar para istedi.

Aksi takdirde, polislerin onun tamamen farklı bir şekilde 'ortadan kaybolmasını' sağlayacağından korkuyordu.

Üzerinde anlaşılan fiyat, teslimatta ödenmek üzere yarım milyon avroydu.

Görevli Aurelio'nun cesedini bir ceset torbasına koydu, içini kuru buzla doldurdu ve bir çamaşır yükünün içine sakladı.

Burası Venedik olduğu için her şey kanallarla taşınmak zorundaydı. Görevli tekne sürücüsüne iki bin dolar ödedi - sorgusuz sualsiz - anakaraya sapması için, görevli ceset torbasını aldı ve kiralık bir minibüse koydu.

Fausto, Modena'daki varlığımızı

Bu yüzden görevliyle bir saat sonra Verona'da buluştuk.

yarı uzaktaydı. Orada Fausto'nun para aklama amacıyla sahip olduğu bir cenaze evi vardı.

Bu ve ara sıra ortaya çıkan cesetleri sessizce ortadan kaldırmak. Dante ve birkaç yaya asker bize eşlik etmişti.

Görevli onların yardımıyla ceset torbasını bir sedyeye yükledi ve özel bir odaya getirdi.

İtalya'da cesetler genellikle mumyalanmaz, bu nedenle oda cesetlerin temizlenmesi ve gömülmeye hazırlanması için kullanılıyordu.

Karo kaplı duvarlar soğuk ve çıplaktı. Yerde ızgaralar ve muhtemelen kan ya da vücut sıvılarını yıkamak için lavaboya giden lastik bir hortum vardı. Hava çürüme ve ölüm kokuyordu.

Odanın ortasında mermer levhadan bir masa vardı. Dante ve bir başka asker ceset torbasını onun üzerine taşıdı.

Fausto siyah plastik kefene baktı, omuzları çökmüştü, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Sonra bir eliyle işaret etti. *Devam et.*

Görevli orada kararsızca durdu. "Aç şunu," diye emretti Dante görevliye.

"Emin misin?" diye sordu endişeyle. "Oldukça yüksek bir yerden düştü - o - "

"Aç ~~şunu~~" diye tersledi Dante.

Görevli çantanın fermuarını çeyrek aşağıya kadar açtı ve çekerek ayırdı.

Yaz sıcaklığında kuru buz çoktan buharlaşmıştı. Yalnızca Aurelio'nun yüzü vardı, derisi soluk ve renksizdi.

Bütün kan temizlenmişti ama başının sol tarafı ezilmişti. Derisi yırtılmış, çığ kas ve kemik ortaya çıkmıştı.

Korkunç görünüyordu.

Fausto bir hıçkırığı bastırdı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Hımm... nezaketsizlik etmek değil," görevli dedi

"Ama... para?"

"Dante," dedi Fausto sessizce. "Ona iyi bak." Dante ceketinin içinden bir şey çıkardı - Görevlinin arkasına geçti -

Ve adamın başının üzerinden boğazına doğru çevirdi.

Bu bir boğma aletiydi - iki ahşap sapa tutturulmuş kalın piyano telinden yapılmış bir boğma aleti.

Dante görevlinin arkasında durup *sertçe* çekerek görevlinin vücudunu kendi vücuduna doğru çekerken dehşet içinde geri çekildim.

Görevlinin gözleri panik içinde yuvalarından fırladı. Soluk borusunun ezilmesini engellemek için parmaklarıyla telleri çılgınca tırmaladı.

Çırpınırken boğazından tek bir ses bile çıkmıyordu.

Sırtım soğuk fayans duvara çarparak daha fazla ilerlememi engelledi.

Fausto başını çevirip bakmadı bile. Mermer levhanın üzerindeki oğlunun cesedine hüzünle baktı.

Bu diğer ayak askerler izledim, ama onlarınBoş yüz ifadeleri bu tür şeyleri daha önce de gördüklerini gösteriyordu.

Dante geri çekildi ve görevliyi ayağından kaldırdı. Piyano teli boğazına daha derinden battı.

Adamın bacakları havada çılgınca tekmeleniyordu.

Yaklaşık 30 saniye sonra da gevşedi.

Yeni ölmüş adam altını kirletirken odada korkunç bir koku vardı.

"Onu buradan çıkarın," dedi Fausto. "Aslında hepiniz gidin."

Diğer piyadelerden biri kapıyı açtı ve Dante cesedi sürükleyerek götürdü.

Hemen onları takip etmek için harekete geçtim -

Fausto sessizce, "Sen değil, *consigliere*,"

dedi. Askerler dışarı çıkarken olduğum yerde donup kaldım.

Gördüğüm son şey Dante'nin bana sempatiyle bakan gözleriydi -

Ve sonra kapı kapandı.

Fausto'ya bakmak için döndüm, kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Beni öldüreceğinden emindim -

Ama orada öylece durmuş, üzüntüyle Aurelio'ya bakıyordu.

Ölmemi isteseydi, piyadelerden birine bunu yapmasını emredeceğini anladım...

Ve ben yavaş yavaş sakinleştim.

Orada tam bir dakika daha sessizlik içinde durduk.

Sonunda Fausto konuştu.

"Oğluma ne yaptıklarına bak," diye fısıldadı, sesi acı doluydu.

"Bak benim güzel oğluma ne yaptılar."

Bunun Aurelio'nun egoya dayalı aptallığının doğal bir sonucu olduğuna dair aklıma bir sürü fikir geldi -

Ama aptal değildim.

Ve duygusuz bir pislik de değildim.

Daha önce hiç bu kadar acı çeken birini görmemiştim - Fausto'nun oğlunun öldüğünü duyduğu zaman h a r i ç .

Ama o zamanlar öfke doluydu. Şimdi tüm öfkesi gitmişti.

Yerini okyanus kadar derin bir keder aldı.

Ama yavaş yavaş öfke geri geldi.

Bu sefer soğuktu.

"Bunu onlara ödeteceğim," diye fısıldadı. "Yapacağım son şey olsa bile bunun için onları *yok* edeceğim."

Sonunda bana baktı, kan çanağına dönmüş gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

"Ve sen de bana yardım edeceksin," dedi sesi titreyerek.

"Evet," diye kabul ettim, çünkü başka bir şey söylemeyeceğimden emindim.

Tekrar oğlunun cesedine baktı. Birkaç saniye daha sessiz kaldı... Ve sonra kesik kesik konuştu.

"Ben... üzgünüm. Sana söylediklerim için. Sana söylediğim o kelime için. Kendimde değildim."

Orada şok içinde durdum.

"...özüün kabul edildi," dedim sonunda, özü kabul *edilmemiş* olsa da.

Ama o anda başka ne diyebilirdim ki?

Özellikle de morg görevlisi gibi ölmek istemediğimi düşünürsek?

Fausto hâlâ oğluna bakarak, "Haklıydın," dedi. "Aurelio bir aptaldı. Ve ben de onu şımarttığım için daha büyük bir aptaldım. Ve bu..."

Oğlunun levhanın üzerindeki cesedini işaret etti.

"...bizi getirdiği yer burası."

Bir an sessizce baktı, sonra dedi ki, "Bu Ben. Hepsi benim hatam."

Şaşırmıştım.

Fausto hiçbir zaman kendini sorgulama gibi bir davranış göstermemişti.

Kendini suçlayacağına ya da kendinden şüphe edeceğine dair bir his yoktu. Etkilendim -

Ama sonra eski Fausto yeniden ortaya çıktı.

Kaşları çatıldı ve gözlerinde öfke titreşti. "Ama yeğenlerim... yeğenlerim *ödemek zorunda*."

Niccolo'yu düşündüm.

O da ödemek zorunda kalacak mıydı?

...elbette ~~ödekti~~

Fausto oğlunun cesedine bakarken, "Bunun bedelini canlarıyla ödemeliler," diye hırladı. "Hepsini öldürmeliyiz - ve yardımınız için ücretinizi iki katına, 20 milyon avroya çıkaracağım."

Yirmi milyon mu?!

On milyon, işkencecilerime karşı açtığım davayı finanse eder ve beni satranç ustası olarak eski hayatıma geri döndürürdü -

Ama yirmi kastedilen I olabilir unutmak ve eski çocuklar' kulübünü tamamen.

Paraya dikkat eder ve akıllıca yatırım yaparsam, hayatımın sonuna kadar lüks içinde yaşayabilirdim.

Bir daha asla bir erkeğin merhametine kalmayacaktım. Ben sadece...
...kayboldu.

Fausto bana baktı. Bakışları karanlık bir delilikle yanıyordu.

"Benimle misin?" diye sordu.

Başka tarafa bakmadım - ama zihnimde morg görevlisinin bacaklarının havada çılgınca tekmelendiğini, gözlerinin yuvalarından fırladığını, boğazı ezilirken yüzünün morardığını hatırladım.

Eğer dikkatli olmazsam, bu benim de kaderim olacaktı. Nefesimi tuttum -
Sonra kararımı verdim.
"Evet," diye fısıldadım.

Niccolo

T Sicilya hakkında ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi.
Vicari'nin varışımızdaki pisliği -
Valentino'nun mihrapta *yapamayacağımlı*
söylemesi -
Isabella'nın şok edici ifşası -
Meksika'nın Vicari ve adamlarıyla çatışması - Yaşlı
kadının *daha* da şok edici ifşası -
Sicilya kan yemininin tüm bu süreci sona erdirmesi için
çatışma -
Vicari'nin kırılgan çıkışı -
Caterina'nın günah çıkarma odasından ağlamaklı girişi -
Ve a Grup düğün ile *beş* farklı çiftler
bir kerede?!
Neredeyse kalp krizi geçirecektim. Hepsi.
Kesinlikle en küçük kardeşimi öldürmek istememe neden
oldu.
Resepsiyonu yaptığımız küçük Sicilya kasabasında onu
neredeyse öldürüyordum.
Valentino'yu boğmamı engelleyen tek şey Dario'nun bana
çekip gitmemi emretmesiydi.
Ancak en çok dikkatimi çeken şey Caterina ve
Alessandra'yı ne kadar hafife almış olduğumdu.

I hatırlandı ne Ben olsam söyledi Dario
hakkında Alessandra en iyi arkadaşını Sicilya'ya
gönderiyor:

*Bu aptalca bir iş. Caterina, Vicari'nin yerleşkesini asla
bulamaz, hatta oraya gizlice bile giremez.*

Buna ihtiyacı olmadığı ortaya çıktı.

Doğru müttefiki bulmuştu.

İtiraf edeyim, onları küçümseyerek bir mutfak çalışanı ve
eski bir garson olarak düşünmüştüm.

Ne olabilir onlar muhtemelen yap için meydan
okuma *Ben*, bir

Cosa Nostra'nın konsiglieri mi?

Yine de, birlikte planlarımın her birini altüst etmişlerdi.

Beni tamamen alçaltmışlardı.

Sadece bu da değil, bunu doğru nedenler için yapmışlardı:

Çünkü Caterina Valentino'ya aşıktı.

Ve Alessandra sadece en iyi arkadaşına yardım etmek
istediği için.

I fark etti Ben olsam olmuştur eğitimi
tarafından a Şovenist ve bir sosyopattı ve kibri
bana da geçmişti.

Acaba Fausto da Sofia'yı benim Cat ve Alessandra'yı hafife
aldığım kadar hafife alıyor muydu?

Öğrenmem gereken çok şey vardı... özellikle de en yeni
baldızımдан.

Valentino ona verdiğim her zararı geri almak için elinden
geleni yapmıştı.

Ama Caterina?

Onu en çok ben incitmiştim.

Yine de ne zaman I özür diledi, o
affettim Ben tamamen ve tamamen.

Ona, "Umarım gelecekte bir gün beni affedebilirsin... ve bunu
arkamızda bırakabiliriz..." dediğimde

Onun yanıtı gözyaşları içinde gülümsemek ve "Neden bunu
artık geride bırakmıyoruz?" diye sormak oldu.

Ve bana sarıldı.

Caterina'da, ne yazık ki bende eksik olan bir iyilik vardı.
Bir kez daha, son derece alçakgönüllü davrandım.
Ama bana nasıl daha iyi bir adam olacağımı gösterecek yeni
bir öğretmenim olduğu için mutluydum.

Resepsiyon gecenin geç saatlerine kadar devam ederken
telefonuma bir mesaj geldi.

Okur okumaz donakaldım.

Kalbim küt küt atmaya başladı

-

Ve hemen Dario'nun yanına gittim.

"Ne oldu?" diye sordu yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce.

İlk şaşkınlığım yerini sevince bıraktı ve sııttım. "Konsey
önümüzdeki hafta Roma'da dilekçemizi dinlemeyi kabul etti."

Sadece Fausto'yla olan bu savaşı sona erdirmekle
kalmayacak, aynı zamanda Sofia'yı tekrar görebilecektim.

Sofya

Tmorg görevlisi - Dante'nin boğazını sıktığı adam - muhtemelen tabuttaki bir başka cesetle oda arkadaşı oldu.

Aurelio'nun cesedine gelince, onu Modena'ya geri götürdük. Birkaç asker çiftliğin arkasındaki tarlada bir mezar kazdı ve Fausto ceset torbasını mezara indirtti.

Delik.

Tabut yok, rahip yok, ayin yok. Kalabalık bile yoktu - sadece ben, Fausto, Dante ve iki mezar kazıcı.

Fausto, askerlerin çukuru tekrar doldurmasını kırmızı gözlerle izledi. Sonra tek kelime etmeden çiftlik evine geri döndü.

Dante iki terli piyadeye, "Gidin temizlenin," diye emretti.

Sonra mezarın başında sadece Dante ve ben kaldık.

"Tanrım," diye mırıldandı

Dante. "Ne?" diye

sordum. "Ne?" diye

sordum.

"Çocuğun en büyük hayranı değildim ama böyle bitirilmez," diye homurdandı Dante bir paket çıkardı.

Sigara.

"Ne demek istiyorsun?"

Dante bana "*Şaka mı yapıyorsun?*" der gibi baktı. "Kafan ezilmiş ve beş para etmez bir ahmak gibi ıssız bir yere gömülmüşken."

Bir şeylerle boğuştuğunu hissedebiliyordum. Daha fazlasını öğrenmek istiyordum, bu yüzden sigara içenlerin bağından bir kez daha yararlanmaya karar verdim. "Şunlardan bir tane alabilir miyim?"

Bana bir sigara verdi ve hem kendi sigarasını hem de benimkini yaktı. "Teşekkürler."

"Sorun değil," diye homurdandı.

Bir nefes çektikten sonra, "Demek Aurelio'nun en büyük hayranı değildin," dedim.

Dante kısa, hırçın bir kahkaha attı. "Hayır."

"Kafasına nasıl vurulduğunu biliyorsun, değil mi?"

Dante mezara bakarken çenesini sıktı. "... evet."

"Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Dante yan gözle bana baktı.

"Annemin hayatı üzerine," dedim, ona ilk kez verdiğim yemini tekrarlayarak.

Dante tekrar toprak parçasına baktı. "Bazı insanlar onun hak ettiğini bulduğunu söyleyebilir."

"Massimo'nun peşinden gittiği için mi?"

"Çünkü hepsinin peşine düştü," diye hırladı Dante. "Adriano, Lars - onlar için çalışan adamlar - hepsinin."

"Fausto *sana* onların peşinden gitmeni emretseydi ne yapardın?" diye sordum.

Dante uzun, çok uzun bir süre mezara baktı.

"Sanırım yapmam gerekeni yapardım," dedi sonunda. "Neden?"

"Sence neden?" diye cevap verdi öfkeyle. "Çünkü bu benim işim. Çünkü paraya ihtiyacım var." Durakladı, sonra ekledi: "Ve eğer yapmazsam dayak yiyeceğim için."

"Fausto tarafından mı?"

Dante karanlık bir kahkaha attı. "Onun *tarafından* değil, hayır. Ellerini kirletmekten hoşlanmaz."

"Bu yüzden mi cenaze evindeki morg görevlisini öldürdün? İşin buydu... paraya ihtiyacın vardı... ve öldürmezsen dayak yiyeceğin için mi?"

"Tabii ki."

"O masum bir sivildi."

Dante sıırttı. "Masum siviller gangsterlerden para almaz."

Ouch.

"Peki Fausto'nun yeğenlerini öldürmekle morg görevlisini öldürmek arasında ne fark var?"

Dante bana ters ters baktı. "Çünkü o *pislik* sadece bir sık kafalıydı, çocukluklarından beri büyümelerini izlediğim altı adam değil."

"Peki ya Lars? Sen *onun* büyümesini izlemedin."

Dante gözlerini mezara dikti. "Lars'a saygı duyuyorum. Ben de onun tetiğini çekmek istemezdim."

"Ama mecbur kalırsan çekersin," diye önerdim.

Sigarasını öfkeyle yere attı ve taze toprağa gömdü. "Ne bu, sorgulama mı?"

"Geçen sefer de söylediğim gibi, eğer bu işi sonuna kadar götüreceksen, aklının nerede olduğunu bilmem gerek."

"Geçen sefer 'rütbe ve dosya' demiştin." "Ve sen 'rütbe ve dosyanın' bir parçası değil misin?"

O bir şey söyleyemeden Fausto'nun sesinin arkamdan geldiğini duydum. "Sofia!"

Dante ve ben ikimiz de Fausto'yu görmek için döndük. Biz.

Dante benden çok daha hızlı döndü - suçlu bir adam gibi olabilir.

Fausto bize doğru yürüdü, gözleri kısılmıştı. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Dante'nin vücudunun yanımda gerildiğini neredeyse hissedebiliyordum -

Ta ki ben, "Massimo'nun oğluna yaptıkları için ne kadar aşağılık bir herif olduğunu" söyleyene kadar.

Fausto askerine şüpheyile baktı... sonra başıyla onayladı.

Dante rahatladı.

"Neye ihtiyacın vardı?" diye sordum.

Fausto, "Birkaç gece için bavul hazırla," dedi ve Dante'ye baktı. "Sen de - ve en iyi 20 adamını seç."

Kaşlarımı çattım. "Neden?" diye sordum.

"Çünkü Roma'ya çağrıldık. Konsey'in önüne çıkacağız."

BÖLÜM III

Niccolo

Rome -
Ebedi Şehir.

Antik Romalı şair Ovid bu ismi ilk kez İsa'nın doğumundan sekiz yıl önce vermiştir.

Bin sekiz yüz yıl sonra İngiliz şairler Byron ve Shelley de aynı şekilde adlandırdı.

Roma vardı olmuştur ve dövmek kalp .
tartışılabilir İnsanlık tarihinin en büyük imparatorluğu.

Artık eski ihtişamının sadece bir gölgesi olsa da, ihtişamı hala ilham veriyordu.

Aynı şey Roma'yı gölgelerden kontrol eden mafya ailesi için de geçerliydi.

Sicilya, *Cosa Nostra*'nın asıl vatanı olan *patria*'ydı.

Venedik en zengin bölgeydi ve Dul Kadın da en zengin lider...

Ama Severino'lar Ebedi Şehir'in ihtişamını temsil ediyorlardı.

Büyükbabamın Toskana'ya ilk geldiğinde yaptığı gibi, onlar da siyasi yozlaşmaya odaklanmışlardı...

Ancak büyükbabamın aksine, Severinolar için siyasi yolsuzluk sadece amaca giden bir yoldu. Asıl amaçları mülk sahibi olmaktı.

Severinolar geçmiş on yıllarda harap sarayları ve eski binaları yok pahasına satın almışlardı. Ardından, bağlantılarını ve politikacılar üzerindeki nüfuzlarını kullanarak, mülkleri yenilemek için on milyonlarca dolarlık hibe başvurusunda bulundular.

Kırk yıl sonra Severinolar kentin en güzel binalarından bazılarını sahip oldular - çoğunlukla vergi mükelleflerinin parasıyla.

Daha ünlü bir hikaye bunu nasıl başardıklarını gösterecektir.

İtalya dışındaki pek çok kişi bunu bilmez ama Kolezyum eskiden sadece bir harabeydi. 1980'lere kadar terk edilmiş bir tarlada duruyordu.

Otobüsler çimlerin üzerinde durur ve kimse onları durdurmadan içeride dolaşan bir grup turisti boşaltırdı. Kolezyum, izinsiz girmeye karar veren gençlere ya da serserilere günün 24 saati açıktı. Grafiti ve vandalizm yaygındı.

1990'larda yarım yamalak bir restorasyon projesi vardı, ancak yetersiz finanse edildi.

Ardından 2011 yılında şehir, ailesi bir ayakkabı imparatorluğuna sahip olan Diego Della Valle adlı bir milyarderle ortaklık kurarak Kolezyum'un 35 milyon dolarlık restorasyonunu finanse etti.

Şehir ve Della Valle bir vizyon paylaştı: Eyfel Kulesi'nin Paris'in ya da Hollywood tabelasının Los Angeles'ın sembolü olması gibi Kolezyum'un da Roma'nın uluslararası sembolü olmasını sağlamak.

Başarılı olurlarsa turizmin patlayacağına ve kentin profiline yükseleceğine inanıyorlardı.

Proje 2013 yılına kadar tam olarak başlamadı ancak 2016 yılına gelindiğinde, dış cephe MS 72 yılında inşa edilmesinden bu yana ilk kez temizlenmiş ve onarılmıştı. İkinci aşama ise 2018 yılında yeraltını yenilemek üzere başladı.

tünel ve odalardan oluşan ağ, arenanın zemininin altına gizlenmişti.

Proje başarılı oldu. Kolezyum gerçekten de Roma'nın uluslararası sembolüdür ve kente yılda 1,4 milyar doların üzerinde turizm geliri sağlamaktadır.

Fena bir yatırım getirisi değil.

Kolezyum'un muazzam başarı öyküsünün ardından Severino ailesi tarihi mülklerini yenilemek için hükümetten fon talep etmeye başladı.

Şantaj, haraç ve eski moda rüşvet yöntemlerini kullanarak bu parayı aldılar.

Son on yıl içinde Severino ailesi gerçekten de yükselişe geçmişti.

Her zaman varlıklı olmuşlardı...

Ama artık Venedik'in Dul Kadını'na ulaşabilirlerdi.

Severinolar bu zenginliği -ve dünyanın en eski ve en etkileyici şehirlerinden biri olan evlerinin prestijini- *Cosa Nostra* içindeki güçlerini pekiştirmek için kullanmışlardı.

Onlar bağlantı kuran... kolaylaştıran... ve *mükemmel* hakemlerdi.

Ve şimdi onların krallığında misafir olacaktık.

Don Severino İtalya'daki tüm *Cosa Nostra* ailelerini bir araya getirmişti.

Ve yakında, benim, kardeşlerimin ve Fausto'nun kaderine karar vermek için bir araya geleceklerdi.

A Sicilya'dan sonra Venedik'te Dul'un yanında kalmak üzere geri döndük. Roma'ya gitmeden önce halletmemiz gereken birkaç yarım kalmış iş vardı.

Isabella ve Ludavica'yı özel bir araçla Cenevre'ye gönderdik, başlarında da birkaç askerimiz vardı. İki kadının İsviçre'de Don Vicari'nin ulaşamayacağı bir yerde olacaklarını ve İtalyan konsolosluğundan pasaportlarını beklerken etrafı gezebileceklerini düşündüm.

İkisi de devlet tarafından verilen bir kimlik için kayıt yaptırmamıştı; bir mafya babasının yerleşkesinde hapsedilmişken buna gerek yoktu. Ben de süreci hızlandırmak için Floransa'daki alınıp satılan politikacılarımızdan birini aradım. Kadınlar belgelerini aldıktan sonra, yeni bir geleceğe başlamak için ailemizden bir miktar para alarak ABD'ye uçacaklardı.

Vedalaştık, Caterina ve Isabella gözyaşları içinde birbirlerine sarıldılar.

Valentino, Isabella ve Ludavica'dan onları soktuğu tüm tehlikeler için özür dilerken alışılmadık derecede alçakgönüllüydü.

"Eğer sen olmasaydın, muhtemelen hayatlarımızı birlikte, özgür ve dışarıda açıkta yaşayamazdık," Isabella dedi

Yeni karısının elini sıkarken mutluydu.

Bu, küçük kardeşimin özünde iyi bir adam olduğunu hatırlatan güzel bir anıydı...

Ve en kötü koşullardan bile harika şeyler çıkabileceğini.

Önümüzdeki günlerde bu son kısmı hatırlayabilmeyi umuyordum.

Isabella ve Ludavica'nın ayrılışından sonra geri kalanımız Dul'un sağladığı bir başka özel jetle Roma'ya uçtuk. Massimo ve Lucia'nın nişanlanmasından bu yana ailemiz için hayırsever rolünü üstlenmişti ve onun yanımızda olmasından çok memnunduk.

Ancak eninde sonunda Venedik'te bir düğün daha yapmaları konusunda ısrarcıydı.

Tanrıya şükür Sicilya'daki hazırlıksız törene kızmamıştı...

Ya da en azından belli etmedi.

Öğleden sonra Roma'nın kalbine yaklaşık 16 mil uzaklıktaki Leonardo da Vinci Uluslararası Havaalanı'na indik.

Gemide birkaç kişiydik. Dario ve

Alessandra...

Adriano ve Bianca...

Massimo ve Lucia... Lars

ve Rachel... Roberto ve

Mei-ling... Valentino ve

Caterina... Ben...

Dul...

Artı en iyi on piyademiz. Toplam

yirmi dört kişi.

Oldukça kalabalık bir maiyetti.

Hangarın dışında da aynı derecede etkileyici sayıda kurşun geçirmez limuzinle karşılaştık.

Don Severino kendi keskin giyimli piyadelerinin arasında duruyordu. Pistte yürürken gülümsedi, kollarını iki yana açtı ve "*Benvenuti a Roma*" dedi.

Roma'ya hoş geldiniz.

Don Severino 55 yaşlarında, güçlü yapılı, bronz tenli, sarp yüzlü biriydi. İngiliz aktör Ian McShane ile güçlü bir benzerlik taşıyordu.

Siyah sakalına kır düşmüştü ve tuzlu biberli saçları onun yaşındaki bir adam için normalden uzundu. En iyi Armani giysilerini giymemiş olsaydı, bir bardaki yaşlanmış bir kabadayı gibi görünebilirdi.

"Bunun güvenli olduğundan emin miyiz?" Adriano öfkeyle mırıldandı.

Ondan hâlâ üç metre uzakta olmamıza rağmen Don Severino duymuş gibiydi.

Don Severino gür bir sesle, "Roma'da kaldığınız süre boyunca her birinizin güvenliği bizzat benim tarafımdan garanti altına alınmıştır," dedi. "Size karşı ya da sizin tarafınızdan başka herhangi bir kişiye karşı herhangi bir tür şiddete tolerans gösterilmeyecektir."

Fausto'yu öldürmeye çalışmamamız konusunda bizi uyarıyordu, yoksa bunun bedelini cehennemde ödeyecektik.

Fausto'nun da aynı konuşmayı yapacağından emindim ama amcamızın bunu dikkate alacağından şüpheliydim.

Severino ilerleyerek Dario ve Dul'la buluştu, ikisi de kafilemizin başındaydı. Dario, Alessandra ile kol kola yürüyordu ve her iki yanlarında da en iyi piyadelerimiz vardı.

Severino Dul'un elini tuttu ve üzerine eğilerek parmaklarını öptü. "Ah, Donna Fioretti, seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun."

Bir mafya ailesinin kadın lideri için kullanılan uygun terimi - *Donna* - resmi bir hitap olarak kullandı.

Yaşlı kadın alay etti. "Ve *sizi* her gördüğümde dalkavukluğunuz daha da tuhaflaşıyor, Don Severino."

O Güldü, sonra döndü için Dario. "Hoş geldiniz, Don Rosolini."

Ayrıca Alessandra'nın boynuna hafifçe eğildi ve ona büyüleyici bir gülümseme verdi. "*Sizi* tekrar görmek çok güzel *Sinyora* Rosolini."

Severino, Dario ve Alessandra'nın düğününde bulunmuştu... Gerçi o, *Cosa Nostra*'daki diğer ailelerle birlikte Adriano ve Bianca'nın düğününe katılmamıştı. O zamanlar herkes Agrellaları öldürdüğümüzü sanıyordu.

"Teşekkür ederim, Don Severino," dedi Alessandra memnuniyetle.

Mafya babası limuzinleri işaret ederken tüm gruba seslendi.

"Lütfen herkes uygun gördüğü şekilde düzenini kursun." Sonra Dul ve Dario'ya döndü. "Donna Fioretti, Don Rosolini ve Sinyora Rosolini - ilk arabada bana katılırsanız onur duyarım."

Dario kibarca gülümsedi. "*Danışmanımın*, güvenlik şefimin ve *nişanlısının* da bize eşlik etmesini istiyorum."

Beni, Lars'ı ve Rachel'ı kastediyordu.

Severino'nun hepimizi güvende tutacağına dair verdiği söze güveniyordum...

Ama arabada bizimle birlikte bir Özel Kuvvetler askerinin ve eski bir MI6 ajanının olmasına kesinlikle aldırmazdım.

Severino gülümseyerek karşılık verdi. "Kimse öldürülmediği sürece - neden olmasın?"

Dul kadın Lucia'dan ayrılmak zorunda kaldığında bir an endişelendi ama Massimo onu güvende tutacağına söz verdi.

Sonra herkes farklı limuzinlere dağıldı, her çifti en az iki asker koruyordu.

Bir dakika sonra yola çıkmıştık.

Yedi kişiyle limuzinin arkası biraz sıkıştı - Severino, Dul, Dario, Alessandra, ben ve Lars,

ve Rachel - ama bunu başardık.

Protokol, sadece aile reislerinin konuşmasını gerektiriyordu - uçakta Lars, Rachel ve Alessandra'ya vurguladığım bir şeydi bu - bu yüzden Dario, Dul ve Don Severino konuşmanın çoğunu yaptı.

Severino bize bir şişe şampanya teklif etti.

Herkes reddetti. Alessandra hamileydi; daha yeni ufak ufak göstermeye başlamıştı. Lars ve ben teknik olarak çalışıyorduk, Dario ve Rachel da dayanışma amacıyla bize katıldılar.

Dul'un kendine göre sebepleri vardı.

"Rakip *mafyalarla* sarhoş olmam, " dedi alaycı bir tavırla.

Severino güldü, sonra kendine bir bardak doldurdu. "Peki, ama kalacağınız *palazzo*'da kendi aranızda her zaman içebilirsiniz. Ailemin koleksiyonunun baş tacı mücevherlerinden biri - Palatine Tepesi'nin kesinlikle muhteşem bir manzarası."

Palatine Tepesi Roma'nın yedi tepesinden biriydi ve efsanevi Romulus'un şehri kurduğu söylenen yerdi.

İki bin yıl önce Palatine Tepesi, aralarında birçok imparatorun da bulunduğu zengin ve güçlülerin yaşadığı bir yerdi.

Şimdi ise dev bir arkeolojik sit alanıydı - bir dizi kalıntı, ama inanılmaz derecede etkileyici olanlar.

"Fausto nereye yerleştirilecek?" Dario sordu.

Severino başını eğdi ve *yaramaz yaramaz* gülümsedi. "Bunu açıklayamayacağımı biliyorsun. Tıpkı *senin* nerede kaldığını *ona* söylemeyeceğim gibi."

"O zaman Konsey nerede yapılacak?" Dul sordu.

Severino, 1700'lerde inşa edilen ünlü simge yapıya atıfta bulunarak, "Trevi Çeşmesi yakınlarında bir yerim var," dedi. "Yeri yarına kadar gizli ama şoförleriniz sizi nereye götüreceklerini bilecek. Sabah 9'da kapınızın önünde olacaklar."

"Bizi *kendi* adamlarımızın götürmesini tercih ederim," diye tersledi Dul.

"Roma trafiğinde araba kullanan Venedikli kayıkçılar - felaket için mükemmel bir reçete," dedi Severino şakayla karışık. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, *Bella Donna*, seni almaya kendim geleceğim, tıpkı havaalanında yaptığım gibi. Yani sen ölürsen, ben de ölürüm."

"Hımm," diye homurdandı Dul ama teklifi reddetmedi.

"Fausto'ya kim eşlik edecek?" Dario sordu.

Onunla gurur duyuyordum; azıcık şüphecilikle tüm doğru soruları soruyordu.

Severino, "Fausto *refakatçi* isterse, danışmanımı gönderirim," dedi. Sonra da gülümsedi. "Ben kendiminkine oldukça düşkünüm, bu yüzden onu bile bile ölüme göndermeyeceğim."

T o üç katlı *palazzo* nerede Biz vardı kalmak hayret vericiydi. Her şey olduyapılmış . beyaz Duvarlardan zemine ve ön taraftaki dev sütunlara kadar mermer. Büyük taze çiçek aranjmanları - güller, süsenler, laleler, ortancalar - yaşayan sanat gibi her odayı doldurdu.

Toskana'daki evimiz kadar büyük değildi ama

Kapı komşuları bir ortaçağ gözlemevi ve 12. yüzyıldan kalma bir kilise olsa da kendine has bir cazibesi var.

"Tesis personeli her türlü ihtiyacınızı karşılayacak," dedi Don Severino, "ve adamlarım sizi canları pahasına koruyacak - torunlarımın ruhları üzerine yemin ederim. Gece ya da gündüz bir şeye ihtiyacınız olursa, adamlarımdan birine benimle irtibata geçmesini söylemeniz yeterli. İyi uykular, yarın sabah Konsey'de görüşmek üzere."

Sonra gülümsedi ve kalacağımız yere alışmamız için bizi yalnız bıraktı.

Bir hizmetçi beni Palatine Tepesi'nin batı tarafına bakan bir balkonu olan odama götürdü. Harabeler, çoktan moloz yığının dönüşmüş sarayların kalıntılarıyla doluydu.

Kuzeyde, antik Roma'nın sosyal, siyasi ve dini yaşamının kalbi olan Forum'u zar zor görebiliyordum.

Jüpter ve Venüs'e adanmış tapınakların tek izi taş sütunlardı. İmparatorlar kontrolü ele almadan önce Roma'yı yöneten Senato'nun kaba hatlarını seçebiliyordum.

Bir bakıma bu tepe Roma İmparatorluğu'nun hem beşiği hem de mezarıydı.

Odamdan çıktım ve Dario'yu bulmaya gittim. O ve Alessandra benimkinin yanındaki devasa süitneydi.

"Bir toplantı yapmalıyız," diye önerdim. "Birinci katta bolca odası varmış gibi görünen bir salon var."

"Herkesi topla," dedi. "20 dakika içinde aşağıda olacağım."

Başımı salladım ve Dul Kadın'a, kardeşlerime ve onların eşlerine haber vermek için oradan ayrıldım.

Bütün karıları -

Hâlâ kafamı toparlamakta zorlanıyordum.

Yirmi dakika sonra, ben hariç herkes salonda daire şeklinde oturuyordu. Ertesi gün neler olacağını anlatırken ortada bir ileri bir geri volta atıyordum. Mei-ling'in anlayabilmesi için İngilizce konuştum.

"Daha önce hiç Konsey deneyimi yaşamamış olanlar için, bu *Cosa Nostra*'nın tüm ailelerinin bir araya geldiği bir toplantıdır. Genelde konsey odasına sadece *dükler* ve onların *danışmanlarının* girmesine izin verilir. Ya da... bir *donna*," dedim başımı Dul'a doğru eğerek.

"Ancak yarın aslında bir duruşma olacak. Ailemiz Fausto'ya karşı suçlamalarda bulundu ve diğer aileler de bizim tarafımızı dinleyecek. Dario ve ben davamızı benim savunmam konusunda anlaştık.

"Bu bir duruşma olduğu için bazılarınız ifade vermek üzere çağrılacak. Duruşmanın büyük bölümünde salonun dışında oturacaksınız, daha sonra ifadenizi vermek üzere teker teker çağrılacaksınız."

Onlara çağırmayı planladığım kişilerin bir özetini verdim.

İki yıldız tanığımız Roberto ve Rachel olacaktı.

Roberto, Fausto'nun Lau'ya kendisini öldürmesi için rüşvet vermeye çalıştığı bir telefon görüşmesinde bulunmuştu...

Ve Rachel, Dario'ya suikast düzenlemesi için doğrudan Fausto tarafından tutulmuştu.

Diğer herkes riskli bir teklifti.

Dul ve Lucia Aurelio'yla görüşmüşlerdi ama Fausto'yla değil.

Bianca, Aurelio'yu Floransa'daki saldırıdan önce Agrella'larla birlikte görmüştü.

Hiçbirinin amcamızı suçlayan doğrudan bir kanıtı yoktu.

-

Bu yüzden onları arayacağımdan emin değildim.

Ailemiz olduğu için kardeşlerimin hepsi orada olacaktı.

Konsey'e dilekçe veren -

Ama Caterina, Mei-ling ya da Alessandra'ya ihtiyacımız olmaz.

Palazzo'da kalabilirler.

"Peki ya Türk'ün beni rehin alması?" Alessandra sordu.

"Ne yazık ki Türk argümanımızın en zayıf halkası. Elimizde onu Fausto'ya bağlayan kesin bir şey yok - tabii bana söylemediğin bir şeyden bahsetmediyse."

Alessandra asık suratla başını salladı.

"O halde korkarım ki tanıklığınız pek işe yaramayacak." Lars sordu, "Peki ya ben? Ben neden gitmiyorum?"

Ona gerçek nedeni henüz söylemek istemedim, bu yüzden sadece "Tanıklık etmene gerek kalmayacak, bu yüzden Caterina, Mei-ling ve Alessandra'yı güvende tutmanı istiyorum" dedim.

"Peki ya *sizi* güvende tutmak?"

"Konsey'de Don Severino' nun kişisel koruması altında olacağız. Bana güvenin - Roma'da daha güvenli bir yer yok. Kimse onun burnunun dibinde bize saldırmaya cesaret edemez."

Lars kuşkulu görünüyordu ama buna izin vermedi.

"Babamı onun öldürdüğünü nasıl kanıtlayacaksın?" Adriano sordu.

"Muhtemelen Dario ve Roberto'yu öldürmeye çalışmasına bağlı kalacağım."

"Ne?! NEDEN?!"

"Çünkü babamın ölümüne karıştığını kanıtlayacak delilimiz yok."

"Şaka yapıyor olmalısınız!" Adriano öfkeyle konuştu. "Sen "Yaşlı kadını kiraladığını *biliyorum!*"

"Öyle olduğuna *inanıyorum*, evet. Ama inandığım ve yapabildiğim şey *kanıtlamak* tamamen farklı iki şeydir."

Adriano öfkelenirken Valentino, "Konsey Fausto'yu öldürebilir mi?" diye sordu.

Ölümün genellikle tüm *Cosa Nostra*'ya ihanet edenler için ayrıldığını açıkladım. Mesela, başka bir aileyi çökertmek için polisle birlikte çalışan biri.

Aileler arasındaki kan davaları - Agrellas'ların katledilmesi gibi cinayet içeren davalar bile - idam cezasını hak etmiyordu. İş iştir.

Ancak Konsey'in Fausto'yu mali tazminat ödemeye zorlaması da mümkündü. Topraklarının bir kısmını bize vermesini talep edebilirlerdi.

Hatta pek olası olmasa da *Cosa Nostra*'dan resmen sürgün bile edilebilirdi.

Önemli değildi. Eğer Fausto'yu öldürmeye çalıştığını gösterebilirsek

Dario ve Roberto, olan olmuştu. *Cosa Nostra*'daki hiç kimse bir daha onunla iş yapacak kadar ona güvenmeyecekti. Dışlanacak, adı dışında her şeyiyle sürgün edilecekti.

Ve zayıflamış haliyle, eninde sonunda biri onu yakalayacaktı.

Tabii ki o 'biri' büyük ihtimalle *biz oluruz*.

Öte yandan, eğer kazanırsa, iftira için karşı dava açabilir. Düşük bir ihtimal olsa da, potansiyel olarak on milyonlarca dolar ödemek zorunda kalabiliriz.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye hırladı Adriano.

"Dalga geçmiyorum."

"O zaman *kazansan iyi edersin*."

"Desteyiniz için teşekkürler," dedim sertçe. "Ama buradaki herkesi uyarmam gerekiyor: iki inanılmaz iyi tanığa rağmen, sonuç garanti olmaktan çok uzak. Konsey'in politik ve yozlaşmış olduğu biliniyor. Çeşitli aileler arasında ittifaklar var ve Fausto mükemmel bir politikacı. Eminim ki ya gelecekte destek sözü vererek ya da düpedüz rüşvet yoluyla birkaç dükün oyunu çoktan almıştır. Ne yazık ki bizim için, kaybedersek Fausto ile savaşmak için her avroya ihtiyacımız olduğundan, kimseye rüşvet veremeyiz. Aynı şey onun için söylenemez."

Dul kadın, "Bu konuda size yardımcı olabilirim," diye öneride bulundu.

"Bunu takdir ediyorum," diye araya girdi Dario, "ama bunu sadece hak ederek kazanmaya çalışmak istiyorum. Ve yarın kaybedersek sizin mali desteğinize ihtiyacımız olabilir."

Dul kadın teklifini bize özel olarak zaten yapmıştı. Dario'ya bu teklifi kabul etmesi için ısrar etmiştim ama o, işbirliği yapmaları için diğer ailelere sürekli rüşvet vermek zorunda kalmanın emsal teşkil etmesini istemiyordu ki ben de aşağı yukarı buna katılıyordum.

Ayrıca Fausto'yla aynı çukura düşmek istemiyordu ki ben buna şiddetle ~~karşı~~ çıkıyordum.

Bıçaklı bir kavgaya girdiğinde, ne gerekiyorsa yaparsın. Dövüş çukurda olsun ya da olmasın.

Dario, her zamanki idealistliğiyle, bana karşı çıktı.

Bunun aptalca olduğunu düşündüm ama patron ben değildim.

Dul, Dario'nun reddini nezaketle kabul etti ve ben de bilgilendirmeye devam ettim.

"Konsey bir davayı görüştüğünde, her ailenin tek bir oy hakkı vardır. Ancak en güçlü beş ailenin -Roma, Venedik, Sicilya, Napoli ve Milano- ikişer oyu var. Bu yüzden Beş Aile'den mümkün olduğunca fazla desteğe ihtiyacımız var.

"Sinyora Fioretti zaten bizim tarafımızda, bu da iki oy demek.

"Ne yazık ki Don Vicari bizden pek memnun değil," dedim ve Valentino'ya bakma isteğimi bastırdım. "O yüzden muhtemelen Fausto'ya inadına oy verecektir.

"Babamızın Napoli'deki Amato ailesiyle bir ittifakı vardı. Don Amato'ya Napoli'deki organize suç örgütü *Camorra* ile savaşması için para sağlıyordu," diye açıkladım Mei-ling'e. "Ancak babamın ölümünden sonra topraklarımızın yarısını Fausto'ya kaptırınca Amato'ları maddi olarak desteklemeyi bıraktık... Bu da yarın başımıza bela olabilir de olmayabilir de.

"Roma'dan Don Severino'nun durumu belirsiz. Kanıtları adil bir şekilde değerlendirmesini bekliyorum.

"Aynı şey Milan'dan Don Camerota için söylenemez. Onun oyları her zaman en yüksek teklifi verir.

"Daha küçük ailelere gelince, Alessandra Sinyora Oldani'nin torunu olduğu için Cenova'dan Oldanilerin desteğine sahibiz... ama geri kalanlar için her şey rüşvete açık olup olmadıklarına ve Fausto'nun onlara ne kadar söz verdiğine bağlı.

"Sinyora Fioretti ve Oldanilerle birlikte, bizim taraf için kesinlikle üç oy eder. Umarım Amato'lar kin gütmezse beş olur.

"Don Vicari'nin iki oyu aleyhte, Fausto Don Camerota'yı satın aldıysa dört oyu aleyhte. Geri kalan herkes açıktadır. Yani bu işin nasıl sonuçlanacağı gerçekten belli değil."

"Elimizde ne kadar kanıt olursa olsun, ve yarın ne kadar iyi tartışsanız tartışın fark etmez diyorsunuz."

Adriano öfkeyle, "Fausto'nun gitmesine hâlâ izin verebilirler mi?" dedi. Acımasızca gülümsedim. "Ben de sana *tam olarak* bunu söylüyorum."

Şansımız hakkındaki kötümser değerlendirmemden sonra akşam yemeği oldukça kasvetli geçti... ama yemekler de şarap gibi lezzetliydi. Herkesin morali sonunda düzeldi.

Yemek sona erdiğinde, erkenden kalktım. Herkese yarın için hazırlanmam gerektiğini söyledim.

Ama planladığım şey hiç de bu değildi.

Sofya

Fausto güvende olmak için Roma'ya gitmemiz gerektiğine karar verdi. Sadece bu da değil, Modena'dan beş saatlik yolculuk bize hattımızı savunmamızı tartışmak için bolca zaman verdi.

Konsej.

Kurşun geçirmez arabalardan oluşan kervanımız saat 18:30 sularında Roma'ya vardı - ancak nihai hedefimize henüz ulaşmamıştık.

Roma'nın güzelliklerinden hiçbirine sahip olmayan kuzeydeki bir banliyö olan Labaro'da durmak zorunda kaldık. Temelde sadece bir grup modern konut binası ve endüstriyel alandan ibaretti.

Otoparkında birkaç limuzinin bizi beklediği bir depoya gittik.

Arabalarımızdan indiğimizde, Dante ve diğer piyadelerimiz bizi korumak için önden gittiler.

Aynı anda bizi karşılamak için limuzinden bir adam çıktı - siyah takım elbiseli ve güneş gözlüklü altı uğursuz görünümlü piyade askeriyle birlikte.

Adam elli yaşlarında, kırçıl sakallı ve hafif uzun saçlı sert biriydi. Eğer için olmasaydı eski bir rock-and-roller gibi görünebilirdi.

10.000 dolarlık takım elbise.

"Fausto!" diye bağırdı gülümseyerek.
"Giovanni," dedi Fausto sıcak bir sesle.
Eski dostlar gibi kucaklaştılar.
"Bu da ne?" Fausto kirli sokağı işaret ederek, "Bu ne?" dedi. "Bana krallığının en güzel yerlerini mi gösteriyorsun?"
Severino zoraki de olsa kıkırdadı. "Beni şımarttığınız için teşekkür ederim. Açıkçası, tüm tarafların kurallara uyacağından emin olmam gerekiyor."
Fausto kayıtsızca, "Hı-hı," dedi. "Yeğenlerimi gördün mü?"
"Gördüm. Daha erken geldiler."
Fausto'nun yüzü nefretle çarpıldı. "Oğlumu öldürdükleri için kına yaktılar mı?"
"Kaybın için üzgünüm eski dostum... ama Konsey yarın başlıyor."
"Bana oy veriyorsun, değil mi?" Fausto sordu.
"As ve Ev sahibi, I gerekir Dinle için hepsive tarafsız bir şekilde kanıtlar."
Fausto yüzünü ekşitti. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, tarafsız yargıcı mı oynayacaksın?"
Severino, "Hadi seni kalacağın yere götürelim," dedi ve Fausto'yu nazikçe kolundan tuttu.
Fausto biliyordu Yeterince değil için basın daha ileri, ve Severino'yla birlikte limuzine bindik.

Vardığımız rezidans muhteşemdi: Antik Roma Forumu'nun doğusunda yer alan Ortaçağ döneminden kalma bir *palazzo*. Batıda Palatine Tepesi'ni uzaktan ve güneyde Kolezyum'u kısmen gören harika bir manzaraya sahiptik.

Severino, "Personelim şehrin en iyisidir," dedi. "Akşam yemeği kusursuz olacak. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa sormanız yeterli."

"Peki ya adalet?" Fausto homurdandı.

"Belki bunu yarın sağlayabiliriz," diye yanıtladı Severino. "Sabah 9'da bir araba gelip sizi alacak ve buluşma yerine götürecekt."

"Bu bir *sır mı*?" Fausto alaycı bir tavırla sordu.

"Öyle olduğunu biliyorsun. Sabah görüşürüz. Oh... ve şehrimdeyken herhangi bir yaramazlık yapmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. İntikam peşinde koşmak yok."

"Kim, ben mi?" Fausto sahte bir masumiyetle söyledi.

Severino ona *dalga geçmeyi bırak* der gibi baktı.

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Fausto. "Söz veriyorum."

"İyi adamım," Severino dedi. "Bakınız sen Yarın sabah."

Fausto, "Seni tekrar görmek güzel eski dostum," diye seslendiğinde odanın yarısını geçmişti.

Severino durdu ve döndü, sonra hem sıcaklık hem de hüznle cevap verdi.

"...seni de."

Sonra da çıkıp gitti.

Fausto, Severino gidene kadar bekledi ve hırladı: "Lanet olası oyu için beni çalıştıracak."

"Ona rüşvet veremeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Ödemeye hazır olduğum bir fiyata değil."

"Yarın sorgulamayı benim yapmamı istediğinden kesinlikle *emin* misin?" Gergin bir şekilde sordum.

Fausto'nun anlattığına göre Konsey toplantısı bir duruşma olacaktı ve ben de aslında onun savunma avukatı rolünü oynayacaktım.

"Baş tanık ben olacağım, o yüzden senin halletmen en iyisi," diye cevap verdi. "Bu bana strateji geliştirmek için daha fazla zaman verir."

"Varlığımı kabul edeceklerinden emin misin?"

Ben çok farkındaydım o ben tek kadın olacaktım

Odadaki konsolos.

"Hayır," diye itiraf etti Fausto. "Ama sonunda kime rüşvet verebileceğimize bağlı. Merak etme, yeterince hazırlandık. İyi olacaksın. Şimdi, yemekten önce evin geri kalanını görmeye gidelim."

Dante'nin eşliğinde, ikinci kattaki güzel bir kütüphaneye gelene kadar muhteşem salonlarda yürüdük.

Çift ahşap kapılar süslü çiçek ve sarmaşık desenleriyle oyulmuştu. Duvarlar maun panellerle kaplıydı ve odanın en ucunda büyük bir masa bulunuyordu.

"Çok güzel," dedi Fausto içeri girerken, sonra sağımızda bir şey fark etti. "Nedir bu?"

Ahşap bir büronun üzerinde beş monitör vardı. Her ekranda *palazzo'nun* dış cephesinin dört kristal netliğinde görüntüsü vardı - toplam 20 aç.

"Burası onların güvenlik alanı olmalı," dedi Dante.

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi Fausto alaycı bir tavırla. "Yine de bir *kütüphanede* olması biraz tuhaf."

Dante tarafsız bir sesle, "Evet efendim," diye cevap verdi.

Fausto masaya doğru yürüdü. "Dante, bana dizüstü bilgisayarımı getir. Bu gece biraz çalışmak istiyorum ve burası da en uygun yer gibi görünüyor."

"Peki efendim," dedi Dante ve kütüphaneden çıktı. Çantamdaki cep telefonum çaldı.

Telefonu almak için uzandığımda, elim Dante'nin bana verdiği Sig Sauer P365'in soğuk metaline değdi.

Onu
getirmiştim... Ne
olur ne olmaz
diye.

Telefonumu kontrol ettim ve kalbim küt küt atmaya başladı.
Niccolo.

"Kim o?" Fausto sordu. "Belli bir *consigliere mi?*"

"Evet," diye itiraf ettim.

"Ne istiyormuş?"

"Buluşmak."

"Nerede?"

"Galleria Borghese diye bir yerde."

"Ah, evet, orayı seçerdi," diye düşündü Fausto. Durakladı... sonra, "Sen de gitmelisin," dedi.

"...Ne?" Kulaklarıma pek inanamayarak sordum.

"Burası bir kardinalin konutuydu ve sonunda müzeye dönüştürüldü. Sanırım Caravaggio'nun tek bir yerde bulunan en fazla sayıda tablosuna sahipler. Görülmeye değer."

Şok içinde ona bakakaldım. "*Düşmanla* birlikte... bu gece sanat eserlerine bakmamı mı istiyorsun?!"

Fausto iğrenç bir şekilde gülümsedi. "Belki onun planını öğrenebilirsin.

Ona kötü bilgiler verirsin. Aklını biraz karıştırırsın."

"Don Severino'nun biz Roma'dayken hiçbir yaramazlık yapmayacağına dair sana söz verdirdiğini sanıyordum."

"Kesinlikle - *bana* hiçbir yaramazlık yapmayacağıma dair söz verdirdi. *Senden* hiç böyle bir söz almadı. "

"Verdiğin sözün beni de kapsadığını düşündüğünden eminim."

"Birkaç kuralı çiğnemezsen yarın *asla* kazanamayacaksın, *consigliere*. Git hadi. Biraz eğlenin. İstersen onu yatağa götür."

Fausto'ya ters ters baktım. Benimle alay edip etmediğinden emin değildim.

Hala Niccolo'yu unutamamıştım... pek değil...

Ve onu tekrar görme fikri korkutucuydu, duygusal olarak üzerimdeki etkisi düşünüldüğünde...

Bu olasılık da sarhoş ediciydi. "Emin misin?" diye sordum.

Fausto yine gülümsedi - Şeytan'ın inci gibi beyaz sırıtışı. "Yarın onu oyundan düşürebilirseniz, zamanınızı iyi harcamış olacaksınız."

A Mutfakta biraz yemek yedikten sonra randevuma gitmek üzere evden ayrıldım.

Galleria Borghese, kaldığım yerin yaklaşık üç mil kuzeyindeki devasa bir halka açık park olan Villa Borghese'de yer alıyordu.

Park çok güzeldi, ağaçlarla çevrili alanların arasından dolambaçlı bir yol geçiyordu. Her yerde heykeller ve süslü çeşmeler vardı ve batan güneşin ışığı büyüleyici gölgeler oluşturuyordu.

Taksiyle akşam saat 8'de geldim. Galleria en az dört asırlık, iki katlı büyük bir binaydı. Bloklar halinde ve beyaz renkte olan bina, girintili çıkıntılı oyuklara yerleştirilmiş çok sayıda süs kemeri ve heykele sahipti.

Yaz aylarında Roma son derece sıcaktır ve bu gece de bir istisna değildi. Tişörtlü ve şortlu turistlerden oluşan uzun bir kuyruk, müze girişinin ön basamaklarından aşağıya ve taş döşeli avluya doğru uzanıyordu.

Taksiden uzaklaşırken Niccolo'yu bulmak için kalabalığı taradım.

Birkaç saniye sonra arkamda tanıdık bir ses duydum:

"*Ciao, bella.*"

Sırtımdan aşağı yukarı bir ürperti geçti.

Korkudan değil... zevkten.

Döndüğümde onun bana doğru yürüdüğünü gördüm, siyah saçları dağınıktı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Yüzücü vücudu, geniş göğsünü gösterecek kadar açılan beyaz keten bir gömlekle örtülüydü.

"Geldiğine çok sevindim," diye sırıttı.

Bana yaklaştığında ellerini kalçalarımına koydu ve beni öpmek için hamle yaptı.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmek için neredeyse karşı konulmaz bir istek duymama rağmen geri adım attım.

"Buraya sadece profesyonel nedenlerle geldim," dedim soğukkanlılıkla.

Reddedişim onun gülümsemesini daha da büyüttü. "Tabii ki, tabii ki. Bu taraftan o zaman."

Onu takip etmemi işaret etti.

Yürürken turistlere baktım. "Oldukça kalabalık görünüyor."

"Öyle. Galleria sadece belirli yaz gecelerinde akşamları açık. Eminim bu insanların çoğu biletlerini haftalar öncesinden ayırtmıştır."

"O zaman içeri nasıl gireceğiz?"

"Kapıcıya bin avro bahşış verirsen işe yarar." "Rüşvet mi demek istiyorsun?" Alaycı bir tavırla sordum.

"Domates, to-mah-to," diye cevap verdi merdivenleri çıkarken.

Bir güvenlik görevlisine doğru yürüdük, o da Niccolo'ya başıyla selam verdi ve ikimizi de içeri aldı.

Hediyelik eşya dükkanına doğru yürürken Niccolo konuşmaya başladı. "Burası tüm Roma'da en sevdiğim yerlerden biri. Aslında 1600'lerde Kardinal Scipione Borghese tarafından yaptırılmış bir kır villasıydı - sanat tutkunu bir serseri.

"İtalya'nın en iyi Rönesans sonrası sanatçılarından bazılarının yüzlerce resim ve heykel yaptırdı ve büyük Rönesans ustalarının eserlerini elde etmek için *hiçbir şeyden* vazgeçmezdi.

"Küçük bir manastırda sunak olarak kullanılan Raphael'in bir tablosunu arzuladığı söylenir. Rahibeler Borghese'ye tabloyu vermeyi reddedince, içeri girip kendi özel koleksiyonu için çalmaları için birkaç hırsız tutmuş."

"Kendi kalbinin peşinde bir adam gibi görünüyor," dedim.

"Katolik Kilisesi orijinal *Cosa Nostra*'ydı," dedi Niccolo neşeyle. "Ya da en azından Borghese gibi adamlar tam da oraya uyardı. Ancak yöntemlerine rağmen Kardinal, tarihteki en şaşırtıcı özel sanat koleksiyonlarından birini oluşturdu - ve biraz da 'Jones'lara ayak uydurarak' yüzlerce zengin Romalıya aynı derecede büyük sanat eserleri sipariş etmeleri için ilham verdi."

Saf zenginlikte bir odaya adım attık. Duvarlar sarı traverten taşından yapılmıştı, her yerde mermer ve altın telkari vardı. Duvarların içindeki oyuklarda zarif beyaz insan figürleri heykelleri yer alıyordu. Yüksek kubbeli tavan göz alıcı tablolarla kaplıydı. Zemin, farklı mermer tonlarından oluşan geometrik bir mozaikti - kırmızımsı kahverengi, taba rengi, beyaz ve altın sarısı.

Hangi yöne bakarsam bakayım, o kadar çok güzel şey vardı ki insanın aklını başından alıyordu.

Niccolo, "Burada görülecek çok şey var - bütün bir hafta yetecek kadar - bu yüzden sana sadece en sevdiklerimden birkaçını göstereceğim," dedi. "Gelin."

Atletik bir adamın çarpıcı bir heykelinin bulunduğu başka bir odaya girdik, bir sapanla bize bir taş fırlatmadan önce bir anlığına donmuştu.

"İtalya dışında kime sorarsanız sorun, size en büyük İtalyan heykeltıraşın Michelangelo olduğunu söyleyecektir," dedi Niccolo. "Hangi İtalyan'a sorarsanız sorun, size Bernini'nin daha da iyi olduğunu söyleyecektir."

"Michelangelo'nun ölümünden birkaç on yıl sonra, Rönesans'ın sona ermesinden hemen sonra doğdu. İşte onun Davut versiyonu, Golyat'ı yenmeden hemen önce tasvir edilmiş. Borghese 'u 'a sahip olmak için kullandı bu parça sağ içinde ön of a

Siz içeri girene kadar görünmezdi. Misafirleri odaya getirdiğinde, sanki Davut'un taşı tarafından öldürölmek üzere olan Golyat'mışlar gibi irkilirlerdi.

"Ama bu harika olsa da, Bernini'nin başka bir heykelini daha çok seviyorum."

Bir sonraki odaya geçtik; burada sakallı bir adamın havada tuttuğı mücadele eden bir kadın heykeli en önemli parçaydı.

"Proserpina'ya Tecavüz," dedi Niccolo hayranlıkla bakarken. "Daha çok Yunanca adı Persephone olarak bilinir. Plüton'u -ya da Hades'i- onu Yeraltı Dünyası'na götürürken görebilirsiniz.

"Ayrıntılara dikkat edin - Hades'in kıkırdayan yüzü. Persephone'nin ıstırap ve çaresizlik dolu bakışı." Niccolo onun yüzünü işaret etti. "Bak - yanağında tek bir gözyaşı var. Görebiliyor musun? Gölgesini görüyor musun? Daha önce hiç kimse bu kadar küçük bir detayı yontmamıştı - Bernini'den önce değil, o zamandan beri de nadiren. Hades'in onu yakalarken derisine bastıran parmaklarına bakın, sanki mermer gerçekten deriymiş gibi!"

Bu doğruydı - Persephone'nin korku dolu yüzünden aşağıya akan tek bir gözyaşını görebiliyordum, ııııııı ortasında donup kalmıştı.

Ve Hades'in parmakları sanki Persephone canlıymış gibi taşta çukurlar oluşturdu.

"Yüzündeki duyguya bakın! Hayret verici," dedi Niccolo saygıyla.

Böylesine muhteşem bir sanat eserinin hem güzelliğı hem de Persephone'nin ifadesindeki dehşet karşısında etkilenmemek mümkün değildi.

"Gel - Caravaggio'nun tablolarını görmelisin," dedi Niccolo, elimden tutup beni yanına çekerek.

Hiç düşünmeden ona izin verdim...

Ve onun büyük eli benim çok daha küçük olan elimi tutarken aramızda bir elektrik geçti.

Muhteşem tablolarla dolu bir odaya girdik.

"Borghese hakkında söylediklerimden sonra, alçaklara karşı zaafım olduğunu biliyorsun," diye şaka yaptı Niccolo. "Caravaggio kesinlikle bir alçaktı - muhtemelen biseksüeldi, kaba ticareti severdi, sarhoşken sokak kavgalarına karışır ve fahişelerle takılırdı. Aşık olduğu bir fahişenin pezevengi olduğu düşünülen bir adamı öldürdükten sonra Roma'dan kaçmak zorunda kaldı.

"30'lu yaşlarında gizemli bir şekilde öldü. Bazıları bunun sıtma ya da frengiden olduğunu iddia etti... Bazıları ise geçmişinden gelen bir düşmanın onu yakaladığını söyledi.

"Ama, Tanrım, o *bir dahiydi*. Işıktan karanlığa ince gölgelere bakın! *Kimse* ışığı Caravaggio gibi kullanamaz - ne o zaman ne de ölümünden bu yana geçen 400 yıl içinde. Kendisinden sonraki ressam kuşaklarına ilham verdi - sadece resamlara değil. Francis Ford Coppola *The Godfather*'ı yönetmek üzereyken görüntü yönetmenine Caravaggio'nun resimlerine bakmasını söyledi. İsteddiği görünüm buydu - aydınlık ve karanlığın karşılıklı etkileşimi."

"*Baba* 'ya ilham veren oysa," dedim sertçe, "onu sevmene şaşmamalı."

"Dikkatli ol," diye sırttı Niccolo.

Haleli iki kadının resmedildiği bir tabloyu işaret etti. Biri kırmızı giysiler içindeydi ve üç yaşlarında çıplak bir çocuğun ellerini tutuyordu. Küçük çocuk kadının ayaklarının üzerinde duruyordu ve birlikte, çırpınan bir yılanın başını eziyorlardı.

"Caravaggio bu resmi yaptığında büyük bir skandal yarattı. Model olarak bir fahişeyi kullandığı söylenir - çok *tanınmış* bir fahişeyi. İnsanlar bu resmi gördüklerinde Meryem Ana'yı değil, Roma sokaklarından tanıdıkları bir fahişeyi gördüler."

"*Bu* Meryem Ana mı?" Şaşkınlıkla sordum.

Kadın Bakire'nin geleneksel mavi giysileri içinde değil, kırmızı bir elbise içinde resmedilmişti - pek de iffetli bir renk sayılmazdı.

"Evet, Mesih Çocuk ve yanlarında duran Aziz Anne ile birlikte. Anne ve çocuğun birbirlerini ezdiklerini görebilirsiniz.

Bir yılanın başı - Çarmıha Gerilme ve Diriliş ile Şeytan'a karşı kazanılan zaferin bir metaforu.

"Ama bir şeye dikkat edin: aslında ezme işini yapan *Bakire*'dir. İsa'nın ayağı onunkinin üzerinde durmaktadır. Asıl skandal, Caravaggio'nun bir *kadının* Şeytan'ı yenmekten kısmen sorumlu olabileceğini öne sürmesiydi.

"Kilise tabloyu sergilendikten sadece sekiz gün sonra kaldırdı - ve bizim sevimli alçak Kardinal Borghese tabloyu kendi özel koleksiyonu için kaptı.

"Caravaggio'nun görmenizi istediğim bir tablosu daha var. Bakın."

Sakallı, kesik bir kafa tutan genç bir adamın resmini işaret etti.

Niccolo, "Bernini'nin Davut'u Golyat'ı öldüren taşı atmak üzereyken resmettiğini görmüştük," dedi. "Bu da Caravaggio'nun Davut'un devin başını kestikten sonraki versiyonu. Ama resimde gizli bir anlam var.

"Caravaggio bir kavgada bir adamı öldürdükten sonra Roma'dan kaçtığında, Sicilya'dan Napoli'ye kadar yıllarca dolaştı... ama eve dönmeyi çok istiyordu. Ancak, işlediği suçtan dolayı idam edilme korkusu olmadan geri dönemezdi.

"Katolik Kilisesi'nde bir kardinal olarak Borghese, Roma'da ressamın günahını resmen affedebilecek ve onu sivil otoritelerden kurtarabilecek birkaç kişiden biriydi. Borghese aynı zamanda büyük bir hayranıydı ve ressamın başka eserlerini de satın almıştı. Bu yüzden Caravaggio bu tabloyu bir barış teklifi ve tövbe işareti olarak yaptı. Goliath'ın yüzünü kendi yüzüne benzettiği söylenir. Aslında, şuradaki otoportreden ikisinin aynı yüz olduğunu görebilirsiniz."

Bu doğruydı; başka bir resimdeki yüz, başı kesilmiş devin daha genç bir versiyonuna benziyordu.

"Bu Caravaggio'nun eve dönmesine izin verilmesi için yalvarma şekliydi. Söylendiğine göre Kardinal bu resimden çok etkilenmiş.

onu affetmeyi planlıyordu... ama Caravaggio'nun gemişı önce onu yakaladı."

David ve Goliath'ın resmine baktım - hem dehşet verici hem de güzel, ince gölgeli karanlığıyla.

Fausto için çalışmaya başladığımda içine girdiğim şiddetin aynısına baktığımı fark ettim.

Başta her şeyin bir oyun olduğunu düşünmüştüm... bir satranç maçı... Aurelio'nun San Michele'de öldüğünü duyana kadar...

Sonra da morg görevlisinin öldürülüşünü izledim. rperdim ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Gel - sana göstermek istediğim başka bir şey var," dedi Niccolo. "Kardinal'in ölümünden 200 yıl sonra yapılmış bir sanat eseri."

Beni bir divana uzanmış yarı çıplak bir kadının mermer heykelinin hakim olduğu başka bir odaya götürdü. Alt bedeninin n kısmı güzelce oyulmuş mermer bir 'örtü' ile gizlenmişti.

"Bu başyapıt çok daha sonra yaratıldı.

Gördüğümüz diğerleri. 19. yüzyılın başlarında, bizim alçak Kardinal'in uzaktan akrabası olan Camillo Borghese, Napolyon Bonapart'ın - evet, o Napolyon'un - kız kardeşiyle evlendi. Gelinine bir hediye olarak, onu aşk tanrıçası Venüs olarak tasvir eden bu heykeli yaptırdı.

"Camillo heykeli bitirdikten sonra zifiri karanlık bir odada sakladı. Misafirlerine heykeli gösterdiğinde, yolu aydınlatmak için tek bir mum taşıyarak onları teker teker içeri alırdı.

"Misafirler çoğu zaman şok oluyordu çünkü gerçekten çıplak bir kadına baktıklarını sanıyorlardı, heykel o kadar gerçekçiydi ki. Buna ek olarak, mermer mum ışığında cildin parlaklığını taklit edecek şekilde cilalanmıştı ve bu da illüzyona katkıda bulunuyordu. Heykel, onu görecek kadar şanslı olan Roma aristokratları arasında büyük bir skandala neden oldu.

"Pauline Bonaparte heykele ilk başta çok sevindi. Bağımsız bir genç kadındı ve Roma toplumunun kibirli edep anlayışına karşı gelmekten hoşlanıyordu. Fakat

Camillo ile evliliği bozulup ayrıldıklarında, ondan heykeli kimseye göstermemesini istediği söylenir.

"Camillo ona olan sevgisinden dolayı bunu kabul etti. Heykel, Camillo'nun Roma'dan uzakta sahip olduğu başka bir mülke taşındı. Pauline'in ölümünden on yıl sonrasına kadar bir daha kimseye gösterilmedi."

Gerçekten çok güzel *olan* heykele baktım. Onu karanlık bir odada, sadece yüzünü, çıplak omuzlarını ve çıplak göğüslerini aydınlatan bir mumla hayal ettim. Diğerlerinin neden onun yaşıyor olabileceğini düşündüklerini anlayabiliyordum.

Ama tüm sanat eserleri ne kadar etkileyici olursa olsun, Niccolo'nun beni buraya neden getirdiğini anlayamıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Konsey arifesinde beni neden buraya çağırdın? Dikkatimi dağıtmak için mi? Bana sanat dersi vermek için mi? Beni tekrar baştan çıkarmaya çalışmak için mi?"

Sırıttı. "Neden üçü birden olmasın?"

Bu beni rahatsız etti. "Tur için teşekkür ederim ama ben artık gidiyorum."

Gitmek için döndüm -

Ama eli bileğime kenetlendi. "Dur!" Ondan uzaklaşırken tısladım. "Bekle - lütfen," diye yalvardı. "Sadece... bekle." Sesindeki şefkat beni şaşırttı.

O kadar ki ne söyleyeceğini görmek için kaldım.

"Burası en sevdiğim yerlerden biri ve sana göstermek istedim... aynı zamanda sana kendimi açıklamak istedim.

"Kardinal Borghese gibi ben de bir alçağım... ve dünyadaki her şeyden daha çok istediğim bir şeyi arzuluyorum. Onun için bu sanattı. Benim içinse... sensin."

Sözlerini duyunca yanaklarım sıcacık kızardı.

"Elimde olsa seni yanımda götürürdüm," dedi tutkuyla, "Hades ve Persephone gibi - ama ben seni istiyorum

isteyerek gelmek.

"Şeytan'ın başını ezen bir kadını resmeden Caravaggio gibi, senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Kadın olduğun için diğer erkekler seni tamamen küçümsese bile ne kadar *muhteşem* olduğunu biliyorum.

"Ve Camillo Borghese gibi, seni tutmak için neredeyse her şeyi yaparım... ama gitmek istersen, o zaman isteklerine uyacağım. Ama seni buraya son bir çağrı yapmak için getirdim.

"Caravaggio'nun af dilemesi gibi, ben de sizden beni affetmenizi istiyorum. Taormina'daki o gece seni kesinlikle manipüle etmeye çalıştım. Benim yaptığımdan daha kötü olmayan şeyler için seni suçlu hissettirmeye çalıştım.

"Oyunun içinde kayboldum; o anda önemli olan tek şey kazanmaktı... ta ki seni kaybedene kadar. Ve seni kaybettiğimde, benim için en önemli şeyin ne olduğunu keşfettim."

Öfkeyle içimi çektim. "Bu da farklı değil. Hâlâ kazanmak istiyorsun. Beni buraya getiriyorsun, tüm bu güzel şeyleri gösteriyorsun, bana bu hikâyeleri anlatıyorsun, özür diliyorsun - *hâlâ* beni manipüle etmeye çalışıyorsun."

"Hem evet hem hayır. Fausto'yu bırakıp benimle gelmen için seni manipüle etmeye çalışıyorum - ama kazanmak istediğim ya da buna ihtiyaç duyduğum için değil. Çünkü *seni* istiyorum ve *sana* ihtiyacım *var*."

başımı salladım, ama ben daha konuşmadan o sözümü kesti.

"Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi deneyeceğim - en azından bir kadınla. Belki kardeşlerim Dario ve Roberto ile ama başka kimseyle değil."

"Ne?" diye sordum donuk bir sesle.

"Sana karşı tamamen ve bütünüyle dürüst olacağım.

Tamamen açık... tamamen savunmasız." Orada durdum, bekledim -

Gözlerimin derinliklerine bakarken "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

İrkildim.

Bunu söylemesini beklemiyordum -
Ve kesinlikle bunu *kastetmesini* beklemiyordum.
Gözlerinden sözlerinin samimi olduğunu anlayabiliyordum.
"Karşılık vermek zorunda değilsin," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Sen aynı şeyi hissetmek zorunda bile değilsin. Nasıl hissettiğimi bilmen yeterli.

"Sana sadece aşık değilim - tutkuyla, tamamen aşığım - ama seni *seviyorum*.

"Sana derinden değer veriyorum.

"Senin için en iyisini istiyorum. Güvenliğini...

mutluluğunu... "Ve bu nedenle, ve sadece bu nedenle -

"Kazanmak için değil, seni sevdiğim için -

"Benimle gelmen için sana

yalvarıyorum. "Fausto'yu bırak. Gel benimle ol.

"Caravaggio gibi, eve gelmek istiyorum... *sana*.

"Ama Camillo gibi, bana vereceğin her cevaba uyacağım.

"Bunu seni sevdiğim için *istediğimi* bil.

seni... ve başka hiçbir sebep olmadan."

Çaresizlik içinde başımı salladım -

Çünkü bir parçam "*Ben de seni seviyorum*" demek istedi.

Ama söyleyemedim.

Beni yine manipüle ediyor olabilir -

Duygularımı macun gibi büküyor olabilirdi. Tek söyleyebildiğim "Sadece daha fazla kelime" oldu.

Uzandı ve gözlerimin içine şefkatle bakarken ellerimi tuttu.

"Hayır... değiller. Ve sen de bunu biliyorsun. Yarın, düşman olarak buluşmak zorundayız. Sana *yalvarıyorum*, işin o noktaya gelmesine izin verme. Lütfen... Fausto'yu bırak ve benimle gel."

Umutsuzca ona inanmak istedim -

Ama şimdiye kadar muhatap olduğum her erkek bana ihanet etmişti.

Fausto'nun niyeti de ihanet olsa bile, onu alt edebileceğimi biliyordum.

Ondan 20 milyon avro koparabilirdim - hayatımın geri kalanında *herhangi bir* erkeğin kontrolünden kurtulmama yetecek kadar para.

İstediğimi yapmakta özgürdüm, belki de hayatımda ilk kez. "...Yapamam," diye fısıldadım, bunu söylemek acı verse de.

Niccolo bana hüzünlü, acı dolu bir gülümseme verdi... Ama sonra bana yaklaştı.

Ne yapacağından korkmuyordum - odada bizimle birlikte iki düzine insan daha vardı ve burada açık alanda şiddeti göze alamazdı -

Ama vücudumun onun dokunuşuna nasıl tepki vereceğinden korkuyordum.

Kalbim onun sözlerini daha fazla duymayı nasıl da arzuluyordu. Ellerini usulca yüzüme koydu.

Teniyle benim tenim arasında neredeyse erotik bir elektrik dans ediyordu.

Vücudu bana doğru bastırdı ve hissedebildiğim tek şey özlemimdi.

O yalın aşağı için benim kulak ve
Fısıldadı, "O zaman lütfen... bana bir gece daha ver. Bunu yapabilir misin?"

Yapmamam gerektiğini biliyordum -
Hayır demem gerektiğini
biliyordum ama bunu çok
istiyordum. "...evet..." Nefes
aldım... Ve sonra beni öptü.

W Galleria Borghese'den aceleyle çıktık, bir taksi durdurduk ve şoförün bizi götürebileceği en yakın otele koştuk.

Tanrı'ya şükür ki sadece yarım mil uzaktaydı, yoksa orada taksinin arkasında yapabilirdik.

Niccolo şoföre yüz dolar bahşış verdi, sonra otele girdik - çok güzel bir oteldi - ve Niccolo elimi tutup okşarken bir oda ayırttı.

Resepsiyon görevlisi havayı sezerek bize ters ters baktı -

Ama Niccolo ona bir tomar para fırlattıktan sonra her şeyi aceleyle getirdi.

Anahtarı aldıktan sonra asansörle aceleyle dördüncü kata çıktık.

Kapıdan içeri girdiğimizde yarı çıplak bir haldeydim.

Birbirimizin giysilerini yırttık, çılgınca çırılçıplak soyunduk -

Sonra Niccolo yorganı üzerinden attı ve beni yatağa fırlattı.

Hiçbir önsöz yoktu - oral seks ya da ön sevişme yoktu, şimdiye kadar yaptıklarımız dışında.

Buna ihtiyacım yoktu; zaten sıırılsıklamdım.

Bacaklarımı o n u n için açtığımda, güçlü kollarıyla vücuduma sarıldı.

Kaya gibi sertleşmiş sikinin ucunu amımın dudaklarına yerleştirdi.

Ve uzun, yavaş bir vuruşla içime kaydı. "AMAN TANRIM!" Beni doldururken haykırdım.

Lanet olsun, sikini özlemiştim!

Onun kalınlığı -

Onun uzunluğu -

Tüm bu beklenti ve öpüşmelerden o kadar tahrik olmuşum ki, içime girer girmez boşaldım.

Küçük bir orgazm - ezici bir orgazm değil -

Ama vücudum tepeden tırnağa zevk ve neşe titreşimleriyle karıncalandı.

Ancak Niccolo nihayet tamamen içime girdiğinde

-

Yüzümden birkaç santim ötede bana bakarak her şeyi yavaşlattı.

Gözlerimin içine bakarken "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Ben de ona bakarken zorlukla yutkundum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve yavaşça hareket etmeye başladı. Hızlı değil... itiş kakış yok...

Sadece içimde yavaşça ileri geri sallanıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve beni öptü.

Elleri saçlarımı okşadı... yüzümü okşadı... "*Seni seviyorum*" diye tekrar tekrar fısıldadı. Kendimi bunu söylemeye ikna edemedim... henüz değil... Ama *hissettim*.

Daha önce hiç yaşamadığım şeyler de hissettim.

Böyle bir şefkat...

Böyle bir yakınlık...

Böyle *bir...*

samimiyet.

İçimde bir duygu seli kabardı.

kırıldı.

Hayatım boyunca inşa ettiğim tüm duvarlar -

Babama karşı -
Hayallerimi elimden alan pisliklere karşı - aslında tüm
erkeklerle karşı -
O duvarlar yıkıldı.
Kendimi yeni doğmuş bir geyik yavrusu kadar
savunmasız hissettim... Ve ağlamaya başladım.
Hıçkıra hıçkıra değil -
Sadece gözlerimin dış köşelerinden ve yüzümün
kenarlarından aşağıya sessiz gözyaşları dökülüyordu.
Niccolo hemen hareket etmeyi bıraktı ve telaşla bana baktı.
"İyi misin?" diye sordu, sesinde bir korku notası vardı.
Gözyaşlarımın arasından ona gülümsedim -
İçten bir gülümseme -
Ve *evet*
anlamında başını
salladı.
"Neden ağlıyorsun?"
"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ama bunlar iyi gözyaşları."
Tam olarak mutlu gözyaşları değil...
Ama iyiler.

Niccolo

W ve ben bir saat boyunca

seviştik.

Ve 'sevişmek' dediğimde, işte buydu: şefkatli.

Her şeyi tüketen.

Seksten çok daha fazlası.

Daha önce hiç hissetmediğim kadar derin, neredeyse ruhani bir bağ.

Sofia tekrar tekrar boşaldı... her seferinde dakikalarca devam eden zevk platoları, sonra yavaş yavaş daha yoğun olanlara dönüştü.

Başı arkaya eğik, gözleri kapalı ve ağız açık bir şekilde kendinden geçmediği zamanlarda gözlerimin içine bakıyordu...

Ona *seni seviyorum demeye* devam *ettim*, tekrar tekrar. O karşılık vermedi.

Ama bakışlarında bunu görebiliyordum.

Gözleri kelimelerin ifade edemediğini ifade

ediyordu. Sonunda kendimi daha fazla tutamadım.

Artık kendimi tutmak *istemedim* -

Ve tekrar boşaldığında, başı yastığın üzerine düştü, bu beni uçurumun kenarına getirdi.

Yüzümü saçlarına gömdüm ve içinde patlarken onun adını haykırdım -

Parmakları sırtımı tırmalarken çığlıkları kulaklarımı doldurdu.

İkimizin de orgazmı b i t t i k t e n sonra, ikimiz de nefes nefese yatıyorduk... Ben hala onun içindeydim...

Kulağına tekrar tekrar fısıldayıp durdum:

Seni

seviyorum..

. Seni

seviyorum...

Seni

seviyorum...

A Daha sonra Sofia kollarımda ve başı göğsümde yatağa uzandık.

Bir süre sessiz kaldım.

Ama son bir kez daha denemem gerektiğini biliyordum.

"Sana yalvarıyorum, lütfen benimle gel," diye mırıldandım. "En azından yarın Konsey'e gitme."

Sofia hemen dirseklerinin üzerinde doğrulup bana kaşlarını çattı. "Aman Tanrım - *şimdi mi*, onca zaman *içinde*?!"

Sırıttım. "Orgazm sonrası bir bulanıklığın sormak için en iyi zaman."

"Sanırım 'manipüle etmek' demek istediniz." "Tomato, to-mah-to."

Gözlerini devirdi. "İnsanları manipüle etmeye çalışmayı *hiç* bırakıyor musun?"

"...hayır, muhtemelen hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Ama farkında olsun ya da olmasın herkesin bunu yaptığına inanıyorum. Sonunda, bence isteyebileceğimiz en iyi şey, çıkarlarımızı en iyi şekilde düşünen ve bizi seven insanlar tarafından manipüle edilmektir."

Neredeyse suçluluk duygusuyla gözlerini kaçırdı.

Bana henüz *seni seviyorum dememişti* -

Galleria Borghese'de değil -

Ve seks sırasında
değil. Fark etmezdi.
Yani, birazcık acıttı -
Ama bu ona karşı hissettiklerimi değıştirmede.
Ve sevişmemiz sırasında ağladığı gerçeğı... Bu bana onun
duyguları hakkında üçünden daha fazlasını gösterdi.
küçük kelimelerin yapabileceğı.
Onu kendime çekmeye çalıştım -
Ama o geri çekildi ve yere saçılmış olan giysilerini
toplamaya başladı.
"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.
"Bu gece okul var," dedi külotunu giyerken.
"Eğer okulu asmazsan," diye şaka yaptım.
Bana azarlayıcı bir bakış attı. "Camillo Borghese gibi
olacağını ve benim isteklerime uyacağını sanıyordum."
"Pauline'den ona geri dönmesini istemekten hiç vazgeçmedi.
Ben de öyle yapacağım."
"Yarın Konsey'e gidiyorum. Bu son sözüm," dedi sertçe.
Kalbimde keskin bir sızı hissettim.
"Yani... bu seninle son sevişişim mi?"
Sütyenini giyerken sinsi bir gülümsemeyle bana baktı. "Ben
öyle bir şey demedim."
"İyi... çünkü bunun son kez olduğunu bilseydim
daha çok tadına varırdım."
Nefesini sertçe verdi ve yere baktı... sonra geri döndü. "Seni
daha çok özlememi sağlayacak ne söyleyeceğini her zaman nasıl
biliyorsun?"
"Aşık olunca kolay oluyor," diye cevap verdim.
Bana birkaç saniye baktı, beklediğimden daha uzun...
Sonra pantolonunu ve bluzunu giymek için arkasını
döndü. Beni sevdiğini söylememişti, bu doğruydı...

Ama bana içinde bir mücadele olduğuna dair fazlasıyla işaret vermişti.

Son bir şansım vardı.

Ben de bir Hail Mary atmaya karar verdim.

"Sana bir konuda güveneceğim," dedim. "Fausto ile aramızdaki savaşı sonsuza dek bitirmenin bir yolunu buldum ama yardımına ihtiyacım var. Eğer ona söylersen, bir süreliğine onun gözüne girebilirsin. Ama benimle çalışırsan, kardeşlerim ve ben onu öldürebiliriz. O zaman benimle gelmekte özgür olursun ve birlikte olabiliriz."

Tekrar bana baktı. "Bana yine yemin mi ettireceksin?"

"Bu sefer değil."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Eğer Fausto'ya söyleyeceksen, bana yalan söylemeni istemiyorum. İster söyle, ister söyleme. Ama bana yalan söylemeni istemiyorum."

"*Cosa Nostra* yeminlerinin bu tür şeylere karşı koruduğunu sanıyordum."

"Bu yeminlerin çoğunu etmiş bir adam için çalışıyorsun ve yine de kardeşini öldürdü - babamı. Bana yardım etmeyi kabul etmezseniz, beni öldürmesine yardım edeceğinizi fiilen ilan etmiş olursunuz. Ve eğer beni öldürmeye hazırsan, bir yeminin seni bunu yapmaktan alıkoyacağını sanmıyorum."

Tamamen giyinmiş bir halde yatağa oturdu ve bana baktı. "Belki de tüm bunlar yine manipülasyondur. Belki de sana ihanet edip etmeyeceğimi görmek için kurduğun bir tuzaktır."

"Hayır. Ama Fausto'ya söylersen haberim olur ve uyum sağlamak zorunda kalırım. Zaten hep öyle yaparım."

"Yani bu bir sadakat testi."

"Hayır, bu - "

"Bana sadece lanet olası planı anlat," dedi sabırsızlıkla.

Ona genel hatlarıyla anlattım.

Bir süre sessizce oturup düşündü.

"Bu iyi bir plan," diye itiraf etti sonunda. "Ama Fausto'yu Roma'da öldürmeye kalkarsan, Don Severino peşine düşmez mi?"

"Af dile, izin değil."

Gözlerini kısmıştı. "Bu senin hayatının sloganı gibi geliyor."

Güldüm. "Haksız değilsin." Sonra ona usulca sordum, "En azından bunu düşünecek misin?"

"...Düşüneceğim." "Çok fazla bekleyemezsin."

"Düşüneceğimi söyledim," diye cevap verdi yataktan kalkarken. "Ayrıca, geri dönüp Fausto'nun ona sadık olduğumu düşünmesini sağlarsam daha iyi olur."

"Onu şaşırtmak için daha iyi olur," dedim. "Evet."

"Ona sadık mısınız?"

"Henüz karar vermedim."

"Konsey başlamadan önce karar vermelisin," dedim ciddi bir şekilde. "Biliyorsun, yarın senin için kolay olmayacak."

Yatağın kenarına doğru yürüdü... Eğildi...

Beni tutkuyla öptü.

Sonra geri çekildi ve k ü s t a h ç a gülümsedi. "Olmalısın *Daha çok, sana* kolay davranmadığım için endişeleniyorum. "

Onu kendime çekmek için tekrar elini tutmaya çalıştım ama elimden kurtuldu ve kapıya doğru yöneldi.

"Kalmayacağına emin misin?" diye seslendim.

"Eminim," dedi arkasını dönmeden. "O zaman - *ciao, bella.* "

Kapı yarıya kadar açıkken döndü...

Bana bir öpücük

verdi... Ve çıkıp

gitti. *Madonn.*

Ne kadın ama.

Sofya

M Taksi gece yarısına doğru *Palazzo* 'ya geri döndü.
Don Severino'nun iki askeri ön kapıda nöbet tutuyordu.
"Neredeydin?" diye sordu biri huysuzca.
"Dışarıda," dedim.
Yanından geçmeye çalıştım ama
elini koluma attı.
"Çek şunu üstümden ya da lanet olası bir kütüğü geri çek,"
diye hırladım.
Bana baktı.
Sonra küçümseyerek başını salladı ve geçmeme izin verdi.
"Don Severino'ya söyleyeceğim," dedi.
Kapıyı arkamdan kapatırken, "O zaman söyle ona," diye alay
ettim.
Pislik herif.
Dante fuayede bekliyordu. Sanırım görev başındaydı,
dışarıdaki korumalara karşı nöbet tutuyordu.
"Patron seni görmek istiyor," dedi ve bana onunla gelmemi
işaret etti.
"İyi mi kötü mü?" diye sordum.
"Sanırım nereye gittiğin hakkında bir rapor istiyor."

Tabii ki biliyor.

Dante'yi büyük merdivenlerden ikinci kata kadar takip ettim, beni bir yatak odasına götürdü ve kapıyı çaldı.

"İçeri gel," dedi Fausto'nun sesi.

Dante içeri girmem için kapıyı açtı ve sonra koridorda kalırken arkamdan kapattı.

Yatak boştu. Fausto pencere kenarındaki pelüş bir sandalyede oturmuş, ayaklarını bir sedirin üzerine uzatmış, lambanın loş ışığında gazete okuyordu. Üzerinde ipek pijamalar, terlikler ve saten bir sabahlık vardı.

Hiç de mafya babasına benzemiyordu. Daha çok şişman, şımartılmış bir iş adamına benziyordu.

"Ee?" diye sordu gazetesinden başını kaldırırken.

"Niccolo seni öldürmeyi planlıyor," dedim soğukkanlılıkla.

"Başından beri *bunu* planlıyordu," dedi Fausto sert bir sesle. "Daha belirgin bir şey var mı?"

"Bana her şeyi anlatmadı ama genel hatlarıyla anlattı. Konsey'de sana karşı kazanma ihtimallerinin en iyi ihtimalle 50/50 olduğunu düşünüyor, bu yüzden seni öldürtmeyi planlıyor. Bana nerede kalacağımızı sordu. Ona adresi bilmediğimi ama Kolezyum'un güneyinde olduğunu söyledim."

"Kolezyum'un *kuzeyindeyiz*," dedi Fausto. "Aynen öyle."

Kıkırdadı. "Devam et."

"Lars'a seni keskin nişancı atışıyla öldürtecek." "Ve

Risk Severino'nun Yeri Gazap mı?!"

Fausto haykırdı içinde

Şok.

"Af dile, izin değil' dedi."

Fausto güldü. "Ahhhh, Machiavelli... Bunu ona ben öğrettim, biliyorsun."

Anlaşıldı.

"Bunu ne zaman yapmayı planlıyor?" Fausto sordu.

"O zamandan beri I yapmadı var bir

Adres, o düşünmek yarın Konsey'den

sonra. Nasıl olacağını göreceğini söyledi.

gitti. Eğer Konsey'in kendi lehine karar vermeyeceğini düşünüyorsa, Lars seni binadan çıkarken öldürecektir."

Fausto alay etti. "Eğer o zaman yaparsa, Severino yeğenlerimin yaptığını *öğrenir!*"

"Eğer Lars önce kaçmazsa. Niccolo da yarın Konsey'de dolabınızdan bazı iskeletler çıkarmayı planladığını söyledi, bu da *başka bir* tarafın yapmış olabileceğini düşünüyor."

Fausto derin düşüncelere dalmış bir halde sakalını sıvazladı. "Hm. O zaman geçici bir çözüm bulmam gerekecek. Bu gece nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu mu?"

"Evet. Bildiğini söyledim."

"Muhtemelen en iyisi," diye kabul etti Fausto. "Yalanı fark etmekte üstüne yoktur. Senden beni terk etmeni mi istedi?"

"Evet, ama ona geri dönüp seni sadık olduğuma inandırmamın daha iyi olacağını söyledim. Böylece bir şeylerin ters gittiğini düşünmezdin - seni şaşırtmak için daha iyi olurdu. O da kabul etti."

Fausto gözlerini kıstı. "Bana sadık mısın, *Konsiyerj?*"

"20 milyon avromu istiyorum," dedim soğuk bir şekilde, "böylece bir daha asla başka bir adamın parmağı altında olmayacağım."

"Güzel. Niccolo'ya ne söyledin?" "Ona bunu düşüneceğimi söyledim." "Peki düşündün mü?"

"Düşündüm, beş saniye kadar. Sonra parayı istediğime karar verdim."

Fausto güldü. "Güzel. Lars'ın bana ulaşamayacağından emin olmalıyız."

"Nasıl?"

Sırıttı. "Bir şeyler düşüneceğim."

Fausto'nun yatak odasından çıktığımda Dante koridorun sonunda durmuş beni bekliyordu.

I verdi onu a uyarı bak - *Burada değil* - ve Paranoyam azalana kadar koridorda bana eşlik etti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Yarın Konsey'de Dario ve diğerlerini mi göreceğiz?" diye sordu gergin bir şekilde.

"Muhtemelen."

Dante mutlu görünmüyordu.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Fausto zaten onu öldürmeye çalıştı, değil mi?" Dante sordu. "Toskana'daki eve gelen o İngiliz hatunu onu öldürmesi için tuttu, değil mi?"

"Bunu sana Fausto mu söyledi?"

"Hayır, ama ikiyle ikiye bir araya getirebilirim. Ona pratik yapması için bir keskin nişancı tüfeği aldık. Yirmi dört saat sonra hepimiz Modena'ya doğru kaçıyoruz.

"Bundan üç hafta sonra Massimo Aurelio'yu öldürdü. Neden? Bunu durup dururken yapmazdı. Ama Aurelio'nun Dario'yu öldürmeye çalışmasının intikamını almak için yapmış olabilir. Ya da Aurelio *önce* Massimo'yu öldürmeye çalıştığı için.

"Konsey'i çağıranın Dario olduğundan bahsetmiyorum bile. Fausto. Yani Fausto ya Dario'yu öldürmeye çalıştı ya da Aurelio'ya Massimo'yu öldürttü - ya da ikisi birden."

etrafımıza baktım, kulak misafiri olup olmadığını araştırdım.

Yalnız olduğumuzdan emin olunca Dante'ye döndüm.

"Dario ve diğerlerinin peşinden gideceğimizi *biliyordun*," diye fısıldadım. "Bunu bana ilk konuştuğumuzda söylemiştin."

"Evet, ama ZATEN onların peşine düştüğümüzü bilmiyordum," diye hırladı Dante.

"Bu bir şeyi değiştirir mi?"

"Çok şey değiştirir. Birkaç gün önce rütbelilerin ne düşündüğünü bilmek istediğini söylemiştin."

"Ve?"

"Rütbeliler bunun berbat olduğunu düşünüyor, " dedi vahşice.

"Fausto sana Dario ve kardeşlerini öldürmeni emrederse ne yapacaksın?" diye sordum.

Dante çenesini sıktı, belli ki cevap vermekte zorlanıyordu.

Sonunda şöyle dedi: "Başka ne yapabilirim ki? Eğer 'hayır' dersem Fausto beni öldürtür ve işimi kendi istediğini yapacak başka birine verir."

"Peki ya diğer piyadeler? Onlar da Fausto'dan senin kadar hoşlanmıyorlar mı?"

Dante bana ters ters baktı, gözleri güvensizlikle kısılmıştı.

"Annemin hayatı üzerine," diye fısıldadım, ona yeminimi hatırlatarak.

Dante tereddüt etti...

Sonra da içini döktü.

"Ondan *nefret ediyorlar*. Ama altı ay boyunca bizi oyaladıktan ve paramızı ödemedikten sonra - ve şimdi de *bu* saçmalık - *hepimiz* ondan nefret ediyoruz."

Birkaç saniye düşündüm.

Sonra Dante'ye Niccolo'nun bana daha önce anlattıklarının bir kısmını anlattım.

Soruldu onu a az Sorular,gibi nerede onun İşler sarpa sardığında sadakatleri azalacaktı.

Ve eğer Fausto'ya ihanet etmeye istekliyse... doğru fiyat için.

Ne diyebilirim ki?

Seçeneklerimi açık tutmayı seviyorum.

Niccolo

T Ertesi sabah Don Severino ve adamları limuzin filosuyla bizi almaya geldiler.

Lars, Alessandra, Caterina ve Mei-ling *palazzo*'da kaldılar. Sadece Dul, Lucia, Bianca ve Rachel bize eşlik edecekti.

Geride kalan kadınlar gergin görünüyordu ama Dario, Valentino ve Roberto, Lars'ın onların güvenliğini sağlayacağına dair güvence verdiler. Kocalar eşlerini öptükten sonra yola çıktık.

Sabah 9:30'da Konsey toplantısının yapılacağı yere ulaştık: Pantheon'un yakınındaki devasa bir konut.

'Pantheon' Yunanca'da 'tüm tanrılar' anlamına gelir ve aslen İsa'nın doğumundan önce inşa edilmiş bir pagan tapınağıydı. O zamanlar, tüm Roma tanrılarının süslü heykellerini içeriyordu (temelde Yunanlılardan çalınmıştı): Jüpiter/Zeus, Juno/Hera, Venüs/Afrodit, Plüton/Hades ve bir düzine daha.

Pantheon birkaç kez yangınla tahrip olmuş ve yüzyıllar boyunca yeniden inşa edilmiştir. Ancak, Hristiyanlık

MS 380 yılında Roma'nın resmi dini haline geldi ve sonunda eski yöntemlerin yerini aldı.

MS 609'da Papa, Pantheon'u bir kiliseye dönüştürmek için imparatorundan izin aldı. Pagan heykelleri kaldırılmış ve yerlerine azizler ve dini ikonografi yerleştirilmiştir. Bu değişim - bu uyum sağlama yeteneği - Pantheon'un neden bugün Roma'daki en iyi korunmuş antik Roma binası olduğunu açıklamaktadır.

Zamanla birlikte değişmek için söylenecek bir şey var. Kilise gibi *Cosa Nostra* da öyle yaptı.

Konseyin yapılacağı saray eski ya da büyük Pantheon kadar değildi ama öyleydi

kendi başına muhteşemdi. 16^(ıncı)yüzyıl mimarisinin bir başyapıtı olan yapının dış cephesi hala Michelangelo ve Leonardo Da Vinci'nin Roma sokaklarında yürüdüğü zamanlardaki gibi görünüyordu - ancak iç kısmı önemli güncellemelerden geçmişti. Zeminler hala mermerdi, ancak duvarlar görkemli desenlerle oyulmuş maun panellerle kaplanmıştı. İç mekân aydınlık ve havadar *olmaktan* ziyade karanlık ve dingindi.

Don Severino'nun kendisi bize binaya kadar eşlik etti, yanında da askerleri vardı. Fuayedede silahlarımızı teslim etmek zorunda kaldık. Tabancalarımız çekmecelere yerleştirilip kilitlendi ve daha sonra silahlarımızı geri almamız için bize anahtarlar verildi.

Don Severino grubumuza hitap etti. "Don Rosolini, kardeşleri ve Donna Fioretti bana ana odaya kadar eşlik edecekler. Diğer herkesten Konsey önünde ifade vermek üzere çağrılana kadar ayrı bir odada beklemeleri istenecek. Bol bol yiyecek ve içecek olacak, ancak başka bir şeye ihtiyacınız olursa adamlarımdan birine söyleyin, isteğinizi bizzat bana iletacaktır."

Bianca, Lucia ve Rachel'la vedalaştık ve Don Severino'yu takip ettik.

Uzun bir koridorda yürürken, *Cosa Nostra*'nın tüm dons ve *consiglieres*'lerinin kendi aralarında kısık sesle konuştuklarını gördüm - şüphesiz kimi desteklemeyi planladıkları konusunda notlarını karşılaştırıyorlardı.

"Çark etmeye ve anlaşılmaya hazır mısın?" Dario'ya fısıldadım.

Dario iç çekti. Don olmanın siyasi tuzaklarından kesinlikle *nefret ederdi*.

"Sadece mecbur kalırsam," diye homurdandı. "Oh, bu mutlak bir gereklilik." "Peki ya bunu yapmana izin verirsem?"

"Benim için zevk! Sadece tanışma faslını yap ki protokol ve sırası gelmeyen herkesle konuşma."

Karşılaştığımız ilk kişi, kısa boylu, saçları dökülmüş, saçları taralı bir adam olan Napolili Don Amato'ydu. Yanına gittiğimizde bize kuşkuyla baktı.

"Don Amato," diye selamladı Dario onu. "Don Rosolini," diye mırıldandı Amato.

"Kardeşim ve *consigliere*'im Niccolo ile tanıştınız mı?" Dario sordu.

"Don Amato, ne büyük bir zevk!" Hafifçe eğilerek söyledim. "Babamızın sizi yaklaşık 20 yıldır ailemizin müttefiki olarak gördüğünü biliyorum."

"Evet," dedi Amato mutsuz bir şekilde - daha çok eski iyiliklerimi geri çağırmak üzere olduğumu bildiği için. Benden çok Dario'ya, "Babana olanları duyduğuma çok üzüldüm," dedi.

"Teşekkür ederim Don Amato," dedim içtenlikle. "Bunun bizim için anlamı çok büyük. Konsey'de desteğinize güvenebilseydik babamızın gerçekten minnettar olacağını biliyorum."

"*Babanız Camorra*'ya karşı mücadelemi destekledi," dedi Amato sert bir şekilde, "ama ölümünden sonra bu destek kesilmiş gibi görünüyor."

"Özür dilerim, Don Amato," dedim hoş bir şekilde. "Tüm mal varlığımızı amcamızla paylaşmak zorunda kaldık, o da dönüp bizi öldürmeye çalıştı. Ama eğer bize yardım edebilirsiniz

Bugün de ailemizin bu destek mirasını sürdürebileceğinden eminim."

Amato rahatsız görünüyordu. "Evet, şey - " Birden gürleyen bir ses duyuldu.

"Nihayet," dedi Sicilya aksanlı, çakıllı bir ses. "Bunu dört gözle bekliyordum."

Kahretsin.

Arkamı döndüğümde Don Vicari'nin yumruklarını sıkmış, öfkeyle bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Odadaki diğer tüm don ve *consigliere*'ler sessizliğe bürünmüş, bundan sonra ne olacağını görmek için beklemeye başlamışlardı.

Şimdiye kadar hepsi Valentino ile Vicari'nin kızı Isabella arasında bir evlilik ayarladığımızı ama bu evliliğin iptal edildiğini biliyordu.

Bilmedikleri şey ise nedeniydi, tabii Vicari'nin adamlarından biri bunun nedenini sızdırmadıysa.

Koridordaki meraklı bakışlara bakılırsa, hâlâ bilmiyorlardı.

Valentino'ya baktım, işler farklı gitseydi Vicari'nin damadı olacaktı.

Küçük kardeşimin gözlerinde cinayet vardı - Adriano'nun gözlerinde olduğu gibi.

Diğer herkes gergindi, şiddete hazırды ama Dario mükemmel bir diplomat rolü oynuyordu.

"Don Vicari," dedi, sesi nötrdü.

"Don Rosolini," diye alay etti Vicari, sesi zehir doluydu.

Valentino'ya baktı. "Ve *sen* . . . "

Vicari tiksintiyle sustu, sonra Dul'a ters ters baktı. "Ve Sinyora Fioretti de. *En sevdiğim* insanların hepsi bir arada. yer," dedi alaycı bir tavırla.

Dul kadın burnunun ucuyla ona baktı. "Tüm Sicilya'da en az sevdiğim kişiyle birlikte. Ne tesadüf."

"Sözlerine dikkat et, yaşlı kadın," diye hırladı Vicari.

"Don Vicari - " Severino öfkeyle havladı -

Ama Dario Severino'yu durdurmak için elini kaldırdı.

Bunu ben halledebilirim.

Romalı mafya babası sustu.

Dario soğuk bir tavırla, "Bizimle bir sorunuz varsa, bunu özel olarak konuşalım," dedi.

"Oh - *konusalım*, " diye alay etti

Vicari. Severino, "Medeni olun,"

diye uyardı.

Vicari alay etti. "Bu pislikler yaptığı sürece."

Vicari uzaklaşırken Severino ters ters baktı, sonra Dario'ya döndü. "Bunu yapmamı istemediğine emin misin?"

"Onunla başa çıkabilirim, ama teşekkür ederim. Sonra görüşürüz, Don Amato," dedi Dario ve arkamızdan şaşkınlıkla bakan kel adamı bıraktık.

Vicari'yi ayrı bir koridorda takip ettik - sadece Dario ve ben. Valentino ve Dul da gelmek üzereydi, ama Dario onlara başını hafifçe salladı ve diğer kardeşlerimizle birlikte geride kaldılar.

"Ne yani, bütün o yarım akıllı aileni de dahil etmek istemedin mi?" Vicari alay etti.

"Bir moronla uğraşmak için onlara ihtiyacım yoktu," dedim neşeyle.

Vicari patlarken Dario bana yarı eğlenmiş, yarı onaylayan bir bakış attı.

"Canım *cehenneme, consigliere!*" diye tısladı. "Ailene karşı oy kullanmak ve Fausto'nun taşaklarını kesmesini izlemek için sabırsızlanıyorum!"

"Ben de herkese Isabella ve Ludavica'dan bahsetmek için sabırsızlanıyorum," dedim neşeli bir sesle.

Vicari hemen sustu ve hafifçe solgunlaştı.

O kadar homofobik bir pislikti ki, en çok korktuğu şey *Cosa Nostra*'daki herkesin kızının eşcinsel olduğunu ve Valentino yerine bir kadınla evlendiğini bilmesiydi.

Vicari, diğer düklerin arkasından güleceğine inanıyordu. Belki de kızının

lezbiyen olması başkalarının *onun* gey olduğunu düşünmesine neden olacaktı.

Bu da Vicari gibi bir dangalak için ölümden beter bir kaderdi.

Zayıf noktasını bildiğimiz için iyi bir *danışman* Vicari'ye bizi kışkırtmamasını tavsiye ederdi.

Vicari'nin *danışmanını* öldürmesi çok kötü oldu.

Şimdi onun sarsıldığını gördüğümde, bıçağı çevirmekten kendimi alamadım.

"Kızınız benden size 'Merhaba' dememi istemedi ama büyük büyükannesine onu, Ludavica'yı ve Valentino'yu *sangue di mi sangue* yaptığı için teşekkürlerini iletmemi istedi. Terim buydu, değil mi?" *Tam olarak* ne olduğunu bilmeme rağmen sordum.

Sangue di mi sangue eski bir Sicilya kan yeminiydi, kelimenin tam anlamıyla 'kanımın kanı'. Bu yemin, kutsama alan kişinin, kendisine zarar veren biri olursa ölüm tehdidiyle korunacağı anlamına geliyordu.

Isabella'nın büyük büyükannesi -Vicari'nin büyükannesi- Isabella, Ludavica ve Valentino'yu torunu ve tüm adamlarından korumak için *sangue di mi sangue*'ye başvurmuştu.

Yaşlı kadın yemine doğaüstü bir hava bile katmış, kendi ölümünden sonra da torununa bulaşacak herkesi cehenneme sürüklemekle tehdit etmişti.

Buna ek olarak, yaşlı kadın gençliğinde Constantina adında bir kızı sevdiğini açıkladı... ve yaşlı kadın görücü usulü bir evliliğe zorlandığında, Constantina çaresizlikten intihar etmişti.

Vicari, *Cosa Nostra*'nın geri kalanının kızının eşcinsel olduğunu öğrenmesinden korktuysa, büyükannesini ve hayatının gerçek aşkını öğrendiklerinde altına sıçardı.

Bu kadar hassas ve güzel bir şeyi koz olarak kullanmak hoşuma gitmedi...

Ama Vicari gibi bir bok kafalıyla uğraşıyorsanız, bazen onunla birlikte boka batmanız gerekirdi.

"Oy verme sırası sana geldiğinde çekimser kalacaksın," dedim soğuk bir şekilde. "Bize oy *vermek* zorunda değilsin - *bunu* talep etmeyeceğim - ama *bize karşı oy kullanmayacaksın*. Yoksa koridordaki herkes kızınızın düğün gününde *gerçekte* neler olduğunu duyacak."

Vicari'nin gözlerinde daha önce de öfke görmüştüm, Meksika'daki bir çatışmada neredeyse birbirimizi öldürdüğümüz şapelde.

Ama şimdi gözlerinde gördüğüm şeytani öfkeye *hiç* benzemiyordu.

"Umarım sonsuza kadar cehennemde çürürsün," diye homurdandı. "Ben de öyle," diye takıldım. "Şimdi, hepsi bu kadarsa yol."

"Seni küçük pislik - "

"Ah ah ah," dedim parmağımı sallayarak. "Don Severino'nun ne dediğini unutma: medeni ol."

"Bir gün seni ölü göreceğim, *consigliere*," diye tısladı Vicari, sonra Dario'ya döndü. "Ve seni de - HEPİNİZİ."

"Belki," dedi Dario soğuk bir sesle. "Ama bugün değil. Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Don Vicari."

Vicari öfkeden titreyerek orada durdu - Ama ne yapabilirdi ki?

Dario en azından bir parça haysiyetle gitmesine izin veriyordu.

Daha fazla hakaret etmeye kalkarsa, bu sadece onu zayıf göstermekle kalmayacak, misillemeye de davetiye çıkaracaktı.

Kızı ve büyükannesi hakkında fısıltı kampanyası başlatmak gibi.

Sonunda bize *siktirin gidin ve geberin* der gibi bir bakış attı, sonra da tepinip gitti.

Dario bana sertçe baktı. *Ne yapmaya çalışıyordun?*

"Sen işlenmiş o ustaca!" I dedi ile
sahte bir neşeyle. "Sen ~~ben~~ çok daha naziktin!"

"Fark ettim," diye homurdandı Dario.

"Harika bir takım olduk."

"Hrm," diye homurdandı.

Ana koridora doğru geri döndük -

Ama bir şeylerin yanlış olduğunu hemen fark ettim.

I olabilir bkz. birkaç Dons ve *consiglieres* at
koridorların kesişimi -

Ve hepsinin yüzü tek bir yöne dönüktü.

Don Vicari köşede çoktan kaybolmuştu, bu yüzden o
olduğunu düşünmedim.

Birdenbire kime baktıklarını korkunç bir kesinlikle anladım.

Hatta önce I duyduğum Adriano Kükre, "GİT
SIKTIR GIT, SENİ LANET OLASI KATIL!"

Dario ve ben ana koridora doğru koşarken "Tanrım," diye
küfrettim. Köşeyi döndüğümüzde Adriano'nun Massimo ve
Valentino tarafından geride tutulduğunu gördük. O almak için
mücadele ediyordu

Onlardan uzakta, 50 metre ötedeki birini işaret etti: Fausto.

Amcam orada durmuş, saf bir düşmanlıkla kardeşlerime
bakıyordu.

Arkasında Sofia duruyordu, far ışıkları altındaki bir geyik gibi
görünüyordu. Onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi
oldu.

Fausto, Massimo'yu işaret etti ve bağırdı: "İşte lanet olası
katil! O benim oğlumu öldürdü!"

"**BABAMIZI ÖLDÜRDÜN, SENİ LANET PARÇA
KAHRETSİN!**" Adriano uludu.

Dario koşuşturdu Yukarı, yakaladı Adriano'nun
Yeri Omuz, ve kulağına fısıldadı.

Adriano hemen çırpınmayı bıraktı.

Şimdi bağırma sırası Don Severino'daydı ve Fausto ile bizim
aramızda bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Burada şiddet olmayacak! Ne bu binada, ne de benim şehrimde! ANLAŞILDI MI?"

"Anlaşıldı," dedi Dario sessiz ama güçlü bir sesle.

"Bunu *ondan* duymam gerek!" Severino, Adriano'yu işaret ederken havladı.

Massimo artık onu bırakmıştı. Adriano öfkeyle ceketini düzeltti ve "Şiddet yok," dedi.

Severino döndü ve Fausto'ya ters ters baktı.

Fausto kötü bir gülümsemeyle "Tamamen anlaşıldı," dedi ve toplantı odasına girmeden önce son bir kez bize ters ters baktı.

Sofia bana kısa bir bakış attı, sonra efendisini içeri kadar takip etti.

T Konsey on dakika sonra başladı.

Oda evin geri kalanı gibiydi: koyu maun paneller ve hafif bir aydınlatma.

Diğer ailelerden gelen tüm donslar, biri odanın doğu, diğeri batı tarafında olmak üzere iki devasa dikdörtgen masanın etrafında oturuyordu. Danışmanlar arkalarında durmuş, gerektiğinde fısıldayarak tavsiyelerde bulunmaya hazır bekliyorlardı.

İki masa arasında, gayri resmi olarak 'eldiven' olarak adlandırılan yirmi metrelik bir boşluk vardı - eski bir askeri ceza olan 'eldiven koşusu' nedeniyle böyle adlandırılmıştı; sanık, geçerken kendisini acımasızca döven iki sıra asker arasında koşmak zorundaydı.

Bu odada 'meydan okumak' herhangi bir fiziksel dayak gerektirmeyecektir. Yine de bol miktarda *sözlü* dayak olacaktı.

Masaların bir ucunda -kuzeyde- Dario ve kardeşlerim beş sandalyede oturuyordu. Diğer tüm *konsoloslar* gibi ben de ayaktaydım.

Masaların diğer ucunda -kırk adım ötede, kuzeyde Güney - Sofia arkasında dururken Fausto bir sandalyeye oturdu.

Beş Ailenin liderleri doğu masasının ortasında birlikte oturdular. Don Severino ortadaydı,

Vicari ve Amato solunda, Dul Kadın ve Milanolu Don Camerota da sağındaydı.

Dul ve Vicari, *danışmanları* olmadan hazır bulunan tek liderlerdi.

Severino açılış konuşmasında herkesi selamlayarak sözlerine başladı.

ve neden orada olduğumuzu açıklıyordu.

"Floransa'nın ve Toskana'nın yarısının Don'u Dario Rosolini, amcası Fausto Rosolini'yi tüm ailesini öldürmek için bir komplo kurmakla suçladı.

"Toskana'nın geri kalanının Don'u Fausto Rosolini ise böyle bir komployu reddediyor ve bunun yerine Dario'nun kardeşi Massimo'yu Fausto'nun tek oğlu Aurelio'yu öldürmekle suçluyor.

"Beyler, kendi argümanlarınızı sunabilir ya da sizin adınıza konuşmaları için *danışmanlarınız*ı atayabilirsiniz."

Önce Dario konuştu. "Kardeşimi ve *danışmanımı* Niccolo Rosolini benim adıma hareket edecek."

Sonra Fausto konuştu. "Ve beni bu gülünç suçlamalara karşı savunması ve oğlumun hunharca öldürüldüğünü kanıtlaması için *danışmanım* Sofia Toscani'yi görevlendiriyorum - "

"Don Severino," diye yüksek sesle araya girdim, "bu büyüklenmeye izin verecek misiniz?"

"KONUŞUYORUM!" Fausto kükredi.

"Artık değilsin," diye tersledi Severino. "Suçlamalarını *danışmanına* bırak..."

Severino bana ters ters baktı. "...ve hepimiz en azından pratik yapalım bir nebze edep."

Don Severino'nun isteklerini kabul ettiğimi göstermek için boynumu hafifçe eğdim.

Fausto homurdandı ve hırladı ama başka bir şey söylemedi.

"Niccolo... ilk sen kalk."

Konuşurken masaların arasında yürüdüm - her mafya üyesinin gözlerine bakmak için zaman ayırdım.

Nasıl tepki verdiklerini not ettim: bana gülümseyip gülümsemediklerini... baktı geri at Ben nötr olarak... baktı ile Kendini beğenmiş

meydan okuyan... ya da suçlu bir kaçışla gözlerini kaçırın.

Gülümseyenlerin zihinsel çetelesini tuttum. Onlar bizim tarafımızda olanlardı - ve ne yazık ki odadaki en az sayıdaydılar.

Ayrıca tarafsız olanları da takip ettim.

Çoğunlukla ailemin düşmanları olan muhalifler.

Ya da muhtemelen Fausto'dan rüşvet almış olan suçlular.

Rakamlar iyi değildi.

Durumumu olabildiğince kısa ve öz bir şekilde anlattım ve Dario'nun yanına çekildim.

Sonra Sofia eldivenin içine doğru yürüdü.

Odadaki bütün gözler onun üzerindeydi.

Büyük bir merak konusuydu - çoğunlukla *Cosa Nostra* tarihindeki ilk kadın *consigliere* olduğu için. Ama aynı zamanda seksi kütüphaneci tarzıyla oldukça güzeldi.

Yaşlı morukların çoğu ya onu onaylamayarak dudak büktü ya da ona baktı. Ama hiçbiri başını çevirip bakmadı.

Dul bizim tarafımızda olmasına rağmen, Sofia'nın performansında yüzünde bir onay belirtisi algıladım - retorik olarak muhteşem olmasa da istikrarlı ve netti.

Ancak Sofia'nın *mafya*lar, katiller ve suçlularla dolu bir odada konuşan bir sivil olduğu gerçeğini göz önünde bulundurduğunuzda, inanılmaz derecede iyiydi. Bir kez bile en ufak bir gerginlik belirtisi göstermedi.

Konuşması bittiğinde Fausto'nun yanına döndü.

Gözlerimiz odanın diğer ucunda buluştu.

Başımı hafifçe ona doğru eğdim. *İyi iş çıkardın.*

Gözlerini bana dikti. *Beni küçümseme.*

Gülümsedim.

Ne kadın ama.

"Niccolo Rosolini," dedi Don Severino, "ilk tanığınızı
çağırabilirsiniz."

M İlk tanışınız Dario'ydu.
Değil Çünkü o vardı herhangi bir
kanıt o Fausto'yu doğrudan suçlamak
istememedim.

Olan biten her şeyin zaman çizelgesini.

Ailemiz için suçu üstlenmesi... San

Vittore'de hapsedilmesi...

Dario hala hapisteyken babamızın ölümü... Don'a

yükselişi ve sonunda eve dönüşü... Türklerin saldırısı...

Mezzasalma'nın Floransa'da Agrellaları katletmesi ve

Adriano'yu öldürme girişimi...

Ve son olarak, Dario'nun hayatına yönelik suikast girişimi.

Baştan sona, I kaçındı gelen suçlama herhangi bir

şey üzerinde

Fausto.

Her şey değişmek üzereydi.

"Don Severino," dedim, "bir sonraki tanışım olarak,
kardeşimi öldürmek için tutulan suikastçıyı çağırmak istiyorum:
Rachel Bauer."

Oda şok içinde mırıldandı.

Sofia seslendi: "Tanığın bu odaya girmesine izin
verilmemesini talep ediyorum."

"Peki neden?" Don Severino sordu.

"Çünkü o o bir ajan . ve İngiliz İstihbarat Teşkilatı MI6."

Oda panik içinde haykırışlarla çalkalandı. Bunu bekliyordum. Ben hazırdım.

"Signorina Toscani o Yalan söylüyorsun." I dedi küçümseyerek. "Rachel Bauer MI6 ajanı *değil*."

"*Hiç* MI6 ajanı oldu mu?" Sofia sert bir sesle sordu.

"Bilmen gerekirdi, Fausto onu işe aldığında sen de oradaydın," diye karşılık verdim.

"Sessiz ol!" Don Severino bağırdı, Susturma ve Oda. "Niccolo - Rachel Bauer geçmişte MI6 ajanı mıydı?"

"...eski bir ajandı," diye itiraf ettim. Mırıltılar yükselirken tekrar başladı, sesimi yükselttim. "Ama şimdi serbest bir ajan ve kiralık katil olarak çalışıyor, amcam da bundan sonuna kadar yararlandı."

Sofia alay etti. "Bu aptalca ve temelsiz suçlamaları bir kenara bırakırsak, bir MI6 ajanının bu odaya girmesine izin vermek - "

"Eski ajan!" Bağırdım.

" - buradaki herkesin güvenliğini tehlikeye atar. Meslektaşlarına söylemeyeceğini garanti edecek hiçbir şey yok - "

"ESKİ MESLEKTAŞLAR!" Ben bağırdım.

"Eski, şimdiki, *her neyse*," dedi Sofia öfkeyle. "Hâlâ bu odadaki herkesi MI6'dan tanıyabilir."

Diğer papazlar Don Severino'ya Sofia'nın ifade vermesine izin vermemesi için bağırmaya başladılar.

"Sinyorina Toscani haklı," dedi Don Severino bana. "Bu almak istediğimiz bir risk değil. Tanığa izin verilmeyecek."

"Anladığım kadarıyla öncelikli itiraz Rachel'ın *odada* olması?" Ben sordum. "Ve böylece buradaki herhangi birini teşhis edebilir mi?"

"Evet."

Sofia nereye gittiğimi gördü ve konuşmaya çalıştı -

Ama ben ondan önce davrandım. "İfadesini almak için onu cep telefonundan arasam nasıl olur? Böylece burada kimseyi görmez."

Sofia tüm davasını Rachel'ın odada birilerini *görürse* tehdit oluşturacağı üzerine kurmuştu. Bu tehdidi ortadan kaldırdığımda, dayanacak hiçbir şeyi kalmamıştı.

Sofia'nın itirazlarına rağmen, Don Severino Rachel'ı aramama izin verdi. Onu cep telefonumdan aradım.

"Alo?" diye cevap verdi.

"Rachel, ben Niccolo," dedim. "Bazı sorulara cevap verme zamanı."

Dario'yu öldürmesi için onu kimin tuttuğunu sordum. Fausto olduğunu doğruladı.

Nasıl kiralandığını, olayın gerçekleştiği tarih ve yer de dahil olmak üzere ayrıntılı olarak anlattı. Ayrıca Fausto, Aurelio ve 'genç ve güzel, uzun kahverengi saçlı ve gözlüklü gizemli bir kadını' tarif etti.

Odadaki hiç kimse bunun Sofia'nın mükemmel bir tarifi olduğunu gözden kaçıramazdı.

Hatta Don Severino'ya, Rachel'ın onu teşhis edebilmesi için Sofia'nın bir fotoğrafını çekip çekemeyeceğimi sordum ama Sofia, Rachel'ın kendisini MI6'ya ihbar edebileceğini söyleyerek itiraz etti. Sonunda cevabım hayır oldu.

Rachel'ı sorgulamayı bitirdiğimde Don Severino, "Şimdi lütfen telefonu Sinyorina Toscani'ye verin," dedi.

Odanın diğer ucuna yürüdüm ve telefonu ona uzattım.

Parmaklarımızın uçları birbirine değdiğinde, aramızda bir elektrik akımı oluşmuş gibiydi.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık...

Ve sonra o arkasını döndü.

Sofia Rachel'ı sorgulamaya başladığında, beklemediğim bir tavır takındı.

"Adın Rachel Bauer, doğru mu?"

"Doğru."

"Öldürmeye çalıştığınızı söylediğiniz adam adına ifade veriyor olmanızı tuhaf buluyorum."

Şimdi onun nereye gittiğini gördüğümde donup kalma sırası bendeydi.

"*Sanırım,*" diye itiraf etti Rachel.

Sözünü kesmeye çalıştım. "Don Severino, ben - "

"Sessiz olun," diye bağırdı. "Devam edin, Sinyorina Toscani."

İçimi çektim ve gerisinin gelmesini bekledim. Önleyemeyeceğiniz bir tren kazasını izlemek gibiydi.

Sofia bana sıırttı, sonra sordu: "Rosolini ailesiyle bir tür ilişkiniz yok mu? Daha doğrusu, onlar için çalışan biriyle?"

Rachel durakladı.

"...evet."

"Dario Rosolini'nin İnfazcısı Lars Henriksson olabilir mi?"

"İş unvanını bilmiyorum ama - "

"Lars Henriksson, Dario Rosolini'nin İnfazcısı," diye araya girdi Sofia. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Sizin onunla ilişkiniz nedir?"

Uzun bir duraklama.

"...Ben onun karısıyım."

Bütün züppeler mırıldandılar ve kuşkuyla güldüler. Sofia şok olmuş bir sesle, "GERÇEKTEN mi?" dedi. hepsi etki için. "Ne zaman oldu *bu*?"

"İki gün önce," diye mırıldandı Rachel. Kendi mezarını kazmaya zorlandığının farkındaydı.

"İki gün önce!" Sofia şaşkınlıkla haykırdı. "Kafam karıştı... neredeyse bir ay önce Dario Rosolini'yi öldürmeye çalıştın... ve sonra iki *gün* önce onun İnfazcısı'yla mı evlendin?! Bu oldukça şaşırtıcı!"

Rachel, "*Lars ve ben birbirimizi yıllar öncesinden tanıyoruz,*" diye itiraz etti.

"Yani Dario'yu öldürmeye çalışmadan önce Dario'nun İnfazcısı'nı tanıyordunuz - ve dört hafta sonra onunla evlendiniz?"

"...evet."

"Dario Rosolini'nin onayıyla mı?"

"...evet."

Sofia etrafına bakındı. "Bazı insanlar buna... *inanılmaz* diyebilir."

"Öyle değil -"

Sofia, "Başka sorum yok," dedi ve telefonu Rachel'ın yüzüne kapattı.

Sofia elini şaşırtıcı derecede iyi oynamıştı.

Dario'yu öldürmesi için Fausto tarafından tutulmuş ve üstelik Sofia'yı orada görmüş bir tanığın karşısına çıkmıştı.

Yine de sonunda Sofia, Rachel'ın güvenilirliği konusunda tamamen şüphe uyandırmıştı.

Dario'nun hayatına kastedilmesiyle birlikte, Rachel ve Lars'ın aşkının ayrıntılarına inanmak zordu - Lars'ı neredeyse bir yıldır tanıyan benim gibi biri için bile.

Bir yabancıya bu hikâye *son derece* şüpheli gelebilirdi.

Konsey'in ispat yükümlülüğü konusunda resmi bir kuralı yoktu.

Sofia'nın tek yapması gereken Rachel'ın anlattıklarını sorgulamasıydı.

Ve bunu ustalıkla yapmıştı.

Don Severino, "Tanığın yüzüne telefonu kapatmamalıydın," diye onu uyardı.

Aslında, 'mikrofon düşürme' anı azarlanmaya değerdi.

"*Mea culpa*," dedi Sofia.

Benim hatam, aslında.

"Yap sen keşke için incelemek ve tanık Yine mi?"

Don Severino bana sordu.

Eğer I yaptı Bu, I olur açık Rachel yukarı için a Sofia'nın ikinci sorgusu - ve potansiyel olarak *daha* baltalayıcı.

"Hayır," dedim nazikçe. "Bir sonraki tanığımı çağırmak istiyorum -
ikiz kardeşim, Roberto Rosolini."

Roberto Hong Kong'da olan her şeyi anlattı.
Ailemizin Bay Lau ve Kumar Sendikası'na yaptığı 50 milyon avroluk ilk yatırım...

Dario'nun hayatına kastedilmesiyle aynı anda *birinin* tüm paramızı zimmetine geçirdiğinin ortaya çıkması...

Paramızı geri istemek için Hong Kong'a gitmeye karar verdik.

Lau'nun Robert'ın isteğini ertelemek için kullandığı oyalama yöntemi...

Fausto'nun, Lau'nun Roberto'yu öldürmesi halinde 50 milyon avronun Lau'da kalmasını teklif ettiği telefon görüşmesiyle sonuçlanır.

Ayrıca Lau için gizlice çalışan Mei-ling'i ve Roberto'nun parayı geri almasını nasıl engellediğini de sordum.

Rachel'ın ifadesinden dersimi aldığım için Roberto'nun herkese Mei-ling'le nasıl aşık olduklarını ve Rachel'la Lars'ın evlendikleri sırada evlendiklerini anlatmasını sağladım.

Oldukça iyi iş çıkardığımı
düşünüyordum... Ta ki Sofia
başlayana kadar.

"Roberto Rosolini'nin az önce söylediklerinin önemli kısımlarını çürütebilecek bir tanıkla konuşmamızı rica ediyorum," diye sordu Don Severino'ya.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Roberto'ya istediğini sorabilir, sonra da tanığının çağırabilir."

"Roberto Rosolini'yi hemen yalanlamak çok değerli olur. Rosolini'nin yalanları," dedi

Sofia. "O yalan söylemedi!"

Ben bağırdım.

"Tanığım yalan söylediğini ifade edecek," diye karşılık verdi Sofia. "Ayrıca, tanıkların ne zaman çağırılacağına dair katı ve kesin kurallar yok - sadece gelenekler var."

Ki bu doğrudu.

Belli ki Fausto tarafından kuralları çiğnemedi nasıl esneteceği konusunda eğitilmişti.

"İzin veriyorum," dedi Don Severino.

Lanet olsun.

Ama tanığın kim olduğunu çok merak ediyordum. Elinde bir telefon tuttuğunda ne kadar şaşırdığımı tahmin edin.

"Bay Jing Lau'yu tanıklık etmesi için çağırıyorum," dedi.

"Merhaba, Bay

Lau."

"*Merhaba,*" dedi kültürlü bir İngiliz aksanıyla yaşlı bir adam sesi.

KAHRETSİN.

"Bekle!" Bağırdım ve Don Severino'ya döndüm. "Tanığı şahsen sunması gerekiyor!"

"Ne yani, baldızına yaptığın gibi mi?" Sofia alaycı bir tavırla sordu.

"Rachel'ın odanın içine girip

."

"Ama onu geçmiş iş ile MI6 engellenmiş
Bu," Sofya

"Konsey Niccolo'nun onu cep telefonundan aramasına izin verdi. Tanığımın Hong Kong'da fiziksel olarak bulunması burada olmasını engelliyor, bu nedenle Konsey *onun* telefonla ifade vermesine de izin vermelidir."

KAHRETSİN.

Kendi oyunumu bana karşı çevirmişti.
Neredeyse gibi o öngörülen nasıl
için kullanım o için benim
zararına.

Kahretsin, çok iyiydi.
"Buna izin vereceğim," dedi Don Severino bana sert bir
bakış atarak.

Sessizlik içinde kendi tarafıma çekildim. "Bunun için
üzgünüm Bay Lau," diye özür diledi Sofia. "Teşekkür
ederim.
Bugün benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür
ederim. Roberto Rosolini ile olan iş ilişkilerinizin niteliğini
herkese anlatabilir misiniz?"

Roberto'nun verdiği detayların aynısını ona da anlattı:
Ailemizin onun kumar sendikasına 50 milyon avro
yatırdığını.

Roberto'nun onu geri istemek için Hong Kong'a geldiğini.
Ve evet, Mei-ling onun için çalışıyordu ve Lau'nun paranın
iadesi konusunda nihai bir karar vermemesi için Roberto'yu
özellikle oyalıyordu.

Sofia daha da ileri gitti.
Lau'ya Roberto'nun kendisini plastik patlayıcılarla tehdit
ederek 250 milyon dolarlık Bitcoin çaldığını söyledi.

Tüm patronlar şok içinde kardeşime baktı. Ne de olsa
çok *yumuşak huylu* görünüyordu.
"Roberto Rosolini bunu yalanlıyor mu?" Sofia sordu.
"Hepsini geri verdim," dedi Roberto soğuk bir sesle. "Bana
borçlu olduğu 50 milyon avro hariç."

Bu bizim davamıza pek yardımcı olmadı.
Garip bir şekilde Yeterince, Sofia vardı Lau
kabul et o o Fausto ile konuşmuştu -
Her ne kadar Fausto'nun Sendika'ya yatırım yaptığı
gerekçesiyle olsa da, başka bir şey değildi.

Riiiiiiight.
Ama sonra...

Yıkıcı bir dönüşle... Yaşlı
adam düpedüz yalan
söyledi.

"Fausto Rosolini senden hiç Roberto Rosolini'yi öldürmeni
istedi mi?" Sofia sordu.

"*Hayır, istemedi.*"

"İtiraz ediyorum!" Bağırđım. "Roberto, Fausto'yu hoparlöre
verdiğinde *Bay Lau ile odadaydı* ve Fausto ondan
Roberto'yu öldürmesini istedi!"

"*Fausto Rosolini o gün beni hiç aramadı.*"

"Bu saçmalık!" Bağırđım. "Tanık yalan söylüyor!" "Sessiz
ol!" Don Severino beni uyardı.

"Lau yalan söylediğı için onu cezalandıramayacağımızı
biliyor, o yüzden ne isterse söyleyebilir!" Bağırđım.

"SESSİZ OL!" Severino kükredi.

Çenemi kapattım ve sessizlik içinde sızlandım.

"Bay Lau?" Sofia sordu. "Cevabınız nedir?"

"İstediğimize inanın ama Fausto Rosolini o gün Roberto ve
benimle telefon görüşmesi yapmadı. Benden yeğenini öldürmemi
kesinlikle istemedi. Ayrıca, çığlık atan bir deli tarafından
güvenilirliğimin sorgulanmasına izin vermeyeceğim. Size hoşça
kalın diyorum."

"BEKLE!" Çığlık attım -

Ama herif telefonu
kapattı. Kandırıldığımı
fark ettim.

Tüm bu alışveriş koreografıydı -

Ve Lau görüşmeyi tam da Fausto'nun istediğı noktada
bitirmişti.

Bir kez daha, Roberto'da Fausto'yu doğrudan suçlayabilecek
iyi bir tanık bulmuştuk.

Ve birkaç yalanla davamızı tamamen yok etmişlerdi.

Fausto'nun Lau'ya ne ödediğı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama Roberto'nun söylediğı her şey artık sorgulanabilirdi.

Lau'yu Hong Kong'dan iade edip yalancı şahitlikle suçlayabileceğimiz de yoktu.

"Tanık yalan söyledi!" Hırladım.

Sofia, "Bu büyük bir suçlama," diye karşılık verdi.

"Kanıtla." "Kanıtladım - kardeşimin söylediği her şeyi!"

"Yalan söylemediği ne malum?"

"Don Severino!" Öfkeyle itiraz ettim. "Tanığı sorgulama hakkım bile olmadı!"

"Sinyorina Toscani, tanığı geri çağırın," diye talimat verdi Don Severino.

Çağırıldı -

Ama arama hemen telesekretere düştü.

Sofia bana sahte bir tatlılıkla, "Sanırım ona yalancı dememeliydin," dedi.

"Don Severino, bu eşi benzeri görülmemiş bir durum - ve tam da bu yüzden tanığın en başta aramasına asla izin verilmemeliydi!"

Severino ellerini havaya kaldırdı. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Tanığa izin vermeyin diyebilirdim ama bu aptallık olurdu.

Mafya babalarının Lau'nun ifadesini duymamaları mümkün değildi.

"Hiçbir şey," diye hırladım. "Sıradaki

tanık." Sofia bana sırıttı.

Ve öyle de olmalı -

Çünkü kazandığını biliyordu. Hile

yapıyordu, evet -

Ve bunu yapmak için yalanları kullanıyor -

Ama sonuçta yine de kazanıyordu.

Dul'la daha iyisini yapamadı.

Massimo'nun onu kendi evinde Wagner'in paralı askerlerinden kurtardığı günü ve örgütteki Giotto adlı köstebeği nasıl ortaya çıkardığını anlattırdım

Prusetti.

"Peki Giotto sana ihanet etmesi için ona kimin para verdiğini söyledi?" Ben sordum.

"Fausto Rosolini," dedi Dul Kadın doğrudan amcama bakarak.

Odadaki erkeklerin çoğu şok içinde mırıldandı. "Ne kadar?"

"Bir milyon avro."

"Teşekkür ederim Sinyora Fioretti," dedim. "Hepsi bu kadar."

Sofia hiç vakit kaybetmeden şüphe için zemin hazırlamaya başladı. "Giotto nerede? İfadenizi doğrulamasını istiyorum."

"O artık bizimle değil," diye burnunu çekti Dul.

"Artık bizimle değil' çünkü onu kovdunuz... yoksa artık *nefes almadığı* için mi?"

"İkincisi."

"Peki neden?" "Çünkü onu ben vurdum."

Dul'un gaddarlığıyla ilgili ünü çok iyi biliniyordu. Birkaç züppe onun cevabı karşısında kıkırdadı -

Ta ki Sofia yaşlı adamın gözlerini yuvalarından fırlatacak bir şey söyleyene kadar.

"Vay... *bu* kesinlikle çok uygun. Doğruyu söylediğini teyit etmenin bir yolu yok."

Sadece bir aptal Venedik Dulu'nun karşısına çıkabilir.

Bunu herkes söyleyebilir -

Ve Sofia az önce yaşlı kadına yalancı olduğunu ima ederek onu kızdırmıştı.

Dul kadın Sofia'ya ters ters baktı. "Massimo Rosolini oradaydı. Giotto'nun söylediği her şeyi doğrulayabilir."

Sofia yine sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bir dakika... Massimo torununuzla daha yeni evlenmedi mi?"

"Evet."

Tanrım.

İşte bir tren kazası daha. Bunu gün gibi görebiliyordum ve durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Yani o senin torunun mu?" Sofia sordu.

"Bir adam torununla evlenirse böyle olur," dedi Dul buz gibi bir sesle.

Sofia sırtını Dul'a döndü ve diğer adamlarla yüzleşti. "İlginç. Bir tanık Fausto Rosolini'ye karşı suçlamada bulunuyor - ve bu tanık son birkaç gün içinde Dario Rosolini ile akraba *oluyor*. Sanırım burada bir düzen görmeye başlıyorum."

"Burada oturup dürüstlüğümün sorgulanmasına izin vermeyeceğim," diye tersledi Dul. "Torunumun hayatı üzerine yemin ederim ki söylediklerim - "

"Yemin etmene gerek yok," diye araya girdi Sofia. "Başka sorum yok."

Bir mikrofon düşme anı daha.

Bazı züppeler Sofia'nın cüretkârlığı karşısında dehşete düşerken, diğerleri çok sevindi.

Dul'un pek çok dūřmanı vardı ve yaşlı kadının bir ya da iki basamak aşağı indiğini görmek hoşlarına gitmişti.

Ama nasıl değerlendirirseniz değerlendirin, Sofia *bir kez daha* tanıklığına şüphe düşürmüştü.

"Cesur," diye mırıldandım yanımdan geçerken.

"*Audace, audace, toujours l'audace,*" fısıldadı.

Sırıttım.

Kendi sözlerimi yüzüme vurabilen bir kadını severdim.

Bugünkü düşman edinme hızına bakılırsa, Sofia'ya arkasını kollamasını söyleyebilirdim...

Ama şahitlerimi yakma hızına bakılırsa, *kendi* şahitlerimi izlemek beni daha çok endişelendiriyordu.

Ama şimdi.

Artık durumu tersine çevirmenin zamanı gelmişti.

"Bir sonraki tanığım olarak Sofia Toscani'yi çağırıyorum," dedim.

S ofia şaşkınlıkla arkasını döndü. "Ben mi?!" "Evet - sen," dedim gülümseyerek. "Hayır."

Homurdandım. "Sanırım buna Konsey karar verecek. Don Severino?"

"İfade *vermemeniz için* bir neden var mı Bayan Toscani?" diye sordu.

"Evet, Don Severino," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Niccolo'yla dün gece seks yaptığımız için bunun uygunsuz olacağını düşünüyorum."

Ağzımda su olsaydı, tükürürdüm.

Tüm oda şaşkınlık içinde kükredi.

Bana şok içinde bakan kardeşlerime dönüp baktım -

Gözlerini kapatıp yüzünü buruşturan Dario hariç herkes.

"Siz... dün gece birlikte mi yattınız?" Don Severino tekrarladı inanamayarak.

"Şey, işin içinde *yatmak* yoktu," diye yanıtladı Sofia, "ama evet - cinsel ilişkiye girdik. Geçen ay birkaç kez yaptığımız gibi."

SİKTİR.

Kelimenin tam anlamıyla.
Şimdi Dario'nun yüzü bir elinin içindeydi.
Diğer kardeşlerim öfkenin eşiğindeymiş gibi görünüyorlardı.
Özellikle de Adriano, bana "*Ne oluyor lan, göt herif?*" der gibi bakıyordu!

Bir tek Valentino gülümsüyordu - ama o daha çok
Sanki *ikiyüzlü olduğunu biliyordum!*

Odadaki diğer herkes çılgınca bağırıyor ve el kol hareketleri yapıyordu -

Odanın diğer ucunda sakın ve dingin duran Fausto hariç.

Don Severino düzeni sağlamak için elini masaya vurmak zorunda kaldı ama tam olarak başarılı olamadı.

Sofia kargaşanın içinden bağırdı. "Niccolo'nun beni manipüle etmek için kullandığını ve Konsey'in gözünde itibarımı sarsmak için kullanmaya hazırlandığını düşündüğüm seks yaptığımızdan beri, onun tanığı olarak çağrılmamın uygunsuz olacağını düşünüyorum."

Don Severino bana ters ters baktı. "Aynı fikirdeyim."

Sofia'ya doğru yürüdüm ve kulağına mırıldandım, "Oraya gitmek zorundaydın, değil mi?"

"Oh, daha bitirmedim," diye fısıldadı. Sonra odanın geri kalanına bağırdı, "Bir Rosolini ile yatan tek kişinin ben olmam ve onlar adına tanıklık *etmemem garip* değil mi?"

Dario dışında odadaki tüm erkek mafya babaları güldü.

Bu tam bir ustalık eseri idi.

Erkek mafyacılar -özellikle de eski kuşaktan olanlar- kadın düşmanlığıyla ünlüdür.

Sofia benimle seks yaptığını itiraf ettiğinde, mafya babalarının ona duyduğu azıcık saygıyı da kaybetmişti.

Düşman için bacaklarını açtı! Fahişe!

Ama Şimdi onları gldrdğne göre -hem
de ailem pahasına- onları tekrar kendi
tarafına çekmişti.

Ha - ne kadın ama!

Cesareti var, hakkını vermeliyim!

Onun ayakları üzerinde düşünme yeteneğini hafife
almıştım... Ve bunun bedelini çok ağır demiŐtım.

Kahkahalara karşı çıkmaktansa onlara katılmaya karar
verdim. "Eğer cinsel partnerimi tanıklık etmesi için
 a ę ı r a m a y a c a k s a m ," dedim, salondan gelen
kıkırdamalar üzerine, "o zaman cinsel partnerimi çağırmak
isterim.

Fausto Rosolini."

Sofia başını salladı. "İfade vermek için herhangi bir zorlama
altında değil."

Don Severino kabul etti."Bu o Doğru.O yapamaz
kendisine yöneltilen suçlamalarla ilgili ifade vermeye
zorlanamaz."

Kahretsin.

Bunun uzak bir ihtimal olduğunu
biliyordum... Ama yine de iim
acıdı.

Başka kimi arayabileceğimi düşündüm -
Massimo ya da belki Lucia -

Ama Sofia en iyi tanıklarımı çoktan yok etmişti.

Diğerleri vitrin ss olmaktan öteye gidemeyecekti ve pek
de *etkili bir* vitrin ss sayılmazlardı.

"O halde davamı geri çekiyorum," dedim mutsuzca.

Don Severino Sofia'ya baktı. "Sinyorina Toscani, çağıracak
tanığınız var mı?"

"Var, Don Severino. Fausto Rosolini'yi çağırıyorum."

"Ne!" Ellerimi havaya kaldırıarak bağırdım. "Bu çok
saçma!"

Ama aslında harika bir stratejiydi.

Evet, Fausto'yu tanıklık etmesi için çağırarak, Şimdi ona karşı bir
koz elde edecektim -

Ama tarafından sorgulama Fausto Birincisi,
o olabilir boya görmesini istediği resim:
Bir kurban.

Yeğenleri tarafından ihanete uğramış zavallı yaşlı bir adam.

Kendi kardeşini öldüren bir caninin portresini çizmektense, *onun* anlattıklarını parçalamaya çalışacaktım.

"Saçma ya da değil," dedi Don Severino, "şimdi Fausto Rosolini'yi dinleyeceğiz."

Sofia ustaca bir iş çıkardı.

Neredeyse *her şeyi* gündeme getirdi.

Her saldırıyı, her olayı - Türk'ü, Mezzasalma'yı, fonlarımızın çalınmasını.

Ve bunu yaparken Fausto'nun kirli çamaşırlarını benden önce ortaya döktü.

Herkesin onun ihanetinin şokunu atlatmasına izin verdi - ve açgözlü yeğenleri tarafından haksız yere suçlanan masum taraf olduğu bir resim çizdi.

Örneğin:

"Anladığımı kadarıyla kardeşiniz Leonardo geçen yıl ölmüş" dedi bir noktada.

Fausto kederli görünüyordu. "Evet... evet, inanılmaz derecede üzücüydü. Kalp krizi olduğunu düşünmüştüm - hepimiz öyle düşündük - ama görünüşe göre yaşlı bir hizmetçi kadın evimize sızmış ve ona ölümcül bir ilaç enjekte etmiş. Leo'nun yıllar önce Sicilya'da kocasını ve oğlunu öldürtmesinin intikamını alıyormuş."

'Sicilya'dan söz edildiğinde, züppelerin büyük çoğunluğunun yüzünde bilmiş bir ifade belirdi.

*Sicilyalı bir kadının ailesini mi
öldürdünüz?! İntikam istemesine
şaşmamalı!*

Sonra Fausto'nun ifadesi öfkeye dönüştü.

"Ama yeğenlerimin *beni* suçladığını duydum. Onu bir şekilde eve yerleştirdiğimi ve kardeşime iğne yapmasını söylediğimi. İşte bu kadar açgözlüler. Kardeşim öldüğünde bana miras kalan bölgeyi geri almak istiyorlar, bu yüzden onu öldürdüğüme dair yalanlar uyduruyorlar."

Bana miras kalan bölge deyince homurdandım.

Sahip olduğu her şeye, kardeşlerim ve ben ona verdiğimiz için sahipti. Ona hiçbir şey borçlu değildi. Onun bölgesi, onun mülkü - hepsi bir hediye idi.

O zamanlar, onun ne kadar kötü bir hain olduğunu göremeyecek kadar kördük.

Sofia'nın bir sonraki sorusu çok can sıkıcıydı.

"Kardeşinin ölümüyle hiçbir ilgin olmadığına dair senin için kutsal olan bir şey üzerine yemin etmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Ediyorum," dedi Fausto. Odanın içinde diğer züppelere baktı. "Oğlum Aurelio'nun ruhu üzerine yemin ederim ki Leonardo'nun ölümüyle *hiçbir* ilgim yok."

Bir yandan, oğluna saygısızlık etmesine şaşırıyordum. oğlunun hafızasını düpedüz bir yalanla.

Ama sonra... kısa bir süre için... *ben* bile sorgulamaya başladım.

Belki de babamın ölümüyle bir ilgisi yoktu.

Sonra kiminle uğraştığımı hatırladım.

Ne yazık ki, odadakilerin çoğunun ona inandığını biliyordum.

Fausto yalan yere yemin ettiğinde Adriano öfkesini zar zor dizginleyebildi. Kardeşim sandalyesinde gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Ancak Dario onu sakinleştirmek için elini kaldırdı, bu da onu kontrol altında tuttu - yine de kükreyip dişlerini gıcırdattı.

Sofia diğer tüm sorunları da aynı şekilde halletti.

Türk mü?

O sadece güneye giden bir iş anlaşmasıydı. Cenovalılar bile onunla çalışıyordu!

Mezzasalma mı?

Yeni topraklara yayılmak isteyen hırslı bir Sicilyalı. Başka bir şey değil. Floransa'da Agrellaları öldüren *Mezzasalma*'ydı. Fausto'nun bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Banka hesaplarımızdan çekilen tüm o paralar mı? "Kimin aldığı hakkında hiçbir fikrim yok ama *ben değilim,*" dedi Fausto.

kızgın bir masumiyet havasıyla söyledi.

İnandırıcı olduğunu düşünmüyordum ama başka bir tehlike daha vardı:

Eğer diğer dükler suçlamaların bir *kısımının* bile doğru olduğunu düşünüyorlarsa, Fausto İNANILMAZ derecede zeki görünüyordu.

Bütün bunları yapıp da bu işe karıştığına dair hiçbir kanıt bırakmamak mı?! Hayret verici!

Cosa Nostra'daki her don zeki değildi.

Bazılarının "*Onu nasıl kendi tarafıma çekerim?*" diye düşündüğünü *biliyordum*.

Saldırmaya istekli bir engerek yılanının kendi ailesinin *onlara* ihanet etmeye fazlasıyla istekli olduğunu düşünüyorlardı.

Fausto'nun suçlu olduğunu düşünseler bile, en aptal donslar kendilerini o kadar üstün görüyorlardı ki onu kontrol edebileceklerine inanıyorlardı.

Gerçek şu ki, böylesine sinsi bir piçi *kimse* kontrol edemezdi.

Fausto, onlar daha tehlikede olduklarını anlamadan onları canlı canlı yerdi.

Sofia sadece benim tüm görüşlerimi çürütmekle kalmıyor, aynı zamanda beni ve kardeşlerimi karalamak için mükemmel bir iş çıkarıyordu.

Bizi, onları yetiştiren adamı karalamaya ve yok etmeye çalışan açgözlü, işbirlikçi, saygısız pislikler olarak resmetti.

Tekrar tekrar, kendi aile üyelerimize saldıranların *biz* olduğumuzu öne sürdü (ama hiçbir zaman açıkça söylemedi).

Babamı öldüren ve bizi öldürmeye çalışan *Fausto*'dan tam tersi bir durum!

Sonra Sofia kendisine en çok zarar verebilecek kısma geldi. Ve yine ustalıkla üstesinden geldi.

Sofia Fausto'ya, "Venedik'in *mafyası* Donna Fioretti'nin evinde Rus paralı askerler tarafından saldırıya uğradığı tartışma götürmez," dedi.

"Torununun, oğlun Aurelio tarafından tutulan Friedrich Zollner adlı bir ödül avcısı tarafından kaçırıldığı *da* tartışma götürmez.

"Son olarak, Lucia Fioretti'nin San Michele Adası'nda Zollner ve Aurelio tarafından rehin tutulduğu da tartışma götürmez."

Sofia'nın sesi sempati ile yumuşadı. "Oğlunuzun San Michele'de yeğeniniz Massimo Rosolini'nin ellerinde can verdiğini de belirtmeliyim. Bu da tartışmaya açık değil."

Durakladı ve oda tamamen sessizliğe büründü. Bir iğne düşse duyulurdu.

"Karşı taraf herkesin Aurelio'nun öldüğü ana kadar sizin emirlerinizi uyguladığına inanmasını istiyor. Bu konuda ne söyleyeceksiniz?"

Fausto'nun bütün tavrı değişti.

Daha bir dakika önce öfkeli bir amcaydı. Şimdi ise tek oğlunu kaybetmiş acılı bir babaydı. "Aurelio'yu hayal kırıklığına uğrattım," dedi, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Karım o çok küçükken öldü. Bu yüzden oğluma ceza olarak elimi bile sürmedim. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen yapmalıydım.

"Bazıları onun şımarık olduğunu söyleyebilir. Kesinlikle dik başlı ve hırslıydı. Güç... para... statü istiyordu. Bence o benim yeğenlerimden etkilenmişti.

büyüdüğü kişiler. Onların en kötü dürtüleri ona bulaştı."

Tekrar homurdandım.

Aurelio'nun kötü özellikleri birinden geliyorsa, Fausto'nun kendisinden geliyordu.

Ama bu, bizi bir kez daha öykünün kötülerini olarak göstermenin sinsisi bir yoluydu.

Fausto, "En önemlisi," diye devam etti, "Aurelio'nun saygı istediğini düşünüyorum. *Benim saygımlı...* ve bütün *Cosa Nostra*'nın saygısını. Donna Fioretti'ye karşı giriştiği bu çılgınca komplonun Aurelio'nun bu saygıyı kazanmak için yaptığı yanlış bir girişim olduğuna inanıyorum.

"Oğlum hakkında kötü konuşmak istemem ama... yeğenlerimin parasını çalan kişi *o* olabilir. Muhtemelen Rus paralı askerleri finanse etmek için. Eğer gerçek buysa, bunu yaptığı için çok pişmanım. Ama Donna Fioretti'ye ya da torununa yapılan saldırıyla hiçbir ilgim yok."

"Yani... Aurelio senin haberin olmadan mı hareket etti?" Sofia sordu.

"Tamamen. Başka bir aileye karşı böyle bir eylemi asla kabul etmezdim - ciddi bir provokasyon olmadan, ki burada böyle bir durum söz konusu değildi.

"Ve *Cosa Nostra*'daki en güçlü ailelerden birine karşı tam teşekküllü bir saldırı gibi inanılmaz derecede aptalca bir şeyi *asla* yapmazdım - özellikle de güpegündüz, tüm dünya izlerken."

En azından *bu* kısmı doğrudu.

Aurelio haydutluk yapmıştı; bundan neredeyse emindim. Ve Sofia bunu Fausto'nun avantajına çevirmişti.

"Sonunda aptallık etti... ama..." Fausto ağlamaya başladı. "O benim oğlumdu. Benim tek oğlumdu. Ve şimdi onu sonsuza dek kaybettim."

Amcam ikna ediciydi. Bunu ona verirdim.

Ve konuşurken gösterdiği duyguları gerçekten *hissetmediğini* asla iddia etmezdim.

Film yönetmenlerinin oyunculara travmatik anılar hakkında söylediği bir şey vardır:

Onları *kullanın*.

Performanslarını çok daha etkileyici kılmak için kullanın.

Fausto yalanlarını ve yarı doğrularını satmak için *kesinlikle* duygularını kullandı.

İlginç bir şekilde, I fark ettim o o asla
gitti Aurelio'yu öldürdüğü için

Massimo'nun peşine düştü.

Belki de Fausto oğlunun Dul'a karşı çıplak saldırganlığına daha fazla dikkat çekmek istemiyordu.

Ayrıca Massimo'yu azarlamak, onun 'kederli baba' rutinini bozacaktı.

Bu ona diğerlerinin sempatisini kaybettirebilir.

Sonunda, performansı jüriyi etkilemeye yetmiş olabilir.

Olabilirdi.

Eğer onu sorgulamama izin verilmeseydi.

Dediğim gibi, Sofia neredeyse her şeyden bahsetti.

Ama *tam olarak* her şey değil.

S ofia güzelce tamamlandı.

"Duymuş olduğunuz gibi, Aurelio Rosolini Saldırı üzerinde Venedik. Değil Hatta onun Baba buna katılmayacaktır. Ama Fausto'nun saldırı hakkında önceden bilgisi yoktu. Bunu kesinlikle o emretmedi. Aslında saldırı o kadar kötü bir şekilde gerçekleştirilmiştir ki, burada hiç kimse 25 yıl boyunca *konsolosluk* yapmış bir adamın böyle bir plan yapacağına inanamaz.

şey.

"Hayır... Aurelio tek başına hareket etti... ve şimdi öldü. Suçlu taraf suçlarının bedelini ödedi. Bunu hatırlamanızı ve oğlunun günahları yüzünden kederli bir babayı cezalandırmamanızı tavsiye ederim. Fausto Rosolini zaten yeterince acı çekti."

Bununla birlikte, sözü ona bıraktı.

"Tanık sizin, Niccolo," dedi Don Severino.

Fausto'nun bir metre yakınına kadar yürüdüm.

Adriano ve Bianca'nın düğününden beri onu ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Daha önce, koridordaki bağırış çağırış sırasında bile neredeyse 50 metre uzaktaydı.

Bana tarafsızca baktı - boş bir maske - sanki bana, "*Beni aptalca bir şeye kışkırtmayacaksın*" der gibiydi,

Oğlu

m. Cevabım mı?

Göreceğiz bakalım.

"Sinyorina Toscani daha önce sizinle epeyce konuşmuştu," dedim. "Aslında biraz daha erken başlamak isterdim. Siz benim akıl hocamdınız. Beni *consigliere* olmam için eğittiniz, değil mi?"

"Öyleydim," dedi Fausto. "Ve yaptım da."

Bir tür hakaret bekliyordum ama amcam cevap verme dürtüsüne direndi. Bu sefer işi sıkı tutuyordu.

Tamam... Onu ortaya çıkarma zamanı.

"Bana bir *consigliere*'in en önemli işinin ne olduğunu söylediğini hatırlıyor *musun*?" diye sordum.

"Hayır," dedi sıkılmış bir sesle.

"Tahmin etmek ister misin?"

Omuz silkti. "Don'a danışmanlık yapmak mı?"

"Hayır. Bana söylediğin sözler, onları büyük bir tutkuyla söylediğin için beynime kazındı. 'İyi bir *consigliere*, don'u için her zaman kılıcını kuşanır' demiştiniz."

Odadaki çeşitli *danışmanların* epeyce onaylayıcı baş sallayışları olduğunu fark ettim.

Devam ettim. "Ayrıca *consigliere*'in don için bir kalkan olduğunu söylediniz. O güvenlik duvarıdır, siperdir, böylece polis aile reisine ulaşamaz. Eğer en tepedeki birinin hapse girmesi gerekiyorsa, bu kişi *konsiyerjdır*, böylece Don ve ailesi yoluna devam edebilir.

"O zaman size bu sözlerinizle *konsolosun* mu kastedildiğini sormuştum.
bir günah keçisiydi.

"Bir bakıma" dediniz, "ama günah keçisi suçu üstlenmek *zorunda* kalır. *Konsigliere* ise bunu kendi isteğiyle üstlenir. Bu işin bir parçası - işin çok önemli bir parçası, belki de en önemli parçası. Felaket durumunda, *consigliere* ailenin iyiliği için kendini feda eder. Yani

Don için günah keçisi olmak değil... *kahraman olmaktır.*
aile için.' Bana bunu söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal," diye yanıtladı Fausto.

"Hayal meyal'," diye tekrarladım tiksintiyle. "*Benim* için çok şey ifade eden bir konuşmanın *senin* için bu kadar az şey ifade etmesi çok kötü. "

Fausto'nun gözlerinin küçücük de olsa daraldığını görebiliyordum.

Yine de ifadesi aynı kaldı.

Yine de yemi yutmadı.

"Size başka bir zaman hakkında soru sorayım," dedim. "Beş yıl kadar önce Floransa'da yargıçlar ve politikacılarla ilgili skandalı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Dons ve *consiglieres*'e geri döndüm.

"Eminim çoğunuz hatırlıyorsunuzdur, ama hatırlamıyorsanız diye kısa bir özet geçeyim: Ailemin maaşlı çalışanı olmayan bir polis dedektifi siyasi rüşvet ağımızı öğrendi. Dedektif çantacılarımızdan birini yakalamayı başardı. Bu *büyük* bir skandaldı. Hatta o kadar büyüktü ki, ailemizden *birinin* hapse girmesi gerekecekti - ya da *herkes girekti*"

Fausto'ya döndüm. "Suçu kimin üstleneceğini konuştuğumuz toplantıda ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Suçu üstleneceğimi söyledim."

"Hayır, demedin," diye tersledim. "Reddetmiş ve 'San Vittore'dan sağ çıkamayacağım. Bunu hepimiz biliyoruz."

Odada bir mırıltı vardı.

Bir *consigliere*'in eşinin suçunu üstlenmeyeceği fikri...

Odadaki herkes için şok edici bir kavramdı diyelim.

Fausto sanki düzeltilmesi gereken bir aptalmışım gibi iç çekti. "*Hatırlarsanız*, bunun benim görevim olduğuna dair argümanınıza katılmışım, bu yüzden yapacağımı söyledim - "

"Benim argümanım mı?" Sözünü kestim. "En başından beri işini yapmayı kabul ettiysen neden seninle *tartışayım* ki?"

Fausto çenesini sıktı.

Yakalandığının farkındaydı. Yine de soğukkanlılığını korudu.

"Ama suçu üstlenmeyi teklif *ettim*," dedi Fausto soğukkanlılıkla. "Ta ki Dario devreye girip yerimi almayı teklif edene kadar."

"Dario mu? İşbirlikçi, açgözlü bir piç olmakla suçladığın aynı yeğen mi? San Vittore'de senin yerine geçmeyi, bunun kendi ölümü anlamına geleceğini bile bile kabul eden o yeğen mi?"

"O ölmedi," diye hırladı Fausto.

"Her ne kadar işini yapamayacak kadar korkak olsan da, *senin* sayende ölmedi."

Bu *gerçekten* de Fausto'nun burun deliklerinin alevlenmesine neden oldu. "Tanığa hakaret ediyor!" Sofia bağırdı.

"Niccolo," diye uyardı Don Severino beni. "Medeni olun."

"Aslında, senin tanık olduğun yorumunu geri çekiyorum. Korkak," dedim Fausto'ya, "çünkü *gerçekte* olan şeyin, kurnazlığını kullanarak kardeşimi senin yerine suçu üstlenmesi için manipüle etmen olduğuna inanıyorum."

"O özgürce teklif etti," diye tersledi Fausto.

"Kalbinin iyiliğinden mi?" Fausto durakladı.

Sofia'nın sorgusu sırasında bize savurduğu onca hakareten sonra, tam tersine dönüp Dario'nun iyi niyetli bir adam olduğunu söyleyemezdi.

"Kendince sebepleri vardı," diye mırıldandı sonunda.

"Tıpkı *senin* bir *consigliere*'in en önemli işi olan donunu korumaktan vazgeçmek için nedenlerin olduğu gibi mi?"

Kalabalıktan daha fazla mırıltı yükseldi.

"Teklif ettim," diye hırladı Fausto. "Reddedildi. Dario teklif etti. Baban kabul etti. *Devam edelim.*"

"Sadece buradaki herkes için, senin yerine suçu üstlenmesi için bir... vekil kullanmaya fazlasıyla istekli olduğunu tespit etmek istiyorum."

Fausto bana ters ters baktı. "Bu nitelemeye hiç katılmıyorum."

"Şey - ailenin suçunu üstlenmen gerekiyordu... yapmadın... Dario yaptı... bu yüzden suçu *üstlenmesi* için bir vekil kullandın! Bana oldukça basit görünüyor!"

"Ben yapmadım -"

"Reddetmiştin. Seni utandırdım. Pes ettin. Dario teklif etti. Babam kabul etti... ve taşıyıcı anne senin suçunu üstlendi," diye tersledim. "*Devam ediyorum.*"

Sonra ben döndüm ve yürüdüm uzaklaştım Fausto'dan ,
Küçümseyerek ona sırtımı döndüm.

Kendi sözlerini - ya da en azından kendi söz dizimini - ona karşı kullanmıştım.

Onu bir korkak gibi göstermiştim, hem de işbirlikçi bir korkak.

Ayrıca cevap verme şansı olmadan sözünü kesmiştim. Fausto'nun şu anda içten içe öfkeli olduğunu biliyordum ve haksız da sayılmazdım.

"Bir şey söylemek istiyorum," dedi Fausto öfkeyle.

"Sanık sorularına yanıt verir," diye hatırlattım Don Severino'ya. "Konuşma yapmasına izin verilmiyor."

Don Severino bana sinirli bir bakış attı.

Ne de olsa onu Fausto aleyhine karar vermeye zorlayarak kötü adamı oynamasına neden oluyordum.

Ama isteksizce bana hak verdi.

Don Severino Fausto'ya, "*Komiserin* sorularını yanıtlayacaksın," diye talimat verdi. "Son savunmanda ne *istersen* söyleyebilirsin."

Amcam biraz daha öfkeli ama sessiz kaldı.

Tekrar başladım. "Artık günah keçilerini kendi suçunu üstlenmeleri için kullanmaya çok istekli olduğunu anladığımıza göre - "

"Ben öyle bir şey yapmadım!" Fausto kükredi.

" - Kullandığın *bir sonraki* günah keçisine geçmek istiyorum.
Oğlun Aurelio."

Sadece gibi Claude Yağmurlar
içinde *Casablanca*, Fausto şok
oldu - *şok!*

Ayrıca iyiliğe karşı biraz tiksinti ve aşağılama da ekledi
tedbir.

"Sevdiğim oğlum hakkında böyle bir şey önermeniz - "

"Yani Venedik'i planlamadığını mı söylüyorsun?" Zaten doğru
olduğuna inandığım şeyi sordum. "Rus paralı askerleri
tutmadığınızı mı? Donna Fioretti'nin torununun kaçırılmasını
planlamadığını mı? Bunların hiçbirinde parmağınız olmadığını
mı?"

"Hayır! Hiçbirini ben planlamadım!"

"Yani... Aurelio, Dario'nun daha önce yaptığı gibi bu kez suçu
senin üzerine atmıyor, öyle mi?"

"*Hayır!*"

"Yani, Aurelio mükemmel bir kurban. *Ne de olsa öldü*,"
dedim kayıtsızca. "Kafan yüz metreden düşüp parçalandığında
tanıklık edemezsin."

"Niccolo!" Don Severino öfkeyle bağırdı -

Ama istediği etkiyi yaratmıştı.

Fausto sandalyesinden fırladı ve parmağıyla beni işaret etti.
"Çünkü kardeşin onu öldürdü!"

"Oğlunuzu kardeşim Massimo mu öldürdü?" diye sordum.

"EVET!"

"*Danışmanınızın* daha önceki konuşmasını başka bir şekilde
ifade etmek gerekirse: Massimo '*nun suçlu* taraf olarak uygun bir
şekilde yargılandığını kastetmiyor musunuz?

"Suçlu taraf - *oğlunuz Aurelio* - Donna Fioretti'ye
saldırmaları ve torunu Lucia Fioretti'yi kaçırmaya çalışmaları için
Rus paralı askerleri kiralayan kişi.

"Ödül avcısı Friedrich Zollner'e Lucia'yı kaçırması ve San
Adası'na götürmesi için ödeme yapan suçlu taraf

Michele, Aurelio'nun onu bir an kulesinin tepesinde esir tuttuğu yer -

"Ta ki kardeşlerim Massimo ve Adriano ile ailemin İnfazcısı Lars ve Lucia'yı kurtarmak için canlarını veren 14 cesur piyade askerimiz adaya saldırıp an kulesine hücum edene kadar -

" hangi noktada kardeşim Massimo neredeyse ölüyordu

Lucia'nın serbest bırakılmasını sağlamak -

"Oğlunuzu an kulesinden ölüme atarak mı?" Kına yaktım.

İnanılmaz bir risk aldığımı biliyordum.

Kötü davranışlarım, züppeleri bana karşı doldurup Fausto'ya sempati duymalarını sağlayabilirdi.

Ama I aldı ve Risk Çünkü benim performans belirli bir amaç için kalibre edildi -

Ve başardım. Fausto

kontrolünü kaybetti.

"SEN KÜÇÜK ŞEREFSİZ - NASIL CESARET EDERSİN!"

ılgılık attı, neredeyse ağzı köpürüyordu.

"NICCOLO!" Don Severino oturduğu yerden ayağa fırlarken kükredi.

"Yoksa oğlun sadece aptal mıydı?" Gülerek sordum. "Bir avuç paralı asker tutup *Cosa Nostra*'daki en güçlü kadına saldıracak kadar aptal mı? Torununu *kaçırması* için birini tutacak ve kardeşimin devreye girip onu kurtarmaya çalışmasına neden olacak kadar aptal mı? O kadar *aptal* ki - "

"OĞLUM APTAL DEĞİLDİ!" Fausto kükredi.

"Tam tersine, çünkü bu aslında *iyi* bir ~~pad~~ değil mi?" Ben de karşılık verdim. "Cüretkâr, evet - ama zekice!"

"Dul'u öldürürse, Aurelio Venedik'i kontrol eder! "Bunu başaramazsa, Lucia Fioretti'yi rehin alırsa Dul'u kontrol et!"

"Aurelio, kiraladığı adam Friedrich Zollner'in verdiği istihbarat sayesinde Massimo ve Lucia'nın

aşıktı -

"Yani Aurelio Lucia'ya sahipse, *kardeşlerimi öldürmek için onları dışarı çekebilirdi!*

"Bu aslında bir dahiye yakıştır, dahiyane bir plandı.
consigliere - biri kim vardı olmuştur a on yıllardır danışmanlık yapıyordu - öyle değil mi?!"

Fausto durdu, kafası karışmıştı.

Ona berbat bir seçenek sunmuştum ve o da bunu biliyordu.

Venedik saldırısı aslında aptalca bir hataydı. Venedik'ten önce Fausto, Agrellas'ın ölümünden beni ve kardeşlerimi sorumlu tutmuştu. *Cosa Nostra*'daki herkesi hain ve katil olduğumuza inandırmıştı.

Ama Fausto bunu tam olarak kabul edemezdi, değil mi?

Venedik saldırısından *sonra* Dul, Massimo'nun Lucia'yı kurtarmak için yaptığı her şey yüzünden ailemize kefil oldu.

Ve herkes Aurelio'nun *Cosa Nostra*'nın en güçlü üyelerinden birinin peşine düşecek *kadar* hain bir orospu çocuğu olduğunu anlamıştı.

Yani, Fausto

Fausto, oğlunun kendi beceriksizliği ve aptallığı yüzünden ölen bir aptal olduğunu açıkça kabul edecek miydi?

Yoksa oğlunun itibarını kurtarmaya çalışacak ve planın iyi olduğunu mu söyleyecekti?

Böylece Aurelio '*nun* belki, sadece *belki* biraz yardım almış olabileceğini mi ima ediyordu?

İddiam çoğunlukla imadan ibaretti.

Ancak - Sofia'nın tanıklarımı sorgulayıp etkili bir biçimde gözden düşürdüğü zaman gösterdiği gibi - imalar gerçekten de güçlü bir silah olabilirdi.

Fausto'nun cevabını beklerken tüm oda sessizdi.

Amcam sessiz kaldı, ki bu da başlı başına lanetleyiciydi.

"Eee?!" diye sordum. "Oğlun bir aptal mıydı? Yoksa sadece *suçu üstlenen bir* kurban mıydı?"

Düştü derken *sırıttım*.

Hem 'suçu üstlenmek' hem de
kelimenin tam anlamıyla düşmek
demek istedim.

Çan kulesinden düşmek gibi.
Fausto tam olarak ne demek istediğimi
anladı ve patladı.

"SEN BOK PARÇASI!" diye bağırdı bana doğru koşarken.

"FAUSTO! DUR!" Don Severino adamlarına müdahale
etmelerini işaret ederken bağırdı.

"Aptal veya Patsy, Amca mı? *Aptal mı,*
kurban mı?" Ibağırdı olarak Hızla geri çekildim.

"SENİ ÖLDÜRECEĞİM, SENİ LANET OLASI - "

Severino'nun askerleri Fausto'yu yakaladı ve kudurmuş bir
hayvan gibi çığlıklar atarak bana saldırırken onu güçlkle zapt
etti.

"LANET OLASI KELLENI ALACAĞIM!"

"Sanırım tanıgın kendini toparlamasına izin vereceğim,"
dedim gülümseyerek.

Yüzümü kardeşlerime ve Lars'a döndüm
- hepsi de bana şok içinde bakıyordu.

"Konsey derhal ara verecektir!" Don Severino bağırdı, sonra
yüzünü bana döndü. "Dario ve Niccolo Rosolini - özel ofisim -
ŞİMDİ!"

Dario, Severino ve ben ana koridorun dışındaki bir ofise girdik.

Evin geri kalanının tüm stilistik unsurlarına sahipti: koyu ahşap paneller, hafif aydınlatma ve sakin bir huzur atmosferi.

Ancak bundan sonra olanlar hiç de sakin değildi. "Bu da neydi böyle?" Don Severino bana hırladı. Kızgın olmasını bekliyordum ama *bu kadar* değil.

"Sofia ne yaptıysa ben de aynısını yaptım," dedim sakince.

"Arayın

karşı tarafın tanıklarını sorgulamak - yalan söylediklerini ima etmek - makul şüphe ile suları bulandırmak - "

"Bu küçük gösteri *onun* yaptıklarından oldukça farklıydı," diye hırladı Severino.

"Çünkü ben bu işte daha iyiyim."

Severino bana gizlenmemiş bir nefretle baktı. "Toskana'da palyaçoluk yapabilirsin ama *burada yapamazsın*."

Dario soğuk bir sesle, "*Danışmanımla* konuşurken diline dikkat et," dedi.

Don Severino ona öldürücü bir bakışla baktı. "O halde *danışmanınıza* Konsey'imdeki diğer dükleri kışkırtmamasını söylemenizi tavsiye ederim."

"Konseyiniz mi?" Dario dedi küçümseyerek. "I
Konsey'in size *ait olduğunu* fark
etmemiştim."

"Benim evimde ve benim himayem altında.
Her ikisi de kendi odalarında medeni kalırlar."

"Bu çok komik," dedim. "Fausto babamızı öldürdü... "Bizi
öldürmeye çalıştı. . .

"Agrellas'ı katlettiler...

"Dul'a bir saldırı planladı ve kızını kaçırdı...

"Yine de asıl endişeniz ona *kötü* davranmış olmam."

Severino yüzüme on santim yaklaştı. "*Cosa Nostra*'da zaten
bir düşmanınız var, *consigliere*. Bunu *iki* yapmamanızı
tavsiye ederim. "

"Benim tahminim, Don Severino, şu ki biz çok
daha var.

Bundan daha fazla düşman," dedim sertçe.

Kapı çalındı. "Ne var?"

Severino havladı.

Gümüş saçlı, şık bir adam olan *danışmanı* kapıyı açtı. "Don
Fausto binayı terk etti. O ve Sinyorina Toscani bugünlük
evlerine gidiyorlar. Kalmaya ikna edilemedi."

"Allah kahretsin!" Severino kükredi.

"O zaman gidip onu getirsen iyi olur," dedim neşeyle
consigliere'e. "Başka sorularım da var."

Severino yüzünü bana dönerken gözleri seğirdi. "Hayır.
daha fazla soru - bugün *ya da* yarın."

"Ama -"

"Bu Konsey'i yeterince rahatsız ettiniz." Severino Dario'ya
döndü. "Size lojmanınıza dönmenizi ve danışmanınızla ciddi bir
konuşma yapmanızı tavsiye ederim. "

Sonra Severino ofisten hışımla çıktı, kapıyı çarparak
kapıyı arkasından kapattı.

Dario onların gittiğinden emin olana kadar bekledi, sonra
yavaşça bana döndü.

"Yine başlama," dedim. "Hepsi bir planın parçasıydı."

"Peki o plan nasıl gidiyor?" Dario öfkeyle sordu.

"Mmmm... henüz belli değil."

Dario tiksintiyle başını salladı. "Severino'ya onunla aynı fikirde olma zevkini tattırmayacaktım ama seninle konutta uzun uzun konuşacağız."

"Her şey kontrolüm altında - "

"Hesap vermen gereken kişi *ben* değilim, kardeşlerimiz. Eminim Fausto'nun danışmanıla yatman konusunda sana epeyce soru soracaklardır. "

"Ah. O."

"Evet. O."

"Bunu biliyordun."

"Evet, ama bunun tüm dünyaya yayınlanmasını beklemiyordum.

Cosa Nostra. "

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, *ben* de bunu beklemiyordum."

Dario dişlerini gıcırdatarak, "Bu beni daha iyi HİSSETTİRMİYOR," dedi ve ofisten çıktı.

Kahretsin.

Bu plan işe yarasa iyi olur.

Aksi takdirde ödemek zorunda kalacağım bedel çok yüksek olacaktı.

Bedel derken, kardeşlerimin önümüzdeki iki saat boyunca bana kolonoskopinin sorgulama versiyonunu uygulamalarını kastediyordum.

Özellikle Adriano ve Valentino. Adriano çok öfkelenenecekti.

Valentino'nun da kendini beğenmiş olacağını biliyordum.

Ah neyse.

Borcunu ödeme zamanı.

Sofya

Fausto ve ben limuzinle *palazzo*'ya dönerken sessizce oturduk.

Konsej'deki patlaması şok ediciydi.

Daha da şok edici olan Niccolo'nun onunla bu kadar kolay oynamış olmasıydı.

Keman gibi.

Yaşlı adamın zayıf noktasını biliyordu ve bıçağı sapladı.

Bir süre sonra *bir şey* söylemem gerektiğini düşündüm.

"İyi misin?" diye sordum.

Fausto başını yavaşça çevirerek bana baktı. "Hayır. Ben *değil*."

"Benimle konuşmalı ve ne düşündüğünü bana anlatmalısın. Bunu yapmazsan sana tavsiyede bulunamam."

Fausto dişlerini bir kurt gibi gösterdi. "O orospu çocuğu sayesinde, tüm *Cosa Nostra*'nın gözünde güvenilirliğim tehlikeye girdi."

Kaşlarımı çattım. *Bu kadar* zarar verici olduğunu düşünmemiştim. "Anlamıyorum. Yani bir an için kontrolünü kaybettin -"

"Öyle değildi, " diye hırladı. "O odadaki herkes Dario'nun aile adına suçu üstlendiğini biliyordu. O zamanlar benim için *büyük* bir utanç kaynağıydı ama unutulmuştu... ta ki şimdiye kadar. Niccolo beni tüm *Cosa Nostra*'nın önünde rezil etti ve dürüstlüğüme sorguladı."

Ve yüzde yüz haklıydı, demek istedim ama dilimi ısırđım.

"Sadece bu da değil," diye devam etti Fausto, "Dario'ya benim ya bir korkak ya da işbirlikçi bir çakal olduğum fikrini aşılardı... sonra Aurelio'ya da aynı şeyi önerdi. Şimdi hepsi planın mimarı olduğumu kabul edemeyecek kadar korkak olduğumu ya da oğlumu olabilecek en kalpsiz şekilde örtbas etmek için kullandığımı düşünüyorlar."

"Aurelio haydutluk yaptı," diye belirttim.

"*Onlar* bunu bilmiyor!" Fausto kükredi. "Ya da en azından artık buna *inanmıyorlar*! Ve eğer inanmazlarsa, Dario'ya suikast emrini gerçekten benim *verdiğimi* ve paralarını gerçekten benim çaldığımı düşünmeye başlayacaklar!"

Yine %100 doğru.

"Küçük bir aksilik," dedim, güven verici olmaya çalışarak. "Bunu kurtarabiliriz."

"Nasıl?" diye sordu öfkeyle. "Son 30 dakikayı geri almak için bir zaman makinesi mi tasarlayacaksın?"

"Aslında kastettiğim bu değildi. Bunu genel plan için kullanabiliriz - onlar *bizi* yakalamadan önce biz *onları* yakalayabiliriz. "

Fausto şaşkınlıkla baktı. "Nasıl?"

"Don Severino'yla temasa geç ve yeğenlerinle bir uzlaşma görüşmesi yapmak istediğini söyle."

"Ne?!"

"Sadece bana güven - ama onlarla tarafsız bir bölgede buluşmalıyız. Don Severino'yu Dario ve Niccolo'yu seninle buluşmaya ikna edebilir misin?"

"Neden?!"

"Çünkü Niccolo'ya onun planına uyacağımı ve sana ihanet edeceğimi söylemem gerekiyor."

A gülümseme süründü karşısında Fausto'nun Yeri
yüz. "Ah. Onlar Onları toplantıda öldürmeyi mi
planlıyorsun?"

"Hayır." Ben de karşılığında gülümsedim. "Yarın."

Niccolo

A Kardeşlerimin tepki verebileceğini düşündüğüm kadar kötüydü - Beklediğimden de kötüydü. Ancak, at en az hiçbir şey oldu kadar eve ulaştık.

Dario, ve Dul, Lucia, Massimo, ve I rode içinde dönüş yolunda ayrı bir limuzin.

Massimo kardeşlerim arasında en gösterişsiz olanıydı, bu yüzden bana yan gözle bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Dario ise taş gibi bir sessizlik içinde oturuyordu.

"Neden herkes bu kadar sessiz?" Lucia sordu.

Dul burnunu çekti. "Konsey'le yaptığım toplantı... olağandıydı."

"Nasıl olağandı?" Lucia sordu.

"Şey," dedim gülümseyerek, "Aurelio'nun 'düşmesiyle' ilgili bir kelime oyunu yaparak amcamın tepesini attırdım."

"Ha!" Lucia gülmekten çok bir zafer nidası attı. "Güzel - *sikeyim* o orospu çocuklarını!"

"Dil," dedi Dul yorgun bir sesle.

En azından Lucia benim tarafımdaydı...

Çünkü Dario ve Massimo bana ters ters bakıyorlardı.

Büyük hesaplaşma hepimiz Roma malikanesinin salonunda toplandığımızda oldu - sadece ben ve kardeşlerim. Başka kimse yoktu.

"Ne oluyor lan?!" Adriano bir ileri bir geri volta atarken kükredi.

"Biraz daha spesifik olman gerekecek," diye cevap verdim. "Hangi kısımdan bahsettiğini bilmiyorum."

"FAUSTO'NUN DANIŞMANIYLA *MI* YATTIN?!"

"Ah... o kısım."

"NE DÜŞÜNÜYORDUN Kİ?!" "Bir planım vardı."

"Lanet olası bir planın mı vardı?!"

"Bak, bu komik - çünkü bir çeşit lanet olası plandı - ya da lanet olası bir plan, her neyse - "

"Nic," diye hırladı Adriano, "bunu hafife almaya devam edersen, yemin ederim o lanet dişlerini boğazına geçireceğim."

"Pekâlâ! Tanrım! Evet, onunla yattım. Mutlu musun?" "NEDEN?"

Omuz silktim. "Onu becermek istedim."

Adriano bana saldırdı -

Herkes öfkeyle bağırdı -

Darbeyi savuşturmak için kollarımı kaldırdım.

Adriano son anda geri çekildi ama tam tepemde belirdi.

"Bir şaka daha," diye tısladı. "Sadece *bir şaka daha*."

"Adriano," diye tersledi Dario. "Geri çekil."

Adriano benden uzaklaştı ve öfkeyle Dario'ya baktı. "Bu konuda neden öfkelenmediğini anlamıyorum! O dışarıda..."

Dario, Adriano'ya soğuk soğuk baktı.

"...biliyordun," dedi Adriano şok içinde. "Biliyordun."

"Elbette biliyordum. Niccolo'nun ne yaptığını bana haber vermeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Ve sen ona izin mi verdin?!" Adriano öfkeleni. Dario içini çekti. "Niccolo mu?" dedi bıkkınlıkla. *Bunun* ne anlama geldiğini biliyordum.

Kendimi açıklamamı istiyordu.

Adriano'ya, "Düğününüzün olduğı gece onun Fausto'nun *danışmanı* olduğunu düşünmüştüm," dedim. "Fausto gitmeden hemen önce onunla tanıştım ve ne kadar zeki olduğunu görünce çok etkilendim. Bazı şeyler söyledi... satrançla ilgili yorumlar... Türk ve Mezzasalma ile ilgili olan her şeyi yeniden düşünmeme neden oldu. Ancak daha sonra her şeyi bir araya getirdim ve tüm bunları planlayanın *O* olduğunu anladım."

"Bekle - *Fausto* bunların hiçbirini planlamadı mı?" Roberto şok içinde sordu.

"Eminim onun da parmağı vardır, ama hayır - Sofia yaptı."

"Demek artık düşmanın *danışmanı* değil, *Sofia*," diye hırladı Adriano.

"Yani, onu *becerdim*, biliyorsun."

"Fausto değil de o olduğunu nasıl anladın?" Roberto sordu. "İtiraf etti mi?"

"Hayır, etmedi - ama on yıldan fazla bir süre onun çırağıydım. Onu *tanıyorum*. Nasıl düşündüğünü bilirim. Tedbirli biri. *Aşır*ı temkinli. Türkler - Mezzasalma - çok cüretkârdılar. Çok cesur. Fausto'nun dışarıdan yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum ve o da bu işe tam uyuyordu. Eski bir satranç ustası. Hem strateji hem de taktik konusunda çok zeki."

"Ona hayranlık duyuyor gibisin," dedi Lars.

Valentino vahşice, "Ama onu SİKTİ," dedi.

Valentino'ya ters bir bakış attım, sonra Lars'a baktım. "Düşman tarafında olsalar bile, yaptıkları işte o kadar iyi olan bir askere büyük saygı duymaz mısın? Bir askerde değer verdiğiniz en iyi niteliklerin hepsini bünyesinde barındıran birine?"

Lars isteksizce içini çekti. "Sanırım... ama eğer haklıysan, kardeşine suikastı bu kadın planladı. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Şu anda suikastçıyla evli olan adam söyledi," diye tersledim.

Lars bana ters ters baktı ama başka bir şey söylemedi.

Roberto sinirlenerek, "Kelimenin tam anlamıyla düşmanla yatıyordun," dedi.

"Bunu söyleyen *de* düşmanla yatan adam!" Ben de karşılık verdim.

"Hey," dedi Roberto, yaralanmış bir halde. "Kendimi savunmak için söylüyorum, ben

"Onunla yattığımda Lau için çalıştığını *biliyorum*."

"Seni kandırmış olması durumu çok daha iyi hale getiriyor."

"Bu ne zamandır *d e v a m* ediyor?" Valentino sordu öfkeyle. "Düğünde onu becerdin mi?" "Hayır, böyle şeyleri sadece *sen* yaparsın," diye karşılık verdim.

"Artık değil. O evli bir adam," Massimo dedi, havayı yumuşatmaya çalışıyorum -

Ama Valentino'nun buna tahammülü yoktu.

"Peki onu ilk kez ne zaman siktin?" diye sordu. "Hong Kong'da."

"Tanrım, o kadar uzun zaman önce mi?!"

Valentino tersledi. "Evet," diye iç geçirdim.

Roberto şok içinde bana baktı.

"Yine başlama," diye uyardım onu.

"Bu yüzden mi gittin?!" diye sordu öfkeyle. "Oraya onu sikmeye mi gittin?!"

"Bu kadar çok 'sikmek' demeyi bırakabilir miyiz?" Ben sordum. "P e k i ya 'Onunla yattım' ya da -"

"Onunla *tatlı tatlı* seviştin mi, Nic?" Adriano alaycı bir tavırla sordu.

Dario ve benim dışımda herkes güldü. "Tamam, iyi, 'sevişme' konusuna geri dönelim," diye tersledim.

"Onunla Hong Kong'da buluşmayı ayarladın mı?" Roberto sordu.

"Hayır, daha çok bir önseziydi."

"*Önsezi mi?! Hong Kong'a kadar bütün yolu bir önsezi?! "*

"Macau'da bir poker turnuvası vardı ve onun poker oynadığını öğrendim - "

"Satranç oynadığını söylediğini sanıyordum," diye araya girdi Lars. "Oynadı - oynuyor - dışarı atıldı - uzun hikaye," El sallayarak onu başından savdım.

"Onunla *sadece* o zaman mı yattın?" Valentino sordu.

"Hayır, onunla Roma'da yattım," dedim soğuk bir şekilde. "Onunla sadece bu zamanlarda mı yattın?"

"Hayır," dedim, konuyu saptırmaya çalışarak. "Her neyse, ben - "

"Ne zaman *başka* biri yaptı sen uyku ile onu?" Valentino talep etti.

Ona ters ters baktım, sonra içimi çektim.

"Taormina'da." "Taor- orası Sicilya'da!"

"Evet."

"Onu Sicilya'da görmek için ne zaman vaktin oldu?! Cat'le evlendiğim gün hep beraberdik. Diğer tek zaman beni bıraktığın zamandı - "

Valentino durdu ve yüzü saf bir öfkeyle doldu. "BENİ DON'A GÖTÜRDÜĞÜNDE ONU BECERDİN.

VICARI?!" diye kükredi. "*BU* LANET EVLİLİĞİ *BU* YÜZDEN MI AYARLADIN - *ONU BECERE BİLMEK İÇİN MI?! "*

"HAYIR!" Bağırdım. "Biz - *biz* - ben ve DARIO - bu evliliği seninle müttefik olmak için ayarladık - "

Lars'ı işaret ettim.

"Ve sen - "

Massimo'yu işaret ettim.

"Ve *sen* - "

Roberto'yu işaret ettim.

"*Ölmüş* olabilir! "

"Ama yine de beni Cat'ten alıp o lanet psikopata verdin," dedi Valentino, yüzü nefret maskesiyle kaplıydı, "ve sonra gidip FAUSTO'NUN *KONSİJÜRÜNÜ* SİKTİN?!"

"Öyle değildi," diye itiraz ettim.

"O ZAMAN *NASILDI*, NIC?"

"Valentino," dedi Dario. "Kendini kontrol et."

"Ama o - "

"*Kendine hakim ol.*"

Val sandalyesine geri oturdu, yine de bana bağırmamak için tüm iradesini kullandığını biliyordum.

Dario, "Niccolo evliliği ayarladı çünkü o sırada ailesi için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalışıyordu," dedi.

Valentino öfkeyle ama normal bir sesle, "Ve hemen ardından gidip o kızla yattı," dedi.

"Ve buna ben de izin verdim," dedi Dario soğuk bir ifadeyle Valentino'ya bakarken.

Valentino çok kızgın görünüyordu... ama karşılık vermedi.

"Peki buna *neden* izin verdin?" Adriano, Valentino'nun yüksek sesle söylemekten korktuğu şeyi dile getirerek Dario'ya sordu.

"Çünkü Niccolo'nun kararlarına güveniyorum," dedi Dario, Adriano'ya bakarken, neredeyse ona meydan okumaya cesaret ediyordu.

"Şu anda bir tek sen varsın," diye çıkıştı Adriano.

"Bir planım *vardı*," dedim. "Etrafta gezip tozacak değildim ya."

"Bunun bir 'planın' parçası olduğunu söyleyip duruyorsun," diye hırladı Adriano. "Planın içinde neden *onu becermek vardı ki?*"

İçimi çektim.

Söylemek üzere olduğum şeyin iyi gitmeyeceğini biliyordum. Ama...

Söylenmesi gerekiyordu.

"I düşündüm I olabilir baştan çıkarmak onu
üzerinde için bizim yan," Mırıldandım.

Ben ve Dario dışında tüm oda kahkahalara boğuldu.

Tekrar.

"SEN MI?!" Valentino dedi Alaycı
bir şekilde. "SEN baştan çıkarmak

Kimse yok mu?!"

"Ha ha," dedim gülmeden. "Bir kadını kendine aşık
edebilecek tek kişinin sen olduğunu düşündüğünü biliyorum - "

Adriano eğlenerek, "Demek onu sadece *becermiyordun*," dedi.
"*Yatakta o kadar iyiydin* ki sana aşık olacaktı - *öyle* mi?
TANRIM."

"Aramızda bir şey vardı," diye tersledim.

"Tam olarak *ne*?"

"Bir bağlantı - kimya - ikimiz de bunu hissettik."

"Aman Tanrım," dedi Adriano, yarı alaycı, yarı şaşkın. "Bu
pilice aşık oluyorsun."

Hiçbir şey söylemedim.

Çünkü onun haklı olduğunu kabul etmek istemiyordum.

"Öyle misin?!" Adriano şok olmuş bir halde, "Öylesin," dedi.
"Ne oluyor, Niccolo?!"

"*Neden?!*" Valentino alay ederek sordu. "Çok tatlı ama o kadar
da değil. "

Ona küçümseyerek baktım. "Senin kadınlarda gördüğün tek
şey

güzel bir yüz, bir çift meme ve bir kık. Sofia'nın *zihnini*
inanılmaz derecede çekici bulabileceğime inanmak çok mu zor?
Tıpkı bir kadını vücudu için süzdüğünüz gibi, onun ne kadar
zeki olduğunu takdir edebileceğime? Sahip olduğu niteliklere
değer verdiğim için onu seksi bulabileceğime: zeka - kurnazlık -
cüretkarlık - *deha?!*"

"Lanet olsun," diye mırıldandı Adriano. Nefesi kesilmiş gibi
bir sandalyeye oturdu. "*Onu* baştan çıkarmaya çalıştın... ama
sonunda o *seni baştan çıkardı*."

"Öyle değil," diye itiraz ettim. "Bu iki yönlü bir yol. İçinde
Aslında, şimdi bile - "

"Niccolo," diye uyardı Dario.

Ona doğru baktım. Başını salladı ve ben de sustum.

"Ciddi misin?!" Valentino tersledi. "Bizi *yine* karanlıkta *mı* bırakacaksın?!"

"Sofia Toscani'yle neler *olup* bittiği, *danışmanım*la yaptığım özel görüşmelerin bir parçası," dedi Dario, sesi bir kutup fırtınası kadar soğuktu. "Ve bu ailenin Don'u olarak, açıklanmasını gerekli gördüğüm zamana kadar bazı şeyleri gizli tutma hakkımı saklı tutuyorum."

Valentino kızgınlıkla gözlerini kaçırdı.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var, Valentino?" Dario sessiz ama tehlikeli bir sesle sordu.

"...hayır, Don Rosolini," diye mırıldandı Valentino.

"Güzel." Dario odada etrafına bakındı. "*Hepinize* Niccolo'nun her ne yaptıysa benim iznimle yaptığını hatırlamanızı öneririm - *çünkü onun kararlarına güveniyorum.* Siz güvenmeyebilirsiniz... ama güvendiğim gerçeğine saygı göstereceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Tüm oda *Evet, Don Rosolini* diye mırıldandı, *ama* aralarında Adriano ve Valentino'nun da bulunduğu tüm sesler bu konuda hevesli değildi.

Birden kapı çalındı. Dario, "İçeri gelin," diye emretti.

Askerimiz Giorgio başını içeri uzattı.

"Don Severino sizi görmeye geldi," dedi saygıyla. Dario ve ben birbirimize şaşkınlıkla baktık.

"Onu içeri gönderin," dedi Dario.

Giorgio açıldı ve kapı ve durdu bir kenara için Don Severino, asık bir suratla odaya girdi.

"Şey," Severino dedi, "*Bu* bir . ve şimdiye kadar parçası olduğum en ilginç

Konseyler."

Dario tarafsız bir şekilde, "Öyleydi," diye onayladı.

Severino bana öfkeyle baktı. "Oldukça iyi bir gösteri *yaptın, consigliere.*"

"Babamı öldüren adama karşı mı?" Cevap verdim. "*Bana sorarsanız, yeterince* gösterişli değil. "

Severino birkaç saniye boyunca bana soğuk soğuk baktı.

Sonra Dario'ya döndü. "Fausto barış için dava açıyor."

Dario şok oldu -

Neredeyse ben ve odadaki diğer herkes kadar şaşırmıştı.

"Ne?!" Adriano istemsizce konuştu.

Severino, Adriano'yu görmezden gelip Dario'ya odaklanarak, "Bunun sona ermesini istiyor," dedi. "Bir uzlaşmaya varıp varamayacağınızı görmek için buluşmak istiyor."

"Anlaşma mı?" Valentino alay etti. "Babamı öldürdüğün için mi?"

Severino ona solucan boku gibi baktı - Dario da Val'e uyarı dolu bir bakış attı.

Valentino gitti Sessiz. Sullenly Sessiz ol, ama Yine de sessizdi.

Dario bana doğru baktı. "*Consigliere?*"

"Sadece Dario ve Fausto mu?" Severino'ya sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Severino. "İki *komiser* de katılacak."

Zihnim dönmeye başladı.

Bu Sofia'nın işi olabilir miydi?

Dario'ya, "Söyleyeceklerini dinlemeliyiz," dedim.

"Neden, Sofia orada olacak diye mi?" Valentino kavgacı bir tavırla sordu.

Dario ona bir kez daha *KES SESİNİ* bakışı attı ama ben en küçük kardeşimi görmezden geldim.

"Nerede olacak?" Severino'ya sordum. "Konsey'in toplandığı binada mı?"

"Hayır. Fausto onu öldürmeye çalıştığınıza ikna olmuş durumda, bu yüzden mümkün olan en üst düzeyde güvenlik istiyor."

"Ve nerede olur o olacak, Eğer değil bir . mülkleriniz?" Ben sordum.

"Vatikan."

Odadaki hemen herkesten sessiz bir şaşkınlık nidası yükseldi.

"*Vatikan mı?*" İnanamayarak söyledim.

"Yüksek mevkilerde dostlarım var," dedi Severino acımasızca. "Birkaç iyilik istedim."

Dario'ya baktım. "Şey... *bunu* es ~~geçerim~~" Dario, Don Severino'ya baktı. "Ne zaman?"

"Bu akşam saat 9'da, halka kapandıktan bir saat sonra. Size bizzat eşlik etmek için 8:30'da geleceğim."

"Pekâlâ," dedi Dario. "Hazır olacağız."

"Güzel," dedi Severino, sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Ve oradayken kışkırtıcı davranışları minimumda tutmaya çalış."

"Denerim," diye şaka yaptım.

Severino bana öfkeyle baktı.

"İyi olacağım," diye söz verdim, ama cevabımda biraz alaycılık da vardı.

Bana biraz daha ters ters baktıktan sonra Dario'ya döndü. "8:30."

Sonra odadan çıktı.

Hepimiz - tüm kardeşlerim ve Lars - şok içinde birbirimize baktık.

"Vay anasını," diye fısıldadı Adriano.

"Fena değil," diye şaka yaptı Massimo. "Roma'dayken biraz çevreyi gez."

"Sistine Şapeli'ndeyken Sofia'yı becermemeye çalış," diye takıldı Valentino.

"Hâlâ bunu mu konuşuyoruz?!" Diye homurdandım. "Biriniz *bile* Fausto'yu Konsey'de nasıl çıldırttığımdan bahsetmedi! *Bunun* için biraz takdire ne dersiniz?"

Herkesten hafif bir onay mırıltısı yükseldi.

"...tamam," diye itiraf etti Valentino. "O kısım oldukça havalıydı."

"Teşekkür ederim," diye tersledim.

"Yine de onu Vatikan'da becermemeye çalış," dedi muzip bir gülümsemeyle.

Ona kızmak istedim -

Ama tam d a *benim* söyleyeceğim türden bir şey olduğu için bunu yapmak zordu.

Ter ne kadar dört bir yanı Roma ile çevrili olsa da Vatikan, a quarter square mile ve only 800 permanent'den daha küçük yüzölçümüyle dünyanın en küçük ülkesidir. sakinleri.

Benito Mussolini 1929 yılında Vatikan Şehri'ni kendi ülkesi haline getiren bir antlaşma imzaladı. Antlaşma Papa'ya bölgesel egemenlik hakkı veriyordu ki bu Katolik Kilisesi'nin 1870'te İtalya'nın birleşmesinden bu yana mücadele ettiği bir konuydu. Bundan önce İtalya, Vatikan'ın da aralarında bulunduğu bir avuç kavgacı devletten ibaretti.

Anlaşmanın bir sonucu olarak Mussolini diktatörlüğü için Katolik Kilisesi'nin desteğini kazandı... ve Papa İtalyan hükümetinden bağımsızlığını kazandı.

Katolik Kilisesi, amaçlarına hizmet edecekse Şeytan'la pazarlık yapmaya hazırdı.

Dario ve benim kendimizi saatler sonra Vatikan'da, Don Severino ve Kilise'den bir temsilcinin eşliğinde bulmamızın tek açıklaması buydu.

Temsilci, üç parçalı takım elbise giymiş, muhtemelen 50 yaşlarında, kasvetli bir adamdı. Sadece Severino ile iletişim kurdu. Dario ve bana neredeyse hiç bakmadı bile.

Yine takım elbiseli bir düzine adam bizi içeri almadan önce üzerimizde silah aradı.

Temsilci bizi Vatikan Müzesi'nin boş koridorlarında, anlatılmamış hazinelerin önünden geçirdi: Antik Roma ve Yunanistan'dan heykeller, binlerce yıllık tapınaklardan nakledilen muhteşem yer mozaikleri ve Roma imparatorlarının henüz hayattayken oyulmuş büstleri.

Yürürken, takım elbiseli bir düzine adam tarafından uzaktan takip edildik -

Vatikan'ın piyadeleri de diyebilirsiniz.

Sonunda heykelleri geçip kavisli tavanı olan şaşırtıcı derecede güzel bir koridora girdik.

Michelangelo'nun eserleri kadar iyi olmasa da yine de etkileyici olan yüzlerce resim, melek oymalarıyla çerçevelenmiş tavanı süslüyordu.

Ancak koridora adını veren - Haritalar Galerisi - duvarlarını kaplayan 40 dev freskti.

Bunlar, 1500'lü yıllarda İtalya'nın tüm büyük şehir ve bölgelerinin muhteşem boyalı haritalarıydı ve her bir panel 10 metre boyunda ve bir düzine metre genişliğindeydi. Her iki tarafta 20 freskle salon bir futbol sahası kadar uzundu.

Ve orada, koridorun yarısında Fausto ve Sofia duruyordu.

Sofia gözlükleri ve siyah ipek elbisesi içinde çok güzel görünüyordu.

Fausto ise bize dik dik bakarken tam anlamıyla şeytani görünüyordu.

Vatikan temsilcisi Don Severino'ya bir şeyler fısıldadı, sonra bir düzine 'kutsal piyadenin' sessizce pusuya yattığı koridorun sonuna doğru çekildi.

Don Severino, Fausto'dan bir metre uzaklaşana kadar konuşmak için bekledi. "Vatikan'dan gelen beyefendi nerede olduğunuzu -dünyanın en kutsal yerlerinden birinde-unutmanızı ve *rezil* olacak her türlü davranıştan kaçınmanızı rica *ediyor*."

"Eğer *gerçekten* uslu durmamızı istiyorsa, belki de Sistine Şapeli'nde konuşmamıza izin vermeli," diye şaka yaptım.

Don Severino bana ters ters baktı. "Ya da konuşmayalım," dedim.

"*Ben* barışı koruyacağım," dedi Fausto karanlık bir sesle. "Biz de öyle yapacağız," diye cevap verdi Dario.

Severino, "O zaman geri çekiliyorum ve özel olarak konuşmanıza izin veriyorum," dedi. Gidecekmiş gibi hareket etti... ama geri döndü. "Beni buna pişman etme."

Sonra da koridordan aşağıya doğru yürüyerek Vatikan.

"Pekâlâ," dedi Fausto soğuk bir sesle. "İşte buradayız."

"İ ş t e buradayız," diye onayladı Dario, sesi aynı derecede soğuktu. "Ne konuşmak istiyordun... Amca?"

Sofia'yla bakıştık, ama ben onu iyice anlayamadan gözlerini yere indirdi.

Fausto koridorun aşağısını işaret ederken, "Hadi biraz yürüyelim," dedi.

Dario da onun yanında yürümeye başladı.

Sofia patronunun arkasından, ben de kardeşimin arkasından yürüdüm. İkimiz de birbirimize bakmıyorduk.

Fausto merakla duvarlara bakarken, "Şuna bak," dedi. "Sanat olarak işlenmiş bir imparatorluk. Biliyor musun, bir zamanlar biri Roma İmparatorluğu'nun hiç ölmediğini söylemişti... sadece kilise oldu ve böylece ölümsüzleşti."

"Buraya sanat *ya da* imparatorluklar hakkında konuşmaya gelmedim," diye homurdandı Dario. "Ne istediğinizi görmek için buradayım."

"Bu," dedi Fausto kolunu uzatırken. "Bunu istiyorum. Hepsini."

"Sanatı mı yoksa imparatorluğu mu?" Dario sordu.

"Çünkü Papa'nın sanat hakkında söyleyecek b i r şeyleri olabilir," diye ekledim arsızca.

Fausto bana ters ters baktı, sonra Dario'ya, "Hadi biraz yürüyelim, sadece ikimiz. Şu anda *danışmanınızdan* pek hoşlanmıyorum."

Dario bana uyarıcı bir bakış attı ve sonra Fausto ile birlikte koridorda yalnız başlarına ilerlemeye başladılar.

Sofia'ya, "Sonunda baş başa," dedim.

"Artık şaka yok," dedi ciddi bir şekilde. "Kararımı verdim." Kalbim küt küt atmaya başladı. "...ve?"

"Ben varım."

Gözlerinin içine baktım. "Emin misin?"

O da bana baktı ve başını salladı. "Eminim." "...Tamam.

Ben kendi tarafımdaki düzenlemeleri yapacağım." "Ben de kendi tarafımda yapacağım."

Başımı koridorda Fausto'ya doğru eğdim. "Neden burada olduğumuzun farkında mı?"

"Gelmeye ikna etmek için ona söylemek zorunda kaldım." Hafifçe gülümsedi. "Şu anda sana ihanet ettiğimi düşünüyor."

Mideme bir parça korku yerleşti. "Doğru mu söylüyor?"

Hemen soğuk davrandı. "Gerçekten mi?"

"Seni seviyorum Sofia - ama sana tamamen güvendiğimden emin değilim." Öfkeyle iç çekti. "Yemin etmemi mi istiyorsun?" "Aslında evet. Bu beni daha iyi hissettirir."

"Pekâlâ," dedi bakışlarımı tutarken. "Yemin ederim ki sana aşık olmak."

Kalbim neredeyse duracaktı. Bunu ilk kez söylüyordu - *seni seviyorum*.

Ya da *tam olarak* öyle olmasa bile, benim için yeterince yakındı.

Önceki korkum neşeye dönüştü ve sııttım.

"Ve sana olan aşkım üzerine yemin ederim," diye fısıldadım.

"Bu iş bittiğinde..."

"Birlikte olabiliriz," diye fısıldadı mutlu bir şekilde.

"Bunu söylemeyecektim."

Kaşlarını çattı. "Ne söyleyecektin?"

Gülümsedim. "'Evlen benimle' diyecektim."

Şok olmuş bir şekilde bana baktı ve istemsizce bir adım geri attı.

"Çok mu erken?" Şaka yaptım.

"*Ciddi* misin sen?!" diye fısıldadı çılgınca.

"Ne yani, sana çıkma mı teklif edeceğimi sanıyorsun?" Sertçe sordum.

"*Evlenme teklif ~~elisi~~* beklemiyordum."

"Mafyada bunu duyacak kadar uzun süre kalmamış olabilirsiniz ama evlilikle ilgili bir sözümüz var: Ya çabuk yap ya da hiç yapma, çünkü hiçbirimiz yarının ne getireceğini bilmiyoruz.

"Benim bildiğim şu: Seni seviyorum. Hayatımın geri kalanında seninle birlikte olmak istiyorum. Senin gibi başka kimse yok. On ömür arayabilirim ama senden daha çok sevdiğim ve saygı duyduğum birini asla bulamam. Bu yüzden sana soruyorum... benimle evlen." Başımı Fausto'ya doğru eğdim. "Tek dizimin üzerine çökerdim ama bu biraz şüpheli olabilir."

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Bana yüzük almaktan böyle mi kurtulacaksın?"

Sırıttım. "Bu iş biter bitmez senin için hazırlayacağım."

Sertçe yutkundu. "...Tamam."

Tek kaşımı kaldırdım. "'Tamam,' yüzüğü gördüğünde inanacaksın, ya da - "

"Tamam, yani evet," diye fısıldadı. "Seninle evlenirim."

Kulaktan kulağa sıırıttım. "Seni hemen şimdi öperdim - "

"Çok şüpheli."

"Sadece birazcık." Etrafımıza bakındım. "Belki yüzüğü alamayacaksın ya da diz çökmeyeceksin ama en azından inanılmaz güzel bir yerde olacak."

"Sistine Şapeli'ni beklemeliydim," dedi donuk bir sesle.

Kıkırdadım. "Turun sonunda ne ayarlayabileceğime bakarım."

Birden koridorun diğer ucundan Fausto öfkeyle patladı.

"O ZAMAN ARAMIZDA ASLA BARIŞ OLMAYACAK!"

"Sanırım bu Sistine Şapeli'ni eliyor," diye mırıldandım Sofia ve ben aceleyle oraya giderken.

Severino ve Vatikan askerlerinin de bu tarafa doğru geldiğini fark ettim.

"Neler oluyor?" Dario'ya sordum.

Amcamıza ters ters bakıyordu. "Barış karşılığında sevgili amcamız Massimo'dan vazgeçmemizi istiyor. Aurelio'nun ölümünü dengelemek için."

"*Affedersiniz?*" Fausto'ya delirmiş gibi bakarak "*Affedersiniz?*" dedim.

"O benden *her şeyimi* aldı," diye tısladı Fausto. "HER ŞEYİ. Mirasımı - soyumu - tek oğlumu. Sizden *altı* tane var. Beşiniz kalacak ama yaptığı şey yüzünden onun ölmesini istiyorum."

Dario soğuk bir sesle, "Söz konusu bile olamaz," dedi.

Fausto güldü. "O zaman sonsuz savaşa hazırlan, seni küçük pislik - çünkü hepinizin kellesi mızraklara geçirilene kadar tatmin olmayacağım."

"Vay canına, bu tam bir karşı teklif," dedim.

"S.ktir git," diye hırladı Fausto özellikle bana. "Konsey'in *ne* karar verdiği umurumda değil - *hepiniz* öldünüz. Her biriniz."

"Sorun nedir?" Severino koşarak yanıma geldi.

"Pazarlıklar bozuldu," diye kestirip attım.

"Çıkar beni buradan," dedi Fausto öfkeyle Severino'ya. "HEMEN."

"Bu taraftan," diyerek Fausto'yu takım elbiseli adamlara doğru yönlendirdi. Bana ve Dario'ya alaycı bir bakış attı. "Siz - ben dönene kadar burada kalın."

Severino, Fausto'yla birlikte geldiğimiz yoldan geri yürüdü, takım elbiseli adamların yarısı yanımızdaydı. Diğer yarısı benden ve Dario'dan üç metre uzakta durmuş, bizi dikkatle izliyordu.

Sofia bana son bir kez baktı.

Ona göz kırptım.

Gölümsedi ve gözlerini devirdi, sonra aceleyle patronunu takip etmeye başladı.

Dario ve ben, içlerinden biri dudak okuyabilir diye Vatikan takım elbiselilere arkamızı döndük.

"Eee?" diye sordu kardeşim alçak sesle.

"Fausto neden burada olduğumuzu biliyordu," diye fısıldadım. "Gelmesinin tek nedeni buydu - Sofia'nın ikili oynaması için. Ya da o öyle sanıyor."

"Yani içeride
mi?" "Sonuna
kadar."

Dario bana dikkatle baktı. "Ve sen de ona inanıyorsun?"

Söylediklerini düşündüm:

Sana aşık olduğuma yemin ederim.

"Seviyorum," diye fısıldadım.

Yanılıyorsam Tanrı yardımcım olsun.

Sofya

Fausto limuzinde yalnız kalana kadar bekledi. "Eee?" diye sordu kısık bir sesle.

Gülümsedim. "O satın aldı."

Fausto gözlerini kıstı. "Emin misin?" "Kesinlikle."

"Nereden biliyorsun?" "Çünkü yemin ettim." "Ne üzerine?"

"Ona aşık olduğuma dair." "O da sana inandı mı?"

"Bana *evlenme* teklif etti."

Fausto'nun gözleri büyüdü.

"Hayır." "Evet."

Fausto bir kahkaha patlattı. "Ne dedin sen?!" "Evet, tabii ki."

"Gerçekten."

"Gerçekten. Bana o kadar aşık ki doğru düzgün düşünemiyor."

Fausto yine güldü ve başını salladı. "Aptal," diye mırıldandı küçümseyerek.

Sonra ciddileşti.

"Yani geriye kalan tek şey Dante'nin işini yapması," dedi.

"Bir de kameraları almamız gerekiyor."

Fausto, "Cebimde olan yerel bir polis şefine ulaştım bile," diye cevap verdi. "Gece yarısına kadar her şeyi bize teslim edecek."

"O zaman sabaha gitmeye hazır oluruz." Fausto sıırttı. "Ve her şey bitmiş olacak." "Ve ben de paramı alacağım," dedim ısrarla.

"Elbette," diye beni rahatlattı. "Niccolo gerçekten satın aldı mı?" diye sorarken yüzünde kısa süreli bir tedirginlik ifadesi vardı.

"Yani - *evlenme teklif etti*, değil mi?"

Fausto kıkırdadı. "Onun yerine sana 20 milyon avro üzerine yemin ettirmeliydi."

Tekrar gülümsedim. "*Buna* evlilik yüzüğünden çok daha fazla bağılıyım."

Niccolo

Dario ve ben eve döndük ve salonda acil bir toplantı düzenledik - yine sadece kardeşlerim ve Lars vardı.

Daha önce benimle mutlu olmasalar da planı duyduklarında çileden çıktılar.

Adriano kükredi, "Sırf onu birkaç kez becerdin diye hayatlarımızı bu hatunun ellerine mi bırakmamızı istiyorsun?!"

"Hayır, onu birkaç kez becerdim diye değil," dedim soğuk bir şekilde.

"O zaman bana ona *neden* güvenmemiz gerektiğini söyle - çünkü gerçekten anlamıyorum."

İçimden iç çektim.

İşte korktuğum an buydu.

"*Bana güvenin*" diyemezdim. Bunu asla yutmazlar. "*Çünkü çıkarlarımız örtüşüyor*" da diyemezdim.

Çünkü eğer gerçek *bu* olsaydı, Sofia çoktan gemiyi terk edip bizim tarafımıza geçirdi.

Bu yüzden söyledim - sonuçlarına lanet olsun.

"Çünkü ona evlenme teklif ettim ve o da evet dedi."

Eğer durum bu kadar vahim olmasaydı, yüzlerindeki şok ifadesi çok komik olurdu.

Kardeşlerimin yarısının çenesi neredeyse yere düşecekti. Tepki vermeyen tek kişi Dario'ydu -

Ama bunu ona limuzinle dönerken zaten söylemiştim.

Dario dışında herkes aynı anda konuştu ama en yüksek ses Adriano'dan geldi. "Ona güvenmemizin nedeni bu mu?!"

"Bana olan aşkı üzerine yemin etti."

"Babamın ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığına dair Konsey'e yemin eden adam için çalıştığının farkındasın, *değil mi?*"

"Oradaydım," dedim sertçe. "Duydum."

"Bu konuda oldukça sessizsin," dedi Roberto Dario'ya. "Sanırım bu sana çoktan söylediği anlamına geliyor."

Dario başını salladı. "Vatikan'a giderken bana niyetini söyledi ve dönüş yolunda da nasıl gittiğini anlattı."

Massimo şok içinde, "Bu ciddi olamaz," dedi.

"Tek istediği para olsaydı ona güvenir miydin?" Ben sordum. "Eğer öyle olsaydı, elinde daha fazla para olan herhangi biri tarafından satın alınabilirdi."

"Sırf seninle evlenmeyi kabul etti diye ona güvenmiyorum."

"Mesele sadece *bu* değil," dedim savunmacı *bir* tavırla. "Biz birbirimize aşığız."

"*Yani?!*" Adriano talep etti.

"Hepinizin anlaması gereken bir şey varsa o da bir kadına aşık olmak ve onun da size aşık olmasıdır."

Odadaki tüm erkekleri teker teker işaret ettim.

"Kaçırdığın bir kadına aşık *oldun*."

"Üç gün sonra evlenme teklif ettiğiniz tamamen yabancı birine aşık oldunuz."

"Dokunmamanız gereken bir kadına aşık oldunuz - ve biri, ben ekleyebilirim , o siz kesinlikle

Başlangıçta *nefret ediyordu*.

"Dario'yu öldürmeye çalışan ve Londra'da *seni* öldürmeye çalışan bir kadına aşık oldun.

"Sana kelimenin tam anlamıyla ihanet eden bir kadına aşık oldun.

Sonunda Valentino'ya ulaştım. "Ve sen - şey, sen Cat'e hep aşıktın. Sadece itiraf edemiyordun.

"Peki Sofia ve benim aşık olmamız neden bu kadar garip? Bu odadaki herkesin garip romantik ilişkilerle dolu bir geçmişi var."

"Aradaki fark şu," dedi Roberto. "Evet, kadınlarımızdan birkaçı bireysel olarak bize ihanet etmiş olabilir... ama hiçbiri hepimizin hayatını ellerinde tutmadı. Ve hiçbiri en büyük düşmanımız için çalışmıyordu."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Lau *bir düşmandı*, *en büyük düşmanımız* değil," diye tersledi Roberto.

"Evet, Rachel'ın bizim için çalıştığından eminim. *en büyük* düşmanım," dedim.

"Hey," dedi Lars savunmaya geçerek, "bu Roberto'nun argümanıydı, benim değil."

"Size söylüyorum," dedim hepsine, "Sofia'nın bizim tarafımızda olduğunu iliklerime kadar hissediyorum. Hepiniz benim bir yeteneğim olduğunu biliyorsunuz - neredeyse siz söylemeden ne düşündüğünüzü söyleyebiliyorum.

"İnanın bana, tüm argümanlarınızı tahmin ettim ve *onu tanıdığım*... ve ona güvendiğim... ve bu davada verdiğim diğer tüm kararlar gibi, ailenin iyiliği için verdiğimden başka iyi bir karşı argümanım yok." Valentino bir şey söyleyemeden ona baktım. "Evet, bazen işleri berbat ettim ama her zaman *hepimizin* iyiliğini düşündüm.

"Yani bu senden yapmanı beklediğim bencilce bir seçim değil. Ben mutlu olayım diye hayatlarınızı riske atmayın. *Bu işibitirmek için en iyi şansımız bu*. Eğer bunu kullanmazsak, Fausto elimizden kayıp gidecek.

Tanrı bilir nereye gitti ve kim bilir ne zaman bir şansımız daha olacak.

"Bunu yarın bitirebiliriz - ya da Fausto bizi teker teker avlamak için daha yaratıcı yollar bulurken haftalarca, aylarca ya da *yıllarca* sürebilir."

"Ve nişanlın da yardım eder," dedi Roberto hiddetle. "Ona ne zaman güveneceksin ki?" Ben de karşılık verdim. "Ne senin güvenini kazanmak için ne yapabilirdi? Fausto'ya ihanet edebilir, değil mi?"

"Plana bağlı kalmadan önce güveninizi bu şekilde kazanamaz çünkü bu Fausto'yu taraf değiştirdiği konusunda uyarır. Bu da elimizdeki tek şansı mahveder. O yüzden ilk seferde ona güvenmek zorundasın. Başka seçeneğimiz yok."

"Yani," dedi Massimo kuşkuyla, "ona güvenmemiz için hiçbir neden vermeyen birine güvenmek."

"O zaman *ona* güvenmeyin. *Bana* güvenin," diye yalvardım. "Ne diyorsunuz?"

Hepsi birbirine baktı -

Ve her biri reddetti.

"Üzgünüm Nic," dedi Massimo, "ama... yapamam. Bu sefer olmaz."

Adriano, "Olmaz," diye tersledi.

"Hayatta olmaz," diye alay etti Valentino.

Roberto üzüntüyle başını salladı.

"Bu çok büyük bir risk," dedi Lars.

"Böyle düşünmen talihsizlik," diye araya girdi Dario, "çünkü ben Niccolo'nun planını uygulamaya karar verdim bile."

Tepki vermeyen tek kişi bendim. Kardeşlerimizin tepkisinin ne olacağını zaten tahmin etmiştim. Dario'yla bunu limuzinde konuşmuştuk ve ne olursa olsun beni desteklemeye gönülsüzce karar v e r m i ş t i .

Diğer herkes dehşet içinde ona baktı. Sonra patladılar.

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız!" Adriano kükredi.

"Dario - " diye bağırdı diğerleri -
Ve bir elini kaldırdığında sustular.

"Hatırlatırım, ben sizin Don'unuzum," dedi soğuk bir sesle.
"Kendisiyle ayrı bir anlaşma yaptığım Lars dışında, *hepiniz* bana sorgusuz sualsiz itaat borçlusunuz. Size bir şey yapmanızı emredersem, emrimi yerine getireceğinize yemin edersiniz.

"Seçimim için size hiçbir açıklama borçlu değilim - ama karşı karşıya olduğumuz tehlike ve işin içindeki riskler nedeniyle size bir açıklama yapacağım.

"Niccolo en başından beri bu kadınla olan ilişkisinden beni haberdar etti. Hatta başlamadan önce bile benden izin istedi. Olaydan kısa bir süre sonra aralarında geçen her şeyi duydum... ve benim yargım, bu kadının Fausto'ya kesin olarak sadık olmadığı yönünde. Dönüştürülebilir.

"Niccolo'nun dediği gibi, eğer mesele sadece para olsaydı, daha çok endişelenirdim. Onun sadakati en yüksek teklifi verene ait olurdu. Ancak, her şeyi sevgiyle yapmaya istekli olduğunu belirtti. Niccolo '*nun da* dediği gibi, bu her birinizin anlayabileceği bir şey." Dario doğrudan Valentino'ya baktı. "Kadınlarınıza duyduğunuz sevgi adına hareket edenler de dahil... bu benim emirlerimle ve ailenin iyiliğiyle çatışsa bile."

Valentino utanarak yere baktı.

"Geri kalanınız önce benden izin almadan eşlerinize evlenme teklif ettiniz. Bunu kendi başınıza yaptınız, sonra da benden izin istediniz. Niccolo bunu yapmadı. Aldığı her kararı önceden benimle paylaştı. Yani... *neredeyse* her kararını," dedi Dario alaycı bir ifadeyle, sonra tekrar ciddileşti. "Ama bu kadına evlenme teklif etmeden önce benim onayımı aldı. Geri kalanınızın aksine."

Her bir erkek utanç içinde gözlerini kaçırdı - Adriano hariç.

"Size evlenme teklif etmeyi planladığımı söylemiştim.
Bianca hâlâ komadayken."

"Doğru," dedi Dario. "Yine de Agrellalar seni Floransa'da öldürmeye çalıştıktan sonra eve dönmeni emrettiğinde Niccolo'ya karşı geldin. Onun üzerine gittin ve seni desteklemem için *bana* başvurdun. Ve yaptım."

"Ama - "

Dario elini tekrar kaldırarak onu susturdu. "Evet, iyi sonuçlandı. Evet, sonuç olarak Mezzasalma'nın planını ortaya çıkardınız. Ama başka türlü de olabilirdi. *Ölebilirdin*. Ama ben yine de seni destekledim ve kalbinin sesini dinlemene izin verdim... çünkü sana güveniyordum. Bizim işimizde hiçbir şey güvenli değildir. Bir noktada, riskleri ne olursa olsun kumar oynamak zorundayım.

"Bu o anlardan biri. "Tehlikeli mi? Kesinlikle tehlikeli.

"Yok edilebilir miyiz? Muhtemelen.

"Ama benim Konsey'den anladığım kadarıyla bizden yana olmayacaklar. En fazla Fausto'ya para cezası verirler, sonra da gitmesine izin verirler.

"Her şeyin arkasında onun olduğunu bilmediğimiz bir zamanda, Türk'e evimizi işgal ettirdi ve neredeyse bizi öldürtüyordu...

"Agrellas'ın ölümünden bizi sorumlu tuttu ve tüm *Cosa Nostra*'yı bize karşı kışkırttı...

" Mezzasalma'yı kirli işlerini yapmaya ve neredeyse bizi *tekrar* öldürecekti..."

Dario Lars'a döndü. "Bana suikast düzenlemesi için şimdiki karını tuttu..."

"Sahip olduğumuz neredeyse her kuruşu çaldı..."

"Ve Rus paralı askerlerden oluşan bir ordu kiraladı.

"Bugün hâlâ hayatta olmamızın tek nedeninin Aurelio'nun aptallığı olduğu tartışılabilir. Haydutluk yapmak yerine babasının emirlerine uysaydı, Wagner bizi en savunmasız olduğumuz anda öldürebilirdi.

"Bunun yerine Aurelio kendi yoluna gitti ve her şeyi berbat etti.

Ona teşekkür etmeliyiz; beceriksizliği bizi kurtardı.

"Ama az önce saydığım her şeyi Fausto gölgelerden yaptı -
üstünlük ~~onun~~

"Çaresiz kaldığında neler yapabileceğini bir düşünün.

"Oğlu öldüğüne, sırtı duvara dayandığına ve kaybedecek hiçbir şeyi olmadığına göre ne kadar acımasız olacağını bir düşünün.

"Ona ölümcül bir darbe vurmak ve bu işi sonsuza dek bitirmek için bir şansımız var.

"Aksi takdirde, kendimizi Fausto'nun herhangi bir sayıda düşmanı kendi davasına katılmaya ikna edebileceği ve sonunda bizi ezebileceği bir yıpratma savaşının içinde bulacağız. Bunu Türk ve Mezzasalma ile yaptı; kesinlikle yine yapabilir.

"Bu onun en savunmasız olduğu an. Ve doğasında var olan risklere rağmen, saldırmamız gereken an *bu* andır."

Dario'nun sözleri odayı bir anlığına sessizliğe gömdü.
içinde.

O anda ona her zamankinden daha çok minnettar oldum.
hayatımın başka bir noktasında.

Beni desteklemekle kalmamış, bunu benim asla erişemeyeceğim bir belagat ve ağırbaşlılıkla yapmıştı.

"Peki ya Don Severino?" Roberto sessizce sordu. "Fausto'yu burada, Roma'da öldürürsek Severino kendi payını isteyecektir."

"Fausto'nun kanımızı tamamen emmesindense Don Severino'nun parasını ödemeyi tercih ederim," diye cevap verdi Dario.

"Öyleyse karar verildi," dedi Lars sakın bir sesle.

"Ben ve kardeşlerim için karar verildi," diye yanıtladı Dario.
"Ama senin benimle olan durumun farklı. Sen kendi seçimini yapmalısın, eski dostum."

Lars bir an için dalgın görünüyordu, sanki yeni geliniyle olan geleceğini bizimle birlikte ölme riskine karşı tartıyordu.

Sonunda, "O halde seninle birlikte savaşmayı seçiyorum," dedi. Dario minnetle gülümsedi.

Sonra hepimize hitap etti.

"Fausto'yu ortadan kaldırmamıza yardım etmek üzere Niccolo'nun benim onayıyla bağlantı kurduğu adamlar kısa süre içinde buraya gelecekler.

"Onları açık fikirli bir şekilde dinleyin. Ve bilin ki, plan ne kadar tehlikeli olursa olsun, Niccolo bunu önceden planladı - ve *danışmanım* benim tam ve eksiksiz güvenime sahip."

Diğer tüm kardeşlerim kederle birbirlerine baktılar. İlk konuşan Adriano oldu. "Pekâlâ, Don Rosolini. Sizin sözünüz benim için emirdir."

Diğer kardeşlerim hep bir ağızdan, "Sizin sözünüz benim için emirdir," dediler.

"Teşekkür ederim," dedi Dario gerçek bir içtenlikle.

"Bunu yapmanın senin için ne anlama geldiğinin farkındayım... ve sana tüm kalbimle teşekkür ediyorum. Hem

Don'un hem de kardeşin olarak."

A az daha fazla kelimeler vardı dedi, ve sonramisafirlerimiz gelene kadar herkes dağıldı.

Dario'nun yanına gittim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bana sert bir bakışla baktı. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur, *consigliere*."

Ben *de biliyorum*, diye düşündüm.

Ben de öyle.

Sofya

S Gece yarısından kısa bir süre sonra kütüphanede toplandık: Fausto, ben ve Roma'daki 20 askerimiz.

Ayrıca ucuz bir takım elbise giymiş, temiz traşlı bir adam da oradaydı. Adı Roma Polis Departmanı'ndan Yüzbaşı Federico Gallo'ydu. Don Severino'nun bölgesinin derinliklerinde Fausto'nun köstebeklerinden biriydi.

Önümüzdeki büyük masanın üzerinde 20 kurşun geçirmez yelek ve üzerlerinde kameralar vardı.

Yelek yığınının yanında büyük bir Roma haritası duruyordu.

Dante haritada bir noktayı işaret etti. "Burası *bizim* Palatine Tepesi'nin doğu tarafında.

"Vatikan'daki toplantıdan sonra Dario ve Niccolo'yu Palatine Tepesi'nin *batı* yakasındaki lojmanlarına kadar takip ettim.

"Adı Villa Agostina. Adresi aldım. Limuzin Dario ve Niccolo'yu ön merdivenlerde indirdi, yani yarın sabah da o taraftan çıkacaklar.

"Pusu burada başlayacak. Ben kalacağım.

Don Fausto'yu korumak için buradayım, ama geri kalanınız dışarıda olacak.

yarın sabah Konsey'e gitmeden önce orada olacaklar."

Piyadeler en hafif tabirle pek de hevesli görünmüyordu.

Fausto devreye girdi. "Kardeşimin adamlarına karşı hareket etmekten hoşlanmadığınızı biliyorum ama unutmayın: *onlar benim oğlumu öldürdü*. Oğlumu öldürdüler - ve eğer fırsat verilirse hepinizi öldürecekler."

Adamlar hâlâ kuşkulu görünüyordu. Hiçbiri sempatik görünmüyordu.

Ne de olsa Fausto, adamları arasında pek sevilen biri değildi. Aurelio'dan da *nefret ediyorlardı*.

Bu konuyu Fausto'ya daha önce diplomatik bir dille anlatmıştım,

Tabii ki - bu yüzden bir sonraki bölümü de ekledi.

Fausto, "Ve burada yarın yarışmaya katılacak herkese 100.000'er avro ödenecek," diye söz verdi.

Bu onların canlanmasını sağladı.

Dante polisi işaret etti. "Yüzbaşı Gallo bize Roma Polis Departmanı'ndan kurşun geçirmez yelekler ve vücut kameraları temin etti."

"Gözden kaçmayacaklarından emin misin?" Fausto sordu.

Gallo sırtarak, "Bir şeyler her zaman kaybolur," diye cevap verdi.

"Ve bu kameraları şuradaki güvenlik ekranlarında yayın yapmaları için bağlayabilir misin?" Fausto, kütüphane raflarındaki gözetleme monitörlerini işaret ederek sordu. "Böylece olanları izleyebilir miyim?"

"Kesinlikle. Ama ses olmayacak, sadece görüntü olacak."

"Sorun değil," diye sırttı Fausto. "Ben izleyebildiğim sürece sorun yok." Dante bana döndü. "Herkesin aklındaki sorunun bu olduğunu biliyorum, o yüzden buradaki herkes adına soruyorum: Bunu beklemeyeceklerinden *emin* misin?"

Başımı *hayır anlamında* salladım. "Hiçbir şey beklemeyecekler."

O gece neredeyse hiç uyuyamadım; ertesi günün nasıl geçeceği konusunda inanılmaz derecede endişeliydim.

Sabah 4 civarında uyuyakalmışım, uyuyakalmışım ve 7:30'da uyanmışım.

Aceleyle duş aldım, giyindim ve saat 8'de kütüphaneye gittim.

Çantamı yanıma almayı ihmal etmedim.

Fausto'yu masasının arkasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler okurken, bir yandan da hamur işleri ve espressodan oluşan kahvaltısını yaparken buldum. Her zamanki üç parçalı takım elbisesini giymişti ve sakın ve soğukkanlı görünüyordu.

"Ah, kalkmışsın," dedi. "Güzel."

"Yüzbaşı Gallo vücut kameralarını bağlattı mı?" diye sordum.

Fausto monitör bankasını işaret etti. "Kendiniz görün."

Baktım ve beş ekranın artık binamızın çevresini göstermediğini gördüm. Bunun yerine monitörler askerlerimizin hazırlanma görüntülerini gösteriyordu. Başka bir odada kurşun geçirmez yeleklerini giyiyor ve vücut kameralarını ayarlıyorlardı.

"Yani... tam zamanında," dedim sessizce.

"Tam zamanında."

"Limuzin ne olacak?" diye sordum. "Ertelemesi için Don Severino'yu aradın mı?"

"Henüz aramadım. Saat 9'dan hemen önce arayıp bazı 'sindirim sorunları' yaşadığımı söyleyeceğim."

"Sence bunu yutar mı?"

"İster alsın ister almasın, bu planlarımızı etkilemeyecek." Fausto merakla bana baktı. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz." "İyi

uyuyamadın mı?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Sen

uyudun mu?" "Bir bebek gibi."

"Nasıl? Bugün söz konusu olan çok şey var - ve ters gidebilecek çok şey."

"Buna alışırın," diye beni temin etti. "Son 25 yılda bunun gibi bir düzine büyük ölçekli operasyon yaptım. İlk başta sinir bozucu oluyorlar. Ama sonunda heyecan verici hale geliyorlar."

"Evet, paramı aldıktan sonra bunu bir daha asla yapmak istemiyorum," diye mırıldandım.

Kıkırdadı. "Göreceğiz bakalım."

Ona sertçe baktım. "Ne demek 'göreceğiz'?"

Bu iş bittiğinde *paramı alacağım.*"

"Elbette, elbette," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Sadece bu tür şeyler insanın kanına giriyor. Bir kez bulaştı mı da vazgeçmek zor oluyor. *Cosa Nostra*'daki *danışmanlar* buna Büyük Oyun derler - ölüm kalım mücadelesi. Bağımlılık yapar."

"Ben de iki saat içinde bırakmış olacağım." Tekrar

kıkırdadı. "Göreceğiz bakalım."

Kütüphanenin uzak ucuna doğru yürüdüm ve fildişi ve obsidyen taşlı bir satranç tahtası aldım. Eve aitti; evden getirmemiştim.

Onu monitörlerin önündeki küçük masaya götürdüm ve yere koydum.

"Gördüğüm kadarıyla Büyük Oyun'un *kendi* versiyonuna sahipsiniz," dedi.

"Sadece takip etmenin bir yolu," diye cevap verdim.

Parçalara iştirilmiş resimlerim yoktu...

Ama hangi kardeşlerin at, kale ya da fıl olduğunu biliyordum.

Fausto monitörleri işaret ederek, "Gitmeye hazırlar," dedi.

Piyadeler giyinmeyi bitirmişti. Villa Agostina'nın yanındaki yerlerini almak üzere Dante'nin yanından geçerek odadan çıktılar.

Fausto şeytani bir gülümseme takındı. "Büyük Oyun başlasın."

Niccolo

W Sabah 5'ten beri hazırlık yapıyorduk. Araçlarımız saat 9'da evin önüne yanaştığında gitmeye hazırдық.

Trafik normalden daha yoğundu. Bir düzine araba Don Severino'nun gönderdiği limuzinlerin etrafında ağır ağır ilerliyordu.

Tüm eşlere Konsey'in sadece bugün müzakere edeceğini söylemiştim. Tanık yok. Bu nedenle, hiçbirinin katılması için bir neden yoktu.

Bize eşlik eden tek kadın Dul ve Rachel olacaktı. Eski bir MI6 ajanı olması onun istisna olması için yeterliydi.

İki limuzin dışarıda park ederken, güvenlik şefimiz olarak ilk Lars dışarı çıktı. Rachel hemen yanında, birkaç piyade eşliğinde duruyordu.

Sonra Adriano, ben, Valentino ve Roberto geldi. Güvende olduğundan emin olmak için hepimiz Dario'nun etrafını canlı kalkan gibi sardık.

Massimo arkadan geliyor, Dul'un kolundan tutarak onu merdivenlerden aşağıya doğru yönlendiriyordu. İnanılmaz derecede yavaştı, bu yüzden çok gerimizde kalmışlardı.

Merdivenlerden inerken bir çağrı aldım. Ekranı kontrol ettim: Don Severino.

"Alo?" Cevap verdim.

"Niccolo, Fausto'nun toplantıya biraz geç kalacağını haber vermek istedim."

Bu verdi Ben Durakla. Huzursuzluk dolu ve Çukur benim

mide.

"Bekleyin," dedim kardeşlerime, elimi uzatarak.

Merdivenlerin dibinde, Lars ve Rachel'ın açık arka kapıların yanında durduğu ilk limuzinden yaklaşık 20 metre uzakta durduk.

"Ne kadar geç?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Bazı sağlık sorunları olduğunu söyledi."

"Neler oluyor?" Massimo merdivenlerin tepesinden seslendi.

"İçeri dönüyoruz," diye bağırdım ona. "Ne?" Adriano haykırdı.

Severino'ya, "Bana daha önce söyleyemez miydin?" derken elimle merdivenlerden yukarı çıkmasını işaret ettim.

"Amcanla sadece birkaç dakika önce konuştum. Ayrıca -"

Aniden bir motor kükredi.

Şok içinde baktığımda bir motosikletin son hızla kaldırırma çıktı.

Üzerinde siyahlar giymiş iki adam vardı ve birinin elinde bir tabanca vardı.

Her şey yavaşlamış gibiydi. "SİLÂH!" Lars bağırdı.

Adriano, Valentino ve Roberto, Dario'nun üzerine atladılar. Lars ve Rachel Glock'larını çekti.

Ama motosiklet çoktan üzerimize çıkmıştı.

BLAM BLAM ~~BLAM~~ BLAM!

Motosiklet kaldırırma hızla yanımızdan geçerken arkadaki sürücü çılgınca ateş etti.

Neredeyse Lars'ın üzerinden geçiyordu, o da yolundan çekilmek zorunda kaldı. Rachel motosikletle Dario'nun arasındaydı.

Motosiklet yanından geçerken arkadaki s ű r ű c ű ateş etti -
BLAM BLAM BAM!

- Rachel'ın beyaz bluzunun önünde kırmızı lekeler oluştu.
Yüzünde şaşkın bir ifadeyle geriye doğru yere yığıldı.

"RACHEL!" Lars ılık attı, sesinde tam bir panik
vardı. Ona doğru koştu ve yanına diz çöktü.

Kıpırdamadan yatıyordu, gözleri cam gibiydi, ağzı açıktı,
kan bluzunu kıpkırmızı yapmıştı.

Kadın çoktan ölmüşü.

Motosiklet kaldırımından atladı ve caddedeki sıkışık araçların
arasından manevra yapmaya çalıştı.

Arabaların sürücöleri panik içindeydi ve amurluklara
arpıyorlardı.

Lars'ın yüzünde saf bir öfke ve delilik ifadesi gördüm.
Ayaa kalktı - bir nişancı pozu verdi - nişan aldı -
Ve kovuldu.

BLAM BLAM BAM!

Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama motosiklet
caddenin karşısındaki park halindeki bir arabaya çarptı.

As ve Bisiklet devrildi bitti, ve sürücü
ve Silahlı adam koşarak Palatine Tepesi'nin
kalıntılarına doğru gitti.

Lars hemen peşlerinden fırladı. "LARS,
HAYIR!" ılık attım.

Sofya

O üphanedeki monitörlerde Fausto ve ben ekrandaki iki dikdörtgeni izledik:

Bu ileriye dönük Kamera . ve
MOTOSİKLET

Şoför.

Ve silahlı adamın kamerası.

Ses yoktu ama görüntüler yeterince kafa karıştırıcıydı.

O ateş açarken Fausto ve ben nefesimizi tuttuk.

Namlu flaşını gördük -

Ama kardeşler donlarını korudukları için kimse vurulmamış gibi görünüyordu.

Niccolo'ya bir göz attım ve kalbim korkuyla çarpmaya başladı.

"Lanet olsun, Dario'yu ıskaladı!" Fausto küfretti.

Cevap vermek için zamanım olmadı çünkü motosiklet yoldan çekilen Lars'a doğru yöneldi.

Birdenbire, Rachel oldu Orada içinde ve
kameranın alan vizyonun -

Göğsü kıpkırmızı kesilirken yüzündeki şoku gördük.

"Hayır, O değil!" Fausto öfkeyle bağırdı.

"Sorun ne?"

"O kimin umurunda?"

"Hayır, bu mükemmel. Lars öfkeden deliye dönecek. Görevini terk ederse, diğerleri tahtadaki en güçlü taşlarını kaybederler."

Birdenbire hem sürücünün hem de tetikçinin kameraları yalpalamaya başladı. Motosikletin bir arabaya çarptığı anlaşıldı.

Saniyeler içinde iki adam da uzaktaki bir grup taş yığınının doğru koşmaya başladı.

Satranç takımına uzandım ve bir piyon aldım. "Biri gitti," dedim.

Niccolo

Lars'ın bir arabanın kaputunun üzerinden atlayıp şoför ve silahlı adamın peşinden koşmasını çaresizce izledi.

"İÇERİ GIRIN, İÇERİ GIRIN!" Diğerlerine bağırdım.

Merdivenlerin başında Massimo Dul'u iki askere teslim etti, onlar da onu aceleyle içeri taşıdılar.

Merdivenlerin dibinde Adriano, Roberto ve Valentino, Dario'nun ayağa kalkmasına yardım ettiler. Dario hariç hepsi tabancalarını çekmişti -

Tam o sırada trafikteki siyah bir SUV motorunu çalıştırdı ve kaldırıma çıktı.

Sırada ne olduğunu biliyordum.

Karar vermek için sadece bir anım vardı.

Palazzo'nun ön kapısına giden onlarca basamağa baktım.

Asla zamanında yetişemeyecektik. "LARS'I

TAKİP EDİN!" diye bağırdım.

Adriano, Dario'ya tutunup limuzinin önüne doğru ilerledi, Valentino ve Roberto da onu takip etti.

Cipin kapıları açıldı ve kurşun geçirmez yelekli ve silahlı dört adam dışarı döküldü.

Hepsini babam öldükten sonra Fausto'yla birlikte giden eski piyadeler olarak tanıdım.

KAHRETSİN!

"GİT, GİT!" Dario ve diğerlerinin peşinden fırlarken çığlık attım.

Massimo çoktan merdivenleri yarılamıştı -

Ne geri dönecek ne de dibe ulaşacak zamanı vardı.

Silahını kaldırdı -

Ama cipteki adamlar ateş açmadan önce değil.

BLAM BLAM BLAM BLAM ~~BLAM~~

Massimo'nun beyaz gömleği kırmızıya boyandı.

Kardeşim merdivenlere yığıldı ve hareketsiz yattı.

Sofya

"Y ES!" Massimo'nun mermer basamaklara düşüşünü dört farklı bedenin bakış açısından izlerken Fausto kükrüyordu Kameralar.

Tahtadan bir taş daha kaldırdım. "Piyon kaleyi alır," diye mırıldandım.

Niccolo'yu

W tam bir kaos izledi.
Adriano ve Valentino ilerideki harabelere doğru
koşarken Dario'nun yanında yer aldılar.
Roberto arkalarından geldi ve ben onlara yetişmek için
koşarken bana baktı.
Arkamızdan senkoplu silah sesleri geliyordu. Ve sonra,
ileride, bir yaylım ateşi -
Sanki on ya da daha fazla adam aynı anda ateş etmişti.

Sofya

Fausto ve ben monitörlere baktık.

Sekiz ayaklı askerler taş duvarların arkasına gizlenmişti, POV'ları kumtaşının yakın çekimleriyle doluydu.

Birden ayağa fırladılar ve bize net bir görüş sağladılar.

Yaklaşık 20 metre ötede, Lars onların yanından harabelere doğru koşuyordu.

Bir tuzağa düştüğünü çok geç fark etti. Silahını piyadelerimizden birine doğrulttu - Ama sekiz adam da aynı anda ateş etti.

Lars'ın gövdesi kırmızıya boyandı.

Birkaç kez sarsıldı, sonra geriye doğru yere devrildi.

Fausto kükreyerek onayladı.

"Sen vardı Doğru!" o Kalabalık, tokatlamak Ben üzerinde sevinçle omzuna vurdu. "Haklıydın ve şimdi o öldü!"

Tahtadan bir taş daha kaldırdım. "Piyon veziri alır."

Niccolo

(Lars'ın vurulduğunu gördük.

Biz duydum ve atışlar Birincisi, hangi
çizdi bizim

Dikkat.

Eski sütunlardan oluşan bir çemberi çevreleyen ağaçların
arasından onu zar zor görebiliyorduk.

Ama yeterince gördük.

Onun vücut sarsıldı olarak namlu flaşlar
patladı gelen yakındaki kalıntılar.

"HAYIR!" Dario en iyi arkadaşının yere düşüşünü izlerken
çığlık attı.

Aramızda hareketsiz kalmayan tek kişi Adriano'ydu. "Bu
t a r a f t a n , bu taraftan!" diye bağırdı.

Dario sağa, sütunlardan uzağa.

Tümü etrafında Biz, turistler vardı Çığlık
atarak ve Kaçıyorduk.

Başka bir ağaç korusuna doğru tökezledik.

Ve etrafımızda taş levhaların olduğu açık bir alana
girdik. Diğerlerinin çok gerisindeydim.

Roberto bana bakmak için arkasını döndü. "Niccolo - "

Tek bir silah sesi duyuldu -

Ve göğsünden, tam kalbinin üzerinde kırmızı bir sis patladı.
"ROBERTO!" Çığlık attım.
Yüzünde şaşkınlıkla bana baktı -
Sonra dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı.
Panik içinde ona doğru koştum.
Hayatım boyunca gördüğüm
yüz -
Aynada kendimin biraz değişmiş bir versiyonuna bakmak
gibi -
Şimdi bana boş boş bakıyordu.
Sadece bir saniye durakladım -
Koşmaya devam etmem gerektiğini biliyordum.
Ama ikiz kardeşimi öyle görmek...
Kendi ölümüne tanık olmak gibiydi.
Adriano'nun ileride "SAKLANIN!" diye bağırdığını
duyduğumda çalılıkların arasında uyuşuk bir şekilde
tökezledim.

Sofia

O ekranda Roberto, keskin nişancı tüfeğine sahip piyadelerimizden biri tarafından düşürüldüğünde uzakta küçücük bir figürdü.

"İşte paralı adam gidiyor!" Fausto gülerek söyledi.

Tahtadan bir taş daha kaldırdım.

"Piyon fili alır," diye fısıldadım.

Vurulduğunu görmek en çok onu incitti çünkü ikiz kardeşine çok yakın bir görünüşü vardı.

Niccolo...

Korktuğum şey buydu.

Niccolo

Valentino bir sonraki gidendi.
Onu sırtından vurdular.
Bir ikinci o oldu çalışıyor için sağlamak
kapak Adriano ve Dario için -
Ve bir sonraki adımda çimlerin üzerinde yüzüstü yatıyordu.
Adriano yalın dışarıgelen arkasında bir . ve
taş monolitleri, daha iyi bir ateş hattı elde etmeye
çalışıyorum -
Beyaz gömleğinin üzerinde birkaç kırmızı leke
belirdiğinde hareketsiz bir şekilde yere yığıldı.

Sofya

A Fausto kutlama yaparken, tahtadan iki taş daha kaldırdım.
"Piyonlar fil ve kaleyi alır."

Niccolo

"N O!" Adriano benimle Dario'nun arasına düşerken çığlık attım.

Dario 40 metre öteden bana baktı, bir sütunun arkasına çömelmişti, yüzünde panik ifadesi vardı.

Silahı yoktu.

Savunmasızdı.

Adriano'nun yanındaki çimlerin üzerinde duran tabancaya baktığımı gördüm.

"HAYIR - ORADA KAL!" Çığlık attım.

Dario'ya doğru koşarken silahımı yıkıntılara doğru ateşledim. Başaramadım.

Göğsümde ve karnımda üç keskin patlama gibi bir acı hissettim.

Onlar çaldı ve nefes dışarı . Ben, ve I

Sonunda diğerlerinin neden böyle tepki verdiklerini anlamıştım.

Tökezleyerek yere düştüm ve yan tarafıma yığıldım.

Göğsüme baktım.

Ve gömleğimin üzerinde ıslak bir şekilde yayılan parlak kırmızıya baktı.

Sofya

■ Niccolo yere düşerken acı içinde kıvrandı.
Vurulmuş gibi hissettim.
Onu orada yatarken izlerken ürperdim.
Ve Fausto'dan tüm kalbimle nefret ettim, "Siktir git,
Machiavelli!" diye alay ederken.
Titreyen parmaklarımla bir taş daha çıkardım. "...piyon
atı alır."

Niccolo

A ben orada yatarken, bir adam koşarak geldi.
Eski askerlerimizden biri.
Silahımı benden uzaklaştırırken bana sempatik bir şekilde baktı -
Ama uzun süre kalmadı. Onun yerine Dario'ya doğru koştu.
Etrafında yaralı bir aslanın etrafını saran sırtlanlar gibi beş asker vardı.
Silahlarının hepsi ona doğrultulmuştu - ama tereddüt ettiler.
En büyük ağabeyim hayatı için yalvarmak yerine onlara kaşlarını çattı.
"Yap şunu," diye hırladı.
Bir saniye sonra tabancaları ateş yağmuruna tutuldu... Ve Dario yere yığıldı.

Sofya

İ beyaz şahı tahtanın üzerine devirdi. "Şah mat," dedim.

Fausto yerde yatan Dario'nun sessiz görüntüsüne baktı, beyaz gömleği yavaş yavaş kırmızıya dönüyordu, gözleri ve yüzü bin metre öteden boş boş bakıyordu.

"Bu... Bu bitti." Fausto Fısıldadı, neredeyse gibi inanamadı.

Sonra bir kahkaha patlattı.

"BU BİTTİ!" o Kükredi ve kaldırılmış her ikisi de kollar sevinç içinde. "**BİTTİ!**"

"Tamamen değil," dedim çantama uzanırken.

"Ne demek istiyorsun?" Fausto'nun yüzü sevinçle doluydu, hâlâ kutlamaların içinde kaybolmuştu.

Tabancamı çıkarıp yüzüne doğrulturken ondan bir metre kadar uzaklaştım. "Öde bakalım."

F Austo şok içinde bana baktı. "Ne yapıyorsun?"
"İlk tanıştığımızda verdiğin tavsiyeye uymaya ve hile yapmaya karar verdim."

Küçümseyici bir kahkaha attı. "Sen *ciddi misin?*
Şu anda?"

"Ölümcül derecede ciddi."

Silahı monitörlere doğru tuttum ve kasten ateş açtım.

BLAM BLAM BLAM BLAM ~~BLAM~~

Monitörler kıvılcım yağmuruna tutularak patlarken ve tüm ekranlar kararırken Fausto çığlık atıp tökezledi, kollarıyla başını kapattı.

"NE THE S.KTİR IS SİZİN PROBLEM?!" Fausto çığlık attı.

"Sorun şu ki, işiniz bittikten sonra insanlara nasıl davrandığınızı gördüm."

"Nesin sen -" diye başladı, sonra durdu. "Verona'daki morg görevlisi. Dante'nin boğduğu adam."

"Aynen öyle."

Fausto başını salladı. "O bir hiçti. Ben *asla* bunu sana yapamam."

"Güzel. Öde o zaman."

"Bu tatsızlığa hiç gerek yoktu," diye tersledi. "Bunların *hiçini* yapmana gerek yoktu."

"Katılmıyorum. Şimdi oyalanmayı bırak."

"Neden oyalanayım ki?"

"Çünkü Dante'nin her an kapıdan girip beni vuracağını düşünüyorsun. Ama vurmayacak - çünkü onunla bir anlaşma yaptık. Öyle değil mi, Dante?" diye seslendim.

"Evet," dedi boğuk bir ses kütüphanenin kapalı kapıları arasından.

Fausto'nun yüzündeki kan çekildi.

"DANTE, seni lanet olası hain!" diye bağırды.

"İroniye bak," diye kestirip attım. "Adamlarına daha iyi ödeme yapmalıydın."

"NE OLURSA OLSUN SHE BAĞIŞ SEN, GELECEĞİM.
ÜÇLÜ O!"

Fausto çığlık attı.

"Hatırlamıyor musun?" Dante'nin sesi alaycı bir şekilde sordu. "Ben lanet olası bir hainim."

Silahımla masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarı işaret ettim ve Fausto'ya, "Onunla konuşmayı kes ve oraya gidip bana paramı ver," dedim.

Dışlerini gösterdi. "Ya yapmazsam?"

Silahı ayaklarına doğrulttum ve ateş ettim. **BLAM!**

mermerinin parçaları yukarı zeminden tekmeledi,
ayrıldı

görünür bir oyuk izinin arkasında.

"TAMAM, DOĞRU!" Fausto çığlık attı olarak
masaya doğru koştu.

Dizüstü bilgisayarın üzerine eğildi, yüzü öfkeliydi. Yazarken birkaç dakika geçti.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordum.

"20 milyonun hepsini tek bir hesapta toplayamam," diye hırladı, "o yüzden birkaç tane açmam gerekiyor."

"O zaman acele et."

"Bunu ne zamandır planlıyorsun?" diye çıkıştı. "Ne, paramı aldığıma emin olmak için mi? Verona'dan beri."

Fausto bana baktı, yüzü öfke doluydu. "Bunu yapma zahmetine bile girmemeliydim. Parayı aldığımda beni öldüreceksin."

"Hayır, öldürmeyeceğim."

"Doğru," dedi alaycı bir tavırla.

"Yemin ederim seni öldürmeyeceğim," diye söz verdim.

Gözlerini kıstı. "Sanki başkası öldürecekmiş gibi söylüyorsun." "Ben değil."

"Dante mi?"

"Hayır."

"Diğer piyadelerim?" "Hayır.

Hesaplar açık mı?" "Evet," diye homurdandı.

"İyi - o zaman geri çekil," dedim silahla yan tarafa işaret ederken.

"Önce beni öldürmeyeceğine yemin et," diye hırladı.

"Yemin ederim." Sırıttım, sonra dedim ki, "Ben de senin gibi yapabilirim

Cosa Nostra tipleri bunu yapar ve benim için kutsal olan bir şey üzerine yemin ederler." "Öyle mi?" diye alay etti. "Peki bu ne olabilir?"

Gözlerimi dikip ona baktım. "Evleneceğim adama olan aşkım üzerine."

Fausto'nun alnı şaşkınlıkla kırıştı. "...Ne?!"

"Hazırız, Dante," diye seslendim.

Kütüphanenin kapıları açıldı.

Ve yedi ölü adam kapıdan içeri girdi.

O Belki de bunun etrafına tırnak işareti koymalıyım:
'Ölü' adamlar.
Dario...

Adriano...

Massimo...

Lars...

Valentino...

Roberto... Ve

Niccolo.

Beyaz gömlekleri kırmızıya boyanmıştı. Lekelerin ortasında, kumaşta yırtık delikler görünüyordu...

Ama her bir adam hayattaydı.

Onlar yürüdü içinde Sessizce, her biri bir taşıyan a Tabanca yere doğrultulmuştu.

Koridorda arkalarında Dante ve Rachel vardı. Bluzu da kırmızıya boyanmıştı.

Kardeşler ve Lars içeri girdikten sonra Dante ve Rachel ahşap kapıları yankılanan bir GÜRÜLTÜYLE kapattı.

"...Hayır..." Fausto yeğenlerine bakarken dehşet içinde fısıldadı. "Hayır - öldüğünüzü gördüm!"

Niccolo, "Daha iyiyiz," diye espri yaptı.

"Aslında," dedi Dario amcasına, "sen sadece öldüğümüzü *sandın*... oysa olan tek şey birazcık Hollywood büyüydü."

Gömleğini yırtıp açtı -

Altında, deriye bantlanmış, patlamış balonlardan kırmızı damlayan pedler açığa çıkıyordu.

"*Baba filmi*ni izlemiştin," dedi Massimo. "Sekiz yaşındayken bana göstermiştin. Sonny gişede vurulduğunda, onun gerçekten öldüğünü sanmıştım - ama sen bana bunun sadece uydurma olduğunu söylemiştin."

Adriano kötü niyetli bir gülümsemeyle, "Onlara fişek diyorlar," dedi. "Küçük patlayıcılar ve sahte kanla doldurulmuş balonlar. Niccolo dün gece Roma'ya gelip bizi tuzağa düşürmeleri için birkaç filmci tutmuş."

Valentino, "Canım çok yandı," diye sııttı. "Ama şu anda yüzünü görmek? Kesinlikle buna değer."

"Değeri *en az* 28 milyon avro," diye kestirip attı Roberto - Fausto'nun onlardan çaldığı miktar.

Fausto telaşla kardeşlere baktı. "Ama - siz olmadan bunu yapamazdınız..."

Sonra fark etti ki.

Ve bana saf bir nefretle baktı. "Seni lanet *olası* *amcık*," diye hırladı.

Niccolo'nun yüzü bir öfke maskesine dönüştü.

Silahını kaldırdı ve ateş etti.

Fausto'nun sol kolu kırmızıya boyandı.

Yaşlı adam haykırdı ve yarayı kavradı. Olanlar karşısında nefesim kesildi - ama şoktan değil.

Tepkim tek bir düşünceden kaynaklandı:

Benim için ölebilirdi.

Tarif edilemez bir şey hissettim - Çok ilkel bir duygu, çok şiddetli bir arzu -

Kendime engel olamadığım, çok değerli olduğum hissine kapıldım.

Niccolo'nun kollarına atıldım -

Ve beni tutkuyla öptü.
Sonra ayrıldım ve ona baktım.
Sanki onu daha önce hiç gerçekten görmemiştim... Ve onu her zamankinden daha çok istiyordum.
Niccolo bana gülümsedi -
Sonra yüzünü buruşturdu ve kardeşlerine döndü. "Özür dilerim, ben sadece - özür dilerim."
Dario kıkırdadı. "Anlaşılabılır."
"*Bayıldım!*" Adriano güldü. "Kontrolünü ASLA kaybetmiyorsun!"
"Evet, şey..." Niccolo bana sıkıca sarılırken mırıldandı.
"Sana bundan daha iyi atış yapmayı ben öğrettim," diye şaka yaptı Lars. Niccolo, "Ben sadece ona kanat germeye çalışıyordum," diye itiraz etti. "Aferin o zaman."
"SİKTİR GİT!" Fausto çığlık atarak dikkatimizi tekrar ona çekti. "HEPİNİZİN AMINA KOYAYIM! DEVAM EDİN VE BITİRİN ŞU İŞİ!"
"Bunun ne kadar süreceği konusunda söz hakkın yok amca," dedi Dario soğuk bir sesle.
Fausto'nun yüzünde ilk kez gerçek bir korku gördüm.
Sonra bana döndü. "Seni küçük amcık - BÜTÜN karıların amcık!"
"Bu yine işe yaramayacak," dedi Niccolo.
"Ama bunu söylemeye devam edersen seni taşaklarından vurup kan kaybından ölmene izin vereceğimizi bil," dedi Adriano. "Yavaşça."
"Ne istiyorsunuz?" Fausto hırladı. "Önce paramızı," dedi Dario. "Roberto."
Roberto aceleyle Fausto'nun dizüstü bilgisayarının yanına gitti ve klavyede öfkeyle yazmaya başladı.
"Sen iyi misin?" Niccolo bana fısıldadı. Başımı *evet anlamında salladım*. "Sen mi?"
Kıkırdadı. "Valentino'nun dediği gibi, patlayıcılar gibi a orospu çocuğu - ama I tahmin et Eğer o yardım etti satmak bizim

Ölümler, buna değdi."

"Oh," dedim suratımı asarak, "izlemek *korkunçtu*."

"Bekle," diye hırladı Fausto, "bunu *nasıl* yaptınız?!"

"Patlayıcıları kendimiz tetikledik," dedi Massimo küçük metal bir tüpü havaya kaldırdı. Ucunda kırmızı bir düğme ve koluna dolanan bir kablo vardı. "Silah seslerini duyana kadar bekledik, sonra düğmeye bastık."

"Ama - mermiler - " diye mırıldandı Fausto, sonra farkına varınca yüzünde acımasız bir ifade belirdi. "Kurusıkı."

"Evet," dedi Valentino.

"Şey... buraya gelene kadar kurusıkıydılar, o noktada onları gerçek mermilerle değiştirdik," dedi Niccolo, sonra gülümsedi. "Bunu zaten biliyorsun."

Fausto dehşetle baktı. "Ama - bu şu anlama geliyor - *piyadelerimin her biri bu işin içinde miydi?!*"

"Sen onlara daha iyi davranmalıydın," ben soğuk bir şekilde dedim.

"Dante onlara anlaşmayı önerdiğinde, her biri evet dedi."

"Ve sen," diye hırladı. "Bana ihanet etmeye ne zaman karar verdin?"

"Modena'da *benim için en iyi* olanı yapmaya karar verdim," dedim, Fausto gibi bir hainle 'ihamet' kelimesini kullanmayı reddederek.

Şaşkın şaşkın baktı - ta ki bir anlık tanıma hissi gelene kadar. "Morg görevlisi," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Dante'ye onu öldürttükten sonra, ne pahasına olursa olsun senin elinden kurtulmam gerektiğini biliyordum. Niccolo iki gece önce bana planını anlatana kadar *nasıl yapacağımı* bilmiyordum."

Hepsi doğruydu.

Fausto'nun artık işine yaramayan insanları nasıl ortadan kaldırdığını gördükten sonra seçimimi yapmıştım.

Ona karar verdiğim şeyin tam tersini söyledim ve o zamandan beri ona yalan söyledim.

Başından beri bir çıkış yolu arıyordum.

İstediğimi elde etmenin ve Fausto'dan zarar görmeden kaçmanın bir yolu.

Son zamanlarda sadece kendimi düşünmeyi bırakmıştım.

Çünkü aşık olmuştum.

Sadece o zaman bunu itiraf edememiştim.

Galleria Borghese gecesi, Niccolo'nun yanında yer alıp almamak konusunda uzun uzun düşünmek zorunda kalmıştım - ne olursa olsun, tamamen ve geri dönülmez bir şekilde onun yanında yer alacaktım.

İçten içe bunu istemiştim.

Sadece kendimi bunun intihar olmadığına ikna etmem gerekiyordu.

Fausto ona başından beri yalan söylediğimi düşünemiyordu.

"Ama Konsey'de bir dişi kaplan gibi tartıştın!"

"Çünkü aksi takdirde bir şeylerden şüphelenirdin. Ayrıca," dedim Niccolo'ya şakacı bir gülümsemeyle, "kazanmayı severim."

Niccolo da bana sırtarak karşılık verdi.

Fausto bana son bir kez tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra yeğenlerine döndü.

"Tüm bunları nasıl zamanladın?" diye sordu, merakı öfkesinin önüne geçmişti. "Çok *gerçekçi* görünüyordu..."

"Adamlarınızın tam olarak ne zaman geleceğini bilmediğimiz için

"Lars," dedi, "fişekleri tetiklediğimizde zamanlamanın yanlış olacağını biliyorduk - "

"Bu yüzden vücut kameralarındaki sesi devre dışı bıraktık," dedim.

Fausto bana baktı. "Gallo da mı işin içindeydi?"

"Gerçekten herkese *bok gibi* para ödüyorsun, bunu biliyor musun? Polis şefinize fazladan 30 bin dolar nakit para verdim - kendi cebimden - ve o da sesin yayınlanamayacağı şekilde ayarlamayı kabul etti. Sonra herkes 'öldüğünde' monitörleri vurdum. Bu Dante'nin herkese mesaj atıp güvenli olduğunu söylemesi için bir işaretti."

" hangi noktada biz aceleyle buraya buraya *sizi* görmek için, "

Adriano bitirdi.

"Bütün bu kurnazlık niye?" Fausto sordu. "Neden beni öldürmeleri için kendi adamlarıma para vermedim?"

"Çünkü bunu kendimiz yapmak istedik," dedi Dario soğuk bir sesle.

"O zaman neden piyadelerime kenara çekilmeleri için para vermiyorsunuz?" Fausto küçümseyerek sordu. "Neden ön kapıdan girip bana suikast düzenlemediniz?"

"Geldiğimizi görürdünüz," dedi Massimo monitörleri işaret ederken. "Kendine barikat kuracak ya da bir silah alıp ateş etmeye başlayacak zamanın olabilirdi."

"Ya da daha kötüsü, piyadelerinize para atmaya başlardınız," dedi Roberto. "Biri size hayatınız boyunca kazandığınızdan daha fazla para vaat ettiğinde 'hayır' demek zordur... bu yüzden onları ayartma yeteneğinizi ortadan kaldırmaya karar verdik."

"Ayrıca," diye ekledi Niccolo, "bu küçük maskaralık Don Severino'ya karşı bize biraz hareket alanı sağlayabilir, çünkü *ilk* saldıran *sen oldun*."

Fausto karanlık bir şekilde kıkırdadı. Baştan aşağı bir *consigliere'di* o. Dâhiyane bir planı gördüğünde takdir edebilirdi, sokulan *kendisi* ~~da~~ bile.

"20 milyon avronu kaybedeceksin," diye hırladı bana.

"Ama bir koca kazanacağım," dedim sahte bir tatlılıkla, "ve bana bakılmasını sağlayacak bir aile."

"Aynen öyle," diye onayladı Adriano.

Niccolo şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne?" Adriano kavgacı bir tavırla konuştu. "Tıpkı senin söylediğin gibi bizim için geldi. Bana kalırsa, istediği her şeyi alabilir."

Diğer kardeşlerin hepsi güldü.

"Demek mutlu sona ulaştın," diye alay etti Fausto, sonra da koridoru işaret etti. "Geri kalanlar bundan ne kazanıyor?"

"Onlara ne kadar para vaat ettiysen," dedi Dario.

"Adam başı yüz bin," dedim ona.

Dario başını salladı, sonra Fausto'ya döndü. "Bu ödemeyi onurlandıracağım ve tüm adamlarıma aynısını vereceğim. Ayrıca Dante, Floransa'daki Adriano gibi, Toskana'daki bölgeni benim *kaptanlarımdan* biri olarak devralacak. Adamların *onun* ve dolayısıyla *benim adamlarım* olacak, tıpkı babamın olduğu gibi. Ayrıca, hem Dante'nin piyadeleri hem *de* benimkiler olmak üzere herkes ileriye dönük tüm kârlardan pay alacak."

"Paranı boşa harcıyorsun," diye tersledi Fausto. "Aslında," dedi Roberto bilgisayarda yazmaya devam ederken. dizüstü bilgisayar, "sadece ikramiyeler 8 milyon avro olacak - *sizinle* savaşmaktan çok daha az maliyetli. Ve performansa dayalı teşvikler herkesin daha da sıkı çalışmasını sağlayacaktır."

"Muhasebeciyi dinleyin," dedi Niccolo.

"Bitti," diye duyurdu Roberto dizüstü bilgisayarı kapatıp kolunun altına koyarken ve masanın diğer tarafındaki bizlere katılırken. "Açık hesaplarındaki her şeyi -32 milyon avrodan fazla- transfer ettim ve dizüstü bilgisayarındaki tüm şifreleri değiştirdim. Burada işimiz bittikten sonra geri kalanını da inceleyeceğim."

Fausto kaşlarını çattı. "Yani... sen kazandın. Bana merhamet göstermeyeceğini bildiğim için merhamet dilenmekle uğraşmayacağım. Sadece tek bir şey istiyorum."

"Neymiş o?" Dario soğuk bir şekilde sordu. "Çabuk ol," diye hırladı Fausto.

"Bunu yapabiliriz," diye kabul etti Dario. "Ama önce: Fausto Rosolini, ailemize ve özellikle de babamıza karşı ihanetten suçlu bulundun."

Fausto'nun yüzündeki acımasız ifadeden söylenenleri anlamıştı.

Sanki işaret verilmiş gibi, odadaki herkes silahını kaldırdı ve Fausto'ya doğrulttu - Lars da dahil, ama konuşmayan tek kişi oydu.

Massimo, "Bu suçun cezası ölümdür," dedi.

Roberto gitti Sonraki. "Hayır istek için merhamet olacaktır ağırlanacaktır; hiçbir şekilde geri adım atılmayacaktır."

Adriano kötü niyetle sırtıttı. "Bu eylemden *dünyadaki tüm zevki* alıyorum..."

"Ama teselli bul, suçun senin ve senin tek başına," dedi Valentino.

"Yok . senin sevilen olanlar olacak acı çekmek için suçlarınız - sadece siz," dedi Dario.

Niccolo'nun yüzü öfkeyle buruştu. "Cehennemde yanasın... ve Tanrı ruhuna ASLA merhamet etmesin."

Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım -

Ancak bu, patlayan silah seslerini bastırmaya yetmedi.

Fausto'nun Yeri vücut sarsıldı olarak iki düzine Mermiler göğsünü parçaladı.

Yüzü acıyla buruştu -

Ve sonra geriye doğru yere yığıldı. Ancak o zaman adamlar ateş etmeyi bıraktı.

Ellerimi çektiğimde kulaklarım çınlasa da, yere düşen pirinç mermi kovanlarının çınlamasını duyabiliyordum...

Ve Fausto'nun nefes almak için çırpınan yavaş, ıslak gurultusu.

Adriano hepimizden uzaklaştı, Fausto'nun cesedinin üzerinde durdu ve silahını doğrudan amcasının kafasına doğrulttu.

BAM!

"Bu babam için," diye hırladı Adriano, "seni orospu çocuğu."

Niccolo

U Lazaro'nun ölümünde olduğu gibi, içi boş bir hissizlik hissetmedim... Sadece bizi öldüren adam için vahşi bir sevinç duydum.

babamız ve bize eziyet eden adam sonunda ölmüştü. Belki de bir parça hüznün vardı. Çocukluğumdan beri beni eğiten adamı hatırladığımda... Bir zamanlar ikinci bir baba gibi sevdiğim adam. Ama kendime insanın uzun zaman önce öldüğünü hatırlattım. Yıllar önce değilse bile, babamızın ölüm emrini verdiğinde öldüğü kesindi.

Yine de aklımda kalan acıları bir kenara ittim. Hâlâ yapacak işlerimiz vardı.

Sofia'yı sertçe öptüm, sonra gözlerinin içine bakmak için öpücüğü kestim.

"Teşekkür ederim," dedim ciddiyetle.

"Evet, teşekkür ederim," diye onayladı Dario. "Ailemizi muazzam miktarda acı ve ıstıraptan kurtardınız."

O döküm onu gözler aşağı at Birincisi, sonra baktı utanarak ayağa kalktı. "Sen... sen benim ne kadar dahil olduğumu göz ardı edebilirsin

Fausto'nun yaptığı her şeyde?"

"Niccolo bana senin babamızın ölümüyle hiçbir ilgin olmadığını söyledi," dedi Dario. "Bu doğru mu?"

"Evet," dedi kız şiddetle. "Hiçbir şey."

"O zaman geri kalanını affedebilirim... özellikle de bugün burada bize ne kadar çok şey verdiğinizizi görünce. Tekrar teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye mırıldandı Sofia... Ve yüzü hafifçe pembeleşti.

"Yüzün kızarıyor!" Sevinçle haykırdım.

Kesinlikle çok sevimli görünüyordu -

Yani soğukkanlı stratejist ve belanın aksine
Cosa Nostra.

"Kes şunu," diye fısıldadı bana, utanmıştı.

Adriano silahını kılıfına sokup ona doğru yürürken,

"Cidden," dedi, "TEŞEKKÜRLER."

Elini onun omzuna koydu ve gözlerinin içine bakarak başını salladı -

Tıpkı Alessandra'nın evimizden ayrıldığı gece onu alnından öptüğü gibi.

İçin Adriano, o oldu ve eşdeğer . biri
başka gözyaşları da akıyordu.

"Şu haline bak," diye takıldım ona. "Tamamen duygusalsın."

"Ah, siktir git," dedi sırtarak elini çekerken.

Diğer tüm kardeşlerim de -Massimo, Roberto ve Valentino- ve Lars da teşekkürlerini mırıldandılar.

Sofia utanç içinde gözlerini yere indirdi ve daha da kızardı.

Ama yine de ciyak ciyak "Bir şey değil" demeyi başardı.

"Yeni baldızınla ilk kez tanışmak için harika bir yol.
zaman," dedi Massimo.

Odadaki herkes kahkahalara boğuldu -

Bana şok olmuş bir gülümsemeyle bakan Sofia hariç. "Onlara
söyledin mi?!"

"Tabii ki onlara söyledim," diye fısıldadım, sonra onu tekrar öptüm.

Lars seslendi, "İçeri girebilirsiniz - bitti!" Sofia ve ben kütüphanenin kapılarının açılmasını izledik.

Rachel koşarak odaya girdi ve Lars'ın kollarına atıldı. Lars onu yakaladı ve öpmek için etrafında döndürdü.

"Bunu yapmamız gerek," diye fısıldadı Sofia. "Sonra," diye sııttım. "Söz veriyorum."

Dante odaya girdi ve başını Dario'nun önünde eğdi. "Don Rosolini."

Dario elini Dante'nin omzuna koydu. "Bizim için yaptığın her şey için teşekkür ederim dostum. Geri dönmen çok güzel."

"Geri dönmek güzel," diye karşılık verdi Dante minnettarlıkla. "Senden bir iyilik daha isteyeceğim," dedi Dario. "Ne olursa."

"Cesedin ortadan kaldırılması ve her şeyin mümkün olduğunca temizlenmesi gerekiyor."

"Her şeyi halledeceğiz, Don Rosolini. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Cesedi sarar sarmaz arabalarınızdan birinin bagajına atın. Toskana'ya döner dönmez cesetten kurtulun ve adamlarınızı da yanınıza alın. Geri kalanımız derhal Roma'dan ayrılmaya hazırlanmalı."

"Don Severino ne olacak?" diye sordum.

Dario bana acımasız bir bakış attı. "İçimden *bir ses onun bizi* aramaya gelecekler. "

W *Palazzo*'ya geri döndüğümüzde, ayak askerlerimiz bizi fetheden kahramanlar gibi ön tarafta karşıladı.

"İyi misin?!" Adamlarımız etrafımızda toplanıp gülerek tezahürat yaparken Giorgio sordu.

Dario, "Öyleyiz," diye teminat verdi onlara. "Hepinize teşekkür ederim - ama polis işe karışmadan önce önümüzdeki 30 dakika içinde buradan ayrılmamız gerekiyor."

"Her şeyi hazırlayacağız, Don Rosolini," diye söz verdi Giorgio. Sonra da diğer adamlara bütün bavullarımızı ve eşyalarımızı toplamalarını emretti.

Palazzo'ya girer girmez tüm eşler kocalarının kollarına atıldı.

"İyi misin?!" Alessandra haykırdı.

Dario şefkatli bir gülümsemeyle onun yanağını okşarken "İyiyiz," dedi. Sonra elini Alessandra'nın karnındaki bebeğin üzerine koydu. "Ufaklık iyi mi?"

Alessandra öpüşmeden hemen önce, "Evet ama *lütfen* bunu bir daha yapma," diye yalvardı.

Kadınlara büyük bir 'yanlış bayrak operasyonu' olacağını ve gördükleri hiçbir şeye inanmamalarını söylemiştik -

Ama ön kapının hemen dışındaki silah seslerini duyduktan sonra zor olmuş olmalı.

Lucia, Massimo'nun koluna vurarak, "Piç kurusu," diye hırladı. Ve sonra atladı yukarı içinde onun kollar ve öptü ona tutkuyla bağlıydı.

Bianca, Cat ve Mei-ling biraz daha "*iyi olmaya sevindim*" modundaydı.

"Hoş geldiniz Geri." ve Dul dedi.

"Sen oldukça ve
ünlüler."

"Ne demek istiyorsun?" Valentino sordu.

Oturma odasının duvarındaki 98 inç düz ekran televizyonu işaret etti. "Önce medyayı telaşlandırdınız - sonra da onları tamamen şaşkına çevirdiniz."

Bir haber sunucusu anlatırken kaydedilmiş görüntüler ekranda oynatıldı. Alttaki metin bloğunda "*Görünürdeki Çatışma Bir Aldatmaca mı?*" yazıyordu.

Bir haber helikopteri çılgılık atan turistlerin videosunu çekmişti. Palatine Tepesi'nde koşuyordu. Kamera, yerde yatan çok sayıda cesede yakınlaştı -

Sonra birden ayağa fırladılar ve yıkıntılar arasında koşmaya başladılar.

Haber programı kameramanın ~~şarkı~~ söylediği "*Bu da ne?*" cümlesini bipleyerek verdi.

"Siz ünlüsünüz," dedi Dul sert bir şekilde

"Tebrik ederim." "Harika,"
diye homurdandım.

En azından bireysel özelliklerimiz net değildi. Ekrandaki resimde ben, Roberto, Adriano ve Dario'nun olduğunu biliyordum - ama grenli görüntülerden bunu anlamam mümkün değildi.

Dul kadın yanımda duran Sofia'ya baktı. "Yani... tekrar karşılaştık."

Odadaki tüm kadınlar dönüp ona baktı.

Sofia yüzünü buruşturdu. "Konsey'de olanlar için özür dilerim."

Nişanlımın Dul'u sorgulama şeklinin oldukça acımasız -ve küçümseyici- olduğunu hatırladığına şüphe yoktu.

"Canım," dedi yaşlı kadın, "nadiren *biriyle* karşılaşıyorum Beni senin kadar etkileyen başka biri daha yok."

"Nonna senin hakkında böyle diyorsa," diye araya girdi Lucia, "o zaman sen *tanbir baş belasısın*."

Tüm oda güldü ve Sofia da katıldı.

Dul kadın torununa, "Diline dikkat et," dedi ve sonra dönüp hem bana hem de Sofia'ya muzip bir bakış attı. "Müstakbel kocanla işler yolunda gitmezse, gel beni bul - bir danışmana ihtiyacım var. "

Sofia sıırıttı.

"Asla," dedim Dul'a, Sofia'yı yanıma çekerek. "O zaten kilit altında."

"Daha fazla öderim," diye şaka yaptı Dul. En azından ben bunun bir şaka olduğunu *düşünüyorum*.

Roberto, "O halde 20 milyon avroyu aşmanız gerekecek," dedi.

Dul kadın kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Aman Tanrım - bir daha düşündüm de, yaklaşan evliliğiniz için sizi tebrik ederim."

"Lafı açılmışken, eve döndüğümüzde parayı size ulaştıracağız," dedi Roberto.

"Hayır," dedi Sofia başını sallayarak.

"Fausto'nun askerleriyle yaptığı anlaşmayı onurlandırdık. Seninle yaptığı anlaşmayı da onurlandıracağız."

"Aslında," dedi Sofia, hafif bir gülümsemeyle bana bakarak, "ödeme olarak tek istediğim... bir yüzük."

"Şanslıyım o zaman," dedim, "burada bir tane var."

Cebimden kapaklı bir kutu çıkardım.

Tam da bu an için yanımda getirmiştım. Sofia şaşırmış görünüyordu -

Sonra önünde diz çöktüğümde sıırıttı.

Bütün kadınların nefesi kesildi.

"Bunu kanlı bir gömlekle mi yapacaksın?" Sofia şakayla karışık sordu.

"Kanlı gömlek ve her şey," diye onayladım. "Sofia Toscani... sen tanıdığım en büyüleyici, en güzel, en zeki kadınsın. Seninle tanıştığım andan beri seni tamamen büyüleyici buluyorum. Sen gerçekten güzel, görkemli, hayatı aydınlatan bir yıldızsın. Eğer kabul edersen, kalbim sonsuza dek senin olacak. Benimle evlenir misin?"

Sırıttı - ve sonra *evet anlamında* başını salladı, eğildi ve beni öptü.

Kadınların hepsi ayyyyy *diye* bağırdı ve erkekler de alkışladı. "Hadi bunu resmileştirelim," dedim, hala diz çökmüş bir şekilde. yüzüğü kutudan çıkardı.

"Bunu Sistine Şapeli'nde yapamaman çok kötü," diye şaka yaptı Sofia.

"Bundan bahsetmen çok komik. Massimo?"

Massimo, *palazzo'nun* kütüphanesinde bulduğum bir sehpa kitabıyla yanıma geldi.

Vatikan'ın muhteşem fotoğraflarından oluşan bir koleksiyonu.

Aziz Peter Bazilikası...

Haritalar Galerisi de dahil olmak üzere Vatikan Müzesi... Ve Sistine Şapeli.

Massimo kitabı Şapel'in tavanının iki sayfalık bir resmine doğru açarak başımızın üzerine astı.

Ne yaptığını fark eder etmez Sofia bir kahkaha patlattı -

Hayatımda duyduğum en güzel sestir.

Yüzüğü parmağına takarken "Dileğin benim için emirdir," dedim.

Beni tekrar öpmek için gülümseyerek eğildi -

Odanın diğer tarafından öfkeli ve soğuk bir erkek sesi duyduğumuzda.

"Nişan partisine gelebildiğime çok sevindim."

Don Severino.

Kardeşlerim ve Lars eşlerinin önünde bir duvar oluştururken hızla ayağa kalktım.

Don Severino salonun en ucunda duruyordu.

şeytan kadar öfkeli ve Azrail kadar acımasız görünüyordu.

Dört piyadesi Mahşerin Dört Atlısı gibi arkasında duruyordu.

Tek tesellim silahlarını çekmemiş olmalarıydı.

Henüz çekmemişlerdi.

"Efendim, özür dilerim," dedi Giorgio, Severino'nun piyadelerinin arkasından koşarken Dario'dan özür dileyerek. "Gizli bir girişten girmiş olmalılar - tüm kapıları korumaya almıştım."

Dario güven verici bir şekilde başını sallarken, "Sorun değil," dedi. "Gidip gidişimizle ilgilenin."

Giorgio Severino'ya kuşkuyla baktı ama dönüp odadan çıktı.

"Neden buradasınız, Don Severino?" Neşeyle sordum.

Severino'nun şaka yapacak hali yoktu. Bana ölü gözlerle baktı ve "Çünkü burası *benim evim*" dedi.

0-kaaaaaay...

Dario'ya döndü. "Ne yaptın lan sen?"

Dario sakince, "Endişelenmene gerek yok," diye cevap verdi.

Severino kırmızı lekeli gömleklerimizi işaret ederken, "Kıyafetleriniz aksini söylüyor," diye hırladı. "Tek sorum şu, polis neden etrafı sarmıyor?"

"Çünkü Roma Polis Departmanı'ndan Yüzbaşı Gallo, bugün Palatine Tepeleri'nde bir aksiyon filminin çekileceğini emniyetteki herkese haber verdi," dedim. "Şu 'buluntu görüntü' şeylerinden biri. Polis departmanından vücut kameraları bile kiraladık. Bugün büyük final vardı, bu yüzden polisler uzak durmaları gerektiğini biliyorlardı."

"...gerçekten mi," dedi Severino yavaşça, onunla dalga geçip geçmediğimi tam olarak bilmiyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bir film çekmediğimizin *tamamen* farkındaydı.

Ama polisler ve örtbas hikâyesiyle ilgili kısmın gerçek olup olmadığını anlayamıyordu.

"İzinleri zamanında alamadık," dedim, "ama oraya buraya birkaç iyi yerleştirilmiş ödemeye, eminim her şeyin tarihini geriye çekebilirler."

"Peki *diğer* evime gittiklerinde ne bulacaklar?" Severino hırladı. "Fausto'nun kaldığı ev mi?"

"Hiçbir şey," dedi Dario.

"*Hiçbir şey mi?!*"

"Belki film için kullanılan bazı piroteknikler nedeniyle kütüphanenin duvarlarında ve zemininde bazı hasarlar olabilir," dedim. "Bunu telafi etmekten mutluluk duyarız. Ama kan yok. Ve kesinlikle ceset de yok."

"Peki Fausto nerede?" Severino öfkeyle sordu.

"Toskana'ya dönüyor."

"O zaman belkiBiz gerekir Ara Onu."

Severinodedi... yine de telefonuna uzanmadı.

"Cevap vermesini beklemezdim."

Severino karanlık bir sesle, "Sanırım hiç," dedi.

Gülümsedim. "Muhtemelen açmaz."

Severino ihanetimizin boyutlarını yeni yeni anlamaya başlamış gibi yavaşça başını salladı.

"Ya Fausto'nun adamları?" diye sordu.

"Şey," Dario dedi, "Onlar değil *onun* adamları artık. Onlar *benim*."

Severino kardeşime baktı -

Sonra tek bir kısa kahkaha attı.

"Gerçekten çok iyisiniz, Don Rosolini," dedi karanlık *bir* sesle. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye cevap verdi Dario. "Yapma," diye alay etti Severino, sonra Sofia'ya baktı. "Ve

Sen. Dün Konsey'de sergilediğin hırçınlıktan çok etkilendim. İhanetinizden bu kadar iğrenmemiş olsaydım, bunun bir oyun olmasından *daha* da çok etkilenirdim."

"Adamlarının her birinin

Onu, " Sofya dedi Soğukkanlılıkla, "Ben olsam söyle Fausto oldu sorun bende değil."

Severino tehditkâr bir şekilde gülümsedi.

"Benim gördüğüm kadarıyla her *türlü* sorun var." Dario'ya döndü. "Benim korumam altında olan rakip bir *Cosa Nostra* üyesini öldürdüğü gerçeği de dahil." "Öldürdüm Kim?" I dedi. "Fausto'nun üzerinde onun yol geri için

Toskana. Her ne kadar sürekli iletişimsiz olsam da."

Severino bana ters ters baktı. "Öldüğünü *kanıtlayamamam* onu senin *öldürmediğin* anlamına gelmez."

Gülümsedim. "Tıpkı benim Fausto'nun öldüğünü kanıtlayamamam gibi.

Babamı öldürmüş olması, öldürmediği anlamına gelmez."

Severino kendi sözlerinin yüzüne vurulmasına çok sinirlenmişti.

"Amcamız Don Severino ile eski arkadaş olduğunuzu biliyorum," dedi Dario, "ama yaptığımız şeyi neden yaptığımızı anlayabilirsiniz."

"Hiçbir şey yapmadığımız halde," diye ekledim.

"Umarım buna değmiştir," diye hırladı Severino. "Şu andan itibaren, yaptığınız anlaşmayı ihlal etmiş durumdasınız.

Roma sınırları içinde herhangi bir şiddet eyleminde bulunmayacaktır. *Cosa Nostra* Konseyi söz konusu olduğunda, kendinizi ~~isteyen~~ *isteyen kişi* olarak kabul edin."

"Konsey'in tüm üyeleri adına mı konuşuyorsunuz?" Dario sordu.

Don Severino kötü kötü gülümsedi. "Eminim onları benim gibi düşünmeye ikna edebilirim."

"Bu benim için de geçerli mi acaba?" dedi Dul Kadın, Massimo'nun önünden zorla geçerken.

Severino şaşkınlıkla ona baktı - sonra da ters ters baktı. "Eğer onların tarafını tutarsan... o zaman evet. Kendini kesilmiş say."

"Ne yazık," dedi Dul sert bir sesle. "Görünüşe göre Konsey bugün bir değil, iki aile kaybetti."

"Fausto'yu da sayarsan üç."

"Ben saymıyorum," diye karşılık verdi Dul.

Severino ona ters ters baktıktan sonra Dario'ya baktı. "Bir kere gittin mi, bir daha geri gelme. Roma ayrıcalıklarının hepsi bitti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye cevap verdi Dario sessizce.

"Senin ü z ü l e c e ğ i n kadar değil," diye hırladı Severino, sonra döndü ve askerleriyle birlikte oradan ayrıldı.

O gittikten sonra Dul kadın, "Aman Tanrım," dedi. "Oldukça sinirli görünüyor."

"Is Bu bir şey Biz gerekir endişe ne hakkında?"

Rachel kocasına sordu.

Lars Dario'ya baktı. "Bilmiyorum - öyle mi?"

"Bugün değil," diye cevap verdi Dario. "Bir savaştan sağ çıktık; bir sonrakini hemen planlamaya gerek yok. Ayrıca, eve dönmemiz gerekiyor..."

En büyük ağabeyim bana baktı ve gülümsedi.

"...ve bir düğün yap."

Sofya

W Roma'dan döndükten sadece birkaç gün sonra Niccolo'nun ailesinin malikanesinde evlendik.

O zamana kadar Fausto'nun öldüğü *Cosa Nostra*'da herkes tarafından biliniyordu, her ne kadar polis cesedi bulamamış olsa da - ki ceset Toskana'da zeytinliklerin arasında daimi bir ikametgah edinmişti.

Don Severino ayrıca eski işverenime ihanet ettiğimin de bilinmesini sağladı.

Bunu sevgimden dolayı yapmış olmamın bir önemi yoktu. *Cosa Nostra*'nın geri kalanı için değil.

Maço pislikler için önemli olmayan başka bir şey daha vardı.

Mafyayı kim yönetiyordu? Fausto'nun kendi kardeşine ve yeğenlerine ihaneti. Bu hiçbir zaman 'kanıtlanmamıştı', bu yüzden görmezden gelebilirlerdi.

Bilin bakalım onlar için önemli olan *neydi*?

gerçek bir kadının olarak atanmış olmasıydı.

ve sonra patronuna ihanet etti.

Bu bir *rezaletti*!

Niccolo'nun eline geçen bazı metinlere bakılırsa, bu yüzden dünyanın sonu gelecek sanırdınız.

Benim için fark etmezdi. Bana tepeden bakan erkeklerle dolu uzun bir geçmişim vardı.

Tanrı'ya şükür bunun yerine bana saygı duyan koca bir aile bulmuştum.

Her neyse, *Cosa Nostra*'dan düğüne katılan tek aile Venedik'in Dul Kadını ve Alessandra'nın Cenova'dan gelen büyükannesiydi.

İki kadın olduğunu belirtmeliyim.

Kendi ailemle hala görüşmüyordum ve yakın arkadaşım yoktu, bu yüzden sadece ben vardım.

Genel olarak, çok küçük bir düğündü:

Dario, Alessandra ve Alessandra'nın büyükannesi... Adriano ve Bianca...

Massimo, Lucia ve Dul... Lars ve Rachel...

Roberto ve Mei-ling...

Valentino ve Cat... Ve

Niccolo ve ben.

Mükemmeldi.

Gençken hiç abartılı bir prodüksiyon hayal etmemiştim. Mutlu olduğum sürece, tek istediğim buydu.

Floransa'da Bianca'nın benim için değiştirdiği hazır bir gelinlik aldım. Belime taktığı ipek kuşak gibi birkaç basit ama stilistik süsleme ekleyerek gelinliğimin daha zarif görünmesini sağladı.

Roberto internet üzerinden bir lisans aldı ve bizim için nikâhı kıydı.

Kendi yeminlerimizi yazdık. Benimki benim gibi basit ve özdü.

Niccolo'nunkiler biraz daha gösterişliydi. Ama onları kesinlikle sevdim.

"Sevgilim... rakibim... en büyük müttefikim...

"Annemin ruhu üzerine yemin ederim ki, hayatım boyunca sana değer vereceğim.

"Seni refahta ve yoksullukta seveceğim... Hastalıkta ve sağlıkta...

"Her zaman sadık olacağım, hem bedenem hem de zihnen...

"Çünkü I var asla met başka bir kadın gibi
Sen, benim

gentildonna...

"Sadece *birlikte* yaşayabileceğim

biri değil... "Ama onsuz

yaşayamayacağım biri."

Roberto'nun "*evet*" diyebileceğim ve yeni kocamı
öpebileceğim kısma gelmesini sabırsızlıkla bekledim.

Düğünden sonra, personel tarafından hazırlanan ancak Valentino'nun eşi Caterina tarafından denetlenen muhteşem bir ziyafet çektik. Artık mutfakta çalışmıyor olsa da, her yemeğin mükemmel olduğundan emin olmak için kesinlikle ısrar etti - ki öyleydi. Hayatımda hiç bu kadar iyi bir yemek yememiştim.

"Bu benim seni aileye kabul etme şeklim" dedi gülümseyerek.

Hepimiz yedik, içtik ve gece boyunca güldük. "İki konsolosla ne yapacağız?"

Ev mi?" Massimo bir noktada şaka yaptı.

"Hâlâ bir ev arıyorum," dedi Dul kadın sert bir ifadeyle.

Güldüm ve başımı salladım. "Hayır, ben emekli oldum.

consigliere oyunu."

Niccolo şok içinde bana baktı. "Ne?! Yapamazsın!" "Evet,"

dedi Adriano alaycı bir şekilde kardeşine, "çünkü

İşi başka biriyle paylaşmak isteyeceğinizden *çok eminim*."

"Neden vardır sen yapmak sorun

üzerinde benim düğün gün?" Niccolo

sinirlenerek sordu.

Adriano sırtarak, "Sadece doğruyu söylüyorum," dedi.

"Ben daha çok *danışmanlık* yapmayı düşünüyordum," dedim.

"Bana ne zaman ihtiyaç duyulursa."

Niccolo uzanıp masanın altından elimi tuttu. "O zaman her gün çalışacaksın."

Masadaki tüm genç kadınlar aynı anda "Awwwww," derken, erkeklerin çoğu sırttı.

Tek istisna Dul Kadın'dı.

"Balayının etkisi geçtikten sonra beni görmeye gelin," diye şaka yaptı.

En azından ben bunun bir şaka olduğunu düşünüyorum.

Bütün kardeşler ayağa kalktı ve kadeh kaldırdı - çok güzel kadehler. Niccolo'yla acımasızca dalga geçmesine rağmen Valentino bile kibardı.

"İşte sana düğün hediyem, Nic: Söz veriyorum, bir ay boyunca Sicilya hakkında sana saçmalamayı bırakacağım."

"Bütün bir *ay boyunca*," dedi Niccolo etkilenmiş gibi yaparak.

"Ben cömert bir adamım," diye sırttı Valentino.

"Eğer bunu gerçekten başarabilirsen, bu benim için yaptığın en güzel şey olacak," dedi Niccolo.

Valentino acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ah, dostum..."

"Söyleyecek gerçekten iyi bir şey düşündün, değil mi?" Niccolo başını sallayarak sordu.

"Evet," diye sırttı Valentino. "Söyledikten *sonra* başlayabilir miyiz?"

"Hayır, sikik - zaten söz verdin!" Niccolo bağırdı ve tüm kardeşler gülüşerek Valentino'ya oturması için bağırdılar.

Niccolo Dario'ya baktı ve, "Aslında, Don'umuzdan ve tüm kardeşlerimden özel bir hediye istemek istiyorum," dedi.

"Uh-oh," dedi Roberto.

"Bir günlüğüne diktatör olmak istiyor," diye güldü Adriano.

Niccolo, "Hayır, *consigliere* olarak çok mutluyum," dedi.

"Ama ben

sizden ricamı ciddiye almanızı istiyorum."

"Nedir o?" Dario gülümseyerek sordu.

Niccolo, "Son altı ay içinde çoğunuzla şu ya da bu noktada biraz sürtüşme yaşadım," diye söze başladı.

HAYIR!

Gerçekten mi?!

Niccolo Valentino'ya bakarken, "Bazıları diğerlerinden daha fazla," dedi. "Söyleyecek bir şeyin var mı, Val?"

Diğer kardeşler gülerken Valentino, "Beni öldürüyorsun, Nic," dedi.

"Gelmiş geçmiş en iyi düğün hediyesi, " diye sıırttı Niccolo ve sonra konuşmaya geri döndü.

"Son birkaç aydır hepimiz çok mücadele ettik ve hepimiz bir şekilde hayatlarımızı riske *attık*, ama bu masada oturan bir kişi var ki, o olmadan kazanamazdık. Sadece adamlarımıza verdiği eğitimle Rus paralı askerlere karşı koymalarını sağladığı için değil... ve sadece San Michele Adası'nda gösterdiği cesaret için değil... aynı zamanda birlikte hapisteyken en büyük kardeşimizin hayatını kurtardığı için. Gerçekten, eğer o bunu yapmasaydı hiçbirimiz şu anda burada olmazdık.

"Lars'ın ailenin tam bir üyesi olmasını -ne zaman bir oylama yapılırsa ona resmen eşit oy verilmesini- ve ailenin kârını diğerlerimiz gibi eşit olarak paylaşmasını önermek istiyorum. Yedi hisse, yedimiz ve eşlerimiz arasında eşit olarak paylaştırılacak. İnançlarına ters düştüğü takdirde bir emri reddetme konusunda sizinle yaptığı anlaşmayı koruyabilir... ancak diğer tüm yönlerden bizimle aynı olacaktır. Ben de düğün hediyem olarak bunu istiyorum, Don Rosolini."

Lars şok olmuş görünüyordu - ve sonra gözle görülür bir şekilde tılandı. Yüzü kızardı, gözleri buğulandı ve Niccolo konuşmasını bitirirken masaya baktı.

Yanında oturan Rachel çok sevinmişti. Kocasına sarıldı ve onu yanağından öptü.

"Vay anasını!" Adriano gülerek şöyle dedi. "Lars'ı ağlattın, Nic!"

"Gözüme bir şey kaçtı," dedi Lars. "Evet, DOĞRU!"

"Lars'ın tıkandığını daha önce hiç *görmemiştim!*" Alessandra hayretle, "Keyfini çıkar, çünkü bu çok güzel bir şey!" dedi.

"O zaman tadını çıkar çünkü bu son olacak," diye şaka yaptı Lars. Tüm masa güldü.

Sonra hepimiz Dario'ya döndük.

Kulaktan kulağa sırtıyordu. "Tüm kalbimle katılıyorum, *Konsolos*. Az önce söylediğiniz her şeyi tek başıma yapma yetkisine sahibim - ama bu konuda, kararımı onaylamak için geri kalanınızdan oy istiyorum: Lars'ı kardeşimiz yapmak, bizimle bir ve aynı olmak."

"DUYDUK, DUYDUK!" diye kükredi tüm kardeşlerim.

Niccolo ayağa kalktı ve ayağa kalkıp ona sıkıca sarılan Lars'a doğru yürüdü.

Niccolo 'nun kulağına bir şeyler fısıldadı -sanırım *teşekkür* etmektir- ve Niccolo geri çekilip gülümsedi. "Sana teşekkür ederim. *Her şey için.*"

Sonra Niccolo yürüdü ve bir şampanya kadehi aldı, ve beni elimden tutarak yerimden kaldırdı.

"Teşekkür ederim, Don Rosolini," dedi Niccolo. "Ayrıca kadeh kaldırmak istiyorum."

"Evlilik yeminleriniz kadar uzun mu olacak?" Valentino sordu. "Çünkü dostum, bütün gece bekleyemeyiz."

Niccolo ona bir bakış fırlattı.

"Sicilya hakkında değildi," diye belirtti Val.

"...doğru," Niccolo isteksiz bir gülümsemeyle kabul etti.

"Hayır, bu seferki çok daha kısa olacak - söz veriyorum."

Herkes onun konuşmasını beklerken şampanya kadehlerini kaldırdı.

"Güzel gelinime, tanıdığım en olağanüstü kadına kadeh kaldırmak istiyorum. Teşekkür ederim Sofia.

Bana hayatımın en büyük onurunu bahşediyorsun: benimle evleniyorsun."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve konuşmasına dönmeden önce beni dudaklarımdan nazikçe öptüğünde sııttım.

"Ayrıca bu masadaki herkesin şerefine kadeh kaldırmak ve Sofia'yı ağırladıkları için onlara teşekkür etmek istiyorum. Bu benim için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor.

"Ve son olarak, en önemli şeye kadeh kaldırıyorum - "Onu içine aldığınız şeye:

"Aile."

Kadehini kaldırdı. "Aileye."

Kendi ailesini kaybetmiş -ve belki de hiç gerçek bir ailesi olmamış- biri olarak Niccolo'nun sözleri gözlerimi yaşarttı.

Herkes aynı fikirde olduğunu mırıldandı ve hepimiz bir ağızdan konuşurken kadehlerini tokuşturdu:

"Aileye."

Bu yolculukta bana katıldığınız için çok teşekkür ederim!

Okumayı burada bırakmak isteyenler için, bunu Sonsuza Dek Mutlu Son olarak düşünebilirsiniz.

Bu kitap için bir Sonsöz yok çünkü sizi bu son sözlerle bırakmak istedim:

Aileye.

Ama yeni aileme çok bağlandım ve onlardan vazgeçmeye niyetim yok.

Aynı fikirde olanlarınız için, hikaye

[MAFYA KRALLARI: GIORGIO](#)

Alessandra'nın bebeğine ne olduğunu öğrenmek istiyorsanız...

Rosolinileri tehdit eden bir sonraki kötü adamı öğrenmek istiyorsanız...

Lucia'nın Bianca'ya moda butiği konusunda nasıl yardım edeceğini merak ediyorsanız...

Mei-ling'in dominatrix geçmişinin onu nasıl korkunç bir sorgucu yaptığını öğrenmek istiyorsanız...

Ailenin *Cosa Nostra*'dan sürgün edilmesinin nasıl sonuçlanacağını merak ediyorsanız...

Dario, Adriano, Massimo, Lars, Roberto, Valentino ve Niccolo'yu onlar için çalışan birinin gözünden görmek istiyorsanız...

O zaman GIORGIO şimdi 2,99\$'lık indirimli fiyatıyla ön sipariş 'yu verin!

(Kindle Unlimited'ta olacak, yani üyeyseniz çıktığında ücretsiz olarak okuyabilirsiniz).

AMAZON'DAKİ YAYIN TARİHİNİ GÖRMEZDEN GELİN ÖN SİPARİŞ SAYFASI. Son teslim tarihlerinden nefret ederim ve son iki kitap için son teslim tarihi altında çalışmaktan nefret ettim, bu yüzden ön sipariş sayfasında bir yıl son ra yazıyor...

Ama her zaman olduğu gibi, kitabı bitirir bitirmez yayınlayacağım!

MAFYA KRALLARI'nı okuduğunuz için tekrar teşekkürler -

İster benimle yola devam edin, ister burada ayrılmaya karar verin, umarım Rosolinileri tanımak için harika bir zaman geçirmişsinizdir!

Biliyorum ve benimle bu yolculuğa çıktığınız için *hepinize* teşekkür ediyorum!

YAZAR HAKKINDA

E-posta listemde yer almak için web siteme göz atın!

www.oliviathorn.com

Beni Facebook'ta bulabilirsiniz...

<https://www.facebook.com/oliviathornbooks>

Ve Instagram'da...

<https://www.instagram.com/oliviathornbooks/>

adresinden bana ulaşmaktan çekinmeyin

olivia@oliviathorn.com

AYRICA OLIVIA THORN TARAFINDAN

[Mafya Kralları Dario](#)

[Mafya Kralları: Adriano](#)

[Mafya Kralları:](#)

[Massimo Mafya](#)

[Kralları: Lars Mafya](#)

[Kralları: Roberto Mafya](#)

[Kralları: Valentino](#)

[Mafya Kralları: Niccolo](#)

[Mafya Kralları: Giorgio \(şimdi ön sipariş verin\)](#)

AUDIBLE'DA SESLİ KİTAPLAR

[Mafya Kralları Dario](#)

[Mafya Kralları: Adriano](#)

[Mafya Kralları:](#)

[Massimo](#)

AS OLIVIA THORNE

Milyarder Romantizmi

[İSTEDİĞİ HER ŞEYİ](#)

[Komple Seri](#)

[MİLYARDERİN ÖPÜCÜĞÜ](#)

[Komple Seri](#)

[MİLYARDER KÖTÜ ÇOCUKLAR](#)

[Milyarder Kötü Çocuklar Koleksiyonu](#)

Motosiklet Romantizmi

[GECE YARISI ARZUSU](#)

[Komple Seri](#)

Rockstar Romantizm

(Dikkat - aldatma, aşk üçgeni, Şimdilik Mutlu son) [ROCK ME](#)

[HARD](#)

[Komple Seri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

